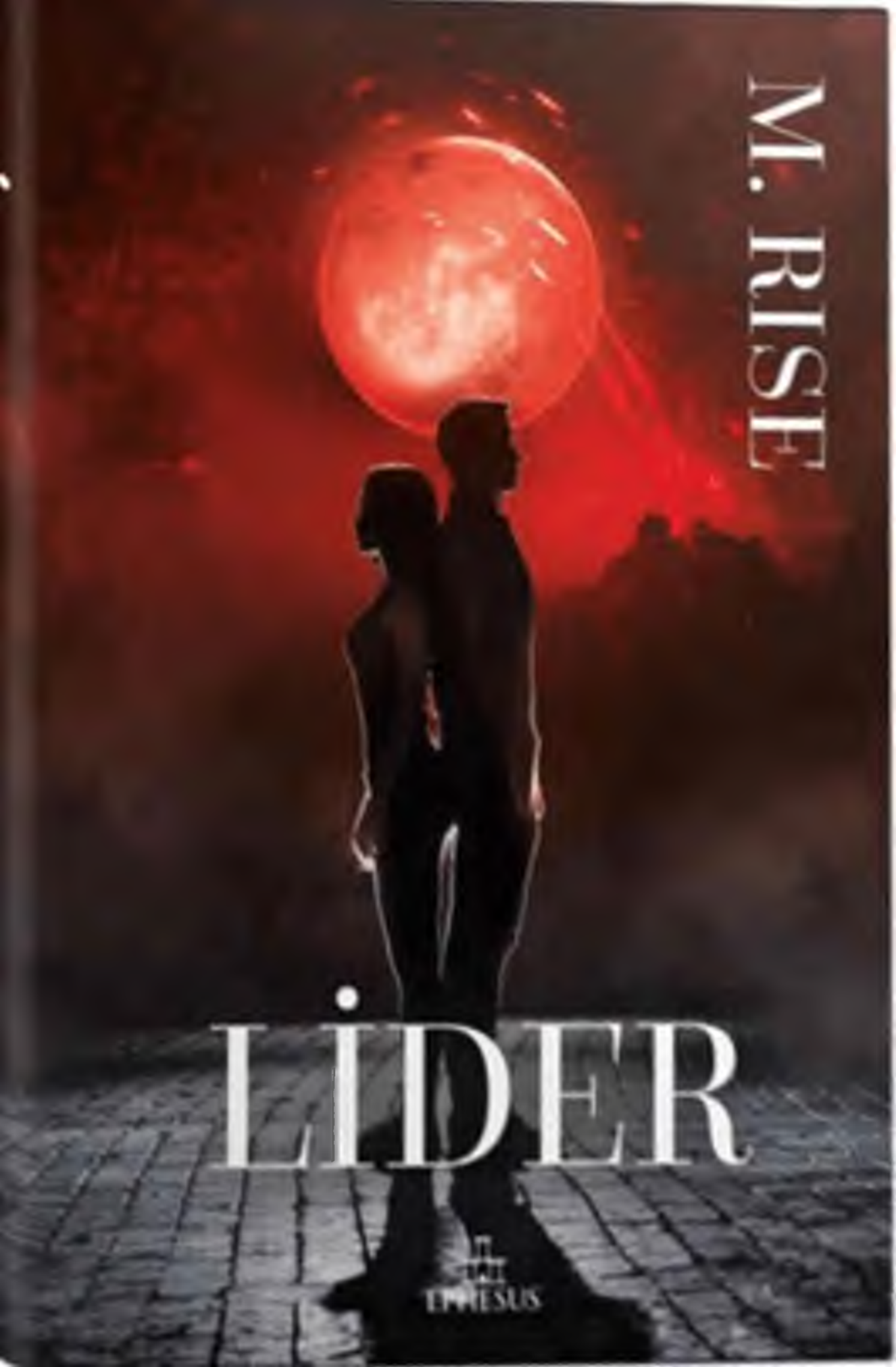

M. RISE
LİDER
EPHESUS

MARCUS
ANNA
SAM
ALEXİS

AV SERİSİ - 4

LİDER

M.RISE zm

EPHESUS

Ruhsal Şeytanlar, kendi ateşleriyle savaşırlar.

Julia Brennan, Inner Demons

BÖLÜM 1: GEÇMİŞİN PENÇESİ

♪ *Tommee Profitt "Can't Help Falling In Love"* ♪

Yedi Yıl Önce...

"Sen asırlar önce başlayan bir savaşın izlerini taşıyorsun, Annabelle. Cadılar ve avcıların arasında süregelen savaşın. Sen teksin. Senin gibi bir başkası yok.

Hiç kimse büyü yapabildiğini bilmemeli.

Hiç kimse çok hızlı koşabildiğini, çok güçlü olabildiğini, iyi duyabildiğini ve iyi koku alabildiğini bilmemeli.

Hiç kimse gözlerini görmemeli.

Beni anlıyor musun? Seni bulmamalılar.

Seni bulmayacaklar."

Annabelle son bir yıldır her gün, her saat daima bu cümleleri aklında tutarak yaşamayı öğrenmişti. Kocaman bir dünya vardı fakat o görünmez parmaklıklarla hapsedilmişti. Önce bunu kabullenmişti, bununla yaşamayı başarabileceğini sanmıştı fakat... gittikçe kabına sığamadığını, o görünmez parmaklıkları bile parçalayabilecek güce ulaştığını hissediyordu.

İçinde dolaşan gücü açığa çıkaramadığı her gün ruhu ıstırap çekiyordu. Asırlar önce yapılan bir lanet için kurban edilen ruhu... Tamamen yok olmayan, tekrar hayat bulan ruhu.

Asteria'nın ruhu.

İlk melezin başına gelenler ve kendisiyle olan bağlantısı on bir yaşındaki bir kız için oldukça korkunç ve trajik bir hikâyeydi fakat ailesi ona karşı şeffaf olmuş ve durumun ciddiyetini anlamasını sağlamıştı.

Her detayı ona geçen sene anlatmışlardı. Yeteneklerini kullandığında kendisini ele veren çok büyük bir zaafı vardı; alev alev yanan gözleri. Bunun birileri tarafından görülmesi canının tehlikeye girmesine sebep olabilirdi. Bu dünyada sadece onun büyü kullandığında göz rengi değişiyordu.

Avcı babası ve cadı annesi olan tek kişiydi. Annabelle bunu ilk duyduğunda nasıl da dehşete düşmüştü... Ne de olsa o küçük bir kızdı ve dünya fazlasıyla büyüktü.

Bazı akşamlar aynaya bakıyor ve Asteria'yı düşünüyordu. Kimi zaman ona olanlar için öfkeli hissediyor, bazense kendisi için korkup aynaya bakmayı bırakarak yatağına saklanıyordu. Fakat özellikle son zamanlarda gücü damarlarında coşkun bir nehir gibi akıyor, bedeninden dışarı çıkmak için

kıvranıyordu. Tan yerinden ağarmaya başlayan bir güneş gibi sıcak ve cezbedici, ağaçları yerinden söken bir fırtına gibi sarsıcı ve kaotikti.

Sadece büyü gücü değil, fiziksel gücünü kullanamamak da yeterince canını sıkıyordu. Elinde olsa daha hızlı hareket eder, daha uzakları duyar ve parmaklarını canını sıkanların derisine gömerdi.

İçgüdüleri en ufak olayda devreye girip onu büyü yapmaya ya da gelişmiş reflekslerini kullanmaya itse de kendine hâkim oluyordu. Yine de evdeyken, kendisinin ve ailesinin olduğu fanustayken meyve suyu bardağını büyüyle kendine çekmek neden bu kadar kötü karşılanıyordu ki? Orası kendi özel alanlarıydı ve Annabelle istediğini yapabilirdi. Ama ailesi yalnız olsun olmasın hiçbir şekilde güç kullanmasını istemiyordu.

"Sadece ailene güveneceksin, Annabelle Jefferson. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, anne. Belki milyonuncu kere söylediğin için olabilir. Farkında mısın bilmiyorum ama artık büyüdüm."

"Daha on bir yaşındasın! Aaron, şu kızına bana cevap vermemesi gerektiğini hatırlat, lütfen."

"Kızı rahat bırak, Hilda. Okula geç kalıyor."

Bir önceki gün aralarında geçen diyalog bile böyleydi. Bu sabah ise yine tartışmışlardı ve Anna en sonunda, "*Böyle olmayı ben istemedim!*" diyerek annesine patlamıştı.

Aslında dışarıda gerekli özeni gösteriyor, güçlerini dizginliyordu. Fakat kontrol altında tutulmak gittikçe daha öfkeli biri olmasına sebep oluyor, bu yüzden çevresindekilerden hıncını çıkarıyordu. Özellikle gaspçı sınıf arkadaşları Brand ve Carlo biraz da olsa fiziksel gücünü kullanmasına sebep oluyordu ve Anna bundan fazlasıyla memnundu.

Bugün okula geldiğinde o ikisinin seslerini işitmiş, yine birine zarar verdiklerini anlayıp peşlerine düşmüştü. Tam da düşündüğü gibi iki ahmak birinin parasını gasbetmeye çalışıyordu. Anna bu sefer onlara bir şey yapmamıştı ama *kemiklerini tek tek kırmaya* yönelik tehdidinin içi boş olmadığım bilen ikili arkalarına bakmadan orayı terk etmişti.

Annabelle ise şu an, "Sorun yok, sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim," diyerek telkin ettiği çocuğa bakıyordu. *Ve zaman kesinlikle olması gerektiği gibi akmıyordu.*

Ne kadar süre okul koridorunda dikilerek karşısındaki oğlana baktığını bilmiyordu; belki saniyeler geçmiş belki zaman evren kadar sonsuzlaşmıştı.

İlk defa gördüğü biriydi. Alnına dökülen kumral saçlarının altında parıldayan ela gözleri, suyun üzerinde yansıyan gün ışıkları gibiydi. Bakışları Annabelle'in yüzünde dolaşırken dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım

vardı, Anna gülümsemesinin anlamını çözmeye çalıştı. Onu koruyacağına yönelik söylediği cümleyle alay mı ediyordu yoksa teşekkür mü ediyordu, belirsizdi.

Yüz yüze geldiklerinden beri çocuktan hiç ses çıkmamıştı, bu yüzden Anna da başka bir şey söylememişti. Kendine güvenen sesi bir yerlerde kaybolmuş, dik duruşu bir nebze sekteye uğramıştı. Aralarındaki sessizliği doldurmak isteyerek dudakları kıpırdandı ama konuşmayı başaramadı.

Dünya dilsizleşmişti, Anna da ona ayak uyduruyordu.

"Annabelle, sınıfa girmeyi düşünüyor musun?"

Müdür Hampton'ın sesini işitince karşısındaki oğlandan gözlerini çekti ve gelen adama baktı. Dünya tekrar konuşmaya başladı, can sıkıcı gerçekler ortaya çıktı. Okuldaydı, derse girmesi gerekiyordu ve okul müdürü tarafından biraz daha uyarı alırsa ailesi okula çağırılacaktı. Bu Annabelle'in en son istediği şeydi.

Boğazını temizledi ve ince sesiyle, "Elbette Bay Hampton, affedersiniz," diye mırıldandı. Müdür kendisini azarlamadan sınıfına doğru ilerlemeye başladı.

Oğlana bir daha bakmamıştı fakat onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu, sırtındaki tüm hücreler birer birer *bakıyor bakıyor bakıyor* diyerek onu dürtüyordu.

Sınıfa girdiğinde soluğunu hafifçe verdi, sanki sırtında karıncalar dolaşıyormuş gibi neredeyse silkelenecekti. Fizik öğretmeninden izin alıp sırasına ilerlerken yakın arkadaşı Brook ona soru soran gözlerle baktı, Anna karşılığında sadece omuz silkti. Gaspçılar da kendisini izliyordu ama onları da umursayamadı.

Sırasına oturup dirseğini masaya koydu ve yanağım avucuna yasladı. Tüm dikkatini derse verecekti, yeni gördüğü bir çocuğu düşünmesi fazlasıyla tuhaf ve rahatsız edici olurdu. Öğretmeni sınıfın ortasına doğru gelip ellerini kavuşturdu, tam derse başlamak için dudaklarını araladığı sırada Anna istekli bir şekilde onu dinlemeye hazırlandı.

Fakat işler düşündüğü gibi gitmedi, dünya yine susmayı seçti.

Sınıf kapısı açıldığında Anna gelenin kim olduğunu çok iyi bildiği için gözlerini ağır ağır yumdu, düzensizleşmeye başlayan nefesini uyarır gibi derin bir soluk aldı. Daha onu görmeden kalbi hızlanmaya başlayınca bu sefer rahatlamak için verdiği nefesini asla rahatlamadığını fark ederek daha sert bir şekilde aldı ve gözlerini açtı.

Müdür Hampton ve yeni öğrenci içeri girmişti.

Bu sınıfta ondan daha uzun biri yoktu hatta omuzlarını öyle düşük tutmasa yaşına göre daha kalıplı bile durabilirdi. Müdürün yanında diki-

lirken yüzü ifadesizdi, koridorda kendisine bakarken dudaklarında oluşan o kıvrım yerini düz bir çizgiye bırakmıştı.

Sıkkın bir tavrı var gibiydi, müdürün konuşmasını beklerken sınıfa bakmadı. Anna istemsizce kulaklarını kabartıp oğlanın kendini tanıtacağı anı bekledi fakat onun yerine Müdür Hampton fizik öğretmenlerine bir baş selamı verip yeni öğrenciyi kendisi tanıttı.

"Jaden Sinclair, bu dönem sizinle beraber olacak."

Demek ismi buydu.

"*Jaden...*" diye mırıldandı Annabelle kulağa nasıl geleceğini merak ederek ve o an çocuğun kendisine baktığını gördü. O kadar kısık sesle mırıldanmıştı ki bir yan sırada oturan sınıf arkadaşı bile kendisini duyamazdı. Bu tesadüfün oluşturduğu gerilimi rahatsızca kıpırdanarak atmaya çalıştı. Gözleri kesiştiği için boğazında toplanan nabzını göz ardı etmek ise o kadar kolay değildi.

Aslında adını tek tekrarlayan kendisi değildi, sınıfta fısıldaşmalar başlamıştı. Yeni gelenler bu muameleye maruz kalırdı, merak.

Fizik öğretmenimiz ona boş bir sıra gösterdiğinde, oğlan gözlerini Anna'dan çekip uzun adımlarla sıraya ilerdi ve yerine oturdu. Öğretmen fısıldaşmaları kesip tekrar derse başlayana kadar da ilgi onun üzerinde kaldı.

Fiziğin bugün hiç şansı yoktu, Annabelle derse odaklanamıyordu. Eliyle önüne düşen koyu renk saçını geriye attı. Dikkatini yanındaki pencereden dışarı verip uzun uzun gökyüzünü izledi. Bulutların şekillerini bir bebeğe, bir kediye ve bir ağaca benzeterek dersin yarısına kadar dikkatini yeni öğrenciden uzak tutabilmişti. Bu babasından öğrendiği bir yöntemdi. Fakat sonra bulutlardan birini bir erkek kafasına benzetince gözleri bir oltaya takılıyormuş gibi yine ona çevrildi.

Çocuk bir parmağıyla masasında ritim tutarken dersi dinliyordu.

Annabelle tekrar ona bakmayı kesip geleceği buna bağlıymış gibi kendisi de dikkatle dersi dinlemeye başladı. Bugün kendisini kurtardığı için bir teşekkür bile etmeyen bu çocuğun merak edilecek hiçbir yanı yoktu. Bir dahaki sefere Brand ve Carlo'nun onu tartaklamasına izin verecekti, belki o zaman yardım istemek için dili çözülürdü.

Bu düşünceler içini bir nebze olsun soğuttu ve ona olan merakını dizginledi. Bu sayede biraz da olsa fizik dinleyebilmişti. Ders bittiğinde ise başka yöne bakışları çevrilmesin diye gözlerini sırasından ayırmıyordu.

Önünde birden şaklatılan parmaklarla irkildi. Bu arkadaşı Brook'tu. "Annabelle," dedi onu süzerek. "İyi misin?"

Anna maalesef ki merakını dizginleyemediğini fark etti. Gözlerini istemsizce yeni çocuğun sırasına çevirdi ve onun orada olmadığını fark etti. "İyiyim," dedi mırıldanarak.

"Neyin var senin?" diye sordu Brook. "Bugün çok dalgınsın."

Anna arkadaşına bakıp omuz silkti. "Sabah annemle kavga ettim, o yüzden biraz gerginim."

Arkadaşı burnundan kayan gözlüğünü bir parmağıyla düzeltip ince dudaklarını büzdü. "Bu aralar çok sık sorun yaşıyorsunuz."

Çünkü Annabelle daha çok güç kullanmaya başlamıştı ve annesiyle babası bundan hiç memnun değildi.

"Yalnız kalmam gerekiyor, Brook. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var, derste görüşürüz."

Arkadaşının bir şey demesini beklemeden sınıftan çıktı. Adımlarını o kadar hızlı atmıştı ki Brook'un arkasından seslenecek zamanı bile olmamıştı. Belki de alınmıştı ama Anna ona en sevdiği içeceği alarak kendisini affettirebilirdi, Brook bu numaraya her zaman kanıyordu.

Önce okul koridorundaki içecek otomatına gitti. Derse yetişmeye çalışırken alamayabilirdi, bu yüzden şimdiden hazırlıklı olmaya karar verdi. Ona bir kutu *Sprite*, kendisine de bir şişe su aldı. Ellerinde tuttuğu içeceklerle okul binasından çıktı ve bahçede mesken edindiği özel yerine yürümeye başladı.

Dışarı havası ilkbaharın meyvelerini vermeye başlamıştı, ılık bir rüzgâr kol geziyordu. Anna gün içinde ilk defa mutlulukla iç çekti, koyu renk saçları dalgalanırken neşeyle adımlarını daha da hızlandırdı. Bahçenin en ücra köşesindeki sedir ağacının altında duran banka geldiğinde adımları aniden kesildi.

Nefes alması da adımlarına eş zamanlı kesilmişti.

Bankı önceden birisi kapmıştı bile.

Yeni çocuk.

Anna'nın gözleri hafifçe kısıldı, çocuğu incelerken olduğu yerde durmaya devam etti. Dirseklerini diz kapaklarına koymuş, başını öne eğdiği için kumral saçları neredeyse gözlerini kapatmıştı. Anna geri dönmeyi düşündü ama çocuk birden başını kaldırdı ve gözleri Annabelle'i buldu.

İkisi de bir süre birbirlerini süzdü.

Anna, ne yapacağını bilemeyerek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Aralarında gergin bir sessizlik oluşmuştu. Oğlan soru sorar gibi bir ifadeyle önce Anna'nın ellerindeki içeceklere baktı, sonra gözleri tekrar yü-

züne tırmandı. Anna iki içecek taşıdığını fark edince dudakları aralandı ve onun için geldiğini düşünmesin diye açıklamaya girişti.

"Bu sana değil," dedi birden.

Oğlan kendisine bakarken ifadesindeki soru işareti hâlâ kaybolmamıştı.

Anna tekrar konuştu. "Sana değil," dedi boğazını temizleyip. "Arkadaşıma almıştım. Derse girdiğimde verecek..." Birden çok fazla açıklama yaptığını fark ederek duraksadı. Bu kadar abartılı tepki vermesine gerek yoktu, yeni sınıf arkadaşı her ne kadar teşekkür bile etmeyen bir dallama olsa da ona bir jest yapabilirdi.

Birden kendi düşüncesiyle güler gibi oldu. *Dallama kelimesini babasından öğrenmişti.*

"İleride hayatına girecek o dallamayı ilk bana söyleyeceksin, Belle. Anlaştık mı? Onu tanımam gerek, bakalım güzeller güzeli kızıma layık mı?"

"Aaron, kızımızla konuşurken düzgün kelimeler kullanmanı söylemiştim!"

Anne ve babasının tatlı atışmaları tekrar gülümsemesine neden oldu. Kendi kendine güldüğünü gören çocuğun ela gözleri daha da soru işareti dolmuştu. Anna birden omuz silkti ve çocuğa doğru birkaç adım atıp *Sprite*'ı ona uzattı.

"Arkadaşıma almıştım ama madem buradasın, senin olsun." Sonra neden burada olduğunu merak etmesini engelleyerek, "Burayı çok severim, hep gelirim. Yalnız kalmak için güzel bir yer," diye ekledi.

Anna onun hareket etmediğini görünce kabalık yapıp elindeki içeceği almayacağını düşündü, kızın kolu havada kalmıştı. Neyse ki tam elini indireceği sırada çocuk bir tepki verip elini uzatarak içeceği aldı. Başını teşekkür mahiyetinde eğdiğinde Annabelle onun teşekkürü dillendirmeyi sevmediğini düşündü.

Anna omuz silkerek arkasını dönüp gitmeye hazırlandı. Belki de içine kapanık bir tipti ve yalnız kalmak istiyordu. Bugünlük mabedini ona verebilirdi.

Tam arkasını dönmüştü ki adımlarının yere sabitlenmesine neden olan bir şey oldu.

Çocuk konuştu.

"Gitme."

Annabelle, duraksayarak bedenini ağır ağır arkasına döndürdü ve şaşkın bir şekilde ona baktı. Hafif bir rüzgâr buz mavisi elbisesinin eteklerini havalandırdı ve saçları geriye uçuştu. Sanki çocuğun sesi havayı bile hareketlendirmişti, tıpkı kalp atışları gibi...

"O ikisi," dedi çocuk yaşına göre kulağa tok gelen bir sesle. "Beni yine bulabilir."

Söyledikleri ne kadar kulağa korkuyormuş gibi gelse de bakışları sanki can sıkıcı iki sinekten bahsediyor gibi bıkkındı. Omuzlarını daha da düşürdüğünde, Annabelle iki gaspçıdan kaçtığı için onun utanıyor olabileceğini düşündü. Çocuk konuştuğu için afallamayı bırakıp dudaklarını kıpırdatabildiğinden emin olduktan sonra konuştu.

"Ah, Carlo ve Brand konusunda endişelenme. Onları tekrar uyarırım."

Oğlan bu konuda rahatlamış olsun olmasın, bir tepki vermedi. Sadece gözleriyle bankın diğer ucunu işaret etti. "Paylaşabiliriz."

Annabelle onun yeni geldiği bu yerde bir arkadaş edinmeye çalıştığını düşündü ve içi burkuldu. Baştan beri çekingen biri olduğu belliydi, bu yüzden onu daha fazla zorlamadan banka ilerleyip oturdu.

Oğlan *Sprite*'ı açtı. Yan profilinden onu izleyen Anna, içeceği dudaklarına götürüp bir yudum almadan önce onun dudaklarında yine bir kıvrım yakalamıştı. Bu ilkinden daha farklıydı, neredeyse daha sevimli, daha... *sıcak.*

"Birçok dersimiz aynı olmalı," dedi Annabelle aralarındaki sessizliği bozarak. Eğer susmaya devam ederlerse onu inceleme dürtüsü galip geliyordu ve çocuk kendisine bu kadar bakmasından rahatsız olabilirdi. "Fakat bizden biraz büyük görünüyorsun."

Jaden yan bir bakış attı; göz bebeklerindeki kahverengi toprağın üzerinde yeşil yapraklar savruluyordu. Annabelle rengini ancak böyle tarif edebilirdi fakat edebiyat öğretmeni olsa puanım düşük tutardı çünkü nedense bu gözleri nasıl tarif ederse etsin yeterli kalmayacakmış gibi geliyordu. Bileğindeki renkli iplerle örülü bilekliğin bağındaki ipleri çekiştirdi.

Jaden konuşmadan önce içeceğinden bir yudum daha aldı, gözlerini karşıya dikerek, "On üç yaşındayım," dedi. "Okula bir süre ara vermek zorunda kaldım."

Annabelle anlayışla başını salladı, kendisinden iki yaş büyüktü. "Ah, anlıyorum," dedi. Ama anlamıyordu. Neden ara vermek zorunda kalmıştı acaba?

Bu soruyu soramazdı, fazlasıyla özele giriyordu. Çocuğun sorduğu her soruya da kendisi cevap veremezdi. "Sinclair?" dedi soyadını dile getirerek. Daha güvenli sorular seçmeye karar vermişti. "Nerelisin? Buralarda rastlanan bir soy isim değil."

Çocuk içeceğinden bir yudum aldıktan sonra, "İrlanda," dedi gözlerini Anna'dan çekmeyerek. Tekrar konuştuğunda kelimeleri farklı bir aksanla dile getirdi. "Annemin aksanı daha belirgindir."

Anna, konuşurken kelimeleri yuvarlayışını duymasıyla ilgiyle kaşlarını havaya kaldırarak gülümsedi. "Harika," dedi. "Plymouth dışındaki yerleri hep merak etmişimdir. Ben doğma büyüme buralıyım."

Çocuğun ela gözleri ışıldadı, yüzünde yine hafif bir tebessüm belirdi. "Belki bir gün çıkarsın buradan." Kaşlarını havaya kaldırdığında alnına dökülen kumral saçlarının arasında kayboldu. "Nereye gitmek isterdin?"

Anna bir parmağıyla çenesine vurdu ve düşünür gibi nefesini çekti. "İrlanda," derken sesine hiç beklemediği bir neşe yayılmıştı. Son günlerde bünyesini saran öfkenin kollarından sıyrılıyor gibi hissetti. "Beni götürür müsün?"

Oğlanın tebessümü neredeyse göz alıcı bir sırıtmaya evrildi. "İlk seferin için fazla uzağa gitmedin mi?"

Anna omuz silkti. "Bu dünyadan ne kadar uzağa gidersem o kadar iyi." Belki orada tedirgin olmak zorunda kalmazdı, rahat rahat gücünü kullanabilirdi.

Çocuk bir şey söylemedi, belki de önemsememişti. Küçük bir kızın ileride aklına bile gelmeyecek, şu an için kulağa uçarı gelen bir dileğiydi işte. Fakat Anna sıradan bir küçük kız değildi, dilekleri de hayatı kadar uçarı olamazdı.

"Senden korkuyorlar," dedi Jaden birden sessizliği bozarak. İçeceğini yanına koymuştu, bir parmağı bankın üzerinde ritim tutuyordu. Bu onda alışkanlık olmalıydı.

Annabelle birden irkildi, gür kirpiklerini kırpıştırdı. "Ne?" dedi boğazında toplanan bir yumruyla.

"Ne olduğunu sadece cadılar ve avcılar değil, kimse bilmemeli. İnsanlar için de başka türler için de sen asla anlayamayacakları bir güçsün. Asla bilemeyecekleri şeylere sahip olabilirsin. Biz bile bilmiyoruz."

"Seni anlamazlar."

"Senden korkarlar."

Annesinin sözleri zihninde yankılanırken gözlerinin dalıp gittiğini fark edip silkelendi. Bu cümle kendisinde uyarı sinyalleri yaksa da Jaden'ın aslında iki gaspçı sınıf arkadaşlarından bahsettiğini kavradığında omuzları gevşedi.

"Başlarına biraz bela olmuş olabilirim," dedi dudaklarını bükerek.

Jaden, bu sefer gerçekten sırıtmıştı.

Annabelle, ilkbahar havasını sevdiğini mi söylemişti? Bir de Jaden sırıttığında görün.

Anna, onun yüzüne bakarken güneş, ağaçların yaprakları arasından tam yanlarına inmiş gibi hissetti. Kokusu ise sıcak yaz gününde ferahlatan tatlı bir esinti gibi burnuna doluyordu.

İlkbaharı unutun. Yaz esintisi en güzeliydi.

Konuşmaya gayret etti. "Geldiğin yerde nasıldı bilmiyorum ama burada biraz kendini savunman gerekecek. Şiddete eğilimli ergenler çok fazla. Özellikle yeni çocukla uğraşmayı çok severler."

Jaden'ın gülümsemesi silindi, kaşları hafifçe çatıldı. "Tek istediğim dikkat çekmemek." Anna kaşlarını kaldırdığında karamsar gözlerle ekledi. "Babam sorun çıkardığımda pek hoş karşılamıyor."

Ah, belki de bu yüzden fazla çekingen ve içine kapanık duruyor, hırpalanmaya müsait görünüyordu. Annabelle onun nasıl bir babası olduğunu merak etti.

"Benim babam da sorun çıkardığımda fazlasıyla deliye dönüyor," dedi onun kendisini yalnız hissetmesini istemeyerek. Yine de onun babasının korumacı olmasından değil, bambaşka sebeplerle Jaden'ı zorladığını hissetti.

"Fakat sorun değil, ben yakınlarda olduğum sürece güvendesin," diye ekledi gözlerini kaçırarak.

"Teşekkür ederim."

Anna onun ilk defa bunu dile getirdiğini duyunca sevinerek ona baktı. İçten içe ona ilk başta söylendiği için kendisini kötü hissetti, Jaden'ın kendisinin korumasına minnettar olduğu belliydi. Sadece biraz çekimserdi.

"Plymouth'a neden geldiniz?" diye sordu sohbete devam ederek.

Jaden'ın ritim tutan parmakları durdu, Annabelle yan yana oturdukları süre boyunca bu hareketine o kadar aşina olmuştu ki bir süre sonra bunu yaptığını fark bile etmemişti. Oğlanın bakışları ağır ağır etrafta dolaştı, canını sıkan bir şeyler var gibiydi.

"Sorun değil. Sadece merak etmiştim," diyerek tekrar lafa girişti, fazla ileri gittiğini düşünmüştü. "Daha sonra anlatırsın. Belki."

Jaden dudaklarını birbirine bastırıp başını aşağı yukarı salladı. En azından ona bir onay vermişti yoksa Anna bu soruyu sorduğu için kendini daha kötü hissedecekti.

İkisinden de bir süre ses çıkmadı, ders vakti geldiği için Annabelle ayağa kalktı ve ona da seslendi. "Hadi geç kalmayalım. Fizik öğrenimiz inan bana benden daha belalıdır."

Sırıtarak oğlana baktığında, onun da kıvrılan dudaklarını gördü. İkisi de birbirlerine ısınmaya başlıyordu, belki de bu güzel bir dostluğun başlangıcıydı.

Sonraki saatlerde de Anna'nın gözleri sürekli ona çekilse de Jaden kendisine hiç bakmamıştı. Sessiz sakin biriydi, sürekli dersi dinliyordu. Onun üzerinde dolaşan meraklı gözler de bir süre sonra ilgilerini üzerinden çekti.

Okul saati bittiğinde Jaden dersten ilk çıkan kişi olmuştu. Anna sınıftan çıktığında onu kalabalık okul koridorlarında göremedi. Arkadaşı Brook yaklaşan sınavlarla ilgili sızlanırken binadan çıktılar, babasının arabayla kendisini beklediğini görünce arkadaşına el salladı.

"Yarın görüşürüz, Brook," dedi ona. Bugün Jaden'a verdiği için arkadaşına *Sprite* alamamıştı ama sınıfa gittiğinde Brook çoktan ona küstüğünü unutmuştu bile. Yine de daha sonra ona bir *Sprite* almayı aklının bir köşesine not etti.

Kapıyı açıp yolcu koltuğuna otururken babası onu izliyordu. "Nasılmış benim güzelim?"

"Harikayım, baba," dedi bezgin bir sesle. Sinirli değildi, sadece usanmıştı. "Herkesten farklı bir şey yapmadım, merak etme."

Babasının koyu kahve gözleri anlayışla parladı. "Bu tavırlarının anneni üzdüğünü biliyorsun, Belle. Biz sadece seni düşünüyoruz."

Annabelle, sabah onlara çıkıştığı için çoktan pişman olarak uzanıp babasını yanağından öptü. "Biliyorum baba, özür dilerim."

Babası güldüğünde gözlerinin kenarları kırıştı. Hâlâ genç olsa da Anna onun yorgun göründüğünü düşünüyordu ve bunun fiziksel bir yorgunluktan çok, zihinsel olduğunu biliyordu. Babası hep tetikteydi. Bazen pencerelerinin ardından sokağı izler, gece uyanıp evi kolaçan ederdi.

Anna, kendisini yine suçlu hissederek koltuğuna gömüldü. Eğer normal birisi olsaydı, anne babası rahat bir hayat yaşayabilirdi.

Eve geldiklerinde koşarak annesine sarıldı. Onları üzmek istemiyordu ve artık her şeye dikkat edecekti. Annesinin rahatladığı ve mutlu olduğu gevşeyen omuzlarıyla kendisine sarılışından belliydi.

"Anna," dedi pürüzsüz ve Annabelle'e daima çok güzel gelen kibar sesiyle. "Bu neşeni neye borçluyuz?"

Annabelle başını kaldırıp ona baktı. Kadının dolgun dudakları tebessümle kıvrılmıştı, omuzlarına gelen sarı saçlarını kıskaçlı tokayla arkadan tutturmuştu. Bazen *ona benzeseydim keşke*, diye düşünüyordu, saçlarını sarıya bile boyamayı düşünmüştü. Fakat babası daima Anna'ya dünyanın en güzel kızı olduğunu söyleyerek onun görünüşünden çok memnun olmasına sebep oluyor, öz güvenini yükseltiyordu.

Aaron Jefferson, kızının kendisinin küçük bir kopyası olduğu için fazlasıyla mutluydu.

"Hata yaptığımı biliyorum, sadece beni korumaya çalışıyorsunuz," dedi dudaklarını bükerek. "Neşeli değilim fakat bana lazanya yaptığını söylersen neşem yerine gelir." Lazanyanın kokusunu zaten buram buram alıyordu.

İkisi de bunun bilincinde olarak kıkırdadı ve mutlu bir aile olarak sofraya oturdular.

Bu şekilde günler geçmeye başladı. Annabelle okula gidip geliyor, babası her zamankinden çok çalışıyordu. Bir gün Annabelle ailesinin konuşmalarını gizlice dinlemişti. Babası çok uzaklara gitmek için para biriktirdiğinden bahsediyordu.

"Bilmiyorum, Hilda. İçimde bir huzursuzluk var."

"Annabelle her zamankinden daha uyumlu ve sakin görünüyor. Taşınırsak tekrar dengesini kaybetmesinden korkuyorum. Bu onu etkileyebilir, Aaron. Biraz daha düşünelim."

"Asıl daha uyumluyken bunu yapmalıyız, anlayışla karşılayacağı bir zaman varsa onu değerlendirmemiz lazım. Hiçbir şey onu bulmaları ihtimalinden daha kötü ve daha önemli değil."

"Onun varlığından bile haberleri yok, Aaron. Kasabadan taşındığımızda hamile olduğumu bile bilen yoktu. Sadece biz fazla paranoyak ve korumacı davranıyoruz. Onu bulmayacaklar."

Annesi her ne kadar babasını sürekli onu bulmayacaklarını söyleyerek telkin etse de Aaron Jefferson aklına koyduğunu yapardı. Annabelle her şeyi anlayışla karşılıyor, uyumlu davranıyordu çünkü babasını okula getirtecek bir suç işlemek istemiyordu. Onların suyuna gidiyordu, ilgilerini üzerinden çekmek istiyordu. Okulundan ayrılmak istemiyordu, arkadaşlarını ve öğretmenlerini seviyordu.

Özellikle... *yeni bir arkadaşlığa başlamışken gitmeyi hiç ama hiç istemiyordu.*

Okula gittiğinde sürekli aklına gelen yeni arkadaşını, tam da özel yerinde otururken buldu. "Hey, artık kabullenmelisin, burası benim yerim."

Çocuk gülümsediğinde dişleri göründü, böyle güldüğünde hep daha uzun olan köpek dişleri ortaya çıkıyordu. Omuzları hâlâ düşük olsa da Annabelle'in yanında tedirgin ve suskun bir çocuk olmaktan çıkıyordu, artık daha konuşkandı. "Hiç paylaşımcı değilsin."

Anna, yapmacık bir ifadeyle elini kalbine koydu. "Bir haftadır burayı seninle paylaşıyorum, *Jaden*. Nankörlük hoş bir şey değil."

Bu sefer içecek alan Jaden'dı. Kendisine bir kutu *Sprite* almıştı, Annabelle'e ise bir şişe su uzattı.

"*Sprite* sevip sevmediğini bile bilmiyordum." Anna gülerek yanına oturdu ve onun elindeki suyu aldı. "Tam isabet, baya seviyor gibisin."

Jaden kendi içeceğinden bir yudum alırken gözleri parladı. "Artık seviyorum."

Annabelle sözündeki imaya eklenen ses tonuyla ayak parmaklarından başlayıp saç diplerine kadar ulaşan bir mutlulukla doldu. Sonra sohbet etmeye başladılar. Jaden genelde çok konuşan taraf olmuyordu fakat bu sefer bir kız kardeşi olduğundan bahsetti, fazlasıyla baş belası olduğunu söylediğinde Anna kahkaha attı.

"Demek bebeklerle oynayacak yaşı çoktan geçtiğini söylediğin için tüm kıyafetlerini kesti." Dudakları seğirmeye devam ederken ekledi. "Ve kumaşlarından *bebeklerine* elbise yaptı."

Jaden nefesini verdiğinde öfkeyle burun delikleri genişledi. "Uykusundayken sarı saçlarını keseceğim."

Annabelle abartılı bir dehşet ifadesiyle gözlerini büyüttü. "Bir kızın en önemli şeyi saçlarıdır, Jaden," dedi kınayan bir sesle. "Bunu yaparsan kardeşinin yaptığı her şeyi hak edersin."

Jaden'ın ela gözleri Annabelle'in uzun, dalgalı koyu renk saçlarında dolaştı. Anna'nın abartılı ifadesi soldu, dudaklarını birbirine bastırdı ve ısınmaya başlayan yanaklarını hissedince bronz ten rengine şükretti, kızardığını iyi saklıyorlardı.

"Geldiğin yerde senin özel bir alanın var mıydı?" diye sordu bakışlarını üzerinden çekmesi için başka bir konu açarak.

Jaden gözlerini yüzüne çevirerek düşünüyor gibi bekledi. Sonra, "Var," dedi. "Ormanda, ağaçların arasında küçük bir kulübe."

Anna'nın kaşları havalandı, merakla onu dinledi.

"Bazen," dedi Jaden. "Babam işleriyle ilgilenirken annem, ben ve kardeşim oraya gideriz." Sonra yaptığı yanlışı fark etti. "Yani giderdik," dedi sesine yansıyan sıkıntıyla.

Anna, artık oraya gidemeyeceği için sıkıntı duyduğunu fark edince üzüldü. "Hey," dedi dikkatini dağıtmak için. "Bugün babam beni almaya gelemeyecek, işleri yoğun. Bu sayede seni okuldan sonra asıl özel yerime götürebilirim." Sırıttı.

Jaden bir süre hiçbir şey demeden düşünceli gözlerle kendisine bakmaya devam etti, sonra başını onaylar gibi aşağı yukarı salladı. "Olur."

Anna soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı. "Senin ailen hemen eve gelmeni bekler mi? Sorun olacaksa..."

"Hayır, olmaz," dedi Jaden. "Babam fazlasıyla meşgul. Annem de küçük sarı şeytanla ilgilendiği için fark etmeyecektir."

Anna, ona ayıplayan bakışlar atarken dudaklarını araladı. "Kardeşine böyle söylememelisin," dedi gülerek. Jaden her ne kadar ondan böyle bahsetse de kız kardeşini sevdiği, gözlerine yansıdığından haberi bile olmadığı şefkatten okunuyordu.

Annabelle de birden bir abisi olmasını ne kadar istediğini fark etti. Kendisini koruyup kollayan bir abisi olsaydı, babasının omuzlarındaki yükü biraz azaltabilirdi.

Üzücü şeyler düşünmeyip tüm gün derslere odaklanmaya çalışmaya ama başaramayıp yeni arkadaşına kaçamak bakışlar atmaya devam etti.

Okul çıkışı birlikte özel yerine gittiler; körfeze yakın bir yerde, okyanusun kenarındaki çimenlik bir alandı. Gün batımı burada harika görünürdü. Anna buraya her zaman gelemezdi, sadece babası çok meşgul olduğunda ve annesi okul servisi en son kendisini bıraktığı için eve gelmesinin uzun sürdüğünü bildiğinden sorun çıkarmayacağı zamanlarda gelirdi. Gitmek için yaklaşık yarım saati vardı.

İkisi de çimlerin üzerine oturup dizlerini yüksekten okyanusa doğru sarkıttı. Duvara çarpan dalgalar ayaklarına ulaşmıyordu ama damlaları ara ara bacaklarını ıslatıyordu.

Jaden tabanı yosunlarla kaplı olduğu için yüzeyi yeşili yansıtan sulara bakıyordu, gözleri de neredeyse suyla aynı renk olmaya başlamıştı. Yeşil kısımları artıyordu.

Bir müddet ikisi de konuşmadı, sonra ona, "Sevdin mi?" diye sordu Annabelle.

Jaden dönüp kendisine baktığında yüzünde hoşnut bir ifade belirmişti. Gözleri Anna'nın üzerinde oyalandı. "Sevdim," dedi ela gözlerini kısarken.

"Gözlerin çok güzel, Jaden," dedi Anna birden dilini tutamayarak. "Saçlarını alnından çekmelisin, böylece daha çok görünürler. Onları saklamamalısın."

Anna birden onun bakışlarını kaçırarak rahatsızca kıpırdandığını fark etti. "Özür dilerim," dedi durumu düzeltmek isteyerek, kendisini kötü hissetmesini istememişti. "Saçının kötü olduğunu söylemek istemedim, yani... yani saçların da güzel. Özellikle güneş vurduğunda bazı tutamların sarıya kaçıyor. Bu çok hoş bir detay."

Detay. Onun hakkında detay vererek onu fazlasıyla incelediğini belli ediyordu.

Aptalsın, ondan hoşlandığını belli ediyorsun, dedi iç seslerinden Anna.

Ne var ondan hoşlandıysan. Daima her şeye öfke besleyemezsin ya, Tanrı'ya şükür güzel duyguların da varmış, dedi Belle.

Ailesini üzmek istemeyen, baskılara uyum sağlayan Anna ve kısıldığı kapanı yok etmek isteyen, dışarıdaki her şeyi merak edip hislerini özgürce yaşayan Belle olarak iç seslerini ikiye ayırmak hoşuna gidiyordu.

O sırada Jaden'ın kendisinden kaçırdığını gözlerini tekrar yüzüne çevirdiğini fark etti fakat sanki... sanki... Utanmış mıydı?

Çok tatlı! Belle'in çığlık atmasıyla Anna ona göz devirdi.

Yavaş yavaş batmak için harekete geçen güneş ışıklarının onun yüzünde yansımasını izlerken transa girmek üzereydi. Bu yüzden hem onu daha fazla utandırmak istemedi hem de çok zamanları olmadığı için huzursuzlandı. "Maalesef çok oturamayız." Derin bir nefes verip gözlerini okyanusa çevirdi. "Geç kaldığım an kıyamet kopar."

"Ailen fazla korumacı gibi," dedi Jaden ilk defa ailesi hakkında konuşarak.

Annabelle dudaklarını birbirine bastırarak başıyla onayladı.

"Neden?" diye sordu Jaden sesinde beliren büyük bir soru işaretiyle.

Anna başını çevirip ona uzun uzun baktı, keşke her şeyi anlatabilseydi. "Dışarısı tehlikelerle dolu," dedi omuz silkerek. Sonra konuyu alaya aldı. "Carlo ve Brand'e gücüm yetiyor olabilir ama her şeyle baş edemem, Jaden. O kadar güçlü değilim."

"Belki de o kadar güçlüsündür."

Annabelle yüzündeki alay dolu ifadeyi bozmadı ama ruhunda bir şeyler kıpırdandı, Asteria kapalı tutulmaya zorlandığı gözlerini açarak karşısındaki çocuğa baktı. Belki de Jaden ondan korkmazdı. Ondan korkmaz, güçlerini takdir ederdi. Fakat Anna ona asla hiçbir şey söyleyemezdi. Dünyası sadece annesi ve babasından oluşmak zorundaydı.

"Artık gitme zamanı," dedi birden ayaklanarak. "Annem yokluğumu fark etmeden evde olmalıyım. Sen buradan evine nasıl gidebileceğini biliyor musun?"

Jaden oturduğu yerden kalkmadı, sadece başını kaldırıp ayakta dikilen Annabelle'e baktı. "Evet," dedi onu onaylayarak. "Gidebilirim."

Anna çimlerin arasından pantolonuna bulaşan toprağı silkeledi. "Öyleyse yarın görüşürüz," dedi el sallayarak.

Jaden gülümsedi. "Görüşürüz."

Anna yürümeye başladı, bir süre sonra direnemeyip başını çevirip ona baktığında dalgın bir şekilde okyanusu izlediğini gördü. Bazen öylece bir

yerlere dalıyordu, oralarda neler olduğunu Annabelle çok merak ediyordu. Nasıl bir hayatı vardı, bu zamana kadar nasıl yaşamıştı, bilmek istiyordu. Fakat nasıl kendisi hayatını Jaden'a tam olarak açamıyorsa onun da aynı şekilde olduğunu anlamıştı.

Bir sonraki hafta başında Anna yine babasının okula gelmemesini fırsat bilip Jaden'la özel yerine gitti ve birlikte okyanusu izlemeye başladılar. Bu sefer ona okuldaki arkadaşlarından bahsetti çünkü Jaden hiçbiriyle konuşmuyor, aralarına girmeye çalışmıyordu. Belki fikir sahibi olursa çekingenliği bırakır diye düşünüyordu.

Fakat... Jaden yüzüne bakarken sınıftakileri dinlemekten çok sanki dudaklarının hareket edişini, gözlerini nasıl kırptığını, önüne düşen saçını nasıl kulağının arkasına attığını izliyor gibiydi.

Bu sefer utanma sırası Annabelle'deydi. "Neden beni inceliyorsun?" Eliyle koluna vurdu. "Ben seni övüyorum, gözlerinin güzelliğini bile söyledim! Ama sen bana hiç güzel bir şey söylemiyorsun," dedi utanmasını alayla saklayarak. "Hiç mi güzel bir özelliğim yok?" Eliyle saçını omzundan geriye itip abartı bir ifadeyle çenesini dikleştirdi.

Jaden, buna kendisi kadar alayla yaklaşmadı. Aksine ciddi bir ifadeyle onu izlerken dudakları aralandı. "Senin güzelliğini anlatmak için doğru kelimeleri bulabileceğimi sanmıyorum."

Anna, o an bu çocuğun ilk aşkı olmasından korktu.

Aşk için fazlasıyla küçüktü fakat izlediği filmlerden nasıl bir şey olduğunu az çok anlamıştı. Masallardaki ve animasyonlardaki aşkları izleyerek büyümüştü, kendisinin hissettiği belki de onlara benzeyen bir duyguydu. Masum ve çocukça olsa da bu oğlanda bir şeyler onun hiç aşina olmadığı duygular yaratıyordu.

Güzel ve Çirkin hikâyesi en sevdiğiydi. Oradaki Belle kadar güzel olup bir canavarı kendine âşık etmeyi hayal ederdi. Sonra suratını buruştururdu.

Belle gibi kendisi de bir canavara âşık olabilir miydi ki?

Karşısındaki oğlana bakarken neredeyse sırıtacaktı, dişini alt dudağına geçirip okyanusa gözlerini çevirdi. Neyse ki ilk aşkı olmaya aday olan bu çocuk iyi biri olduğu gibi fazlasıyla da güzeldi. Fakat bir yandan da korktu çünkü küçüklerdi, geleceğin ne getireceği belli değildi. İleride yolları ayrılırsa çok üzülebilirdi.

Onun kokusu okyanusun kokusuyla birleşirken gözlerini yumup havanın tenini okşamasına izin verdi. Geleceğin ve büyümenin getirdiği karamsar şeyleri düşünmek için fazlasıyla küçüktü, şu an sadece eğlenmeyi düşünmeliydi.

Birden parmaklarında bir baskı hissetmesiyle yüreği ağzına geldi. Kalbi o kadar hızlandı ki yerinden çıkıp okyanusa düşeceğini sandı. Gözlerini açıp eline baktığında, Jaden'ın avucunu onun elinin üzerine kapattığını gördü.

Sonra parmaklarıyla parmaklarını araladı ve... *elini tuttu.*

Birbirlerine baktılar; saatler ilerlemeyi bıraktı. Beş dakika değil de sonsuza kadar sürecek zamanları vardı sanki.

Annabelle dudaklarını büktü, gülümsemekten kendini alıkoyamayıp başını hafifçe eğdi. Jaden'ın batan güneşten daha sıcak gözleri onun tebessümüne bakarken ışıldadı, onun da dudakları bir tebessümle kıvrıldı.

Sonra ikisi de birbirlerinden hem utanarak hem de ellerini bırakmayarak bakışlarını kaçırıp okyanusa döndü ve gün batımını izlediler.

Annabelle o an bu çocuğun ilk aşkı olmaya aday değil, direkt bu ünvana sahip olduğunu anladı.

O gün eve on beş dakika geç kaldı.

"Sen..." Hilda Jefferson derin bir nefes verirken elini kalbine koydu. "Neredeydin Anna? Servisle gelmediğini gördüm!"

Annabelle yakalanmanın verdiği korkuyla gözlerini büyüterek bir yalan aradı. "Ben..." dedi ağzında geveleyerek. "Yürüyerek gelmek is..."

"Yürüyerek gelmek mi?" Hilda Jefferson'ın yay gibi kaşları çatılmıştı. "Neden böyle bir şey yaptın, okulun fazlasıyla uzak ve sana ne dediğimi unuttun mu? Sokaklar güvenli olmayabilir!"

Annabelle uzun zaman sonra ilk defa patladı. Mutfak dolapları açıldı ve tüm tabaklar büyük bir şangırtıyla yere fırladı. Annesi kopan gürültüyle mutfağa döndü, kızının kontrolsüz kullandığı gücü görünce gözleri bu sefer şaşkınlıkla açılmıştı.

"Bıktım!" dedi Annabelle. "Özgür olmak istiyorum! Benim için korkmanızı istemiyorum. Kapana kısılmak istemiyorum!" Sonra konuştuğunda sesinde yaşına hiç uymayan bir derinlik, bir karanlık vardı. "Bunun için tüm dünyayla savaşabilirim!"

Annesi ona bakarken gözlerinde yine korku gördü. Fakat bu sefer bulunmalarından korkmaktan daha başka bir şeydi. *Kızından korkuyordu.*

"Sen, anne..." Annabelle'in gözleri doldu, nefesini sanki ruhu içinden çıkıyormuş gibi vermişti. "Sen bile benden korkuyor musun?"

Hilda sanki yüzüne bir darbe almış gibi irkildi ve birden Annabelle'e atılıp ona sarılmaya çalıştı. "Senden korkmuyorum, bebeğim," dedi elini onun başının arkasına koyup yüzünü göğsüne bastırarak. "Senden kork-

muyorum. Hayır, hayır. Sadece... güçlerinin büyüklüğünden ve... *sana yapabileceklerinden korkuyorum.*"

Annabelle derin derin nefesler aldı, sonra hıçkırarak ağlamaya başladı. Duygularını kolay kolay bu şekilde dışa vurmazdı, genelde öfkeyle akıtmayı seviyordu. Fakat o gün annesinin kollarında ağladı, ağladı, ağladı... Sonunda içinde bir damla bile gözyaşı kalmadığını anladığında sustu, annesi yemek olana kadar uzanmasını söylediğinde üzerine çöken yorgunlukla kabullenip onun kollarından sıyrıldı ve yukarı kata çıktı.

Saatlerce yatağında uzandı ama uyuyamadı, sadece annesi yemek için kendisine bakmaya geldiğinde gözlerini kapatıp uyuyor numarası yaptı. Onlarla konuşmak istemiyordu, hiçbir şey istemiyordu. Tek istediği yarın okula gidip Jaden'ı görmekti.

Onu görmek vücudunda iyi olan duyguların galip gelmesine sebep oluyor, dikkatini güçlerinden ve kapalı kaldığı hayatından çekiyordu.

Sonra yattığı yerden anne ve babasını işitti, sohbetleri dikkatini çekmese kulak kabartmazdı. Bu kadar iyi işitebildiğini bilmiyorlardı, bu sayede Anna bazen onların kendisinden gizli konuştuklarını sandıkları şeyleri duyabiliyordu. *Yine Plymouth'dan taşınmayla ilgili konuşmaları gibi...*

Bu sefer taşınmayı annesi istiyordu.

"Gidelim, Aaron. Belki de bu sefer kasaba yerine kırsalda bir çiftliğe yerleşmeliyiz."

"Bu onu daha da yalnızlaştırır, mutsuz eder. Mutsuzluk öfke kadar yiyip bitiren bir duygudur, Hilda. Kızımızın yalnızlıkla solmasına izin veremem."

"O zaman tam tersi, çok kalabalık bir şehre gidelim. Böylece daha az fark edilir olur. Boston olabilir, orada birçok tür var. Tek tuhaflık yapabilecek kişi bizim kızımız olmaz."

"Taşınma fikrini benimseyip daha da ilerletmene sebep olan ne, Hilda? Bir... sorun mu var?"

"Senin içindeki huzursuzluk bende de var, belki Tetrad yaklaştığı içindir. Ya da bilmiyorum, Aaron. İyiye mi gidiyor yoksa bizi mi aldatıyor, bilmiyorum."

"Şşş, tamam, sakin ol. Tamam, Boston'a gideceğiz. Bu ay bittiğinde buradan taşınmış olacağız."

Annabelle'in midesi düğümlendi, kalbi buruldu. Bu sefer ikisi de aynı fikirdeydi, bu sefer gidiyorlardı. En gitmek istemediği zamanda... En bırakmak istemediği kişiyi bulduğunda.

Gözlerini sıkı sıkı kapattı ve acı çeken bir ruhla uyumaya çalıştı. Yarım yamalak aldığı uykusundan uyandığında ise okula gitmek için hazır-

lanırken içi buruktu. Jaden'la ilk karşılaştığında giydiği buz mavisi elbiseyi giymiş, saçlarını açık bırakmıştı. Onunla son günleriyse bu günleri iyi değerlendirecekti. Ailesine ne kadar uysal davransa da onları artık ikna edemeyeceğini biliyordu, onu patlamaya hazır bir volkan gibi görüyorlardı.

Okula gittiğinde Brook'un kendisine tavır aldığını gördü, sürekli bahçede Jaden'la oturduğu için alınıyor olmalıydı. Kendini kötü hissedip onunla da ilgilenmeye çalıştı. Müdür Hampton dersler başlamadan önce gelip bir sınıf fotoğrafı çekileceğini söylediğinde dirseğiyle Brook'u dürttü. "İyi ki saçlarını böyle örmüşsün, fotoğrafta mükemmel çıkacak."

Brook'un yüzü neşeyle aydınlandı. "Mutlaka yan yana duralım, Anna." Sonra suratını buruşturdu. "Umarım Carlo ve Brand bizden uzakta durur."

İkisi de kıkırdadı. Tüm sınıf arkadaşları toplandığında ders başlamadan bir iki dakika önce hepsi bahçeye çıkıp merdivenlere dizildi. Anna, Brook koluna girip kendisini çekiştirdiğinde ona ayak uydurdu ama bir yandan da gözleri Jaden'ı arıyordu.

Tam fotoğraf çekileceği sırada Jaden'ı merdivenlerin altında gördü. Müdür Hampton da onu görüp eliyle omzundan dürterek onu kalabalık sınıfa doğru itekledi. "Haydi, Bay Sinclair, siz de geçin. Zaman kaybediyoruz."

Jaden gözlerini kalabalığa çevirdi, fotoğrafa dâhil olmaktan hoşnut görünmüyordu. Duraksadığını fark eden müdür tekrar onu omzundan itekledi. "Kıpırda, Sinclair!"

Jaden, sonunda yürüyüp merdivenleri tırmanmaya başladı. Bir üst basamakta, en köşeye geçtiğinde Anna başını yana çevirmiş ona bakıyordu. Sonra o da kendisine döndü ve göz göze geldiler.

"Buraya bakın!" dedi müdür fotoğrafı çeken öğretmenlerini göstererek.

Anna kolundan çıkmadan önce kendisini dürten Brook sayesinde bakışlarını çevirdi ve sınıfın fotoğrafı çekildi. Bu fotoğrafın kendilerine dağıtılan kopyasını almayı sabırsızlıkla bekledi, böylece gittiği yerde fotoğrafa bakabilirdi.

Jaden'ı görebilirdi.

Hüzünle omuzlarını düşürdü, derse girdiklerinde de hüznü onu bir saniye bırakmadı. İlk dersten sonra Jaden'ı yine bahçedeki bankta buldu.

"Bugün neyin var?" diye sordu Jaden.

Anna ona bahsedip bahsetmemekten emin olamayarak tereddüt etti ama sonra bunu onunla paylaşacak kadar yakınlaştıklarını düşündü. "Sanırım taşınıyoruz."

Jaden'in yüz ifadesi dondu, üzerine çöken kasveti Anna fark etmişti. Gitmesinden etkilenmesi buruk bir mutluluk duymasına sebep oldu.

"Nereye?" diye sordu Jaden.

Anna, omuz silkti. "Bilmiyorum. Muhtemelen Boston."

Jaden dudaklarını birbirine düşünceli bir tavırla bastırıp gözlerini yere dikti. İkisi de derse girene kadar konuşmadı, aralarında tuhaf bir hava vardı.

Derse girmeden önce Jaden müdürün odasına gidip kardeşi hasta olduğu için onu merak ettiğini ve ailesine telefon edeceğini söyledi. Anna kardeşini merak etse de ona neyi olduğunu daha sonra sormayı düşündü ve başını sallayarak onayladı. Belki de Anna'nın gitmesi değil, canını aslında kardeşinin hasta olması sıkıyordu.

Anna *umarım iyidir* diye düşünüp sınıfa girdi ve Jaden da tam ders başlamadan önce geldi. Anna'ya bakmadı, gözlerinin ona değmesinden özellikle kaçınıyor gibiydi.

Aralarında oluşan tuhaf havayı dağıtmaya niyetli olan Anna derste bir kâğıda not yazıp Jaden'ın tam önüne attı.

Okul çıkışı yine özel yerime gidelim mi?

Jaden notu okuduktan sonra Annabelle'e kısa bir bakış attı, sonra kalemi eline alıp o da kâğıda bir şey yazdı. Anna, yüz ifadesinden onun *olmaz* diyeceğini düşündü fakat Jaden kâğıdı buruşturup tam Anna'nın önüne fırlattığında notu açtı ve endişesinin yersiz olduğunu gördü.

Olur.

Birden neşesi yerine geldi. Orada konuşarak sık sık mektuplaşabileceklerini ve yeteri kadar büyüdüklerinde rahatlıkla görüşebileceklerini dile getirecekti.

Okul çıkışı ikisi beraber sessizce yürümeye başladı, boyu fazlasıyla uzun olduğu için Anna başını kaldırıp arada ona bakıyordu. Aralarında tuhaflık, iyice gerginlikle dolmasına sebep oluyordu.

"Kardeşin nasılmış?" dedi konuşmaya çalışarak.

Jaden, gözlerini önünden ayırmadı. "İyi," dedi geçiştirerek.

Anna sıkkın bir şekilde iç çekti. "Neyin var?" dedi onun kolunu dirseğiyle dürterek. Üzerine siyah bir mont ve siyah pantolon giymişti. Kumral saçları hâlâ alnına dökülüyordu, gözlerini ortaya çıkarmamıştı.

Konuşmayınca Anna yüzünü astı. "Gidiyor olduğum için üzüldün mü?" Aslında üzülmüş gibi değil, kızgın gibiydi. "Ya da bir şeye mi kızgınsın?"

Çocuk konuşmadı, yürümeye devam etti ve bir sokağa döndüklerinde Anna'nın canına tak etti. Durup onu kolundan yakaladı. "Neyin var, Jaden? Konuş benimle."

Jaden bu sefer dönüp ona baktı, ela gözlerinde uğursuz bir ifade vardı. "Ben..."

O an, araya giren bir ses oldu.

"Hey siz!" dedi tanımadığı bir erkek sesi. "Gençler!"

Annabelle dönüp sokağın başından kendilerine yaklaşan genç adama baktı. Yaşı yirmilerinde olmalıydı, kendilerinden fazlasıyla büyüktü.

"Aaa aaa, burada okullu küçük öğrenciler varmış," dedi onun yanına katılan bir erkek daha, o da diğerinin yaşlarındaydı. "Aileleri ceplerini parayla doldurmuş olabilir mi?"

Yaklaşıp bir eliyle Jaden'ı omzundan dürttü, daha doğrusu resmen ittirdi çünkü Jaden sarsılmıştı. Geriye çekilirken omuzlarını içe doğru bükmüştü. *Yine o savunmasız duruş.*

Annabelle dişlerini sıkarak iki adama döndü. "Paramız yok, bizi rahat bırakın," derken sesi diş gıcırtısı gibi çıkmıştı. Bunlar gaspçı Brand ve Carlo gibi değildi; daha büyük, daha tehlikelilerdi fakat Annabelle kendini tutamamıştı.

Jaden'ı kolundan tuttu, parmaklarını resmen etine gömerek onu çekiştirmeye çalıştı. "Gidelim, Jaden."

Adamlardan biri, "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, ufaklıklar?" dedi. "Dökülün bakalım ceplerinizdekini."

Jaden birden adamı omzundan ittiğinde gaspçı sinirledi ve dizini kırıp tekmesini onun karnına geçirdi. Jaden öne doğru bükülürken kolunu karnına sardı, ciğerlerinden boşalan havayla yüzü buruşmuştu.

Annabelle, gözleri büyürken ne yaşadıklarını değerlendirme fırsatı bile bulamadan ileri atıldı. "Jaden!" diye bağırdı. Tam ona yetişmişken diğer adam Anna'yı saçlarından tutup çekti, diplerinin acısıyla kızın yüzü kasılmıştı.

"Nereye küçük kız?" dedi onu saçından çekip arkadan kollarını tutarak. "Bırak erkekler biraz kavga etsin."

Adam Jaden'a bir yumruk attığında çocuk yere yapıştı. Bu kavga değildi, bu karşılıksız şiddetti. Onu koruyacağına söz verdiği oğlana gözü önünde zarar veriyorlardı. Hava kararmaya yüz tutmuştu, eğer ulaşabilselerdi güneşin batışını izleyebilirlerdi. Onun yerine ıssız bir sokakta tehlikenin içine düşmüşlerdi.

Annesinin korktuğu tehlikeler bunlar değildi, o daha büyük şeylerden korkuyordu. Anna ise iki tane aptal gaspçının eline düşmüştü.

Kibir vücuduna yayıldı. Adam yerden kaldırdığı Jaden'a tekrar vurup onu duvara yapıştırdığında damarlarında kibirle beraber öfke, kan gibi akmaya başladı. Kollarını tutan genç adamın bıraktığı histen tiksindi, küçüktü ve savunmasız görünüyordu ama bu iki aptal yanılıyordu. Bunlar Brand ve Carlo olmayabilirdi ama Anna bu ikisinden de daha güçlü olduğunu biliyordu.

Bunlar Asteria'yı tanımıyordu.

Jaden'ı duvara sıkıştıran adam tam tekrar kolunu kaldırmıştı ki Annabelle anın verdiği dürtü ve hiddetle, "Ona bir daha dokunayım deme," diyerek bağırdı.

Sesi resmen içinde gürledi, gücü fokurdadı ve bu adamları kaynatmak istedi. Bağırışıyla beraber içinden dalga dalga yayılan büyü, sanki bir halka gibi kendisini sardı ve bedeninden çıkarken iki adamı geriye püskürttü.

Geriye uçan gaspçının elinden kurtulmuştu, Jaden'a vurmaya kalkan da birkaç metre ileride yere serilmişti.

Anna, sanki çok uzun yol koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı, ciğerlerine zor hava doluyordu. Hiddeti onları yerde gördüğü an solmuştu, ne yaptığının o an farkına vardı. Annesi bundan korkuyordu. Babası bunun için gecelerce uyumuyordu.

Kontrolü kaybedip fark edilmesi en büyük endişeleriydi.

Fakat sorun yoktu, iki tane gaspçı durduk yere neden geriye savrulduklarını anlayamazdı. En fazla tuhaf bir kızdan bahsedelerdi ama Anna ve ailesi çoktan kasabayı terk etmiş olurdu.

Ve Jaden... *O arkadaşıydı.*

O an gözlerini kaldırıp ona bakmasıyla bakışları kesişti.

Jaden sırtı hâlâ duvara dayalı duruyor, pürdikkat yüzüne bakıyordu ve gözleri o kadar keskindi ki Anna onun birden havaya uçan adamlardan daha ötesini gördüğünü anladı.

Gözleri.

Annabelle'in büyü kullandığında alev alev yanan gözlerini görmüştü.

Jaden ona bakarken ters giden bir şeyler olduğunu fısıldayan ürperti Anna'nın boğazına tırmandı, tereddüt bedenine yayıldı. Jaden'ın bedeni yaslı kaldığı duvardan doğruldu ve dikleşti.

Anna onun duruşundaki değişimi fark ettiğine içgüdüleri devreye girdi, geriye istemsizce bir adım attı. İleride yerde duran adam dirseklerinin

Annesinin korktuğu tehlikeler bunlar değildi, o daha büyük şeylerden korkuyordu. Anna ise iki tane aptal gaspçının eline düşmüştü.

Kibir vücuduna yayıldı. Adam yerden kaldırdığı Jaden'a tekrar vurup onu duvara yapıştırdığında damarlarında kibirle beraber öfke, kan gibi akmaya başladı. Kollarını tutan genç adamın bıraktığı histen tiksindi, küçüktü ve savunmasız görünüyordu ama bu iki aptal yanılıyordu. Bunlar Brand ve Carlo olmayabilirdi ama Anna bu ikisinden de daha güçlü olduğunu biliyordu.

Bunlar Asteria'yı tanımıyordu.

Jaden'ı duvara sıkıştıran adam tam tekrar kolunu kaldırmıştı ki Annabelle anın verdiği dürtü ve hiddetle, "Ona bir daha dokunayım deme," diyerek bağırdı.

Sesi resmen içinde gürledi, gücü fokurdadı ve bu adamları kaynatmak istedi. Bağırışıyla beraber içinden dalga dalga yayılan büyü, sanki bir halka gibi kendisini sardı ve bedeninden çıkarken iki adamı geriye püskürttü.

Geriye uçan gaspçının elinden kurtulmuştu, Jaden'a vurmaya kalkan da birkaç metre ileride yere serilmişti.

Anna, sanki çok uzun yol koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı, ciğerlerine zor hava doluyordu. Hiddeti onları yerde gördüğü an solmuştu, ne yaptığının o an farkına vardı. Annesi bundan korkuyordu. Babası bunun için gecelerce uyumuyordu.

Kontrolü kaybedip fark edilmesi en büyük endişeleriydi.

Fakat sorun yoktu, iki tane gaspçı durduk yere neden geriye savrulduklarını anlayamazdı. En fazla tuhaf bir kızdan bahsedelerdi ama Anna ve ailesi çoktan kasabayı terk etmiş olurdu.

Ve Jaden... *O arkadaşıydı.*

O an gözlerini kaldırıp ona bakmasıyla bakışları kesişti.

Jaden sırtı hâlâ duvara dayalı duruyor, pürdikkat yüzüne bakıyordu ve gözleri o kadar keskindi ki Anna onun birden havaya uçan adamlardan daha ötesini gördüğünü anladı.

Gözleri.

Annabelle'in büyü kullandığında alev alev yanan gözlerini görmüştü.

Jaden ona bakarken ters giden bir şeyler olduğunu fısıldayan ürperti Anna'nın boğazına tırmandı, tereddüt bedenine yayıldı. Jaden'ın bedeni yaslı kaldığı duvardan doğruldu ve dikleşti.

Anna onun duruşundaki değişimi fark ettiğine içgüdüleri devreye girdi, geriye istemsizce bir adım attı. İleride yerde duran adam dirseklerinin

üzerinde doğrulmuş, kendilerini izliyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Çok ters giden şeyler.

Jaden'ın dudaklarından bir şeyler döküldü, Annabelle'in asla duymayı beklemediği şeyler. Sesi çok yüksek değildi fakat Anna iyi duyabiliyordu.

"Bu o."

Bu cümle bir alarm gibi çaldı.

Yerdeki adam atik bir hareketle sıçrayarak yerden kalktı, Annabelle arkasındaki adamın da yerden kalktığını görmese bile algılayabiliyordu. İnanamayan gözlerle Jaden'a bakarken boğazında asla geçmeyeceğini düşündüğü bir yumru belirdi, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Korku resmen canlı bir varlık gibi onu boğmaya başladı.

Adamların gözü Jaden'da değildi, sadece Annabelle'e bakıyorlardı.

Kendisine bakan adam ve Jaden arasında gözleri gidip gelirken farkındalık tenine bir sürü diken gibi battı. *Onu tanıyorlardı. Onu tanıyorlardı.*

Hepsi bir oyundu.

Hepsi bir kurmacaydı.

Hepsi...

Jaden...

Ani bir refleksle arkasını dönüp koşmaya başladığında yanından geçtiği adam onu etkileyici bir hızla kolundan yakaladı. Annabelle onun insanüstü refleksine şaşırıp gözlerini büyüttü. Bu sefer öfke değil, dehşet ve korkuyla devreye giren kontrolsüz büyüsü adamı geriye savurdu.

Fiziksel gücü ne kadar iyi olursa olsun bu adamlarla o şekilde baş edemezdi. Henüz o kadar büyük değildi.

Alamadığı solukları gittikçe nefessiz kalmasına sebep olurken koşmaya başladı ama daha fazlası sokağın başında belirmişti. İki kişiyi orada gördüğünde resmen kayar adımlarla durdu, ellerini iki yana açıp dengede kalmaya çalıştı. Onların da yaşı büyüktü, simsiyah giyinmişlerdi.

Annabelle anın verdiği dürtüyle dönüp bu sefer diğer tarafa kaçmayı denedi ama birden bir adam onun önünü kesip bileğini yakaladı. Kendisini geri çekmeye çalıştı, büyü yaparak ondan kurtulmaya kalkıştı ama siyah giyimli bu adam göz açıp kapayıncaya kadar diğer bileğini de yakalayıp iki bileğini birleştirdi. Anna'nın bilekleri ince olduğu için onları tek eliyle tutabiliyordu, bu sayede diğer eliyle de bir ipi kızın bileklerine doladı.

"Bırakın beni!" diyerek bağırdı Annabelle. Çırpındı, büyü yapmayı denedi fakat olmadı. Belki çok korktuğu içindi fakat içinde garip bir boşluk hissetti. Sanki ip sadece bileklerini değil, ruhunu da bağlamıştı. "Bırakın

beni!" diyerek haykırdı. Adam kendisini bırakınca geriye düşerek sırtüstü yere yapıştı.

Sonra yan dönüp tekrar kalkabileceği bir yere kadar adamdan uzaklaşmak için süründü, tam o esnada önünde iki siyah ayakkabı belirdi.

Annabelle bunların kime ait olduğunu bilerek başını kaldırdı ve hüsran dolu gözlerle tepesine dikilen arkadaşına baktı. *Hayır, ilk aşkına.*

Jaden, bir dizini kırarak yere eğildiğinde Annabelle fısıldadı. "Jaden," derken sesi titremişti. "Neden?"

Jaden, önünde tek dizini kırıp iyice yere çökerek yüzünü ona yaklaştırdı.

"Neden? Neden?" diye sayıklanır gibi mırıldandı Annabelle. Bu sefer korkuyordu. İlk defa gerçekten korkuyordu. "NEDEN?" diye bağırdı onun yüzüne doğru. Ağlamaya başlamıştı, bir tepki vermediğini görünce ismini duygusal bir karmaşayla haykırdı. "Jaden!"

Jaden'ın ela gözleri artık sıcacık bakmıyordu, âdeta güneşi batmış gibi kararmıştı. Dudakları o güzel kıvrımdan yoksundu. Sonra konuştu ve Annabelle sonraki saniyelerde onun konuşmamış olmasını diledi.

"Ben Jaden değilim."

Bu Annabelle'e bir darbe daha indirdi, bakışları donuklaştı ve gözyaşları kirpiklerinde asılı kaldı. Korku canlı bir varlıktı, evet fakat kalbini alıp altında ezen bu oğlan kadar kötü değildi.

"Jay!" diye seslendi biri. "Baban bekliyor."

İşte o an Annabelle karşısındaki oğlanı gerçekten tanıdı. Bunca zaman Jaden olarak tanıdığı bu kişi aslında ailesinin korkularının, endişelerinin ve uykusuz gecelerinin vücut bulmuş hâliydi.

Jay.

İsmi Jay'di.

Jay ela gözlerini kendisinden çekip doğrulduğunda Annabelle'in gözleri kararadı, usul usul ağlarken parmaklarını taş zemine neredeyse saplamak istercesine bastırdı. Ezilen kalbinin acısıyla yerde iki büklüm kaldı.

Jay. Jay. Jay.

Önce onu tanımıştı. Zaaflarını anlamıştı, korumacı ve saldırgan tavrını ilk günden keşfetmişti. Bugün Annabelle'in kendisini korumak için karşı koyacağını biliyordu. Onu oyuna getirmişti. Onun fiziksel güç kullanamayacağı iki kişiyle karşı karşıya bırakarak büyü kullanmasını sağlamış, Annabelle'i ele veren özelliği olan gözlerinin ortaya çıkmasını izlemişti.

Onu yakalatmıştı.

Annabelle, kendisini kollarından tutarak yerden kaldırdıklarında ve ağzına bir bezi bastırıp keskin kokuyu içine çekmekten başka çare bırakmadıklarında bile çırpınmayı sürdürdü. Gözleri kararırken ailesini düşündü.

Beni buldular, dedi içten içe ağlayarak. *Özür dilerim, anne. Özür dilerim, baba. Beni bulmalarını sağladım. Beni buldular. Beni buldular.*

Sonra onu ailesinden koparan şeyi düşündü. Hayır, onlar onu bulmamıştı. Onlar, bir kişinin onayını bekliyordu ve o kişi gözlerini gördükten sonra kendisini ele vermeyebilirdi ama *o onayı vermişti.*

Zihni karanlığa sürüklenmeden önce ihanete uğramanın acısı ve kırgınlığıyla tek bir cümleyi bir felaketi dillendiriyor gibi tekrarladı.

Beni buldu.

BÖLÜM 2: KUYTU KÖŞELER

♪ *Ayıteria "Hold Your Breath"* ♪

Günümüz...

Annabelle Jefferson

Uyanırken bir yanardağ gibi patladım. Gücüm kızgın lavlar gibi içimden taşarak yerdeki yaprakları bulmuştu, hepsi alev alıp küle dönerek dört bir yana savruldu.

Boynumdaki kolye gerdanımı yakıyordu, kısa süren keskin acıyla yüzümü buruşturdum. Kontrolsüz kalp atışlarım hâlâ gördüğüm rüyanın etkisindeydi. Üzerime örttüğüm yamalı bez parçasını iterek ayağa kalktım. Üzerim çıplaktı, sanki ne giyersem giyeyim tenime fazla geliyordu.

Ağaçların gölgeleri uğursuz bir kıpırtıyla toprağa düşüyordu. Ay çamura bulanmıştı, gecenin ışığı azdı ve hava kasvetliydi. Bir kaya parçasının dibine tünemiştim fakat karanlığın koynunda bile rahat uyuyamıyordum. Nerede uyursam uyuyayım Hiddenfield'dan ayrıldığımdan beri binlerce çivinin üzerinde yatıyor gibiydim, her gün yaralarım artıyordu.

Rüyamda bile onu görmüştüm.

Rüya değil, hafızamın derinliklerinde onu görmüştüm.

En çok unutmak istediğim kişi, en çok hatırladığımdı.

Geçmişin kör edici sisi bir süre gözlerimi kararttı ve farkındalık üzerime bir karabasan gibi çöktü. Biraz eğilerek soluklanmaya çalıştım, oksijen ciğerlerime zehir soluyormuşum gibi doldu. Şimdiki zaman, geçmişin ağırlığı altında ezilirken yere doğru iyice çöktüm, ellerimi toprağa bastırıp nefeslerimi sıklaştırdım. Bileğimdeki renkli iplerle örülü bilekliğim görüş açıma girdi.

Hafızam, en az uyurken üzerime aldığım örtü kadar hasarlıydı, sadece yırtık olan kısma yeni bir yama eklenmişti.

On bir yaşındayken onunla tanıştığım anı görmüştüm.

Jaden.

Jaden Sinclair...

Öyle kudretli bir duygunun esiri oldum ki parmaklarımı yere sapladığımda pençelerim ortaya çıktı, toprak içimdeki depremi dışa yansıtmamın etkisiyle çatırdadı. O günleri, o anılarımı canlandırmak isteyerek ismini söyledim.

"Jaden Sinclair." Sesim; kısık, hırıltılı ve kulağıma bana ait değilmiş gibi gelmişti. Tıpkı söylediğim ismin ona ait olmaması gibi. "Yalancı."

Sınıfımıza geldiğini, korumaya muhtaç bir oğlan imajı çizdiğini ve onu korurken yakalandığımı... Hatırlıyordum. Fakat devamı yoktu, o anda kalmıştım ve ne kadar uyanmak istemesem de biraz önce gözlerimi açıp kendimi yine karanlığın kuytu köşelerinde bulmuştum. *Beni sürgün ettiği o karanlığın.*

Burada olmamın sebebi oydu. Bu yolu tercih etmemin sebebi onlardı. Ruhum, o zamanlardan beri yalanlarla ilmek ilmek işlenmişti. Kendi hayatımın kenarında oturmuştum, ben izlerken herkes benim yerime karar vermişti. Beni kandırmıştı. İhanet etmişti.

Belle. Belle. Belle. Bana babamın saf sevgiyle söylediği şekilde, sanki kendisi de beni seviyormuş gibi hitap etmeye cüret etmişti. Tüm bu zaman boyunca gözlerime beni seviyormuş gibi bakmaya utanmamıştı. Onu bir sokakta hançerlemeden önce bile gözlerime beni *gerçekten seviyormuş* bakmayı sürdürmeye devam etmişti.

Ama şu an... kalbimin derinlerine kadar kazıdığım ve bir daha unutmamaya yemin ettiğim tek bir bakış vardı.

"*Ben Jaden değilim.*"

Bu cümleyi kurarken gözlerime nasıl baktığını bir daha unutmayacaktım.

Kalbimin tümünü, avucunda toz hâline getiren birine vermiştim ama artık ona karşı duyduğum kör inanç sona ermişti. Öfkenin pençeleriyle sökmüştüm tüm güzel duygularımı bedenimden. Terk edilmiş bir harabe kadar boş ve kirliydim.

Anılar, zihnimin hapishanesindeydi fakat anahtarı bulmama az kalmıştı. Bu esarete son verecek ve hepsiyle yüzleşecektim. Bugün gördüğüm rüya buna daha çok inanmama neden olmuştu, gücüm arttıkça zihnimdeki bulanıklık da ortadan kalkıyordu. Artık onların olduğumu düşündüğü masum, saf ve ne olduğunu bilmeyen Annabelle değildim, ne olduğumu biliyordum.

Ben Asteria'ydım.

Geçmiş önümde diz çökecek, bana yaptıkları için af dileyecekti.

Adımlarımı kayalığın ardında kalan yüksekliğe yönlendirdim ve aşağı doğru ilerleyerek bir kayanın üzerinden kendimi okyanusun sularına attım.

Suyun soğukluğu, anıların vücuduma zerk ettiği soğukluktan daha dondurucuydu. Karanlık sularda batarken Hiddenfield'a ilk gittiğimde beraber suya düştüğümüz ana gittim. Jaden olarak hayatıma hiç girmemiş gibi, sudan çıktığımızda yüzüme bakışı hâlâ aklımdaydı.

İskelede üzerime nasıl düştüğü hatırlıyordum.

Ona çok çabuk kapılmıştım. O kadar kısa sürede benimsemiştim ki bunun tuhaflığını sorgulamamıştım bile. Kimseye güvenmediğim için erkeklerden uzak dursam da ilk görüşte aşka inanırdım ve o kapılıp gidilmeyecek biri değildi, böyle düşünüyordum. Fakat şimdi her şey daha anlaşılır, daha basitti.

Ben ona daha önce de âşık olmuştum.

Yüzeye çıkıp içimdeki ıstırapla var gücümle bağırdım. Çok bağırdım. *Çok çok...* Ama sesimin bir kaya parçasına bile ulaştığından emin değildim. Acı gittikçe kalbimi oyarken içimdekileri okyanus sularına akıttım ve sonunda bomboş bir zihinle sudan çıktım.

Hiçbir şey olmamış gibi yürümeye başladım, biraz önce haykıran ben değilmişim gibi tekrar kaya parçasının yanına geldim. Yerdeki siyah pelerini alarak üzerime geçirdim, ipini bağlarken sert bir rüzgâr esip siyah saçlarımı pelerinin etekleriyle beraber dalgalandırdı.

Pelerin çıplaklığımı örttükten sonra yürümeye başladım. Yalın ayak olduğum için yerdeki çalı çırpı tabanlarımı zedeledi ama umurumda olmadı, aksine acısı hoşuma gidiyordu. Bu yüzden ayakkabılarımı çıkarmıştım. Acıyan bir kalptense bu tür acılara odaklanmak daha iyiydi.

Ağaçları geçip yeryüzünün en tenha yerlerinden biri olduğunu düşündüğüm devasa köşke doğru yürüdüm. Eski bir harabeydi fakat annemin ve çevresindekilerin şimdilik saklanma alanı burasıydı. Onlarla olduğum üç haftadan beri sürekli yer değiştirmiştik. Annem genelde izbe yerlerdeki boş evleri tercih ediyordu fakat diğer Dorchalar daha ilkel yaşıyordu. Yamaçların mağara büyüklüğünde taş oyuklarından, ormanların derinliklerindeki çalıların ve ağaçların gölgelerinden hoşlanıyorlardı. Avcıların nerelerde olduklarına dair koordine olmayı öğrenmişlerdi.

Kel kafalı Ayakçıları ise insanları büyüyle deforme ederek, akıllarıyla oynayarak oluşturuyorlardı. Bunun için avcıların daha seyrek olduğu kasabaları, şehirleri ve köyleri seçiyorlardı.

Hepsinin başında ise annem vardı.

Nasıl böyle olduğunu, bunu nasıl sağladığını bilmiyordum. Birlikte olduğumuz kısa zamanı tamamen özlem gidererek geçirmiştik. Onun dizlerine yattığımda saçımı okşamasını özlemişim. O narin parmaklarıyla tek tek saçımla oynadığında her şeyi geride bırakabiliyordum.

Eve doğru yürürken dört ayaklı bir şeyin adım seslerini işittiğimde adımlarım aniden durdu, başımı keskin bir hızla çevirdim.

Bir tilkiyle göz göze geldiğimde dikleşen omuzlarımı indirdim, tetikte olarak karıncalanan tenim tekrar rahatladı. Avcılar sadece insan formundayken bize yaklaşabilirdi, onların adım seslerini duymak bir tilkiyi duy-

maktan daha zor olurdu. Bu yüzden daha tetikte olmalıydım. Fakat kurt formlarında Dorchalara öylece yaklaşamayacakları da kesindi çünkü bir Dorchalar onları rahatlıkla kontrol altına alabilir ve istediklerini yaptırabilirdi.

Kurt olmak lanetleriydi, lütufları değil.

Onlar diye bahsediyordum çünkü kendimi onlardan görmüyordum.

Ben bir cadıydım.

Yanlarında kurt formundayken gezsem bile hiçbir Dorcha beni kontrol altına alamıyordu. Alev alev yanan tüylerim hepsini rahatsız ediyor, sanki onları yakacakmış gibi geri çekiliyorlardı. Kibir gittikçe bana daha çok yaklaşıyordu, koluma girerek diğer herkese üstten bakmamızı fısıldıyordu.

Kayıplara karışan tilkinin ardından bakarken nefesimi sıkkın bir tavırla vererek başımı çevirdim ve tekrar eve yürümeye başladım. İlk katı beton, üst katı ise ahşaptan yapılan harabe köşkün bahçesine girdim. Burası Haverhill'e yakın bir yerdi, Hiddenfield'dan ne çok uzaklaşmıştık ne de çok yakındık.

Uzaklaşmıyorduk çünkü orayla işimiz bitmemişti, yakın durmuyorduk çünkü benim peşimdelerdi.

Yarı çamurlu yarı ezilip kurumuş çimlerin üzerine basarken keskin bakışlarım pencerelerde dolaştı. Mumun titrek alevini görebiliyordum, elektrik kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Annem muhtemelen bir koltuğa oturmuş, yanında tüten biberiye çayıyla birlikte büyü kitaplarından birine göz gezdiriyordu.

Bu büyü kitaplarını Dione'un yazdığını söylemişti. Onun öğretilerini takip etmesinden rahatsızdım, ben kendi karanlığıma sarılmak istiyordum, bir başkasınınkine değil.

Özellikle asırlar önce Asteria'yı lanet için kurban eden kişinin öğretilerine hiç değil. Fakat annem bunu kurban edilmek olarak adlandırmıyordu.

"*Dione, Asteria'yı öldürmedi, bebeğim. Bebeğin bir cesedi yoktu, taşın üzerinden tamamen kaybolmuştu.*

Bunu kitabına yazmış... işte burada. Dione, her şeyiyle onu karanlığın kollarına bıraktığını söylüyor, güvenli yere.

Çünkü Asteria, bazen fazla ışık insanı kör edebilir. Bu yüzden asıl yalancılar, aydınlıkta daha kolay saklanabilir."

Sureti güzel olanlar, Sullivanlar gibi.

Yine de Dione'la ilgili sözleri içime sinmedi ama onu kaybetmemek adına karşı çıkmadım. Bana şu an bir ordu lazımdı, savaşçılar. Ve onlara

sahiptim. Bu yüzden Dorchaların arasında olmakta bir sorun görmüyordum.

Bahçenin sol köşesinde fark ettiğim hareketlilikle adımlarım yine kesildi, kulaklarım keskinleşti. Yılan tıslamalarını andıran sesler, habis kıkırtılar duyduğumda bir iki saniye bekledim; sonra ayaklarım direkt oraya yöneldi.

Ağır adımlarla karanlık, kuytu kısımlara yaklaştım ve o karanlığa karışan pelerinleriyle üç Dorcha görüş açıma girdi. Gözlerim hafifçe kısıldı, tenimde uyarı işareti olarak karıncalanmalar başladı. Neyle uğraştıklarını biliyordum. *Ya da kimle uğraştıklarını...*

Birkaç adım daha attığımda bir tanesi beni fark etti, başını çevirip yüzüme baktı. Yılan derisi olmayanlardan biriydi, henüz yeniydi ve habisliğe fazlasıyla meraklıydı. Onları sadece yılan derilerinin fazlalığından ayırt ediyordum. Yeni mi yoksa karanlığın eski hizmetkârlarından mı olduklarını bu şekilde anlıyordum. İsimlerini ezberlememiştim, buna değmezlerdi.

Ondan sonra diğeri de döndü ama bir tanesi tüm dikkatini önüne vermişti ve tıslıyordu. "Yap şunu, seni işe yaramaz sürüngen!" dedi kulak tırmalayan sesiyle. "Bu sincap kadar bile yüreğin yok mu? Kırılıverecek bir dal gibisin! Değil Dorcha olmak, cadıların bile yüz karası..."

Sert adımlarım kendisine yaklaşınca Dorcha sustu, kısa bir duraksamadan sonra başını çevirip beni gördü. Yüzünün yarısı yılan derisiyle kaplıydı, kesif kokusu birkaç adım öteden bile alınabiliyordu. Karanlığa bulanmıştı, kötülüğü seviyordu. Gitgide dibe batıyordu.

Yanına ulaştığımda ona kenara çekilmesi için başımla işaret verdim. Kısa bir an duraksadı, isteksizliği her hâlinden belli olarak yana kaydı ve ben de önünde duran Alexis'i görmüş oldum.

Ayaktaydı fakat kambur duruyordu, çikolata kahvesi saçları yüzüne dökülmüştü.

Onda da herhangi bir çürüme aradım ama teni eskisi gibiydi, sadece solgundu. Çünkü kara büyü yapmayı reddediyordu. Önceden karşı koyamayacağını düşündüğüm şeye son raddeye kadar karşı koymaya çalışıyordu. Önünde duran, baygın olduğunu anladığım sincaba bakarken gözleri donuktu, titreyen parmaklarını görebiliyordum.

Sincabın kesik nefesleri kulağıma dolarken pençelerim yerlerinden çıkmak isteyerek parmak uçlarımı kaşındırdı. Gözlerimi Dorcha'ya çevirdim, kirpiklerimi ağır ağır kırparken onu süzdüm. Diğer ikisi sanki karanlığa karışıp yok olmak istiyormuş gibi biraz gerilemişti.

"Diz çök." Sesim örümcek ağı kadar ince, en az karşımdaki kız kadar habis, içinde kaldığımız ev kadar küflüydü.

Dorcha'nın yılan gözleri yüzümde dondu. Ne dediğimi anlamak istiyor gibi beni izleyerek yerinde rahatsızca kıpırdandı. Tek kaşımı kaldırıp ona doğru duyduğunu belirtircesine tekrarladım.

"*Diz çök.*"

Dediğimi yapmadı. Kindar gözleri kısılırken dilini dudaklarında gezdirdi. "Bu cadıya, *gerçek cadı nasıl olur* diye öğretmeye çalıştığım için beni cezalandırıyor musun, Asteria?"

Buna cevabı kendi sesimi kullanarak vermedim, ortama başka bir ses doldu.

Dorcha'nın kırılan diz kemiklerinin sesi.

Tıslayarak öne doğru yere devrildi, pelerinin etekleri yere serilirken avuç içleri toprağa yapışmıştı. İğrenç sesiyle sızlanmaları etrafımızdaki havayı parçalıyordu.

"Şimdi," dedim gece ayazından daha soğuk bir sesle. "Bana doğru sürün."

Yüzünü kaldırıp bana baktı, gözleri artık kısık değildi; irileşen irislerinde acıyla beraber artan korkusunu görebiliyordum. Yine de dediğimi yapmakta tereddüt etti.

"Eğer sürünmezsen..." Konuşurken sesim rüzgâr gibi yanımızdaki ağaçların dallarını okşadı. "İki kolunu da kırarım."

Diğer iki Dorcha anında süzülür gibi kaçtı, muhtemelen gidip anneme haber vereceklerdi. Bu Dorcha'nın sızlanmasını duyan birkaç kişi daha gelmişti, karanlık köşelerde bizi izliyorlardı.

Yerdeki bana birkaç saniye daha baktı, sonra dediğimi yaptı ve bana doğru sürünmeye başladı. Kirpiklerimi yanaklarıma düşürmüş, ona tepeden bakıyordum. Ayağımın tam dibine geldiğinde yüzünü kaldırmayıp yerden gözlerini çekmedi.

Bu sefer ben eğildim, beni iyi duyabileceğinden emin olana kadar dudaklarımı ona yaklaştırdım. Tiksintim sesime yansıdı, yüzüm ise düz bir duvar kadar pürüzsüzdü. "Eğer bir hayvana daha zarar verdiğini görürsem..." dedim yalancı bir sakinlikle. "Seni yok ederim, *sürüngen.*"

Bana bakarken gözleri korku ve nefrete bulanmıştı. Sesimi yüksek tuttum ki diğerleri de duyabilsin. Neyi yapmamaları gerektiğini öğrenmelilerdi.

"Ve o çatallı dilini ondan uzak tut." Başımla Alexis'i işaret ettim. "Yoksa sürünerek toprağın altına girmek zorunda kalırsın."

O an Alexis'in başını kaldırıp bana baktığını fark ettim. Göz göze geldik. Bakışları yüzümde kaldı, beni ilk karşılaştığımız andan sonra ilk defa inceledi.

Dorchalar onu yakalayıp getirdiklerinde baygındı, sonra uyanmış ve ortalığı velveleye vermişti. Gitmek istediğini haykırıyor, Dorchaların ona zarar verme isteklerini kamçılıyordu. Kendilerine katılabilecek bir cadının ziyan olmasını istemeseler de ondan vazgeçebilirlerdi.

Anneme susmasını sağlayacağımı söyleyerek yanına gittim. Beni gördüğü an bir şeylerin değiştiğini anlamıştı. Yüzümden, duruşumdan, ona bakışımdan ve üzerimdeki pelerinden.

Hiçbir şey söylemedi. Sanki söylese duyacaklarından korkuyordu. *Benden korkuyordu.*

İlk tanıştığımızda beni tapınak partisine çağıran o neşeli kız yoktu. Onun partiye çağırdığı, yeni kasabaya adapte olmaya çalışan kız da yoktu. Yine de şu an bana bakarken içimde bir aşinalık kıpırdandı, tek gözünü açıp bize baktı.

"*Annabelle*," diye mırıldandı sessizce dudaklarını oynatarak.

Gözlerime bir taş çakıldı, ifadem sertleşti. Bakışlarımı ondan kaçırıp gözlerimi yerde duran Dorcha'ya çevirdim. Arkamda hissettiğim adımlar ve bir pelerinin eteklerinin yerde sürünme sesi omuzlarımı dikleştirmeme sebep oldu.

Yavaşça doğruldum, Alexis'e bir kez daha bakmadan arkamı döndüm ve annemle karşı karşıya geldim.

Pelerini satendi, bu yüzden bizim pelerinlerimize nazaran ay ışığım yansıtıyor ve onun su üzerinde süzülen yakamozlar gibi görünmesini sağlıyordu. Omuzlarına gelen sarı saçlarını açık bırakmıştı, dolgun dudakları gördüğü şeyden memnun olmadığını belirtircesine bükülmüştü.

"Benimle gel," derken en az üzerindeki saten pelerin kadar pürüzsüz bir sesle konuşuyordu. "Asteria."

Bana Anna demiyordu.

Onda aşina olduğum şeyleri arıyordum fakat hayat onu da benim gibi içi boş bir kabuğa çevirmişti. O bir Dorcha'ydı, ben ise Asteria.

Artık ne Anna vardı ne de Belle. Aaron ve Hilda'nın da olmadığı gibi.

Annem arkasını dönüp yürümeye başladığında sıkkın bir nefes verdim ve yerde yüzüstü uzanan Dorcha'ya son bir bakış atıp onu takip etmeye başladım. Benim ayrılışımla diğer Dorchalar yerdekini kaldırma zahmetine bile girmedi, bunun için yeterince kötü kalplilerdi. Onu iyileştirecek-

lerdi fakat yardım için değil. İşe yarar bir cadıyı daha kaybetmek istemedikleri için.

Annem süzülür gibi ilerlerken benim uyuduğum yere çok yaklaşmıştık. Sonunda dibine tünediğim, kuytu köşelerdeki büyük kayayı buldu. Sanki burada uyuduğumu bildiğini belli edercesine tam o noktada durup bana döndü.

Burada uyumuştum çünkü Dorchalara yakın olmak istemiyordum. Bunu biliyor, anlıyordu.

İç çekerek etrafa bakındı, kahverengi gözleri karanlık semalarda gezindi. "Söyle bakalım," dedi bana bakışları çevrilirken. "Bunu neden yaptın?"

Bomboş bakışlarla cevap verdim. "Neyi?"

Yüzünü hafifçe öne eğdi, gözleri gözlerime iyice odaklanırken dudaklarında aşağı doğru kavislenen kıvrım arttı. "Seninle ne konuşmuştuk?" Gözlerimi ondan kaçırdım. "Onun bir öneminin olmadığını söylediğin için bizimle kalmasına izin verdim," dedi Alexis'i kastederek. "Eğer duygularına hâkim olamıyorsan..."

Bunalarak nefesimi verdim. "Bunun onunla ya da *duygularımla* bir ilgisi yok."

Sessiz kaldığını fark edince gözlerimi tekrar ona çevirdim. Öne eğdiği yüzünü dikleştirdi ve tek kaşı sorgulayıcı bir biçimde hafifçe havaya kalktı.

Benden bir cevap bekliyordu. Beklediği cevabın onu memnun edip etmemesini düşünerek geçirdiğim haftalardan sonra sanki şu an bir damarım attı. Ne cevap vermek istiyorsam onu söyleyecektim. O benim annemdi, benden uzaklaşmazdı. Beni isteyerek bırakmazdı.

"Ben, kötülüğü kabul etmedim, *anne*. Ben... Kendi benliğimi kabul ettim," derken sesim hapsolduğum cehennem kadar derinden geldi. "*İntikamı* kabul ettim. Hak edenleri yok etmeyi kabul ettim. Çektikleri acı katran gibi kanlarını kaynatana kadar onları perişan etmeyi kabul ettim."

Annem iyice dikleşti, ellerini önünde birleştirip sessizce beni izledi. Ona doğru bir adım attım, gözeneklerimden sızan kasvetle aramızdaki hava bile ağırlaşmıştı. "Beni kurban gibi görenleri tek tek kurban edebilirim. Fakat hayvanlar masumdur, Alexis de en az o hayvan kadar masum biri. Dorchalar, masumlara dokunursa onları da yok ederim. Nefeslerini zehir gibi solutur, kanlarında boğulmalarını sağlarım."

Şimdi ona iyice yaklaşmıştım. Boyu benden biraz uzun olduğu için bakışlarını düşürmüştü, kirpiklerinin gölgeleri yanağına serilmişti.

"Ben seninle olmak istiyorum. Senin izinden giderim..." Sonrasında yüzümde uğursuz bir ifadenin peyda olduğunu biliyordum. "*Dione'un* değil."

Aramızda buz kesen bir sessizlik oldu.

Annemin bakışları yumuşarken bir süre sonra dudaklarındaki mühür kırıldı. "Ben neden Dione'un izinden gidiyorum sanıyorsun?.." Bana doğru uzanıp parmağının tersini yanağımda gezdirdi. "İntikam için gücü bana veren o oldu. İçimde yanıp tutuşan öç alma duygusunu o besledi, büyüttü ve bana kuvvet verdi."

Gördüğüm rüya bir bir zihnimin duvarlarını eşeledi, ihanet kalbime bir kıymık gibi batarken yüzümü ifadesiz tuttum.

"*Onu* hançerledim." Sesim simsiyah katranlar gibiydi. Ondan bahsettiğim an zihnimde dirilen hayalini tekrar toprağa gömdüm.

Annemin çehresi durgun bir okyanus gibiydi, dibine ulaşamayacak kadar derindi. Bakışları beni bir sarmaşık gibi sarıp ondan kaçmamı engelledi. "Ölüp ölmediğini sormadın?.."

Sarmaşıklar beni o kadar sıktı ki nefessiz kalmaya başlıyordum. Kulağa bir sorudan çok tespit gibi gelen cümlesine kayıtsızlıkla cevap verdim. "Sormamın bir önemi var mı? Cevap belli. O hançer saniyeler içinde öldürebilecek bir zehre bulandı. Senin benim için bulduğun zehre."

Annem dudaklarını birbirine bastırdı, başını hafifçe yan yatırdı. "Ölüp ölmediğini sormadın, *Asteria*."

Patlamaya yüz tuttum ama belli etmedim. "*Öldüğünü biliyorum.*"

"Ben bilmiyorum."

Annemin cümlesi bana sanki bir tokat gibi çarptı. Ay bile parlaklığını yitirdi, ağaçlar uğuldamayı kesti. Yeryüzünü örten kara battaniye kalınlaştı ve üzerindeki herkesi ya da sadece beni havasız bırakmaya başladı.

"Nasıl?" dedim. "Dorchalar haber getir..."

Annem sorularımın önünü kesmek için konuştu. "Kasabaya giren Dorcha geri çıkamıyor. Sullivan, oğlunun başına gelenin üzerini örtüyordur. Ölse de ölmese de..."

İçgüdülerim çığlık atmaya başladı. Aralık dudaklarımla anneme bakarken konuşmadığımı görünce tekrar lafa girdi.

"Yani kızım, eğer merak ediyorsan orada ne *döndüğüne* dair bir bilgim yok."

Başıma saplanan ağrı düşünmemi zorlaştırdı, başımı çevirip gözlerimi yere diktiğimde saçlarım yüzüme döküldü. "Orada ne olduğu umurumda değil."

"Orada ne olduğu benim umurumda," dedi annem. "Ona, o hançeri saplayabileceğine güveniyordum, beni yanıltmadın." Sonra sıkıcı konuları

geçelim der gibi derin bir nefes verdi. "Orası yok olursa tüm avcılar başsız kalır. Orası her zaman umurumuzda olacak."

Başımı kaldırdım, saç tutamlarımın ardından ona baktım. Dilimdeki kelimelerin ağırlığı sessiz kalmamı sağladı.

"Dorchalar senin hizmetkârın. Onlara istediğin gibi davranabilirsin," dedi bugün olanlara atıfta bulunurken. Dudaklarında sanki istediğim oyuncakla oynamam izin vermiş gibi bir kıvrım belirdi. "Fakat bundan sonra da gardını düşürme. Duygularına yenik düşersen seni bizden alanlardan öcümüzü alamayız, bebeğim. *Babanı bizden alanlardan intikamımızı alamayız.*"

İşte o an ifadem berrak bir nehir gibi duygularımı ele verdi. Neyse ki o duygular annemin sahip olmamı istediği gibiydi. Öfke, nefret, kin ve kırgın bir kalp.

Babam. Benim güçlü, düşünceli ve sevgi dolu babam.

"Bana benzediğin için sevinmelisin, Belle. Bu yüzden çok güzel oldun. Ya annene benzeseydin?"

"Aaron!"

"Şaka yapıyorum, kraliçem."

Annemle uğraşırken ki gür kahkahaları kafamın içinde yankılanırken gözlerimin ardına akmayan yaşlar batmaya başladı. "Sana kraliçem derdi," diye mırıldandım.

Annemin yüzü karardı, gözleri kör kuyular kadar derinleşti. Üzgün değildi, öfkeliydi. Onu, ondan alanlara öfkeliydi. Sevgi dolu kadın gitmişti, artık sadece kara bir kalple atan bir bedeni vardı.

"Ben de tam onun istediği gibi..." Tekrar elini uzatıp yanağımı okşadı. Dudaklarında can acıtan bir tebessüm belirdi. "Bir kraliçe oldum."

Ve o gece tekrar bilenmiş bir hançer kadar keskinleştim.

Haftalardır sormadığım soruyu annem yüzüme çarptığında gardımın düşeceğini sandım fakat duvarlarım gittikçe yükseliyordu, belirsizlik üzerime kocaman bir dalga gibi çarpıp duruyordu. Bu yüzden asıl büyük dalgayı karşılamak için betonlarımı sağlamlaştırmaya devam ettim.

Elim kolyemin zincirine gitti, onu tutup ucundaki yuvarlak kısmı çıkardım. İçinde not yazılı olan metali tuttuğumda annemin gözleri oraya kaydı.

"Bana geçmişi unutturan ve kolyeme güçlerimi hapsettiren siz miydiniz?"

Kolyeme hapsolan güçlerim, Praesidiumların Dorchaların güçlerini objelere hapsetmek için kullandığı *Carceris* büyüsüyle gerçekleşmişti.

Bunu Boston'daki yolculuğumuzda bilgili bir cadı olan Greta sayesinde öğrenmiştik.

Normal bir yaşam sürebilmem için bana geçmişi unuttıranın ve gücümü kolyeme hapsedenin ailem olduğunu düşünüyorduk. Fakat o zamanlar için annemin bir Dorcha olarak geri döneceğini bilmiyordum, bu yüzden öğrendiklerim sorgulanmaya açıktı.

Annem uzun uzun kolyemi izledi, sonra gözlerini tekrar kaldırıp bana baktı. "Bunun bir önemi yok, şu an bile yeterince güçlüsün."

"Bana hafızamı geri ver ve güçlerimi buraya nasıl kapattırdıysan geri çıkar." Ona doğru bir adım daha attım. "Güçlerim serbest kalırsa onları daha çabuk yok edebilirim."

Bakışlarımız birbirimize bir süre daha kitli kaldı. "Bunu yapamam," dedi ciddi bir ifadeyle. "*Carceris* büyüsü Praesidiumlara ait bir büyü, ben uygulayamam." Sevmediği bir kelimeyi kullanmış gibi yüzünde tatsız bir ifade belirdi. "Hafızanı alıp gücünü hapseden cadı yaşlıydı ve şimdiye kadar ölmüş olmalı. Üstelik artık benim için bir şey yapacağım düşünmüyorum." Dorcha olduğunu belli eder gibi yüzünü tam eğmeden bakışlarını göz ucuyla üzerindeki pelerinde dolaştırdı.

Sonsuza kadar hafızamın ve güçlerimin kapalı kalacağını düşünerek yenilgi dolu bir nefes verdim.

"Şşş," dedi annem, bana doğru yaklaşırken resmen süzülüyordu. "Üzülme, bebeğim." İyice yaklaştı, benden birkaç santim uzun olduğu için bakışlarımı biraz yukarı kaldırmak zorunda kaldım. "Buna rağmen gücünü kullanabiliyorsan, bu büyü seni zapt etmeye yetmiyor demektir. O kadar güçlüsün ki eninde sonunda hepsini açığa çıkaracaksın." Sonra kaşları havaya kalktı. "Kötü anıların ise yanlarına gömeceğin düşmanlarınla birlikte bırak gömülü kalsın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, nefesim ağırlaşmıştı. Kalbim de öyle. Onu onaylar gibi başımı salladım ama bu durum beni tatmin etmemişti. Hafızama ve gücüme tamamen sahip olmak istiyordum.

İkimiz de sessizleştiğimizde konuşmamız bitmişti, aynı sessizlikle eve yürüdük. Köşke girdiğimizde tüm Dorchalar kendi kara köşelerinde kaybolmuştu. Bir süre benim için ayrılan odaya çekildim ve banyodaki aynanın önüne geldim.

Kırık aynada suretime bakarken yavaşça boynumdaki pelerinin ipini çözdüm. Bu kırık aynaya bakmak, geçmişime bakmaktan farksızdı. Kolyeme uzun uzun baktıktan sonra yüz hatlarımı inceledim, parmaklarımı kirli yanaklarımda dolaştırdım. Sonra başımı yan yatırıp dokunuşumu usul usul boynuma indirdim ve... *oradaki yılan derisine dokundum.*

Sullivan malikânesinde olanlardan sonra boynumun derisi sızlıyordu ama umursamamıştım. Ta ki aynada neye dönüştüğünü görene kadar.

Tıpkı çirkinleşen Dorchalar gibi çürümüş, yılan derisine dönüşmüştü. Bu bir başlangıçtı. O saldırıya gerçekten salt nefretle sebep olmuştum, hepsi ölsün istemiştim. Kötülüktü. Bu yaptığım kötülüktü ve bedenimi çirkinlikle damgalamıştı.

Elimi kaygan deride gezdirdikten sonra gözlerimi yumdum. Kendimi düzeltip silkelendim ve bu gece kuytulara sığınmadım. Üzerime diz üstü, eski bir kumaştan yapılma siyah bir elbise geçirip odadan çıktım. Kendi odasında bir koltukta oturan annemin yanına gittim. Kapısı daima açık olurdu, her zaman ona ulaşılması ve her şeyden haberdar olmak için...

İlerleyip dizleri dibine oturdum, dudağında bir gülümsemeyle beni karşıladı. Dizine yattım ve o benim saçımla oynarken uykuya daldım. Güzel uyumalıydım, zinde olmalı ve tüm her şeyimle yarına hazır olmalıydım.

Çünkü yarın... Cevabı öğrenecektim.

Yarın...

Hiddenfield'a gidecektim.

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Sis, kasabanın üzerine gri bir battaniye gibi örtünmüştü.

Ellerimi üzerimdeki siyah montun ceplerine soktum. Saçlarım balıksırtı örülüydü, başımda ise bir şapka vardı. Pelerinim yoktu, tamamen sıradan bir kız gibi görünüyordum. Annem kokumu gizlemesi için bana sıvı bir karışım vermişti, giyinmeden önce onu tüm çıplak bedenime sürmüştüm. Kısa süreliydi ama işe yarardı. Yine de iyi ve tetikte bekleyen avcılar beni tanıyabilirdi, kokum olmasa da yanlarına yaklaşırsam büyümü buram buram hissedebilirlerdi fakat en azından acemilerle de uğraşmak zorunda kalmazdım.

Gözlerimi Hiddenfield yazılı tabelaya diktim.

"Bu kasabada böyle vahşi canavarlar mı dolanıyor?"

"Hiddenfield'a hoş geldin."

İskeleden suya düştüğümüz gün birbirimize kurduğumuz ilk cümleler kulağımda uğuldarken nefesim bir kahkahayı bastırmaya çalışıyormuşum gibi çıktı.

Beni tanıyordu. İlk karşılaştığımızı düşündüğüm gün, ilk karşılaşmamız değildi. *Beni tanıyordu. Beni tanıyordu.*

Dişlerimi göstererek sırıtırken tabelaya bakmaya devam ettim. İç çekerek başımı iki yana salladım. *Beni tanıyordu. BENİ TANIYORDU.*

Gitgide sırıtmam soldu ve gözlerim kara bulutlarla doldu. Şimşekler düşüncelerimin üzerinde çakarken o günün hatırasından sıyrılmaya çalıştım. Derin bir nefes çektim, zihnimi içime dolan havayla tazeledim ve yürümeye başladım.

Şimdi de ben onu tanıyordum.

Yollardan uzak durdum, ağaçların arasına karıştım. Kasabanın en büyük açığı çok fazla ormanlık alana sahip olmasıydı ve orman birçok şeyi saklayabilirdi. Ağaçların koruyucusu Nemfler sadece ağaçlarını önemsiyordu, benim tanıdığım iki tanesi ise yolumun üzerinde değildi.

Arlow ve Moss'la karşılaşmak istemiyordum.

Bir süre sonra bir patikaya geldim, işte burası en riskli yerdi. Patikaya inmeden yolu ağaçların arasından takip ettim; her bir gövde bana kalkan oluyor, kuşların cıvıltıları ve kanat sesleri benim seslerimi daha da bastırıyordu. O kadar akışkan ve atik hareket ediyordum ki çaylak olarak eğitim aldığım zamanlar bu şekilde olsaydım korku yüreklerine daha önce yayılırdı. Beni Dorchalara karşı kullanabilmek için eğitmişlerdi fakat şimdi kullandıkları silah kendilerini vuracaktı.

Üzerine bastığım yapraklar bile ses çıkaramadı, ağaç dalları yapraklarının benim yürüdüğüm yere düşmesine izin vermedi. Orman, bir uğursuzluğun aralarında dolandığını biliyor gibi suskundu.

Sonunda gitmek istediğim yere yaklaştığımda bir kıpırdanma oldu. Adımlarımı yavaşlatıp bir ağacın kalın gövdesinin ardına gizlendim ve nefes almayı bıraktım. Kulaklarım işitme duyumu arşa çıkarırken kıpırtının diğer ağacın arkasından geldiğini fark ettim; sırtımı gövdeye sürüyerek yana doğru bir adım attım ve başımı eğip oraya baktım fakat kimse yoktu.

Sessizdi, kamufle olabiliyordu ve kuşkusuz bir *avcıydı*. Kokusunu alabiliyordum.

Tam ona doğru bir hamle yapacağım sırada arkadan gelen bir bedeni son anda fark ettim. Her ne kadar algılarım iyi olsa da karşımdakiler de üst düzey yeteneklerle donatılmıştı.

Avucumu açıp elimi öne doğru uzattığımda orta yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim avcının eli havada kaldı. Her ne kadar benim gibi gelişmiş fiziksel özelliklere sahip olsalar da benim onlardan daha büyük bir avantajım vardı; büyülerim.

Gözlerimi hafifçe kaldırıp adamın elinde tuttuğu ipe baktım, kaşlarım havaya kalktı. Beni öldürme emri almamışlardı, beni *yakalayacaklardı*.

Barthram Sullivan... Hiç vazgeçmiyorsun.

Dudaklarım güler gibi kıvrıldı; biraz önce fark ettiğim ağacın arkasında saklanan avcı da son hızla bana koşmaya başladığında öbür elimi de açıp ona uzattım. O da olduğu yerde dondu kaldı.

"Seni..." Bir tanesi dudağını zar zor hareket ettirerek konuşmaya çalıştı. Parmağı da seğiriyordu ama vücudunu hareket ettiremedi. "Seni küçük sürtük. Bir sürü kişinin ölümüne sebep oldun."

Dudağımdaki kıvrım hırçın bir ifadeye evrildi. İki avucumu birbirine vurunca adamların koca bedenleri havada süzülüp birbirlerine çarptı.

Çarpmanın etkisiyle yere düştüler.

İkisi de benim büyümün hâkimiyetinden kurtulup ayağa kalktığında cebimden çıkardığım bıçakları art arda savurdum. Önce bana sürtük diyenin boğazına saplandı, ardından diğerine. Ölü bedenleri yere devrildiğinde merhametim beni uzaktan izliyordu.

Güç peşinde koşan liderleri için bir kızı kurban etmek amacıyla yakalamaya niyetlendilerse merhametimi hak etmiyorlardı. Onları yok etmek önceden olsa beni dağıtırdı, şu an ise bir bütün kalmamı bu kayıtsızlığa borçluydum.

Yoluma kaldığım yerden devam edip yürümeye başladım ve bir ağacın arkasına gizlenerek görüş açıma giren devasa malikâneye baktım.

Sullivan malikânesi.

Devriye gezen o ikisinden başka beni fark eden var mı diye tetikte bekledim ama hiçbir kıpırtı yoktu. Hatta evde de bir hareket yakalayamadım. Her ne kadar sanki tüm olanlar hiç yaşanmamış gibi görünse de boş bir harabe kadar sessizdi.

Doğum günü. Bay Sullivan'ın biricik oğlunun doğum günü kanlı bitmişti. Tüm o kan bahçesinin topraklarına sızmıştı, bunu kolay kolay ne bünyesinden ne de topraklarından atabilirdi.

Onun evini başına yıkmanın keyfiyle bir süre bekledim, omzumu ağaca dayadım ve zamanın geçip gitmesine izin verdim. Sonunda malikânenin bahçe kapısının kanatları açıldı ve bir araba bahçeden çıktı.

Siyah İnci.

Omuzlarım dikleşti, elimi cebime attım ve içindeki kanlı bezi çıkardım. Her ne kadar kontrollü olabilirim sansam da parmaklarımın titrediğini fark ettim ama zamanım yoktu. Siyah Aston Martin hızlanmadan önce bezi fırlattım, büyüm bir rüzgâr gibi esti ve bezi yola savurdu.

Aston Martin'in tekeri tam kanlı bezin üzerinden geçtiğinde amacıma ulaşmanın verdiği rahatlamayla nefesimi verdim. Daha fazla burada durmamalıydım, tekrar fark edilmem an meselesiydi.

Siyah İnci'nin sesi kulaklarımdan uzaklaşırken büyünün verdiği yoğunluk onun yolunu resmen benim için işaretliyordu. Görünmüyordu, bir kokusu yoktu fakat buram buram beni çeken bir ip gibiydi.

Kan büyüsü.

Annemin Dione'un kitaplarından öğrendiği bir büyüydü. Kendi kanımı mendile bulamıştım, o mendilden ise Siyah İnci'nin tekerine bulaştırmıştım. Şimdi ise kanım beni görünmez bir iple bağlanmışım gibi kendine çekiyordu.

Koşmaya başladım. O kadar çok koştum ki büyünün yoğunluğunu tıpkı leziz bir yemeğin kokusunun izinden gider gibi takip ettim. Bir şeyler öğrenmek istiyorsam Sullivanlardan birini takip etmek en mantıklısıydı ve en peşine düşülebilir olanını seçmiştim.

Laura Sullivan.

Kanımın beni çektiği yer kasabada daha önce gelmediğim bir konumdu. Boş bakışlarım etrafta dolaştı fakat küflü kalbim o kadar boş durmadı, içindeki kurtlar rahatsızlık vererek kıpırdandı.

Laura bir mezarlığa gelmişti.

Park ettiği Aston Martin'den indiğinde, büyük bir anıt taşının ardına saklandım. Çok fazla yaklaşırsam beni hissetmesi kaçınılmaz olurdu. Kokumu alamazdı, duymaması için de fazlasıyla sessizdim. *Hepsinden daha sessiz.* Fakat büyüm beni ele verirdi, hiçbiri bu detayı kaçıramazdı.

Omuzlarına gelen sarı saçları rüzgârla savrulurken bir parmağıyla sağ tarafını kulağının arkasına sıkıştırdı. Böylece yan profilini görebildim. Sislerin arasında doğan bir güneş gibi güzeldi. Kısık bakan kedi gözleri etrafta dolaştı, sonra bir mezara doğru yürümeye başladı.

Bu sonuca ulaşabileceğimi bilsem de kaslarımı hareket ettiremedim, beton dökülmüş gibiydi. Ardına saklandığım anıttan daha kıpırtısız ve daha taştım.

Ölmüştü.

Onu öldürmüştüm.

Uğuldayan rüzgâr kulaklarımı tüm dünyaya sağır etti. Gözlerimi bir anlığına gerçeklere kapattım ve o sokakta olanları düşündüm. Hançeri sapladığım an aklımda canlanınca görüntüler bana işkence etti, acı kalbimin topraklarına çapa vurdu.

Onsuz bir dünya.

Şok bedenimi sardı, daha ben yer yön duygumu kavrayamadan başka bir hareketlilik sezdim.

Bir araba daha gelmişti; içimdeki tüm duygular, çatıları yerinden uçuran, ağaçları toprağından sökecek güçte bir rüzgârla savruldu. Ne hissettiğimi bilemedim. Anlayamadım. Aklım kör bir kuyuya atıldı.

Marcus.

Parmaklarımı kıvırıp tırnaklarımı avucuma bastırdım. Dengem bozuldu, her an kontrolü kaybedebilirdim. Yer titreyebilir, olası deprem hepsine benim burada olduğumu haber verebilirdi.

Arabadan inen Marcus durdu. Üzerinde bej rengi bir mont vardı, dalgalı açık kumral saçları biraz uzamıştı.

Derin bir nefes verip yere baktığında diğer taraftan inen Brandon yanma gidip elini onun omzuna koymuştu. Omzunu birkaç kere sıktı ve hareketlenmesi için onun sırtına vurdu.

Marcus doğruldu, derin bir nefes alıp başını Brandon'ı onaylar gibi salladı. Ardından ikisi de Laura'nın gittiği yöne doğru gitti.

Sis hepsini yuttuğunda sanki denizde bir kasırgaya kapılmış gemi gibiydim; hangi yöne gittiğimi bilmiyor, her an dibe batmakla karşı karşıya kalıyordum. İster istemez mekanik adımlar attım ve onları görmek için ilerledim.

Bazı anıt taşların ardına gizlendim, sonra mezarlık ağaçlarından birinin gövdesinin arkasında durduğumda nerede olduklarını gördüm. Bir mezar taşının çevresine toplanmışlardı ve herkesten önce gelen biri daha vardı.

Samantha.

Yere çökmüştü, eli mezar taşındaydı. Kafam karışmış hâlde onları izlerken dudaklarım seğirdi. Marcus yere eğilerek kollarını Samantha'nın omuzlarına sardı. Samantha'nın yüzü o kadar ruhsuzdu ki...

Seğiren dudaklarım onlara bağırmak, ben yokken neler olduğunu sorarak haykırmak istiyordu. O mezara gitmek istiyordu, taşın üzerinde yazan ismi görmek istiyordu.

Taş gibi hareketsiz dururken bunların hiçbirini yapamayacağımı biliyordum fakat beni hazırlıksız yakalayan ve taşı kıran bir şey oldu.

Sislerin arasından başka biri çıktı.

Geriye bir adım attım. Ruhum koşarak saklandı ama bendenim âdeta bir hezeyana kapılmış gibi sarsıldı. Ağır çekimle izlediğim görüntü, zihnimde daha sonra mutlaka oynatacağım bir sahneydi.

Bu...

Geriye doğru bir adım daha attım.

Vakur adımlarla yürürken yere sağlam basan uzun bacakları, karşısındaki kişilere odaklanırken ağır ağır kırpıp açtığı ela rengi gözleri, birbirine

sımsıkı bastırdığı güzel dudakları ve en az ona sapladığım hançer kadar keskin çenesiyle...

Jay Sullivan.

Bir hayalete bakıyormuşum gibi huşu içinde onu izlerken gözlerim donuktu, kırpamıyordum bile. Elim diğer bileğimdeki bilekliğe gitti, parmak ucum renkli ipin orada olduğunu hissetmek istercesine üzerinde dolandı.

O an ela gözlerini ansızın benim olduğum yere çevirdiğinde gözlerimiz birbirine değdi.

Beni görmese de hissederdi.

Beni kokumu almasa da duyardı.

Beni hep bulurdu.

Bakışlarımız kesiştiğinde asırlara konu olmaya kaldığımız yerden devam ettik.

Ölmemişti.

O an anladım ki bu dünyadan sadece birimiz ayrılamayacaktı. Birlikte yok olacaktık.

Birbirimize baktığımız o kısacık saniyeden sonra geriye attığım adım artık beni kurtaramazdı, bu yüzden arkamı döndüm ve... *koştum.*

O kadar çok koştum ki sanki sonsuzlukta kayboldum. Zamanda kayboldum. Saniyeler arasında kayboldum.

Peşimden geldiğini duymadım, sert adımlarını işitmedim. Beni takip etmedi. Onun yerine bambaşka bir hisle çarpıldım, bambaşka adım sesleriyle uyarıldım.

Esen yapraklar durmuştu, hava olması gerektiği gibi esmiyordu. Zaman olması gerektiği gibi akmıyordu. Birden adımlarım yavaşladı, durduğum yere döndüm ve çevreme bakındım.

Adım sesleri iyice yaklaştı, bir tek onu duyabiliyordum çünkü hareket eden başka bir şey yoktu.

Sonunda tam karşımda beliren kişiyle dudaklarım aralanırken nefesim kesildi.

"Anna," dedi bana doğru yaklaşan Marcus.

Elimi öne doğru kaldırdım. "Dur."

Marcus duraksadı, adımları yalpaladı. Zamanı durdurmuştu, bu yüzden akışta sadece biz vardık. Sadece biz hareket ediyorduk.

"Anna," dedi tekrar. Sesi öyle hüzünlüydü ki bedenime uyarı sinyalleri verdi.

Duygularından arınmazsan başarılı olamayız.

"Dur, dedim Marcus!"

Gürledim.

Marcus durdu. O an yüzünü daha iyi görebildim, mavi gözlerinin altındaki koyu halkalar olduğum yerden bile seçilebiliyordu.

"Benim," dedi Marcus. "Senin Marsilious'un."

Kalbime bir hançer saplamasını istiyordum. Beni yok etmesini. Bunun için ona yalvarabilirdim.

"Benden neden kaçıyorsun?"

Dişlerimi sıkarken yanaklarımın çukurlaştığını hissettim.

"Senden kaçmıyorum," dedim. "Olanları sen de biliyorsun."

Marcus'un mavi gözleri ağaçların arasından sızan cılız ışıkla parladı. Orada bir gözyaşının asılı kaldığını fark ettim. "Sen olanları biliyor musun?"

Kapalı dudaklarım kuramadığım kelimeleri boğdu. Sadece ona öylece bakabildim. Farkındalık ensemden omurgam boyunca sürünen bir hisle beni rahatsız ederken Marcus devam etti.

"Olanları biliyor musun?" derken bana doğru belli belirsiz bir adım atmıştı. "Arkadaşın öldü, Anna. Beraber gittiğin o Dorchalar, Eily'i öldürdü! Hâlâ nasıl onlarla..."

"Ne?" Sesim kısık ama tehlikeliydi.

Marcus bilmediğimi fark edince duraksadı. Sonra yüzüne hiç yakışmayan bir kasvetle tekrarladı. "O akşam, Eily öldü."

O an gözümün önünde kıvırcık sarı saçları, tatlı yüzü ve ufak tefek vücuduyla Eily belirdi. Okulda erkek arkadaşıyla mesajlaşıyor diye eğlendiğimiz, enerjilerimize renk vererek bizi utandıran enerji ölçer Eily.

Kırıldım.

İçi boş bir kabuk olduğumu söylerken yanılmıştım. İçimde bitmek bilmeyen bir şey vardı. Öyle bir şeydi ki kaynıyor, kavruluyor, daima bir çıra gibi yanıyordu. Kırıldığım yerden fışkırıyordu. Lav gibi, sis gibi, katran gibi... Kan gibi.

Öfke.

Öyle bir öfkelendim ki.

Marcus üzüleceğimi düşünmüş olacak ki yüzümde beliren ifadeyle afalladı. Yüzü solgun, sarı olduğunu kabul etmediği saçları dağınıktı.

Geriye adımlar attım.

"Sakın beni takip etme," derken sesim genizden gelen bir hırıltıydı. "Sakın."

Bunu bugün yapmasa bile peşimi bırakmayacağını anladım. Şu an beni zapt edebilmesi mümkün değildi, ona zarar vermek istemiyordum ki asla da vermezdim. Veremezdim. Ama burada kalmayacaktım, gücüme hâkim olmakta da zorlanıyordum.

Yer sarsılmaya başladı, kontrolümü sağlamaya çalışırken iki kesik nefes aldım. Sonra arkamı dönüp koşmaya devam ettim, kendi deliliğimin kuytularına saklanmak için var gücümle koştum. Bir süre sonra ağaçlar esen rüzgârla kıpırdanmaya, kuşların kanat sesleri duyulmaya ve zaman akmaya devam etti.

Varmak istediğim yere geldiğimde ayaklarım durdu.

Kırmızı yapraklı ağaçlar arkasında salınan tahta kulübeye bakarken avucumu kaldırıp bir parmağımı içe büktüm. Küçük varlığı aradım, aradım, aradım... sonra büyüm onu buldu. Parmağımı oynattığımda kulaklarıma minik ayak sesleri doldu.

Onu ismiyle anmayacaktım, bu anılarımı canlandırmak olurdu.

Benim için sadece kulübede yaşayan fare olarak kalacaktı. Tahtalardan birinin altındaki delikten dışarı çıktı, büyümle minik adımlar atarak kulübeden uzaklaştı. Artık kendisine yaşayacak başka bir yer bulacaktı.

Çatlak ruhumdan sızan yangın, yerde bir benzin tutuşturulmuş gibi zemine düştü; durduğum yerden gözlerimi diktiğim kulübeye doğru ilerledi. İlerledi. İlerledi.

Ona usul usul yaklaştı. Tıpkı Jay'in bana yaklaştığı gibi. Tıpkı sonunda benim alev almama neden olduğu gibi. Kulübeye ulaştı ve onu küle dönene kadar yakmaya başladı.

Gözlerimin ardında yanan alevlerle beraber Jay Sullivan'ın tahta kulübesinin yanmasını izledim.

Benimle olan yalancı anılarının onun için bir önemi olmayabilirdi fakat annesiyle olan anıları da vardı. Küçükken benimle konuştuğunda, burasının onun özel yeri olduğunu söylediği anı da artık hatırlıyordum.

Her şeyin nedeni oydu. Öfkemin, kinimin... hepsinin nedeni oydu.

Eğer odasında o kutuyu bulmasaydım, içindekileri görmeseydim, doğum gününde ona o hediyeyi vermezdim. Dorchalar malikâneye saldırmaz, Eily hayatta kalırdı.

Fakat artık olanların geri dönüşü yoktu. Onun ölümünü geri alamazdım. Sadece suçluları cezalandırabilirdim ve her şeyin suçlusu başdüşmanımdı.

Düşmanı görmeden hissettim.

Buradaydı.

Aramızda metreler vardı.

Başımı hafifçe çevirip ona baktım. Gözleri yanan kulübedeydi, alevler sanki onun gözlerindeymiş gibi irislerine yansıyordu. Siyah pantolon, siyah kazak ve kumral saçlarıyla tüm aşina olduğum özellikleri hâlâ yerli yerindeydi. Atmaması gereken kalbi de öyle.

"Sen bu değilsin."

Kelimeleri ağır ve zehirliydi. Sesi, yanan kulübeden yükselen dumanlar gibi beni boğdu.

"Sen hiçbir zaman kendin olmadın..." dediğimde gözlerini bana çevirdi. Biraz ileride yanan anılarını unuttu, cümlenin devamında dile getireceğim şeyi bekler gibi dudaklarıma odaklandı. Ben de dili çözülen geçmişin bana hatırlattığı ismi söyledim.

"*Jaden.*"

O an bizi izleyen her canlının ikimizde de alev alev yanan gözler göreceğine emindim. Bakışmamızın konusu, kopacak felaketin ilk satırıydı.

Her şey yeni başlıyordu.

BÖLÜM 3: KÜLDEN ANILAR

♪ *Metro Exodus "In The House In a Heartbeat"* ♪

Üç Hafta Önce
Laura Sullivan

Gecenin örtüsü Hiddenfield'ın üzerini örtündüğünde hâlâ uyumayan bir şeyler vardı.

Laura, huzursuz bakışlarını etrafta dolaştırırken siyah topukluları zeminde ses çıkarmasın diye adımlarını yavaş tutuyordu. Av zamanıydı ve peşinde oldukları *av* Dorchalar ve Ayakçılardan daha tehlikeliydi. Babası için düşman olarak adlandırılsa da Laura ona hâlâ düşman gözüyle bakamıyordu.

Annabelle Jefferson, *dostuydu. Kız kardeşiydi.*

20 Aralık, Jay Sullivan'ın doğum gününün üzerinden iki hafta geçmişti. Annabelle, Dorchalarla gideli iki hafta...

Onu kaybetmişlerdi.

O iki hafta o kadar zor geçmişti ki Hiddenfield hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu. Jay ise kendine toparlanmak için zaman bile tanımadı çünkü asla yıkılmadı.

Her yerde Annabelle'i arıyordu. Bunu babası istediği için mi yapıyordu, kendisi için mi... Laura bunca zaman yaşanan türlü olaydan sonra bile bilmiyordu. Tam her şey yoluna girdi derken öyle bir şey oluyordu ki tüm olumlu düşüncelerini yerle bir ediyordu. Tek emin olduğu şey, işlerin çok kötüleştiğiydi. Yalanlar bir kar topu gibi yuvarlanmış, hepsinin üzerine çığ gibi düşmüştü.

Laura kendisini o kadar suçlu hissediyordu ki sokak duvarına elini koyup sakinleşmeye çalıştı. Sanki kafasının içi yanıyordu, sarı saçları alev alacaktı. Gözleri kısa bir an tırnaklarına kaydı, manikür yaptırmayalı iki hafta olmuştu ve bu Laura'nın geldiği son durumu belli ediyordu. İnler gibi nefesini verip gözlerini kapattı. "Berbat durumdayım," diye mırıldandı kendi kendine.

Olanlar için kendini suçlamadan edemiyordu.

Babasının oyununa gelip abisine doğum günü partisi hazırlamasaydı belki de o kıyamet günü yaşanmayacaktı. Babasının planlarına katkı sağladığı için kendini çok kötü hissediyordu. O doğum günü partisini hazırlarken tek istediği Jay'in biraz mutlu olmasıydı.

Fakat Jay hiç olmadığı kadar mutsuzdu.

Laura aynı zamanda abisinin ev şifresini Annabelle verdiği için de suçluydu. Anna, o kutuda bulduklarından sonra bu yolu seçmişti ve Jay, Laura'ya kızmamıştı bile.

"*Bundan kaçış yoktu.*" Abisi kendisine sadece bunu söylemişti. Belli ki eninde sonunda gerçeklerin ortaya çıkacağını düşünüyordu.

Fakat keşke bu şekilde ortaya çıkmasaydı.

Saçları, çiseleyen yağmur damlaları yüzünden yüzüne yapışmıştı, omuzlarına gelen kısa sarı tutamını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Diğer avcılardan birinin sokağın sonundaki kıpırdanışını hissedip başını hafifçe çevirdiğinde Jimmy'i gördü. Eliyle diğer sokağın temiz olduğunu işaret ettiğinde Lau onu onaylayarak başını eğdi.

Jay, Annabelle'in kasabada görüldüğü haberini aldığından beri beş saattir karış karış her yerde onu aramışlardı. Abisinin onu hepsinden önce bulacağını biliyordu, Laura'yla diğerleri sadece karşılarına çıkabilecek Dorcha ve Ayakçılarını temizlemekle görevlendirilmişti. Kendisiyle beraber Jimmy, Karl ve Kaleb vardı.

Dean, Alexis'in yokluğundan beri harap olmuştu. Alexis'in kaybından sonra onun mantıklı hareketler yapacak durumda olmadığını bildiği için Jay, Annabelle'i arama görevlerine katılmasına izin vermiyordu. Dean de dâhil diğer avcılar son aldıkları darbeden sonra o kadar kinli ve hırçınlardı ki... Annabelle'i yok etmek isteyenlerin sayısı artık çok daha fazlaydı. *Çok çok fazla.*

Laura o an bir yan sokaktan çıkagelen Kaleb'ı fark edince derin bir nefes almadan edemedi. Şu an ayakta kalmasını sağlayan kişi yakışıklı barmeninden başkası değildi.

Tüm günler ya arayışla ya da yas tutmayla geçiyordu ve Laura mutsuzluğa karşı dirençli değildi. Kavanoz kavanoz *Nutella* bile yiyemiyordu, tadı zehir gibi geliyordu. Ona iyi gelen tek şey bu yakışıklı, esmer ve kol kasları giydiği siyah tişörtten açığa çıkan avcıydı. Laura, *Nutella* yerine onun kahverengi gözlerini tercih ederdi.

Ona bakarken konudan saptığını fark etse de yanma gelip kollarını beline doladığında saptığı yerden çok memnun oldu.

"İyi misin, *Sarışın?*"

Kaleb, ıslanan kısa koyu renk saçlarıyla o kadar iyi görünüyor ki Laura bir iki saniye onu izlemek için kendine izin verdi. Jimmy'nin yanlarından geçerken cık cıkladığını duyunca kısılan gözlerini bir silah gibi ona çevirdi ve orta parmak çekti. "Defol, Jimbo!" diye sessizce tısladı.

Jimmy de yüzünde pişkin bir ifadeyle ona orta parmak gösterip diğer sokağa daldı.

Laura gözlerini devirip Kaleb'ın yüzüne baktı. "Avcıların hasta olmadığına emin miyiz?" dedi suratını buruşturarak. "Kendimi hiç normal hissetmiyorum. Midem bulanıyor, başım ağrıyor ve böyle... her yanımda örümcekler yürüyormuş gibi hissediyor..."

"Avcılar hasta olmaz, Sarışın." Kaleb onun söylenmesini kibarca bölüp gözlerini Laura'nın su yeşillerine dikmişti. "Ama gerilebilirler, stres olabilirler ve senin şu an yaşadığın bunlardan kaynaklanıyor. Panikatak geçiriyorsun."

Laura'nın ağzı hafif aralık kaldı. "Bu ben değilim."

"Son zamanlarda yaşadıklarından sonra bu nor..."

Laura birden kendini geri çekip barmeninin kollarından sıyrıldı. Kendini boğuluyor gibi hissediyordu fakat onlara doğru geldiğini duyduğu Ayakçı'yı sokağın başında karşılamakta zorlanmadı. Kaleb daha kılını bile kıpırdatmadan, Laura Ayakçı'nın kafasına topuklu ayakkabıyla bir tekme geçirdi. Sonra karnına vurdu ve kel kafalı adamın yere uçmasına sebep oldu. Omzunu ileri geri oynattı, yüzüne savrulan sarı saçlarını geriye attı ve tıkırtılar çıkararak Ayakçı'nın başucuna gidip topuğunu onun kafasına geçirdi.

Ölen Ayakçı'nın başında dikilirken kendisini izleyen Kaleb'a döndü.

"İşte bu benim," dedi saçını tekrar savurarak, *kısa olduğu için eskisi kadar iyi savrulmuyordu.* "İyi geldi." Eliyle midesini gösterirken dudaklarını birbirine bastırıp yüzünü buruşturdu. "Bulanmıyor sanki artık. Yani bilemiyorum. Bir Dorcha öldürürsem bir şeyim kalmaz gibi."

Kaleb kaşlarını kaldırıp abartılı tepkiler veren Laura'yı inceliyordu. "İstersen sen eve dön," dedi. "Biz burada..."

Laura birden elini kaldırıp onu susturdu. Eve dönmesini söylediği için sinirlenmişti ama sözünü kesmesinin nedeni bu değildi.

Bir ses duymuştu.

Kaleb, Laura'nın yüzündeki değişimi görünce ne olduğunu anladı ki muhtemelen odaklanınca o da sesi duymuştu.

Bir arbede yaşanıyordu.

Laura'nın gözleri büyüdü. "*Yakın,*" dedi dudaklarını oynatarak. Harekete geçmek için beklemedi, hızla ilerlemeye başladığında yakışıklı barmeni de peşine takılmıştı. İkisi de fazlasıyla sessiz olmaya çalıştı. Laura'nın topukluları iyi duyamayan Dorchalar ve Ayakçılarda sorun olmasa da

bir melezde sorundu. Annabelle bir çaylak olarak eğitim aldığı için avcılık konusunda da kendisini geliştirmişti.

Laura neredeyse onları çıkarıp yalın ayak yürüyecekti fakat kulaklarına dolan hareketlilik bitti, bir duraksama oldu... Kaleb ve Laura da durup birbirlerine baktı, sonra Laura tekrar harekete geçti.

Topuk seslerini artık kontrol edemiyordu. Bir şeylerin çok yanlış gittiğini hissetmişti, öyle bir histi ki kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Hızlandı, hızlandı ve diğer sokağa döndüğünde...

Adımları aniden kesildi.

Sokağın sonunda uçuşan ve göz açıp kapayıncaya kadar karanlıkta kaybolan siyah cübbelileri gördü. Sonra bakışları ağır bir şekilde sokağın ortasına kaydığında gördüğü şeyi algılaması bir iki saniye sürdü. Su birikintisinin yanında uzanan bir beden vardı. Bir erkek bedeni, bir...

Dehşet Laura'nın üzerinde Dorchaların kırbacı gibi şakladı. Ağzı hayretle açılıp tüm bedeni kaskatı kesilirken neredeyse yerinden kıpırdayamayacaktı. Fakat Laura daha fazla duraksamadı, o kadar hızlı koştu ki saniyeler içinde yerde sırtüstü yatan... *Abisinin* yanındaydı.

"Jay!" dedikten sonra telaşla adını tekrarlamaya başladı. "Jay! Jay, Jay, Jay!" Elleri onun gövdesine yapışarak onu sarsıyordu. Jay'in yüzü kasılsa da bedeni güçsüzdü yoksa böyle sarsılmazdı. "Neyin var? Ne? Bu ne?"

Laura, onun kalbine saplı hançeri gördüğünde yer ayaklarının altından kaydı. İyi ki diz üstü çökmüştü, diğer türlü çoktan yere yapışmış olurdu. Boğazından korku dolu bir inilti çıkarken parmaklarım hançerin kabzasına dolayıp o kadar hızlı abisinin bedeninden çıkardı ki nefes alıp vermek bile bu kadar kısa süremezdi.

Nefes nefese gözlerini ona dikip beklemeye başladı. Acısının saniyeler içinde geçmesi ve şimdiye düzelmeye başlaması gerekiyordu fakat Jay kasılmaya devam etti.

Laura'nın telaşı daha da arttı. "Jay!" diye bağırdığında sesi çığlık gibi çıkmıştı. Yanlarına gelen Kaleb da sorunu anlamaya çalışıyordu. "Kaleb, bir şeyler ters... Ters gidiyor. Neden düzelmiyor?" Soluklarının arasından bağırmaya devam etti Laura.

Sonra burnuna bir koku doldu. *Daha önce de aldığı bir koku.*

"Bu..." Elinde duran hançere baktı. Donuk bakışları hançerin keskin kısmında dolaşırken onu burnuna yaklaştırdı...

"*Altacium* zehri," dedi Kaleb, Laura'nın aklından geçenleri dile dökerek.

Laura'nın gözleri büyürken nabzı yavaşlamıştı. Zaman hiç olmaması gerektiği kadar yavaş akıyordu. *Bu... Gerçekten yaşanıyor olamazdı.*

"Saniyeler içinde öldürür."

Kaleb'ın umutsuz sesi Laura'yı tetikledi. Zaman yoktu, saliseler bile Laura'ya düşmandı. Kafasının içinde büyük harflerle haykıran iç sesini susturup hemen elindeki hançerle pantolonunun paçasını yukarı doğru kesti ve bileğine bağladığı ipteki küçük tüpü çekti.

"Bu da ne?" diye sordu Kaleb fakat Laura ona bir şey söylemedi.

Tüpü açıp Jay'in çenesini öyle sert kavradı ki abisi tepki dahi vermemişti. Laura korkunun kendisini gafil avlamasına izin vermeden mürdüm rengi sıvıyı Jay'in ağzından içeri boşalttı.

Her şey bir kalp atımı sürede gerçekleşmişti. Laura nefesini verdiğinde soluk sesi kendi kulaklarında yankılanıyordu.

"Nasıl?" dedi Kaleb. "Panzehir mi taşıyordun? Bunu herkes bulamaz ve sen neden..."

Laura, Jay'in nefeslerini takip ederken o kadar odaklanmıştı ki Kaleb'a yine cevap veremedi. Abisinin dudaklarından sızan panzehir, mürdüm rengi bir yol çizmişti. Elleri onun gövdesinde yapışıp kalırken kendi kendine mırıldanıyordu. "Hadi, hadi, hadi Jay..."

Babasının Şifacı Raymond'ı *Altacium* zehriyle öldürdüğü günü hatırlıyordu. Adama zorla zehirli yemek yedirmişlerdi ve o gün Laura'da travma olarak kalmıştı. Ne kadar çabuk iyileşseler de bu zehir kısa bir anda sonları oluyordu. Her şifayı elinde bulunduran adam bile bundan dolayı ölmüştü.

İşte şu an yaşanan Laura'nın bir süredir en büyük korkusuydu. *En büyük kâbusu.* Raymond öldükten sonra panzehrin peşine düşmüş, sevdiği amcası Victor'dan panzehir istemişti. Odasında bu şişelerden birkaç tane vardı ve Laura o günden sonra daima bu küçük tüpü yanında taşımıştı.

Jay, Raymond'ı kurtaramamıştı ama Laura abisine yetişebilmiş olmayı diledi. İyi ki panzehri üzerinde taşıyordu, böyle bir tesadüfün mümkün olması inanılır gibi değildi ama belki de bu Tanrı'nın Laura'ya bir lütfuydu.

Yüz kaslarındaki değişimi fark edene kadar gözlerini ondan çekmedi. "Lütfen, lütfen, lütfen, işe yara!" derken sesi kısıktı ve gözleri yaşarmıştı.

Lau, tek başına olduğunda ağlayabilirdi. Annesi öldüğünde abisi onu yakalayıp, "Kendinden başka kimseyi sevmemelisin, Laura. Beni bile," dediğinde bir daha abisinin kendisini ağlarken görmesini istememişti. Onu hayal kırıklığına uğratırdı çünkü Laura abisini kendisinden bile çok seviyordu.

Şimdi ise sıcak gözyaşları yanaklarına akmaya başlamıştı. Abisi gözünü açıp da ağladığını görürse diye bir eliyle yaşları silmeye çalıştı. "Hadi Jay!"

Jay gözlerini açmadı fakat yüz hatları gevşemeye başladı, solukları biraz daha düzene girdi. Kasılmaları sürse bile şu an daha iyi görünüyordu. Lau, derin bir nefes verip başını öne eğdi, ağlaması şiddetlendi. O kadar derin nefesler alıp veriyordu ki bu sefer gerçekten bir panikatak geçirdiğini anladı.

Kaleb onun yanına çöküp geniş kollarıyla omuzlarını sardı ve kendine çekti. Laura, bir elinde hançeri tutarken diğer elini abisinin gövdesinden çekmeden başını Kaleb'ın göğsüne yasladı. Resmen bir bebek gibi hıçkırmaya başlamıştı.

"Şşşş, sakin ol. O iyi, bak nefes alıp verişi düzeliyor," diyerek onu telkin etti Kaleb.

Laura elini sanki birden ortadan kaybolacakmış gibi Jay'den çekmiyordu. *Neredeyse abisini kaybediyordu. Bu hayattaki her şeyini...* Annesi öldükten sonra tek dayanağı Jay'di, o olmasaydı nasıl bir hayatı olabilirdi, düşünemiyordu bile. Babasının otoritesi altında solar, alamadığı sevgiyle yok olurdu.

O sırada sokakta başka ayak sesleri duyuldu; gelen Jimmy ve Karl, Jay'in başına eğilmişti. "Sikeyim!" diyerek hayretle soludu Jimmy.

"Ne oldu?" diyerek sordu Karl telaşla.

Laura nefeslerini kontrol etmeye çalışırken göz ucuyla Jay'in yüzüne baktı. Yağmurla karışan gözyaşları yüzünden bulanık görüyordu. "Hâlâ kendine gelmedi," derken kalbi sıkışıyordu. "Neden kendine gelmiyor? Kaleb!"

Kaleb'ın yüzüne baktığında onun sıkıntılı gözlerle Jay'e baktığını gördü, ardından çatık kaşlarının eşlik ettiğini gözlerini Jimmy ve Karl'a çevirdi. Başıyla Jay'i tutmalarını işaret ederken, "Bu zehir çok güçlü, hepsini bünyesinden hemen atamaz," dedi Kaleb. Bir Başavcı olduğu için zehirler konusunda daha bilgiliydi. "Onu babana götürelim."

Laura başını kontrolsüzce aşağı yukarı salladı. "Evet," dedi nefes nefese. "Evet. Ona götürelim."

Barthram Sullivan, ne olursa olsun tek oğlunu iyileştirmek için her şeyi yapardı. Onun vârisiydi. *Geleceğin Lideri'ydi.*

Karl ve Jimmy, Jay'in kollarını omuzlarına attı. Laura ve Kaleb önden ilerleyip herhangi bir tehlike var mı diye kontrol ederken diğer ikisi Jay'i Laura'nın Siyah İnci'sine kadar taşıdı.

Laura ucuna zehir sürülmüş hançeri elinden bırakamıyordu. Arabayı onun kullanamayacağını anlayan Kaleb sürücü koltuğunu devraldı ve arka

koltukta başı geriye düşmüş Jay'le beraber Barthram'ın malikânesine doğru yola çıktılar.

Laura yolcu koltuğunda otururken gözleri akıp giden yoldaydı. Bir eliyle hançeri tutarken orada ne yaşanmış olabileceğini düşünüyordu. Bunu kim yapmıştı, bir Dorcha mı? *İmkânsız.* Jay bir Dorcha'ya yenilenecek birisi değildi. Dorchaların Lideri'yle mi karşılaşmıştı? Ya da... Bir şüphe zaten karışmış olan zihnine yerleştiğinde Laura buz kesti.

Bunu *Annabelle* yapmış olabilirdi.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandı parmaklarıyla alnını ovalayarak. *Gerçekten bu duruma gelmişler miydi?*

Kaleb ona yan bir bakış attı, ara sıra dikiz aynasından Jay'e de bakıyordu. Gökyüzünde bir ışık yanıp söndü, çakan şimşeğin ardından sanki bir felaketi dillendiriyor gibi Hiddenfield'da gök gürledi.

Laura hayatlarının bir fırtınaya yakalandığını düşünüyordu, artık ne yöne gideceği belli değildi. Gökyüzündeki şimşek sanki bedeninde de çakıyor gibi hissederken başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı ve malikâneye gidene kadar abisinin nefes seslerini dinledi.

Malikâneye ulaştıklarında büyük kapının kanatları iki yana açıldı. Kanlı doğum günü burada hiç yaşanmamış gibiydi; çiçekler yeniden ekilmiş ve heykeller onarılmıştı. Fakat toprağa karışmış ve hafızalarına sıçramış kanlardan nasıl kurtulacaklarını Laura bilmiyordu. Çığlıklar, savaş naraları ve vahşet hafızasına kazılı kalacaktı.

Araba durduğunda ikisi de indi ve Kaleb Jay'in kolunu kendi omzuna atıp onu arabadan çıkardı. Bahçede görevli avcılar bir terslik olduğunu fark ettiklerinde koşarak geldi, güçlü olanlardan biri Laura'nın yerini aldı; merdivenleri tırmandıklarında Olivia kapıyı çoktan açmıştı.

Hizmetli kız kocaman gözlerle onlara bakıyordu. Laura tam ona çekilmesini söyleyecekti ki Olivia birden kenara çekildi. Daha doğrusu çekilmek zorunda kaldı çünkü birisi onu resmen yana fırlatmıştı. *Meraklı birisi.*

Laura'nın Bostonlı arkadaşı Travis.

"Lulu!" diyerek tiz bir bağırış koptu. "Neler oldu hemen anlat..." Jay'i gören Travis bu sefer daha tiz bir çığlık attı. "Ayyyy! O kaçık kadın ne yapmış bu çocuğa?"

Annabelle ve Jay'in aşk hayatına o kadar takmıştı ki sanki yeni bölümü gelecek bir diziyi bekler gibi onların arasında yaşanacakları bekliyordu. Merakından Boston'a geri dönmemişti, ne Dorchalar ne de kurda dönüşen avcılar onu korkutmuştu. Hatta kendisini gerçekten fantastik bir dizinin içinde sanıyor bile olabilirdi. Laura kendi evinde kalamadığı için ikisi de bu malikânede kalıyordu. Babası o kadar meşgul ve kafası başka şeylerle

o kadar doluydu ki Bostonlı arkadaşı konusunda yorum bile yapmamıştı. Onu görmezden geliyordu, bu da Lau'nun işine gelmişti.

"Tray!" dedi Laura Bostonlı arkadaşına. "Sana tüm bölümü anlatacağım, şimdi yeter ki kenara çekil ve sus!"

Travis ağzına fermuar çekiyor gibi yapıp kenara çekildi. Kaleb ve diğer avcı Jay'i içeri taşıdı, o sırada merdivenlerden inen adımların gür sesi hepsinin olduğu yerde durmasına sebep oldu.

Tüm avcıların Lider'i, Barthram Sullivan, gözlerini grubun üzerinde dolaştırdı. Oğlunun bilinçsiz bedenini gördüğünde derin ve can alıcı dalgalara sahip su yeşili gözleri onun üzerinde durakladı.

Laura yağmurdan yüzüne yapışmış saçları, tir tir titreyen bedeni ve elindeki hançeri iki eliyle sıkı sıkı tutarken dudaklarını zar zor araladı.

"*Altacium* zehriyle yaralandı."

Barthram bir iki saniye algılamak ister gibi bekledi, yüzündeki her bir kas farkındalıkla gerildi ve Laura sonrasında gözlerinde oluşan o ifadeyi görmemiş olmayı dilerdi.

Orada kopacak kıyametin kıvılcımını gördü.

Artık geri dönüşü yoktu.

Bu olanlar asırlardır dengede giden savaşın artık sona yaklaştığının işaretiydi.

"Panzehir onu ölümden kurtarmış ama geriye kalan az miktardaki zehri bedeninden atması biraz sürer. Yarın kendine gelecektir."

Barthram Sullivan, kendisiyle konuşan şifacı cadıyı izlerken Laura odanın bir köşesinde kendi bilincini açık tutmaya çalışıyordu. Kadın kısa boylu, kısa saçlı ve orta yaşlardaydı. Cadılar şifa konusunda diğer tüm türlerden daha iyi olduğu için Barthram onu derhâl malikâneye getirtmişti.

"Uyuması için ona bir karışım verdim ama hâliyle uzun sürmez, vücudu onu da kısa sürede içinden atacaktır. Onun için biraz acılı bir süreç olacak."

Kadın karışımı verdiğinden beri Jay'in gerilen yüz kasları yumuşamış, gerçekten de rahat bir uykunun kollarındaymış gibi gevşemişti.

Barhtram Sullivan'ın düşünceli bakışları Jay'in üzerindeydi. "Gidebilirsin," dedi kadına.

Kadın odadan çıkıp kapıyı kapattığında Laura durduğu yerden babasına bakıyor, onun Jay'i izlerken ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Eğer panzehir olmasaydı abisini kaybedeceği gerçeği Laura'yı sarstığı gibi Barthram Sullivan'ı da etkilemiş miydi?

Belki artık Jay'e karşı daha yumuşak olurdu. Belki daha vicdanlı ve bir babanın şefkatine sahip...

"Bunu kim yaptı?"

Babasının kuşkuyla keskinleşmiş bir sesle sorduğu soru Laura'nın düşüncelerini böldü, sorusunu bir iki dakika cevaplayamadı. "Bilmiyorum," dedi sonunda konuşmayı becerebildiğinde. Parmakları hâlâ elindeki hançere sıkıca sarılmıştı.

Barthram'ın başı hafifçe döndü ve su yeşili gözlerini kızının yüzüne dikti. "Sorumu yineliyorum, Laura. Bunu *o* mu yaptı?"

Laura'nın tüm bedenindeki kaslar beton dökülmüş gibi olmuştu, hançeri kavrayan parmaklarını açmaya çalışsalar başaramazlardı. Ağzı o kadar kurudu ki diliyle ıslattı ve gözlerini abisinin üzerine dikti. Belki babasının gözlerine bakmazsa daha rahat konuşabilirdi.

"Bilmiyorum," dedi tekrar. *Hayır, bakmasa bile konuşamıyormuş.*

Odadaki gerilimi hissettiğinde babası kendisine doğru bir adım atmıştı bile. Laura onun sabrının taştığını hissedebiliyordu. "Panzehir sende neden vardı, Laura? Ve onu nereden buldun?" Sesi Laura'nın tüm bedenini titretti. "Belki bunu anlatmak istersin."

Laura işte o anda gözlerini tekrar babasına çevirdi, bu sefer konuşmakta güçlük çekmedi.

"Senin yüzünden."

Barthram'ın tek kaşı havalanırken Laura fitillenmiş bir dinamit gibi patladı. Kelimeler dudaklarından bir çağlayan gibi akıyordu.

"Jay'e zarar vermek için bir adamın bu şekilde ölümüne sebep olurken sen zevk almış olabilirsin, *baba.*" O günün hatırlattığı dehşetle Laura'nın göğsü kabardı ve konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Başarılı da oldun. Onu üzdün fakat bende de bir etkiye neden oldun. *Korku.*"

Barthram'ın gözleri gökyüzündeki şimşekler gibiydi fakat bu Laura'yı durdurmadı.

"Korktum çünkü bu ölüm bizlerden birini de bulabilirdi," dedi hiddetle. "İşte bu yüzden panzehrin peşine düştüm ve onu her zaman yanımda taşıyordum."

Babası hiç kımıldamadan kendisini dinlerken keskin gözlerinde başka bir ifade belirdi, dudaklarında ise neşesiz kıvrım oluşmuştu. Bu kıvrım daha çok bir memnuniyet simgesiydi. "Bu sayede abin bugün hayatta."

Laura titrek bir nefes verdi, beklediği tepki bu değildi.

"Korku, öfke ve hırs en sevdiğim duygulardır," dedi Barthram. "Bunlar güçlü kalmanın en büyük azmettiricisidir. Sen de vermek istediğim dersi abinden daha iyi anlamış, zayıf noktanı yok ederek gücü eline almışsın."

Laura şaşkınlık içinde babasına bakıyordu. Barthram'ın yüzü tekrar sertleşirken, "Şimdi diğer konuya dönelim," dedi. "Bugün orada ne yaşandı?"

"Ben..." diyerek söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı Laura. "Bilmediğimi söyledim. Onu bulduğumda böyleydi."

Barthram sıkıntılı bir nefes aldığında kapı tıklatıldı ve konuşmalarının devamı gelmedi. Laura hem yaşananların hem de babasının olaya yaklaşımının dehşetiyle aklı başından gitmiş hâlde kapıya baktı. Aralanan kapıdan Abigail başını uzatınca Barthram da bakışlarını kadına yöneltti.

"Durumu iyi mi?" diye sordu Nemf kadın. Mavi gözleri bir Barthram'ın bir Laura'nın üzerinde dolaşınca gerginliği anlamıştı.

"İyi," dedi babası tok bir sesle. "Yakında kendine gelir."

Abigail tamamen içeri girdi. Zayıftı, kızıl kestane kıvırcık saçları parlaktı ve üzerinde uzun bordo bir elbise vardı. Kadın her zaman fazlasıyla göz alıcı görünüyordu.

O sırada onun arkasından içeri dalan tüylü koca şey ise hiç yolunu şaşırmadan yatağa uçtu, dili dışarıda Jay'in yanına yerleştirdi. Onun yüzüne baktı, patileriyle omzunu dürttü.

"Timothy," dedi Abigail. "Onu rahat bırak!"

Golden retriver, inatçı bakışlarını kadına dikti, sonra dilini tekrar çıkarıp Jay'in yüzünü yaladı. Onu uyandırmaya çalışıyordu, Laura'nın kalbi burkuldu. Babasının dudaklarını birbirine bastırırken görünce onun köpekten pek memnun olmadığını bildiği için hemen ileri atıldı.

"Gel bakalım, Timberland." Köpeğe doğru ilerleyip hançeri tutmadığı elini onun başına koydu. "Biraz da diğer Sullivan'ın yüzünü yala."

Köpek adını yanlış söylemesine alınmış olacak ki dişlerini Laura'nın bileğine geçirdi. "Ah!" dedi Laura elini çekerek. "Çok alınganssın!" Bu sefer kocaman diliyle Laura'nın üzerine atılıp patisini omuzlarına koyduktan sonra yüzünü yaladı; genç kız bu teklifinden pişman oldu ama yine de abisi ve Annabelle'in bulduğu bu köpeğe karşı şu an çok fazla şefkat besliyordu.

Annabelle gittiğinden beri köpek mutsuzdu. Laura onun bazı geceler ağladığını duyduğuna yemin edebilirdi. Onu zar zor yere koyduğunda Timothy homurdanmakla meşguldü.

O sırada Abigail'in endişeli sesi duyuldu. "Ona ne olmuş?"

Laura o an elindeki hançeri kendine batırmayı istedi. İlgisini Timothy'den çekmiyor gibi yapıp Barthram'ın konuşmasını bekledi.

"Bilmiyor," dedi Barthram sesinde *Altacium*'dan daha ölümcül olan bir zehirle. Sonra ilerledi ve Laura'ya elini uzatıp avucunu açtı.

Laura, onun eline bakarken hançeri beklediğini anladı. Tereddütle bakışlarını gözlerine çevirdiğinde babası aman vermeyen bakışlarını kendisinden çekmemişti. Genç kız hançeri isteksizce babasının eline bıraktığında kasılan parmaklarının rahatlamadığını, aksine buz tuttuğunu hissetti.

"Ama benim bir tahminim var," dedi Barthram zehirli hançeri incelerken.

Laura göz ucuyla Abigail'e baktığında onun yüz ifadesinin farkındalıkla nasıl da değiştiğini gördü. Nemf kadının büyüyen gözleri bir yataktaki Jay'e bir Barthram'a çevrilirken beti benzi atmıştı. Dudaklarını yarım yamalak kıpırdatarak bir cümle mırıldandı.

"Onu ele geçirdi."

Laura'nın yüzü kırıştı, anlamak isteyerek kulağını iyice kabarttı.

"Onu ele geçirdi," dedi Abigail tekrar, sonra iç çekerek eliyle ağzını kapattı.

Laura'nın donuk bakışları kadının üzerinde durdu. Nemf başını iki yana sallıyor, sayıklıyordu. "Onu ele geçirdi!" dedi son kez dehşet sesine yansırken, sonra arkasını döndü ve bir histeri krizi geçireceği belli olarak odadan çıkıp gitti.

Odadaki tek ses Timothy'nin hırıltılı nefesleriydi. Laura donup kalarak aralık kapıya bakıyordu. Sonra anlamak isteyerek gözlerini babasına çevirdi. Adam keskin gözleriyle kızına son bir bakış atıp kadını takip ederken Laura'nın aklında tek bir soru kalmıştı.

Onu kim ele geçirmişti?

Abby, Jay'in doğum gününde Annabelle, Dorchalarla iş birliği yaptığından beri hâliyle pek iyi değildi. Ne yemek yiyor ne uyku uyuyordu. Artık bir evi, ailesi... *manevi kızı yoktu.* Laura onun için fazlasıyla üzülmüştü fakat şimdi... tamamen aklını kaçırmış gibi görünüyordu.

Laura ilk başta Annabelle'in Dorchalarla gitmesinin tamamen Jay'e olan öfkesiyle alakalı olduğunu düşünmüştü fakat sonra bunda başka bir iş daha olabileceğini fark etti. Hiçbir şey öğrenemiyordu çünkü ne Abigail ne de abisi doğru düzgün konuşuyordu. Marcus ise Abigail'den daha beter bir durumdaydı.

Tam da söz konusu kişi içeri girdiğinde Laura onun gerçekten de Abby'den kötü göründüğüne bir kere daha emin oldu.

Marcus, her zamankinden daha uzun olan dağınık saçları, solgun yüzü ve mor halkalarla çevrelenmiş gözleriyle karşısındaydı. Her zaman pırıl pırıl görünen bir yüzü, ışıltılı bir gülümsemesi vardı fakat şimdi... ceset gibi görünüyordu. Mavi gözleri karşısındaki endişelendirecek kadar kaygılıydı.

Bir süre yatakta uzanan Jay'e baktı, sonra yüzü Laura'ya döndü.

"Ne oldu?"

O sırada ona usulca ilerleyen Timothy gidip bacağına bir tane kuyruk geçirdi. Timothy, Jay ve Annabelle'e ne kadar düşkünse Marcus'la da sanki birbirlerine vurarak anlaşan iki yakın arkadaş gibiydi. Marcus, eğilip onun başını okşarken gözlerini Laura'dan ayırmadı.

Laura iç çekti, bunu çok iyi duyabilen kurtlarla çevrili bu malikânede konuşmak istemiyordu. "Bir saat sonra Cadı Kazanı'nda buluşalım."

Marcus sanki bir saniye içinde on yıl yaşlanmış gibiydi. Bu arayışta Annabelle'in geri dönmesine dair umudu vardı fakat aksine neredeyse ölecek olan Jay'le dönmüşlerdi. Dudaklarını birbirine bastırdı, umutsuzluğu kabullenişi gözlerine kasvet olarak yansıdı.

"Tamam," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "Önce Abigail'i göreyim."

Laura gerçekten bitmeyen bir kâbusun içindeymiş gibi hissediyordu. Eily'nin ölümü yeterince kötü değilmiş gibi şimdi de abisi ölümün kıyısından dönmüş, birkaç metre uzağındaki yatakta can çekişiyordu.

"Tamam, bir saat sonra görüşürüz." Tekrar Marcus'a ve abisine son bir bakış atıp odadan çıktı. Nefesini biraz düzene soktuktan sonra merdivenlere ilerledi, aşağı inerken bacakları zor hareket ediyordu. Topuklularla bile yürümekte zorlanmıştı.

Dışarıda hâlâ deli gibi yağan yağmurun sesleri malikânenin pencerelerinde yankılanıyordu. Yağmur sesinin arasından yakaladığı erkek sesinin Dean'e ait olduğunu anladığında sıkkın bir nefes verip parmaklarını alnına bastırdı. Dean kız arkadaşını iki kere Annabelle yüzünden kaybetmişken şimdi de en yakın arkadaşının hançerlenmesiyle iyice yolundan sapabilirdi.

İstemeye istemeye geniş salona girdiğinde Kaleb ve onu koltuklarda otururken gördü. Yakışıklı barmeni ıslanan koyu renk saçlarıyla daha da yakışıklı görünüyordu, Laura konudan sapmadan Dean'i de inceledi.

"Tanrım!" dedi Laura. "Herkesin göz altları feci durumda ama sen Dean..."

"Ona *Tarte Shape Tape* göz altı kapatıcısını önerdim."

Laura, konuşan kişiye başını çevirdiğinde tekli koltukta bacak bacak üstüne atıp üstteki bacağını sallarken Dean'i inceleyen Travis'i gördü. Ale-

xis olsa kafayı yerdi fakat Tray bile şu an Dean'e asılmak yerine, onun için endişeleniyor gibi görünüyordu.

Dean dudaklarını sımsıkı kapatıp zaten keskin görünen çenesini kilitlemişti. Laura, tanıdığı tüm erkekler arasında en belirgin hatlara onun sahip olduğunu düşünüyordu. Bu da Dean'i her an fazlasıyla ciddi gösteren bir detaydı.

"Bunu o yaptı," dedi Dean konuştuğunda. "Bundan sonra ne olacak?" Göz ucuyla Kaleb'a baktı, Jay kendine gelene kadar *söz hakkı* ondaydı. Başavcı oydu. "Jay düzelene kadar arama görevini ben üstleneyim."

Kaleb dirseklerini dizine koyup öne eğildi, elini ensesine koyarak derin bir iç çekti. "Bu durumda Lider aksini söylemediği sürece bir süre dursak iyi olur," dedi Kaleb. Laura rahatlamayla derin bir nefes verdi. Kaleb da Dean'in sağlıklı bir arama yapamayacağını biliyordu.

"Biz dursak bile onlar durmayacak." Dean ayağa kalktı, köpürdüğü belliydi. "O... o kim bilir ne hâlde? Alexis'i bulmam lazım."

Laura ileri doğru yürüdü ve Dean'in dikkatini kendine çekti. "Seni anlıyorum ama bugün ipler çok feci koptu ve nasıl bir yol izleyeceğimizi daha sağlam kafayla konuşmalıyız."

Dean'in yanakları çukurlaştı, mavi gözleri donuktu. "Hiçbirimizin kafasının artık sağlam olacağım sanmıyorum," dedi boğuk sesiyle. "Savaş Tetrad'ı beklemeden alevlendi. Bizden bir kayıp daha vermeden onları bulacağım."

"Jay bu durumda olabilir fakat Annabelle'e bir zarar verirsen..."

Dean, Laura'nın söylediği şey üzerine yüzünü buruşturdu. "Ona zarar vermeyi düşünmüyorum, bunu yapmam." Sonra elini saçından geçirdi ve yanakları sanki mümkünmüş gibi daha da çukurlaştı. "Sadece onu bulmam gerekiyor. Alexis yeni türün eline geçtiğinde geldiği hâli siz gördünüz. Şimdi ise..." Yutkunurken acı çekiyor gibi görünüyor. "Şimdi ise o şeytanların elinde. Onun da onlara benzemesinden..."

"Hey, hey!" dedi Laura, "Alexis onlara benzemez. O *çırpı bacak* inan bana senin düşündüğünden daha dişli."

"Bilmez miyim?" dedi Travis kelimeleri uzatarak üstteki bacağını sallarken. "Hiç merak etme, yakışıklı. O kızın, o sevimli suratının altında kara zebanileri alt edecek bir manyak saklı."

Laura bu ikilinin Boston'daki Dean kavgalarını hatırlayınca neredeyse gülecekti. Herkesin üzerinde dolanan kasvet dudaklarının seğirmesine bile engel oldu. "Haklı," dedi kaşlarını kaldırıp Travis'i onaylayarak.

Dean ellerini beline koyup sıkıntılı bir nefes verirken kapı eşiğinden gelen sesle herkes o yöne baktı. Gelen Lider'di.

Herkesin omuzları dikleşti, Kaleb ayağa kalmıştı. Travis bile ayaktaydı.

Barthram, Dean'le Kaleb'a göz gezdirdikten sonra, "Rane, Walker," dedi onlara hitaben. "Bugünkü hadiseyi kimse duymayacak."

Kaleb ve Dean başlarını yavaşça eğip onu onayladı.

"Şimdi gidin ve avcıları organize edin. Bu kasabaya giren geri çıkmasın, *hepsini* avlayın." Gözlerinde uğursuz bir ışık yanıp söndü. "Melezin izine rastlarsanız oğlum gözlerini açsa bile *ilk bana* söyleyeceksiniz. Siz benim avcılarımsınız. Sizin lideriniz benim. Benim emrindesiniz." Sonra o uğursuz ışık resmen daha da canlanırken kaşları hafifçe havalandı. "Anlaşıldı mı?"

Ortamdaki gerilim dışarıdaki yağmurdan daha şiddetliydi.

"Anlaşıldı," dedi Kaleb makul bir sesle. Laura ona yan bir bakış attı, yakışıklı barmeni ise koyu renk gözleriyle Laura'nın fevri bir şey söylememesini belirtir gibi bakıyordu.

Barthram'ın yırtıcı gözleri Dean'in üzerindeydi. Onun Jay'e olan sadakatini bildiği için şüpheyle cevabını bekliyordu.

"Anlaşıldı," dedi Dean.

Bu sefer babasının gözleri Laura'ya döndü. Genç kız tekleyen nabzıyla orada dikilirken sakin kalmaya çalıştı. "Anlaşıldı." Yarım ağız mırıldandı.

Barthram, son kez kızına baktıktan sonra arkasını dönüp gitti. Hepsi onun üst kata çıktığını duyabiliyorlardı.

Laura, Kaleb ve Dean birbirlerine baktı. O an Laura bir şeyden emin oldu.

Anlaşılmamıştı.

Barthram Sullivan tüm eyaletin lideri olabilirdi fakat onların sadakati başka birine aitti. Onlar bir kişinin emrini bekliyordu. Onların lideri oydu.

O da Jay Sullivan'dı.

Laura, Cadı Kazanı Şarap Evi'ne geldiğinde yağmur tamamen dinmiş, Hiddenfield sessizleşmişti. Huzursuz gözlerle etrafı taradı, bir hareketlilik aradı fakat bir şey yoktu. Yine de temkinli davranarak yavaş adımlar atıp Şarap Evi'ne doğru yürüdü.

Pencerelerden yansıyan cılız ışık içeridekilerin aşağı katta olduğunu gösteriyordu. Büyükbaba Arnold çoktan uyumuş olmalıydı, böylece Laura diğerleriyle çok daha rahat konuşabilirdi.

Kapıyı açtığında küçük çan geldiğini belli ederek çınladı.

"İşte geldi!" dedi bir erkek sesi. "Biraz daha gecikseydi merakımdan ölecektim."

Laura içeri girip de konuşanın Brandon olduğunu görmeden önce bile sesini tanımıştı. Bakışlarını diğerlerinin üzerinde dolaştırdı ve hepsinin bir masanın etrafına toplandığını gördü.

"Keşke biraz daha geç kalsaydı," dedi Darla Walker. Bir pencerenin pervazına yaslanmış, kollarını gövdesinde birleştirmişti. İkizine çok benzeyen lacivert tonlarındaki gözlerini devirdi. "En azından sefil varlığından kurtulmuş olurduk."

Brandon kaykıldığı sandalyede elini ileri geri salladı. "Bu kızı gruptan atmak için henüz çok geç değil," dedi diğerlerine bakarak.

Kimse ona tepki vermedi.

Brandon homurdanırken Laura, Marcus'a baktı. Sırtını duvara yaslayarak yan oturuyordu, karşısındaki sandalyelerde Samantha ve kardeşi Nadia vardı. Küçük kediciğin gözleri uykuluydu fakat her ne konuşulacaksa kaçırmak istemiyor gibiydi. Samantha ise... *Tanrım.*

Önündeki şarap kadehinin içinde yüzen bakışları asla kalkmadı, ne kendisine ne çevresindekilere bakıyordu. Hiçbir şeye tepki vermiyor, sadece içiyor, içiyor ve bir daha içiyordu. Yaptığı tek eylem her gün Eily'nin mezarını ziyaret etmekti.

Laura içeri doğru yürüdü. "İşler gittikçe daha da berbat bir hâle geldi."

Brandon kaşlarını kaldırıp ciddiyetle karışık bir hayretle sordu. "Jay Sullivan'ın hançerlenmesini böyle mi adlandırıyorsun?" Bir ıslık çaldı. "O herifin değil hançer, bu dünyada götüne bir pençe bile yemeyeceğini düşünürdüm. Yani..." dedi elini savurup. "İşler *berbat* değil, *korkunç derecede boktan* bir hâle geldi." Suratını buruşturdu. "Bu bile hafif kaçtı be. *Kıyamet.* Evet, bu kıyamet başlangıcı."

"İç açıcı aydınlatmanı yaptığına göre kes sesini," dedi Darla. Sonra Laura'ya döndü ve ciddiyetle yüzüne baktı. "Anlat, Sullivan. Neler oluyor?"

Laura ilerleyip kendisini bir sandalyeye attı ve geriye yaslandı. Başını arkaya yaslayarak derin bir nefes verirken içinden avazı çıktığı kadar bağırmak geliyordu. Onlara olanları anlattı, Jay'i bulduklarında hançer saplanmış olduğunu ve gerisini...

"Kalbine saplandıysa... bunun bir dövüş sırasında olduğunu sanmıyorum," dedi Darla.

Laura başını eğdi ve hepsinin yüzüne tek tek baktıktan sonra ona ekleme yaptı. "Ancak Jay dövüşmeyi bıraktıysa bu olabilir."

"Bunu Anna yaptı." Marcus akıllardaki cümleyi dile döktü. Sesi kötüydü, kaygılı hâli gittikçe daha da belirginleşmişti.

Hepsi sessiz kalıp durumu değerlendirdi.

"Şimdi bu ikisinin hikâyesini doğru mu anladım? Geçmişte tanışıyorlardı ve Sullivan gidip bizim esmer fıstığa ihanet etti? Kızı yakalattı ve... *Siktir be.* Hançeri kalbine yediği için şanslı."

Darla, Brandon'ın sandalyesine bir tekme atıp onun dengesini bozdu. Brandon neredeyse kaykıldığı yerden düşecekti. "Tamam be!"

"Biraz ciddi ol," dedi Darla. "Yoksa sen de o boş kafana bir hançer yiyeceksin."

"Ben ciddiyim." Brandon dikleşti. "O doğum günü gecesinin hiçbir tarafını haklı görmüyorum, o gece ben de bir kayıp verdim. Arkadaşımı kaybettim, yasını hâlâ tutuyorum ve tüm o sikik Dorchaları avlamak için bitmek bilmez bir arzu duyuyorum." Duraksadıktan sonra ekledi. "Fakat Sullivan bugün başına geleni hak etmiş."

"Aralarında ne geçtiğini tam anlamıyla onlar bilebilir," dedi Darla. "Peşin hükümlü olma."

"Abimin bunu hak ettiğini düşünmen umurumda değil, Brandon. Bundan sonra eğer dikkatli olmazsak o *sikik Dorchalar...*" dedi onun tabiriyle. "Hepimizin sonu olabilir."

"Anna'yı bulmamız gerekiyor." Marcus'un üzerinde alışılmadık bir sükûnet vardı.

O an diğerlerinden farklı bir ses duyuldu. "Bırakın kalsın." Samantha Wise ilk kez konuşmuştu. "Hangi cehennemdeyse orada kalıp yansın."

Herkes nutku tutulmuş hâlde ona bakarken Laura, Marcus'un dikleştiğini fark etti. "Sam," dedi telkin edici ve uyarı dolu bir sesle. "O ne yaptığının farkında değil."

Samantha ayağa kalkıp sandalyesini geri itti. "Umurumda değil!" Adımları geriye tökezledi, fazlasıyla şarap içmişti. "Umarım farkına varır. Farkına varır ve Eily'nin artık hayatta olmadığını öğrenir."

"Bize gitmemizi söylemişti," dedi Marcus. "Onun istediği bu değil..."

Samantha parmağını ileri doğru uzatıp Marcus'un yüzüne doğrulttu. "Sen en yakın arkadaşını savunurken ben en yakın iki arkadaşımı kaybettim. Birisi öldü, birisi nerede kim bilir!" Öyle bir bağırdı ki eliyle şarap kadehine vurup onu yere savurduğunda cam kırıkları da o gürlemeyle yere saçıldı. "Onu affetmeyeceğim. Onu affetmeyeceğim!"

Samantha derin derin nefesler almaya başlarken bir kriz geçiriyor gibi görünüyordu. Darla doğruldu, Brandon ayağa kalktı ve korkudan bir ke-

nara büzülmüş olan Naida'nın omzuna elini atıp onu bir köşeye çekti. Marcus masanın diğer tarafına geçip Sam'i kolları arasına aldığında Samantha onun göğsüne vuruyordu.

"Kendimi affetmeyeceğim. Kendimi affetmeyeceğim! Benim yüzümden. Benim önüme atladı. Benim yüzümden!"

Ağlıyor, haykırıyor ve acısını zirvelere kadar çıkarıyordu. Kendini suçluyordu, kendini öyle çok suçluyordu ki öfkesini Annabelle'den alarak rahatlayacağını sanıyordu ama acısının bir kısmının nedenini kendisi de itiraf etti. "En yakınımdan iki değil, üç kişi kaybettim." Sesi öfkesinden sıyrılıp daha acıklı bir hâle bürünmüştü. "Arkadaşımdı, en yakınım olmuştu. Onu da kaybettim. Annie'yi kaybettim."

O gece Hiddenfield'ın sessizliğini Samantha'nın haykırışları sardı. Gök sanki onun üzüntüsünü hissetmiş gibi tekrar gözyaşlarını akıtmaya başladı, yağmur damlaları camlara çarptı ve o gece, Şarap Evi'nde, üç kaybın yasını tuttular.

Eily'nin. Alexis'in.

Annabelle'in.

Laura, için gün kötü başlamıştı ama güzel devam ediyordu.

Sabah evden çıkarken abisini son kez kontrol etmiş, onun hâlâ uyuduğunu görünce evden mutsuz bir şekilde çıkmıştı. Fakat biraz önce ise talim alanındayken hizmetlileri Oliva'dan gelen telefonla Jay'in uyandığı haberini almıştı. O anki heyecanıyla malikânenin yolunu o kadar hızlı tuttu ki neredeyse Siyah İnci'yle takla atacaktı.

Babası dün gece geç saatlerde kasaba dışına çıkmıştı, bugün için diğer eyalet liderlerinden biriyle görüşmesi vardı. Bu sayede abisiyle daha rahat konuşabilecekti, o akşam neler olduğunu kendisi tahmin etse de bizzat ondan da duymak istiyordu.

Arabayı bahçeye park edip merdivenleri tırmanırken dişlerini dudaklarına geçirerek parmaklarını bir açıp bir kapadı. Dolgun dudakları dişlenmekten yara olmuştu, tırnaklarına manikür yapmayı bile sürekli unutuyordu. Laura çok kötü durumdaydı. *Çok çok kötü.*

Sonunda Oliva kapıyı açtığında hemen içeri daldı. "Nerede?" diye sordu etrafına bakınırken. "Jay nerede?"

"Üst katta, efendim. Bayan Grace'le konuşuyor."

Lau, duraksadı.

Jay'in Abigail'le konuştuğunu öğrenince ne yapacağını bilemeyerek bekledi. Hemen yanlarına mı gitmeli yoksa aşağıda mı beklemeliydi, emin olamadı.

Sonra her zamanki Lau olarak derin bir nefes aldı ve topukluları yerde ses çıkarmasın diye ikisini de ayağından çıkardı. Olivia ne yaptığını anlamaya çalışarak ona bakarken Laura ayakkabıları onun eline tutuşturup parmağıyla *sus* işareti yaptı.

Neredeyse bir balerin gibi ayak parmaklarının üzerinde merdivenlere yönelip üst kata çıkmaya başladı. Her ne konuşuyorlarsa sessizce dinlemek istiyordu çünkü kendisi gittiğinde susabilirlerdi.

Koridora geldiğinde nefes bile almamaya çalıştı, Jay'in gücünün, yeni kendine geldiği için anlık da olsa körelmiş olmasını diledi. En azından kendisi birkaç bir şey duyana kadar...

Kulak kabartıp seslerini duymaya çalıştı ve kulağına gelen konuşma sesleriyle adımlarını koridorun sonundaki odaya yöneltti. Bu Abigail'in kaldığı odaydı.

Laura çok yaklaşmadan işitme duyusunu iyice açtı ve bir şeyler anlamak için uğraştı.

"Neden bunu ona daha önce göstermedin?"

Laura günler sonra abisinin sesini duyunca göğsünde ferahlamayı ve ağırlığı art arda hissetti.

"Bu kutunun içindekileri Annabelle'e gösterseydim kafası karışabilir, *ona* ulaşmak isteyebilirdi."

Abigail'in söylediği şeyle Lau'nun kaşları çatıldı. *Neden bahsediyordu bunlar böyle?*

"Bunun yaşanmasından korktum, onu manipüle ederdi ki aynen de öyle oldu." Sonra Abigail'den histerik bir hıçkırık yükseldi. Gittikçe daha da kötü bir hâle geliyordu. *Nemflerin* güzel ve pozitif doğalarına aykırı bir karamsarlık içindeydi. "Fakat şimdi işler olmasından korktuğumdan çok daha başka, çok daha kötü... Bu yüzden Annabelle'e bu kutunun içindekini göstermem gerekiyor. Her ne olursa olsun. O tarafı seçerse bile gerçeği bilerek seçmesi lazım."

"O artık Annabelle değil."

Abisinin söylediği şeyden sonra Laura'nın tüm tüyleri diken diken oldu.

Abigail konuşmakta zorlanıyor gibiydi, nefes alıp verişi sığlaşmıştı. "Hep olmasından korktuğum şey," dedi neredeyse fısıldar gibi. "*Asteria zapt edilemez, Abigail. Asteria, tehlikeli. Dinlemez, anlamaz ve kendi bildi-*

ğini okur. Dikkatli ol. Tekrar ona dönüşürse bile ondan vazgeçme, özünde o benim iyi kalpli bebeğim Annabelle. Hilda'nın bana bıraktığı notta bunlar yazıyordu."

Laura o kadar nefessiz kaldı ki bu kamufle olmak istemesinden çok, gerçekten duyduklarının soluğunu kesmesindendi.

Jay'e Annabelle'e her şeyi itiraf etmesini söylediğinde, Annabelle'in affedebileceğini ama Asteria'nın böyle bir şey yapmayacağını söylemişti. Haklıydı, karşılarındaki gerçekten öfkeli bir ruhtu.

O an kulağına dolan bir nefes hissettiğinde yerinden sıçrayıp döndü ve şok içinde arkasına baktı.

Onunla beraber havaya sıçrayan Travis bir parmağını damağına bastırıp elini kalbine koydu. "Kalbim yerinden çıkıyordu, kızım!"

Laura içeridekilere o kadar odaklanmıştı ki bir *avcı* bile olmayan Travis'in geldiğini fark etmemişti. "Sen nasıl bu kadar sessiz olabilirsin, Tray?"

Travis omuz silkti. "Bir kedi kadar sessiz olabilirim, hayatım." Sonra meraklı gözlerini kısarken başını Laura'ya doğru eğdi. "Sen burada ne yapıyordun?"

"Bizi dinliyordu."

Jay'in tam tepelerinden gelen sesini duyunca bu sefer Laura ve Travis aynı anda sıçrayıp sırtlarını duvara dayadı.

Jay'in gözleri ikisi arasında gidip geldikten sonra Laura'nın üzerinde durdu. Tek kaşı havaya kalkınca genç kız hemen inkâr etti. "Ben uyandığını duyunca çok sevindim, seni ziyarete geliyordum. Nereden bilebilirdim Abigail'le konuştuğunu."

Jay'in gözleri aşağı yöneldi ve Laura'nın çoraplı ayaklarına kaydı. Topuklularını çıkardığını görünce gözleri tekrar kardeşinin yüzüne çıktı.

Laura'da kaçma isteği uyandırıyordu. Zoraki gülümserken, "Uyanmana sevindim, *abiciğim*," dedi.

Jay kısa bir süre daha onu süzdükten sonra banyoya doğru yöneldi. "Seninle daha sonra konuşacağız," dedi ve Travis'le ikisini baş başa bıraktı.

Aradan sessizlikle geçen bir iki dakikadan sonra Travis'in sesi duyuldu. "Neredeyse altıma kaçıracaktım."

Laura derin bir nefes verip omuzlarını düşürdü, Travis'le aynı duyguları yaşıyordu. "Al benden de o kadar."

"Affedersin Lulu ama sormadan edemeyeceğim." Laura başını çevirip ona baktığında Travis'in banyo kapısını izlediğini gördü.

"Neyi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Abinin erkeklerden hoşlanabilme ihtimali var..."

Laura bezgin bir nefes verdi. "Kes sesini, Tray!" dedi onun koluna vurup. "Senin yüzünden yakalandım zaten!" Travis ellerini teslim olur gibi kaldırırken merdivenleri inmeye başlayan Laura'nın peşine takıldı.

"Ne yapayım kızım, efsane bir şey! Yani... Biliyorsun, favorim şu kaslı bebek Dean ama abin de fena..."

Laura ona gözlerini devirirken merdivenleri çoraplı ayaklarıyla patır kütür indi. Bu olanlar gittikçe dişiliğini kaybetmesine neden oluyordu.

"Lulu!" dedi Travis iç çekerek, çok korkunç bir şeye şahit olmuş gibiydi. "O tırnaklarının hâli ne öyle?"

Laura tırabzanı tutan eline bakıp tırnaklarını inceledi. "Tüm bu olanların ortasında manikür yapacak..."

"Saçmalama!" dedi Travis onu kolundan tutup çekiştirerek. "Bir savaşın ortasında bile olsan bunu es geçemezsin. Gel benimle."

Onu alt katta kendi kaldığı misafir odasına çekiştirdi. Sonra tek kişilik yatağına oturttu ve manikür setini çıkarıp bir güzel Laura'nın tırnaklarıyla ilgilendi. Ara sıra kendi kendine söylenip boyalı sarı saçı alnına dökülünce onu geriye atıyordu.

Laura'nın bir süredir kendini iyi hissettiği nadir anlardandı, eh diğer anlar da Kaleb'dan oluşuyordu.

Bundan sonraki günlerinin de böyle anlarla dolu olmasını dilerdi fakat Travis'in tırnaklarına sürdüğü kırmızı ojenin yerini, pençelerindeki kanların alacağını biliyordu.

Günler hızlı mı geçiyordu yoksa yavaş mı, Laura çözemiyordu. Abisi hançerleneli üç hafta olmuştu fakat sanki dün gibi geliyordu. Bir yandan da Annabelle gideli asırlar olmuş gibiydi.

Babasının malikânesi tımarhaneye dönmek üzereydi. Abigail, odasından pek çıkmıyordu. Laura onu arada sırada babasıyla yemek yerken görmüştü, onun dışında pek rastlamamıştı.

Zaten kendisi de sürekli talim alanında, avda ya da Kaleb'ın kollarındaydı. Dorchalar çok aktifleşmeye başlamıştı, bu da babasını daha da çekilmez bir adam hâline getiriyordu.

Çaylaklar bile bazen talim alanına gitmeyip direkt uygulamalı eğitim alıyor, ava çıkıyorlardı. Jay ise kendine geldiğinden beri durmaksızın iz peşindeydi, ortalıklardan kayboluyordu ve her ne planlıyorsa Laura bilmiyordu fakat onun için çok endişeleniyordu.

Abigail'le olan konuşmalarının üzerinde durmadılar, Jay gelip Laura'ya bu konuda bir şey duyup duymadığını sormadı. Belki de duysa da anlamayacağını bildiği içindi ki Laura kesinlikle bir şey anlamamıştı.

Annabelle'i kim manipüle ediyordu? Kim kandırıyordu? Dorchaların Lideri mi? Annabelle'in o şeytan kadınla ne ilgisi olabilirdi ki?

Laura onu hiç görmemişti fakat iblis topluluğuna hükmeden bir kadının ne kadar kötü ve korkutucu olabileceğini tahmin etmek zor değildi.

Siyah İnci'sini sürerken kafasında dönüp dolaşan düşünceler yüzünden neredeyse yanlış yola sapıyordu. Bugün Eily'nin mezarını ziyaret edeceklerdi. Laura'nın da bu yolu pek bildiği söylenmezdi çünkü annesi burada yatmıyordu; onu İrlanda'ya, kendi ailesinin yaşadığı bölgeye gömmüşlerdi. Laura bundan sonra da Eily dışında kimseyi burada ziyaret etmek istemezdi, birinin daha kaybını kaldırabileceğini sanmıyordu.

Arabadan indiğinde omuzlarına gelen sarı saçları rüzgârın etkisiyle savruldu. Etrafını sis bulutları sarmıştı, Hiddenfield ismine yaraşır şekilde bir şeyleri saklıyordu. Laura, göz ucuyla etrafına bakındı fakat algısına takılan bir şey olmadı. Sonra mezara doğru yürümeye başladı, her adımında kalbini daha çok kasvet kaplıyordu.

Samantha'yı yıkılmış bir hâlde görmek istemese de onu her seferinde daha da kötü buluyordu. Tam Sam'in dağınık saçlarını gördüğü esnada bir araba sesi duydu ve sislerin arasından gelenin Marcus'la Brandon olduğunu gördü.

Tam onlar kendilerine yaklaşmışken bir araba sesi daha duyuldu, Laura onu görmese de bu arabanın hangisi olduğunu biliyordu. Bugatti'yi ayırt etmek zor değildi.

Jay arabadan inip kendilerine doğru yürüdüğünde sisler dağılarak tam da Laura'nın abisi olmaya yaraşır bir görkemle kendilerine yaklaştı.

O an bir şey oldu.

Jay adım atmayı kesti. Başını hafifçe çevirip bir yere baktı ve Laura da dâhil herkes tetikte bekledi.

"Ne oluyor?" diye sordu Marcus.

Brandon'ın kaşları çatıldı. "Bir ses işittim." Sonra gözleri hafifçe büyüdü. "Birisi koşmaya başladı."

"Ben de duyuyorum." Laura'nın söylediği cümle daha bitmeden Jay koşmaya başlamıştı. "Ah, Tanrım! O burada."

Ve bu cümle bomba etkisi yarattı.

Marcus, bir Dewin değil de bir avcıymış gibi hızla koşmaya başlayınca herkes afallamıştı. O ve Jay sislerin arasında kaybolduğu esnada, Brandon

ve Laura ne yapacaklarını düşünüyordu çünkü Samantha ayağa kalmış, gözlerinde kötü bir ifadeyle o yöne bakıyordu.

Yürümeye başladığında Brandon onu tuttu. "Nereye gidiyorsun, Sammy?"

"Onu görmeye," dedi Sam.

Laura birden önüne geçti. "Bence sen burada kalsan daha iyi olur."

Samantha'mn her zaman bitkin bakan gözleri şimdi öfkeyle kısılmış, kaşları çatılmıştı. "Sadece konuşacağım."

Laura, tek kaşını kaldırdı. "Şu an zamanı değil."

"Biz burada kalalım," dedi Brandon uzlaşmacı bir tavırla. "Eily onu bırakıp gitmemizi istemezdi."

Laura, Brandon'ın Sam'i ikna edişini izledi, ikisi birlikte mezar taşının yanına çöktü ve Eily'nin yanında kalmaya karar verdiler. Brandon kendisine bakıp çaktırmadan başını eğince, derin bir nefes aldı ve hareketlenerek sislerin arasına daldı.

Hızlandı, çok fazla koştu... Sonunda rastladığı kişi Jay ya da Annabelle değildi, Marcus'tu.

Ormanın ortasında yere oturmuş, dizlerini kendine çekmişti. Gözleri pürdikkat yerdeyken o kadar kötü görünüyordu Laura onun yaralanıp yaralanmadığını merak etti.

"Ne oldu?" diye sordu nefes nefese. Marcus cevap vermeyince eğilip onu kolundan sarstı. "Marcus!" Laura'nın onun adım doğru söylediği nadir anlardan olmalıydı.

Marcus, gözlerini kaldırıp ona baktı. Mavi gözleri normalden çok daha koyu tonlardaydı.

"Yaralandın mı?" diye sordu Laura onun bedenine bakarken.

Marcus başım iki yana salladı. "O bana zarar vermez."

Laura bu cümleyle neredeyse sarsılır gibi oldu. Marcus'un yaralandığını neden düşündüğünü bilmiyordu, sonuçta karşılarındaki Annabelle'di. Ama bir yandan da... O artık eskisi gibi değildi. Laura onu her ne kadar düşmanı olarak görmese de o, kendilerini düşman görüyor olabilirdi.

"Neredeler?" Etrafa bakınarak Jay'den ve Annabelle'den bir iz aradı.

"Bilmiyorum," dedi Marcus. "Jay peşinden gitti."

Laura doğruldu ve gözleriyle etrafı biraz daha taradı. "Peşlerinden gideceğim, sen iyi olduğuna emin misin?"

Marcus bu soru üzerine kendine gelmiş gibi silkelendi ve ayağa kalktı. "Ben de geliyorum."

Laura başıyla onayladı ve ikisi de koşmaya başladı. Marcus, Laura kadar hızlı koşamadığı için, genç kız ona ayak uydurmaya çalıştı. Geride kalmasını istemiyordu çünkü kötü görünüyordu. Sonunda Lau, ulaşacakları yeri anladı ve içinde garip bir his belirdi. Kalbini sıkan, kötü bir his.

Eskiden annesi ve abisiyle geldiği tahta kulübeye yaklaşmışlardı.

Laura yaklaştıkça içindeki kötü his daha da yayıldı, en hoşlanmadığı hayvan olan örümcekler üzerinde geziniyor gibi huzursuzlandı. Sonunda burnuna o hoşuna gitmeyen hissi perçinleyen bir koku gelmeye başladı.

"O da ne?" diye sordu Marcus gözlerini havaya dikerek.

Ağaçların arasından görünen gökyüzünü bir duman kaplamaya başlamıştı.

Laura'nın kalbindeki his, artık onu yavaşlatmaya yetecek kadar ağırlaşmıştı. "Bu..." dedi burnuna daha çok dolmaya başlayan is kokusuyla. "Bir yangının habercisi."

Laura içten içe biliyordu.

O kulübenin yandığını biliyordu.

Annabelle'in o kulübeyi yaktığını biliyordu.

Kendisi çok küçük olduğu için anıları daha zayıftı, Laura buraya çok sık gelmezdi çünkü kendisi üzüntülerini, onları anımsatan şeylerden kaçarak unutuyordu. Fakat abisi öyle değildi, anılarını anımsatan şeyleri bırakmazdı. Onları hayatının bir köşesinde tutardı.

Burası da onun için çok önemliydi. *Çok çok önemli.* Annabelle onu gerçekten hançerledikten sonra bunu mecazen de yapmaya devam ediyordu.

"Bu..." dedi Laura. "Jay'in kül olan anılarının habercisi."

BÖLÜM 4: KARARMIŞ KALPLER

♪ *Zack Hemsey "End Of Era"* ♪

Annabelle Jefferson

Nereye gidersen git, aklın seninle gelir, derler.

Fakat keşke bizimle gelen sadece aklımız olsaydı. Onunla beraber kalbimiz de nereye gidersek gidelim, nereye kaçarsak kaçalım yanımızdaydı. Ve içinde o kadar şey barındırıyordu ki tüm ağırlığını hiçe sayıp hepsini bir bir beraberinde taşıyordu. Anıları, duyguları... O anıların kötü olması, o duyguların can acıtması umurunda değildi. Ta ki hepsi kendini çürütene ve geriye kapkara bir kalp bırakana kadar hiçbirisinden vazgeçmiyordu.

Aklını kaçırmış bir kalp, aklını kaçırmış bir zihinden daha tehlikelidir.

Jaden.

Bu isim dudaklarımdan döküldüğünde neredeyse dengesini kaybedecekmiş gibi görünüyordu. Gerilim soluduğumuz oksijen, havada asılı kalan toz zerreleri ve biraz ilerimizde yanan tahtalardan tüten dumanlar gibi etrafımıza nüksetmişti. Ela gözlerindeki kor gibi parlaklık gölgelenmiş, çehresi kıpırtısız ve dudakları asla aralanmayacakmış gibi kapalıydı.

Onun gözlerinde geçmişimi izlerken kırılacak bir parçam kalmadığını sanıyordum fakat... Tekrar *kırıldım*. Artık asla kaynamayacak kırık kemiklere, asla birleşmeyecek kırık bir kalbe ve asla sağlıklı düşünemeyecek kırık bir zihne sahiptim. Tüm parçaları bozuk bir robottan farkım yoktu.

"Özür dilerim, unutmuşum," dedim tekrar is kokan bir sesle. "*Sen Jaden değilsin.*"

İlk tepkiyi o zaman verdi.

Sanki onu sıkı sıkı tutan bir bağı aniden çözmüşüm gibi bu sefer dengesini kaybetti. Sertçe nefesini bıraktığını ve omzunun hafifçe sarsıldığını gördüm. Konuşmayacağından emin olduğumda öfkem daha da arttı.

"O günü hatırlıyorum," dedim ona doğru bir adım daha atarken. Boğazımdan kopup gelen ilkel bir ses çıktı. "O günü hatırlıyorum ve kanım kurusun ki bir daha unutmayacağım."

Henüz hava kararmamıştı fakat sanki kara bir bulut tüm gökyüzünü kaplamış ve ortalığı kasvete boğmuştu. Yanan kulübenin ateşi bile göze görünmüyordu, sonsuz boşlukta ikimiz karşılıklı duruyor gibiydik. Sadece o ve ben. Tıpkı o sokakta olduğu gibi birbirimize bakıyorduk.

"Sana defalarca kez, *'Neden?'* diye bağırdığımı hatırlıyorum." Dünya düzmüş de kenarından düşüyormuşum gibi hissettim. Boğazımda kocaman bir yumru vardı, bu yüzden konuşmalarımın arasında yutkunamadığım için sesim boğuk çıktı. "O günü anbean hatırlıyorum. Her saniyesini. Her hareketini."

En büyük korkusu fiziksel bir hâle gelmiş gibi bana bakarken nefes alıp almadığından emin değildim. "Sil o bakışlarını Sullivan, oyun bitti," derken kelimeler ağzımda asit tadı bıraktı. "Gerçek bakışını ortaya çıkar artık. Tıpkı o gün olduğu gibi."

Bakışları değişmedi. Ela gözleri gölgelenmişti, bedeni dik ve her an bana doğru gelmeye hazır gibiydi.

Parmaklarımı avuçlarıma gömerken resmen bir barajın suları gibi ani ve güçlü bir şekilde kelimeler dudaklarımın arasından yükseldi. "*Ben Jaden değilim*, derken nasıl bakıyorsan öyle bak bana!"

Benim bağırmamla beraber yan tarafımızda gürültülü bir çöküntü oldu. Ne olduğunu bildiğim için başımı çevirmedim fakat o göz ucuyla yan tarafa baktı. Yanan kulübe tamamen kül olurken onun için özel bir yeri yakmanın vicdan azabını duymayı bekledim.

Hayır, vicdan azabı yoktu. Kararan kalp belki de bu işe yarıyordu.

Onlar önce beni ailemden, ardından *onları* benden almışlardı. Benim onlarla geçireceğim en özel anları almışlardı. Bırakın bir kulübeyi, bir eşyam bile yoktu. Evimizi yakmışlar, ailemin bedenlerini de o yangında bırakmışlardı. Barthram Sullivan ve oğlu hepsinin bedelini ödeyecekti.

Laura? dedi Belle.

O an Laura'nın sesi hafızamda çınladı.

Burası bize ait. Bana. Jay'e ve anneme. Babam liderlik işleriyle meşgul olduğu zamanlarda, annem ikimizi alarak buraya getirirdi. Kumsala iner, çok güzel vakit geçirirdik. Jay bana pembe bir uçurtma bile yapmıştı, belki hâlâ buralardadır.

Duygularım birden çalkalandı, dalgaların arasında boğulduğunu düşündüğüm vicdanım tekrar gün yüzüne çıktı. Pişmanlık ona eşlik etti ve el ele nefes almaya çalıştılar. Onlar nefes alırken ben nefessiz kaldım. Nabzım yavaşladı, ruhum içimde kıvrandı ve Asteria onu ne kadar bastırırsa bastırsın sesini yükseltmeye çalıştı.

Sadece Jay'e zarar vermek isterken herkesi mahvediyorsun.

Annabelle'i susturdum. Eğer susturmazsam gardımı düşürür, tekrar herkesin elinde oyuncak olurdum. Bu yüzden zihnim bir diğer düşünceye sıkı sıkı tutundu.

Laura da bir Sullivan. O da her şeyi biliyordu.

Ben kendi iç seslerimle yaptığım şeyin muhakemesini yaparken Jay'in sesi karışık zihnimi susturdu ve beni kendine döndürdü.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" Yüzünü ağır ağır bana çevirdi ve cevabımı bekledi.

Duygularımdaki çalkantının yüzümde belirmesine izin vermedim, dişlerimi sıktığım için çenem ağrıyordu. Geçmiş ve bugün amansız bir mücadeleye girmişti, ben ise ikisinin arasında ezilmiştim. Hafızamın örtüsünü keşke tamamen kaldırabilseydim ve o örtüyle Jay'i boğabilseydim.

Parmaklarım büküldüğünde tırnaklarım avuç içlerime battı. Pençelerim çıkmak için zorluyordu. Onu yok etme arzusuyla dolarken ileri bir adım attım, bakışları keskin bir hızla hareketime odaklandı fakat... başka bir adım daha atamadan sol taraftan bir bağırış koptu.

"Atesssss. Atesssss. Bu evimisi yok ederrrr!"

Uzun boylu, fosfor yeşili gözlere sahip oğlan beyaz saçlarını çekiştirirken haykırıyordu.

Arlow.

Duyarlı kalan son parçamı Orman Nemfi'nin yakarışı kendine getirdi. Onu görmenin şaşkınlığım üzerimden attığım sırada neden haykırdığını anladım. Ağaçlar... alevler ağaçlara sıçrarsa Hamadryadlar ölürdü.

Omuzlarım kasılırken gözlerim etrafta dolaştı, başka Hamadryadların da ağaçların arasında kıpırdanışını algıladım. O an, sevdiğim birinin daha benim yüzümden ölebileceğini fark etmek sarsılmama neden oldu. Eily'nin ölümünün bende yarattığı tahribatı henüz anlayamamıştım, yalnız kaldığımda çıkacak bir yıkımdı.

Dudaklarım aralanıp nefesim kesilirken elimi kaldırdım ve gözlerimi yanan alevlere diktim. Büyü kullandığımı zihnim unutsa da bedenim unutmamıştı. Fakat şimdi büyü kullandığım zamanları da yavaş yavaş hatırlıyor olmam hareketlerime sanki daha da doğal bir akışkanlık kazandırmıştı.

O an öfkemden daha yoğun bir hisle dolmuştum; *koruma içgüdüsü.*

Büyüm içimden akarak kollarıma geçti, oradan bir engerek gibi parmaklarıma dolandı ve kendisini dışarı atıp alevlere saldırdı. Tıpkı üzerine su boşaltılmış gibi ateş büyük bir tıslamayla söndü, dumanlar gökyüzüne o kadar gür yükseldi ki burada bir yangın olduğunu fark edenlerin doluşması yakındı.

Gitmem gerekiyordu, hem de hemen.

Arlow kocaman gözleriyle bana bakarken kaslarım düğümlendi, hareket edemeyeceğimi sandım. Onun bende bıraktığı öz solmuştu, bu yüzden zihinlerimizle anlaşamazdık fakat ben gözlerinden her şey anlıyordum. Korkmuştu. *Benden ilk defa korkmuştu.*

Peki ya sen anne, sen de benden korkuyor musun?

Çocukken beni üzen şeylerden biri de sevdiklerimin benliğimi görmesiyle benden korkma ihtimalleriydi.

Dizlerimin bağı çözüldü, durduğum yerde sarsıldım. Öfkeden gözüm döndüğü için neredeyse ona zarar veriyor olduğum gerçeği ve onun benden korkuyor olması bana fazla gelmişti.

Ben buydum. Öfkem kontrolsüz olsa da koruma içgüdüm, benimsediğim, sevdiğim kişiler söz konusu olduğunda baskın geliyordu.

Barthram Sullivan ve annemin sözlerine hâlâ katılmıyordum. Sevgi beni güçsüz kılmıyordu, aksine beni tetikleyen şeydi. Kendim için değil, sevdiklerim için savaşma isteği beni harekete geçiriyordu. Asteria olarak asırlar önce yaşasaydım, Ardena'ya yaptıklarından dolayı Dione'un peşine düşeceğimi biliyordum. Bu yönümü bana Lycan vermiş olmalıydı.

Bu yönüm avcı yönümdü.

Bu yüzden kendimi böyle kabul edecek, annemin de beni böyle kabul etmesini isteyecektim.

O an bana doğru atılan adımı fark ettim, keskin bir açıyla başımı çevirip ilgimi direkt Jay Sullivan'a yönelttim. Koruma içgüdüm, sadece sevdiklerimeydi. Nefretime sahip olanlar ise yok olabilirdi. Onlar benden korkabilirdi. *Hatta onlar benden korkmalıydı.*

Ve ben artık Jay Sullivan'ı sevmiyordum.

Yalancı, dedi Anna.

Yalancı, dedi Belle.

Asteria onları susturdu ve cehennem ateşi gözlerimde yandı. Büyüm Jay'in bedenine dolanıp onu hareketsiz bıraktı.

Dudaklarım araladığında çıkacak kelimeleri duymak istemedim ama sesinden ve bende bıraktığı etkiden kaçamadım.

"Belle," dediğinde tenimin altında dalgalanan histen nefret ettim. "Buraya geldiğinde... sana hiçbirini anlatamazdım. Anlamıyorsun. Asla anlamayacaktın."

"Bana. Bir. Daha. Belle. Deme."

Her kelimeye vurgu yaptıktan sonra başımı hızla eğdim. Jay'in büyüyle diz kapakları büküldü, yere diz üstü çökmek zorunda kaldı. Nefesini ve-

rirken onu zapt eden büyüm yüzünden hareketi kısıtlandığı için dişlerini sıktı.

Artık çok geç, Belle. Ben görünmez iplerle sana bağlı bir kuklayım.

Cümlesi kafamda yankılandığında ona iyice yaklaşmıştım, bakışlarımı yüzüne indirdiğimde aşina olduğum gözlerine fazla yaklaşmak belki de kötü bir fikirdi fakat irademi kırmadım.

"Benim yalancı, hain ve oyunbaz kuklam..." dedim alay eder gibi. Gözleri dik bir şekilde benim gözlerimdeydi. "Bundan sonra benim karşımda daima diz çökeceksin."

O an Jay'in elalarına bir taş çakıldı.

O sokakta son kez karşılaştığımızda elimde bir hançer vardı, ona rağmen bana hüzünlü bir ifadeyle bakıyordu fakat şu an... bir şey onu fitilledi. İfadesi yavaş yavaş sertleşti. Bu sefer onda başka bir şey gördüm, çocukluğumuzda bana ihanet ettiği andaki ruhsuz bakışlar ya da Hiddenfield'a geldiğimden beri içime işleyen parlak bakışlar gibi de değildi.

Bir meydan okuma vardı bu bakışta.

"*Asteria.*"

Bu sefer o benim bağımı çözmüş gibi dengem bozuldu, neredeyse onu zapt eden büyümü bozacaktım. Biraz önce sönen yangın bu sefer onun ela gözlerinde başlamıştı.

"Seni yok edeceğim."

Cümlesi dev bir çekiç gibi üzerime indi, göğsüme yakıcı bir ağrı girdi. Kıpırtısız kalıp onunla göz göze kalmayı seçtiğimde dudakları tekrar aralandı.

"Seni yok edeceğim ki..." Sıkılı dişlerinin arasından kelimeleri güç bela çıkarıyormuş gibi tane tane konuşuyordu. "Belle bana geri dönsün."

Dünya etrafımızda suspus oldu, nefes seslerim kulaklarıma baskı yaptı. Ne hissettiğimi bilmiyordum, hangi duyguya tutunacağımı seçemiyordum. Tek bildiğim göğüs kafesimde bir ağrının olduğuydu. Çok ağrıyordu. Çok... Nefesimi hızla verip geriledim.

Kendi nefes seslerimden kulaklarıma dolan adım seslerini neredeyse duyamayacaktım. Dakikalarımın bile kalmadığını anlayınca başımı yana çevirip son kez Arlow'a baktım ve Jay'in ayağa kalkmaması için büyümü bozmadan koşarak ağaçların arasına karıştım.

Koştum... koştum ki düşünemeyeyim. Koştum ki nefesim sadece koştuğum için kesilsin, kulaklarım sadece soluk seslerimi duysun, aklım sadece yorgun olduğumla dolsun.

Asteria. Seni yok edeceğim. Seni yok edeceğim ki Belle bana geri dönsün.

Nefeslerim hırıltıya dönüştü, parmaklarım kasıldı ve hızımın üst düzeyde olduğunu anladım. Varmak istediğim bir nokta yoktu ama kaçmak istediğim biri vardı. Ona söylediğim bir cümlenin hatırası zihnimde belirirken daha da hızlandım.

Benim evim sensin, demiştim.

Benim artık bir evim yoktu.

Vücudum değişime başladı ama hızımı azaltmadım, pençelerim parmaklarımın yerini aldığında da durmadım. Beyaz tüyler bedenimden fışkırdığında, dört bacaklı bir kurt olduğumda bile hâlâ koşuyordum.

Gözlerim artık daha farklı görüyordu, algılarım daha başka çalışıyordu. Hislerim daha yabaniydi, düşüncelerim daha derinlerdeydi. Sonra durdum ve içimden gelen dürtüyle tüm kederimi, öfkemi ve sinirimi uluyarak attım.

Bu uluma bir uyarıydı.

Bu uluma Jay Sullivan'a meydan okumaydı.

Kurt formumla ne kadar süredir koşuyordum bilmiyorum fakat hiç yorulmamıştım. Hava kararmıştı, ay o kadar iri ve parlaktı ki bir fener gibi yolumu aydınlatıyordu. Alev alev yanan tüylerim de o ışığa eşlik ediyordu.

Sonunda gizlendiğimiz eve geldiğimde annem beni bahçede karşıladı.

Ellerini önünde birleştirmiş, siyah saten pelerinini üzerine giymişti. Başlığını takmadığı için küllü sarı saçları ay ışığının altında belirginleşmişti, yüzü taştan yontulmuş gibiyken koyu renk gözlerinde sakin bir sükûnetle benim kurt formumu izliyordu.

Arkasında toplanmış olan Dorchalar kurt hâlimi incelerken yüzlerinde pis bir ifade vardı. Bozulmuş derileri, yılan gözleri ve kırık dökük dişleri olan benmişim gibi benden tiksiniyorlardı. Onları sivri dişlerimle parçalama isteğimi bastırdım. Siyah dumanlar etrafımda dolanmaya başladıktan saniyeler sonra insan bedenim ortaya çıktı. Bu sefer kıyafetlerimi parçalamamıştım, çıplak değildim. Gittikçe dönüşüm geçirmem de daha kolay oluyordu.

Annem dönüşümümü sessizce izledi, onun yüzünde bir tiksinti veya başka bir duygunun emaresi yoktu. Sadece yüz ifademi nasıl yorumlaması gerektiğini düşünüyor gibi tek kaşını kaldırdı.

"Âşığın yaşıyor mu?"

Dudaklarım içimde çözülmeyen hislerin etkisiyle seğirdi, alnımda bir damar attı. Ona cevap vermediğimde olumlu olduğunu anladı ve gözlerinde imalı bir kıvılcım belirdi.

"*Altacium* zehriyle onu hançerlemene rağmen yaşıyor, öyle mi? Bu zehri kullanma fikri senindi, *Anna*, öyleyse neden işe yaramadı?"

Tepki vermedim, buz gibi bir kayıtsızla ona baktım. Sonra gözlerimi bahçede belirmeye başlayan Dorchaların üzerinde dolaştırdım. *Meraklı sürüngenler.*

"Zehri kullanmadığımdan mı şüpheleniyorsun?" diye sordum gözlerimi tekrar anneme çevirerek. "Zehri hançerin keskin ucuna sen sürdün ve Dorchalar o hançeri *onun* kalbine sapladığımı gördü." Dudaklarımda neşesiz bir kıvrım belirdi. "Belki de Sullivanların akan kanı zaten zehirli olduğu için bir etkisi olmamıştır."

Kinayemden etkilenmeyen annem Jay'in yaşamasından memnun değildi, söylediklerimden daha fazlası varmış gibi gözlerime şüpheyle baktı. Bu işi irdelemesi zaten Hiddenfield'dan öfkeli döndüğüm için bana iyice battı.

"Birisi ölmüş." Gece ayazından daha soğuk bir sesle konuyu çekmek istediğim noktaya getirdim. "Fakat bu *âşığım* değil."

Annemin yontulmuş hatlarında bir çatırdamada oldu, gözleri hafifçe kısıldı.

"Hiç suçu olmayan bir kız, Eily, *arkadaşım*..." Kelimeler boğazımı kavrayan eller gibi beni boğarken devam etmem zor oldu. "Ölmüş. Onu bir *Dorcha* öldürmüş."

O gün sevdiğim kimsenin zarar görmemesi için onları oradan uzaklaştırmak istemiştim ama belli ki Eily orada kalmıştı ve bu benim suçumdu.

Dudaklarını birbirine bastıran annem istifini bozmadı. "Her savaşta masum kayıplar olur."

Aralık dudaklarımdan süzülen buhar, buz tutmuş ruhumun soğuğundan da geliyor olabilirdi. "O gün sevdiğim kimsenin zarar görmesini istemediğimi söylemiştim."

"Talihsiz bir kayıp lakin sana bağlarım koparman gerektiğini en başından söyledim," dedi annem.

Talihsiz bir kayıp. Birkaç kelimeden fazlası değil...

Ama benim için öyle değildi. Sarı kıvırcık saçları, iri gözleri ve güzel bir gülümsemesi olan iyi kalpli biri bu dünyadan gitmişti. Daha yaşayacak çok şeyi vardı fakat benim bu kasabaya gelmemle hem aşkta ilk kırgınlığını yaşamış hem de hayatı elinden alınmıştı.

Cehennemde yanmak bana verilecek en hafif ceza olurdu.

Ben donan bedenimle kıpırtısız bir şekilde anneme bakarken bahçede bir bağırış koptu.

Öyle iç acıtıcı bir çığlıktı ki gözlerimi kıpırdanan Dorchaların arasından çıkagelen Alexis'e çevirdim. "Doğru mu duydum?" dedi şoktan irileşen gözleri ve ay ışığından daha solgun teniyle birkaç metre ileride dikiliyordu. "Doğru mu duydum, *Annie*?" Boğazından kopup gelen acı dolu bir iniltiyle adımı söylemişti. Sesi, onun sevimli tonlamasından oldukça uzaktı. "Sen ne dediğinin farkında mısın? Eily..."

Nefesini toparlayamadı, dengesi sarsılır gibi oldu. "Ölmüş olamaz!" Vücuduma inme inmişti, hiçbir şey söyleyemeyince Alexis'in mora çalan dudakları titredi. "Bana ölmediğini söyle."

Yine cevap veremedim, yüzümde hiçbir duygu belirmedi çünkü bomboş hissediyordum. Ruhum içimden çekip çıkarılmış gibiydi.

Alexis'in resmen soluğu kesildi. "Sen ne yaptın?" Sesi önce çaresiz gelse de yavaş yavaş bir güç yükleniyor gibi yükselmeye başlarken tekrar, "Sen ne yaptın?" diye sordu.

Annemin bir baş hareketi yaptığını zar zor fark ettim, o hareketle iki Dorcha Alexis'in kollarına yapıştı ve onu geri geri çekerek götürmeye çalıştı.

"Sen ne yaptın? Sen ne yaptın?" Alexis sayıklamaya devam ediyordu, sonra öyle bir bağırdı ki film tam o anda koptu. Kendisini tutan iki Dorcha'yı büyüyle iki yana savurdu. "*Onu sen öldürdün!*" dedi bana bakarken çığlık çığlığa.

Taş kesildim, bomboş bedenim tekrar ruhumla doldu ve ilk acıyı o an en derinlerime kadar hissettim. Eğer kalbimi yerinden sökseydi acım daha hafif, daha kısa sürerdi.

Bana doğru hızla gelmeye başladığında saldıracağım anladım fakat tepki veremedim, vermeyi de düşünmedim. Hak ettiğim bu saldırıyı kabullenecek, acısını beni hırpalayarak çıkarmasına izin verecektim.

O sırada yere savurduğu Dorchalardan biri tıslayarak ayaklandı ve tam yanıma ulaşmış olan Alexis'in beline siyah ipini doladı. Onu kendine doğru çektiğinde Alexis'in zayıf bedeni benden uzağa savruldu ve sırtüstü yere düştü. Dorcha durmayıp onu iple çekiştirdiğinde kin dolu çirkin suratında bu yaptığından zevk alan bir ifade vardı. Alexis'in sırtı yerdeki çimleri ezerken dudaklarından cılız bir inilti döküldü ve o an benim beynimin şalterleri attı.

Elimi kaldırmamla beraber gözlerimi Dorcha'ya kilitledim ve bu sefer tiz haykırış ondan geldi. İpini tıpkı ince bir saç teli gibi tam ortadan kesmiştim. Bunun ona acı verip vermeyeceğini bilmiyordum lakin belli ki bir uzvu kopmuş gibi acımıştı. *Güzel.*

Alexis ipten kurtulduğu için ciğerlerinden boşalan havayı öksürerek dışarı verdi, doğrulmaya çalışırken elini sırtına götürmeye çalışıyordu. Haykıran Dorcha'nın kopmuş ipi yerde küle döndüğünde diğer Dorchalardan tıslamalar yükseldi, hepsinin bir adım gerilediğini fark ettim.

Alexis'in öfkesi Dorcha'ya yönelirken, "Onu siz öldürdünüz," dedi hırıltılı nefeslerinin arasında. Titreyen kolunu kaldırdı, parmaklarını ileri uzattı; o an onun ne yapacağını anladım çünkü daha önce de bunu yaptığını görmüştüm.

Dorcha'yı yakacaktı.

Alexis'in kara büyüye yaklaşması hep bu sayede oluyordu.

O tam parmaklarını açıp büyü yapmaya hazırlanıyordu ki ben aniden elimi ileri uzattım ve hedef aldığı Dorcha'dan için için yandığını belli eden tiz bir çığlık yükseldi. Alexis'in eli havada kalırken dudakları hafifçe aralandı ve dönüp bana baktı ama benim gözlerim Dorcha'ya kilitlenmişti. Ellerini yüzüne doğru tuttu, teni gittikçe kararadı ve tamamen küle dönen bedeni havada savruldu. Diğer Dorchalar hareketlendi ama annem onlara elini kaldırıp hepsini durdurdu.

Boynuma doğru uzanan acıyla yüzüm kırıştı fakat elimi oraya götürme isteğimle savaştım, tenimin yılan derisine dönüşmesini parmak uçlarımda hissetmek istemiyordum. Annemin sessizce beni izlediğini gördüm, başımı yana çevirip ona baktığımda bir iki saniye gözlerimiz kitlendi. Dönüşen tenimi biliyor muydu, emin değildim ama gücümü değerlendirdiğini anlayabiliyordum.

Gücüm hem kurtulmak istediğim bir lanet hem de beni yaşama bağlayan bir iksirdi. Gözlerimdeki ateş, lavlar gibi etrafa saçılıp her şeyi yakmak istiyordu.

Sonra annemin dudaklarında bir kıvrım belirdi, o kıvrım ağır ağır geniş bir gülümseye evrildi ve dişleri ay ışığı gibi parladı. "Fevkalade." Bu beni hem korkuttu hem de zevk verdi. Kibrim ruhumun her köşesine yayılmaya devam ediyordu. Karanlık beni daha çok içine çekiyordu ve onu durduramıyordum.

"Gördüğün gibi, bağlarım beni güçsüz kılmıyor, *anne*," dedim korkutucu derecede sakin olan sesimle. Yakınımda olduğu için bakışlarımızla birbirimizi değerlendirdik. "Eğer Dorchaların başında artık benim olduğumu söylüyorsan, benim kuralım geçerli olacak." Annemin kıvrılan dudakları soldu, ifadesizce beni izlemeyi sürdürürken konuşmaya devam ettim. "Dorchalar, dokunulmasını istemediğim *hiç kimseye* dokunmayacak."

Yılanlar sessiz kaldı, annem ise uzunca bir süre söylediklerimi değerlendirdikten sonra, "Öyle olsun," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Sen yanımda olduğun sürece gücünü nereden aldığının bir önemi yok."

Bana doğru gelirken havada süzülüyor gibiydi. Bir elini uzatıp yanağıma dokunduğunda teni buz gibi soğuktu. Eski sıcak dokunuşu yoktu, tatlı kahverengi gözleri kurak bir toprak gibiydi. "Gücünü Sullivanları bitirmek için kullandığın sürece... hiçbir şeyin önemi yok."

Bakışmaya devam ettik. Sullivanlara olan nefretimiz aynıydı, kinimiz birbiriyle yarışırdı. Fakat... *biz aynı değildik.* Ne o Hilda Jefferson gibiydi ne de be Annabelle Jefferson.

Babamın kaybının bizi getirdiği bu hâle o da üzülüyor muydu? Dönüştüğümüz kişiler onu da uykuya dalarken rahatsız ediyor muydu?

Rüyalarımda beni bulmuş, daima bana en büyük korkumu yaşatmıştı ki şimdiki hâlime hazırlanabileyim. O en büyük kâbusunu yaşadığı için miydi? Kocasını öldürdükleri ve kızını elinden aldıkları için mi?

Düşündükçe gözlerimin ardındaki batmayı hissettim. Annemin ben çocukken nasıl da korumacı olduğunu, ne kadar üzüldüğünü ve güzel bir hayat yaşayamadığını anımsadım. O an kalbim bu hâlini görmeme rağmen ona karşı yumuşadı, onu bu hâle getirenlere tekrar tekrar öfke duydum.

Yanağımı onun eline yasladım, gözlerimi hafifçe kapatıp dokunuşunun tadını çıkardım. Soğuktu fakat ona aitti. Annem buradaydı. Annem benimleydi. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Merak etme, anne," dedim kendimden emin bir sesle. "Gücümü Sullivanları bitirmek için seve seve kullanırım."

Annemin yüzüne muzaffer bir gülümseme yayıldı. Yanağımı son kez okşayıp geri çekildi, arkasını döndüğünde tüm Dorchalara bakışlarıyla bir komut vermiş olmalı ki yılanlar hareketlendi ve hepsi bir bir bahçeyi terk edip karanlıklara karıştı. Annemin en sadık yardımcıları harabe eve onunla girdi, bahçede sadece ben ve Alexis kalmıştı.

Yerde oturuyordu, dizlerini kendine doğru çekmişti ve başını diz kapaklarına dayamıştı.

Kıpırdamakta güçlük çektim fakat sonunda adımlarım yavaş yavaş ona doğru ilerledi. Yanına geldiğimde omzuna dokunup dokunmakta tereddüt ederek ona uzandım ama birden konuşmasıyla elim havada kaldı.

"Dokunma bana!"

Tüm kemiklerim titredi, kanım damarlarımda buz tuttu. Ne kadar soluklanırsam soluklanayım oksijen alamıyor gibiydim. Temiz hava artık benim için evrenin hiçbir yerinde yoktu.

"Alexis..."

"Dokunma," dedi yüzüme bakmadan. Başını dizlerine dayadığı için sesi boğuk çıkıyordu. "Dokunma çünkü bu benim arkadaşımın dokunuşu olmaz."

Gözlerimin ardındaki batma artıyordu, sanki bakışlarım dikenli çalılara takılmıştı. "Bunun olacağını düşünmemiştim." Sesimdeki duygu yoğunluğunu sadece onun duyabileceği kadar kısık tuttum. Annem her ne kadar bir sorun olmayacağını söylese de ona güvenemiyordum. Alexis'i benden uzaklaştırabilir, onu yok edebilirdi.

Güven aradığım bu dünyada, kendi anneme bile güvenemeyecek bir hâle gelmiştim.

Alexis'in ağladığını işittim. Hıçkırır gibi bir nefes alarak başını iyice dizlerine gömdü. "Bu hâle nasıl geldik, Annie?" diye sordu acı dolu bir sesle. "Tüm bunları neden yaptın?"

"Amacım size zarar vermek değildi." Dişlerimi dudaklarıma geçirdim, konuşmakta zorlanıyordum. Alexis hiçbir şey bilmeyip yaptıklarıma bir anlam veremeyerek buraya hapsolmuştu.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve ilk defa olanları konuşmaya karar verdim. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken anlattıklarım kulağa nasıl gelecekti, bilmiyordum. Aynı acıları tekrar tekrar hissedip içim lime lime olsa bile... "Sana her şeyi anlatacağım," dedim derin bir nefes vererek.

Sonra yere oturdum, dizlerimi kendime doğru çektim. Tıpkı onun gibi oturduğumda Alexis başını hafifçe kaldırdı ve gözlerinde gizleyemediği bir acıyla bana baktı. Kirpiklerine asılı kalan damlalar eşliğinde beni izlerken gözlerimi ondan kaçırdım, yerde ezilmiş olan çimlerin üzerinde gezdirdim ve ona... En baştan anlattım.

Jay'in odasında bulduğum kutuyu, içindeki bileklik ve sınıf fotoğrafımızı, *Lupus* kitabında melezin öleceğine dair yazılan satırı... Hepsini anlattım.

Ona Jaden'ı anlattım.

Ona ilk aşkımın ihanetini anlattım.

Ona son aşkımın ihanetini anlattım.

Alexis o kadar dağılmıştı ki anlattıklarımı sessizce dinledi ama yüzünde oluşan dehşet, varlığını yüz hatlarında uzun süre barındıracak gibiydi. Şaşkın gözleri hâlâ ıslak bakıyordu, dudakları sürekli ağlama isteğiyle seğiriyordu.

Bense anlattıklarımdan sonra kendimi hem rahatlamış hem daha da dibe batmış hissetmiştim. Biriyle konuşmak iyi gelmişti fakat daha fazla

konuşmaya devam edersem parçalanıp dağılacaktım ve toparlanamayacaktım. Bu yüzden ayağa kalktım, onu orada bırakmak istemesem de hızla yürüyüp eve girdim ve merdivenleri tırmanmaya başladım.

Odama geçtiğimde kapıyı kapatıp kilidini döndürdüm, elim kapının üzerinde kalırken derin derin soluklar aldım. Dorchalar bunu isteseler büyüyle açabilirlerdi fakat buna cesaret edebileceklerini sanmıyordum.

Üzerimdekilerden sıyrılıp hepsini yatağın üzerine attım ve odada bulunan kırık aynanın önüne gidip kendime baktım. Parmaklarım gerdanımda usulca duran kolyeme kaydı, içindeki büyünün yoğunluğunu artık daha net hissedebiliyordum. Fakat kolyemde saklı kalan büyü gücüm ne kadar çok olursa olsun, açığa çıkan kısım bile beni dibe batırmaya yetiyordu.

Başımı hafifçe yana yatırdığımda gözlerim buruşan ve çirkin bir renk alan derimin üzerinde dolaştı. Biraz daha ilerlemiş, sağ omzuma kadar ulaşmıştı. Bugün o Dorcha'yı yakmayı istemiştim, onu öldürmeyi çok *istemiştim.* Bu intikam veya arkadaşımın karanlığa batmasını istememekten daha fazlasıydı. Bu nefretti. Bu kötülüktü. Karanlığa bir kere tamamen bulaşmıştım, bu yüzden tenim yine kara büyüyle damgalanmıştı ve iz bırakmaya devam ediyordu.

Annemin vücudunda bunlardan olup olmadığını düşündüm. Görünüşte yüzünde hiçbir kusur yoktu, teni her zamanki gibi çok güzeldi. Peki ya o pelerinin altında ne saklıydı?

Onun odasına gidip gitmemek arasında kalarak kapıya baktım. Sonra vazgeçtim çünkü bugün onunla yalnız kalmak, onunla yüzleşmediğim birçok şeyin açığa çıkmasına sebep olurdu. Şiltenin altına elimi sokup parmaklarımla yokladım ve tuttuğum şeyi çıkardığımda gözlerim bir süre daldığı yerde kaldı.

Renkli iplerle örülü bilekliğimde.

Onu avucuma koyup çıplak bedenimle yatağa yan uzandım. Bir parmağım iplerin üzerinde dolanırken gözlerimi bile kırpmıyordum. Sonra avucumu kapattım, geçmişimi sıkı sıkı tutup sakladım ve dünyada güvendiğim kimse kalmadığı için cenin pozisyonuna gelip kollarımı kendime sardım. Bir koza gibi etrafımı ördüğümü hayal ettim fakat gözlerim zar zor kapanırken düşündüğüm son şey...

Kendime sarılıyordum ama artık kendime de güvenmiyordum.

Crossfire kasabası Hiddenfield'a göre daha hareketliydi. Kaos dolu o gece buraya uğramamış, belki de umurlarında olmamıştı. İki kasabayı da aynı aile yönetse de iki kasabanın avcıları aynı misyona sahip değildi. Anlaşamıyorlardı ve bu da benim işime fazlasıyla yarayacaktı.

Kurt formumla orman yollarından gelmiştim fakat bu şekilde daha fazla yolculuk yapmam riskliydi. Kurt olarak da fazlasıyla dikkat çekiyordum, bu yüzden kendime bir araç bulmam gerekiyordu. Bir motor işimi fazlasıyla görürdü, o yüzden buradan gitmeden önce bu işe bir el atmalıydım.

Başıma siyah bir şapka takmış, koyu renk saçlarımı açık bırakmıştım. Siyah pantolonum bol geliyordu, kilo kaybettiğimin farkına bugün daha iyi varmıştım. Üzerimde ise bana küçük gelen siyah bir boğazlı bluz vardı. Ayaklarıma giydiğim postallar bir numara büyüktü çünkü annem tüm bu kıyafetleri avcıların az olduğu kasabalara saldığı Dorchalar sayesinde temin ettiriyordu, erzak ve gerekli eşyalar için kolaylıkla mağazaları yağmalıyorlardı. Bedenime bu kadar bile uydukları için şanslıydım. Üzerimde bir montum yoktu, pelerin de takamazdım. Bu yüzden hafiften üşümeyi göze alarak gelmiştim.

Saçımın dalgalı bir tutamını omzumdan geriye atıp şapkamın kepini hafifçe öne indirdim ve başımı kaldırıp ***Pençe*** yazılı tabelaya baktım.

Burada tetikte olan birileri yoktu, melezi arama emri kasabanın avcılarına Mutlak Lider tarafından verilse de umurlarında olmadıklarına emindim. Abraham Sullivan, Mutlak Lider'i dinlemezken onun emrindeki avcıların dinlemeyeceği kesindi.

Birçoğunun melezin ne işe yarayacağından ya da neler yapabileceğinden haberi bile yoktu. Barthram'ın beni duyurduğu önde gelen avcıların ise o gün bir kısmı ölmüştü bir kısmı da Hiddenfield'da bana bileniyor olmalıydı.

Yine de benim tetikte olmam gerekiyordu. Jay buralara da el atardı, bu yüzden elimi çabuk tutmalıydım. İçeri doğru yürümeye başladığımda kapıdan çıkıp ellerinde bira şişeleriyle dolaşan oğlanlar durup bana kısa bir an göz süzdüler. Avcılar büyüyü hissedebildikleri için bir tanesi gülerek, "Yolunu mu kaybettin, *cadı*?" diye sordu.

Cevap vermedim, neyse ki çok da ilgilerini çekmemiştim. Hemen başka bir şeyden muhabbet edip yollarına devam ettiler.

İçeri girdiğimde müzik sesi kulaklarımda ağrıya sebep olmuştu. Uzun zamandır sessizliğin içindeydim, saklanıyor ve dikkat çekmemeye çalışıyordum. Kimseyle doğru düzgün konuşmadığım için de hepsi bana fazla gelmişti. Yılanlar gibi karanlık deliklerde yaşamaktan, normal yaşamın nasıl bir şey olduğunu unutmaya başlamıştım. Bu da benim istediğim hayat değildi.

Annemle uzaklara gidebilir, yine eskisi gibi yaşayabilirdik. Her şeyden, herkesten uzakta. Fakat işler geri dönülemez bir hâldeydi, bu yüzden önce peşimizdekilerden kurtulmalıydık.

Sullivanlardan kurtulmalıydık.

Dans eden bedenlerin arasından geçerken Crossfire avcılarının farklılığı yine dikkatimi çekti. Kızlar her ne kadar av kıyafetleri giymiş olsa da yüzlerine parıltılı makyaj yapmaktan ve tekno müzik eşliğinde salınmaktan geri kalmıyordu. Ay Işığı'ndaki avcılar ise daha sadeydi ve daha sert müzikler seviyorlardı.

Yukarı kata çıkan merdivenlere gözüm takıldı, oradan inen birkaç kızdan sonra ben yavaşça ilerledim. Gözlerim tanıdık simalar aradı ama kimse yoktu. Duvara dayanarak öpüşen bir çiftin yanından süzülür gibi geçip merdivenleri tırmanmaya başladım.

Yukarı çıktığımda yavaş adımlarla localara ilerledim. Birkaç masayı geçtikten sonra aradığım kişiyi en köşedeki locada gördüm.

Malcolm Alec Sullivan, önündeki sehpaya içki bardağını koyup geriye yaslandı ve tam o anda beni gördü. Yüzü tepkisiz kaldı fakat mekânın ışıklarının yansıma yaptığı gri gözleri hafif kısılmıştı.

Ona doğru birkaç adım daha atıp tam önünde durduğumda ona tepeden bakıyordum. Dövmeli kolunu koltuğun sırtına attı ve iyice yayılıp beni izlemeyi sürdürdü. Sonra dudaklarında bir kıvrım belirdi, bu da tam tahmin ettiğim tepkiydi.

Yanında oturan adamları ya da *arkadaşları* her neyse beni daha fark etmemişti. Cadı olduklarını bildiğim kızıl saçlı Caylee ve kıvırcık saçlı Naomi sevgililerinin kucaklarındaydı. Caylee sarışın dev Faris'le bir şeyler konuşuyordu, Naomi ve Lance öpüşüyordu.

Sonra Caylee beni fark etti ve Faris'i dürttü. Diğerleri de kısa süre içinde benim farkıma vardı.

Lance, bıkkın bir ses çıkardı. "Tüm Hiddenfield'ı yine buraya toplamadan önce gönder onu, Alec."

"Aşağıda bekleyin."

Malcolm konuştuğunda diğerleri tereddüt etti ama sonunda gitmek için hareketlendiler. Lance gitmeden önce ofladı ama oralı olmadım. Haklıydı, tüm Hiddenfield buraya toplanmadan önce işimi halletmeliydim.

Onlar aşağı inerken dişlerimin arasından konuştum. "Diğer adamın yok mu?" Bakışlarım Malcolm'a çevrildi. "Yoksa yüzsüzce yas mı tutuyor?"

Malcolm en baştan beri sırf benim hakkımda bilgi toplayabilmek için adamı Greyson'ı Eily'nin hayatına sokmuştu. Enerji ölçer arkadaşım

onun enerjisinde nasıl yanıldı ya da yanıldı mı bilmiyorum ama işin özü Greyson'ın ona aldığı bir emirle yaklaştığını öğrenmiştik ve Eily'nin kalbi kırılmıştı.

Malcolm bana bakarken dudakları dümdüzdü, gri gözleri mekânın ışık oyunlarıyla parlıyordu. "Arkadaşının kaybını duydum," dedi düz bir sesle. "Greyson bu konuda üzgün."

Çenem seğirdi. "Sen de hiçbir şeyle ilgisi olmayan bir kızın kalbinin kırılmasına neden olduğu için üzgün müsün?"

Bana bakmayı sürdürürken bir omzunu kaldırıp indirdi. "Çok daha kötü şeyler yaptığım olmuştu." Sonra başını yana yatırıp beni inceledi. "Onu tanımıyorum ama senin onun kaybına üzüldüğünü bildiğim için *üzgünüm*."

Bakışlarıma çöken karanlıkla onu izlerken, "En azından bir şeylere üzülebiliyorsun, bu da bir Sullivan için şaşılacak bir özellik," dedim.

Mensup olduğu aileye olan nefretimi bildiği için söylediğime pek alınmışa benzemiyordu. O beni süzerken ben de onu inceledim. Üzerinde koyu renk bir kot, gözleriyle aynı renk gri bir kazak vardı. Saçının yanları kısa, üstü biraz uzundu, yeni tıraş olmuş olacak ki yüzü pürüzsüzdü. Çıkık elmacık kemikleri, hafif kıvrılan dudakları sayesinde yumuşamıştı. *Fakat o bakışları yok mu?*

Birini o kadar çok andırıyordu ki rahatsız hissetsem de belli etmedim. Ona biraz daha yaklaşıp locadaki tekli koltuğa oturdum ve kollarımı koltuğun iki yanına koyarak sırtımı geriye yasladım. "Seni bulacağımı söylemiştim."

Jay'in doğum gününde malikânedeki mahzenden avcıların kadim kitabı olan *Lupus*'u kaçırmıştı ve bana gerçek paragrafı okutmuştu. *Öleceğimin yazılı olduğu paragrafı.* O gün malikâneye yapılacak saldırıyı bildiğim için gitmeden önce ona *seni bulurum* demiştim. O saldırıdan sonra bana tavrı ne olur bilmiyordum fakat yakınlarından birine bir şey olsaydı eminim ki şu an bana bakarken dudaklarını kaplayan o kıvrım olmazdı.

"Evet, söylemiştin," dedi gri gözleri üzerimdeyken. "Ben de bugünü bekliyordum."

Şapkam yüzüme gölge yaptığı için gözlerimi açığa çıkarmak isteyerek hafifçe çenemi kaldırdım. "Yaptığım şey için kızgın değil misin?"

Malcolm düşünüyor gibi dudaklarını büktü. "Bir düşüneyim... Barthram Sullivan'ın malikânesinde bir katliama sebep olduğun için sana kızgın mıyım?" Sonra dudakları düzeldi ve kısa bir an dişlerinin göründüğü bir sırıtmayla bana baktı. "Hayır, hiç de *kızgın* hissetmiyorum. Aksine Mutlak Lider'in gücünü sarstığın için *etkilendim* diyebilirim."

Gözlerimle etrafa bakındım, müzik sesi hâlâ kulaklarıma baskı yapıyordu ama birbirimizin sesini gürültüye rağmen rahatlıkla ayırabiliyorduk. "Öyleyse devamının daha çok hoşuna gideceğine eminim," dedim bakışlarımı tekrar ona çevirip.

Malcolm'ın gözleri barın ışıklarını yansıtırken başkası için oldukça çekici gelecek bir gülümsemeyle, "Sende beklediğimden çok daha fazlası varmış, Belle," dedi.

Zamandan daha hızlı hareket ettim, avcı yeteneğimle yanına oturduğumda o bile ne olduğunu anlamamıştı. Bedenim hafifçe onun gövdesine sürtündü, sağ bacağım bacağına değiyordu. Dirseğimi koltuğun koluna yaslayıp yüzümü ona yaklaştırdım.

"Bana," dedim nefesim onun yüzüne çarparken. "*Belle* demeye devam edersen yok edeceğim Sullivanlardan biri de sen olursun." Sesim kısık olsa da hem yakındım hem de kulakları çok iyi duyuyordu, bu yüzden beni anladı. Anladı ama bu onu rahatsız etmek yerine daha da hoşuna gitti.

Gözleri dudaklarıma kaydı, hâlâ gülümsemeye devam ediyordu.

"Seni yok edebileceğimi düşünmüyor musun?" diye sordum dik bakışlarım gözlerindeyken.

Yüzünü bana o kadar yaklaştırdı ki en ufak bir hareketimde dudaklarımızın birbirine değmesi kaçınılmazdı. "Aksine, beni bu dünya üzerinde tek bir parçam kalmayana kadar yok edebileceğini düşünüyorum." Sonra gözleri gözlerime tırmandı. "Söyle bana, *Asteria*." İsmi söylerken ima dolu bakışlarla kaşlarını kaldırmıştı. "Senin için ne yapmamı istiyorsun?"

Malcolm'ın Asteria demesi, *kuzeninin* demesi kadar beni rahatsız etmedi. Biraz geriledim, sırtımı yaslayıp bakışlarımı onun üzerinden çekerek sehpanın üstündeki bardağa uzandım.

"Her ikimizin de işine gelen bir şeyi," dedim içkiden bir yudum alarak. Uzun zamandır boğazımdan su dışında bir şey geçmediği için boğazımı yakan hissi gözlerimi kapatarak duyumsadım. "Babanın eline eyalet ve bölge liderlerini Mutlak Lider'e karşı kışkırtmak için güzel bir fırsat geçti." Gözlerimi açıp başımı ona çevirdiğimde beni izliyordu. İçkiyi masaya koyup yaslandım. "Bir Lider, kendi evindeki konuklarını bile koruyamıyorken tüm bir ırkı nasıl koruyabilir ki?"

Malcolm söylediğimi değerlendirdi. "Bu onu baştan indirmeye yetmez."

"Bu sadece bir adım. Barthram'ı bu işlerle meşgul edin ki ben de daha rahat hareket edebileyim."

Malcolm'ın bakışları derinleşti. "Lider'in ilgisi başka yere kaysa bile *oğlununki* kaymayacaktır."

Omuzlarım kasıldı, bedenimdeki değişimi fark etmemesi için ifadesiz bir şekilde yüzüne baktım. Değinmek istediğim bir konu ya da *kişi* değildi. "Praesidium Cadılarınıza daha fazla *yeni tür* oluşturmalarını söyleyin ve onları Barthram'ın üzerine salın," dedim söylediğini duymazdan gelerek. "Hem eyalet liderleri hem yeni türün aktifliği Barthram'ı yeterince sinirlendirecektir."

Zamanında Praesidium Cadılarının suçlular üzerinde büyü yaparak oluşturduğu *yeni türle* ben de çok uğraşmıştım, bizzat bir tanesi yani *Zach* tarafından neredeyse öldürülüyordum. Jay onun kalbini söküp uçurumdan attığında yeni türler de hayatımızdan çıkmıştı ama Abraham ve Malcolm'ın hâlihazırda daha fazlasını oluşturttuğuna emindim.

"Öyle olsun," dedi Malcolm. "Onu liderlikten devirmeye kararlısın, öyle mi?"

"Onu öldürmeye kararlıyım," dedim tereddüt etmeden.

"Tüm bu öfkenin nedeni onların öleceğini sana söylememesi mi? Seni kaçırmaları mı? Yoksa..."

"Ailemi öldürdü," dediğimde Malcolm sustu. Annem yaşıyor olsa da eskisi gibi değildi, bu yüzden onu da elimden almışlardı. Sonra o an gelen bir farkındalıkla birden başımı keskin bir açıyla ona çevirdim. "Jay'in evindeki o kutuyu bulmama sen sebep oldun. Aklıma o şüpheyi sen soktun, içindekileri biliyor muydun? Geçmişte onu tanıdığımı biliyor muydun?"

Bir şey söylemedi ama bu zaten yeterince açık bir cevaptı.

"Biliyordun ve bana söylemedin, öyle mi?" Sesim gittikçe derinden gelmeye başladı, içimden gözlerime doğru yükselen alevi hissedebiliyordum.

"Biliyordum. O zamanlara dair bir şeyler sakladığına da emindim ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Ben bir Sullivan'ım," dedi konuştuğunda soyadına vurgu yaparak. "Ama tüm bunları açık açık sana söylemesi gereken *Sullivan* değil."

Nabzım boğazımda tekliyordu, çenem kasıldığı için konuşamadım.

"Ben sana direkt *Lupus* kitabını göstererek yeterince gözünü açtım. *O* bunu bile yapmadı."

Beni en yakınımdan vuran Jay varken Malcolm'a söyleyeceğim bir söz, edeceğim bir isyan ya da yapacağım bir hamle yoktu.

"Bunu söyleseydin onları daha önce yok ederdim," dedim dişlerimin arasından.

"Bize karşı da gardını alabilirdin, bunu göze alamazdım." Sonra omuz silkti. "Ama artık amacımızın onlardan çok farklı olduğunu biliyorsun. *Tetrad* umurumuzda değil, biz başa geçmek istiyoruz."

"Başa geçtiğinizde siz de bir sonraki Tetrad için benim peşime düşebilirsiniz."

Söylediğim şeyden sonra ikimiz de sessizce birbirimize baktık.

"Çocukken işler başkaydı, kendi iraden dışında kullanılabilirdin fakat artık bir erişkinsin. Sen istemediğin sürece ritüel gerçekleşemez, bunu biliyoruz," dedi gayet ciddi bir ifadeyle. "Erişkin hâline geldiğinde, Lider sen kendi rızanla bu ritüeli gerçekleştir diye oğlunu devreye soktu. Aşktan gözün kör olduğunda öleceğini öğrensen bile kendini feda etmen için."

Parmaklarım koltuğun derisine geçti, bunu göz ucuyla görse bile bakışları yüzümde kaldı ve bana doğru eğildi. "Aynı şeyi biz planlasak bile..." Dövmeli elini birden belime atıp beni kendine yasladı, şapkamın kepi onun alnına değiyordu. Neredeyse beni öpecek gibiydi. "Benim için kendini feda edecek kadar bana âşık olur musun?"

Kendimi feda edecek kadar âşık olmak...

Bana yaptıkları buydu. Ben Jay'e âşık olacaktım ve onun için kendimi feda edecektim. *Baba oğul ölmekten fazlasını hak ediyordu.*

"Hayır," dedim tek kelimeyle.

Malcolm gözlerini kırpmadı, yüzüne bir yansıyıp bir sönen ışıklar gözlerinde dans etti. Bu beklediği bir cevaptı, o yüzden istifini bozmadı. Kendini biraz geri çekip oturduğunda ben de ondan uzaklaştım.

"O zaman Tetrad için yapabileceğimiz bir şey yok, asırlardır Dorchalarla nasıl mücadele ediyorsak yine ederiz." Sonra bakışları bir düşüncesini daha dile getirirken derinleşti. "Açıkçası tek özelliğinin lanetle alakalı olduğunu düşünmüyorum. Kimsenin bilmediği büyüklükte güçlere muktedir olduğun tahmin ediliyordu ki bunun birazına şahit olduk. Çok ölümcül bir silahsın, Asteria. Herkes seni yanında ister, karşısında değil."

O kadar kaotik bir varlıktım ki doğduğum güne lanet ettim.

Ayağa kalktığımda ruhum bedenime dar geliyordu, bunaldığımı hissettim. Malcolm ve babasının amaçları ne olursa olsun *düşmanımın düşmanı dostumdur* diyerek bir süre onlarla iş birliği yapmaya devam edecektim.

"Senden bir şey daha isteyeceğim."

Malcolm, sorgulayıcı bakışlarını yukarı kaldırdı. "Nedir?"

"Bayan Kandiss'le beni bir araya getir."

Praesidium Cadılarının lideri çıkan ve ismi Aithra olan klasik edebiyat öğretmenim Kandiss'i sormam onu da şaşırtmıştı. O yüzden gözlerinde daha büyük bir soru işareti belirdi.

"Neden?"

"Bana bir yer ve zaman ver," dedim ricamı biraz da emre çevirerek. Eğer babasıyla kendisi de istediği şeye kavuşmak istiyorlarsa ne istersem yapmak zorundalardı.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bir süre düşünüyor gibi bekledi ve sonunda derin bir nefes verip, "İki gün sonra, saat 21.00'da 92312 Lexington yolundaki iki katlı, taş ev," diyerek konum verdi.

"Çenesini kapalı tutmasını sağla."

Sırıttı. "Bunu nasıl yapmamı önerirsin?"

Bizim okulumuzda Amerikan futbolu oynadıkları gün, onu edebiyat öğretmenimizle işi pişirirken gördüğüm anı hatırlayıp yüzüme tiksinti dolu bir ifade yayılmaması için uğraştım. "Her zaman nasıl yapıyorsan öyle."

Sırıtması büyüdü. "Tiksintin yüzüne yayılıyor..."

Uğraştım, dedim. Bu tiksinti saklanacak gibi değildi.

Gözlerimi devirdim. "Her neyse." Gitmek için harekete geçerek arkamı döndüm ve kepi biraz daha indirip yürümeye başladım. Merdivenlerden inene kadar arkamdan beni izlediğini sırtımdaki her kasın gerilmesinden hissedebiliyordum.

Aşağı kata indiğimde müzik yine kulaklarımın uğuldamasına sebep oldu, hâlâ alışamamıştım. Sessizliği arıyor muydum, hep burada mı kalmak istiyordum, emin değildim. Dans eden bedenleri aşıp dış kapıya ulaşmak istediğim sırada gözüme barda oturan biri ilişti.

Uzun boylu, siyah saçlı bir çocuk başını bara yaslamıştı. Bir eli bir kadehi tutarken diğer elini başının arkasına koymuştu. Adımlarım ona doğru yönelirken bunun Greyson olduğunu biliyordum.

Yanına ulaştığımda beni hissedemeyecek kadar sarhoştu çünkü başını kaldırıp bana bakmamıştı. Onun beni fark etmesini bekleyecek sabrım olmadığı için elindeki içki kadehini aldım.

Sanki hayati bir şeyi elinden almışım gibi başını kaldırıp ileri atıldı ama beni görünce yüzü donup kaldı ve taburesinde dikleşti. Koyu renk çekik gözleri buğulu bakıyordu. "Sen..."

"Ayık kalamıyor musun, Greyson?" dedim ona bir adım daha yaklaşırken. Yüzümdeki gülümseme şeytaniydi çünkü onu cehennemde karşılayan bir zebani olmak istiyordum. İçki kadehini önüne koyarken ona biraz daha yaklaştım ki o sarhoş kafası beni iyice duyabilsin. "Ayık kalamıyorsun çünkü ona yaptığın şey aklına geliyor, değil mi?"

Yüzü ifadesiz kaldı ama ondan buram buram gelen kederin kokusunu aldım. "Onu kaybetmenin acısını sen de hissediyor musun?" diye sordum

parmağımı kalbime götürürken. "Acı kalbini bir daha hayata dönemeyecek bir leşe dönüşene kadar kemiriyor mu senin de?"

"Sus," diye mırıldandığında nefesinden gelen alkolün kokusunu aldım.

"Ben sussam bile zihnin susmayacak." Sonra yüzümdeki şeytani ifade silindi, daha kasvetli, daha karanlık bir şeyler gözlerime yerleşti. "Umarım da asla susmaz."

Tam arkamı dönüyordum ki bu sefer o kısık sesle konuştu, sesli müziğe rağmen net bir şekilde duyabildim. "Senin zihnin susacak mı?" Yüzümdeki çatırdamayı görmemesi için dönüp ona bakmadım. "Sen olmasaydın Malcolm benden ona yaklaşmamı hiç istemeyecekti. Sen olmasaydın o akşam saldırı da olmayacaktı. O ikimizle tanışmayacak, belki de güzel bir hayat yaşayacaktı."

Parmaklarım avuçlarıma doğru bükülürken öfkem Greyson'a değildi. Yine kendi lanetli varlığımaydı.

"Dert etme, Greyson," dedim omzumun üzerinden ona bir bakış atarak. "Cehennemde ikimiz için de bolca yer var."

Onu arkamda bırakıp hızlı adımlarla dış kapıya yöneldim, temiz hava ihtiyacım fazlasıyla artmıştı. Birkaç bedene çarpıp ilerlerken asıl ben sarhoş gibiydim. Beynim bir sisin ortasında kalmıştı sanki, hızla kapıyı açıp dışarı çıktığımda ciğerlerim şişene kadar soluklandım.

Etrafa kısaca göz gezdirdikten sonra adımlarım sola yöneldi ve mekânın arka tarafındaki otoparka yürümeye başladım. Yanımdan geçip gidenler benimle ilgilenmiyordu, birçoğu içerideki eğlencenin peşindeydi ya da içkiyi fazla kaçırmıştı. Otoparka geldiğimde istediğim gibi bir araç göremeyince duvara doğru geriledim ve sırtımı yaslayıp kollarımı gövdemde birleştirdim.

Bir süre bekleyecektim fakat zamanım daralıyordu ya istediğim gibi bir motorlu gelecekti ya da arabalardan birini çalacaktım. Yaklaşık on dakika geçtikten sonra bıkkın bir nefes verip arabalardan birine yönelmeye karar vermiştim ki bir motorun sesi kulaklarıma doldu.

Duvara yaslanmayı bırakıp doğrulduğum esnada motorlu bir oğlan otoparka giriş yaptı. O kaskını çıkarırken ben etrafa kısa bir bakış attım, kimseler görünmüyordu. Gözlerim tekrar oğlana kilitlendi, avcı olduğunu onu yönetebileceğimi hissettiğimde anladım; kurtları kuklam yapabiliyordum.

Bir baş hareketiyle onu motorunun üzerinden savurduğumda kaskı yere düştü, sırtı otoparkın zeminine yapıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakındı ve yürümeye başladığımda beni gördü. Tam doğrulmak için hareketleniyordu ki onu büyümle hapsederek hareket kabili-

yetini elinden aldım. Yerde öylece felç olmuş gibi yatıyor, siyah saçlı kafası kıpırtısız duruyordu.

Adımlarım ona yaklaştığı sırada, onu büyüyle hapsetmeye o kadar odaklanmıştım ki arkamdan gelen darbeye hazırlıksız yakalandım.

Bir kol bana arkadan dolandı ve beni geriye çekti. Bileklerimi arkadan birleştireceğini anladığım sırada dirseğimi geriye savurdum. Gövdesine yediği darbeyle beden benden uzaklaştı fakat eli saçımı öyle bir kavramıştı ki hızının etkisiyle saç tellerim elinde kalmış olmalıydı.

Şapkam yere düştü, nefes nefese arkamı dönüp bana saldırana baktım.

Yüzüm donarken bedenim de kaskatı kesilmişti. Arkamda hareketlenip ayağa kalkan motorlu oğlan umurumda olmadı çünkü önümdeki çok daha tehlikeliydi.

"Dean," dedim dudaklarımı zar zor hareket ettirirken.

Dean Walker, çatık kaşlarının eşlik ettiği lacivert gözlerini bana dikmişti ve parmaklarının arasında saç tellerim değil, kalbimin olmasını istermiş gibi bakıyordu.

BÖLÜM 5: ROMEO VE JULİET

♪ *Valen "Cold Blood"* ♪

Olduğum yerde donakalırken Dean'le göz gözeydim.

Göğsüm düzensiz nefesler eşliğinde inip kalktı, geriye doğru belli belirsiz bir adım atıp etrafıma bakınmak istedim fakat ilgimi ondan çektiğim an üzerime atılacağını biliyordum. *Jay de burada olabilir miydi? Beni bulmuş muydu?*

Başka bir ses işitmiyordum, algılarım sadece arkamdaki motorlu avcıyı seçmişti. "Bu da ne?" diye soludu arkamdan. Onu zapt ettiğimi anladığı için aklı karışmış, benden korkmuş olmalıydı. Onun bir çaylak olduğuna emindim.

Bir elimi geriye savurup onu biraz daha uzağa fırlatırken bile gözlerimi Dean'den çekmemiştim. Sonunda bakışlarımı kısa bir an etrafa çevirdim ama o anda içgüdülerim Dean'den gelecek hamleyi hissetti, bana atıldığı sırada kendimi geri çekip onu da büyüyle yere yapıştırdım.

Diğer avcı koşarak otoparktan çıktı. Malcolm'ı çağıracaktı ya da kaçıyordu, bilmiyorum ama düşünecek vaktim yoktu ki Malcolm'ın da burada olanlarla ilgileneceğini sanmıyordum.

Dean avuçlarını yere bastırıp kendini atik bir şekilde havaya attı. Bacaklarının üzerine düştükten sonra kolunu kaldırıp gövdeme sol dirseğini geçirdi. Geriye savrulurken nefesim gürültüyle ciğerlerimden boşaldı. Öne düşen başımı kaldırıp yüzüme dökülmüş saçlarımın arasından ona baktım, boğazımdan yükselen ilkel hırıltıya engel olamamıştım.

Elinde tuttuğu ipi fark ettiğimde onun cadıların büyü güçlerini bastıran *Fanicum* ipi olduğu anladım. Parmakları onu o kadar sıkı kavramıştı ki kanı çekilmiş, boğumları bembeyaz olmuştu.

Beni yakalamaya tek başına mı gelmişti?

Üzerine doğru koşup tekmemi onun diz kapaklarının arkasına geçirdim, ayağımdaki bana bir numara büyük gelen botlar yüzünden hareketim çok seri değildi. Yine de gücüm Dean'in bile kavrayamayacağı fazlaydı, bu yüzden dengesi bozuldu. Geriye doğru düşerken birden bir kolumu yakaladı ve ipi atik bir hareketle bileğime doladı.

Nefesim kesilirken bakışlarım ipe kilitlendi, diğer bileğimi de yakalarsa işim biterdi. Bu yüzden hemen o kolumu geri çekip korumaya aldım. Dean'in yüzüne sol diz kapağımı geçirdim ve diğer bileğimi de ondan kurtarmış oldum.

Lakin karşımdaki kolay alt edebileceğim bir avcı değildi. Yerde bir saniye bile kalmayarak hızlı bir şekilde tekrar ayaklandı, onunla *avcı* olarak baş etmem zordu. Bu yüzden *cadı* güçlerime başvurdum ve parmaklarımı açıp elimi öne uzatarak onu hareketsiz bıraktım.

Dean, elinden sarkan iple bana bakarken bedeni kaskatı kesildi.

Nefesim o kadar sığdı ki odaklanmakta güçlük çekiyordum. "Tek başına mısın?" dedim soluklarımın arasından.

Hareketsiz yüz kaslarının aksine bakışları hiddetliydi.

"Tek misin, Dean?" Bu sefer bağırmıştım.

Eğer Jay burada olsaydı çoktan devreye girerdi, o yüzden onun olmadığına emindim fakat Dean'in tek olmasını da bir mantığa oturtamıyordum.

Kısa saçları uzamıştı, dağınık ve alnına dökülüyordu. Çene hatları daha da kasılırken siyah saçlarının altındaki lacivert gözleri beni izledi. "Evet," derken sesi pürüzlüydü. "Seni aramama izin yok. Jay... Buna izin vermiyor."

Onun burada olmadığına emin olunca nefes aldım ama rahat bir nefes değildi. Dean'e izin vermemesinin nedenini bildiğim için anında ciğerlerime temiz hava yerine sanki zehirli bir koku doldu. Yavaş yavaş, bedenimi tükete tükete beni öldürmek isteyen bir zehirdi.

Sevgilisi bir kere daha benim yüzümden alıkonuluyordu. Yeni tür olarak geçen Zach, bana zarar vermek için Alexis'i kaçırmıştı ve onu geri aldığımızda Alex'i kendine getirmemiz zor olmuştu. Şimdi ise çok daha *Dontahaların* elindeydi. Bu çok daha kötüydü.

"Sana zarar vermek istemiyorum." Dean konuşurken sesi alçalırken gerginliğini belli ediyordu. "Sadece onu istiyorum."

Bir şey söylemeden ona bakmaya devam ettim, elim taş kesilmiş gibi öne uzanmıştı ve büyüme odaklanmaya çalışıyordum fakat aramızdaki gerilim insanı âdeta felç ediyordu.

"Alexis'i istiyorum." Dişlerinin arasından konuşsa da harflerin arasına sızmış, sesinin tonlarına karışmış ıstırabı fark edebildim ve o an yara dolu benliğime derin bir çizik daha atıldı.

Otoparka doğru gelen birkaç adım sesi işitince keskin bir açıyla başımı çevirip sesleri dinledim. "Orada diyorum size! Başavcı'ya söyledim, oralı olmadı. Gelin, gelin ve onu görün. Kız tüm bedenimi dondurdu."

Başavcıları oralı olmamıştı çünkü beni biliyordu fakat diğerleri gelip de burası bir sirke dönüşmeden önce geriye doğru adım attım ve gözlerimi tekrar Dean'e çevirdim. Bana doğru yürümek istiyordu, dişlerini öyle bir

sıkıyordu ki çenesi âdeta kitlenmiş gibiydi. "Annabelle, *lütfen*," dedi çaresiz bir sesle. "Onu geri istiyorum."

Lütfen kelimesi beni gafil avladı, adımlarım yavaşladı ama duracak zamanım yoktu. Elinden kaçacağımı fark eden Dean hiddetlendi. "Alexis'i istiyorum! Annabelle! Annabelle!.."

Dean kükremeye başladığında ve motorundan uçurduğum avcı otoparka girdiğinde ben çoktan motora binmiştim. Anahtarını çalıştırıp elimi indirdim ve motorun kolunu kavrayarak hareket ettirdim.

Dean'in büyüsü bozulduğu an koşmaya başladı, motorunun çalıştığını gören çaylak da, "Hey! Hey! O benim motorum!" diye bağırdı ama çok geçti. Hızla otoparktan çıkarken Dean ne kadar hızlı olsa da bana yetişemezdi, bir noktada durmak zorunda kaldı.

Bense son kez ardıma baktıktan sonra Pençe'den hızla uzaklaşmaya çalıştım fakat Dean'in sesi kulaklarımdan gitmiyordu, Alexis'in dünkü ağlaması gözümün önünden silinmiyordu. Herkesten ne kadar kaçsam da *kendimden* kaçamazdım.

Bu dünyaya sadece kendi hayatımı değil, herkesin hayatını mahvetmek için gelmiş gibiydim. Yaşamaya devam etmek isterken aslında nefes almadığımın, kalbimin atmadığının ve zihnimin de tamamen durma noktasına geldiğinin farkındaydım.

Bedenim de aklım gibi uyumuştu çünkü soğuk havaya karşı yeterince korunaklı değildim. Bu konularda normal avcılar kadar dayanıklı olmadığım için buz tutan parmaklarımı nasıl gevşeteceğimi düşünüyordum. Rüzgâr tenimi çiziyor, saçlarım ara sıra yüzüme gelip görüşümü kapatıyordu.

Kasabanın tam içine girdiğimde yavaşladım, sokaklar genel anlamda sakindi. Belli ki Crossfire gerçekten av peşinde değildi. Barthram Sullivan'ın melezi arama görevine katılmıyorlardı. Harika bir şekilde motor kullanamıyordum, bu yüzden yavaşlamam işime gelmişti yoksa kaza yapıp gafil avlanmam kaçınılmaz olurdu.

Gözlerim çarşıdaki tabelalarda dolaştı, mağazaları inceledi ve bir süre Crossfire'ı turladım. Dean, Jay kendisine izin vermiyorsa ona burada olduğumu hemen haber vermezdi. Verecek olsa bile Jay'in beni bulmasından korkmuyordum. *Hepsinin canı cehenneme.* Şu an canım ne istiyorsa onu yapacaktım çünkü akıl sağlığımı koruyan ipler kopmak üzereydi.

Turum esnasında gözüm bir tabelaya takıldı, vitrindeki kitap dolu rafları görünce motoru neredeyse düşme pahasına durdurdum. Nefesim gri bir duman olarak dudaklarımdan süzülürken motordan indim ve uyuşan bacaklarımı elimle ovaladım. Gözlerim pürdikkat vitrindeydi, sonra etrafa

bakındım ve bir hareketlilik aradım. Mağazaların hepsi kapalıydı, bir önceki sokaktaki *waffle* dükkânı hariç. Onların da burayı duyması mümkün değildi.

Postallarım ayağımı iyice rahatsız ederken karşı kaldırıma yürüdüm ve tabelaya baktım.

Shakespeare Kitabevi.

Malcolm Alec'in, Jay'e Romeo dediği aklıma gelince neşesiz bir gülümseme dudaklarımı kapladı.

Düşman ailelerin çocukları, ölümle sonuçlanan imkânsız bir aşk.

Başımı iki yana sallarken kuru gülümsemem iyice yüzüme yansıdı, kendi kendimle alay ettim. *Güzel ve Çirkin* hikâyesini yaşıyoruz sanırken aslında *Romeo ve Juliet* olmuştuk. Tek fark, sonumuzun öyle olmasına izin vermeyeceğimdi.

Jay için kendimi feda etmezdim, etmeyecektim ve onun için canımdan asla vazgeçmeyecektim.

Barthram Sullivan'ın planı elinde patlamıştı.

Bu düşünceyle dudaklarımdaki kıvrım soldu, dişlerim bilenmeye başladı. Gözlerim yukarılarda dolaşıp bir güvenlik kamerası aradı ama göremedim, sokağa döndüm ve iyice etrafı taradım. Sokağın sol köşesindeki kamerayı fark edince bakışlarım ona takıldı.

Elimi öne kaldırmamla beraber kamera patladı, parçaları kaldırıma düştü fakat yanlışlıkla ona yakın lambayı da patlatmıştım. Orası karanlığa gömülünce bu yaptığım işime geldi, diğer lambalara da gözüm kaydı. Hepsine tek tek bakarak patlamalarım sağladım, böylece tüm sokak karanlığa gömüldü.

Böyle daha güzeldi.

Karanlık, bir pelerin gibi beni saklarken tıpkı olmaktan korktuğum şeye, toprak altında saklanan bir sürüngene dönüştüğümü düşündüm. Sonra gözlerim mağazanın camlarına döndü ve diğer elimi de kaldırmamla beraber cam da patladı ve parçaları kaldırıma saçıldı.

Üzerime gelen birkaç küçük parça yanağımı çizdi. Elimi yüzüme götürdüğümde hafif bir ıslaklık parmak uçlarıma geldi ama umursamadım, ne de olsa iyileşirdi. Asıl cam kırıkları gibi saçılan zihnim iyileşmiyor, düşündükçe canımı acıtıyordu.

Kısa bir an alarm çalmasını bekledim fakat bir şey olmadı. Belli ki Crossfire'ın suç oranı düşüktü. Abraham Sullivan bir kitapçının soyulduğunu duyarsa nasıl bir tepki verirdi, görmek isterdim.

Burada cadılara ya da kurtlara ait kadim bir kitabın peşinde değildim. *Sadece...* Sadece herhangi bir şey istiyordum. Beni kendi zihnimden uzaklaştıracak bir şey. Birisi bana yardım etmeliydi; bu varlığımdan habersiz, yaşadıklarımı bilmeyen ve beni hiçbir zaman tanımayacak, şimdi ya da asırlar önce yaşamış bir yazar da olabilirdi.

Düşünmek canımı öyle acıtıyordu ki bir an önce başka zihinlerde dolaşma hevesiyle raflara yöneldim. Eskiden çok kitap okur, dizi izlerdim. Şimdi de bu normalliğe ihtiyacım vardı. Marcus boşuna bana *Minik Panda* demiyordu.

Onun varlığı aklıma gelince hemen silkelendim. Direncimi kırabilecek yegâne kişiydi, o yüzden *Marcus* isminden ne kadar uzaklaşırsam o kadar yapacaklarıma adapte olabilirdim.

Dikkatimi kitaplara verdim fakat içerisi fazla karanlıktı, eskiye göre daha iyi görebilsem de kitapları okuyacak kadar iyi değildim. Kurt formumda olsaydım çok daha iyi görürdüm ama o da beni savunmasız bırakırdı. Bu yüzden bir elimi açıp ufak bir alev topunun avucumda dönmesini sağladım.

Küçük alevim ışık sağlarken bakışlarım tekrar raflara yöneldi. Kitapların üzerinde gözlerimi dolaştırırken bir süre sonra Homeros'un *Oddysea*'sını görünce bir anı zihnimi kıvrılmış bir pençe gibi sardı ve bakışlarımın donmasına neden oldu.

"Kitaplar seni mutlu ediyor gibi görünüyor."

"Onları seviyorum."

"O zaman iyi ki buraya gelmişiz."

Başım öne doğru eğilirken soluğum boğazıma takılı kaldı, kısa bir an gözlerimi kapatıp o günü düşündüm. Her şey yeniden biçimleniyordu, olanlara başka bir pencereden bakıyordum.

Hiddenfield'a yeni geldiğim zamanlar klasik edebiyat ödevimizi yapmak için kütüphaneye gittiğimizdeki konuşmalarımız hafızamda yankı yapmaya devam etti.

"Geldiğin yerde nasıl bir hayatın vardı?"

"Ailem ölene kadar her şey yolundaydı."

Bana sorular sorup *onu unutan* benliğimi yeniden tanımaya çalışmıştı. "Seni adi piç kurusu," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

Nefesimi düzene sokmaya çalışıp tekrar başımı doğrulttum. Kendi zihnimden kaçmaya çalışırken aksine daha çok deşiyordum. Kalbim külçe gibi ağırlaşmıştı, hareket ederken bedenim de en az onun kadar ağır geldi.

Başka kitaplara bakındım, Shakespeare'in kitaplarını görünce *Romeo ve Juliet*'i aradım. Bulunca onu bir köşeye koyup başka bir kitap daha aradım. Sonunda sevdiğim kitaplardan biri, Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi*'ni de buldum ve işte tamamdım. Zihnimi bu gece bunlarla meşgul edecektim.

Kitaplar elimdeyken kitapçıdan çıktım. Sokağa adım attığım an sol taraftan gelen sesler buraya doğru birilerinin geldiğinin habercisiydi. Hemen motora koştum, kitapları kolumun altına iyice sıkıştırıp üzerine bindim ve gelenleri ardımda bırakarak karanlığa karıştım. Gelenler kasabanın şerif departmanından ya da avcılardan değildi, öyle olsalardı peşime düşerlerdi. Muhtemelen ya soygun olduğunu gören sivil halktandı ya da bir önceki sokaktaki *waffle* dükkânı çalışanlarıydı.

Ne olursa olsun peşime takılan birinin olmamasının rahatlığıyla ilerledim, kasabanın sınırından çıktım ama çok uzaklaşmadım. Bana bir baraka, ormanda herhangi bir oyuk ya da boş bir ev lazımdı. Dolandım, arandım ve orman patikalarına saptım. Sonunda küçücük bir baraka dikkatimi çekti. Daha doğrusu bu küçük bir ağaç evdi.

Motoru durdurup indiğimde ay ışığının ağaçların arasından süzülmesiyle aydınlanan etrafa bir göz attım. Ağaçlar yeşil yapraklıydı fakat Crossfire ormanlarında Dryad var mıydı bilmiyorum. Bir hareketlilik sezmeyince omuzlarımı düşürüp iki ağacın kocaman gövdelerinin arasına yerleştirilmiş, küçük ağaç eve yaklaştım. Yerden üç dört metre yüksekteydi. Bir iple tırmanılıyordu ama bu çocuklar için tasarlanmış olmalıydı, ben ellerimle destek alarak da çıkabilirdim.

Etrafı biraz daha kolaçan etmek için yürüdüm, kısa süre sonra harabe bir ev dikkatimi çekti. Crossfire ve Hiddenfield gibi kasabalar eski yerleşim yerleri olduğu için bol bol böyle harabelere rastlanabiliyordu. Belli ki asıl evin sahipleri burada yaşamışlardı, ağaç ev tam da düşündüğüm gibi çocuklar içindi.

Bir süre evi izleyip bir yaşam belirtisi olmadığını anladıktan sonra arkamı döndüm. Büyük evde kalmak yerine çocukların evine ilerledim. Evin altına geldiğimde yerleştirildiği geniş ağaç gövdelerinden birine baktım çünkü orada bir şey dikkatimi çekmişti. Ortalarına kalp çizilerek kazınmış iki isim.

Teresa ve Finn.

Gözlerim isimlere takılı kalmış, parmaklarım üzerlerinde dolaştırırken zihnimde bir soru belirmişti. *Teresa da Finn tarafından ihanete uğramış mıydı?* Bu soru beraberinde zihnimde yeni dirilmiş bir anıyı getirdi.

"Her şeyle baş edemem, Jaden. O kadar güçlü değilim."

"Belki de o kadar güçlüsün."

On bir yaşındaki hâlimin bu cümleden ne kadar hoşlandığını anımsıyordum. Belki de Jaden onun gerçekten ne olduğunu bilse ondan korkmaz, aksine onu etkiler diye düşünmüştü.

Şimdi anlıyordum ki bu doğruydu fakat o zamanlar ki Annabelle'in istediği şekilde değildi.

Onu korkutmuyordum çünkü onun için bir bilinmez değildim, benim güçlü olduğumu zaten *biliyordu*. Benim güçlü olmam onu zaten etkiliyordu çünkü beni kullanacaklardı. O zamanlar iradem olmadığı için beni kendi isteğim dışında Tetrad'da kurban edeceklerdi.

Büyüyünce işler ne de güzel değişmişti.

Şimdi benim irademe muhtaçlardı ve ben... *siktiğimin* Sullivan'ına kaptırdığım kalbimi gerekirse yerinden sökerdim ama onun için kurban etmezdim.

Sinirlendiğimi fark edince silkelendim ve kitapları ağaç evinin içine attım. Ellerimle tahtalardan tutunarak kendimi yukarı çekip evin içine süründüm. Burası için bedenim fazlasıyla büyüktü, bu yüzden bacaklarım dışarıda kalmıştı. Sırtüstü dönüp doğruldum ve oturur pozisyonda sırtımı ahşaba yasladım. Dizlerimi kendime çektiğimde tamamen içeri girmiş olmuştum, fazladan bir kişi daha sığamazdı fakat gerek de yoktu.

Yalnızlık şu an en güzel ilacımdı.

Avucumda yine küçük bir alev topu oluşturup ışık olmasını sağladım. Kitaplardan *Romeo ve Juliet*'i alıp dizlerime koydum ve sağ elimle sayfaları çevirmeye başladım.

Juliet: Binlerce kez iyi geceler sana!

Romeo: Binlerce kez beter olsun gece, senin ışığın yoksa.

Gözlerimi devirdim.

Objektif olamıyordum. Romeo'nun söylediği her şey yalan, yaptığı her hareket abartı geliyordu.

Juliet: Romeo, Romeo, neden Romeo'sun sen? İnkâr et babanı, adını yadsı. Yapmazsan yemin et sevdiğine, vazgeçeyim Capulet olmaktan ben.

Bir kahkaha yükseldi dudaklarımdan. Kulağa neşeli bir sesten daha çok bir sinir krizinin eşindeymişim gibi geliyordu. Malcolm'ın bize böyle seslenerek en baştan beri alay ettiğini kavradıkça daha da gülmeye başladım.

Sonra o kahkahalar söndü, dişlerim tıpkı bir avı parçalamaya hazırmışım gibi görünürken okumaya devam ettim. Kendi zihnimi başka bir zihinde kaybedene kadar okudum. Bir ara başarılı da olmuştum, sonlara doğru iyice kaptırmaya başladım.

Juliet: Bu da ne? Canım sevgilimin avucunda bir şişe! Demek ki zehirden sevgilimin bu vakitsiz ölümü. Cimri! Hepsini içmiş, bir damla bile bırakmadın demek kavuşabilmem için sana? Öyleyse dudaklarından öperim, orada bir parça zehir kalmıştır belki. Bir zamanlar hayat veren dudakların... Bu kez son versin hayatıma.

Bir iki saniye sayfalara boş gözlerle baktım.

"Aptal Juliet," dedim bıkkın bir sesle. "Aptal. Aptal."

Romeo, Juliet'e ihanet etmedi. Hikâyelerinizi karşılaştırıp kıza sinirlenmen anlamsız.

"Kes sesini, mantıklı Anna," dedim dişlerimin arasından. Ters ters sayfalara baktım, kendi iç sesimle tartışmaya girmeden önce tekrar hikâyeye çekildim. Bittiğinde aklımda bir alıntı dönmeye başladı.

Yeni bir ateş söndürür başkasının yaktığını, yeni bir acıyla hafifler eski bir ağrı.

Bir süre bir noktaya bakarak düşündüm. Olabilir miydi?

Bundan sonra bir başkasına daha âşık olabilir miydim? Onu da o denli arzulayabilir miydim? Tüm bu yaşananları, Jay Sullivan'ı unutabilir miydim?

O an kalbimde çok şiddetli bir ağrı hissettim. Zihnime de ateşte ısıtılmış bir demir saplanmış gibiydi. Elimdeki kitabı yana bırakıp kapağını kapattım ve derin bir soluk aldım.

Artık unutmak yoktu. Geçmiş, şimdi ve gelecekte olacak olanlara dair her şeyi, her saniyesine kadar hatırlamak istiyordum.

Kendi zihnimden çıkamadığımı fark edince bir aşk hikâyesine yerine, *Yüzüklerin Efendi*'si okumanın bana daha iyi geleceğini düşündüm. Fazla uzundu, bu yüzden sevdiğim bölümlerden birini açtım ve bir süre epik bir savaşın içinde kendimi kaybettim. İşte bu güzeldi, aşka dair hiçbir şey zihnimi istila etmemişti. Aksine her ne kadar kazanılamaz görülse de umut dolu mücadeleler, karşıdaki düşman ne kadar yenilmez ve korkutucu olsa da kazanılan zaferler okumak iyi gelmişti.

Fakat sonra cenin pozisyonu alıp zar zor ağaç evin içinde uykuya dalmaya çalıştığımda, aklımda bu kitaptan da bir dize dolanmaya başladı. Kalbimde geri dönemeyeceğim geçmişime duyduğum bir sızıyla, hayatıma devam etmemi zorlaştıracak bir acıyla ve asla geçmeyecek bir izle uykuya daldım.

Mazide kalmış izler nasıl bulunur yeniden?

Nasıl devam edersiniz artık yüreğinizde geri dönüş olmadığını anlamaya başlayınca?

Zamanın merhem olamayacağı yaralar vardır,
Bazısı çok derindir, izi kalır.

İki günüm o küçük evde geçmişti.

Kendimi küçük alanlarda güvende olduğunu düşünerek rahat uyuyan kediler gibi hissediyordum. Kirliydim ve ölesiye açtım. Midem düğüm düğümdü, nefes aldıkça kaburgalarımın belirdiğini hissediyordum. İki haftadır zaten doğru düzgün bir şeyler yemiyordum, annem ve Dorchalar güzel öğünler peşinde değildi. Marketlerden yağmaladıkları sandviçler, krakerler ve şekerlemelerle besleniyorlardı. Biraz daha tavuklu sandviç yersem kusacaktım fakat şu an o sandviçe bile muhtaç hâldeydim.

Birbirine yapışmış saçlarım, toz toprak içindeki pantolonum, kirli olduğuna emin olduğum yüzüm ve ayağıma büyük gelen postallarımdan nefret ederek onları bir kenara attığım için yalın olan ayaklarımla Malcolm Alec Sullivan'ın verdiği adresteki evin önündeydim.

Motorumu ağaç evin orada bırakmıştım, buraya kurt formumla orman yollarından gelmiştim. Ses çıkarmak pek istediğim bir şey değildi, bu yüzden dikkatli olmalıydım. Ağacın arkasından etrafı kontrol ettim, sesleri işitmeye çalıştım. İçeride titrek bir ışık yanarken tek bir kişinin adım seslerini işitiyordum, motorunu görmesem o olup olmadığından emin olamazdım.

Gerçi yine onun yerine geçmiş biri olup bana tuzak kuruyor olabilirlerdi.

Daha fazla sorularla ve şüphelerle zaman kaybetmenin anlamı olmadığını düşünerek derin bir nefes verdim, ağacın arkasından çıktım. Kapıya doğru yürürken tek adım seslerini işitebilen ben değildim. Crossfire Başavcısı anında kapıyı açtı ve ben daha eşiğe ulaşamadan beni karşıladı. *Belli ki onun yerine geçmiş birisi yoktu.*

Durup ona baktım, o da aynı süratle beni süzdü.

Gri gözleri son olarak yalın ayaklarımda durduğunda kaşları hafifçe havalandı. "Harika görünüyorsun, Belle." Parmaklarım bükülüp yumruğa dönüşürken düzeltti. "Affedersin," dedi bir an dişleri görünürken. "*Asteria.*"

Onun kadar neşeli olamadığım için dik dik gözlerine baktım. Üzerinde hâkî rengi bir kazak, altında da siyah pantolon vardı. Boynuna kadar uzanan dövmeleri kazağının yakasından görünüyordu. Kenara çekilip benim de içeri geçmem için yol verdi, kısa bir an arkamı dönerek gözlerimle etrafı taradım. Sonra tekrar önümü döndüm ve eve ilerlemeye başladım.

Yanından geçerken kolum bedenine sürtündü. Ne kadar pis olsam da bunu dert ediyor gibi görünmüyordu.

Taş ev karanlıktı, sadece şömineden titrek bir ışık yayılıyordu. İçerisi soğuk olsa da yanan alevler sayesinde birazdan ısınacak gibiydi, belli ki Malcolm da yeni gelmişti.

"Bir motor çaldığını duydum," dediğinde sesi bu durumdan eğlenmişe benziyordu. "Bir hırsızlık olayı daha var ama bunun seninle bir ilgisi olup olmadığına emin olamadım."

Evi incelerken, "O da bendim," dedim rahatça.

Amerikan mutfak, üç kişilik ve iki tane de tek kişilik koltukların oluşturduğu mobilyalar harici bir de televizyon vardı. Üst kata çıkan beton merdivenlere kısaca göz attığım sırada tekrar konuştu.

"Kitap çalarken aklından ne geçiyordu?"

Derin bir nefes verip ona döndüm. "Sen kuzenine sürekli Romeo deyince Shakespeare okuyasım geldi."

Malcolm'ın suratındaki o eğlenen ifade solmadı, aksine daha da büyüdü.

"Yeri gelmişken söyleyeyim, *kuzenin* kesinlikle Romeo değil. O şıpsevdi Romeo bile aşkına sadıktı."

Kısa bir kahkaha attı. "İnanılmaz birisin."

"Kitap çaldığım için mi?"

Dişleri şömine ışığında bembeyaz görünüyordu. "Bunca şeyden sonra bile hâlâ bu tatlılığını koruyabildiğin için."

Tek kaşım kalktı. "Tatlı mıyım?"

Dorcha olduğumu görse bile bana *Minik Panda* demekten vazgeçmeyeceğine emin olduğum Marcus dışında biri daha mı tatlı olduğumu düşünüyordu? İnanılır gibi değildi.

"Peşine takılan birileri olmadığına emin misin?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Malcolm kendini koltuğa atıp kollarını rahatça iki yana uzattı. "Beni hafife alıyorsun." Ciddileşirken derin bir nefes verip gözlerini şömineye dikti. "Barthram'ın avcıları kasabaya geldi fakat babam gerekli bilgiyi onlara verdi."

"Ne bilgisi verdi?" diye sordum tedirginlik tüm bedenime yayılırken.

Gözlerini tekrar bana çevirirken dudaklarındaki o kıvrım yine yerine gelmişti. "Vereceği tek bilgi, hiçbir şey bilmediğimiz." Omuzlarımı rahatlamayla düşürdüğüm sırada diğer konuya girdi. "Sevgili *kuzenim* ise Dean'den burada olduğunu duyduysa bile yanıma gelmedi."

İşte bu tuhaftı. Omuzlarım tekrar kaskatı oldu, bakışlarım durgunlaştı. Beni aramaktan vaz mı geçmişti?

İstediğin de bu değil mi zaten, diye beni uyardı Anna.

Seni artık bulmasını istemiyordun, dedi Belle.

Ortak paydada buluştuğu anlar nadir olan iç seslerim haklıydı. Kendimi prangalarından kopmuş gibi hissetmeliydim. Peşimi bırakması en iyisiydi, yoksa bu işin sonunda ya o yok olacaktı ya ben.

Ya da ikimiz beraber.

Fakat nedense hâlâ o prangalar ayak bileklerimde gibiydi. Ondan bedenen uzaklaşsam da ruhen uzaklaşamıyordum. Bunun rahatsızlığıyla kıpırdanıp başka bir konuya geçtim, Malcolm'da dikkatle benim duygu durumumu değerlendiriyordu. "Bayan Kandiss nerede?"

Telefonunu çıkarıp saatine baktı. "Bir saate burada olur."

"Onun takip edilmeyeceğine emin misin?"

"Onu da hafife almamanı öneririm. Praesidium Cadılarının lideri olmak kolay bir şey değil."

Odada ağır ağır yürüyüp şöminenin önüne geldiğimde ısınan bedenim beni rahatlatırken, "Konu oraya gelirse Praesidiumların iyi şeyler için mücadele ettiğini duymuştum. Kandiss pek buna uymuyor gibi," dedim alay eder gibi.

Yeni tür oluşturmak çok da iyi bir şey değildi zira Kandiss onları suçlulardan seçmişti. Kendi çıkarları için suçlu erkeklerden Ayakçıları oluşturan Dorchalardan ne farkı kalıyordu?

"Onun kullandığı büyü Praesidiumların şifa için kullandığı büyülerin çarpıtılmış hâli fakat kara büyü değil. Sadece hile var." Dönüp ona baktım, gözleri ışıldayan iki gümüş gibiydi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sonuç olarak güçlerini kendi çıkarları için kullanıyor."

"Güçlerini benim çıkarlarım için kullanıyor."

Bir şey söylemedim. Kandiss başa geçerek gücünü kendi çıkarları için kullanıyordu ve tarihinde Ardena'ya laneti kırma ritüelinde eşlik etmiş cadılar olan Praesidiumların lideri olmayı hak etmiyordu.

Eden'ın kaçırdığı çaylak Preasidium Cadısı Mara'yı hatırladım. O kızın da içinde kötülük olduğunu düşünmüyordum.

Kötülük sadece kara büyüye başvurarak çirkin suretlere dönüşen Dorchaların kalbinde yoktu. Bazıları çıkarları peşinde de kötü yollara başvurabiliyordu.

Benim gibi.

Kandiss'i yargılayamazdım. Benim yollarımı dikenli çalılar, çamurlar ve bataklıklar kaplamıştı. Her biri artık o kadar kötüydü ki düzlüğe çıkacağım, kendimi güzel manzaralar görürken bulacağım bir yol yoktu.

Tekrar ateşe dönerek ellerimi ileri uzatıp ısıtmaya çalıştım.

Malcolm, arkamdan tekrar konuştu. "Soğuğa bizim kadar dayanıklı değil misin?"

Ellerimi ısıtırken bakışlarımı alevlerden çekmedim. *Melezi merak ediyordu.* Herkes merak ederdi, ben bile... Kolyemin içinde zincirini koparıp açığa çıkmak isteyen güçlerime de kavuşsam nasıl bir şey ortaya çıkacak, merak ediyordum.

Yine de başkalarına karşı birçok konuda güçlerimi açık etmeyi istemezdim ama bu zararsız bir soruydu. "Değilim," dedim kısaca cevaplayarak.

Malcolm bir süre sessiz kaldı fakat aklından birkaç soru daha geçtiğini tahmin edebiliyordum.

"Bıçaklandığında..." dedi ve her ne soracaksa birden duraksadı.

Jay ile klasik edebiyat ödevimiz için gittiğimiz kütüphaneden önce ben çıkmıştım ve o an karnıma bir bıçak saplanmıştı. Bizzat Malcolm Alec'in adamı olan o sıska avcı tarafından.

"Her ne soracaksan, *seni bıçaklattığımda* diyerek başlamalıydın."

Ses tonum herhangi bir duygu barındırmıyordu. Beni melez olduğumu düşünerek bıçaklatmış, Dorchaların tarafına geçip lanetlerini daha da güçlendirebileceğimi düşünüp risk almak istememişti. Sonra beni tanıyıp neler yapabileceğimi anladıktan sonra planını değiştirmişti. Artık babası ve kendisi için Lider'den kurtulmak için mükemmel bir fırsattım.

"Yaptığım şey için bana kızgın mısın?"

Arkamı döndüm, bir süre yerimden hareket etmeden ona baktım. "Hayır," dedim sorusunu uzunca düşündükten sonra. "Kızgın olduğum o kadar şey var ki... Sana ayıracak bir parça bile kızgınlığım kalmadı."

Bu onu rahatlattı mı yoksa ona karşı umursamazlığım canını mı sıktı, emin değildim. "Öyleyse soruma geçiyorum," dedi başını hafifçe yana yatırırken. "İyileşmen nasıl oldu? Bizim gibi hızlı iyileşebiliyor olsaydın yere yığıldıktan sonra ayağa kalkman uzun sürmezdi. Bana gelen bilgi ise Jay'in seni bilincin kapalıyken taşıdığıydı. Öldüğünü varsaymıştım."

"Jay o zaman beni şifacılarına götürmüş."

Malcolm'ın tek kaşı havaya kalktı. "Bunu babasından habersiz yaptığını varsayıyorum çünkü Raymond'ı o zamandan beri gören olmadı."

Kaşlarımı hafifçe çattığımı görünce ekledi.

"Barthram kendisinden habersiz iş yapıldığında karşısındaki kim olursa olsun ufak cezalar vermeye bayılır."

"Şifacıyı öldürdü mü?"

Omuz silkti. "Muhtemelen."

Boğazımı kavrayan eller, Barthram'ın da boğazını kavrasın istiyordum. Bu caniliği yapmasına şaşırmamıştım fakat gittikçe daha da sinirleniyordum. Bir kere şifacılarından bahsettiğimde Jay'in nasıl durgunlaştığını anımsadım. Arkamdan dönen şeylerin dehşeti gittikçe büyüyordu.

Konuşmaya devam etmeye çalışırken sesim öfkemden kısık çıktı. "Sonrasında anlaşıldı ki iyileşiyorum ama sizin kadar çabuk değil. Özellikle bedenimde iz kalabiliyor." Üzerimdeki siyah bluzu yukarı sıyırmaya başladığımda bakışları oraya yöneldi, gri gözleri karnımdaki bıçak yarasından kalan izde dolaştı.

Jay'in o izi öptüğü zamanı hatırlayınca yaram sızladı, bedenimi taşımakta zorlanır gibi oldum ve bluzu geri indirdim.

Malcolm iz artık görünmese de hâlâ o noktaya bakıyordu. "Ne o, Sullivan?" dedim güler gibi. "Yaptığından pişman mı oldun?"

Gözleri keskin bir parıltıyla gözlerime tırmandı. "Hayır. O zaman yapmam gerekenin bu olduğunu düşünüyordum."

Elimi kalbime götürdüm. "Dürüstlüğün beni gafil avladı. Sullivanlardan beklenmeyen bir özellik." Sonra yürüyüp tekli koltuğa oturdum ve kollarımı iki yana tıpkı onun gibi açarak rahatça yayıldım. "Dorchalarla beraberim, bunu biliyorsun, değil mi? Başta alamadığın risk, şu an çok daha fazla. Laneti tekrar onarabilirim."

Başını hafifçe bana doğru çevirmişti, gözleri daima bir hesap peşinde gibi bakıyordu. Ne düşündüğünü anlamaya çalışırken zorlanıyordum. "Seni tanıdıktan sonra bu risk benim için geçerliliğini yitirdi."

Kaşlarım kalktı. "Tüm bu şartlara rağmen mi?"

"Evet," dedi parmaklarını bir iki kere koltuğun koluna vurarak. Bu hareketi beni tetikledi, Barthram ve oğlunun koltukta ritim tutan parmakları gözümde canlandı. "Sen tüm bir ırkı, bir lanete hapsedecek biri değilsin."

Neyse ki parmakları daha fazla hareket etmedi, bu sayede dikkatimi tekrar sözlerine verebildim ve yüzüne baktım. "Nasıl biri olduğumu düşünüyorsun?"

Malcolm ayağa kalktı. Boyu *kuzeninden* bir iki santim kısaydı fakat aksine omuzları ona göre genişti. İkisini karşılaştırdığımı fark edince silkelendim, kan bağlarının sebep olduğu birbirlerini andıran özellikleri de eklenince karşılaştırmadan edemiyordum.

Tam dibime geldiğinde bana doğru eğildi, dövmeli kollarını iki yandan koltuğun kenarlarına uzattı. Ellerini yerleştirip bana doğru eğildiğinde yüzü yüzüme çok yaklaşmıştı. Gözleri gözlerime odaklanırken orada bir şeyler okuyormuş gibiydi.

İstifimi bozmadan bakışlarına karşılık verdim.

"Öfkelisin, kin tutuyorsun, intikam için yanıp tutuşuyorsun ve gözün döndüğünde önünü arkasını düşünmüyorsun... Fakat tüm bunlar herkese karşı değil. Sadece sana zarar verenlere zarar vermek istiyorsun. Masumlarla işin yok."

Bakışlarım değişmedi, duygusal herhangi bir emare bulamazdı.

"O gün arkadaşlarını oradan gönderdiğini biliyorum. Gönderdin çünkü saldırıya maruz kalmalarını istemedin. O kişilerin arasında avcılar da var. Öfken tüm avcılara değil, seni kurban görenlere."

Bakışlarım ağır ağır değişmeye başladı, beni bir kitap gibi okumasının karşısında gözlerimi kıstım.

"Seni kurban olarak görenlerden biri de Dione'du," dedi Malcolm. "Dorchalar şu an amacına hizmet ediyor olabilir ama sen onların amacına hizmet etmiyorsun, öyle değil mi?"

Cevap vermedim. Malcolm biraz daha yaklaşınca nane aromalı nefesi yüzümde dolaştı. "Seni asırlar önce katleden Dione'un amacına hizmet eder misin, *Asteria*?"

İçimde bir volkan patladı, kanım damarlarımda lavlar gibi akmaya başladı. Sanki asırlar önce Tetrad Günü karanlığa sunulan ruhum uyanışa geçti, Dione'un karşımda olmasını diledim. Karşımda olsaydı da onu mahvedebilseydim.

Malcolm Alec'in gri gözlerine bakıyordum ama onu göremiyordum. Gözlerim kendi zihnime dönmüştü, başımın içine kızgın demirler saplanıyor gibiydi. Sonunda Malcolm birden elini sallayarak geri çekildi, bakışlarım kendine gelirken onun neden bu hareketi yaptığını anladım.

Elini yakmıştım.

"Ateşine bu şekilde maruz kalmak istemezdim," dedi bana kızmak yerine dudağı yukarı doğru kıvrılırken.

Kontrolsüz duygularımın en ufak sonuçlarından biriydi. Bir kere daha birini böyle kontrolümü kaybedip yakmıştım... *Fakat onun sebebi öfke değildi.* Bir yudum su veya nefes almak için gerekli olan oksijenmiş gibi onu istediğim için. Onu vücudumun her bir zerresinde hissetmek isterken arzum yere göğe sığmadığı için. Beni yükseltirken evrenin neredeyse en ücra köşelerine kadar gidip kendimi kaybettiğim için.

Jay Sullivan'ı arzuladığım için.

Talıta kulübedeki o anımız aklıma geldiğinde kasıldım çünkü artık ne o vardı ne de talıta kulübe.

Malcolm bendeki karamsar değişimi fark edince sırıtmayı bıraktı. Konuyu değiştirmenin kendisinin de yararına olacağını düşünmüş olacak ki beni süzdü. "Bir duş almak ister misin?"

Bakışlarım tekrar ana döndü, sertliğini kaybetmedi ama kaşlarım havalanmıştı. "Kötü koktuğumu mu ima ediyorsun?"

"Evet."

Suratım hafifçe buruşurken utanmak yerine pis pis suratına baktım. "Bu dürüstlüğün can sıkıcı olmaya başladı," dedim ayağa kalkarken. "Banyo nerede?"

Kısa bir kahkaha attı. "Üst katta."

"Kandiss gelirse..."

Telefonunu çıkarıp yine saate baktı. "Daha gelmesine yarım saat var, rahatına bak."

Açıkçası bunu sorduğu iyi olmuştu zira bir duş bana gerçekten iyi gelecekti. İki gündür ormanda yaşadığım için durumum içler acısıydı lakin annemle kaldığımız evde de doğru düzgün duş alamıyordum.

Somurtan ifademle Malcolm'a son bir kez baktıktan sonra merdivenlere yönelip yukarı çıktım.

Üst katta iki kapı vardı. Açık olan kapıdan gördüğüm kadarıyla birisi küçük bir odaydı. Diğer kapıya yönelip içeri doğru ittirdim, banyo olduğunu fark edince adımlarım oraya yöneldi.

İçerisi karanlıktı fakat bir mumu lavabonun kenarında görünce elimi savurdum ve mum alev alıp küçük bir ışık yaydı. Banyonun eski ahşap kapısını kapattığımda, kapının kilit yuvasının boş olduğunu gördüm. Etrafa bakındım ama kilide dair bir şey yoktu. Duşa kabin bile yoktu, o kısım naylon bir perdeyle ayrılıyordu.

Şikâyet etmeden üzerimdekilerden sıyrılıp duşa girdim ve perdeyi çektim. Eskiden olsa söylenip duracağım soğuk suyun altına sessizce girdim. Uyuşan bedenime inat canlılığını kaybetmeyen aklım yine bir yerlere dalıp gitmeme sebep olmuştu. Ellerimle yüzümü, vücudumu ovalarken tüm kirimden arınmaya çalışıyordum ama bir türlü tamamen temiz olamayacağımı düşünüyordum.

Gözlerimi kapalıyken başımı geriye attım ve o an bir ses işittim. Kapı usulca açıldı, ağır adımlar banyoya girdi.

"Kandiss biraz gecikeceğini söyledi."

Benden bir cevap bekliyordu. *Hayır, benden banyoya girdiği için bir tepki bekliyordu.* Bu haberi kapıyı açmadan da verebilirdi, iyi duyup duymadığımı bilemiyorsa da sadece eşikte durabilirdi fakat o içeri bir adım atmıştı. Benden beklediği tepkiyi alamayınca orada durmaya devam etti. Nefes alıp verişleri ağırlaşmıştı, ısınan suyun oluşturduğu buhar da banyoya yayılıyordu.

Yeni bir ateş söndürür başkasının yaktığını, yeni bir acıyla hafifler eski bir ağrı.

Bu cümle huzursuz edici bir sesle zihnimde yankılanmaya başladı. Bu olabilir miydi? Onun dokunuşlarını hem ruhumdan hem bedenimden silebilir miydim? Başka biri onun bendeki varlığını yok edebilir miydi?

Su vücudumdan akıp giderken öylece duruyordum. Malcolm, bundan cesaret aldı. Ağırlaşan havanın farkındaydı, perdeye doğru bir adım daha attığında tereddütle bekledi. Bense hiçbir şey olmuyormuş gibi hareket edip yüzümdeki suları sildim, saçlarımı geriye doğru ellerimle taradım. O sırada perdenin yavaşça aralandığının farkındaydım, arkama geçtiğinin de öyle... Ellerim hareket etmeyi kesti ama bedenim kıpırdamadı.

Banyoda sadece mum ışığı vardı, perdenin bağlı olduğu kayışlarından arasından sızan ışıkla beni doğru düzgün göremiyordu fakat varlığımın fazlasıyla farkında olduğunu anlayabiliyordum çünkü nefes alıp verişi ağırlaşmıştı.

İntikam hissiyle bulanan zihnim beni hareket etmemem için uyarıyordu. *Onu gönderme*, diyordu. *Onun sana dokunmasına izin ver. Bir Sullivan'ın izini ancak bir Sullivan silebilir.*

Omuzlarımdan kayıp giden suyla beraber bir dokunuş daha hissettim, başımı hafifçe eğdiğimde dövmeli elini gördüm. Sırtıma yaslandığında onun da üzeri ıslanmaya başladı ama bu umursayacağı son şey olmalıydı.

Kıpırdamadım.

Elini omzum boyunca kaydırdı, koluma geçti ve usul usul okşar gibi ellerime kadar indi. Sonra diğer eliyle ıslak saç tutamımı ensemden çekip diğer omzuma attı. Boynum tamamen açıkta kalırken yılan derimin de açığa çıktığının farkındaydım. Işık çok olmasa da orasının daha koyu göründüğünü biliyordum, derimin neye dönüştüğünü anlayacak kadar bilgiliydi.

"Bu..." dedi parmağını o koyu kısımda dolaştırarak. "Ne zaman oldu?"

Bir süre suyun ıslak zeminde çıkardığı ses dışında bir ses duyulmadı çünkü cevap vermedim. Sonunda, "O akşam," dedim kısaca.

Kısa bir an sessiz kaldı. "Cadılar böyle damgalanıyor olabilir fakat kötülük yaşayan her canlının içinde saklanıyor," dediğinde nefesi kulağıma çarptı. "Onu ortaya çıkarıp yolumuza devam edersek incinen değil, inciten oluruz."

"Kötü olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kötülük yapabileceğimi kabul ediyorum."

Cevabından sonra ikimiz de sessiz kaldık. Bir eli karnıma yerleştiğinde gerilim arttı. Kendimi bırakıp onun dokunuşuyla tüm izleri, tüm ihanetleri silmeyi diledim ve gözlerimi kapattım.

"Seni ilk kapanın o olması canımı çok sıktı," dedi sesi arzuyla boğulurken. "Ama sana dengelerin değişebileceğini söylemiştim." Diğer elini de karnıma koydu ve ikisini birlikte tenimde bir yol çizerken yukarı doğru çıkarmaya başladı. O an kendimi onun kollarında kaybetmek için bitmek bilmez bir istek duydum.

Fakat bu istek aklımdan geliyordu, kalbimden değil.

Kuzeniyle benzerlikleri çok fazlaydı. Varlığı *onun* gibi olduğu ortamı doldururken ateşi etrafındakileri yakabilir ve kolaylıkla birçok kişiyi cezbedebilirdi.

Fakat *bana* onun gibi hissettirmiyordu. Damarlarımdaki kan ısınmak yerine buz tutmuştu, cazibesi onunki gibi beni cezbetmiyordu ve şu an etrafı dolduran varlığı bana sadece *onu* hatırlatıyordu.

Elleri tam göğüslerime ulaşmak üzereyken ortamdaki büyünün varlığı ikimizi de kuşattı ve Malcolm hareketsiz kaldı. Bedenim isyan edip kin dolu aklımla iş birliği yaparken kararmış kalbim dengesiz ruhumla el ele verip onu durdurmuştu.

Malcolm'ın ellerini büyüyle hareket ettirip bedenimden uzaklaştırdım, su vanasını da büyüyle kapattıktan sonra arkamı döndüm. Başımı kaldırarak ona baktığımda büyümü de serbest bırakmıştım.

Kasılan bedeni gevşedi, bakışları üzerime düştü. O sırada parmak ucumda yükselip kulağına ulaştım. "Dengeler ben ne zaman istersem o zaman değişir."

Hiçbir şey yapmadı, sadece durumdan hoşnut olmadığını belli ederek öylece hareketsiz kaldı. Geri çekilip perdeyi aralayarak dışarı çıktım ve yerdeki eşyalarımı kucağımda toplayarak ıslak bir yol çizerken yan odaya geçtim.

Kapıyı kapattığımda tüm bedenimin kasıldığını ancak fark edebilmiştim. Oda karanlık olduğu için bir avucumda alev topu oluşturup etrafı aydınlattım, sonra yatağa gidip oturdum ve diğer kolumla gövdeme bas-

tırdığım kıyafetleri bir kenara koyarak bir süre bekledim. O ana kadar soluğumu tuttuğumun farkında bile değildim.

Onun izini silemezsin, dedi Anna.

Onun izini silmek istemiyorsun, dedi Belle.

Git gel yaşayan iç seslerimi de aklımı da susturdum. Hislerimi tarif edemeyecek kadar yorgundum. Bir yanım yaşama devam edebilmek için bir umut, bir güzel duygu yakalamak istiyordu; diğer yanım ise güzel hiçbir duyguya güvenmiyordu. Hiçbirini kendisini tekrar yarı yolda bırakır diye kabul etmiyordu.

Aşk, artık hayatıma alamayacağıma emin olduğum bir duyguydu. Beraberinde nefreti getirmişti ve o nefret, ben ne zaman ölürsem o zaman yok olacaktı.

Silkelenip ayağa kalktım. Çok daha önemli şeyler vardı, onlara odaklanmalıydım. Elimdeki alevi söndürüp karanlıkta belli belirsiz görerek üzerimi giyindim. Kirli kıyafetlerimi tekrar giymek istemezdim ama seçeneğim yoktu. Islak saçlarımı elimle sıkıp suyunu biraz azalttıktan sonra sol omzuma aldım. Kandiss'in yılan derimi görmesini istemiyordum.

Odadan çıktığımda aşağı katta birinin varlığını hissettim. Ayakkabısının kalın topukları zeminde sesler çıkarıyordu.

Kandiss gelmişti.

Vakit kaybetmeden merdivenleri inmeye başladım, en aşağı basamağa geldiğimde şömineye yakın bir yerde duran Kandiss görüş açıma girdi.

O da arkasını dönüp baktı, ardından bedenini tamamen bana çevirdi. Özenle maşa yaptığı siyah saçlarını yine sımsıkı atkuyruğu yapmıştı. Kahverengi *blazer* bir ceket giymişti ve kumaş kalem eteğiyle hoş görünüyordu. İnce kaşları havalanırken gözleri beni boydan boya süzdü. "Jefferson," derken bakışları yüzüme tırmanmıştı, ardından ıslak saçlarımı inceledi. "Derslerini çok aksattın."

Son basamağı da inip oturma odasına doğru birkaç adım daha attım. Malcolm'ın mutfakta olduğunu o zaman fark ettim, tezgâhtaki bir poşetten birkaç içecek alıp oturma odasına doğru yürüdü.

Üzeri hâlâ ıslaktı, hâkî rengi kazağı daha koyu görünüyordu ve üzerine yapışarak tüm kaslarını açığa çıkarmıştı. Nemli saçlarını geriye doğru yatırmıştı, Kandiss'in bu görüntüden oldukça memnun olduğuna emindim. Fakat benim de saçlarımın ıslaklığı tüm memnuniyetini silip süpürmüş gibi beni izliyordu.

Kutu içecekleri koltukların ortasına yerleştirilmiş masaya koyup birini kendine alarak açtı. Biraz dikkatli bakınca bira olduklarını anladım. Sıra-

dan biralar normalde avcıları etkilemiyordu fakat keyfine içiyor olduğu belliydi. "Hanımlar, bir şeyler içerken konuşmaya ne dersiniz?"

"Güzel bir ortam yaratmana gerek yok, Malcolm," dedim ona bakarken. "Tatsız gerçekleri hoş bir şekilde dile getiremeyiz."

Bana bakarken gözleri keskindi, duşta yaşanan anları aklından silemediğini bakışlarından anlayabiliyordum. Dudağı kıvrılırken içeceğini havaya kaldırıp tekrar ağzına götürdü. "Ben kötü olayların ortasında bile keyfime bakarım."

Ona tepki vermedim, gözlerim Kandiss'e çevrildiğinde yüzümde stabil bir ifade vardı. "Bu çocuğun en çok bu yönü beni çekiyor," dedi Kandiss dişlerini göstererek gülerken. Bir anda Klasik Edebiyat Öğretmeni Kandiss'ten Aithra'ya dönüşmüştü. Daha lakayt, daha hesapçı ve daha sinsiydi.

Yavaş adımlar atıp içeceklerden birini aldıktan sonra tekli koltuğa oturdu. Bacak bacak üzerine attıktan sonra içeceği açıp bir yudum aldı. "Beni neden görmek istediğini merak ediyorum, Annabelle. Çok fazla vaktim yok. Erkek arkadaşın ve babası tüm kasabaya kan kusturuyor, peşime birilerini takmamak için çok dikkatli olmam gerekti."

"Çok uzun sürmeyecek," dedim *erkek arkadaşın* kısmını es geçerek. "Senden öğrenmek istediğim bazı şeyler var. Bana yardım eder misin?"

Aithra şaşırmıştı. Beklediği şeyin bir yardım olmadığına emindim fakat bu kadar şaşıracağını düşünmemiştim. Gözleri kısa bir an Malcolm'a kaydı, onun da başını ona çevirdiğini ve kısa bir bakışma yaşadıklarını gördüm. Malcolm'dan bir onay bekliyordu...

Malcolm'ın bakışından her ne anladıysa bana döndü ve tek kaşını kaldırdı. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Konuştuklarımı Malcolm'ın duymasını istemesem de sonunda Aithra'nın ona anlatacağını bildiğim için bu konuda bir şey söylemedim, o yüzden direkt konuya girdim. "*Carceris* büyüsünün nasıl bozulacağını biliyor musun?"

Eden'ın annesini uyandırmak için Kandiss'ten Praesidiumların kitabını istemiştim ve onu bana ödünç verdiğinde bir süre *Carceris* büyüsünü araştırması için Sam'e bırakmıştım.

Rosanna isimli kadim bir Praesidium Cadısı'nın öğretilerini taşıyan bir kitaptı.

Kitapta büyüye dair bir şeyler bulmuştuk fakat nasıl çözüleceğini anlayacak kadar bilgili cadılar değildik. Ben ise o sayfaya daha sonra da erişebilmek için onu kopyalayıp saklamıştım. Daha doğrusu, saklanma konusunda en iyi olan türe emanet etmiştim. Bir Orman Nemfi'ne. *Arlow'a*...

Yine de o büyüyü çözebilmek için hâlâ bilgili olmak gerekiyordu, bu yüzden direkt Kandiss'e de sormak istemiştim. Bana bakarken kaşı sanki mümkünmüş gibi daha da havaya kalktı. İçeceğini masaya koyarken gözleri temkinli bir şekilde beni izliyor, ne cevap vereceğini ölçüp biçiyordu.

"Neden soruyorsun?"

Kolyemin soğuk metalini gerdanımda hissederken ona gerçeği söylemedim. Oradaki büyüyü muhtemelen kolyeye dokunsa hissederdi. "Soruma soruyla karşılık verirsen bu konuşma bitmez."

Sırtını yaslayıp dudaklarını büzdü. "Bu büyü uzun yıllardır Praesidiumların kullandığı bir büyü değil çünkü Dorchalarla savaşmayı bıraktık."

Praesidiumların yozlaşmasının Aithra gibi kendi çıkarları peşinde olanların başa geçmesiyle olduğunu düşündüm.

"Fakat elbette nasıl bozulduğunu biliyordum."

Bir umut kıvılcımı göğüs kafesimi sararken kalbim heyecanla tekledi. "Nasıl?" diye sordum tekrar.

"Sadece yapan bu büyüyü bozabilir."

Umudumun ölmesiyle heyecanı solan kalbim ağırlaştı, omuzlarıma binlerce ton yük binmiş gibi yerimde sendelemek üzereydim. Büyüyü ancak yapan bozabiliyorsa sakladığım sayfada yazanların hiçbir önemi yoktu. Annemin söylediğine göre bu büyüyü yapan cadı yaşlıydı ve ölmüştü.

"Bir yolu daha olabilir," dedi Kandiss tekrar konuşarak. O an ölen umuduma kalp masajı yapmaya başladım, o da bakışlarımdaki beklentiyi fark etmişti. "Objenin içindekini dışarı çıkaracak büyük bir büyü gücü gerek. Bu güç de tek bir cadıda olmaz. Düzinelerce güçlü cadı lazım. Belki çok daha fazlası."

Boston'daki Greta objemin içinden açığa çıkan bir miktar büyümün, benim çok güçlü olmamdan kaynaklandığını söylemişti. Cümlesi belli belirsiz kafamda yankılandı.

O kolyede hissettiğim güç, karanlık. Çok karanlık. Ve bu kadar büyük bir güç tüm cadıları aşar.

Ailemin ölüm haberini aldığımda içinde bulunduğum duygularımın yoğunluğu büyülerimi aktive etmişti ve kolyedeki büyüyü kırmıştım. Diğer kısmını da kendi başıma açığa çıkarabilir miydim? O denli bir duygu yoğunluğuna girebilir miydim?

"Hafızamın bir kısmı kayıp. O zamanlar büyü yaptığımı bile hatırlamayacağım şekilde yaşadıklarım bana unutturuldu. Hafızam nasıl geri yerine getirilebilir? Bunun *Carceris*'le bir ilgisi var mı?"

Kandiss, beni incelerken dudağını biraz daha büktü. "*Carceris*, sadece güçlerini hapseder. Zihnine yapılan bir büyü ise çok başka bir konu. Bunu yapmak için yine çok güçlü bir cadı olman lazım. Yapmak için de bozmak için de üzerinde incelikle çalışılmalı. Hafızanı geri almak yerine iyice kaybedebilir, bomboş bir zihne sahip olabilirsin ve sonrası sadece nefes alan bir bitkiye dönersin. Bu işe kolay kolay kimse kalkışmaz."

Sinirlerim o kadar bozulmuştu ki derin bir nefes alıp parmaklarımı alnıma bastırdım. Üzerimde uygulanan büyüler çok güçlüydü.

"Fakat ben bazı şeyleri hatırlamaya başlıyorum."

Kandiss duraksadı. Bakışları üzerimde uzun süre kalırken beni iyice ölçüp biçtiğini gördüm. "Öyleyse güçlerin kimsenin tahmin edemeyeceği kadar fazla demektir. Kendi lanetini kendin kırıyorsun."

Carceris büyüsünü de kendim kırıyordum fakat bu şekilde her şey yavaş ilerliyordu. Ben bütünüyle hafızama ve güçlerime kavuşmak istiyordum.

"Belki *Carceris* büyüsünü bozmak için Praesidiumları toplayabilirsin."

Kandiss başını geriye atıp neşesiz, kısa bir kahkaha attı.

"Senin için cadılarımı toplamayacağım," dedi kahkahası solarken. "Bunu neden yapayım ki? Bizden biri değilsin, bizden biri de hiçbir zaman olamazsın. Ancak Praesidium soyundan gelenler bize katılabilir, bunu da bir ayinle anlarız. Sen ise *melez*, kimin soyundan geldiğin belli mi? *Dorchaları* bırakıp bu ayine katılmaya niyetli misin?"

Melez olduğumu bildiği için gerildim fakat bu Kandiss'in pek de umurunda değil gibiydi. Preasidiumların melezle işi yoktu.

Avcı, Dorcha, melez, av, kurban... Benim ise sahip olduğum birçok özellik içinde bir Praesidium olmak yoktu.

"Melez olduğumu biliyorsan, Asteria olduğumu da biliyorsun demektir. Ardena'nın kızı olmam senin için bir anlam ifade etmiyor mu? Onun öğretilerini takip etmiyor musunuz?"

Kandiss'in yüzünde bir git gel yaşandı. Bir yandan onu Ardena'nın öğretilerini takip etmediği için yargıladığımı anlamıştı, bir yandan bu öğretiler umurunda değildi.

"Ben başa geldiğimde, meclis çoktan dağılmaya yüz tutmuştu. Dorchalar meclisimize sağlam darbeler indirdi. Ardena'nın öğretilerini bırakıp kendi kabuğuna çekilerek yaşayan bir sürü Praesidium var," dedi düz bir sesle. "Bizler bir arada kaldık fakat artık Ardena'nın öğretilerine körü körüne bağlı değiliz. Sadece kendi varlığını sürdürmeye çalışan cadılarız." Tek kaşı havaya kalktı. "Ve sen, bizim meclisimizden olmadığın için benim için hiçbir anlam ifade etmiyorsun."

Eden'ın kaçırdığı Praesidium çaylağı ise tam aksine, *Ardena'nın kızı* diyerek bana hürmet göstermişti. Praesidiumların hepsinin Kandiss gibi olduğunu sanmıyordum.

Malcolm'ın Kandiss'i bana yardım etmeye ikna edebileceğini düşünmüyordum, yine de sonra şansımı deneyecektim. Söz konusu olan Malcolm ise sessizce bizi dinliyordu, bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum ama ona bakmadım. "Başka bir sorum daha var," dedim Kandiss'e.

Bana bilgi vermekten çok memnun değildi fakat aynı zamanda merak da ediyordu. "Nedir?"

Şöminede yanan ateşin çıtırtısını dinlerken bir iki saniye konuşmadım. Sonunda dudaklarım aralandı ve ona gizli gizli aklımda dönüp duran bir soruyu sordum. "Herhangi bir cadı, Preasidium ya da Dorcha olması bile fark etmez. Biçim değiştirebilir mi?"

Kandiss kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

"Yani başka birisinin görüntüsüne bürünebilir mi? Ya da böyle bir illüzyon yaratabilir mi?"

Kandiss uzun uzadıya düşündü. "Tarihte *Spiritus*'u illüzyon olan cadılar oldu fakat geçici bir şey, sürekliliğini sağlamak mümkün değil. Sana kendisini başkasının suretinde gösterse de bu kısa sürer, belki birkaç dakika. En fazla birkaç saat."

Ben sessizce onu dinlemeye devam ederken tekrar konuştu.

"*Spiritus*'u biçim değiştirmek olan cadılar da görülmüş fakat onların da en fazla saç rengi, göz rengi ya da herhangi ufak detayları değiştirebildikleri söylenir. Tamamen biçim değiştirilmesi, birinin suretine bürünmek gibi şeyler yapabilen birini duymadım. Pek mümkün görünmüyor."

İllüzyonu ele alırsam; annemin yanında çok uzun süre kalmıştım, yolculuk ederken tüm günüm onun yanında da geçmişti. O zaman bu büyü bir süreden sonra yok olurdu. Biçim değiştirmek ise küçük detaylarla oluyorsa annemin tüm detayları aynıydı. Saçları, gözleri, dudakları... Tamamen Hilda Jefferson'dı. Bu yüzden onun yerine geçen biri yoktu.

O, annemdi.

Bunun beni rahatlattığını mı yoksa kedere mi sürüklediğini anlayamadım. "Sorularımı cevapladığınız için teşekkürler, *Bayan Kandiss.*" Cümlenin sonunda ona hitap ederken yapmacık bir saygı ifadesi katmıştım. Sonra gitmek için hareketlenip arkamı döndüm ama Kandiss'in sesi beni durdurdu.

"Aşkın ilk soluğu, mantığın son soluğudur."

Bedenim kazık yutmuş gibi orada öylece dikilirken boğazımda bir yumru belirdi, yüzüm kasvetle çarpıldı. Başımı hafifçe çevirip omzumun üzerinden ona baktım.

Gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyordu. "O gün derste aşkı savunduğunu hatırlıyor musun, Annabelle?" dedi başını hafifçe yana yatırarak. "Merak ediyorum, hâlâ aynı mı düşünüyorsun?"

Parmaklarım avuç içlerime kıvrıldı, boğazımdaki yumru yakıcı bir hisse dönüştü.

"Güzel duygular yaşayamadan, güç uğruna bir hayat geçirip ölmek sence hâlâ oldukça acınası mı?"

Oddyseia'yı tartışırken Jay'le girdiğimiz münakaşayı hatırlatınca sinir uçlarıma kadar uyarıldım. Bedenimi tamamen Kandiss'e döndürdüm ve dimdik karşısında dikildim. Bakışlarım çelikten bir ifadeye kavuştu fakat boğazımdaki yumru hâlâ yerindeydi. "Bana kalırsa... Güce âşık olan, adı altın harflerle anılsın diye savaşa katılan Aşil'in de âşık olduğu kadını kaçırdığı için bir savaş çıkmasına sebep olan Paris'in de... *Canı cehenneme.* Kısacası Bayan Kandiss, eğer şu an o derste olsaydım size şunu söylerdim..." dedim ve dudaklarım yapmacık bir neşeyle kıvrıldı. "Aşkın canı cehenneme."

Sonra arkamı döndüm ve daha fazla orada durmak istemeyerek dış kapıya yürümeye başladım. Tam kapıyı açıp dışarı adım atmıştım ki arkamda birinin varlığını hissettim. Başımı çevirdiğimde Malcolm tam dibimdeydi.

"Bunu al," dedi bana bir şey uzatarak. Eline baktığımda bir telefon tuttuğunu gördüm. "Numaram kayıtlı." Sonrasında dudağı imayla kıvrıldı. "Bundan sonra ulaşmak istediğinde Pençe'yi basmana gerek yok."

Bir telefona bir onun yüzüne baktıktan sonra mantıklı geldiği için telefonu aldım. Pençe'ye gitmem artık fazla riskli olurdu. Dean, Jay'e söyledi mi, söylemedi mi bilmiyordum ama bir şekilde birileri peşime düşerdi.

Malcolm'a hiçbir şey söylemeden son bir bakış attım. Üzeri hâlâ ıslaktı, muhtemelen ıslak kıyafetlerini biraz sonra Kandiss çıkaracaktı. Fakat bana olan bakışları aklının hâlâ duşta kaldığını gösteriyordu.

Onun bakışlarını göz ardı ederek arkamı döndüm ve adımlarımı hızlandırdım. Ağaçların arasında karıştıktan sonra ise hızla koşmaya başladım. Bir an önce motoruma ulaşıp annemin yanına dönmem gerekiyordu. Kurt formuma bürünmemiştim çünkü alev alev yanan tüylerim fazla dikkat çekiyordu, avcı formumla da yeteri kadar hızlı olmalıydım. Bu şekilde kendi kendime talim yapmış oluyordum.

Yolumu ağaçların arasından sızan ay ışığıyla bulurken hızımı biraz daha arttırdım. Ağaçlar esen rüzgârın etkisiyle eğilip bükülüyor, hava git-

tikçe bozuyordu. Motor sürerken böyle zamanlarda zorlanıyordum ama şu an başka bir taşıtım yoktu. Sonunda motoruma ulaştıktan sonra üzerine bindim ve rüzgâra rağmen hızla anneme doğru yola çıktım.

Kandiss'ten öğrendiklerimden sonra içimde dikenleri olan bir sarmaşık gibi dolanan şüphe bitmişti. Bir parçam onu bulduğu için minnettar, mutlu ve sevinçliydi. Diğer yanım ise daima onun annem olamayabileceğini düşünüyordu ama bunu kimseye, hatta kendime bile yansıtmamıştım.

Sonunda annem ve diğer Dorchalarla kaldığımız eve geldiğimde motoru bahçeye park ettim. Annem muhtemelen motordan rahatsız olacaktı fakat ona gerekli açıklamayı yaparsam kabul edeceğine emindim. Gözlerim onun kaldığı odanın penceresine tırmandı, perdenin hareket etmesini bekledim ama bir kıpırtı yoktu. Kaşlarımı hafifçe çatarak motordan indim ve eve doğru yürümeye başladım. Annem evde olsaydı mutlaka motorun sesini duyar, pencereden bakardı.

İçeri girdiğimde başımı sola çevirdim ve annemin en sadık yardımcısını koltuklardan birinde otururken buldum.

Üzerinde pelerini yoktu, eski püskü yeri süpüren siyah bir elbise giyiyordu. Siyah saçlarını arkadan topuz yapmıştı. Yüzünün yarısı yılan derisiyken diğer yarısı pürüzsüzdü. Böyle bakınca bir mutanda benziyordu.

"Annem nerede?"

Bana bakarken gözleri hafifçe kısıldı. Tıslamak üzereymiş gibi ağzını açtı fakat onun yerine kısık sesle konuştu. "Tanrıçamızı kutsuyor."

Ne?

Kaşlarım hafifçe çatılırken ne demek istediğini aslında anlamıştım. Dorchaların tanrıça kabul ettiği kişi, Dione'du. İsmi bile içimde köklü, kadim ve tekinsiz bir şeyin uyanmasına sebep oluyordu.

"Nerede?"

"Ormanda," dedi Mutant.

Gözlerimi Alexis'in kaldığı odaya çevirdim. "Ya o?"

Mutant bu sefer sessizce tısladı. "Odasından hiç çıkmadı."

"Yemeğini götürüyor musunuz? Aç kalmadığından emin oldun mu?"

Sinirlense de belli etmemesi gerektiğini öğrenecek kadar akıllıydı. "Evet, Asteria. İstediğin gibi onunla ilgileniliyor."

Dudaklarımı bastırdım ve Alexis'in kapısına son kez baktıktan sonra arkamı dönüp bahçede yürümeye başladım. Annemin yanına giderken adımlarım yavaştı; hem ona tanrıçasını kutsarken ulaşmak istemiyordum hem de ne yaptığını deli gibi merak ediyordum.

Sesleri dinledim, onun hareketlerini duyabilmek için iyice kulak kesildim. Ormanda dolaşan dört bacaklı küçük hayvanların bile sesini duysam da ona dair... *Ah, evet. İşte bu.*

Onu duymuştum. Kadife gibi sesiyle söylediği kelimeleri işitebiliyordum ama o kelimeler yabancıydı. Kulağa Latince gibi geliyordu.

Tüm avcı yeteneklerimi kuşanarak sessizce yürüdüm, nefes bile almıyordum. Geniş bir sedir ağacının altına geldiğimde, kalın gövdesinden başımı uzatarak sesin geldiği yöne baktım. Nutkum ne denli tutulabilirse öyle tutulmuştu.

Annem bir uçurumun kenarındaki kayalığın yanındaydı. Uçurumun aşağısından ileriye doğru uzanmış okyanusa vuran yakamozu görüyordum. Arkamdaki orman ise rüzgârın etkisiyle titreşen ağaçlarla doluydu fakat annemin omuzlarına gelen sarı saçlarının tek bir teli bile o rüzgârdan etkilenmiyordu.

Arkası bana dönüktü, yerde dizlerinin üzerine oturuyordu. Üzeri ise... Çıplaktı. Ve benim nutkumun tutulmasına asıl sebep olan ise pürüzsüz bir ten beklerken sırtının boydan boya kararmış, pullanmış bir deriye sahip olmasıydı. *Yılan derisine...*

Çevresine beyaz bir şeyle çember çizdiğini fark ettim, o da o çemberin ortasındaydı. Önünde ne vardı, bilmiyorum ama başını eğmiş bir şeyler mırıldanıyordu.

Daha fazla dayanamayıp ona doğru yürüdüğümde beni fark ettiyse de başını kaldırmadı ya da fark etmedi. Biraz daha yürüdüm ve onun önünü görebileceğim bir noktada durdum. Gözlerim çemberi oluşturan beyaz tozun üzerinde gezindi, tuz ya da şekerdi. Önünde ise dumanı tüten bir tütsü, alevi cılız bir ışık yayan bir mum ve boş bir tüp şişe vardı. O kapalı gözleriyle hâlâ bir şeyler mırıldanırken omuzlarını, bacaklarını ve göğüslerini saran yılan derisini de gördüm.

Annemin yüzü dışında her yerini kaplayan derisi, dehşetle sarsılmama ve şok içinde kalmama neden oldu. Onun ne kadar kötülüğe karıştığını merak ediyordum ve aldığım cevap sarsıcıydı.

Annem, o an gözlerini açtı. Geriye doğru bir adım attım ama daha fazla hareket edemedim. Başını kaldırıp bana baktığında, ona nasıl karşılık verdim bilmiyorum ama annemin yüzünde tuhaf bir dinginlik vardı. Bedenine bakmamaya özen göstererek gözlerimi tanıdık yüzünde tutuyordum.

"Asteria," dedi dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrılırken. "Hoş geldin, bebeğim."

Kafam allak bullak olmuş hâlde ona bakarken dudaklarım hareket etmedi.

Annem ayağa kalktı, bedeni tamamen yılan derisiyle kaplı olduğundan gerilememek için kendimi zor tuttum çünkü ondan korktuğumu düşünmesini istemiyordum. Nasıl bu hâle geldiğini öğrenmeli, her anını bilip anlamalıydım. Onun daima yanında olacak, yüzünün de o deriyle kaplanmasını engelleyecektim. Onun yüzü tek dayanağımdı. *Babamın sevdiği, kraliçesi olarak adlandırdığı Hilda'nın yüzüydü.*

Annem, eliyle mumun alevini söndürdü, tütsü de sönerek duman oluşturmayı bıraktı. Bana doğru yürümeye başladı, çemberden çıkarken ayağıyla önce yerdeki beyaz tozu dağıttı.

"Tam zamanında geldin." Zarif bir şekilde eğilip yerdeki pelerinini aldıktan sonra üzerine geçirdi. "Seninle konuşmak isteyen biri var."

Kaşlarım çatılırken kendimi konuşmaya zorladım ve ağzımdan zar zor bir kelime çıkarabilirdim. "Kim?"

Annem pelerinini bağladıktan sonra bana yaklaştı ve bir elini yanağıma uzatıp okşadı. Vereceği cevabı biliyordum fakat emin olamamıştım. Mümkün müydü, onu bile bilmiyordum.

Annem dudaklarını aralayıp cevabı verdiğinde ise tam da düşündüğüm ismi söylemişti ve ben *keşke mümkün olmasıydı* diye diledim. Benim duyduğumu bilse de bir kere daha dile getirdi.

"Doğru duydun, Asteria. *Dione*, seninle konuşmak istiyor."

BÖLÜM 6: LANETLİ CADI

♪ *Klergy "Caught In The Fire"* ♪

Ben, Koruyucu Lycan. Ardena'nın sevgilisi, Asteria'nın babası. Fakat artık yeni bir ünvanım daha var, Avcı Lycan.

Hayatımın bundan sonraki döneminde sevgilimi ve kızımı benden alanları avlayarak geçireceğim. Bu yeni ünvanı kazanmama sebep olan karanlığın hizmetkârı, Dione. Kanımın üzerine yemin ederim ki ölüm bile kurtuluşun olmayacak. Cehennemin kapılarından, seni kendi ellerimle yakmak için geçeceğim.

Kanımdaki laneti taşıyanlar, bu kitap olanları öğrendikten sonra yolumu takip ederken sizlere rehber olsun.

Yüce Ardena ve kızı Asteria anısına...

Barthram bana avcıların kadim kitabı *Lupus*'u okuttuğunda bu satırlar zihnime kazınmıştı. Şimdi ise düşüncelerimde cirit atarken benim için yazdığı cümle de kulaklarımda yankı yaptı.

Ruhundaki karanlığın şehvetli sesine kulak verme. Dilerim Asteria'nın ışığında ilerlersin, kızım. Dilerim, ışığın karanlığı yakıp kül eder.

İçimde filizlenen huzursuzluk gittikçe büyürken annemin gözlerinin içine bakıyordum. Ona bakarken gözlerimi bile kırpmadığımı, nefesimi içimde tuttuğumu fark ediyordum ama yaşamsal fonksiyonlarımı bir türlü harekete geçiremiyordum.

Lycan bana karanlığın şehvetli sesine kulak vermememi öğütlemişti ama bu hâle gelmeme sebep olan kaç yalan, kaç ihanet vardı, bilmeyecekti. Onun izinden giden avcılar, bedenlerinde yılan derisi taşımıyor diye iyi mi oluyordu? Yalan ve ihanet de karanlığın şehvetli sesine kulak verenlerin işi değil miydi?

Küçük bir çocuğu ırkı için bir ritüelde kurban etmeyi amaçlayan Barthram Sullivan'ın Dione'dan ne farkı vardı? Erişkinliğe eriştiğimde ise kendi irademi baltalayıp yine onlar için kurban olmayı seçmemi planlaması kara büyülerden daha mı iyiydi?

İntikamla beslenen zihnim her şeyi yutuyor, dünyamı zifirî karanlığa çeviriyordu. Nerede durduğumu bilmiyordum. Belki hepsinden daha kötü bir şeye dönüşüyordum, belki de bir şeylere inanmak, yaşamak için bir kötücül olan yöntemlere bile tutunmak için çırpınan bir zavallıydım.

"Dione öldü. Bu nasıl olabilir?" dedim tereddüt dolu bir sesle. "Ölülerle konuşmanın bir yolu var mı?"

Bu sorular ister istemez başka bir düşünceyi beraberinde getirmişti. *Babamla konuşabilir miydim?*

Annem, elini yanağımdan çekti ve bir adım geri atarken yerdeki ritüel eşyalarına baktı. "Hayır, ölülerle konuşmanın bir yolu yok."

Omuzlarım düşerken birkaç saniyelik umudum sönmüştü. "Öyleyse nasıl..."

"Dione, sıradan bir ölü değil." Annem tekrar bana baktı. "Dünyevi varlık olmaktan çıkması son yaptığı bir ritüel sırasında oldu."

"Cadılar ve avcıların çocukları olmasın diye yaptığı ritüel," derken sesim yere bastığım toprak kadar pürüzlüydü. "Bir *lanet* daha."

"Seni bulabilmek için yaptığı bir şeydi," dedi annem olayı basite indirgeyerek. "Fakat kendisi bu dünyadan giderse Dorchalarını kim yönlendirecekti? Onlara nasıl ulaşabilecekti? Bu soruların cevabını kendini soyuna bağlamakta buldu."

Gözlerimin büyüdüğünü ve kaslarımın tek tek kasılışını hissettim; kalbimin tekinsiz bir ritimle çarpmaya başladığını fark ettim. "Nasıl yani?" dedim soluk verir gibi. "Ne?" Başımı iki yana salladım. "Anlamadım. Ne diyorsun sen?"

Annemin dudağında gece seması kadar güzel ama bir o kadar karanlık bir kıvrım belirdi. "Evet, kızım, biz Dione'un soyundan geliyoruz."

Kalbim yerinden çıkacak gibi sertçe göğüs kafesimi döverken geriye bir adım attım. Kanım resmen damarlarımda donarken dudaklarım aralanmış, bir sürü soruyu dışarı dökmek için bekliyordu.

"Onun çocuğu mu vardı?" diye sorarken dehşetim sesime karışmıştı. "Nasıl onun soyundan gelebiliriz?"

"Bir oğlu vardı. İsmi Blake Nightingale." Sonra dudakları büküldü ve bana bugüne kadar kafa yormadığım yeni bir bilgi verdi. "Benim soyadım da Nightingale."

Başımı iki yana salladım; annemin bir Jefferson olmadan önce hangi soyadını taşıdığını bilmediğimi ve bunu sorgulamadığımı fark ettim. Biz hep üç kişilik bir aileydik. Kendi fanusumuza o kadar kapanmıştık ki soyumuz nereden geliyor, nereye gidiyor düşünmemiştim. Hiçbir Jefferson'la karşılaşmamıştım. Hiçbir Nightingale ile de öyle. Sanki üçümüz yoktan var olmuştuk.

Ta ki şimdiye kadar. Evet, her ailede olduğu gibi bizim de geçmişimiz ve bağlı olduğumuz bir soyağacı vardı. Bu gerçek beni şoka sürüklemişti çünkü asırlar önce katleden kadının soyundan geliyordum.

Bu dünyadan aldığı hayat, yine onun kanıyla bu dünyaya gelmişti.

"Bana soyadını daha önce hiç söylememiştin."

Annem koyu renk gözlerini yüzümden çekti ve arkasını dönmek üzereyken cevap verdi. "O zamanlar için gerekli bir bilgi değildi."

Yürümeye başladığında sorularım bitmediği için peşine takıldım. "Öyleyse sen... Ben geldiğimde Dione ile mi konuşuyordun?"

"Tam anlamıyla konuşma denemez. Daha çok zihninde beliren düşünceler gibi," dedi annem. "Kafanın içinde yankılanan cümleler." Sonra bana yan bir bakış attı. "Fakat senin için planım başka. Sen birebir konuşacaksın."

"Nasıl?" dedim gerilim boğazımdan yukarı tırmanırken. "Bunu her zaman yapıyor muydun?"

Süzülür gibi yürüdüğü için benim adımlarım onun yanında yavan ve kaba kalıyordu. "Dione ile normal şartlarda diyalog kuramam fakat bazen rüyalarıma girer çünkü onun *Spritius*'larından biri buydu." Bana bu seferki bakışında dudakları da kıvrılmıştı. "Bizim *Spiritus*'umuzun olduğu gibi."

Tanrım.

Tanrım.

TANRIM.

Spiritus'um Dione'un soyundan geldiğim için vardı.

"Öyleyse benimle rüyamda mı konuşacak?"

"Hayır." Evin bahçesine yaklaştığımızda annem durup bana döndü. "Bunu denediğine eminim ama görünen o ki zihnine sızamıyor, rüyalarına giremiyor. Bir şekilde zihnin ona kapalı. Bu yüzden başka bir yol deneyeceğiz. *Bir ritüel.*"

Onunla konuşmak istemiyordum. Onu gördüğüm an boğmak ve dünyevi olmayan varlığı her nereye gidiyorsa oraya geri postalamak istiyordum. Annem de bunu fark etmiş gibi yüzümü inceledi, ihtiyatlı bir ifadesi vardı ama yine de gözlerinde uğursuz bir parıltı yakaladım.

"Onunla konuşmak istemiyor musun?"

Sesim neredeyse Dorchalar gibi çatallı çıkacaktı. Fakat söylemeyi dilemediğim ve önceden olsa asla söyleyeceğimi düşünmediğim şeyi dile getirdim. "İstiyorum," dedim kırık bir cam kadar keskin bir sesle. "Dione ile konuşacağım."

Annemin dudaklarına muzaffer bir gülümseme yayıldı. "Şimdilik odana git ve dinlen, bebeğim. Ruhunu ve bedenini alacakaranlıktaki ritüele hazırla. Enerji, cadılar için her şeydir."

Sonra arkasını döndü ve süzülerek eve ilerleyip içeri girdi. Bense bir süre orada dikilip boş gözlerle arkasından baktım ama aklım boş değildi, aksine hıncahınç doluydu.

Odama nasıl çıktığımı, o kapıyı nasıl kapattığımı anımsayamıyordum. Kırık aynanın önüne geldiğimde hâlâ kendi zihnime dönük hâldeydim. Hayatım nasıl bir noktaya gelmişti, inanılır gibi değildi. Annem bir Dorcha'ydı ve gecenin en karanlık anında birlik olup asırlar önce yaşamış, kadim bir cadıyla iletişim kuracaktık.

Soyundan geldiğim cadıyla...

Başımı yana eğip boynumdaki yılan derisine dokundum. Ruhum resmen kaynıyor, tenim ısınmaya başlıyordu. Dudaklarımın hafifçe kıvrıldığını hissettim fakat aynadaki görüntümde gülümsemiyordum. Çünkü o Annabelle'di, ben ise Asteria.

Daha çok güldüm, bir noktada dişlerim bile görünüyor olmalıydı ama aynadaki yansımam yine gülmedi.

Ben de o aynayı kırdım.

Büyümle patlayan aynanın her parçası savruldu, bazıları üzerime geldi ve yüzümde çizikler açtı. Fakat umursamadım, acıyan tenim ruhumdaki acıları unutturduğu için minnettar kaldım.

Annabelle istediği kadar dehşete düşebilirdi. Asteria, Dione ile konuşmaya can atıyordu.

Gece en karanlık anını yaşıyor, rüzgâr biraz sonra gerçekleştirilecek ritüelin uğursuzluğunu haykırır gibi uğulduyordu. Üzerimdeki pelerinin etekleri uçuşurken diğer Dorchaların oluşturduğu kalabalığa doğru telaşsız adımlarla yürüyordum.

Alexis odasındaydı. Özellikle onun bu anlara şahit olmaması için odasında kaldığından emin olmalarını istemiştim. Dikkatim dağılabilirdi ya da beni böyle görmesini istemiyordum, bilmiyordum.

Annem kalabalığın ötesinde duruyor, beni bekliyordu. Çıplak ayaklarım yerdeki ağaç dallarını, yaprakları ezerken yürümeye devam ettim. Dorchalar kenara çekildi, annemin olduğu yere ulaşmam için bana yol verdiler.

Annem yine okyanusun yamacındaki kayalığın yanındaydı. Ağaçlar tam o kısma gelmeden bittiği için gölgede kalmıyor, sönmesine az bir vakit kalan ay ışığı bütünüyle üzerine vuruyordu. Yanına yaklaştığımda elini uzatarak beni karşıladı, koyu renk gözleri başlığının altından derin kuyular gibi görünüyordu. Pelerininin etekleri okyanus sularından teğet geçip bize ulaşan tuzlu rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu.

Elini tuttuğumda soğuk teni ürpermeme sebep oldu ya da koyu renk gözlerindeki bir ifadeydi buna sebep olan. O başını öne çevirdiğinde ben de Dorchalara doğru döndüm.

Nasıl bir ritüel gerçekleştirecektik, bilmiyordum ama içten içe heyecanlandığımı fark ettim. Özüme, cadılığa daha çok karıştığımı hissediyordum. Büyüm sanki elektrik akımı gibi vücudumda cızırdıyor, tüm gücünü dışarı akıtmak için sabırsızca bekliyordu.

"Karanlığın kızları!" Annem vakur bir sesle konuşmaya başladığında elimi bırakmıştı. Ellerini iki yana açıp seslenirken onları peşinden bir savaşa kolaylıkla sürükleyebilecek gibiydi. "Bizler, kabul görmeyenleriz."

Dorchaların hepsi başlığını takmıştı ve yüzleri görünmüyordu. Onları ilk gördüğüm zamanki gibi sanki tamamen karanlıktan oluşuyorlardı.

"Bizi avlamaya ant içtiler. Bizi karanlığa sürdüler ve saklanmaya mecbur ettiklerini sandılar. Lakin bilmiyorlar ki bizler o karanlıktan doğduk. Onun koynuna saklanmamız bizi mutsuz etmez, neşeye boğar. Onun ellerini tutmak bizi güçsüz kılmaz, yenilmez yapar."

Nutkum tutulmuş hâldeydim. Bu sözleri nasıl böyle akıcı söyleyebildiğini bilmiyordum. Her gün okuduğu, Dione'un kitaplarından mı öğrenmişti? Yoksa içten gelen bir ateşle mi söylüyordu?

"Bugün burada, kabul görmeyenleri bir çatıda toplayan, bir aile yapan, onları kendi çocukları gibi kucaklayan annemiz, Yüce Dione'un huzuruna çıktık. Kutsamamız üzerine olsun!"

"Kutsamamız Yüce Dione'un üzerine olsun!" Dorchaların çatallı sesleri rüzgâra karıştı.

Kötü olanları kendi çocuğu gibi görürken minicik bir bebeği kurban etmekten çekinmeyen birini kutsuyorlardı. Her ne kadar cehennemin ateşini tatmış bir ruha sahip olsam da buna anlam veremiyor, kötülüğün bu boyutunu kabul etmiyordum.

Sonra fevrilikle kendi yaptıklarım ve yapabileceklerim aklıma geldi. Dorchaların Jay'in doğum gününde saldırmasını sağlamış, herkesin gafil avlanmasına neden olmuştum. O gün ölenler vardı, belki de anne ve babasını kaybeden avcılar vardı. Kendi durduğum yerden bile bir şeyleri yargılamak ne kolaydı?

Ben kendi öz eleştirimi yaparken annem dönüp bana baktı. Yüzümü hafifçe çevirip asla kırpamadığım donuk gözlerle ona karşılık verdim.

Yüzünde tekinsiz bir gülümseme belirdi. "Başlayalım."

Bir an o kadar heyecanlandım ki ellerim tir tir titredi, saklamak için pelerinin içine soktum. Dorchalar hareketlendiğinde bakışlarım onlara çevrildi, artık odağım üzerlerindeydi.

Ortada bir boşluk bıraktılar. Altı tanesi o boşluğa gelerek bir daire oluşturdu ve ellerindeki keseleri yere doğru eğip içindeki beyaz tozu yere dökmeye başladılar. O tozun tuz olduğuna neredeyse emindim.

Onlar dairenin tam dışındayken bir tanesi ortaya geçti ve yere geniş çe bir kâse koydu. Kollarını iki yana açtığında üzerindeki pelerini diğer Dorchalardan biri çözüp çıkardı. Çemberin ortasındaki Dorcha çırılçıplak kalmıştı. Saçları siyah ve omuzlarına gelecek şekilde kısaydı, bedeni ise o kadar yılan derisiyle doluydu ki annemin bedenine neredeyse yaklaşmıştı.

Onun ne yapacağını beklerken anneme kaçamak bir bakış attım. O sırada diğer Dorchaların hepsi dizlerinin üzerine çöktü, pelerinleri toprağı süpürürken başlarını eğdikleri için başlıkları da yüzlerini yarı yarıya örtmüştü. Sadece ben, annem ve çemberin ortasındaki kız ayakta duruyorduk.

Ritüelin nasıl yapılacağını bilmediğim için içimdeki merak duygusuyla gözlerim etrafta dolaştı. Dizlerinin üzerine çökmüş olan Dorchalar pelerinlerini çözüp aynı anda yere bıraktı, hepsinin vücutları yer yer yılan derisiyle kaplı olsa da tam anlamıyla seçemiyordum çünkü vücutlarını çamura bulamışlardı.

Hepsi koordine bir şekilde yere avuçlarını vurdu, iki yana sallanırken gözlerini kapatıp başlarını geriye attılar. Sonra aynı anda senkronize bir şekilde tekrar yere vurdular.

"*Mater tenebrarum, te vocamus*[1]."

Hep bir ağızdan bu cümleyi söylediklerinde sesleri ayın önüne geçen kara bir bulut gibiydi, yeryüzünü gölgeler kaplıyordu. Yere tekrar vurdular, ellerini yüzlerine götürdüler ve toprağı gözlerinden aşağı bir yol çizerek yanaklarına bulaştırdılar. Ardından kollarını havaya kaldırıp gökyüzüne doğru tuttuklarında ağaçlar doğal olmayan bir rüzgâra kapıldı. Hepsinin avuçlarından birden çıkan alevler meşale ışıkları gibi etrafı aydınlattı.

"*Terra et coelum unum fiat. Omnia finiant in tenebris eternis.*[2]"

Latince kelimeler bir ilahi gibi dillerinden dökülüyordu. Annem de hareketlendi, birden tek dizini kırarak yere oturduğunda yüzü hafifçe bana döndü ve bana da aynısını yapmam için bakışlarıyla işaret verdi. Ritüel boyunca onu izleyeceğimi söylediğim için ima ettiği şeyi yapıp tek dizimi kırarak yere oturdum.

Dorchalar biraz önceki kelimeleri tekrarlarken annem bir elini toprağa bastırdı ve ilahilerine yeni bir cümle ekledi.

[1]Karanlığın annesi, seni çağırıyoruz. (Yazar Notu)

[2]Yer ile gök bir olsun. Her şey sonsuz karanlıkta son bulsun. (y.n.)

"*Natura, da industriam tuam*[3]."

Sanki toprağın altında binlerce sürüngen harekete geçmiş gibi yer hafifçe sarsıldı. Bir enerji akımı parmaklarımdan vücuduma akmaya başladı, tüm kaslarımda dolaştı ve damarlarımdaki kanı yanıcı bir madde gibi tutuşturdu.

Annem usulca önce yüzünü, sonra da tek elini hafifçe havaya kaldırdı. Ben de aynı şeyi tekrarladım.

"*Caeli, da nobis industriam tuam*[4]."

Havanın titreşip doğal olmayan bir şekilde ağırlaştığını ve büyünün varlığının tüm tenimi karıncalandırdığını hissediyordum. Pelerinimin içinden resmen çıplak vücuduma akın ediyordu.

Sonra annem avucu yukarı bakacak şekilde elini çevirdi. Aynı şekilde onu tekrarlarken içimdeki neler yapabileceği öngörülemez kadim gücün tek gözünü açıp bizi izlediğini fark edebiliyordum. Kolyem içindeki büyüyü tutmakta zorlanıyor gibi ısınıyordu. Annemin avucunda da bir alev topu dans etmeye başladı, ben de onun gibi gücüme odaklanıp elimde bir alev huzmesi oluşturdum.

"*Ignem, da nobis industriam tuam*[5]."

Dünya sanki bir uykudan uyanmış gibiydi, enerji akışı tekrar vücuduma öyle bir doldu ki kolyem gittikçe daha da ısındı. Bedenim hem çok koşmuşum gibi titriyor hem de acilen bir uykuya dalmak istiyormuşum gibi sükûnetle bekliyordu.

Annemin ve diğerlerinin elindeki alev sönünce, ben de alevimi söndürdüm. Annem o an iki elini havaya kaldırdı ve hiç beklemediğim bir şey oldu.

Yamacında durduğumuz okyanusun suları bizim olduğumuz yere kadar yükseldiğinde şokla arkama baktım ama ritüeli bozmak ve aşırıya kaçan bir tepki vermek istemiyordum. Sular, tıpkı bir tsunami oluşturacak güçle havalanmıştı ama ne ileri gidiyor ne de üzerimize dehşetini saçıyordu. Öylece havaya doğru yükselen bir akıma kapılmış gibiydi ve gece semasında parıl parıl parlıyordu.

"*Aqua, da nobis industriam tuam*[6]."

Cadılık ilmini bilmiyordum. Ritüellerin nasıl yapıldığına dair bir bilgim de yoktu fakat genel geçer bir doğru olan, cadılığın doğadan gelen enerjilerin bir dışa aktarımı olduğunu bugün de anlamıştım. Doğa, büyü

[3]Doğa, bize enerjini ver. (y.n.)
[4]Hava, bize enerjini ver. (y.n.)
[5]Ateş, bize enerjini ver. (y.n.)
[6]Su, bize enerjini ver. (y.n.)

için gerekli enerjiyi taşıyordu. Duygular, büyünün kontrolünü sağlıyordu. Sözler, o kontrolü daha da sağlamlaştırıyordu.

Annem ellerini indirdiğinde sular söz dinleyen bir yılan gibi usulca tekrar okyanusa döndü, yamacın dibindeki kayalara çarpan dalgaları duyabilmiştim.

Annem ayağa kalktı, bir iki saniyelik tereddüdün ardından ben de kalktım; o üzerindeki pelerini çıkardığında aynısını tekrarladım. Annemin çıplak teni de çemberdeki Dorcha gibi çamura bulanmıştı, yılan derilerini belli belirsiz görüyordum. Benim bedenim çamura bulanmış değildi, saçlarım açıktı ve dalga dalga omuzlarımdan dökülüyor, birazı da çıplak göğüslerimi kapatıyordu.

Önceden olsa ulu orta çıplaklığımdan utanırdım fakat önceden *yılan derisiyle kaplı cadılarla bir ayin* de yapmazdım.

Annem çemberdeki kolları iki yana açık Dorcha'ya bakarken tekrar konuştu.

"*Maga Purgatorii benedicimus tibi*[7]."

Diğer tüm Dorchalar da onun söylediklerimi tekrarladı. Ben bu cümleleri dile getirmedim; dudaklarım sımsıkı kapalı ve gözlerim temkinli bir şekilde çemberin ortasındaki Dorcha'yı izliyordum.

Dorcha, yere eğildi ve kâseyi eline aldı. Sonra annem tekrar konuştu fakat bu sefer kendi dilimizde konuşmaya başlamıştı.

"Kanımız, kanın olsun."

Çemberin içindeki dâhil tüm Dorchalar bu cümleyi tekrarladı. Ne yapacaklarını beklerken gözlerim annem ve çemberin ortasındaki Dorcha arasında mekik dokuyordu. Sonra bir kalp atımı süresinde nefesimi kesen bir şey oldu. Okyanus sularının yükselmesi ya da o tarz bir şey değildi bu.

Annem elini ileri savurduğunda çemberin ortasındaki Dorcha'nın boğazını bir bıçakla boydan boya kesmiş gibi temiz ve inci bir çizgi belirdi.

Dorcha'nın kesilen boğazından kanı boşalmaya başladığında şok bedenim boyunca dalgalandı, ister istemez bir adım geriledim. Dudaklarım aralık, gözlerim donuk hâlde ona bakarken kanı damla damla kâseyi dolduruyordu. Görevini tamamlamak için ölüme direndiğini görebiliyordum; bedeni sarsılıyor, ağzından da irin gibi kanı fışkırıyordu. Kanının rengi o kadar koyuydu ki siyaha yüz tutmuştu.

Daha önce de Dorchaların kanını görmüştüm, şimdi ne kadar kara büyüye bulaşırlarsa o kadar kanlarının karardığını ve tenlerinin de o kadar çirkinleştiğini biliyordum.

[7]Seni çağırıyoruz, Araf'ın Cadısı. (y.n.)

Sonra Dorcha resmen bir mum gibi erimeye başladı. Bedeni yerle bütünleştiğinde toprağa karışan bir irin tabakasıydı, geriye sadece elinde ölene kadar sıkı sıkı tuttuğu koyu kanıyla dolu kâse kalmıştı.

Dorchaların eridiğine daha önce de şahit olmuştum. Bize Ardena Tapınağı'nda ilk saldırdıklarında Jay onlardan birini alnından hançerlemişti ve Dorcha bugünkü gibi eriyerek yerle bütünleşmişti. Varlıkları resmen doğanın atıklarından oluşuyordu.

Annem, biraz önce her ne kadar bir Dorcha olsa da *bir kızı* kurban etmemiş gibi yavaş adımlarla çembere doğru yürüdü, adımları zarifti ve bedeni de her hareketinde zarafetle kıvrılıyordu. Tuzu bozmadan dairenin içine girdi, kurban ettiği Dorcha'nın kanına basmamaya özen göstererek yere eğilip parmaklarını kâseye daldırdı.

Gözlerimle onu takip ederken zihnimde bir baskı vardı. Baş ağrım gittikçe artıyordu, gerilim saç diplerime kadar tırmanmıştı.

Annem parmaklarına bulaşan kan ile gözlerini kapatıp göz kapaklarına da denk gelecek şekilde yanaklarına doğru inen bir çizgi çekti. "Gözlerimiz, gözlerin olsun."

Şakaklarıma saplanan ağrıyla yüzümü buruşturdum ama bakışlarımı annemden çekmiyordum. Bir şeyler yaklaşıyordu, bunu omurgam boyunca tırmanan histen anlayabiliyordum.

Annem tekrar parmaklarını kâseye daldırdı ve kanı dudaklarına sürdü. Midemin bulandığını, safranın boğazıma kadar yükseldiğini hissettim. Beni kusmaktan alıkoyan merakım ve ritüeli bozmak istememedi.

"Sesimiz, sesin olsun." Sonra yavaş yavaş, sanki kendisine iyi gelecek bir kremi sürüyormuş gibi tüm yüzünü kana buladı. "Bedenimiz, bedenin olsun."

Sonra kâseyi iki eliyle tuttu ve yavaş yavaş doğruldu. Sırtı dik, duruşu görkemliydi. Yüzüne bulaşan kanın ardından gözlerimin içine baktı, o an resmen bir heykel gibi yerimde donmuştum. Ne gözlerimi kırpıyor ne de başka bir harekette bulunuyordum.

Annem delici bakışlarını benden çekmeden dudaklarında bir kıvrımla kâseyi yukarı kaldırdı. Ne yapacağını anladığımda istemsizce bedenim harekete geçti, titreyen bacaklarımdan nasıl güç aldım bilmiyorum ama ileri atıldım. Elimi öne uzatıp ona durmasını söyleyeceğim sırada o çoktan kâseyi dudaklarına götürüp kanı içmeye başladı.

Nutkum tutuldu, dudaklarım ona yapmamasını söylemek isteyerek aralanmıştı ama onun yerine ağzımdan bambaşka bir şey döküldü. *Bir çığlık.*

Şakaklarıma saplanan ağrı resmen bedenimi iki büklüm ederken dizlerimin üzerine düştüm, avuçlarım toprağa saplandı. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda acıdan yüzüm kırışmıştı. Çığlık canımın acıdığını belli ediyordu fakat kendi çığlıklarımın arasında birinin daha çığlık attığını duyuyordum.

Annem.

Başımı yarım yamalak kaldırıp göz kapaklarımı araladım, acı gözlerimi resmen kör etmişti ama çemberi sarmış alevlerin ışığını bulanık da olsa görüyordum. Tuzlu kısımlar alev almıştı, annem de benim gibi yere çökmüş hâldeydi.

O an zihnimin gerilerinde yankılanan sesleri duymaya başladım. *Asteria. Asteria. Asteria.*

Sanki cehennem zebanileri beni ateşte yakarken ismimi mırıldanıyorlar gibiydi. Bedenim resmen kavrulmaya başladı, kanım damarlarımda kaynadı. Pençelerim çıktığında acı tüm kemiklerime yayılmıştı, dönüşüm geçirmekle tüm büyümü dünyaya salmak arasında gidip geliyordum. Yer titredi, toprak büyük bir depremin etkisine kapıldığında bir yarık çemberle aramda açıldı. Dorchalar ne kaçıştılar ne de hareket ettiler.

"*Dione, Dione, Dione,*" diyerek mırıldanırlarken sesleri ilahi söyler gibi çıkmaya devam ediyor, geceye bir sis gibi çöküyordu.

Benim zihnimdeki sesler ise benim adımı mırıldanıyordu. *Asteria. Asteria. Asteria.*

Ellerimi başımın arkasına bastırmıştım. Birisi kafatasımı kırıp zihnimi avucuna almış gibiydi. Ruhum bedenime fazla geliyordu, yer yoktu; sıkıştırıldığımı ve iki duvar arasında ezildiğimi hissediyordum. Bir çığlık daha attım; daha derin ve daha korkunç bir sesti. Kadim ve bu dünyaya ait değildi.

Sonra büyük bir sessizlik oldu.

Dünya suspus oldu, ay ışığını kıstı ve çemberi saran alevler söndü. Tüm Dorchalar mırıldanmayı bırakırken rüzgâr esmeyi ve ağaçlar kıpırdanmayı kesti.

Sadece kendi nefes seslerim kulaklarıma baskı yapıyor, basınç kafamın içine kadar çınlama oluşturuyordu. Başım yere doğru sarkmıştı, avuç içlerim toprağa basarken pençelerim kaybolmuştu. Yüzümü kaldırmadan önce beni bekleyen şeyi hissettim. Ruhum bedenimden çekip çıkarılmamıştı ya da başka bir ruh bedenime girememişti çünkü bende yer yoktu.

Fakat onun soyundan gelen ve çemberin ortasında duran bir beden vardı.

Annemin bedeni.

Başımı o kadar ağır çekimle kaldırdım ki kulağımdaki çınlama gittikçe beni dış dünyanın algısından kopardı, bambaşka bir âlemde bambaşka bir canlıyla karşılaştığımı hissettim.

Ne ölü ne canlı.

Annemin bedeni de aynı benim gibi dizlerinin üzerindeydi, elleri yere bastırılmıştı fakat yüzünü benden önce kaldırmış, ben ona bakmadan önce o beni izlemeye başlamıştı.

Gözlerimiz kesiştiğinde nabzımın atmadığını, damarlarımda kan dolaşımımın dahi durduğunu hissettim. Derin kahverengi gözlerinin artık ona ait olmadığını bilecek kadar durumun farkındaydım. Beni izlerken başını hafifçe yana yatırdı. Saniyeler içinde dudaklarının duruşunda bir değişim başladı; kenarı kıvrıldı, kıvrıldı ve sonunda ifadesini bir gülümseme kapladı.

Boğazımda bir nabız tekledi.

"Asteria," dedi harfleri değişik bir telaffuzla birleştirerek ismimi söylerken. Sesi tüm tüylerimi diken diken etti. Anneme aitti ama değildi; iç içe geçmiş iki kişinin sesi gibiydi.

Benim de dudaklarımdan bir isim döküldüğünde sesim çatallıydı.

"Dione."

Bu sefer dudaklarındaki o gülümseme daha da büyüdü ve resmen dişlerini göstererek sırıtmaya başladı. Kanlı yüzünde parlayan beyaz dişlerine bakarken boğazımda bir nabız daha teklemişti.

Hayatım boyunca unutamayacağım bir andı. Asırlar önce yaşayan kadim ve lanetli bir cadıyla karşı karşıyaydım. Tüm bu savaşı başlatan kadınla. Beni kurban eden kadınla.

Annemin bedenindeydi.

Annemin bedenindeydi.

Annemin bedeni, yani *Dione* ayağa kalktığında ben de aynı şekilde doğruldum. Karşılıklı durmuş birbirimize bakarken etrafımızdaki Dorchaları görmüyordum bile. Tanrıçalarının ruhu annemin bedeninde belirdiğinden beri sessizlerdi, varlıkları resmen gölgeler gibi geceye karışmıştı.

"Asteria," dedi Dione iç çeker gibi nefes alırken. "Küçük ama bir o kadar görkemli ruhunun kokusu hiç değişmemiş."

Konuşamıyordum, dilim lal olmuştu. O öfkeyle fokurdayan gücüm ve nefretim donup kalmıştı. Annemin hatlarına yerleşmiş şeytani bakış, kavislenen kaşlar ve dudaklarındaki o sırıtma tüm kemiklerimi kaskatı etmişti. Sesindeki o uğursuz tonu saymıyorum bile.

"Kurban ettiğin ruhumun mu?"

Nasıl konuşabildiğimi bilmiyordum fakat kelimeler dudaklarımdan dökülüverdi.

Dione'un sırıtması solmadı fakat bu ifade yüzünde asılı kalan bir maskenin parçası gibiydi. Gözlerindeki bakış derinleşti, her an boynuma dişlerini geçirecek bir kan emici gibi beni izlerken çemberin ucuna doğru iki adım attı. Bedeni o adımlarla kıvrıldı, annemin yürüyüşünden daha kıvrak ve daha estetik hareket ediyordu. *Bir yılan gibi...*

"Yaklaş," dedi sırıtması yavaş yavaş solarken.

Benimse yüz ifadem çelik gibiydi. Hareket edip etmemek arasında kaldım, karşısında korkuyla sinmek istemiyordum fakat bedenim aklımla hareket etmekte zorlanıyordu.

Büyü gücünü iliklerime kadar hissediyordum, biraz önce o kadar acı çekmemin sebebini şimdi daha iyi anlıyordum. Benim bedenimi de zorlamıştı fakat yer bulamamıştı. Bulsa bile çemberdeki annemdi, kendi bedenini ona açık yüreklilikle sunan oydu. Bu yüzden ben hâlâ kendi ruhumu taşıyordum ve o ruh ona başkaldırmak için çırpınıyordu.

Çembere doğru yavaş adımlar atıp ona yaklaşmaya başladım. Tuzlu dairenin içinden çıkmıyordu, belli ki ritüel sadece o çemberde kalmasına izin veriyordu. İyice yanına yaklaştığımda aramızda bir kişilik mesafe kalmıştı.

Gözlerimiz birbirlerine kilitlenmiş hâldeydi. Kendimi boşlukta gibi hissetmekten alıkoyamayarak ona bakıyordum. Duygularımın bile arafındaydım. Beni izledi, inceledi ve o iblis zihninden ne geçti bilmiyorum ama dudakları tekrar kıvrıldı.

"Ben seni kurban etmedim, küçük kızım," dedi çocuğunu seven tatlı bir anne gibi. Kelimelerinin telaffuzu eski lisanları andırıyordu, günümüzden olmadığı o kadar belliydi ki. "Ben ruhunu, daha çok güçlenmesi için karanlığa emanet ettim. Geriye döndün ve bak, ne kadar da muhteşem bir şeysin."

Ona bir adım daha atma isteğimle savaştım. Elimle boğazım kavramak istiyordum ama o boğazın annemin olduğu bilinceydim. "Bildiğim kadarıyla," dedim konuşmak için güç bulduğumda. "Ben Ardena'nın kızıydım."

Ardena'nın ismi sanki küfürmüş gibi bir etki bıraktı, tüm Dorchaların nefeslerinin kesildiğini fark ettim, sanki mümkünmüş gibi daha sessizleştiler. Dione'un ise yüz ifadesi resmen çarpıldı, öyle bir değişti ki uğursuz ifadesi âdeta annemin hatlarında yaşam buldu.

"Ah, Asteria," dedi Dione dilini annemin dudağında gezdirerek, biraz önce kendini kurban eden Dorcha'nın kanını yalamıştı. "Nefretinin tadı,

en az kızlarımdan birinin kendi isteğiyle benim için akıttığı bu kan kadar tatlı."

Ona tepki vermedim, buz tutan kanım yavaş yavaş dolaşımına başlamıştı ve vücut ısım artıyordu.

Dione, kafesin içindeki bir yırtıcı gibi çemberde dolanmaya başladı, gözleri Dorchalarının üzerinde gezinirken benden de dikkatini ayırmadı. "Öfke, kin ve nefret bizi besler," dedi onun izinden giden cadıları izlerken memnuniyet dolu bir sesle. Sonra başını omzunun üzerinden çevirip bana baktı. "Seni o gece yatağından aldığımda yüzüme gülümsediğini biliyor musun?"

Gözlerimin ardında bir batma oldu, ruhum alevden gözyaşları akıtmak istiyordu. Dişlerimi sıktığımda çenemin kasıldığım hissediyordum, parmaklarım yavaşça avuç içlerime büküldü.

"O kadar tiksinç ve o kadar acınasıydı ki... Tıpkı kız kardeşimin o aptal gülümsemesi gibi. O zamanda yaşasaydın gücünü o gülümsemenle, o annene benzeyen iyi kalbinle heba edecektin ve bir hiç olacaktın." Tekrar tüm bedenini bana döndürdü ve dümdüz karşımda durdu. "Şimdi ise dünyanın görüp görebileceği en güçlü varlıksın."

İfadesiz gözlerim yüzündeyken söyledikleri kulaklarımda çınladı. Bu ritüele başlamadan önce de aklımda olan şeyi sürdürerek sükûnetimi korudum. "Gel gör ki sen yoksun," dediğimde Dione duraksadı. Dudakları düz bir çizgi hâlini alırken tek kaşı havaya kalktı. Gözlerindeki o doğal olmayan ifadeden bile artık korkmadığımı fark ettim. "Benim güçlü olmamın sana fayda sağlayacağını mı düşünüyorsun? Laneti onaracağımı?"

Söylediklerim üzerine yine çemberin en ucuna gelerek benimle arasında bir kişilik mesafe bıraktı. "Düşmanın sana neler yaptığını biliyorum," dedi çekici bir günahı fısıldayan şeytan gibi. "Ruhunun çektiği acıyı hissedebiliyorum. Sana zarar verdiler." Gözleri yüzümü inceledi, kan içinde kalan annemin yüzünü artık onun yüzü gibi görüyordum. "Onları yok etmeyi ben istediğim için değil, *sen* istediğin için lanet onarılabilir. Sonsuza kadar sana hizmet eden yaratıkların olsunlar istemez misin?"

Tepki vermedim.

Dione tenimden, hücrelerimden ve ruhumdaki çatlaklardan içeri sızmaya çalışıyor gibi tekrar konuştu.

"Onlar böyleler, *Asteria*. Işıktan maskelerinin ardında bizden daha kokuşmuş, daha zalim ve bencil ruhlar saklı." Sesi iyice fısıltıya dönüştü, zihnimde yankılanarak ismimi tekrarlayan cehennem zebanileri gibiydi. "Seni düşünmezler. Seni görmezler. Senin benliğini kabullenmezler."

Cümleleri bir bir düşüncelerimin arasına sızıyor, onların üzerinde karanlığın kırbacı gibi şaklıyordu. Canım acıyordu. Canım *çok* acıyordu. Sonra bana bu acıdan daha beterini yaşatacağını, direkt öldürücü darbeyi indireceğini anladım ama bundan kaçamadım.

"Seni sevmezler."

Kelimeleri ağır ve zehirliydi. Kırık kalbimi ondan saklamak istedim. Yıkılmış ruhumu, çalkantılı duygularımı... Her şeyi gizlemeye çalıştım. Fakat Dione bir sarmaşık gibi beni sardı, gözlerimin derinliklerine bakarken orada gördüklerinden memnun oldu.

"Ah, tatlı, küçük *Asteria*. Daha yolun başındasın."

Kilitlenmiş çenemle konuşamıyordum, sadece ona bakmakla yetindim. Bu sefer fısıldar gibi konuştu, gözlerindeki parıltı ve dudaklarındaki kıvrım haz doluydu. "Kırık kalbinin acısını sen değil, bırak onlar yaşasın." Sonra geniş gülümsemesi yüzüne yayıldı, leziz bir şeyi tadıyormuş gibi dudaklarını yalayıp iç çekti. "İnan bana, sevgili kızım. *Çok ama çok* iyi hissedeceksin."

Bana son bir bakış attı. Şeytani, davetkâr ve gerçekten çok iyi hissedeceğime dair vaat dolu bir bakış.

Ve gitti.

Annemin bedeni yere yığıldığında hareket bile edemedim. Tuttuğumu fark etmediğim soluğumu verirken vücudum sarsıldı. Dorchalar hareketlendi, beni es geçip tuzdan daireyi bozdular. Bir tanesi annemin pelerinini üzerine giydirdi. Donmuş gözlerim ve titreyen bedenimle onu izlerken annem gözlerini araladı, kendisini doğrultmaya çalışan Dorcha'nın ardından bana baktı.

Bakışları biraz önce içinden çıkan ruhun ağırlığını hâlâ hissediyormuş gibi buğuluydu. Dione'un ifadesindeki o keskin kıvrımlar gitse de... Annemde de aynı habisliği görüyordum.

Hilda Nightingale.

Dione'un soyundan geliyordu.

Dione'un soyundan geliyordum.

Omuzlarıma binlerce ton yüklenmiş gibi kambur duruyordum. Annem konuştuğunda sesi boğazı kurumuş gibi kısıktı fakat Dorchalar onu çok iyi duyabildi. Ben de öyle.

"Bizi yalnız bırakın."

Hepsi pelerinlerini giydi, o kadar hızlı karanlığa karıştılar ki bazen avcılar kadar iyi hareket edebildiklerini düşünüyordum.

Hepsi gittiğinde annem uzandığı yerden yalpalayarak kalktı. Onu dengede tutmak için bir atılımda bulunmadım, yardım eli uzatmadım. Sadece boş gözlerle onu izledim, bozulan çemberin ortasında dikilip bana bakarken dudaklarında hâlimi değerlendiren bir ifade belirmişti.

"Seninle ne konuştu bilmiyorum."

Sesi hâlâ kısıktı ama kelimelerin üzerinde net bir ton vardı.

"Bildiğim bir şey varsa şu," dedi bana doğru bir adım atarken. Karanlık gözlerini üzerime sabitlemişti. "Dione, onu olduğu gibi sevecek cesarete sahip olmayan biri ya da birileri için üzülerek zaman harcamak yerine onları kendi hâkimiyetine aldı. Onu ve ona benzeyenleri yok etmeye çalışanlara karşı savaş açtı. Çünkü buna gücü yetiyordu."

Gözleri o kadar derinleşti ki kendimi asırlar öncesine gitmiş gibi hissettim.

"*Çünkü bu güç onda vardı.* Tıpkı sende olduğu gibi."

Sessizliğimi bozmadım, içimdeki güç annemin sözleriyle mama isteyen bir kedi gibi kıvranıyordu.

"Peki ya sen, kızım. Seni olduğun gibi sevecek cesarete sahip olmayan biri için üzülerek zaman harcamayacaksın, değil mi?"

Gücüm kedi gibi kıvranmayı bırakıp vahşi bir hayvana dönüşmeye başlıyordu.

"Seni yok etmek isteyenlere savaş açmayacak mısın?"

Cevap vermedim.

O da bir cevap beklemedi. Beni son kez izledi, sessizce değerlendirdi ve düşünmem için yalnız bıraktığını belirtircesine arkasını dönüp eve doğru ilerlemeye başladı.

Bense çırılçıplak öylece dikilmiştim, boş gözlerimi bozulmuş çembere çevirdim. Aklımdaki düşünceler bir girdap gibi dönüp zihnimi yok edene kadar durdum, durdum, durdum. Gökyüzü aydınlanmaya başladığında bile öylece dikilmeye devam ediyordum.

Sonunda bacaklarım beni taşımayı bıraktı, yere diz üstü çöktüm. Güneş okyanusun ötesinde doğarken başımı çevirip bakışlarımı manzaraya çevirdim. Gün ışıkları buz tutmuş bedenimi hem aydınlatmaya hem ısıtmaya başladı.

Seni düşünmezler. Seni görmezler. Senin benliğini kabullenmezler.

Seni sevmezler.

Dione'un sözlerinin uğultusu kulaklarımdan silinmiyordu. Gün ışığı üzerime vururken bile gölgede kalmışım gibi hissediyordum. Bu sözlerin

ağırlığı altında ezilen bir anı zihnimde canlanıyor, başka bir ses kulaklarıma doluyordu. Onun sesi.

Jay Sullivan'ın sesi.

"Gerçek Annabelle hangisi bilmiyorum."

"Sen her hâlinle gerçek Annabelle'sin. Kendini her hâlinle kabul etmek zorundasın."

"Peki ya sen? Beni her hâlimle kabul edecek misin?"

"Seni her hâlinle kabul ederim."

Güneşe doğrudan bakmak imkânsızdı fakat doğrudan ona bakmaya çalışıyor, gözlerimin yaşarmasını sağlıyordum. Ağlayamayan gözlerim o kadar kuruydu ki bu şekilde bile zar zor yaşarıyordu.

Ben kendi kendimi ağlatmaya çalışıp en azından zehrimi o şekilde akıtmak isterken yanımda biri belirdi. Pelerini üzerime örttüğünde irkilerek başımı kaldırıp ona baktım, dalgınlığımdan ayak seslerini bile işitmemiştim.

Alexis, saçları yüzüne dökülürken başını eğmiş bana bakıyordu. "İyi misin, Annie?"

Sorusu beni gafil avladı. O kadar hazırlıksız yakalandım ki güneşin yapamadığını neredeyse Alexis başaracaktı. Ama yine olmadı, yine ağlayamadım. Normal hayatıma dönme isteğiyle dönemeyeceğim gerçeği çatışırken kendimi bitkin hissettim.

Başımı onu onaylarcasına aşağı yukarı salladım ama konuşamadım. Alexis burada yaşananları bilmiyordu. Bu olağan ve sıradan sorusunun bende yarattığı etkiyi de öyle. Sadece her zamanki arkadaşım gibi davranmayı seçmişti ve bakışları endişeli görünüyordu.

Bozulmuş çembere baktı, bakışları biraz etrafta dolaştı. Sonra yere oturdu, benim gibi dizlerini kendine çekti. Uzun, çikolata kahvesi saçları gün ışığıyla daha açık renk olmuştu. Üzerinde bir pelerin vardı, sonunda ona da bunu giydirmeyi başarmışlardı. Ya da soğuk olduğu için üzerine almak zorunda kalmıştı. İkincisi daha muhtemeldi fakat yine de onu pelerinle görmek istemezdim.

"Neden uyanıksın?" diye sordum sonunda.

Omzunu kaldırıp indirdi. "Doğru düzgün uyuyabildiğim söylenemez."

İlk sıradan sohbetimizi gerçekleştirdiğimizin farkındalığıyla midem düğümleniyordu ama bu anı bozmak da istemediğim için yüz ifademi normal tuttum.

Kaşlarını kaldırdığında alnı kırıştı. "Böyle güneşi çıplak selamlamak da Dorchaların bir olayı falan mı?"

Bir iki saniye duraksadım. Sonra dudaklarımdan istemsiz bir kıkırtı çıktı. "Hayır," dedim üzerimdeki pelerine sarınırken. "Tamamen keyfi."

Alexis, derin bir nefes verdi. "Çıplak dolaşan yılan derili Dorchalar görmeyeceğime sevindim."

Eğer bir saat önce gelseydi göreceği manzara kesinlikle bu olacaktı. Boynumdaki yılan derisini görmemesi için başımı hafifçe eğerek saçımın biraz daha öne düşmesine sebep oldum.

Alexis, gözlerini uzaklara diktiğinde bakışları durgunlaşmıştı. "Sen de onları özlüyor musun?"

Midem düğümlendi. Ağırlığını kaldıramayacağım bir soruydu, bu yüzden bakışlarımı onun gibi manzaraya çevirip sessiz kaldım.

"Keşke yine Cadı Kazanı Şarap Evi'nde olsak." Gün ışıklarıyla dans eden güzel bir hayali anlatır gibi iç çekti. "Brandon gevezelik yapsa. Sam ve Marcus atışsa. Ve Dean..." Sesi boğulur gibi kesildi. Devam ederse ağlayacağını fark ettim.

Dean...

Onunla Crossfire otoparkında olanlar aklıma geldiğinde tırnağımı avucuma geçirdim. Alexis'e söylemek istiyordum ama bunun ona bir yararı olmazdı, aksine bu onu kurtulmak için daha çok kamçılardı ve başını belaya sokardı.

"Seninle uğraşan yok, değil mi?" diye sordum konuyu Dean'den uzaklaştırmak isteyerek.

Dudak büktü. "Yok. Hiçbiri bana yaklaşmıyor." Sonra yüzünü buruşturdu. "Dorchaları hep merak etmişimdir, lüks içinde yaşamadıklarını da tahmin ediyordum fakat bu kadarı... Ah, bu sefaleti neden seçtiklerini anlamıyorum. Sürekli saklanarak yaşamak... korkunç."

Haklıydı. "Keşke nasıl olduklarını hiç öğrenmek zorunda kalmasaydın," dedim.

Alexis tatlı yüzünü bana çevirdi, onunla göz göze gelmekten çekinerek bakışlarımı manzaradan ayırmadım. Benim yüzümden buradaydı.

"Keşke öğrenmiş *olmasaydık*." Konuşmasıyla başım istemsizce ona döndü. "Geldiğinde hiçbir şey bilmiyordun, Annie. Bu dünyanın içine girdiğinde en fazla bizim kadar şey bileceğini düşünmüştüm." Sesi her zaman inceydi fakat şimdi daha kırılgan çıkıyordu. "Fakat şimdi... Öğrendiklerin, içinde bulunduğum durum... Benim başıma gelse ne yapardım, bilmiyorum."

Sesi gittikçe karamsarlaştı. "Sana öfkelenmek istedim. Öfkelendim de. Eily'i kaybettiğimi öğrendiğimde o kadar acı hissettim ki böyle bir acının

mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Sonra düşündüm ki... Onu sadece ben kaybetmedim, sen de kaybettin. Ve sen çok daha fazlasını... *Aileni de kaybettin.*" Delik deşiktim, artık yaralanacak tek bir zerrem kalmamıştı. "Annenin bu şekilde dönmüş olması, onun yanında olmak istemen... Bilmiyorum. Seni anlayamam, bunu yaşayan ben değilim. Ama sana düşman da olamıyorum."

Gözlerimin arkasındaki batma neredeyse ağlayacağımın habercisiydi. Nefes almakta zorlanıyordum, şakaklarım zonkluyordu. Bakışlarımı tekrar manzaraya çevirdim ve bir saat boyunca Alexis'le birlikte sessizce oturduk. Sanki ben kendi düşüncelerimin içinde boğulurken can vermemem için elimden tutup beni çekmeye çalışıyordu.

Sonunda eve döndüğümüzde ona yarım yamalak gülümsedim ve odasına girene kadar izledim. Herhangi bir Dorcha onu rahatsız edecek mi diye tedirgindim. Hiçbirisinden bir hareketlilik yakalamayınca yukarı kata çıkan merdivenleri tırmandım ve annemin odasının kapalı olduğunu gördüm.

İlk defa kapatmıştı.

Normalde olsa açmaya cesaret edebilir miydim, bilmiyorum. Fakat bir saniye bile düşünmeden elimi öne uzatıp parmaklarımı savurdum ve kapı kendiliğinden hızla açıldı.

Annem ayaktaydı. Odasında duran kirli boy aynasının önünde duruyordu ve üzerinde hâlâ pelerini vardı. Bana başını çevirmeden yansımasından bakış attı, ben de oradan ona karşılık verirken konuştum.

"Savaş açacağım." Sesim kendimden emin olduğumu vurguluyordu. "Sana en baştan söylediğim gibi, yolumdan vazgeçmedim. Fakat bu şekilde değil."

Annemin tek kaşı kalktı, bana doğru dönerek direkt yüzüme baktı.

"Kara deliklerde, sefalet içinde saklanarak yaşayamam. İstediğim hayat bu değil." O beni sessizce dinlerken devam ettim. "Bir mağarada, boş bir evde, ormanlarda yaşayamam... Eski alışkanlıklarımı özlüyorum. Çocukluğumu benden aldılar, gençliğimi de almalarına izin vermeyeceğim."

Annemin yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı.

"Ah, bebeğim," dedi sonunda yüzünde bir gülümseme belirirken. "Saklanmak zorunda değilsin."

Kaşlarımı hafifçe çatıp soru sorar gibi ona baktığımda annem kafamı karıştıran, hiç beklemediğim bir cevap verdi.

"Madem hem savaşmak hem de eğlenmek istiyorsun," dedi dişleri görünecek şekilde gülmeye başlarken. "İstediğin gibi olsun."

BÖLÜM 7: GECE MAVİSİ

♪ *Mind Heist "Evolution"* ♪

Eden Kingswell

Hiddenfield'ın Başavcılarından Eden Kingswell, Jeep'inden inip talim alanına doğru yürürken aklı bambaşka yerlerdeydi.

Praesidium Cadıları tarafından *sözde* saldırıya uğradığı için bir süreliğine görevine ara vermişti ve o zamanlarda da Hiddenfield'da kelimenin tam anlamıyla bir *kıyamet* kopmuştu. Eden o gün, Jay Sullivan'ın doğum günü için verilen davete katılsaydı ve olanları kendi gözüyle görseydi bile *Annabelle'in* tüm bunlara sebep olduğuna inanmakta güçlük çekerdi.

Üzerinden üç hafta geçmişti fakat hâlâ bu olayın izleri tazeydi. Hem kasabada hem de avcıların üzerinde derin bir yara bırakmıştı. O aileler belki bencillerdi, kendi türleri için bir kızı kurban etmeye razılardı fakat yine de Eden, tıpkı böyle bir günde ailesini kaybettiği için doğum günü faciasında ailesinden birilerini kaybeden iki çaylağa yaslarını yaşamaları için izin vermişti.

Talim alanına girdiğinde gece mavisi gözlerini şöyle bir etrafta gezdirdi. Ringler boştu, çaylakların hepsi bir köşeye dağılmıştı. Son günlerde disiplinsizlik o kadar fazlaydı ki Eden, himayesindeki avcıları dize getirmekte zorlanıyordu. Direkt Mutlak Lider'inin kendi malikânesinde böyle bir saldırıya uğradığı için üstlerine olan saygılarını ve güvenlerini neredeyse kaybetmek üzerelerdi.

Olduğu yerde durdu. Genelde işlerini yumuşak tavırlarla çözer, karşısından saygıyı daha ılımlı bir tutumla alırdı ama artık bu iş böyle yürüyecek gibi görünmüyordu.

"Herkes buraya toplasın!" Bir anda öyle bir bağırdı ki tüm çaylaklar dikkat kesildi, Başavcılarının talimatını duyduklarında hemen harekete geçtiler ve onun biraz ilerisinde toplanmaya başladılar.

Eden'ın gözleri eğitmenleri aradı, Oliver soyunma odasından çıkıp geldiğinde Eden bir Rane olsa bile onu azarlamaktan geri durmayacaktı.

"Ne bu?" Gözleriyle biraz önce boş boş dururken yakaladığı çaylakları işaret etti. "Buraya sohbet etmeye mi geliyorlar?"

Oliver, parmaklarını siyah saçlarına daldırıp kafasını kaşıdı. "Darla olmayınca bugün talim zamanını biraz esnetebiliriz diye düşün..."

"Walker nerede?" diye sordu Eden onun sözünü keserek.

Oliver bilmediğini belli eder gibi suratına bakınca Eden derin bir nefes verdi. Gözleri çaylaklara döndüğünde onların huzursuzca kıpırdandığını ve kendisinin bu hâlinden çekindiklerini anladı. "Herkes," dedi sesini sakin bir tonda tutarak. "Talim yapmaya geri dönsün. Kasabada yaşananlar size hiç mi ders olmadı?"

Çaylakların üzerinde ağır bir hava dolaştı, hepsinin bakışları düştü.

"Dorchalar hiç olmadıkları kadar aktif. Her kasabaya baskın düzenleniyor ve işin içine *yeni tür* de eklendi." Sesi sakin olsa da bir bıçak kadar keskindi. "Düşmanla karşılaştığınızda sizin çaylak olmanıza hiçbiri aldırmayacak. Ya kendinize çekidüzen verir bir avcı gibi davranırsınız ya da gerçek tehlikeyle karşılaştığınızda ne yapacağını bilemeyen çaylaklar olarak kalırsınız."

Sonra bakışları Oliver'a döndü. "Sen de işinin başına dön, Rane. Yoksa bir eğitmen olarak kalamazsın ve bunu da babana açıklamayı sana bırakırım."

Skyler Rane, her ne kadar güçlü bir ailenin başında ve Barthram'ın müttefiklerinden biri olsa da kast sisteminde Oliver, Eden'ın altında kalıyordu. Eden, isterse onu eğitmenlikten menederdi ve kimse de buna karşı çıkamazdı.

Tek olmanın avantajı bu oluyordu. Eğer Eden'ın bir zayıf noktası olsaydı güçlü ailelerin eline istediklerini yapması için koz verebilirdi. Mesela okulda okuyan bir kardeşi olsaydı Skyler Rane rahatlıkla onu okuldan attırabilir, geleceğini mahvedebilirdi. Hatta canıyla bile tehdit edebilirdi. Çaylak bir sevgilisi olsaydı belki de onu kasabadan sürebilirdi. Avcı babasını işinden edebilir ve annesini...

Eden'ın omurgası boyunca dalgalanan uğursuz his kasılmasına neden oldu.

Büyüyle bitkisel yaşama giren annesinden kimsenin haberinin olmaması işte bu yüzden önemliydi. Skyler ve Barthram gibi kişiler belki de ona istediği gibi güçlü cadı bulabilirlerdi fakat ne uğruna? Bunu yapmaları için bir sebep yoktu, olsaydı da Eden'a bunun karşılığında mutlaka korkunç bir görev vereceklerine emindi.

Eden, annesi gözlerini açtığında kendi karakterinden ödün verdiğini görmesini istemiyordu. Cenneti tasvir eder gibi adını söyleyen annesini utandırmayı hiç istemiyordu. Bu yüzden daima kendi yolundan gidecekti.

Kendisini izleyen çaylaklara son bir bakış attı ve gözleriyle onlara ringi gösterdi. Hepsi çil yavrusu gibi dağıldı, Oliver yediği azarı sineye çekerken suratı düşmüştü ama işinin başına geçtiğini belli edercesine ellerini birbirine vurup çaylakları hizaya soktu.

Eden, sıkıntılı bir nefes verip arkasını döndü; talim alanından çıkarken deri montunun cebinden telefonunu çıkardı. Tam Darla'yı arayacağı sırada onun motorunu, kendi aracının yanına park ettiğini gördü.

Kulağına götürdüğü telefonu geri indirip Darla'nın motordan inerek yanına gelmesini izledi. Beyaz teni soğuktan kızarmış, kıvırcık saçları kasktan çıktığında dağılmıştı. Yüzünde sıkkın bir ifade vardı.

Eden, tek kaşını kaldırarak onu sorgular gibi yüzüne baktı. Talim alanına neden daha yeni geldiğini sorgulamaktan çok, yüz ifadesinin nedenini merak ediyordu.

"Kingswell," dedi Darla başıyla onu selamlayarak. "Geç kaldım. Beni mazur gör, bir işim..."

"Neyin var?" diye sorarak lafını kesti Eden.

Darla, sıkıntılı bir nefes verip etrafa bakındı. Ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu, her zaman yerinde duramayan biriydi ama bu hâli gerginliğinin bir göstergesiydi.

"Burada söyleyebileceğim bir şey değil," dedi Darla Walker kısık sesle.

Eden'ın kaşları daha çok çatıldı. Gözleri kısa bir an etrafta dolaştı, güneş bulutların ardına saklanmıştı ve kasvetli bir gündü. Ortalık sakin görünse de çok iyi duyabilen avcıların olduğu bir bölgedelerdi, bu yüzden, "Gel benimle," dedi ona başıyla arabasını işaret ederek.

Darla, tereddüt ettiyse de Eden arabaya yürürken gergin bir şekilde onu takip etti. Jeep'e bindiklerinde Eden direkt arabayı çalıştırdı ve sakin bir patikaya arabayı park edene kadar ikisi de konuşmadı.

Sonunda araba durduğunda Eden döndü ve Darla'ya baktı. "Anlat."

Darla, eliyle şakaklarını ovmaya başlarken, "Dean bir şey yapmış," dedi. Sesinden gerginlik akıyordu. "Bunu Jay Sullivan duyarsa ne olur bilmiyorum. İyi bir şey mi yaptı, kötü mü, ona da karar veremiyorum."

Eden'ın kafası iyice karışmıştı. "Sakince anlat, Walker. Dean *ne yaptı*?"

Darla, parmaklarıyla burun kemerini sıkarken geçmeyen bir baş ağrısına çözüm arıyor gibiydi. "Jay'in onun aramalara katılmamasını istediğini biliyorsun."

Evet, Eden bunu biliyordu. Dean'in kız arkadaşı Dorchalar tarafından kaçırıldığı için Annabelle'e karşı tutumunun nasıl olacağını kimse kestiremiyordu. Sullivan da bunu riske atmamış, ona Annabelle'i aramayı yasaklamıştı.

Eden ise Jay'le birlik olmasa da Annabelle'i arayan kısımdaydı. Faaliyet gösteren Dorchalarla ise bir diğer Başavcı Kaleb Rane ilgileniyordu.

Eden, Annabelle'i aramadan duramazdı. Kalbi hâlâ onda mıydı, bilmiyordu. Belki Jay'i sevdiğini kabullendiği için artık o çalkantılı duyguları bastırmıştı, bundan da emin değildi. Tüm bunları çözümlemeye zamanı olmamıştı.

Dorchalarla gitmiş olduğuna hâlâ anlam veremezken onun için fazlasıyla endişeliydi. Bunu neden yapmıştı? Aklından ne geçiyordu? Bu sorular haftalardır Eden'ın aklında cirit atıyor ve uyku bile uyumasına engel oluyordu.

"Evet, devam et." Eden sessizleşen Darla'yı tekrar konuşmaya teşvik etti.

Darla sıkıntılı bir nefes verip elini savurdu. "Fakat benim aptal ikizim gitmiş, onu bulmuş."

Eden'ın kalbi tekledi. Kan akışının bile değiştiğini hissediyordu. "Ne?" diye sordu doğru duyduğundan emin olmak isteyerek.

"Evet, doğru duydun," dedi Darla. "Crossfire'da! Pençe'nin otoparkında dalaşmışlar!"

Eden, "Crossfire mı?" diye sorarken aslında kendi kendine tekrar yapmıştı. Kısa bir an duyduklarını sindirmeyi bekledi. *Dalaşmışlar* kısmına gelememişti bile.

Annabelle orada ne geziyordu ki? Malcolm Alec Sullivan'ın yine bu işte parmağı mı vardı?

"Bu söylediklerin ne zaman oluyor?"

"Dün gece," dedi Darla. "Sabah onu bulduğumda öğrendim çünkü bir şeyler peşinde olduğunu anlamıştım. Hoş, hâlâ bir şeyler peşinde!"

Eden kaşlarını kaldırdı. "Neyin peşinde?"

Darla huzursuzca kıpırdandı, gözleri yoldaydı. Pencerelerden arabanın içine vuran gün ışığı göz renginin daha açık görünmesine neden oluyordu. "Onunla kapışırken ondan bir şey almış. Bu sayede..." Sesini biraz kıstı ve gözlerini Eden'a çevirdi. "Bu sayede bir yer bulma büyüsü yapılabileceğini düşünüyor. Bunu yapacak bir cadı arayacakmış."

Eden, Darla'yı lafı parça parça anlatmaması için sarsmak istedi. "Bu işi birlikte çözebiliriz, o yüzden lafı dolandırmadan anlat, *Darla*. Ondan ne almış?" dedi direkt adıyla hitap edip yakınlıklarını vurgulayarak. Şu an onunla Başavcı'sı değil, çocukluk arkadaşı olarak konuşuyordu. Annabelle'i bulabilme ihtimali Eden'ı heyecanlandırmıştı, içinde kanını kaynatan bir kıpırdanma baş gösteriyordu.

Darla suratını buruşturdu. "Saçını."

Eden, bir iki saniye ağır ağır gözlerini kırpmaktan başka bir şey yapmadı.

"Evet." Darla o anı canlandırmak istiyor gibi elini ileri savurarak hayalî bir şeyi tutup çeker gibi yaptı. "Evet, bildiğin elini atmış ve bir tutam saçını koparmış."

Eden, eğer ciddi bir durum olmasaydı Darla'nın bu anlatımına gülebilirdi. Fakat sakin bir ifadeyle Darla'ya baksa da daha çok heyecanlanmadan edemedi çünkü Dean'in yaptığı şeyin gerçekten işe yarayabileceğini düşündü. Tek sorun... Artık dünya eskisi gibi değildi, o işinin ehli kadim cadılar yoktu.

Barthram; cadıların toplanmasını, koloniler kurmasını veya bir meclis oluşturmasını istemediği için sürekli onlara karşı tetikteydi. Cadıların eğitim aldığı bir yer yoktu, kurulan meclisler de hep gizliydi. Ya Dorchalar gibi avlanıyor ya da Praesidiumlar gibi saklanıyorlardı.

Praesidiumlar...

Eden birden arabayı çalıştırdı.

Darla'nın kaşları çatılırken, "Ne oldu? Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Eden, direksiyonu sıkı sıkı kavrarken Darla'ya güvenip güvenemeyeceğini düşünüyordu. Onu bırakıp yoluna devam edemezdi, geri dönüp onu talim alanındaki motoruna bırakmaya da zamanı yoktu çünkü bir an önce kafasına koyduğu şeyi yapmalıydı ve Darla'ya da içten içe güvendiğini biliyordu.

Aracı hızla kullanırken genç kız yanında sorular sormaya devam etti fakat Eden o kadar dalgındı ki hiçbirine cevap vermedi. Sonunda, "Onu hâlâ seviyor musun?" sorusunu yakaladığında başını hafifçe çevirip ona baktı.

Bu soru Eden'in kalbine birisi pençelerini saplamış gibi hissettirmişti. Darla'nın kimi kastettiğini biliyordu.

Bakışlarını tekrar yola çevirirken dudaklarını birbirine bastırdı. Bir süre soruyu cevaplamadı fakat sonunda dudaklarını aralayarak, "Onun kalbinde olanın kim olduğunu ve bana asla yer olmayacağını artık kabullendim," dedi. *Evet, bu soruya en makul cevap buydu.* "Ve kabullendiğimden beri... Özgür olduğumu hissediyorum."

Eden son söylediğini aslında Darla'ya değil, resmen kendine açıklamıştı. Annabelle Jefferson, Eden'ı asla kendisini sevmesini istediği şekilde sevmeyecekti. Ve garip bir şekilde bu kabullenmişlik, Eden'da rahatlamaya neden olmuştu çünkü ihtimaller ve arada kalmışlık onu her geçen gün kötü etkiliyordu.

Darla'nın üzerine çöken ağırlığı fark ettiğinde ona yan bir bakış attı. Direkt yola bakıyordu ve yüz ifadesi düşmüştü. "Bu söylediğim seni memnun etmedi mi?" dedi tek kaşını kaldırarak.

Darla sanki daldığı denizden çıkmış gibi silkelendi. "Hayır. Ben... Ah!" Kendi kendine geveledeği anlamsız kelimeler, onun hangi düşünceye daldıysa canını çok sıktığını belli ediyordu.

"Brandon Rodgers'tan hâlâ hoşlanıyor musun?"

Eden, Darla'ya bir tane tokat atsa bu sorudan daha çok etki ederdi.

"O kaz kafalıdan hoşlandığımı da nereden çıkardın?" dedi Darla savunmaya geçerek. "Çocukluğumuzdan beri beyni biraz bile gelişmemiş."

Eden güler gibi oldu. "Rodgers biraz..." Doğru kelimeleri ararken yüzü kırıştı. "Aklı havada. Fakat bazen bu tavrı kasten takındığını düşünüyorum."

Darla, sessizce Eden'ı dinlerken sanki kendisi de aynı düşüncedeymiş fakat bunu kabullenemiyormuş gibiydi. Omuz silkip yola bakmayı sürdürdü. "Her neyse," dedi umursamaz bir tavırla. "Boş konuları bırakalım. Nereye gittiğimizi söyleyecek misin artık?"

Eden sıkıntılı bir nefes çekti. "Dean'in aradığı gibi bir cadı bulmuş olabilirim. Fakat bu büyüyü yapabilir mi, yapamaz mı öğrenmemiz lazım."

"Ne?" Darla'nın sesinden hem kafa karışıklığı hem heyecan akıyordu. "Kim? Nerede?"

"Seni götürdüğüm yeri kimseye söylememeni istiyorum." Eden'm sesi ciddiyetini ele veriyordu. "Benim için çok gizli bir yer."

Darla'nın merakının arttığını hissediyordu, gittikçe daha da sabırsızlanmıştı. "Söylemem," dedi Eden'ı onaylayarak. "Söz veriyorum."

Ok yaydan bir kere çıkmıştı, bu yüzden Eden daha fazla üstelemedi. Yolun geri kalanında sessizleştiler, Darla merak dolu bakışlarım arada sırada Eden'a çevirse de genç adam gözlerini yoldan ayırmadı ve düşüncelerinden çıkamadı.

Sonunda evin önüne geldiklerinde Darla'nın kafası iyice karışmış gibiydi. "Neden bu boş eve geldik?"

Ev boş değildi. Annesini gizleme konusunda Moss'a çok şey borçluydu, onun Nemf gücü olmasaydı bu konuda bu kadar başarılı olamazdı.

Arabadan indiklerinde tam da söz konusu Orman Nemfi birden önlerinde belirince Darla bir küfür savurdu.

"Sakin ol," dedi Eden aceleyle eve yürürken. "O benim arkadaşım."

Moss, uzun turuncu saçları yere değerken yine yeşil elbiselerden birini giymişti ve pürdikkat Darla'ya bakıyordu. "Bu kim, Eden?"

"Siz tanışın," dedi Eden evin koruma kalkanını geçerek. "Benim içeride biraz işim var."

Darla bir küfür daha savurduktan sonra, "Eden!" diye bağırdı. "Nereye kayboldun? Bu nasıl olabilir?"

Eden korumadan geçtiği an Darla'nın gözü önünde kaybolmuştu ama genç kız boş ev illüzyonunu görmeye devam ediyordu.

Eden eve girerken Moss'un ona, "Ben sana anlatayım," dediğini belli belirsiz duydu. Şu an Darla'ya Nemflerin gizleme gücünü anlatacak zamanı yoktu, bu yüzden Orman Nemfi'ne minnet duydu.

Eve girdiğinde gözleri etrafta dolaştı ve varlığını daha kapıdan bile girmeden hissettiği, ayak seslerini işittiği kıza baktı. Kız koltuğun önündeydi ama Eden onun birkaç saniye önce camdan kendilerine baktığını biliyordu.

Etnik elbisesini atmayı reddedip bir güzel yıkasa da giymemişti. Üzerinde Eden'ın ona aldığı gri kazak, soluk renkli kot pantolon ve siyah postallar vardı. Uzun siyah saçları açıktı, ten rengi her zamanki gibi solgundu.

Mara...

Eden'ın Lider'in verdiği görevi hiçe sayarak kurtardığı Praesidium çaylağı.

Eden, Praesidiumlar tarafından saldırıya uğradığı yalanına herkesi inandırabilmek için genç kızdan gerçekten kendisini yaralamasını istemişti. Fakat o yaraları iyileştiren de yine Mara olmuştu.

En başta, Lider tarafından yakalandığı sırada herhangi bir bilgiyi ifşa etmemesi için Praesidiumlar kızın zihnini bulandırmıştı. Şimdi ise genç kız aklı tekrar yerine geldiği için, Kandiss'in onun bilgilerini ifşaladığından şüpheleneceğinden ve türlü cezalar verebileceğinden söz etmişti. Bu yüzden Praesidiumlara dönmek istemiyordu. Eden, Praesidiumların da diğer türler gibi yozlaştığını, amaçlarından saptığını anlamıştı. O günden beri de kız bu evde kalıyor, Eden'ın annesine bakıcılık yapıyordu.

Mara'nın gözleri soru sorar gibi üzerindeyken içeri birkaç adım daha attı. Onunla üç haftadır zaman geçiriyordu ama yine de aralarındaki mesafeyi aşamamışlardı.

"Bugün gelmeni beklemiyordum," dedi kız. Soru sorar gibi ince siyah kaşlarını kaldırdı. "Üstelik yanında biriyle."

Eden dudaklarını birbirine bastırıp ona konuyu nasıl açacağını düşündü. "O bir arkadaşım," dedi etrafta birkaç adım turlayarak. Üst kattaki annesinden Darla'ya ya da herhangi birine söz etmeye niyeti yoktu, söz konusu sadece Mara'dan yardım almaktı. "Bugün işlerim vardı fakat önemli bir şey oldu. Bize yardımın... Gerekiyor."

Kızın kaşları indi, yüzünde meraklı bir ifade belirdi.

Eden, oturma odasına doğru birkaç adım attı, konuşmadan önce kızı ihtiyatla inceledi. Bu Praesidium çaylağıyla bir çıkar ilişkisi olsa da ona bir nevi güvenmeye başlamıştı çünkü iyi kalpli olduğunu anlayabiliyordu.

Onun bulanık zihnini kendine getiren kişi Annabelle'di, bu yüzden Mara onu tanıyordu. Hatta ona *Ardena'nın kızı* diye hürmet bile göstermişti. Eğer onun izini bulmak istediklerini bilse mutlaka yardım ederdi.

"Yer bulma büyüsü yapabilir misin?" Eden aklındaki soruyu bir çırpıda soruverdi.

Mara kaşlarını hafifçe çattı. Önce sorunun sebebinin ne olduğunu merak ettiği belliydi, sonra ise yapıp yapamayacağını düşünüyor gibi yüzünde bir kararsızlık dalgalandı. Sonunda konuştuğunda, "Büyü kitabım yok..." Eden tam umutsuzluğa düşüyordu ki bir kelime daha ekledi. "Fakat..."

Eden heyecanlanarak öne doğru bir adım daha attı. Kıza gittikçe yaklaşmıştı. "Fakat?"

Aralarında bir hayli boy farkı olduğu için kız başını hafifçe geriye yatırmak zorunda kaldı. Dudaklarını hareket ettiremiyormuş gibiydi, Eden'ın gözlerine bakakalmıştı. "Ben..." Neyden bahsettiğini unutmuş gibi silkelendi. "Yani... Yer bulma büyülerinin çeşitleri var. Belki bir şeyler yapabilirim." Sonra düşündü. Düşünürken iri gözleri kısılıyor, küçük burnu kırışıyordu. "Elimizde bulacağımız kişiye ait bir şey olmalı."

Eden'ın dudaklarında bir kıvrım belirdi. "Saça ne dersin?"

Mara'nın burnu daha da kırıştı. "Saç mı? O kişinin saçını nasıl ele geçirdin..."

"Ben değil." Omuz silkti. "Her neyse. Bu uzun hikâye, sana anlatmaya gönüllü birisi dışarıda var. Sen sadece saçı işine yarar mı, onu söyle."

Mara biraz daha düşündü. "Olabilir. Deneyeceğim." Sonra hevesli bir şekilde başka malzemeler de listeledi. "Önce büyük bir haritaya ihtiyacımız var. Sonra büyü için asıl malzemeler gerekiyor. Menekşe Praesidium ritüellerinde sıklıkla kullanılır. Esanslı gül yağı, sedir ağacı tütsüsü... Son olarak da kurbağa bacağı."

En son duyduğu şeyle yüzü buruştu. "Kurbağa bacağı mı?"

Kızın ağzı iki yana aralanırken dişlerini göstererek güldü. "Şakaydı."

Eden gözlerini ağır ağır kırpıp açarken Mara kendini tuhaf hissederek kıpırdandı ve boğazını temizledi. Eden onu utandırdığı için önce kötü hissetti, sonra bu bocalaması hoşuna gitti ve güler gibi oldu.

"Diğer saydıklarıma gerçekten ihtiyacım var," dedi Mara dikkatini Eden'ın yüzünden çekerek. Sonra gözlerini kısıp tekrar düşünürken volta

atmaya başladı. "Bir de..." dedikten sonra düşünceleri arasında aradığını bulmuş gibi yumruğunu avucuna geçirdi. "*Lapis Lazuli* taşına. Psişik güçlerimi uyandırmama ve büyümü daha da sağlamlaştırmama yardımcı olur."

Eden'm kafası karışmıştı. "Son söylediğin kurbağa bacağından daha zor."

"Hayır," dedi Mara. "Doğal taşlar satan bir yer biliyorum. Orada bulabilirsin. Mavi ile koyu gece mavisi tonlarında opak bir taş." Sonra durdu, neredeyse Eden'la dip dibeydi. Başını kaldırıp tekrar genç adamın gözlerine baktı. "Tıpkı gözlerin gibi."

Eden o an, kızın yanında ilk defa dondu kaldı. Mara'nın söylediği şeyden sonra göğsünün aldığı nefesle inip kalktığını fark etmişti. İkisinin arasında çok ama çok tuhaf bir an gerçekleşti.

Sessizlik Eden'ı iyice huzursuz etmişti. Birden hareketlendi ve geriye çekilerek, "İstediklerini bulacağım," dedi.

Mara, başını hızla aşağı yukarı sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. Biraz önce yaşanan tuhaf gerilimi o da fark etmiş miydi, Eden bunu bilmiyordu fakat huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğini fark edebiliyordu.

"Öyleyse... Madem bu işi yapacaksam kim için yapacağımı da bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

Eden elini ensesinde gezdirdi. "Onunla daha önce karşılaştın."

Mara, kendi zihninde kiminle karşılaştığını düşünürken kısa bir an duraksadı. Sonra bakışları anladığını belirtircesine keskinleşti. "Ardena'nın kızı."

Eden dudaklarını birbirine bastırıp başını aşağı yukarı salladı. "Annabelle."

Mara, Eden'ı incelerken bir süre sessiz kaldı. "O senin... *kız arkadaşın* mı?"

Eden soruya uzun süre cevap veremedi. Mara'nın kaşları havalandı. "Cevap vermen uzun sürdüğüne göre karışık bir soru sordum sanırım."

Eden silkelendi. "Hayır," dedi, "Hayır, kız arkadaşım değil."

"EDEN! EDEN! JAY SULLIVAN İSİMLİ BİR SORUNUMUZ VAR!"

Eden dışarıdan bağıran Darla'yı duyduğunda gözlerini yumup derin bir nefes verdi. Bu kendisini rahatlatmayınca başını eğip burun kemerini sıktı. Sonunda kendini sakinleştirip arkasını döndü ve kapıya yürürken homurdandı. "Benim değil ama bir başkasının *kız arkadaşıydı*."

Mara'nın arkasından pürdikkat kendisini izlediğini biliyordu. Ona bakmadan kapıyı açtı ve Moss'a seslendi. "İzin ver içeri girsin, Moss."

Darla bu anı bekliyormuş gibi birden içeri daldı.

"Kingswell, resmen bir Orman Nemfi'yle kankalık yaptığını bilmiyor..." Darla, Mara'yı görünce sustu ve ona bakakaldı. Kızı kısa bir süre inceledikten sonra yaşadığı aydınlanmayla gözleri büyüdü, işaret parmağını ona doğru uzatıp abartı dudak hareketleriyle sordu. "*Yoksa bu o mu?*" Sonra elini birbirine vurdu ve neredeyse bağırdı. "Praesidium çaylağım sen mi saklıyordun?"

Eden başını aşağı yukarı salladı.

Darla'nın lacivert gözleri bir Eden bir kız arasında mekik dokurken, "Yaşadığın saldırı da mı yalandı?" dedi bir aydınlanma yaşayarak. "Vay canına, Kingswell, senden böyle bir şey beklemezdim. Hep fazla kuralcı, fazla düzgün ve..."

"Ve ne?" dedi Eden kaşlarını kaldırarak.

Darla, yine abartılı dudak hareketiyle, "*Sıkıcı* olduğunu düşünürdüm," dedi.

Mara kıkırdadı. Eden, Darla'ya ters ters bakarken, "Sullivan'la ilgili nasıl bir sorunumuz var?" diye sordu.

Darla, Praesidium çaylağını izlemeyi bırakıp Eden'a döndü. Elini alnına bastırıp derin bir nefes verdi. "Benim aptal ikizim Jay'e yaptığı şeyi itiraf etmiş. Jay, Dean'i öldürmeye çalışırken Kaleb ve diğerleri araya girmiş. Talim alanı çok karışmış." Sonra başını iki yana sallayarak nefes verdi. "Dean'i öldürmesin diye onu aradım ve saçın işe yarabileceğini söyledim."

Eden yine sabır dilenir gibi gözlerini kapatıp nefesini verdi. "Onlara başka ne dedin, Darla?"

Darla, hemen savunmaya geçti. "Kanım üzerine yemin olsun ki onlara burayı söylemedim."

Eden gözlerini açıp ona diktiğinde Darla ellerini teslim oluyor gibi havaya kaldırdı. "Sadece..." Yüzünü buruşturdu. "*Bir yolunu bulmuş olabilirim* dedim. Detay vermedim, yemin ederim."

Eden, Darla'ya sakince baktı. Eğer Mara bunu yapamayacağını söyleseydi herkeste nasıl bir hayal kırıklığı yaratabileceğini düşündü ama şu an ona kızmakla zaman harcamayacaktı çünkü Mara deneyeceğini söylemişti.

"Ben kasabaya iniyorum, almam gereken malzemeler var." Kapıya doğru yürürken, "Sullivan'la da ben ilgilenirim. *Sen burada kal fakat sakın üst kata çıkma*," diye ekledi.

Darla kafası karışmış hâlde Eden'a seslendi. "Hey! Ama sen böyle söylersen ben üst kata çıkmak isterim!"

"Eğer böyle bir şey yaparsan seni öldürmek zorunda kalırım, Walker."

Darla'nın güldüğünü işitti. "Şaka yapıyorsun." Mara'ya yönelerek tekrar, "Şaka yapıyor," diye mırıldandığını duydu.

Eden dışarı çıkıp telefonunu çıkardı ve Jay Sullivan ismini tıklayıp aramaya koyuldu. Ona Praesidium Cadısı'nı kaçırdığını söyleyecekti. Her ne kadar ona Lider'in oğlu olduğu için hiçbir zaman güvenmese de bir konuda emin olduğunu hissediyordu.

Annabelle söz konusu olduğunda... *İkisi de aynı gemideydi.*

Mara

Praesidium çaylağı Mara, isminin Darla olduğunu öğrendiği kız kendisini incelerken huzursuzca kıpırdandı.

Eden, şaka yapmıyor olabilirdi.

Yukarıda derin bir uykuda olan annesinin gizliğinin ne kadar önemli olduğunu Mara'ya anlatmıştı ve eğer bu kız oraya çıkmayı denerse onu bir şekilde durdurmak zorunda olduğunu hissetti. Bir yandan da kıza gerçekten güvenmeseydi Eden'ın onu burada bırakmayacağını düşünüyordu.

Darla, postalları zeminde gıcırtılı sesler çıkarırken içeride turlamaya başladı. "Eee..." dedi ve kıza dönüp ismini söylemesini bekleyerek yüzüne baktı.

"Mara," dedi genç kız onu bekletmeyerek.

"Mara," diye tekrarladı Darla. "Eden gelene kadar seninle biraz kaynaşabiliriz." Sonra kendisini kanepeye atıp iyice yayıldı ve bir ayak bileğini diğerinin üzerine koyduktan sonra kollarını da koltuğun sırtına yasladı. "Yukarı çıkma dedi ama *Mara*'ya sorma demedi. Yukarı katta ne var?" Dişlerini göstererek sırıtmaya başlamıştı.

Mara önce gerilse de karşısındaki kızın rahatlığına ve muzır yüz ifadesine neredeyse gülecekti. "Bunu birine söylersem beni de öldüreceğini söyledi." Sonra dudaklarını büktü. "Ve ben şaka olduğunu düşünmedim."

Darla'nın sırıtması aynı zamanda düşünceli bir bakışla perçinlendi. "Lanet olası, Kingswell." Sonunda başını çevirip bir küfrü dudaklarından fırlattı. "Beni her şeyle sınasaydı da merakımla sınamasaydı."

Mara ister istemez kıkırdadı.

Darla bir süre merdivenlere baktıktan sonra merakının ona bir getirisi olmayacağına karar vermiş olacak ki bakışlarını Mara'ya çevirdi ve bu sefer ilgisini ona yöneltti. "Öyleyse biraz kendinden bahset. Kaç yaşındasın?"

Genç kız, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken kendinden bahsetmekten pek hoşlanmadığını düşündü ama zararsız sorulara cevap verebilirdi. "Yirmi."

Darla'nın kaşları havaya kalktı. "Daha küçük görünüyorsun." Sonra mavinin laciverte en yakın tonundaki gözleriyle kızı iyice inceledi. "Praesidiumlara nasıl katıldın?"

Mara, sonunda ayakta dikilmekten vazgeçip Darla'nın oturduğu üçlü kanepenin karşısındaki tekli koltuğa oturdu. "Beni Aithra buldu."

Darla'nın kafası karışmış gibi alnı kırıştı.

"Burada Bayan Kandiss olarak tanınıyor," diyerek açıkladı Mara. "Üç yıl önce, Lexington'da yaşarken benim klasik edebiyat öğretmenimdi. O zamanlar daha yeni Preasidiumların başına geçmişti ve ben büyülerimi keşfettiğimde o da beni fark etti."

"Peki ailen..." Darla, sorusunu devam ettirmedi.

Mara'nın sesi cılızlaşırken, "Bir ailem yok," diye onun yarım kalan sorusunu cevapladı.

İşte bahsetmek istemediği kısım buydu. Mara bir yetimdi ve çocukluğu koruyucu ailelerde, yetimhanelerde geçmişti. Hiçbir zaman gerçek bir ailesi olmamıştı. Aithra onu bulduğunda ve kendisini anne şefkatiyle kandırdığında nasıl da mutlu olduğunu hatırlıyordu fakat sonra onun gerçek yüzünü görmüştü.

Aithra, onu ve diğer cadıları sadece kullanıyordu. Kendi gücü için, kendi birliği için.

Mara, yine de kendisini geliştirmek ve onu memnun etmek için çok çabalamıştı. Yeni bir tür oluşturmak için tüm çaylakları topladığında ilk gönüllü olanlardan biri olmuştu ve o karargâhlardan birinde avcılar tarafından yakalanmıştı.

Eğer yakalanmasaydı hayatı ne yöne giderdi diye düşünmeye başladı.

İlk yakalanacağını fark ettiğinde hayatın onun için bittiğini varsaymıştı. Sonrası yoktu, bir süre zihni bulanık hâlde oradan oraya savrulmuş ve gerçekten hayat onun için bitmişti. *Fakat sonra...* Mara, düşüncelerinin gittiği noktayı fark ettiğinde usulca nefesini verdi.

Eğer kaçırılmasaydı... Sarışın avcıyla, Eden'la karşılaşmazdı ve Mara bir süredir kaçırıldığı için şükrediyordu.

"Pekâlâ..." dedi Darla. "Seni daldığın yerden çıkarmamı ister misin?"

Mara kendisine gelerek silkelendi. "Üzgünüm."

"Praesidiumları merak ediyorum," dedi Darla ve düşünüyor gibi dudak büktü. "Ardena'nın laneti kırma ritüeline yardımcı olan cadıların oluşturduğu bir toplulukla başladı her şey... Değil mi?"

Mara dudaklarını birbirine bastırıp başını aşağı yukarı salladı.

Darla meraklı bakışlarını kıstı. "Bu zamana kadar gelebildiğiniz düşünülmüyordu. Yok olduğunuzu sanıyorduk..."

"Dorchalar bizi yok ettiklerini sanırken Praesidiumlardan birisi *Rosanna*'nın kitabını saklayabildi. O kitap sayesinde tekrar *kan ayini* yapıp soyu Praesidiumlara dayananları topladı ve işte... Yine buradayız." Boynundaki madalyonu çıkarıp kıza gösterdi.

Praesidiumların yıldızını, kıdemli olanlar dövme yaptırırdı. Çaylaklar ise bir madalyon, bileklik veya herhangi bir şeyle üzerinde taşırdı.

Darla'nın kaşları havaya kalktı. "Rosanna'nın kitabı mı? O da kim?"

"İlk Praesidiumlardan ve Praesidium büyülerini kaleme alan cadı. Onun kitabından ilerliyoruz." Darla, anladığını belli edercesine başını aşağı yukarı salladı. Meraklı biriydi ve farklı hikâyeler dinlemekten hoşlanıyor görünüyordu. Mara, bakışlarını kızın üzerinde dolaştırdı. "Sen de bana kendinden bahseder misin?"

Mara, bir an kendisini bir arkadaşlık kuruyormuş gibi hissetti. Uzun zamandır böyle bir his yaşamamıştı. Günleri karargâhlarda büyü çalışmakla ve Aithra'nın emirlerini uygulama gayesiyle geçiyordu.

Darla anlattı. Konuşkandı, asabi gibi görünse de neşeli bir yanı da vardı. Mara, eski düşmanının saçını kestiğini anlattığı hikâyede kıkırtısını bastıramamıştı. Sonunda dış kapı açıldığında Darla'nın gözlerinin kocaman olduğunu gördü.

Bakışlarını çevirip o da gelenlere baktı.

Eden gelmişti ve yanında... bir erkek daha vardı.

"İyi bak, Mara," dedi Darla karşısındakilere bakarken. "Bu ikisini her zaman böyle bir arada göremezsin."

Mara'nın gözleri Eden ve yanında duran genç adam arasında mekik dokurken meraklı gittikçe artıyordu. Adamın keskin bakışları önce yukarı çıkan merdivende dolaştı, sonra gözleri oturma odasına çevrildi ve Darla'nın üzerinde kısa bir an durduktan sonra ağır bir havayla Mara'ya odaklandı. Genç kız, bir adım geri gitme isteğiyle savaşıyordu.

"Sullivan," dedi Eden. "Bu Mara."

Mara, Darla'nın dışarıdan bağırdığı cümleyi hatırladı. *Sullivan isimli bir sorunumuz var* demişti. Ve Eden'ın onu duyduğunda nasıl da homurdandığını işitmişti. *Benim değil ama bir başkasının kız arkadaşıydı.*

Ardena'nın kızı, Annabelle, bu çocuğun kız arkadaşı olmalıydı.

Ve Mara, Sullivan soyadını daha önce de duymuştu. Kendisini kaçıranların, *avcıların* başında olan adamın soyadı da buydu.

Ürpererek bir adım geri attı.

"Sorun yok," dedi Eden, sesindeki o korumacı tını Mara gibi odadaki diğer herkes tarafından fark edilmiş miydi, emin değildi. "Seni kimseye söylemeyecek."

"Büyüyü yap, yeter," diyerek konuşan genç adamın sesi karşısındakini hâkimiyet altına alacak cinstendi. Eden gibi insanı isteyerek bir şey yaptıracak bir ton değil, zora sokacak bir tondu.

"Bize yardım edecek, Sullivan. Emrini uygulamayacak."

İkisi arasında gerilim tırmanmaya başladı. Mara, bu gerilimin aralarında zaten var olduğunu anlayabiliyordu.

"Ona emir vermiyorum. Konuşma tarzımı düzeltmen için uygun bir zaman değil, Kingswell." Jay'in bakışları Eden'a döndü. "Hatırlat da senden bir ara bu konuda ders alacağım, söz."

Darla nefesini gürültüyle verdi. "Başladılar."

Eden, bıkkın bir nefes verirken içeri başkaları girdi.

"Hırıldaşma sesiniz dışarı kadar geliyor," dedi bir oğlan dış kapıdan girdiği esnada. Saçının tonu Eden kadar sarı olmasa da altın tutamları vardı.

"Peşime takılmasaydın duymak zorunda kalmazdın." Sullivan, gelen oğlanı tersledi.

Oğlan gözlerini devirip odada bakışlarını dolaştırırken ilgisi en son Mara'nın üzerinde durdu. Mavi tonlarındaki gözleri genç kızı izlerken arkasından biri daha içeri girdi.

"Denny!" dedi Darla kendisine çok benzeyen oğlan içeri girdiğinde. "Bak ikizin nasıl da çözümü buldu!"

Hepsinden daha somurtkan bir yüze sahip *Denny*, sert çehresiyle önce ikizine baktı, sonra aynı hızla gözleri Mara'ya çevrildi.

Genç kız Eden'ın onları buraya getirmesine şaşırmıştı. Ya onlara fazlasıyla güveniyordu ya da üst katta yatan annesinden hiçbirisinin haberi olmayacağı için bu konuda endişelenmiyordu.

Fakat bizzat kendisini kaçıran Lider'in *oğlu* buradaydı ve Mara kendisinin güvende olup olmadığını düşünüyordu.

Ona tedirgin bir ifadeyle baktığını fark eden Eden, "Jay Sullivan senin burada olduğunu kimseye söylemeyecek," dedi, Mara bakışlarını bu sefer sarışın avcıya çevirdi.

Eden'ı çok uzun zamandır tanımıyordu ama onda hep güven veren bir şeyler vardı. Bir şeyi söylüyorsa Mara buna sıkı sıkı tutunabileceğini hissediyordu. Bu yüzden bu konuda rahatladığını hissetti, belli ki Lider'in oğlu için Mara'nın kendisinden çok, *yapacağı büyü* önemliydi.

Odadaki diğer herkesin de tüm odağının an itibariyle tamamen kendi üzerinde olduğunu hissedince bu sefer bambaşka bir gerilim sırtından yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Kendi türü arasında her zaman dikkat çekmeye çabalamıştı, özellikle Aithra'nın yani Kandiss'in dikkatini ve övgüsünü arzulamıştı. Fakat şimdi karşısındakiler sanki tek çareleri, tek umutları Mara'ymış gibi onu izliyordu. Onun gücüne muhtaçlardı, onun gücünü değerli görüyorlardı.

Peki ya başaramazsa? Ya istedikleri bilgiyi onlara veremezse?

Gözleri yavaşça Eden'a kaydı, hepsinden çok onu hüsrana uğratmaktan korktu. Başavcı, gece mavisi gözlerini kendisine sabitlemişti ve üzerindeki baskının Mara'da yarattığı gerilimi anlamış gibi ortamı birden dağıttı.

"Söylediğim gibi... Mara, sadece deneyebileceğini söyledi. Bir garantisi yok," dedi diğer oğlanlara dönerek. "Kesin sonuç alıp almayacağımız belli değil."

"Biraz bile umut varsa bu iyi bir şeydir" dedi altın tutamları olan mavi gözlü çocuk.

"Marcus haklı," dedi Darla ve Mara çocuğun adını öğrenmiş oldu.

Diğer iki somurtkan ses çıkarmadı. Özellikle *Jay Sullivan* fazlasıyla gergindi.

"Saçı ona ver," dedi sonunda tok bir sesle konuştuğunda.

Darla'nın ikizi, Jay'i duyduğunda dudaklarını birbirine bastırıp cebinden çıkardığı küçük tül bir keseyi Mara'ya uzattı.

Darla yerinde zıplamaya başlamıştı. "Hadi başlayalım."

Eden yanına yaklaşıp yavaşça elindeki poşeti uzattı. "Hazır mısın?"

Genç kız, keseyi alırken tereddütle aşağı yukarı başını salladı. "Evet," dedi ama kalbi güm güm atıyordu. *O kadar gerilmişti ki Praesidiumların atası Rosanna'ya büyüsünde başarılı olmak için sessiz bir dua gönderdi.*

Sonra ağır ağır hareket ederek elindeki keseyle beraber malzemelerin olduğu poşeti de yere koydu ve odadakilere kaçamak bakışlar attı. Hepsi çok önemli bir gösteriyi izleyeceklermiş gibi koltuklara yerleşti, sadece Sullivan ayakta duruyordu. Kıpırtısızdı, sakin görünüyordu ama sanki bu bir rolün parçası gibiydi. Mara, onun için için kaynadığını, bir an önce yer bulma büyüsünün işe yaradığını görmeyi beklediğini anlayabiliyordu.

"Ben..." dedi tereddütle. "Odaklanmam açısından en azından sadece bir kişi benimle kalsa daha iyi olur."

Önce hiçbiri kıpırdamadı. Sonra aynı anda anlayışla iç çektiler, ilk ayağa kalkan Marcus isimli çocuk oldu. "Ben dışarıda biraz Moss'la konuşayım."

Darla da kalkıp Denny'i de kolundan tutarak kaldırdı. "Biz de biraz senin sohbet edelim, kardeşim."

"Kes sesini, Darla, yaptığın şeyi unutmadım."

Darla elini kalbine koydu. "Ne yapmışım ben? Sayemde bir çözüm buldun yoksa elinde saçla kapı kapı dolaşıp cadı arayacaktın!"

Onlar söylenerek dışarı çıktığında içeride sadece üç kişi kalmıştı. Mara, bakışlarını kaldırdığında gözleri Jay ve Eden arasında gitti geldi.

"O çıkmaz," dedi Eden. "Fazlasıyla dikkafalı. Onu çıkartmak isterken ikimizin bir kavgaya tutuşmasını istemiyorsan, yok say gitsin."

Jay'in Eden'a bakarken dişlerini sıktığı kasılan çenesinden belli oluyordu.

Mara, bakışlarını ondan çekip onu yok saymayı denedi. En azından Eden da buradaydı ve o fazlasıyla rahatlamasına neden oluyordu.

Yere oturup poşetin içinden önce büyük bir rulo hâlindeki haritayı çıkardı. Sonra Eden'ın çiçekçiden aldığı belli olan menekşe demetini, esanslı gül yağını ve sedir otu tütsüsünü de eline aldı. Son olarak... *Lapis Lazuli* taşını aldı ve mavi taşa gözleri kilitlenip kaldı.

Eden, tek dizini kırıp yere oturduğunda ve büyük harita rulosunu açtığında bile genç kız taşa bakıyordu. Sonra gözlerini kaldırıp kirpiklerinin ardından dibine kadar sokulmuş olan sarışın avcının gözlerine baktı.

Elindeki taşın rengi Eden'ın gece mavisi göz renginin daha canlı bir hâliydi.

Taş içindeki büyü güçlerinin kıpırdanmasına neden olurken gözler farklı bir şeyin hareketlenmesine sebebiyet veriyordu. Mara ısınan yanaklarını saklamak istercesine bakışlarını malzemelere çevirdi. Taşı haritanın yanına bırakıp menekşeleri tek tek ayırarak kendi etrafına daire oluşturacak şekilde dizdi. Eden ayağa kalkıp biraz uzaklaşarak Mara'ya rahat çalışma alanı bırakmıştı.

Genç kız menekşeden dairenin içinde dururken parmaklarını savurup tütsüyü büyüyle yaktığında içeri dolan koku bedenindeki büyünün iyice kıpırdanmasını sağladı. Esanslı gül yağını sıra sıra iki bileğine de damlatıp onları tenine yedirdi, sonra yağdan gelen gül kokusunu içine çekti.

Doğanın enerjileri, büyü gücünü oluşturan yegâne şeydi. Sezgisel güçler cadılarda doğuştan bulunurdu, herkesin içinde büyüleri olurdu. Fakat o büyüyü daha doğru kullanabilmek, psişik güçleri arttırabilmek için takviyelere ihtiyaç duyulurdu.

Gül, Rosanna'nın simgesiydi ve Praesidiumlara manevi, ruhsal bir güç veriyordu. Aynı zamanda esanslı yağ, büyü ritüellerinde su yerine de kullanılabilirdi. Tütsü ise hava için uygundu, Mara'nın özellikle *sedir ağacını* seçmesinin nedeni işi riske atmak istememesiydi çünkü güçlerini en yoğunlaştıran tütsü buydu. Genelde doğanın enerjisini almak için tuz kullanılırdı ama Mara yine doğadan gelen bir şeyi, Praesidiumlar için güç veren menekşeleri tercih etmişti.

Annabelle'in saçının olduğu keseyi açıp içindeki birkaç teli dikkatle çıkardı.

O an, odada bir kıpırdanma sezdi. Bakışlarını kaldırıp Jay Sullivan'a baktı.

Onun dikkatle kendisini izlediğini biliyordu ama bakışlarındaki yoğunluk Mara'yı afallatmıştı. Bu büyünün işe yaramasını öyle çok istiyor olmalıydı ki gözlerini bile kırpmıyordu.

Mara, üzerinde biraz daha baskı hissetse de hemen kendisini işine yöneltmeye çalıştı. Saç tellerini dikkatle *Lapis Lazuri* taşına dolayıp bağladı. Annabelle'in enerjisiyle taşın enerjisini birleştirip kendi gücünü de kullanarak bu işi başarmayı umuyordu. İşinin ehli bir cadı olsaydı, sadece saçla da bu işi yapabilirdi. Ama Mara henüz bir çaylaktı ve daha çok enerji takviyesine ihtiyacı vardı.

Saç tellerini bağladığı taşı haritanın üzerine koydu.

Son olarak ateşin gücü lazımdı. Bir elinde alev topu oluşturduğunda perdesi kapalı pencereden gelen cılız ışığın yanında ortam kızıl bir ışıkla da aydınlandı, Mara'nın gölgesi haritanın üzerinde dans ediyordu.

Sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp mırıldanmaya başladı.

"*Invoco omnes vires naturae ad petitionem meam implendam*[8]."

Büyülerde kelimelerin de gücü vardı. Onların dudaklardan dökülürken, telaffuz edilirken ki titreşimleri de bir enerji yaratıyordu. Kendi dillerinde de yapılabilirdi fakat ilk cadılar Latince kelimeleri kullanarak büyü yaptıklarından mı bilinmez, bu dilin telaffuzundaki titreşimler hep çok daha iyi olmuştu.

"*Sume potestatem capillorum, et ostende mihi ubi sit dominus eius*[9]."

[8]Doğanın tüm enerjilerini isteğimi yerine getirmeye çağırıyorum. (y.n.)

[9]Saçın enerjisini al ve bana efendisinin nerede olduğunu göster. (y.n.)

Mara, kıpırdanan gücünün etkisiyle elindeki alev topunun da titreştiğini hissetti. Gözleri kapalıydı, tam anlamıyla gücü içinden kopup gidene kadar kelimeleri mırıldanmaya devam etti. Odaklandı, Annabelle'in yüzünü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Nefesi sığlaşana, gücü artık patlama noktasına gelene kadar kelimeleri mırıldandı ve sonunda parmak uçlarından akıp giden enerjiyi hissetti.

Gözlerini açıp haritaya baktığında taşın hareket ettiğini gördü, hiç kıpırdamadan bekledi. Taş birisi onu parmağıyla itiyormuş gibi haritanın üzerinde sürünmeye etmeye devam etti. Sonunda durduğunda, Mara kalbinin teklediğini hissetti. Onunla beraber odadaki diğer iki kişinin de teklemiş olduğuna emindi, ikisi de hızla haritaya yaklaştı.

Mara, biraz daha eğilip taşın hangi noktada durduğuna iyice baktı. Sonra bakışları Eden ve Jay Sullivan arasında mekik dokudu. İkisi de pürdikkat haritaya odaklanmışken kaşları çatılmıştı.

"*Salem* mi?"

Eden'm sorduğu sorudan sonra kapı aniden açıldı ve Darla'nın öncülük ettiği grup içeri daldı. Mara, onların içeriden birilerinin konuşmasını beklediklerini anlamıştı.

Marcus'un bakışları beklenti doluydu. "Bulundu mu?"

"Salem'de ne işi var ki?" diye sordu Dean.

Darla'nın sesi araya karıştı. "Siktir. Orası cadı kaynıyor, avcılar için tekin değil."

Jay Sullivan çatık kaşlarını haritadan ayırmadan dururken konuşmalara katılmadı. Tekin olsun olmasın oraya gideceği belliydi. Sonunda başını kaldırdı ve gözleri en az Mara'nın elindeki alev topu kadar harlıyken mırıldandı.

"Ne işi olduğunu gidip görelim bakalım."

BÖLÜM 8: CADI AVI

♪ *Zack Hemsey "Don't Get In My Way"* ♪

Annabelle Jefferson

Gözlerim Salem sokaklarında dolaşırken Alexis yanımda kıpırdanıyordu. Hava durgun ve sisliydi. Hatta sis o kadar fazlaydı ki dükkânların ışıklı tabelaları zar zor fark ediliyordu.

Alexis, "Motor sürmen inanılmaz havalı, Annie!" diyerek heyecanlı bir şekilde konuşuyordu. Buraya motorla geleceğimizi duyduğundaki heyecanı beni içten içe mutlu etmişti. Onlara bayıldığını en baştan beri biliyordum. *Özellikle Dean'in sürdüğü motorlara bayılıyordu.* "Fakat hiçbir şey göremiyorum. Bu kasabada nasıl yaşıyorlar ki?"

Ben ona nispeten daha iyi görebildiğim için dikkatimi etrafımızdan ayırmıyordum. "Ocak ayının sonlarındayız, Alex. Hava şartları bana normal geldi."

Alexis, üzerine giydiği eski püskü şişme montun içinde rahat hareket edemediğini belli edercesine kolları iki yana açık duruyordu. "Hiddenfield'ın havası bu aylarda bile böyle buz kesmiyor. Ayrıca... bu bana fazla küçük. Nefes alamıyorum."

Benim de siyah pantolonum ve siyah bluzum fazlasıyla dardı ama artık kıyafet konusunda çok seçici olmamaya alışmıştım. Tek rahatlığım Alexis kadar fazla üşümememdi, bu yüzden deri ceketle vücut ısımı korumaya çalışıyordum. "Biraz idare et," dedim dudağımın bir köşesi alayla kalkarken. "O evden kurtulup biraz normalleşmek için can atan sen değil miydin?"

Alexis'in topladığı saçlarının arasından kurtulan bir tutam önüne düştü. "Tamam, şikâyet etmiyorum, o kokuşmuş pelerinlerden kurtulduğum için Tanrı'ya şükürler olsun." Başını geriye yatırıp nefesini içine çekti. "Buranın her ne kadar kasvetli bir havası olsa da rahatladığımı hissediyorum."

Ona bakarken ben de hem rahatlamıştım hem de huzursuzdum. Anneme onu da yanıma almak istediğimi söylediğimde hoşuna gitmemişti, hem de hiç. Normalleşmemi istiyorsa yanımda benim kafa dengim birinin olmasını istediğimi söylemiştim. Alexis, eğlenmeme giden yolda sadece bir araçtı. Bana eşlik etmesini istediğim biri.

Bu yüzden sesini çıkarmadı.

"Ocak ayında olduğumuzu fark edince... yeni yıla Hiddenfield'da girmediğimiz için üzüldüm, öyle güzel eğlenceler oluyor ki..." Sonra farkın-

dalıkla dudakları büküldü ve yüzü resmen üzüntüyle çarpıldı, başını hafifçe öne eğdi. "Eily... Ah, bu yeni yılda eğlence yapmadıklarına eminim."

Buraya geliş amacımız eğlenceyken bu konuşma ikimiz için de günün geri kalanını ıstırap içinde geçirmemize neden olmak üzereydi. Alexis bunu fark etti, değişen yüz ifademin duygu durumumun iyi yöne gitmediğini anlamasını sağladı.

"Özür dilerim, Annie. Konuyu açmak istemiştim."

Onu anlıyordum, henüz bu konuyu aşamamıştık ve konuşmaya ihtiyacımız vardı. *Onun konuşmaya ihtiyacı vardı.* Çünkü ben kaçmak istiyordum, her şeyden kaçmak istiyordum. *Kendimden bile.* Bu yüzden dertleşebileceği doğru kişi ben değildim.

"Hadi," dedim onu kolundan çekiştirerek.

Annem avcıların burada cirit atmasının diğer kasabalara göre zor olduğunu söyledi ama yine de tetikte olmalıydım. Salem'in tarihçesi zaten cadılarla dolu olduğundan buna şaşırdığım da söylenemezdi. Fakat beni şaşırtan yeni bir bilgi edinmiştim.

"Asırlar önce, birçok yerde olduğu gibi Salem toprakları da Nightingale yönetimindeydi. Yani Dione'un oğlu Blake Nightingale'in yönetiminde... Soyunun ne kadar önemli bir yere dayandığını anlıyor musun?"

Annemin söylediği bu cümleler kulaklarımda çınladı. Soyumun Dione'a dayanmasının yanında oğlunun da büyük kitlelere liderlik ettiğini öğrenmiştim. Annabelle bu konuda dehşete düşebilirdi ama Asteria'nın kibri gittikçe artıyordu.

Yürümeye devam ettik. Nightingale soyunun geçmişte buraya liderlik ettiğini kasabadakiler anımsıyor muydu?

"Burada yakılan cadıların hayatını o kadar merak ediyorum ki. O zamanlarda yaşıyor olsaydık biz de bu kadere mi maruz kalacaktık?"

Alexis'in söylediği şey üzerine dudaklarımı büktüm. "Kim bilir?" dedim ve Asteria olarak hayatımı sürdürseydim nasıl bir yaşantımın olacağını merak etmekten kendimi alamadım. "Annemden öğrendiğim kadarıyla bir zamanlar buraya Dione'un oğlu hükmediyormuş."

Alexis'in iç çektiğini işittim. "Ah, bu korkunç. Dione'un bir oğlu mu varmış?" Ona baktığımda yüzünde dehşet ifadesi vardı ama kolları iki yana açık şişme bir bebeğe benzediği için ciddi kalamadım. "Öyleyse burayı Dorchalar mı yönetiyormuş?"

"Sanmıyorum," dedim tekrar önüme dönerek. "Sanırım Dione'un oğlu annesinin izinden gitmemiş."

"Ah, işte bu çok ilginç. Oğlu bile izinden gitmezken başkaları neden gider..." Birden durdu. Annemin bir Dorcha olduğunu anımsamış olmalıydı. Benim annemle kalmayı seçtiğimi de öyle...

Bu konuda bir şey söylemedim. Dione'la konuşmam da şimdilik aklımdan çıkarmak istediğim bir şeydi.

Kalabalık sokaklara geldiğimizde huzursuzluğum gittikçe arttı ama bunu bekliyordum. Salem, hâlâ mistik bir kasabaydı ve turistleri fazlasıyla çekiyordu. Cadılarla ilgili o kadar çok dükkân ve müze vardı ki tabelalara bakarken ben bile kendimi turist gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Sonunda annemin bahsettiği yeri görünce Alexis'in kolunu tuttum. O da durup bir bana bir tabelasına baktığım yere bakıyordu.

Magika.

Güler gibi oldum. Elbette böyle bir yerin adı ***Sihirli*** olacaktı.

"Magika hediyelik eşya dükkânı mı?" dedi Alexis kafası karışarak. "Bir hediyelik eşya dükkânında ne işimiz var ki?"

Dudağım biraz daha kıvrılırken yürümeye başladım, o da benim adımlarıma eşlik etti. Önden ben içeri girdim, cam kapıyı ittiğimde tepesindeki çan çaldı.

İçerisi o kadar sessizdi ki Alexis'le içeri girdiğimiz an zemine çarpan postallarımızın sesi gür çıktı. Gözlerimi etrafta dolaştırıp hediyelik eşyalarla dolu raflara baktım, sonra bakışlarım küçük dükkânın en ucundaki tezgâhın arkasında bir tabureye oturmuş olan yaşlı adama kaydı.

Alexis kulağıma doğru fısıldadı. "Kendimi ilk asasını almaya Ollivanders'ın Asa Dükkânı'na giden *Harry Potter* gibi hissediyorum. Adama bir baksana."

Adam gerçekten de filmdeki Ollivander'a benziyordu.

Dudaklarım gülmek ister gibi seğirdi ama kendimi tuttum. Onu dirseğimle dürtüp uslu durmasını tembihler gibi suratına baktım. Kara büyüyle uğraşan, kötü bir cadı topluluğunun arasından gelmemişiz gibi hâlâ pozitifliğini ve enerjisini korumasına hayrandım.

Tezgâha doğru ilerledik, *Ollivander* önündeki gazeteden gözlerini kaldırıp bize baktı. Suratı buruşuktu, bakışları derindi ve ikimizi de enine boyuna tartıyordu.

"Hediyelik bir şeyler mi arıyorsunuz?" dedi gözleri Alexis'in üzerinde dolaşırken. "Tüm ürünlerim raflarda."

Adam raflara yönelmeyip kendine baktığımı fark edince soluk renkli gözlerini bana çevirdi. Tek kaşımı kaldırdım, dudaklarımdaki o belli belirsiz kıvrımla onla bakmaya devam ettim.

"Permissum ire sub terra."

Kelimeleri telaffuz ederken zorlanmamıştım, doğal bir zarafetle dudaklarımdan dökülmüşlerdi. Latincenin kulağa güzel ve mistik gelen bir tarafı vardı.

Adam dudaklarını birbirine bastırdı, Alexis'in bir ona bir bana baktığını fark ediyordum ama gözlerimi adamdan çekmedim.

Adam ayağa kalkıp arkasındaki büyük duvar saatinin durduğu yere ilerledi ve saatten sarkan bir ipi çekti. O çektiğinde bir tıkırtı oluştu ve duvardan kapı sessizce açıldı.

Alexis'in afallayarak duraksamasına aldırmadan kolunu tuttum ve onu çekiştirerek tezgâhın arkasına geçirdim. Adam eliyle bize içeriyi gösterirken ona başımı eğdim, sonra ikimizi de içeri soktum.

Kapı arkamızdan çok hızlı kapandı.

İçerisi anlık karanlığa boğuldu ama sonra aşağıdan gelen yanardönerli ışık durduğumuz yeri aydınlattı. Derinlere inen merdivenlerin başında duruyorduk.

"Bu neydi böyle?" dedi Alexis. "Burası neresi? Adama ne söyledin?"

Onun kolunu hâlâ tutmaya devam ederken merdivenleri inmeye başladım, bana ayak uydurmak zorunda kaldı.

"*Yer altına inme izni*," dedim.

Merdivenleri inmeye devam ederken müzik sesi güçlendi ve sonunda kendimizi kalabalık bir gece kulübünde bulduk.

Alexis'e yan bir bakış atarak sırıttım. "Eğlenme zamanı."

Evet, burası bir gece kulübüydü fakat bildiklerimizden uzaktı. Ne avcıların takıldığı Ay Işığı ve Pençe gibiydi ne de insanların takıldığı klasik yerler gibi.

Burası yerin en derinlerinde, insanlarla beraber *Dorchaların* bile takılabildiği bir yerdi. İçeri giriş şifresini de bana bizzat annem vermişti.

Alexis bu bilgiyi bilmiyordu ama gerekli de değildi. Yanımda olacaktı, dans edebilecekti; Dorchalarla dolu o küflü evde kalmaktansa burada benimle olması daha iyiydi.

O şaşkın şaşkın etrafa bakarken ben de başımı çevirip ortama göz gezdirdim.

Yer altındaydık fakat burası bir hayli büyüktü, hediyelik eşya dükkânı resmen bambaşka bir dünyaya açılmıştı. İlerdeki bir platformda dans eden insanları izlerken son ses çalan "In My Mind" şarkısının hızlı bir versiyonu kıpırdanmaya başlamama neden oldu. Dans edenlerin birçoğu güneş gözlüğü takıyordu. Ya içtikleri *şeyler* ışıktan rahatsız olmalarına neden olu-

yordu ya da... Yılan gözlerini gizlemeye çalışan *Dorchalardı*. İki seçenekte kuvvetle muhtemeldi.

Avcı özelliğim de olduğu için büyü gücüne sahip olanları hissedebilirdim fakat şimdilik bir şey algılayamamıştım. İçerisi çok yoğun koku, ses ve enerjiyle doluydu. Büyünün varlığı bile silikleşmişti. Ya da belki de bu Dorchaların yaptığı bir şeydi.

Alexis'in elinden çekiştirdim ve kalabalığa yönlendirdim. "Hadi," dedim ileride duran barı göstererek. "Bir şeyler içelim."

Başım aşağı yukarı salladı ve birlikte bara ilerledik. Üzerimizdeki ceketleri çıkartarak barın altına yerleştirdikleri askılara asıp siyah bluzlarımızla kalmıştık. Barın arkasındaki oğlan bize yaklaştı. *Mohawk*[10] tarzı saçını incelerken iki bira söyledim ve yüksek taburelere oturduk.

"Bu saç modelinin hâlâ kaldığını bilmiyordum," dediğimde Alexis kıkırdadı.

Fıçı bardaklarda biralarımız geldiğinde dudaklarını büktü. "Sam olsa bu biraları kötülerdi."

Göğüs kafesime yine bir taş oturdu, Sam'i hatırlamak hiç iyi hissettirmemişti. Hiddenfield'a ve içindekilere geri dönmek ise *hiç ama hiç* iyi hissettirmiyordu. Bu yüzden bardağın içindeki birayı hızla kafama diktim. Alexis'i yanımda getirmek Hiddenfield'ı da yanımda getirmek demekti ama onu o evde de bırakamazdım.

"Yavaş Annie!" diye uyardı beni.

Onu duymayı bıraktım. Bir bardak daha içtim, bir bardak daha... Henüz sarhoş olmamıştım ama etkisi biraz da olsa vücudumda ve aklımda görülüyordu. Gerçekten sarhoş olmam için Sam'in Şarap Evi'ndeki şaraplardan ya da *Koca Jo'nun biralarından* içmem gerekiyordu.

Alexis henüz birinci bardağını bitirmişti ki onu elinden tutup dans edenlerin olduğu platforma çekiştirdim, oraya geçtiğimizde kalabalık bizi yuttu.

Armin van Bureen'in "Bla Bla Bla" şarkısı platformu sarstı, herkes resmen zihin olarak bambaşka bir yerde gibi dans ediyordu. Önceden olsa tehlikeli olduğu için asla gelmeyeceğimiz bir eğlence yerinde güvende hissetmem tuhaftı. Avcılar burada olmadığı için güvendeydim. *O*, burada olmadığı için güvendeydim.

Alexis'i elinden tutup etrafımda döndürdüm ve onu da dans etmeye teşvik ettim. Bir süre afalladı, yalpalayarak hareket etti fakat sonra o da içtiği alkolün etkisiyle biraz biraz salınmaya başladı. Elini bir an olsun bırak-

[10]Kızılderili saçı gibi kenarları kazınmış sadece ortada bırakılmış saç modelidir. (Editör Notu.)

mıyordum. Dans ettik, ettik, ettik... Benim ayaklarım ağrımıyordu ama zorlanana kadar dans etmeye devam ettik. Zihnimi tamamen susturana, hiç kimseyi hatırlamayana kadar...

İçtiklerimin etkisi geçmek üzereydi, bu mutluluğu bırakmak istemedim. Yanımda dans eden güneş gözlüklü bir oğlan benim duraksadığımı fark edip elindeki bardağı bana uzattı, birkaç saniyelik tereddüdün ardından bardağı alarak içindekini kafama diktim.

Zehir gibi tat genzimi yakarken suratım ekşidi.

Siktir, içinde kesinlikle alkol yoktu. "Ne bu?" dedim gözlerimi kaldırıp bakışlarımı oğlana dikerken.

Yayvan bir gülümseme dudaklarını kapladı. "Seni uçuracak güzel bir şey."

Sikeyim. Kesinlikle alkol değildi, bir ilaç veya uyuşturan bir madde olabilirdi. İçtiğim şeyi bünyemden atmam avcılara göre yavaş olsa da normal insanlara göre hızlı olacaktı, bu yüzden panik yapmamaya çalıştım. Çocuk yanında dans eden birinin bardağını da alıp Alexis'e uzatınca bu sefer onu daha sert ittirdim, bardak elinden düştü. Benim yaptığım pervasızlığın sonucu bu olmayacaktı. "Ben istedim, içtim, bitti," dedim dişlerimin arasından. "Şimdi *siktir git*."

Çocuk pes edecek gibi görünmüyordu. "İnan bana etkisi sizi çok memnun edecek, sonra siz de bizi edebilir..."

Tepem o kadar çabuk attı ki çocuğu yakasından tuttuğum gibi kendime çektim ve tane tane konuştum. "Gırtlağını parçalayıp seni hiçbir şey içemez hâle getirmeden önce... git buradan."

Çocuğun güneş gözlüğüne yansıyan ışık, benim alev alev yanan gözlerimden geliyordu, ağzımdan çıkan sessiz hırıltıyı duyabiliyordum. Parlayan gözlerimi başkaları görmesin diye kendime hâkim olmaya çalıştım.

O uçmuş kafasına rağmen bundan biraz olsun korktu, belki halüsinasyon gördüğünü sanıyordu, bilmiyorum ama geriledi. Zaten anında onun boynuna bir kızın eli dolandı ve çocuğu kendine çekti. Kız dans edip gülümseyerek onu platformun başka köşelerine götürürken bir şey hissettim. Bir yoğunluk, buram buram yayılan ağır bir parfüm gibi. *Büyü.*

Kara büyü.

Kız bir Dorcha'ydı.

Alexis'e döndüğümde neşesi gitmişti, tedirgin olmuş gibiydi. "Midem bulanıyor, Annie," dedi ve o an kendimi yine kötü hissettim. Bir şeyleri toparlamaya çalışırken daha çok dağıtıyordum.

"Gel," dedim onun elinden tutup. "Lavaboya gidelim, sonra buradan gideriz."

Başını aşağı yukarı salladı. El ele tutuşup kalabalığın arasından geçtik, gözlerim tuvaletleri aradı. Birçok kapı vardı, içlerinden birinin tuvalet olduğuna emin olunca onu yönlendirdim. Benim de midem bulanmaya başlamıştı, görüşüm gittikçe bulanıklaşıyordu ama ona belli etmemeye çalıştım. Tuvalet tek kişilikti, bu yüzden içeriyi işaret ettim. "Sen gir, ben kapıda olacağım."

"Sen de iyi görünmüyorsun."

Başımı iki yana salladım fakat bu bir hataydı, midem ağzıma geldi. "Hayır, ben iyiyim."

Bana şüpheli bakışlar attı ama onu elimle içeri ittirdiğimde karşı koyamadı. O kapıyı kapatınca ben de duvara sırtımı yasladım ve beklemeye başladım. Başım gittikçe daha çok dönüyordu. *Siktir. Siktir. Siktir.*

İğrenç bir histi.

İrademin elimden kayıp gitmesini istemiyordum, bu yüzden başımı iki yana salladım. Dorchaların takıldığı bir yerden *iyi* bir eğlence çıkmasını beklemiyordum ama sonucunun bu olacağını da düşünmemiştim.

Ben kendi irademle savaş verirken o güneş gözlüklü oğlanı gördüm. Islak görünümlü saçları iyice dağılmıştı, elinden tutup onu çekiştiren kıza uyum sağlıyordu. Kız bir kapıyı açtı ve içeri girdiler.

Kaşlarım havaya kalktı, bir süre ilgiyle orayı izledim. Ne giren oldu ne de çıkan. O kapının tuvalete açılmadığına emindim. Hatta... Orada ne olabileceğine dair de bilgim vardı.

Alexis kapıyı açıp çıktığında ben hâlâ o kızla oğlanın içeri girdiği kapıya kilitlenmiştim. "Ne oldu?" diye sorduğunda kendime gelip ona döndüm. Bir iki saniye düşünceli gözlerle onu izledikten sonra yüzüne renk geldiğini fark ettim. Kusmak belli ki iyi gelmişti.

"Dorchalara dair daha çok şey öğrenmek ister misin?"

Sorduğum sorunun üzerine suratını buruşturdu. "Daha fazla ne öğrenebilirim ki? İğrenç yaşadıkları kesin."

Dudaklarımda beliren sırıtışa engel olamadım. "Bunu *karanlık sanatlara giriş* dersi olarak düşün." İçinde bulunduğumuz koşulları bu şekilde de eğlenceli hâle getirebilirdik.

Alexis'in yüzü tereddüt doluydu ama bir yandan da merakın gözlerine yansımasını görebiliyordum. "Ne öğreneceğiz?"

Sırıtışım hâlâ dudaklarımdayken yaslandığım duvardan doğruldum ve yürümeye başladım. "*Ayakçıların* nasıl yapıldığını."

Alexis, peşime takıldığında sesi yüksek çıkmıştı fakat onu sadece ben duyabilirdim. "NE?"

Kızla oğlanın girdiği kapıya yönelip hızlandım, bir elim de hızıma ayak uydurması için Alexis'in bileğindeydi. Kapıyı açmadan önce ona baktım ve yuvarlak tokmağını çevirdim.

Kapı açılmadı.

Alexis oyunuma ayak uydurmaya başladı. "Evet, şimdi sırada ne var? *Alohomora*[11] büyüsü mü yapacaksın?"

Kahkaha atarken, "Güzel fikir," dedim. Fakat o esnada başımın dönmesi o kadar artmıştı ki ona çaktırmamaya çalışıyordum. "İzle."

Bir parmağımı asa gibi uzatıp, "*Alohomora*," diye mırıldandım. Tokmak mistik bir güçle dönmedi ama kapı sanki hiç kilitlenmemiş gibi aralanıverdi. Elbette bunun söylediğim *Harry Potter* büyüsüyle alakası yoktu, tamamen benim gerçek büyümle yapılan bir şeydi. Yine de bu esprili ilerleyiş hoşuma gitmişti.

Kapının bir koridora açıldığını fark edince duraksadım, Alexis'le kısa bir an dönüp birbirimize baktık. Sonra onun tereddüdünü görünce ben içeri bir adım attım ve onu da bileğinden tutarak kendimle beraber yürümeye zorladım. Kapıyı arkamızdan büyüyle kapattım, ardına dönüp bir bakış attı ama beni takip etmeyi de ihmal etmedi.

Duvarlar boyanmamıştı, sıvaları dökülüyordu ve aydınlatmayı duvarlardaki oyuklara yerleştirilen mumlar sağlıyordu. Büyünün varlığı tüm bedenimi kuşatmıştı, sanki duvarlara sinmiş, mumların alevlerine yerleşmiş, yürüdüğümüz zeminde sürünüyordu.

İkimiz de tahmin ettiğimden uzun süren koridoru yürüdük. Sola kıvrılan yolu takip ettik, kimler yaptı bilmiyorum ama resmen yerin altına bir tünel kazmışlardı. Burayı o zamanın cadılarının yaptığını düşünüyordum, belki de gizlice buluşma yerleriydi.

Alexis arkamdan fısıldadı. "Bu yolun sonu gelmeyecek mi?"

Onu, "Şşşş," diyerek ikaz ettiğimde susup temkinli adımlarla yürümeye devam etti.

Koridor kıvrılarak devam ediyordu fakat sonunda bir ışık göründü, derme çatma bir kapının aralığından geliyordu. Alexis'in adımları durunca kısa bir an ben de duraksadım, sonra parmağımı dudağıma götürerek sessiz kalmasını tembihledim ve birkaç adım ötedeki kapıya yürüdüm.

Avcı içgüdüm devreye girmişti, adımlarımı sessiz tuttum ve duyma kabiliyetime iyice odaklandım. Sonunda kapıya geldiğimde aralığı içeriyi

[11] *Harry Potter* evreninde kilit açma büyüsüdür. (e.n.)

görebileceğim kadar fazla olmadığı için parmak uçlarımı küf yeşili kapının pürüzsüz yüzeyine bastırdım ve onu ileri ittirdim. Bir iki santim aralandı ama devamında ses çıkarabileceğimi düşünüp önce konuşmaları dinledim.

Boğuk, anlaşılmaz sesler...

Sonra bir erkek mırıldanması geldi. "Lütfen, evet, istiyorum. Ver onu bana. Ver..."

Bunun o gözlüklü oğlan olduğuna neredeyse emindim. Acı mı çekiyordu yoksa karşı koyamadığı harika bir şeyi vermesi için mi yalvarıyordu anlamamıştım.

"İşte böyle," dedi bir kız. "Evet, evet, uslu olduğun için sana daha çoğunu vereceğim."

Derince nefesimi vermekten birkaç saniye uzaktım. Zaten zihnim fazla açık olmakla fazla bulanık olma arasında hızlı yolculuklar yapıyordu. Hüsranımı bastırıp bir seks odasına denk geldiğimi düşünerek geriledim ama kapı ardından boğuk bir ses yankılandı, acı verici bir inilti koptu.

Dayanamayarak kapıyı araladım, o an Alexis de yanıma geldi, dikkatle içerideki manzaraya baktık.

İçerisi neredeyse boştu, sadece bir koltuk ve köşede ahşap bir dolap vardı. Lakin her detayı inceleyemeden yere dizlerinin üzerine çökmüş oğlana ve onun başında dikilirken ellerini oğlanın yanaklarına koymuş kıza dikkatimi vermiştim.

Oda neredeyse boştu, sadece iki kişilik bir koltuk ve köşede duran ahşap bir dolap dikkatimi çekmişti. Daha detaylı inceleyemeden ilgim direkt yerde dizlerinin üzerine çökmüş oğlana kaydı. Onun boynuna dolanarak dansa çeken, sonra da elinden tutup buraya getiren kız ise başında dikiliyordu ve parmaklarını oğlanın yanaklarına koymuştu.

Yan durdukları için ikisinin de yüzlerini sol profillerinden görebiliyordum. Oğlanın başı geriye yatıktı, gözleri o kadar yukarı kaymıştı ki göz bebekleri yoktu. Kız ise öne eğilmiş, bir şeyler mırıldanarak onun yüzüne bakıyordu.

Birden kapının aralandığını fark etti ve mırıldanmayı kesip keskin bir açıyla başını bize çevirdi. Normaldi, sıradan bir kız gibi görünüyordu ama kıyafetinden kapalı kalan alanların yılan derisine büründüğüne emindim. Kara büyünün ondaki varlığını çok yoğun hissedebiliyordum.

Oğlan, gırtlağından gelen boğuk iniltiler çıkarırken o şekilde kalmayı sürdürüyordu. Sonra kız ellerini onun yüzünden çekti ve doğrulup bize bakarak ileri bir adım attı. Ben temkinli bir şekilde Alexis'in önüne geçerken kız bize yaklaşıyordu. "Burada ne arıyorsunuz siz?" diye tısladı.

Oğlan birden yana doğru yere düştü, gözlerim ona kaydı ama kızın ilgisi bizden çekilmediği için tekrar bakışlarımı ona çevirmek zorunda kaldım. Sakin bir şekilde başımı yana yatırdım, o bir sürüngen gibi bize atılmayı planladığı sırada boynumdaki saçlarımı çekip yılan derimi açıkta bıraktım.

Kız duraksadı, derime bakarken yüz kasları gevşedi ve dudaklarına pis bir gülümseme yayıldı. Alexis'in ardımda kıpırdandığını, hatta bir adım geri çekildiğini fark ettim. *Yılan derimi o da görmüştü.*

"*Kız kardeşim*," dedi Dorcha bana bakarken. "Seni burada ilk defa görüyorum."

Bu yılanın bana *kız kardeşim* demesini hazmetmem gerekti. Alexis'e dönüp bakmamak için kendimi zorlayarak öne bir adım attım. "Burada yeniyim," dedim tıpkı Dorcha gibi pis bir gülümsemeyle. "Ve senin ne yaptığını görmek istiyorum."

Kız beni incelerken Alexis'e bakmaması için iyice önüne kalkan oldum. Oğlanın yerdeki bedeni hareketsizdi ama hayatta olduğunu biliyor, cılız nefesini işitiyordum.

"Ona istediği şeyi veriyordum," dedi kız tekrar biraz önceki yerine dönerek. Ayağıyla oğlanı dürttü, sonra yere eğilip onu saçlarından tutarak başını kaldırmasına neden oldu. "Nasıldı, aşkım? Daha fazlasını istiyor musun?"

Çocuk konuşamayacak hâldeydi, gözlerini açmaya çalışıyordu ama göz kapakları fazlasıyla ağır geliyor gibi kapanıp duruyordu.

"Ona ne verdin?"

"Bağımlı olduğu büyülü bir karışım." Kız onu bırakıp bedeninin tekrar yere düşmesini sağladı. "Bu sayede istediğimiz şeyi yapmaya hazır hâle geliyorlar."

Yani onların *Ayakçıları* hâline geliyorlardı. Saçlarını kazıtıp hissiz bir varlığa dönüşmeleri ne kadar zaman alıyordu? Bu oğlana bakarsak o hâle gelmesine çok bir şey kalmamıştı. Benim zihnim de en az onun kadar bulanmaya başlıyordu, iyice ayık kalmakta zorlanıyordum.

"Ona acıyan gözlerle mi bakıyorsun, *kardeşim*?" dedi kız bir yılan gibi bana yaklaşarak. "Seni gördüm, yukarıda. Sana verdiği içecekteki uyuşturucu bizim karışımımız değil, bizzat insanların ürettikleri o meletlerden biri ve sana ne için verdi sanıyorsun?"

Bakışlarım kıza döndüğünde ona kaşlarımı hafifçe çatarak baktım. "Sana zor kullanacaktı, bedeninde hakkı varmış gibi istediğini yapacaktı. Ama bak şimdi ne hâlde?" Yüzündeki gülümseme haz doluydu. "Biz

onunla istediğimizi yapabiliriz. Biz *kadınız* ama ondan çok daha güçlüyüz."

Dorchaların kökeninde yatan feminizm ya da cinsiyet ayrımından ziyade, bir tecavüzcüyü *Ayakçı'ya* çevirmeleri beni memnun etti. Bir yandan da düzenin bu şekilde olması iğrenç bir şeydi. Kötülük ve iyilik iç içe geçmiş, kimlerin doğru taraf olduğunu seçmeyi iyice zorlaştırmıştı. Hatta bir doğru yok gibiydi, herkes kendi doğrusunun peşindeyken yanlışa düşüyordu.

Yerdeki bağımlı ve Dorcha'ya bir bakış daha atıp geriye çekildim. "Biz artık eğlenceye geri geçelim," dedim ve kapıya döndüm. Bizi süzdüğünü, bir saldırıda bulunup bulunmaması gerektiğini düşündüğünü biliyordum ama hiçbir şey yapmadı. Ya yılan derim gerçekten onlardan olduğumu gösterdiği içindi ya da eğlenceden kopup burayı bulan ilk *yeni* Dorchalar biz değildik.

Alexis'in hâlâ orada olduğunu biliyordum, hareket etmediğinin farkındaydım ama yanına gittiğimde ve elimi ona uzattığımda geriye irkilmesi beni gafil avlamıştı. Kısa bir duraksamadan sonra ona, "Hadi," dedim, elimi geri indirip başımla koridordan ilerlemesini belirttim. "Gidelim."

Alexis başını aşağı yukarı salladı, betinin benzinin attığını fark ediyordum ve bunun nedeninin içeride olanlardan ziyade benim *yılan derimin* olduğunu da biliyordum. Gördüğü için pişman değildim, bunu sonsuza kadar saklayamazdım. Yine de...

Bir an yer ayaklarımın altından kayıyor gibi oldu, elimle duvara tutundum. Mum ışıkları sanki titreşiyor, koridor duvarlarına yansıyan gölgelerimiz bir büyüyüp bir küçülüyordu.

Alexis duraksadığımı fark edince telaşla geri döndü ve kolumu tuttu. Biraz önceki irkilmesinin anlık olduğunu, bana *dokunabildiğini* fark edince keyfim biraz da olsa yerine geldi ama başımın dönmesi pek iyiye işaret değildi. Uyuşturucunun etkisi benimde yankı buluyordu. *Kahretsin.*

"İyiyim," dedim geçiştirir gibi. "Devam et."

Dediğimi yaptı ama elini kolumdan da çekmedi, ben yalpalayarak yürürken o da bana eşlik etti. Beraber kapıdan çıktık, müziğin gürültüsü yine kulaklarımızı sağır etti. Dans eden insanlar son hızla eğlencelerine devam ediyordu. Kaçı Dorcha kaçı onların bağımlı kurbanıydı, bilemezdim ama Dorchaların buraya insanları da almasının sebebini artık daha iyi biliyordum.

Kapıyı arkamızdan kapattım, sırtımı yandaki duvara dayayıp başımı öne eğerek derin derin soluklanmaya çalıştım. Fakat birden oksijen bir anda bitti ve yaşayan her canlının yapması gereken şeyi, nefes almayı bece-

remedim. Nabzım durdu, kalbim tekleyerek göğüs kafesime sert darbeler vurmaya başladı.

"Alexis," dedim sakin tutmaya çalıştığım sesimle. "Geldiğimiz merdivenlere doğru yürü. Hemen arkanda..." Nefesimi usulca aldım ve devamını getirdim. "Arkanda olacağım."

Alexis bana endişeli gözlerle baktı, itiraz edeceğini düşündüm ama bir an önce buradan çıkmak istediğimi düşünmüş olacak ki beni onayladı ve yürümeye başladı. Benim de gelip gelmediğime bakmak için arkasını dönünce yaslandığım duvardan doğruldum, peşi sıra ilerlemeye başladım.

Yalpalayan ayaklarım ara sıra birilerine çarpmama neden oldu. Üzerime öyle bir ağırlık çökmüştü ki önümden yürüyen Alexis'e bakarken durdum ve onun merdivenlere ilerlemesini izledim. Kalabalık birden arkadaşımı yuttu, beni ise bir kara delik içine çekiyor gibiydi.

O an, onca beden ve onca varlık arasından... Birinin bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedince başımı çevirdim.

Bedenim hızla duvara çarptı, bir kol boynuma tehditkâr bir tavırla dayandı ve bileklerim kocaman bir el tarafından birleştirilip ellerim hareketsiz bırakıldı. Sesi kulaklarımdan önce kalbime ulaştığında ritmi hızlanmıştı.

"Bir yere mi gidiyordun, *Belle?*"

Buradaydı.

Buradaydı. Buradaydı. Buradaydı.

Müzik sesi ve dans edenlerin hareketleri, ışıklar... hiçbiri onun gözlerini görmeme, kokusunu almama ve sesini duymama engel olamazdı. Gözlerimi kıstım ve içerideki ışıkların onun ela gözlerine yansımasını izledim. Yaz esintili kokusu içerideki iğrenç kokuları dağıtmış, mis gibi burnuma dolmuştu.

Yüzünde sahte bir alay ifadesi belirirken gözleri aksine keskin birer hançer gibiydi.

"Eğlence daha yeni başlamıştı."

Uyuşmuştum, bulanık görüyordum ve yakalanmamın bilincinde olsam da aşırı bir tepki veremiyor, tedirgin hissedemiyordum. İç sesim *kaç* diye haykırıyordu. *Kendine gel aptal.*

Dudaklarımı büktüm. "Ben fazlasıyla eğlendim, *Sullivan.* Sen devam edebilirsin."

Keskin gözleri daha da bilendi. Bendeki uyuşukluğu çözmeye çalışırken bakışları yüzümde dolaştı. Bir sonraki karşılaşmamız tahmin ettiğim şekilde olmamıştı. Onun burayı nasıl bulduğunu ve Dorchalarla dolu bir

ortama nasıl böyle pervasızca girebildiğini düşünürken tıpkı onunki gibi dudaklarımda sahte bir alay ifadesi belirdi. "Beni burada bile buldun, ha?"

Nefesinin yüzüme her çarpışı bedenimde büyük bir farkındalık oluşturuyor, tenimin her karışının karıncalanmasına neden oluyordu. Onun üzerimdeki etkisinin geçmediğini fark edince kasıldım, bayılmaya yüz tutmuş sinir hücrelerim uyarıldı ve kendime duyduğum öfkeyi de ona yöneltmek istedim.

"Nereye gidersen git, *seni bulurum.*"

Çok kısa bir an, *belki de bir saniyeden bile kısa*, gözlerimiz birbirine takılı kaldı. İçimde söküp atamadığım bir his belirdi.

Müzik sesi çok uzaklardan geliyordu, arkasından yanıp sönen ışıklar aklımın atıp duran şalterleri gibiydi. Başıma yakıcı bir ağrı girdiğinde konuşmakta güçlük çektim ama yüzüm duygudan arınmıştı. "Dorchalarla dolu bir ortamdan beni zorla çıkarabileceğini sanmıyorsun, değil mi?"

Jay'in dudaklarında gerçek bir kıvrım belirdi. Küstah, kibirli ve tam bir Jay Sullivan gülümsemesi.

Bakışlarım onun omzunun ardına çevrildiğinde kalabalıktaki kıpırdanmaları o zaman fark edebildim. Yalnız değildi, bunu biliyordum. Fakat... düşündüğümden daha *kalabalık* olmalılardı.

Alaycı kıvrımım yavaş yavaş soldu ve dişlerimi sıkarak Jay'e baktım.

"Buradan benimle sakince çıkmazsan, hangi tarafın yok olacağı belli olmayan küçük bir katliama neden olursun."

Uzun bir soluk, uzun bir bakışma... sonra dudaklarım açıldı ve dişlerim görünürken sırıttım. "Benim yüzümden çıkan katliamlardan hoşlanıyorum, biliyorsun."

Büyüyle onu üzerimden savurdum. Eli birden boynumdan çekildi ve bedeni birkaç adım geriye gidince arkasında dans eden bir oğlana çarptı. Çocuk dansın etkisiyle oralı olmadı ama ben serbest kaldığımda koşmaya başladım.

Çok uzaklaşamadan Jay beni arkamdan yakalayıp bu sefer yüzüm duvara denk gelecek şekilde bastırdı. Bileklerimi arkamdan tutuyordu, gövdesiyle duvar arasında ezilmek üzereydim. Eğer bu kadar uyuşmuş olmasaydım kaçmam daha kolay olurdu.

Kıpırdanıp bileklerimi elinden kurtarmaya çalıştım. O sırada Jay omzuma denk gelen saçlarımı bir eliyle geri çekti ve kulağımı açıkta bıraktı. O an, bir duraksama oldu. Parmakları ensemde donarken nefesi sertçe kulağıma çarptı.

Parmaklarının saçımı çekerken denk geldiği yeri biliyordum. Pürüzlü yüzeyi hissedebildiğini biliyordum.

Yılan derime bakakalmıştı.

Nefesim kesik kesikti, tekrar hareket etmeye çalıştım ama gövdesini bana daha çok bastırıp hareketimi iyice kısıtladı. Gücüm yoktu, içtiğim lanet olası şey beni mahvetmişti.

Jay gördüğü şeyi yorumlamadı, hatta ona dokunmadı bile. Anlaşılan beni dönüştürdüğü şey hoşuna gitmemişti.

Konuşmayı becerebildiğinde sesi temkinliydi. "Seni uyarıyorum, Belle. Benimle gel ve artık kimse zarar görmesin."

Dişlerimi yapabildiğim kadar sertçe sıktım. "Kimse zarar görmesin mi?" derken kasılmaktan çenem kırılacaktı. "Olanların tüm suçunu bana atma gibi bir yüzsüzlük yapmayacaksın, *değil mi?*"

Kulağımın tam dibinden konuşmasaydı bile sesinin boğuklaştığını anlayabilirdim. "Hayır."

Güzel. Olanların tüm acısını yalnız benim yaşamam, benim üstlenmem ve ağırlığı altında ezilmem adil değildi. Onlar da hepsinin altında kalsın istiyordum. *Özellikle babasının.*

"Babanın kucağına git, *Jaden.*" Ağır ağır konuşuyordum ama sesim yüzüne tükürmüşüm gibi bir etki yaratıyordu. "Beni bulduğunu ama bu sefer elinden kaçırdığını söyle. Ve seni cezalandırmaması için yalvar."

Sırtıma bastırdığı gövdesinin kasıldığını, beni tutan kol kaslarının sertleştiğini fark edebiliyordum. *Keşke o aşağılık suratını da görebilseydim*, diye iç geçirdim. Uyuşan sinir uçlarıma rağmen hem *onun* fazlasıyla farkındaydım hem de öfkemi layığıyla yansıtabildiğime seviniyordum.

"Neden böyle konuşuyorsun?"

Duraksadım. Kısa bir süre sonra yüzüm buruştu. "Seni gördüğümde hoş sohbet edeceğimi sanmıyordun, değil mi?"

"Kelimeleri yuvarlıyorsun, Belle?" Bana doğru iyice eğilip burnunu ağzıma yaklaştırarak nefesini içine çekti. "Yine sarhoş mu oldun?"

Öfkemi hakkıyla yansıttığımı sanırken kelimeleri mi yuvarlıyordum yani? *Harika.*

Daha önce fazla içtiğimde onun üzerine kustuğum aklıma gelince eskisi gibi utanmak yerine keyif aldım. "Evet, sarhoşum. Beni döndür de bu sefer yüzüne kusabileyim."

Jay, derin bir nefes verip beni kendine çekti. "Gidiyoruz buradan. Sana göstermem gereken bir şey var."

"Her ne göstereceksen şu an tam sırası çünkü seninle hiçbir yere gelmeyeceğim."

Dişlerini gıcırdattı, sinirinin arttığını anlayabiliyordum. "Burada olmaz."

"Daha ne göreceğim?" dedim onun sinirlenmesinden zevk alarak. "Bilekliğimi sakladığın gibi pembe ayakkabılarımı da mı saklıyorsun?" Kıkırdadım fakat dengesiz ruh hâlimin ve içtiğim şeyin getirisiyle aniden yüzüm soldu, gözlerim duvardaki bir çatlağa odaklandı. "Yoksa geçmişten kalma başka fotoğraflarımız da mı var?"

Bizi mekânın tüm gürültüsünden ve ışıklarından saklayan bir örtü gibi üzerimize sanki bir gölge düştü. *Geçmişin gölgesi...*

Jay'in bedeni tamamen taş kesmişti, kendini biraz geri çektiğinde ancak nefes alabildim. Yanımızdan geçip gidenler ara sıra ona çarpıyor, belli ki sinirinin daha çok bozulmasına neden oluyordu. Dişlerinin arasından konuştu. "Şu siktiğimin yerinden bir çıkalım..."

"Hayır." Büyü kullanıp onu bir kukla gibi zapt etmek istedim ama odaklanamıyordum. Ben de fiziksel gücüme başvurup omzumu gövdesine çarparak geriye ittirdim, sendelemedi bile. Ellerimi arkadan tuttuğu için debelendim, bedenini tam sırtıma yaslayıp beni yürümeye zorladı. Müzik sesinin yüksekliği, dans edenlerin kalabalığı ikimiz arasındaki gerilimi bastıramıyordu. Buram buram onun kokusunu alıyor, bedenini hissediyor, varlığının fazlasıyla farkına varıyordum. Bu beni çileden çıkarttı. "Elinden kurtulabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Seni bağlamak istemiyorum."

Fanicum ipiyle bağlarsa işim biterdi...

Bu yüzden uysallaştım, kaçmak için başka bir fırsat kollamayı düşünerek yürümeye başladım. Elleri ve gövdesi beni sabit tuttuğu için yürüyebiliyordum ama bıraksa yalpalayacağıma emindim. Merdivenlere doğru ilerliyorduk. Gözlerim bir kaçış yolu ararken zihnimi ayıltmak, bedenimi ve büyülerimi kullanabilmek için kendime gelmek istedim ama fazlasıyla uyuşmuştum. Odaklanmam bir netice vermedi.

Tam o esnada Jay duraksadı, başımı çevirip ona baktığımda arkadan boynuna dolanan bir el ve yılan gibi kıvrılarak yanına gelen o elin sahibi görüş açıma girdi.

Bir kızla yüz yüze kaldık.

İçerideki bağımlıyı Ayakçı'ya çeviren Dorcha'ydı bu.

Karanlık bakışları benden Jay'e çevrilirken leziz bir yemek görmüş gibi sırıttı ve dişleri parladı ama bu çok kısa sürdü. "Avcı." Sırıtması çatallı dili-

ni gösteren bir yılan gibi görünmesine sebep olmuştu. Birden elini uzattı, büyü yapmak için Jay'i hedef aldığını daha ben anlayamadan Jay anlamıştı.

Benim bileklerimi tuttuğu sağ elinin yerini sol eli aldı, aynı hızla boşta bıraktığı sağ kolunun dirseğini kızın gövdesine vurmak için kullandı.

Mekânda birden bir arbede patlak verdi.

Jay'den darbe alan kız, ellerini karnına koydu ve öne doğru eğilerek nefes almaya çalıştı. O sırada diğer köşelerden akın eden siyah giyimli avcıları seçebildim, ortaya çıkan Dorchalarla kapışmaya başlamışlardı.

İnsanların çığlıkları, son ses çalan müziğe karıştı. Bedenler oradan oraya savruldu, Dorchaların tıslamaları ve avcıların onları doğramaya ant içmiş hançerleri havada uçuştu.

Biraz önceki Dorcha siyah ipini avuçlarını açarak ortaya çıkardı ve resmen bir kırbaç gibi Jay'in gövdesinde şaklatarak onun duvara doğru sendelemesine neden oldu. Benim ellerim serbest kalırken Jay atik bir hareketle duvardan doğrulup siyah deri ceketinin bileğinden çıkardığı hançeri Dorcha'ya akıl alıcı bir hızla fırlattı.

Jay'in bedeni olmayınca vücudum sarsıldı, sırtımı duvara yasladım. Kız, basit bir Dorcha değildi. Hançer tam onun yüzüne gelmeden durdu, havada kendi kendine döndü ve aynı hızla Jay'e geri döndü.

Jay hançeri büyüyle yakalayamazdı elbette ama o da sıradan bir avcı değildi. Keskin tarafından hançeri tam yüzünün hizasında yakaladı. Ellerinden damlayan kanı umursamadı, gözleri sarı bir ışıkla parlarken uzayan sivri dişlerini gösterdi.

Ben fırsattan istifade onlara arkamı dönüp yürümeye başladım. Tam önüme uçan beden, bir insana aitti ama onun öldürülmediğini, sadece bayıldığını fark ettim. *Bir Ayakçı adayıydı.*

Kaç avcı, kaç Dorcha vardı; sayılarını kestirebilmek güçtü fakat burası çoktan ifşa olmuştu. Adım attığım yeri kurutuyordum, inanılmaz biriydim.

Kahkahama engel olamadan duvardan destek alarak ilerlemeyi sürdürdüm. O kadar çok gülüyordum ki önümde boynu kesilmiş bir kıza -bir Dorcha'ya- bakarken bile hâlâ kahkahalarımı tutamıyordum. Tabureler bile hava uçuyordu, her şey o kadar karışmıştı ki müziği susturmak kimsenin aklına gelmiyor olmalıydı.

Merdivenlere ulaştığımda arkamdan biri gürledi, müziğe rağmen ses tonundaki yüksekliği fark edebildim. "Annabelle!"

Ah, tam adımı söylemişti.

Jay Sullivan, kesinlikle çığırından çıkmıştı.

Arkamı dönüp ona baktım, yüzümde sırıtan bir ifade vardı fakat dudaklarım yavaş yavaş soldu. Gözlerim keskinleşti, lanet olası uyuşturucunun etkisini atmak ister gibi dik durmaya çalıştım.

Dorcha, Jay'in dikkatini bana yöneltmesini fırsat bilip siyah ipini onun boynuna doladığında anlık nabzım durdu.

İp boğazını iyice sıktığında buradan bile Jay'in boyun damarlarının genişlediğini görebiliyordum. Belli belirsiz bir an, *çok ama çok kısa bir an*, saniyeler değil saliselerden bile kısa bir an... *Öne bir adım atacak gibi oldum.*

Jay birden hançeriyle o ipi kestiğinde kıpırdamadığım için kendime şükrettim. *Refleksti* dedim kendi kendime. *Refleksti.*

Fakat fark etmişti. *Lanet olası*, öne neredeyse bir adım atacağımı fark etmişti. Kendi etrafında hızla dönüp Dorcha'nın boğazını boydan boya kesmeden önce bana attığı bakıştan anlamıştım bunu.

Bu durum resmen içimdeki havayı çekip aldı, ciğerlerim nefessiz kalarak kıvrandı. Beni bin parçaya böldü. Etimi lime lime etti, bedenimi yerden yere savurdu ve ruhumu resmen kavurdu. Ona hâlâ zaafım olduğunu benim fark etmemden çok, onun fark etmesi beni o kadar çok sarstı ki kelimenin tam anlamıyla ölüyorum sandım.

O gün, o sokakta yaşananlar hafızamda canlandı. Jaden'ı kurtarmaya çalıştığım an. *Arkadaşımı. İlk aşkımı.*

Kulaklarımda o gün sayıkladığım, "*Neden?*" sorusu uğuldarken geriye bir adım attım. Jay kana bulanmış eliyle boynunu ovuşturduğunda, kırmızılık tenine de bulaştı. Öfkeli bakışlarımı ona son kez dikip geriye bir adım daha attım. Ne yapacağımı anlayınca hızlandı ama çok geçti, birden arkamı dönüp merdivenlerden yukarı koşmaya başlamıştım bile.

Jay'in önüne düşen bedenler belki yavaşlamasına neden olurdu ama maalesef benim önüme çıkan bir beden de duraksamama neden oldu. *Sikeyim.*

Jay'e çok benzeyen bir yüz, saçlar ve onun daha genç hâlini tam karşımda görmemle kısa bir an birbirimize baktık. Bu Junior Jay, Jimmy'di.

Jimmy ve Karl'ın *iz sürücüler* olduğunu biliyordum. Hâlâ burayı tam olarak nasıl bulduklarını bilmesem de Jay'in işine yaramış olmalılardı.

Bizden birkaç yaş küçük avcıyla merdivende birbirimize bakarken ikimiz de karşı hamleyi kestirmeye çalıştık, benim bulanık görüşüm onun da avantajıydı fakat birden üzerime atıldığında onu büyüyle merdivenlerden aşağı savurmayı becerebildim.

Jimmy'nin bedeni aşağı yuvarlanırken vakit kaybetmeyip derin bir nefes aldım ve yukarı hızla çıkmayı sürdürdüm. Son basamağa geldiğimde omzuma saplanan acının farkına ancak varabilmiştim.

Duvar saatinin olduğu duvar kapısını ileri ittirerek açıp hediyelik eşya dükkânına girdiğimde elimi omzuma attım ve yalpalayarak cam tezgâhın üzerine düştüm. Bedenim çarpmanın etkisiyle oradan da yere devrildi, sırtım zemine yaslandığında yüzeyin yeterince pürüzsüz olmadığını fark ettim.

Yerde kırık camlar vardı ve birçoğu sırtıma batmıştı.

Acıyla inleyerek yana döndüm ve doğrulmaya çalıştım. Bakışlarım etrafta kısa bir an dolaştı; cam tezgâhın kırılmış, rafların devrilmişti ve ortalık kelimenin tam anlamıyla darmaduman olmuştu. Avcılar içeri girmeden önce belli ki burayı dağıtmışlardı; Ollivander'ın nerede olduğunu bilmiyorum ama cesedi burada olmadığına göre kaçmış olmalıydı.

Kesik kesik nefes alıp doğrulmaya çalışarak bir elimle yerden destek aldım, camlar avuçlarımı kesti. Omzumdaki ağrının nedenini anlamak ister gibi elimle bedenime saplanan şeyi yokladım, bu bir... şıringaydı. Çekip çıkarınca içinin boş olduğunu gördüm, Jimmy bana her ne enjekte ettiyse bedenime girişi ağrılı olmuştu ve şu an damarlarımda dolaşmaya başlarken başımın döndüğünü hissediyordum.

Nefesimi tutup ayağa kalktığım esnada yalpalayarak tezgâhın önüne geçtim ve tam o esnada Jay kapıdan çıktı. Geriye bir adım atarken elim omzumdaydı. Bugün aldığım alkol ve uyuşturucudan sonra bu son olan hiç iyi olmamıştı.

O kadar yalpalıyordum ki...

Kısa bir an bakıştık, sonra bakışlarımdaki kaotik ifadeyi fark etmiş olacak ki kıpırdamadı.

"Beni yıkmayı beceremeyeceksiniz." Sesim derinden geldi ve tekinsizdi.

Jay, sanki saldırgan bir köpeği ehlileştirmeye çalışıyor gibi elini hafifçe öne uzattı. "İstediğim bu değildi, Belle. *Yemin ederim.* Kendi isteğinle gelmeni tercih ederi..."

"Kes sesini!"

Bağırdığımda dükkânın son kalan dış camları da patladı.

Gözlerimin alev alev yandığını hissettim, bedenim de yanıyordu ve alevlerin etrafımda oluşturduğu ışık dükkânı aydınlatıyordu. Jay bir yangına bakıyor gibiydi. *Kontrolsüz, her yere sıçramaya hazır, harlı bir yangın...*

"Senin yemininin hiçbir önemi yok."

Onun arkasından çıkıp gelen kişileri göründüğümde bile alev alev yanıyordum. Jimmy ve Karl gözlerini dikmiş huşu içinde bana bakıyordu.

Ve Laura Sullivan... Su yeşili gözleri beni izlerken hafifçe açılmıştı, dudakları aralıktı ve temkinliydi.

Bakışlarımı tekrar Jay'e çevirdim, yer titremeye başladı ve bu dükkânı hepsinin tepesine yıkmama ramak kaldı. "Ve iyice anlaman için söylüyorum; seninle bir daha asla, *kendi isteğimle*, hiçbir yere gelmeyeceğim."

Jay dudaklarını birbirine bastırdı, ela gözleri benim alevlerimle parlarken bu işin peşini asla bırakmayacağı belli olan bir iradeyle gözlerimin içine baktı.

Elimi onlarla arama bir çizgi çeker gibi savurdum ve önümde alevden bir barikat kuruldu. Bu ateşin hiçbirini öldürmeyeceğini biliyordum, sadece canlarını acıtırdı ve yavaşlamalarına neden olurdu. Yer titremeyi bırakırken bedenimdeki alevler de sönmüştü. Hemen harekete geçip bir o yana bir bu yana sallanarak dükkândan çıktım, sola döndüğüm an sokakta duran bedenler görüş açıma girdi.

Sis, sokağı sarmıştı ama karşımda duranları seçebiliyordum.

Önce gözlerim Alexis'i buldu, sonra yanında durup kollarını ona saran Dean'i gördüm. Boğazımda bir yumru belirirken nefesimi usulca verdim ve geri kalanlarla yüzleşmek için bakışlarımı ağır bir şekilde onlara çevirdim.

Marcus'un mavi gözleriyle gözlerim kısa bir an çakıştı, sonra istemsizce Samantha'ya baktım.

Sisler, keşke beni tamamen gizlese, diye yakındım. Keşke beni kaybetse ve bu anı yaşamasam. Beni görmeseler, onları görmesem... Samantha'nın bana bakan, koyu ve hayattan kopmuş gözlerini fark etmesem. Gittikçe çatılan, sertleşen kaşlarının altında yatan öfkeyi hissetmesem.

Birden her şey donduğunda bunun benim dileğim olduğunu düşündüm. Sisler bile hareket etmeyi kesmişti, sokak lambalarının cılız ışığı yanıp sönmeyi bırakmış ve sabit kalmıştı.

Çünkü zaman donmuştu.

Bakışlarımı ağır bir ifadeyle Marcus'a çevirdim.

Ağzı açık kaldı, nefesi dudaklarından sis gibi çıktı. "Anna," dedi temkinli bir sesle. "Bu sefer benden kaçma."

Geriye sarsak bir adım attım. Gözlerim pürdikkat onun üzerindeyken çelik gibi bir iradeyle yanıtladım. "Onun bana ne yaptığını biliyor musun?" Parmağımla hediyelik eşya dükkânını göstermiştim.

Marcus'un ağzı aralandı fakat geri kapandı.

"ONLARIN BANA NE YAPTIĞINI BİLİYOR MUSUN?" Sesim donmuş zamanda yankılandı. "Nasıl onunla iş birliği yaparsın?"

"Ben..." dedi sanki ona tokat atarak sarsmışım gibi. "Ne yaptığını bilmiyorum. Ben sandım ki... Annen için bunları yaptığını düşünmüş..."

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim boğazımın gerisinde gelen bir sesle. "Hayır."

Daha fazla zamanım olmadığını bildiğim için geriye adımlar atmaya başladım. "Bırak beni, Marcus. Benim için geri dönüş yok. Git, buradan. Boston'a dön."

Marcus başını iki yana sallayarak bana doğru gelmeye başladı. O bana doğru gelirken gerilemeye devam ettim ama gittikçe sendeliyordum. "Hayır, Marcus. Lütfen. Lütfen. *Lütfen.*" Sayıklamaya başladım. "Lütfen, bırak gideyim."

Marcus önce duraksadı, sonra bana doğru gelmek ister gibi birkaç adım daha attı ama ona tekrar yalvarmaya başladım. "Lütfen. Lütfen. Lütfen..."

Çaresiz, öfkeli ve ne yapacağı belli olmayan bir silahtım.

Marcus'un gözünden yaş geldiğini fark ettim, bir damlayı eliyle silip bana doğru bir adım attı. "Ben hep yanındayım," dedi. "Ben yanında olacağım. Senden vazgeçmeyeceğim. Seni bırakmayacağım."

Başımı iki yana sallarken nefes almakta güçlük çekiyordum, yalpalayarak geriye gitmeye devam ettim. Zamanın durması bana avantaj kazandırmıştı, sokağın sonuna doğru geldiğimde Marcus arkamdan yüksek sesle bir kez daha bağırdı.

"SENİ ASLA BIRAKMAYACAĞIM!"

Kaçtım.

Kendimi sislerin arasına attım ve o beyaz tabakanın içinde kayboldum. Zihnim de en az hava kadar pusluydu, her iki türlü de yönümü bulmak isterken dağılmıştım. Yere düştüm, kalkmam zor oldu ama başardım ve yarı yürümeye yarı koşmaya devam ettim.

Motorumu bulmam mümkün değildi, sürmemin hiç yolu yoktu. Kendimi tenha bir sokağa attım, sırtım duvar boyunca kayarken çöp konteynerlerinin arasına oturdum. Bluzumu sıyırıp kemerimle tutturduğum telefonu çıkardım ve bulanık görerek ekranını açtım. Neyse ki rehberde gezinip numara aramak zorunda değildim, sadece bir kişinin numarası vardı.

Tuşa basıp telefonu kulağıma götürürken bilincim gitmek üzereydi.

Telefonu açtığı anda, "Salem," dedim sokağın adını görmek için etrafıma bakınarak. İki katlı bir evin duvarında asılı minik metal tabelayı gördüm. "113 N. Buradayım. Beni... Beni alır mısın?"

Telefonun ucundaki ses tereddüt etmedi. "Geliyorum."

Bilincimin açık olduğu son anda, "O, burada..." dedim. "O, burada."

Telefonun ucundan gelen derin nefesi işittim. "Seni bulamayacağı bir yere saklan ve beni bekle."

Gözlerim kapanırken telefon elimden düştü ve başım geriye yaslandı. Bilincim kayıp beni karanlığa sürüklerken düşündüğüm son şey; onun beni her yerde bulabileceğiydi.

Ne kadar zaman o şekilde kaldım bilmiyorum fakat ayak seslerini işittiğimde göz kapaklarımı aralamaya çalıştım. Kaçmamı haykıran iç sesim beni uyandırmaya çalışıyordu. Sanki kum torbaları bağlanmış gibi ağır olan kirpiklerimi zorlukla aralarken parmaklarım yavaş yavaş hareket etti.

Ayak sesleri biraz daha yaklaştı, sokakta dolanıyordu, farkındaydım ama hareket edemiyordum. Sonunda iyice kendimi kalkmaya zorladım ve biraz da olsa doğruldum. Sisten etrafı göremiyordum, resmen bembeyaz bir örtü Salem'i boydan boya gizlemiş gibiydi.

Nefesimi tuttum, bulunmanın korkusuyla hareketsiz kaldım ve tam önümde beliren siyah botlara bakarken saldırmaya hazır bir şekilde parmaklarımı bükmeye çalıştım. Fakat endişem yersizdi, botların sahibi yere eğilip beni kollarımdan yakaladı ve fazlasıyla hafifmişim gibi ayağa kaldırdı.

Bedenimin tüm yükü onda olduğu için ellerini belime yerleştirip beni kontrol etti. Başım gövdesine düşmüştü.

"Buradalar," dedim mırıldanarak. "Buradalar."

Malcolm Alec, derin bir nefes verip beni inceleyerek yürüyüp yürüyemeyeceğimi test etti. Başarılı olamayacağımı anlayınca bir elini bacaklarımın altından geçirip beni kucağına aldı. Ben hâlâ endişemi dile getiriyor, resmen sayıklıyordum.

"Sessiz ol," dedi kulağıma doğru. "Sis işimize yarayacak."

Sis, sadece Salem'de değil, benim zihnimde de vardı. Bu yüzden bilincimi başımın içinde tutamadım, istemsizce çok uzaklara savruldu. Ara sıra sarsılan başımın Malcolm'ın gövdesine yaslı hâlde olduğunu fark edebildim. Bir süre sonra algım tekrar açıldığında, yanağım bir arabanın deri koltuğuna yaslanmıştı ve Malcolm sürücü koltuğundaydı.

Salem'den çıkmış olmamızın rahatlığıyla nefesimi verirken konuşmam biraz zaman aldı. Benim ayıldığımı fark edince dönüp bana yan bir bakış attı. "Nasıl?" diye sordum fazla kelime kuramayarak.

Tekrar yola odaklanırken dudağının bir köşesi kıvrılmıştı. "Dediğim gibi, sis işimize yaradı."

"Onları gördün mü?"

Yol karanlıktı, bu yüzden Malcolm'ın yüzünü sadece kullandığı arabanın ön ışıkları aydınlatıyordu. "Salem'de ortalığı fena karıştırdılar, bizimle ilgilenecek zamanları kalmadı fakat... İz sürücülerini gördüm." Rahatsız olarak doğrulmaya çalıştığımda beni teskin etmek ister gibi devam etti. "Ben bir Başavcı'yım." Bana dönüp kendinden emin bir tavırla konuştu. "İki çaylak iz sürücü, benim izimi süremez."

"Jay..."

"Onunla karşılaşmadım fakat benimle olduğunu tahmin etse bile o evi bulamaz." Sonra kendi kendine düşünüp başka bir sonuca varmış olacak ki dudağının köşesi alay eder gibi daha da kıvrıldı. "Ya da bulması zaman alır."

Jay, bugün de anladığımız üzere her yeri bulabiliyordu.

Bilincim yine gidiyordu, yarım yamalak kurduğum kelimelerle, "Bana bir şey enjekte ettiler," dedim. "Ne bu?"

Çaylak olduğum dönemlerde öğrendiğim zehirleri hatırlamaya çalıştım ama derslerim devam ederken başımdan eksik olmayan belalar yüzünden harika bir çaylaklık dönemi geçirememiştim. Bu yüzden bilgilerim yetersiz kalıyordu.

Malcolm gözünü yoldan ayırmadan cevapladı. "*Virosa* zehri. Öldürmez, sadece uyuşturur. Seni bayılttığına göre ya bizim kadar dayanıklı değilsin ya da..."

"Vücudumda başka uyuşturucu madde de vardı," dedim boğuk bir sesle. "İnsan yapımı."

Malcolm'ın bana baktığında kaşları havalanmıştı. "Sebebini sormalı mıyım?"

Omuz silkmeye çalıştım ama pek başarılı olamadım. "Bilmeden içmiş bulundum."

Başını iki yana sallayarak güler gibi oldu. Jay olsa bu pervasızlığım karşısında deliye dönerdi ama Malcolm'ın sanki komiğine bile gitmişti. "Bu hâllerini sevmediğimi söyleyemem." Tekrar yola baktığında boynundaki dövmeler belirdi, gözlerim çizimin üzerinde dolaşırken zihnim yine kayıplara karışmaya başlıyordu. "Hayalimde de hep böyle birine dönüşmüş olurdun."

Söylediği şeyle kaşlarım çatıldı, bir farkındalık karışık zihnimde git gel yaptı. *Hayalinde mi?*

"Ne zamandır kurduğun bir hayaldi bu?"

Sessizlik fazla uzadı. Malcolm'ın cevap vermediğini fark ettim ya da ben duymadım, bilmiyorum ama daha fazla ayık kalamadım. Bedenimin

sarsıldığını hissettiğimde onun kucağındaydım, bunu anlayabiliyordum ama yine gözlerim açılmadı.

Eve girişimizi, merdivenleri tırmanışını da algılayabildim. Sırtım yumuşak bir yatağa uzandığında ise parmaklarım kıyafetinin yakasını kavradı ve onu kendime çektim. Pençesine düştüğüm gölgeler soğuktu, yalnızlık acı vericiydi ve birinin bunu dindirmesini istedim.

Bir Sullivan'dan kaçarken bir Sullivan'ın kollarına sığınmaya çalıştım.

Hiçbir şey söylemedim ama Malcolm kıyafetini bir pençe gibi kavrayan parmaklarıma itiraz etmedi, yanıma uzandı ve ben başımı gövdesine gömdüğümde beni kollarıyla sardı. Uyku belki de başka kollarda da güzel olurdu. Belki tekrar birine karşı bir çekim hissedebilirdim. Belki güzel duygular bedenimi terk etmemişti, benden vazgeçmemişti. Hayatımın bundan sonrasını yoluna koymak için şansım olabilirdi.

Parmaklarım Malcolm'ın ceketini sıyırması için baskı yaptı. Nefesinin sıklaştığını fark edebiliyordum. Gözlerimi biraz aralayarak onun ceketini sıyırıp üzerinden atmasını izledim, yüz hatları o kadar benzerdi ki kalbim sıkıştı. Uyuşuk zihnim iyice karıştı.

O an boynundan başlayıp kollarından aşağı doğru uzanan dövmeleri pencereden vuran ışıkla teninde gölgeler yarattı. *Bir yandan aynı bir yandan farklıydı. Farklı koku, farklı göz rengi, farklı dokunuş, farklı nefes...*

Tişörtünün altından gerilen kaslarını, belime dolanırken kasılan kollarını hissedebiliyordum. Bunun nedeni neydi bilmiyorum, belki yoğun bir arzuydu, belki de bu anın her an bozulabileceğine dair bir endişeydi. Ya da bambaşka bir his... Beni sardı, dudaklarını boynuma doğru götürdü ve öpücüğü titrememe neden oldu.

Titrememin nedeni... Üşümemdi.

Salt bir soğukluk tüm bedenim boyunca dalgalandı. Kaskatı kesilmiş bedenimle kendimi evrenin sonsuz boşluğunda savruluyor gibi hissettim. O kadar soğuktu ki kavruluyordum. Öpücüğünü daha fazla arttıramadı çünkü ellerim omuzlarını kavradı ve onu üzerimden ittirdim.

Gözlerimi açmadım, bana bakışını görmek istemiyordum. Arkamı dönerek yan yattım ve uykuya dalmaya başladım. Mırıldandığını işittim, belki de bir küfür fısıldadı, bilmiyorum. Umursamadım da...

Sadece soğuktan kaçmak isteyerek kendimi karanlığa teslim ederken *belkiler* anlamını yitirdi. Asla ısınamayacaktım. Asla hiçbir dokunuş *onunki* gibi hissettirmeyecekti.

Ona hemen nasıl bu kadar çabuk kapıldığımı, nasıl kısa zamanda duygularımı aşırı yüksekte yaşadığımı düşündüğüm anlar olmuştu. Şimdi ise *biliyordum.*

On bir yaşındayken onunla birlikte okyanusu izlediğim gün, elini elimin üzerine koyduğu anda ne hissettiysem yıllar sonra onu Hiddenfield iskelesinde ilk gördüğüm anda da aynı şeyi hissetmiştim.

Onunla her tanıştığımda... Ona âşık olmuştum.

Fırtınaya kapılmış bir yaprak gibi savrulduğumu hissediyordum. Öyle uzaklara savruldum ki üşüyen bedenim birden sanki lav dolu bir çukura atılmış gibi yanmaya başladı, içten içte hissettiğim adrenalin duygusunun farkına varmıştım.

Bir girdaptan çekilip içine düştüğüm dünya kan, kül ve alev doluydu.

Öyle büyük bir kaosun ortasındaydım ki kaçmak için bir harekette bulunmuyor olmam beni şaşırtmıştı. Gözlerim aralandığından beri şok içinde etrafa bakınmak istiyordum ama bana ait olmayan beden ne yöne dönerse orayı görebiliyordum. Bacağımı ileri doğru hareket ettirmek istedim fakat bu da nafile bir çabaydı, hangi bedendeysem ve hangi zamandaysam... olduğum yerde kaskatı kesilmiştim.

Görüş açıma siyah giyimli kişiler girdi, birçok yaş grubundan kadın ve erkek vardı. O an nerede ve ne zamanda olduğumu anladım. Bu kaosu daha önce de görmüştüm.

Tetrad Günü'ydü.

"Jane!" Gür bir yakarış yankılandı, ağaçları fırtınaya kapılmış gibi titretti.

İçinde bulunduğum bedenin başı, bağıran kişiye döndü ve orada Barthram Sullivan'ı gördüm. Üzeri çıplak, boylu boyunca kan içinde ve korkutucu görünüyordu. Ayaktaydı ve o esnada gözlerim, yani içinde bulunduğum bedenin gözleri onun önünde yatan bedene kaydı.

Uzun saçları toprağa serilmişti ve başı diğer yöne doğru dönüktü. Onun kim olduğunu anladığımda nefesim kesildi, dehşet bir tokat gibi bana çarptı. Jane Sullivan. Jay'in annesi.

Barthram gördüğü şeyi hazmetmeye çalışır gibi bir süre öylece dikildi. Başını çevirip bana baktı, eğer beden gerçekten benim olsaydı geriye bir adım atardım ama bedenin asıl sahibi kaskatı durmaya devam etti.

Barthram hızlı adımlarla yürüyüp yaklaştı ve birden parmakları pençe gibi çenemi kavradı. Eğilerek yüzümü kendi yüzüne hizaladı, su yeşili gözlerindeki ölüm vaadini görebiliyordum.

"Gördüğün şeyi söyle, Alec. Yoksa seni lime lime ederim."

O an uyumadan önce kiminle olduğumu anımsadım, Malcolm'ın bedenindeydim.

Onun zihnine girmiştim.

Onun anılarına girmiştim.

Onun rüyasındaydım.

"O yaptı," dedi Malcolm, sesi tereddütlü çıkmıştı. Barthram'ın gözleri kısılınca parmağını uzatıp bu sefer kendinden daha emin bir tonda tekrarladı. "Gördüm. O yaptı!"

Barthram başını keskin bir açıyla çevirip Malcolm'ın parmağını uzattığı yere baktı. Birden dikleşerek parmaklarını Malcolm'ın yüzünden çekti ve o yöne dönerek ağır ağır yürümeye başladı.

Malcolm'ın parmağı hâlâ ileri uzanmış hâldeydi ve uzattığı noktaya kendi de bakmıştı, bu sayede ben de orada duran kişiyi gördüm.

Dağılmış kumral saçlar, ince uzun bir beden ve ela gözler... Gözleri kızarmış, göz altlarını ise koyu halkalar sarmıştı. Yırtık, antrasit renginde soluk bir tişört ve koyu kot pantolonu vardı. Tişörtü kan içindeydi. Elleri iki yanında sallanıyor, öylece annesine bakıyordu.

Barthram oğluna doğru ilerlerken sanki her adımıyla yer sarsılıyordu. İleride dönen kaosu duyabiliyordum; kırılan kemiklerin, yanan alevlerin ve çığlıkların sesleri cehennemdeymişim gibi hissettiriyordu.

Malcolm'ın bedeni sarsıldı, acı çeker gibi iç çekerek yere düştü ve parmaklarını toprağa sapladı. Pençesinin bir uzayıp bir tekrar kaybolduğunu görürken acısını da hissediyordum. İstem dışı dönüşüm geçirmeye zorlanıyordu çünkü Kanlı Ay gökyüzündeydi.

O acıya rağmen başını kaldırıp Jay'e ilerleyen Barthram'a baktı ama neler olduğunu göremeden gözüm kararda, bir girdap beni yuttu ve kendimi geriye doğru bir halatla çekiliyormuşum gibi hissettim.

Gözlerimi açmadım fakat benim nefesimle beraber duran solukların farkındaydım, *aynı anda uyanmıştık.*

Ne göreceğimin bilincinde olarak sonunda gözlerimi araladığımda görüş açıma Malcolm Alec Sullivan'ın yüzü girdi.

İkimiz de yan yatmıştık, yüzlerimiz neredeyse aynı hizadaydı. Ne ara bu hâle geldik, bilmiyorum ama benim parmaklarım onun yüzüne dokunuyordu. Gri gözleri beni incelerken kirli sakalını hissettiğim parmak uçlarım karıncalandı. Bir süre daha ikimiz de hareket etmedik. Bilinçaltına girdiğimin farkındalığıyla ona bakıyordum, o da bunu fark etti mi diye gözlerinin derinliklerine baktım.

Ters giden bir şeyler olduğunu bilse de bilinçaltına girdiğimi bilemezdi. Ben de bundan çekinme gereği görmeden düz bir şekilde ona sorumu sordum. "Tetrad Günü... beni gördün mü?"

Malcolm, uzun süre sessiz kaldı. Bu soruyu neden sorduğumu mu düşünüyordu, cevap verip vermemeyi mi düşünüyordu, anlayamadım. Sanki ikisi de kıyasıya yarışıyordu. Sonra dudaklarını ağır bir şekilde araladı ve beklediğim cevabı verdi.

"Evet."

Kıpırdamadım. O kadar hareketsizdim ki bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu çözmeye çalıştı.

Dik bir şekilde yüzüne bakarken diğer sorumu sordum. "Geçmişimi tamamen hatırladığımda senin de ihanetinle karşılaşacak mıyım?"

Pencereden vuran ay ışığı kadar gümüş rengi gözleri gölgelendi, sert çehresi daha da keskinleşti. Belki de başka zaman olsa buna cevap verir miydi bilmiyorum, Malcolm'ın çok çarpık bir düşünce sistemi vardı.

"Seni tanımıyordum, bu yüzden geçmişe döndüğümüzde ihanetimle karşılaşan kişi sen olmazsın."

Bana bakarken ifadesi iyice derinleşti ve ona son sorumu sordum. "Kim olur?"

Malcolm, tuhaf bir şekilde dürüsttü. Taptığı kötülüklerden sakınmıyor ve benliğini kabullendiği gibi, karşısındakine de kabullenme şansı veriyordu. Bu yüzden cevabını vermek için ağzını araladığında ve beklediğim ismi söylediğinde hiç şaşırmadım.

"Jay Sullivan."

O kadar ihanet ve kanla örülmüş bir geçmiş vardı ki... Ve o geçmişin, perdenin ardında gizlenip bana bakarken dudağının köşesinin kıvrıldığını hayal edebiliyordum. Belli ki tamamen ortaya çıkana kadar gösterdiklerinden zevk alacak ve benimle böyle usul usul oynayacaktı.

BÖLÜM 9: AŞK İKSİRİ

♪ *Pink Floyd "Another Brick In The Wall"* ♪

Darla Walker

"Sen tam bir moronsun, Brandon Rodgers. Sis bombasını kullanacağın yer gerçekten burası mıydı?"

Darla, Dorchaların takıldığı bir yer altı kulübünü basmalarının heyecanıyla hareket ederken birden her yeri boydan boya kaplayan sislerin arasında kalmıştı ve bu işin ardında maalesef ki âşık olma gibi bir gaflete düştüğü *avcı* vardı.

"İşler bizim için kötü gidiyor gibi göründü, bir şeyler yapayım dedim." Brandon, tam yanında olduğu için Darla onu kolay işitmişti.

Brandon haklıydı. Dorchalar düşündüklerinden fazlalardı ve kargaşa başladığında durum avcılar için fazlasıyla zorlaşmıştı çünkü işin içinde insanlar da vardı. Hiçbir avcı ne olursa olsun insanlara zarar veremezdi. *Tabii, Praeisidumlar tarafından ne olduğu belli olmayan bir türe dönüştürülen insanlar başkaydı.*

Darla, bıçaklarını sıkı sıkı tutarken arkada çalan şarkının içinde bulundukları anla olan gülünç tezatlığını es geçmeye çalıştı. "Şu an işler kötü bile değil, hiç gitmiyor, seni dangalak. Burada kör olup, sıkışıp kaldık. Ayrıca birisi şu hoparlörleri patlatsın!"

"'No Fun' çalıyor," dedi Eden'ın avcılarından Tyrx. Uzun boylu bir oğlandı, tam yanındaydı ve kolu Darla'nın koluna çarpıyordu. "Sakın kapattırma, Walker!"

Darla, onu koluyla ittirdi. "Şu an dans zamanı mı?"

"Fazla karamsarsın," dedi Brandon ve sırıtarak Tryx'e parmağını salladı. "Armin Van Bureen bir efsanedir adamım."

Tyrx de ona sırıtmaya başladı, dişleri sislerin arasında bembeyaz görünüyordu. Birleşip el tokuşturdular ve... *Dans etmeye başladılar.*

Darla, sislerin arasında dans eden iki karartıya bakarken ağzı açık kalmıştı. "O kadar aptalsınız ki," diye mırıldandığında Brandon robot dansı yapıyordu. Sonra bir tane beden Tryx'e çarptı ve o kavgasına kaldığı yerden devam ederken Darla, Brandon'a seslendi. "Sen peşimize ne diye takıldın ki? *Avcı* olduğunu mu anımsadın?"

Brandon'dan ses gelmedi. Darla bir yandan sisin tamamen dağılmasını bekliyor, bir yandan gardını düşürmüyordu. İnsanların çığlıkları yankılanıyor, hırıltılar ve tıslamalar etrafta süregeliyordu. En azından o esnada

birisi isteğini duymuş gibi müziği kapatmayı akıl edebilmişti ya da hoparlörler yapılan büyülerin etkisiyle patlamıştı, bilmiyordu. *Eh, ikincisi daha muhtemeldi.*

Darla tam kulağının dibinden gelen sesi işittiğinde yanağında bir kırbaç patlamak üzereydi ama anında yere eğilmeyi becerebildi. Dorcha'nın siyah ipi havada savurulup geri çekildiğinde, Darla doğruldu ve geriye dönüp sisin içinde Dorcha'yı aradı.

"Sikeyim seni, Bran!" diye hırladı sise olan siniriyle. Kendini körlemesine ileri attı ve Dorcha'nın yoğun büyü yayılan bedenini hissettiği an bıçağını ona saplamak için hamlede bulundu.

Dorcha büyüyle Darla'yı savurduğunda genç kız bir bedene çarparak durdu ve kulağında bir ses işitti. "Sen o eylemi benim üzerimde gerçekleştiremezsin, çilli topalak. Ama ben, istersen seve seve..."

"Seni adi şerefsiz," diyerek hırladı Darla ve dirseğini asıl düşmanının karnına geçirdi.

Brandon, boğuk bir nefesle geri çekilirken sis neredeyse tamamen dağılmaya başlamıştı. Bu sayede mekânın yanıp sönen ışıkları tekrar dikkat çekmeye başladı.

"Zaten ışıklar beni deli ediyor, bir de senin yediğin haltın ceremesini çekiyoruz!" O sırada Dorcha'yı gördü ve ardındaki Brandon'ı unutup tekrar ona odaklanarak peşine düştü. Kız azılı bir Dorcha'ydı; yılan kıvraklığıyla Darla'nın bıçak hamlesinden kurtularak siyah ipini onun boynuna doladı.

Siktir.

Darla kesilen nefesiyle çırpındı, bıçağını Dorcha'nın ipine sapladı ama bu onun kıskacından kurtulmasını sağlamadı. Üst düzey bir *kaltakla* karşı karşıyaydı.

Bir anda Dorcha'dan gelen tiz bir çığlıkla ip boğazından kayboldu ve Darla nefes nefese yerle bütünleşen bedene baktı.

Brandon, kendini beğenmiş bir sırıtmayla Dorcha'nın başında dikiliyordu. "Buraya ne demeye mi geldim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Elindeki hançeri yerle bütünleşmiş Dorcha'ya çevirdi. "Belli ki senin kıçını kurtarmaya gelmişim."

Cümlesi biten Brandon'ın bedeni sanki tavanda kocaman bir mıknatıs belirmiş gibi birden yukarı çekildi ve sırtı sertçe tavana çarptı.

Eğer durum ciddi olmasa, Darla onun orada asılı kalan bedenine bakarken gülmekten ölebilirdi. Fakat buna fırsat yoktu, gözlerini kısarak bu büyüyü hangi Dorcha'nın yaptığını çözmeye çalıştı. Kalabalık olduğu için de onu bulması bir tık uzun sürebilirdi.

"Hadisene, Çilli!" diye seslendi Brandon tavandan. Sonra bedeni *söz konusu mıknatıs* onu oradan oraya sürüklüyor gibi tavanda savruldu. "Siktir! Beni mekânın avize süsü yapmadan bul şunu!"

"Deniyorum!" diye bağırdı Darla telaşla. Gözleri kargaşada mekik dokuyordu ama bir türlü Dorcha'yı bulamıyordu. Brandon ağza alınmayacak küfürler haykırmaya başladığında, birkaç kişinin, hatta Dorchalardan da bazılarının durup onu izlediğine yemin edebilirdi. Darla, dudakları gülmek ister gibi seğirirken aradığını bulduğunu düşündü.

Bir kız, tavana kitlenmişti ve bir şeyler mırıldanıyor gibi dudaklarını hareket ettiriyordu.

Darla ıslık çalarak bağırdı. "Larry!"

Kızla arasında kalan avcı dönüp bakınca, Darla başıyla kenara çekilmesini işaret etti. Saniyelik sürede avcı komutu aldı ve Darla onun bedeninin çekilmesiyle aynı hızla bıçağını Dorcha'ya fırlattı.

Dorcha alnına yediği bıçakla yok olurken Brandon'ın bedeni yer çekimine kapılıp gürültüyle düştü. Fakat ne yazık ki yerde olan beden Brandon'ın değil, Darla'nındı.

Bu aşk Darla'ya hiçbir şekilde iyi gelmiyordu...

Genç kız yaralanan bir hayvan gibi inledi, kaburgalarının kırıldığına emindi. Nefes almak için çırpınırken ortalama bir *ayı* ebatlarında olan Brandon onun üzerinden kayarak yanına düştü. Kahkaha sesleri ise Darla'nın kulağına dolmuştu. *Bir dakika.* Kahkaha atmaya cüret mi ediyordu o?

Hışımla başını çevirip baktı, Brandon kırılan bir kaburgası olmadığı için rahatça ayağa kalktı. "*Şaşırtıcı şekilde*, Çilli, bizden çok iyi av partneri oldu. Sence de öyle, değil mi?"

Darla hayretle ona bakarken ağzı balık gibi açılıp kapandı. *Bu çocuk kendisiyle kafa mı buluyordu?*

"Kaburgam kırıldı, seni adi puşt."

Brandon gözlerini devirdi. "O bozuk ağzına yapılacak birçok şey olmasına rağmen buna zamanımız yok," dedi ve elini uzattı.

Darla, *bozuk ağzına yapmasını istediği birçok şeyi* düşünürken yüzü ısındı. Uzattığı eline bakarken transa girmişti, hain kalbi *güm güm* atıyordu. Brandon'ın sabırsızlandığını fark edince bu fırsatı kaçırmadı ve elini Brandon'ın kocaman, güçlü parmaklarının arasına... *Hay lanet.* Dorchalarla dolu bir yerin ortasında savaşırlarken Brandon'ın parmaklarını leziz birer dondurma gibi yaladığı fanteziler kurmayacaktı, *değil mi?*

İyi ki Denny yanımızda değil, diye düşündü. İkizi aşağı, yani *Annabelle'in bulunduğu yere* inmemişti, dışarıda kalanları korumakla görevliydi.

Darla, eli Brandon'ın elindeyken yutkunamadı, bu yüzden Brandon hızla kendisini ayağa kaldırdığında öksürük krizine girdi. Bir yandan da *gerçekten* kırılan kaburgalarını tutuyordu. İyileşmesi hızlı olacaktı fakat savaş oturup dinlenmeyi beklemezdi, bu yüzden kendilerine doğru gelen hamlelerden kurtulmak için tekrar hareket etmeleri gerekti.

"Ah, benim *Victoria Secret* meleğimin başı dertte." Brandon gözlerini kısarak bir noktaya bakıp oraya koşturdu.

Darla o yöne baktığında, Jimmy'nin ablası Elena'yı bir Dorcha'yla mücadele ederken gördü. Kalbini mengene gibi kavrayan kıskançlığı yok saymaya çalıştı, bakışlarını başka yöne çevirip tehlikeli durumları hesapladı ama aklını bir türlü toparlayamadı. Bu göreve en başta seçili kişiler gelmişti ve Brandon'ın *eski sevgilisi* Elena da onlardan biriydi. Darla Hiddenfield'a geldiğinden beri istemsizce o kızı izliyordu, normalde avla falan işi olmadığını fark etti ama belli ki bazen de atılganlığı tutuyordu.

Belki de Brandon'la tekrar barışmak istiyordu?

Sımsıkı topladığı siyah atkuyruğu saçı, kibar hatlara sahip yüzü ve ince fiziğiyle çok güzel bir kızdı. Darla ise şu an hareket hâlinde olduğu için pancar gibi bir surata, zapt edilemez bukleleri yüzünden bozulan yarı toplu saçlara ve tıknaz bir vücuda sahipti. Bir kez daha yaradılışa içerlerken Brandon'ın Dorcha'yı etkisiz hâle getirdiğini gördü.

Brandon biraz önce kendisini de savunmuştu fakat... Eğer uzağındayken böyle bir tehlikeye maruz kalsa Darla için de koşar mıydı?

Darla, dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını tamamen onlardan çekti ve kendisini görevine verdi. Avcılar çabuk iyileştikleri için kayıplar zor verilirdi fakat biraz daha burada kalırlarsa kayıp vermeleri kaçınılmaz olacaktı. "Geri çekilin!" diye bağırdı Eden'ın avcılarına. Sarışın Başavcı yokken yetki Darla'daydı. "Yukarı çıkıyoruz!" Bu planı kurarlarken de öngördükleri gibi Jay fazlasıyla *meşgul* olacaktı, bu yüzden Darla onun avcılarını da yetkisi altına almıştı.

Hepsi Darla'yı dinleyerek geri çekilmeye başladı. Brandon, birkaç insanı kafalarına yumruğunu geçirerek bayıltıp ilerlediğinde Elena onun açtığı yoldan yürüyordu. Darla gözlerini devirdi. *Ne şovperest ama!*

O sırada gözleri yakınlarından birilerini aradı. Laura, Jimmy ve Karl görünürlerde yoktu. *Belki de yukarı çoktan çıktılar*, diye düşünürken merdivenlere yürüyordu. O esnada bir şey oldu.

Darla, kendisini bir anda duvara savrulurken buldu.

Kaltaklardan birisi kendisini hedef alıp savurma büyüsü kullanmış olmalıydı. Neyse ki böyle durumlarda anında toparlanma için çok eğitim almışlardı. Darla, hemen ayağa fırlayıp arkasını döndü ve kendisini hedef alan cadıyı bulmaya çabaladı.

O esnada üzerine doğru gelen alev topunun kızıl ışığı yüzünü aydınlattı ve genç kız geri çekilmek için çok geç kaldı. Teninin kavrulmasını beklerken bambaşka birinin alevlere maruz kaldığını fark etmesi biraz zaman aldı

Yüce olan ne varsa. Bu...

Darla, Brandon'ın bedeni alevler içinde yere yığılırken Dorcha'yı öldüren Tryx'i zar zor görmüştü. Normalde bu anlar için de eğitim alıyorlardı. Yakınları da dâhil, yanlarında biri zarar görürse ilk işleri tehlikeyi ortadan kaldırmak, sonra yaralanan kişiye odaklanmaktı. Fakat Darla'nın nutku tutulmuştu.

Brandon, hızla koşup önüne mi atlamıştı?

Şok içinde yere eğilip onun omuzlarını kavradı. Elena da başlarına dikilmişti fakat Darla onu görmüyordu bile, sadece Brandon ve kendisi var gibiydi.

"Aptal mısın sen?" dedi Darla onun yanık dolu yüzüne bakarken.

Brandon, yaraları iyileşiyor olsa da acı çektiğini belli edercesine yüzünü buruşturmuştu. "Senin önüne atladığım için artık ben de kesinlikle *aptal* olduğumu düşünüyorum."

Genç kız, onun yanıklarını öpmekle parmaklarını saplamak arasında gidip geldi. "Önüme atlamana gerek yoktu," dedi boğazının gerisinden gelen bir sesle. Etkilenmişti ama bunu sesine yansıtmamaya çalışıyordu.

"O iflah olmaz asilikte saçlarının yanması benim için bile üzücü olurdu." Yanıklarının birkaçı tamamen iyileşirken hırıltılı bir nefes aldı. "Eh, senden daha komik ve eğlenceli görünüyorlar."

Saçları komik mi görünüyordu?

Hayır, ahmak. Aslında kendince güzel bir şey söyledi.

Darla, gözlerini yüzüne düşmüş buklesine odaklandığında şaşı göründüğüne emindi. Bu bukle bir övgü mü almıştı? *Kendi saçını kıskanacağı aklına gelmezdi.*

Sonra gözlerini çevirdi, Brandon'ın ağzının köşesindeki o *kendini beğenmiş piç* kıvrımına transa girmiş gibi odaklanan Darla'nın kemikleri bile ısınmıştı. Sanki alev topunu kendisi yemiş gibiydi.

Elena nefesini öğürür gibi verdiğinde Darla transtan çıktı. "Laura burada olsaydı bebeksi gözlerinin kanadığını söylerdi."

Darla ve Brandon gözlerini kaldırıp tepelerinde dikilen Elena'ya baktı. Kızın Brandon'ı izlerken yüzünde bir sırıtış belirmişti. *Neşeli bir sırıtış.* O an Darla, onun Brandon'ı kıskanmadığını fark etti. Bu hem rahatlamasına hem de... yine kendisini yetersiz hissetmesine neden oldu. Kıskanılacak biri olmadığı için miydi? Yoksa Elena, Brandon'a karşı artık bir şey hissetmiyor muydu?

"Kendi saçını da biraz düşünseydin iyi olabilirdi," dedi kız Brandon'a sırıtmaya devam ederken.

O an işler karıştı.

"Ha siktir!" Brandon nefesini verir gibi küfretti. "YİNE Mİ YA?"

Darla, birden ayaklanan Brandon yüzünden geriye sendeledi, sonra kendisi de ayağa kalktı ve onun çil yavrusu gibi çırpınışını izledi. Brandon saçının önünü tutmaya çalışıyordu fakat...

Ovv.

Saçının önündeki rampa... Yanmıştı.

Brandon'ın Darla kestikten sonra özene bezene uzattığı rampa.

Cilt kendisini yenilerdi, saçlar da belki normal insanlara göre daha çabuk uzardı ama doğaüstü bir hızla değil. Yani... *Ops.*

"Senin yüzünden ikinci kez saçımdan oldum!"

Brandon hırlayarak Darla'nın üzerine gelince genç kız iki elini havaya kaldırıp geri geri yürüdü. "Bu sefer ben bir şey yapmadım."

"Keşke yansaydın!" dedi Brandon.

Darla gözlerini devirdi. "Bir kere olsun kahramanca bir şey yaptın, bari bunu bozma."

"Ben beyaz atlı prens değilim! Ne demeye kendimi atıyorsam?"

Darla geri geri gitmeyi bırakıp birden sırtını dikleştirdi ve ona doğru bir atım attı. İkisi de neredeyse burun buruna geldi. "Belki de düşündüğün kadar bencil, narsist ve kalın kafalı değilsindir?" Darla'nın sesi sinirli çıkıyordu. "*Belki de* gerçekten sorumsuz değilsin, *sorumsuz* gibi davranıyorsun. Çünkü eğer işe yararsan babanın seni bir gün eyalet lideri koltuğuna oturtacağını biliyorsun. Ama oturamazsın, değil mi Bran? Çünkü..."

Sanki arkada bir arbede yaşanmıyor, Elena pürdikkat kendilerini izlemiyordu. Brandon'ın bakışları keskinleşirken yüzü daha önce pek şahit olunmayan bir ciddiyet içindeydi. Tüm dünya suspus olmuş, spot ışıkları ikisinin üzerinde yanıyor gibi hissederken Darla cümlesinin devamını getirdi.

"Bu Hiddenfield'dan ayrılmanı gerektirir ama sen *anneni* bırakmak istemiyorsun."

Ah.

Eğer mekânda bir bomba patlamadıysa Darla'nın kulakları kendi sözlerinin Brandon'ın üzerindeki etkisini gördüğü için çınlıyordu.

Darla, onun hakkındaki gerçek düşüncelerini dile getirmenin şokuyla nefes nefese kalırken Brandon aklının kimsenin bilmediği karanlık köşelerine çekilmiş gibi donuk gözlerini öylece kendisine dikmişti.

"Darla!" diye bağıran Tyrx ikisinin arasında süregelen bakışmayı bozdu. "Bölmek istemezdim ama buradan çıkmamız gerekiyor!"

Genç kız o an ne durumda olduklarının tekrar farkına vardı. Derin bir nefes alarak kendisini anın verdiği gerginlikten kurtarıp bağırdı. "Geri çekiliyoruz, herkes yukarı!"

Brandon'a son bir bakış atıp arkasını dönerek merdivenleri tırmanmaya başladı. Brandon kendisine geldi mi bilmiyordu, sadece merdivenlerin yarısında onun tam arkasında olduğunu fark edebildi.

Mekâna girmeden önce hediyelik eşya dükkânını dağıttıkları için kasabada infiale neden olmuş olabilirlerdi. Darla, planı kurarlarken sessizce ilerlemeleri gerektiğini söylemişti ama buraya geldiklerinde dükkândaki adam Jay'e gerekli bilgiyi vermeyince işler maalesef ki planlandığı gibi gitmemişti.

Dorcha yancısı yaşlı bunak, kaçmış olmasına rağmen Salem sokaklarının birinde kan kaybından ölmüş olması muhtemeldi çünkü Sullivan adamın göğsünü deşmişti. Av eğitimi alırlarken yaş veya cinsiyet gözetmeksizin düşmanı öldürmekle görevlendirilirlerdi. Bu adam bir insan olsa da Dorcha yancılığı yaparak bu sonu hak etmişti.

Ve tam da tahmin ettiği gibi yukarı çıktıklarında çok daha büyük bir karmaşa onları bekliyordu.

Darla hızını alamayıp Jimmy'nin bedenine çarptığında dükkânın içindeki yangın görüş açısına girmişti. Brandon da durup manzaraya bakmıştı, Elena'nın da onun arkasından içeri girdiğini gördü. *Ne harika üçlü oldular ama.*

"Neler oluyor burada?" diye sordu Elena, gözleri kocaman olurken kardeşi Jimmy'e.

"Dorchalar belli ki sadece yerin altında değillermiş..." Konuşmaya başlayan Jimmy'nin lafını gövdesine bir ahtapotun dokunacı gibi dolanan siyah bir ip kesti. Jimmy başını eğip ipe gözlerini diktiği sırada bedeni ileri çekilerek alevlerin diğer tarafına doğru havada uçtu.

Darla'yla Brandon kısa bir an birbirlerine baktılar ve savaşın yukarı da taştığını anladılar. Sonra ikisi de aynı anda derin bir nefes alıp senkronize

bir şekilde alevlerin diğer tarafına sıçradı. *Belki de gerçekten iyi bir av partneri olmuşlardı.*

Darla vücudunda oluşan yanıklar yüzünden yüzünü buruşturdu, Brandon'ın biraz önce ne denli acı çektiğini tekrar anladı. Daha önce de alevlere maruz kalmıştı ama umutsuzca âşık olduğu çocuk birkaç dakika önce kendisi yüzünden yandığı için bu seferkinde bir tık duygusaldı.

Yaraları hızla iyileşirken bir iki saniye odaklanamadı, üzerindeki dar penye ceketi alev aldığı için çıkarıp yere fırlattı. Brandon'ın bu tarafa geçtiği sırada tekrar yandığını bildiği için yine huzursuzlandı ama onun nasıl olduğunu göremeden algısına başka bir şey takıldı.

Junior Eden, yani Karl'ın yere düştüğünü ve bir Dorcha'nın az kalsın onu ipiyle boğduğunu fark etmişti. Genç kız, diğer bıçaklarını aşağıda Dorchalara fırlattığı için bileğindeki küçük çakıyı çıkarıp Dorcha'nın arkasından boynuna sapladı.

Dorcha yerle bütünleşmedi, bu sadece tam olarak başlarından aldıkları ölümcül darbeyle mümkün oluyordu. Vücudu sere serpe dükkânın zeminine uzandığında tısladı ve elini ileri uzatıp hemen hemen her Dorcha'nın yapabildiği karanlığın ipini fırlatmaya hazırlandı. Neyse ki o esnada Karl ayağa kalkmış, botuyla onun yüzüne bir tane tekme atmıştı. Sonra hızlı bir hamleyle bıçağını onun alnına sapladı.

Dorcha, Darla'nın nefret ettiği o melun çığlığı atıp yerde bir irin tabakasına dönüştü. Karl, alnına dökülen sarı saçlarını eliyle geriye attığı sırada... *Hadi canım!*

Elena, kendini birden Karl'ın yanına atmış, endişeli gözlerle onu süzüyordu. "İyi misin?"

Karl, başını aşağı yukarı sallarken boğazını temizledi. "Evet, iyi..."

"Bundan sana ne?" diye onların konuşmalarını böldü yanlarına gelen Jimmy.

Elena, gelen kardeşine gözlerini devirdi. "Sen işine baksana."

Darla, çok ilginç bir gösteriyi izliyor gibi onlardan gözlerini ayırmıyordu. Brandon tam yanlarına gelip kaşlarını kaldırarak kavgaya tutuşan *junior*'lara bakarken Darla'nın dikkatini onun ilgisiz yüz ifadesinden çok başka bir şey çekti. Dükkânın camları boydan boya patladığı için dışarıya giden yol fazlasıyla açıktı ve bir bedenin sokağın bir tarafından diğer tarafına uçtuğunu görmüştü. "Şey... bölmek istemem ama dışarıda bize ihtiyaç var."

Durdular, Darla'nın söyleminin üzerine kısa bir an dışarı odaklandılar. Sonrasında hepsi birden aynı anda koşmaya başladı.

İyi bir ekip değillerdi ama eh... İdare ederlerdi.

Dışarı çıktıklarında Brandon'ın aşağıda patlattığı sis bombasının bir benzeri doğal yollarla yaşanıyordu. Salem'in puslu hava durumu avcılar için gerçek bir işkenceydi. Belki de iyi veya kötü her cadının bu kasabaya sarmasının en büyük nedeni buydu; avcıları ekarte edebilecek koşullara sahip bir yerdi.

Yine de Darla üstün görüşünü aktive edip etrafı taradığında, uçan bedenin kime ait olduğunu anlayabilmişti. Sarı saçları sisin ortasında kendini belli ediyordu.

"Seni kaltak!" diyerek doğrulup tekrar sokağın diğer tarafına koşmaya başlayan Laura Sullivan önlerinden geçtiğinde diğerleri de onu görmüştü. Hepsinin başı Laura'yı izlerken yüz seksen derece dönmüştü, âdeta bir film seyrine dalmış gibi oldukları yerde durmuşlardı.

"O topuklularla böyle koşabilmesini çok takdir ediyorum," diye huşu içinde mırıldandı Darla.

"Kız bir Sullivan, aile doğuştan üstün özelliklere sahip," dedi Jimmy, *Sullivan* hayranlığını bir kere daha belli etmişti.

Brandon homurdandı. "Ben bir Sullivan olmamama rağmen oldukça üstün..."

Kimse Brandon'ı dinlemedi ve Laura'nın peşinden koşarak savaşacak Dorchalar aramaya başladı.

"Sizi saygısızlar, burada bir şey konuşuyordum!"

Darla, kısa bir kahkaha atıp sokağın başına kadar koştu. İki tane Dorcha dikkatini çekmişti ve ikisi de Sullivan kardeşlerin ellerinde çırpınıyordu.

Jay Sullivan, duvara yapıştırdığı Dorcha'nın boynunu tutuyordu. Uzayan pençeleriyle orta yaşlara gelmiş kadının boynunu deşti. Siyah irinler cadının teninden akarken ölü bedeni de yere yığıldı. Laura ise kendisini uçurduğu için fazlasıyla bilendiğini belli ettiği cadının yerde yatan bedeninden hançerini çıkarıyordu.

Darla; Marcus ve Sam'i göremedi. Denny ve Alexis de yoktu.

"Diğerleri nerede?" diye sorduğunda Laura eskisi kadar rahat savuramadığı kısa saçlarını geriye atıp cevap verdi.

"Annabelle biraz önce kaçtı, Dorchalar akın etmeye başlayınca Jay diğerlerini kasabaya gönderdi."

Jimmy, Karl ve Brandon koşarak yanlarına geldiklerinde Jay öfkeden kaskatı kesilmiş yüzüyle *junior*'lara bağırdı.

"Siz, benimle gelin." İz sürücü oldukları için ikili başlarını eğerek komutu aldı ve neredeyse asfalt yolu titreterek yürüyen Jay'in peşine takıldı. "Sen de adamları topla ve kasabaya dönün, Walker."

Darla kendisine yöneltilen komutu aldığını belli edercesine kıpırdandı ama Laura onun arkasından bağırdı. "Çok fazla Dorcha var, belki de hepimiz dönmeliyiz!"

Jay onu dinlemedi bile. O kadar Annabelle'i yakalamaya odaklıydı ki *junior*'larla sisin arasında kaybolduklarında geriye gergin bir sessizlik bırakmıştı.

"Tanrı şahit, Jerry bile Tom'un elinden böyle çok kaçamamıştır."

Bu çocuk...

Birden gergin sessizliğin ortasına dalan Brandon konuştuğunda Darla'nın dudakları seğirdi. Gülmek istiyordu ama durumun vahameti buna el vermiyordu

Laura, söylene söylene bıçağındaki katran karası kanı elindeki bir mendille temizlemeye başladı. "Tüm Salem tepemize binmeden önce buradan gitmeliyiz."

Darla himayesinde olan avcıları toparlamak için sokağın başındaki dükkâna geri gitmek üzere hareketlendi. "Ben diğerlerini toplayayım."

Laura ise, "Ben kasabaya dönüyorum," diyerek sokağın diğer tarafına yöneldi.

Brandon iç çekti. "Ben de bari kasabaya..."

Kimse Brandon'ın konuşmasını bitirmesini beklemedi.

"Hepinizin canı cehenneme!"

Darla, dükkâna doğru koşarken onun gürlemesini işitmişti. Genç kızın dudakları kıvrıldı, her ne kadar bu pislikten nefret etse de...

Of, maalesef ki çok tatlıydı.

"Yıllardır bu sorunla mücadele ediyorum. Yeri geldi yerleri tırmaladım, yeri geldi kendimi duvardan duvara attım. Bazen pes ettim, bazen sinirim güzel duygularımın önüne geçti ama vazgeçemiyorum işte."

Sessizlik.

"Sinirim güzel duygularımın önüne geçiyor dedim ya, mesela onu yıllar sonra gördüğümde yaptığım ilk şey o *güzel saçını* bir güzel kesmek oldu." O günü hatırlayınca haz dolu sırıttı. "Saçı kesilmiş bir Johnny Bravo nasıl üzülürse, öyle üzüldü. Ahh, harikaydı."

Sessizlik.

"Bir de tüm okula bel soğukluğu olduğunu yaydım ama ölümüne inkâr ettim tabii. Bu kısımda baya bir sinirlendi, bir tık ileri gitmiş olabilirim." *Evet, kesinlikle bir tık.*

Bir bacağını diğerinin üzerine atmış uzanırken dingin bir nefes verdi ve tüm bedenini gevşemeye bıraktı. Gün ışıkları uzandığı yerin yanındaki pencereden içeri sızıyor, biraz da olsa rahatlamasını sağlıyordu. Bu psikolojik seans Darla'ya iyi geliyor gibiydi.

"Denny bana tedavi olmamı bile söyledi. Eh, haklı olabilir. O yüzden ben de buradayım işte. Karşında tüm dürüstlüğümle duruyor, sana içimdeki anlatıyorum."

Sessizlik.

"Yani işin içinden çıkamıyorum ve bir şeyler yapmam lazım artık. O yüzden sana çok ama çok önemli bir şey soracağım, lütfen elini kalbine koy ve bana tüm dürüstlüğünle cevap ver... *Aşk büyüsü yapabiliyor musun?*"

Darla, kafasını doğrultup bakışlarını karşı koltukta oturan kişiye çevirdi; komik etnik kıyafetiyle koltukta oturan Praesidium Cadısı Mara öylece kendisine bakıyordu.

Eh, Darla gerçekten de bir psikoloğa gidecek değildi. Gidip doktora bunları anlatsa muhtemelen tıp dilinde de kendisine aptal olduğunu söylerlerdi. Mara, en azından sessiz kalarak kibar yoldan bunu belli ediyordu.

Cadı boğazını temizleyerek ne söyleyeceğini bilemiyor gibi koltukta kıpırdandı. "Aaa, ben..."

Darla, bezgin bir nefes verip başını tekrar yastığa yasladı. "Biliyorum biliyorum, umutsuz vakayım."

Mara sonunda bir cümle kurabildiğinde hayreti sesine yansımıştı. "Yani şimdi sen onunla yıllar sonra tekrar karşılaştığında saçını kestin, öyle mi?"

Darla dudağını büktü. "Evet."

"Ve tüm okula onda bel soğukluğu olduğunu yaydın?"

Hımm, takıldığı konular pek iç açıcı değildi. Darla, dudaklarım biraz daha büktü. "Evet."

"Ve..." Mara nefesini içine çekti, bu solukta kesinlikle hayret vardı. "Tüm bunları ona âşık olmana rağmen mi yaptın?"

Darla birden hareketlenip ayağa dikildi ve işaret parmağım kıza uzattı. "Ben âşık olduğumu söylemedim! Bir pislik olmasına rağmen neden hoşuma gittiğini anlayamadığımı dile..." Sonra bezgin bir nefes verdi ve tüm bu hikâyeleri anlatmasına sebep olan soruyu hatırlattı. "Aşk büyüsü yapabiliyor musun, onu söyle."

Mara, şaşkınlığını ve Darla'nın çetrefilli aşk hikâyesinin şokunu atlatmış olacak ki başını geriye atıp kahkaha attı. "Aşk için yapılan büyüler

okumuştum. Ama... Kişinin özgür iradesini tamamen elinden alan bir büyü olur ve bence kara büyüden farkı yok. Bunu yapamam."

Darla omuz silkti, kız haklıydı. Sadece şansını denemek istemişti. Pes ederek yerine oturacağı sırada Mara'nın gözlerinde birden bir ışık belirdi. "Fakat daha zararsız olan bir büyü biliyorum."

Darla'nın merakla kulakları dikeldi, eğer kurt formunda olsaydı sivri kulaklı *doberman*'lara taş çıkarırdı. "Nedir o?"

"Bir karışım hazırlayabilirim. Sadece içinde sana karşı bir kırıntı bile varsa onu büyütüp hislerini bir şekilde göstermesini sağlayabilir; kısa süreli adrenalin patlaması gibi düşün. Fakat sana karşı hiç duygusu olmayan biriyse bu karışım işe yaramaz."

Darla, düşünceli gözlerle kıza baktı. Buraya gelirken niyeti gerçekten böyle bir büyü olup olmadığını öğrenmek değildi. Eden'a rahat bir şekilde bilgi verebilmek için geldiği bu gizli evde, güçlü bir topluluğa mensup olan bir cadıyı bulmuşken gevezelik ediyordu sadece.

Ama şimdi aklına düşmüştü bir kere.

Dışarıdan gelen ayak seslerini işittiğinde Mara'ya karşılık veremedi ki zaten kısa bir süre sonra Eden dış kapıdan içeri girmişti.

Kaşlarını kaldırarak iki kıza baktı, sonra beklenti dolu gözleri sadece Darla'ya dikildi.

"Eee..." Darla sanki *Mara'yla biraz önce çılgınlar gibi sevişirken* yakalanmış gibi bocalıyordu. "Eğitim alanı yerine, dış kulaklar olmadığı için burada konuşmamız daha sağlıklı olur diye düşündüm."

Eden kapıyı kapatıp içeri birkaç adım attı, botları zemini gıcırdatmıştı. "Neler oldu?" diye sordu geçen gece olanları öğrenmek isteyerek. O ve Jay'in yerine geçen Başavcı olduğu için Kaleb, Salem görevine katılmamıştı çünkü Barthram iki Başavcı'nın yokluğunu araştırırdı.

Darla, gece olanları anlattığında Eden sıkıntılı bir nefes verdi.

"Salem'de işlerin karıştığı Barthram Sullivan'ın kulağına gitmiş. İşin ardında oğlunun olduğundan neredeyse emin."

"Ona ceza verdi mi?" diye sordu Darla.

Eden başını iki yana salladı. "Elinde kesin bir kanıt olmadan bunu yapmaz. Ayrıca şu an Jay'i tamamen karşısına almak işine gelmez, her şey onun için yeterince kötü gidiyor."

Darla'nın kaşları devam etmesini bekleyerek havaya kalktı. Sanki bu *kötü gidiyor* kısmı sadece melezin elinden kaçması değildi.

"*Yeni türler* yine diğer kasabalarda işleri karıştırmış," derken Eden'ın mavi gözleri Mara'ya kaydı çünkü bu işin ardında Kandiss ve Preasidium-

lar vardı. "Eyalet liderleri huzursuz, Barthram'ın üzerinde fazlasıyla baskı kuruyorlar."

"Ona Kandiss'i söylemeliyiz," dedi Darla. O kadar çok olay dönüyordu ki bunun için geç bile kalınmıştı.

Eden, bakışlarını tekrar Darla'ya çevirdi. "Bunu nereden bildiğimizi sorgulardı, bu da Mara'yı tehlikeye atardı."

Darla dönüp Mara'ya kaşlarını kaldırıp indirdi.

Genç kız dudaklarını birbirine bastırıp utançla kızarırken Eden boğazını temizleyerek önemli bilgilere tekrar odaklanması için onu ikaz etti. "Barthram zaten bir şekilde bu bilgiyi almış, Kandiss ise çoktan okulu bırakıp kasabayı terk etmiş. Ayrıca bu işin başında o olsa da eminim başka kıdemli cadılar da vardır ve Kandiss'in yok olduğu yerde onlar devreye girecektir."

Darla hemen yine yüzünü Mara'ya dönerek bu sefer beklentiyle kaşlarını kaldırdı. "Başka kıdemli cadılar var mı?"

Mara'nın ağzı bir açılıp bir kapanırken tereddütle kıpırdanınca, "Onu buna zorlama," diyerek çıkıştı Eden. "Bu onun konseyi ve onları ele vermek zorunda değil."

Darla gürültüyle iç çekti. "Hep çok mükemmelsin, Kingswell. Biraz normal insanlar gibi karakterini bozmaya ne dersin?"

"Karakterim sana sıkıcı geliyorsa Sullivan'ın birliğine katılmaya ne dersin?"

Darla ağzını balık gibi açtı ve parmağıyla Mara'ya Eden'ı gösterdi. "Kıskandı, görüyor musun?"

Eden gözlerini devirip yukarı kata yürümeye başladı. "Anneme bakacağım. Sen de eğitim sahasına dön ve çaylakları kontrol et."

"Berbat karakterini sadece bana göstermen haksızlık!"

Eden merdivenlerin yarısında durup başını çevirerek kendisine bakınca Darla geri adım attı. "Tamam, en eğlenceli, en yakışıklı, en... sarışın Başavcı..."

Eden tekrar dönüp merdivenleri tırmandı ve üst kattan bağırdı. "Başavcıların da ceza verebildiğini unutmadın, değil mi Walker?"

Darla, o görmese de ellerini teslim oluyor gibi yukarı kaldırdı, dış kapıya yönelirken bağırdı. "Tamam, tamam ben gittim!"

Tam kapıya gelmişti ki adımları aniden kesildi, eli kapı kulpunda bekledi ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sonra aniden arkasını dönerek doğaüstü bir hızla Mara'nın yüzünün dibinde bitti.

"*Neler lazım?*"

Darla, Laura Sullivan'ın malikânesinin önüne motorunu park ederken şöyle bir araçları süzdü ve hemen hemen herkesin geldiğini anladı. Jay Sullivan'ın *herkesin götündeki dona kadar bile satsa alamayacağı* Bugatti'si bile buradaydı.

Mara'nın iki gün önce *adamotu* bitkisiyle hazırladığı karışımın olduğu küçük tüpün, motorcu ceketinin cebinde sağlam durup durmadığını kontrol etti. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu, bir yandan aşırı eğlenmeye başlamıştı çünkü Darla yaramazlık yapmayı çok severdi.

Belki de Denny'nin dediği gibi tedavi olması gerekiyordu.

Adımları eve yöneldi, daha o fıskiyeli havuzu yeni geçmişti ki Laura kapıyı açtı. Boğazlı siyah bir elbise giymişti, omuzlarını biraz geçmeye başlayan sarı saçları açıktı. Çok güzel bir kızdı ama Sullivan genlerine fazlasıyla alışık olan Darla için bu çok olağan bir şeydi.

"Eğer ikizin gibi tüm gün somurtacaksan içeri bir adım bile atayım deme! Bu toplanmanın bizi neşelendirmesi gerekiyordu!"

Darla, verandaya tırmanırken gözlerini devirdi. "Senin abinin de yüzünde güller açtığını sanmıyorum."

"Sen bir de Samantha Wise'ı görmelisin," dedi Laura gözlerini havaya dikerek. "Tanrım! Bu akşam geçmeyecek."

"Herkes çok kötü şeyler yaşadı, Laura. İnsanlardan gülmesini bekleye..."

Laura eliyle sinek kovalıyor gibi Darla'nın cümlesini silkeledi. "Şimdi beni iyi dinle, ben üzüntülerimden hep kaçarım. Onları hiç olmamış gibi sayarım ki böyle güzel görünüp ışıldayarak hayatıma devam edebileyim. O yüzden... Bugün kötü şeyleri unutacağız!"

Kapı eşiğinde dikilen ikili arasında bir sessizlik oldu. Darla dikkatli gözlerini onun yüzüne dikmiş, sessizce söylediklerini değerlendirirken...

"Göz kremlerini aksatıyor musun?"

Laura'nın yüzü hem kafa karışıklığı hem dehşetle çarpıldı. "Ne?" dedi elini yüzüne götürüp.

Darla, sanki çok güzel çiçek kokuları varmış gibi nefesini içine aheste aheste çekti. *Hâlbuki yayılan koku Laura'nın pahalı parfümünden geliyordu.* "Hayatımız o kadar güzel ki... Koyu halkalarının sebebinin sadece bu olabileceğini düşündüm."

Laura'nın kedileri andıran gözleri kısıldı, bir süre üzerine atılmaya hazır gibi kendisini izledi. Sonra birden parmağını ona doğru uzatıp sallarken, "Zekice!" diyerek sırıtmaya başladı. Kenara çekilip geçmesi için yer açtı.

Darla tam içeri geçiyordu ki Laura'nın tekrar konuştuğunu işitti. "Yine de göz kremlerime bir daha laf atarsan kafanı koparırım."

"Abine çok benziyorsun." Darla ona bakarken gözlerini devirdi.

Laura tek kaşını kaldırdı. "Sen de ikizine benziyorsun."

"Eh, ben ilahi bir güç tarafından buna mecbur bırakıldım."

Laura da omuz silkti. "Benimki de kan çekiyor işte." Sonra yine eliyle cümleyi silkeleme hareketi yaptı. "Her neyse, geç artık."

Darla içeri tam olarak girdiğinde oturma odasına göz gezdirerek küçük kalabalığı taradı.

Jay Sullivan, Darla'nın tahmin ettiğinden daha asık bir yüzle kocaman, kahverengi kadife koltuğun köşesine oturmuştu. Üzerine siyah bir tişört ve aynı renk pantolon giymişti. Dağılmış görünmüyordu, aksine derli topluydu. Sadece, ela gözlerinde öyle bir parıltı vardı ki biraz ötesinde yanan şöminenin alevi gibi yandığı çok belli oluyordu.

Muhtemelen Jay bugün Laura'nın zoruyla gelmişti çünkü Darla genç kızın ne kadar inatçı olduğunu küçüklüklerinden beri biliyordu. Babası Sullivanlar için çalışırken arada sırada Laura'yla malikânelerinin bahçesinde oynardı. Jay ve Dean onun bebekleriyle alay ettiği için Laura'nın onları nasıl bebeklerle oynamaya mecbur bıraktığını Darla kendi gözleriyle görmüştü.

Evet, Jay Sullivan ve Dean Walker *Barbie* bebekleri ellerine almış, küçük Laura'nın *Barbie*'sine arkadaşlık etmişlerdi.

Darla, gözlerini diğerlerine çevirdi. Koltuğun öbür köşesine oturan Samantha'nın bakışları ise donukluğunu kaybetmişti; artık daha bilinçli bakıyor, öfkesini gözlerinde yansıtıyordu. Onun yanında ise Marcus oturuyordu ve Darla'yı en çok üzen ifade onunkiydi çünkü o normal yaşantılarında en neşeli olanlarıydı. Şimdi ise gözlerinde ne sinir ne de için için kaynayan bir şeyler vardı; göz altları koyu, bakışları kederli ve saçları dağınıktı.

Diğer koltuklara oturanlar ise *junior*'lar ve Samantha'nın kardeşi Nadia'ydı. Hepsi put gibi otururken gülünç görünüyordu. Zavallı kız, ikisinin ortasında sıkışıp kalmıştı.

Laura'nın neşe saçan partisine katılım vardı ama hedeften şaşılmış gibi görünüyordu... Ta ki Brandon Rodgers, elinde cips tabaklarıyla içeri girene kadar. Üzerine gri bir kazak ve soluk renk bir kot giymişti. Saçı ise... Ah, önü yandığı için tamamen üçe vurmuştu ve kahretsin ki böyle de yakışıklıydı.

Arkasında da Laura'nın Boston'dan gelen arkadaşı vardı, ismi Travis olmalıydı. Çocuk saçının önünü pembeye boyamış ve... üzerine göğüs uç-

larına kadar tüm bedenini gösteren transparan bir bluz giymişti. Elinde tuttuğu tabakta kürdan batırılmış kanepeler vardı.

Darla tam *neşe takımı* bitti sanıyordu ki... Belli ki Brandon peşine Tryx'i de takmıştı çünkü kendisi gibi Eden'ın birliğinde olan avcı da elinde biralarla arkalarından geliyordu. Darla kaşlarını kaldırdı. Brandon ekibe kendisi hariç herkesi dâhil etmekte sakınca görmüyordu.

"Evet, baylar bayanlar! Yılbaşına neşeli bir partiyle giremediğimiz için eğlence sektörünün vazgeçilmezi olan *bendeniz* ve yardımcılarım olarak bana eşlik eden Travis ile Tryx, sizler için güzel bir akşam planladık!"

Ses yok. Kıpırtı yok. Öylece onlara bakan donuk gözler...

20 Aralık, Jay Sullivan'ın doğum gününde yaşanan katliamdan sonra yılbaşı kimsenin umurunda olmamıştı.

Brandon, gözlerini odada dolaştırsa da bozuntuya vermedi ve neşeli tiradına devam etti. "Tryx, paketleri getir, adamım!"

Tryx, biraları orta sehpaya bırakıp koşturarak mutfağa gitti. Yaşı Darla'yla aynı olmasına rağmen ruhu en az Brandon kadar küçük kafalıydı. Dalgalı siyah saçlarıyla yeşil gözleri, genelde Darla gibi dövüş esnasında kızaran beyaz bir teni vardı. Elinde bir kucak dolusu minik paketlerle geldiğinde herkes pürdikkat eğlence üçlüsüne kitlendi.

Tryx paketleri tek tek herkesin kucağına bırakırken, "Evvet!" dedi Brandon kelimeye vurgu yaparak. "Moda departmanımızla ilgilenen Travis'e bu hediyeler için teşekkür ediyoruz!" Brandon'ın bu cümlesinden sonra Travis ellerini iki yana açıp defilenin sonunda ortaya çıkan modacılar gibi öne eğilerek selam verdi.

Tryx dış kapıya yakın bir yerde dikilmekte olan Darla ve Laura'ya da paketleri verdikten sonra tekrar *eğlence sektörü başkanının* yanına gitti. Darla kendi paketini açmadan önce Marcus'un elinde salladığı şeye baktı. *Çorap mı onlar?*

Jay Sullivan da paketini açmış, elindeki çoraba derhâl ezilmesi gereken bir böcek gibi bakarken Brandon boğazını temizledi. Marcus, Brandon'ın kankası olarak her şeye rağmen ona destek verir gibi çorabı havada salladı. "Konsept çoraplar, ha? Harikasın ahbap!"

Brandon biraz da olsa rahatlamış olacak ki bozuntuya vermeden elini ileri uzatıp tek gözünü kırparak Marcus'a, "Adamımsın," dedi. Ardından gözlerini diğerlerinin üzerinde gezdirdi. "Hadi herkes giysin çorapları!"

Odadakilerden bir homurtu yükseldi.

"Alexis ve Denny nerede?" diye sordu Darla, yanında dikilen ve üzerinde kar taneleri olan çoraba bakan Laura'ya. Tam o esnada üst kattan inen

ikizi ve kız arkadaşını gördü. Onları kendisinden önce gören Brandon hemen yaverini onlara da birer çorap vermesi için göndermişti.

"Alexis, Tray'i görünce ona olan öfkesini unutmamış olacak ki titreyen *chihuahua*'ya dönüştü," dedi Laura.

Darla'nın dudakları seğirdi. "Boston da onu dövmeye çalıştığını duymuştum."

"Belli ki Dorchalar bu *çırpı bacağı* boşuna seçmemiş, içindeki şer onların bile dikkatini çekmiş olmalı."

"Bu kötüydü," dedi Darla dudakları hâlâ seğirirken.

Laura omuz silkti. "Ben iyi biri olduğumu iddia etmedim."

"Eskisinden daha iyi olduğun kesin."

"Bunu hiçbir yerde söyleme," diyerek çıkıştı Laura. "Ben hâlâ herkesten nefret eden, egoist..." O esnada kapı çaldı ve resmen havaya sıçrayıp ayak parmaklarını birbirine değdiren çizgi film karakterleri gibi *pır pır* uçtu. "Yakışıklı barmenim geldi."

O kapıya koşarken Darla omzunun gerisinden ona doğru bakıp arkasından seslendi. "Belki de seni aşk değiştirdi, ha?"

"Kes sesini, Darla!"

Darla tam kahkaha atmak üzereydi ki bir ses duydu.

"Hey, Çilli! Burada bir şey anlatıyorum."

Darla gözlerini kısarak kendisine seslenen adi hergeleye doğru döndü. "Tüh, ben de tiradının bitmesini bekliyordum."

Brandon'ın gözleri de kısıldı. "Sana karşılık vermeyeceğim, Çilli. Bugün oyunbozanlık yapmayacağız ve hepimiz..." Gözleri gerçekten birazdan kapışacak iki *chihuahua*'ya benzeyen Travis ve Alexis'e kaydı, ardından yan yana oturan ama birbirleriyle asla muhatap olmayan Marcus'la Jay'in üzerinde dolaştı, en son da ortalarına aldıkları Nadia'yı paylaşamayan Karl ve Jimmy'e baktı. Hüsran dolu bir nefes verse de bağırmayı başarabildi. "HEPİMİZ İYİ ANLAŞACAĞIZ!"

Kıpırtı yok. Ses yok.

"*Şimdi giyin o lanet olası konsept çoraplarını!*"

Brandon sonunda eğlence sektörünü sarsan bir ekibe maruz kaldığı için cinnet geçirirken Marcus ve *junior*'lar çorapları giymeye başladı. Darla da gözlerini devirse de Brandon'ın çabasını takdir ediyordu, bu yüzden paketi açıp içindeki ren geyikli çoraba göz gezdirdi.

Çorabı giymeye yeltenmek üzereydi ki tam dibinden yeşil bir şeyin geçtiğini fark edince başını çevirdi ve ilgisi oraya kaydı. Sol taraflarında kalan pencerelere yönelen Laura'nın elinde küçük bir çam ağacı vardı.

"Bu ağacı görmek için merceğe ihtiyacımız var, Lulu," dedi Travis hemen onun yanına koşturarak.

Laura, kapı eşiğine kötü kötü baktığında eve giriş yapan Kaleb görüş açılarına girmişti. Fazlasıyla kalıplı ve esmer biriydi. Laura'nın ona neden âşık olduğunu Darla anlayabiliyordu çünkü Laura küçükken bile *Barbie*'nin sarışın *Ken* bebeği yerine, hep esmer erkek bebekleri kendi *Barbie*'sinin eşi yapardı.

Kaleb, Laura ve kankası Travis'e bakarken derin bir nefes verdi. "Senin için ormandan bir ağacı kökünden sökmeyi de denerdim, *Sarışın* ama işlerim uzun sürdü. Ancak bunu bulabildim."

"Ay, en azından topları büyükmüş," dedi Travis süsleri çıkarıp kıkırdayarak. Kaleb öne doğru bir adım atıp boğa gibi soluyunca bu sefer Travis ona göz süzdü. "Anladık, *Kyklop*[12], senin de *topların* büyük."

Laura'nın sevgilisinin Travis'i yemesine iki saniye kalmışken Jay'in sesi duyuldu.

"Durum nedir, Rane?"

Neyse ki Kaleb, Travis'i pembe bir sakız gibi çiğnemeden önce ilgisini Jay'e çevirmişti. Konuşmaya başlamadan önce kahverengi gözlerinde sıkıntılı bir ifade dolaştı. "Melezin varlığından artık hemen hemen herkes haberdar," diye karşılık verdi sonunda. Jay çoktan ayağa kalkmış, gerginliğini tüm odaya buram buram yayıyordu. "Onun ne işe yaradığını, neye sebep olabileceğini bilmeyen gençler bile ailelerinin anlattığı ama sadece efsane sandıkları *melez hikâyesine* inanmaya başlamış."

"Siktir." Darla elinde olmadan mırıldanmıştı çünkü işler çok ama çok kötüleşiyor, Annabelle artık daha çok hedef hâline geliyordu.

"Nasıl yani, melez gerçek mi?" diye sordu Tryx.

Darla derin bir nefes aldı.

"Tüm duyduklarını bu evden çıktığında unut." Brandon, bir parmağıyla Jay'i gösterdikten sonra kendi boynuna başparmağıyla hayalî bir kesik attı. Mesaj açıktı. *Seni öldürür.*

Darla, Tryx'in yutkunma sesini bile duyduğuna emindi.

"Dorchalarla iş birliği içinde olduğu da birçok kişi tarafından biliniyor." Kaleb onları sallamayarak devam etti. "Yeni türlerin de faaliyetleri arttığı için, *belki de Praesidiumlar da Ardena'nın kızı Asteria'nın izinden gidip Dorchaların tarafına geçmiştir*, diye düşünüyorlar."

İşler çok ama çok kötüleşmek şöyle dursun, direkt boka batmıştı.

"Eyalet liderleri Hiddenfield'a ne zaman geliyor?"

[12]Yunan mitolojisinde efsanevi tek gözlü devler. (y.n.)

Jay'in sorusuna Kaleb, "Yarın," diye cevap verdi.

"O toplantıya katılmaya çalış ve ne duyduysan bana söyle söylemeni..."

"Belki de sen de biraz bize bir şeyler söylemelisin." Marcus, oturduğu yerden bir anda konuşunca Jay ve Kaleb'ın konuşması yarım kaldı. Kimse renk vermemeye çalışıyordu ama ortam fena hâlde gerilmişti, bir kavganın patlak vermesi an meselesiydi.

Jay'in kaşlarının ortasında bir çizgi belirdi. Başını yana çevirip ona baktığında Marcus da ayağa kalkarak ona doğru döndü. Jay kelimeleri tane tane kullanarak, "Ne söylememi istiyorsun?" diye sorduğunda artık herkes renk vermeye başladı. *Kırmızı alarm.*

"Bir düşünelim..." Marcus'un gözleri keskinleşmiş, çenesi seğiriyordu. "*Melezi...*" diyerek kelimeye vurgu yaptığında Jay'in kaşlarının ortasındaki çizgi daha da derinleşti. "Senin doğum gününde böyle bir şeyi yapmaya iten ve kendini tüm dünyaya açık etmesine sebep olan şeyin ne olduğunu anlatabilirsin." Sonra Marcus biraz daha hareket edip koltuğun kenarına kadar geldi. "Ya da seni neden hançerleyip sokağın ortasında ölüme bıraktığını?"

Ops.

Ortam buz kesti. Resmen pencereler açılmış da Hiddenfield'ın tüm kış havası oturma odasını kuşatmış gibiydi.

Jay tam ağzını açmıştı ki Samantha konuşup konuya dâhil oldu. "Belki de annesi Dorchaların başında olduğu içindir?"

Ee, yok artık.

Darla, Brandon'ın da, "*Hadi be!*" dediğini duydu ama kimse ona odaklanamadı.

Marcus, başını çevirip gözlerini Sam'e dikti, bu bilgiye şok olmuş gibi değil de daha çok onun böyle bir şeyi söylemesine şaşırmış gibiydi. Muhtemelen bu bilgiyi kız arkadaşına kendisi vermişti.

Herkesin gözlerinde kocaman bir soru işareti dolaşırken Samantha omuz silkti. Kendini kötü hissettiyse de belli etmedi, öfkesi daha ağır basıyordu. "Sır olması gereken bir konu değil, Marcus. Olaylar öyle bir hâle geldi ki tehlikedeyiz ve her birimizin her şeyi bilmesi lazım." Sonra ayağa kalkarak şok içinde kalmış yüzlere dönüp tek tek açıkladı. "Evet, Annabelle dâhil hepimiz annesini öldü sanıyorduk ama kadın Dorcha olarak geri döndü ve Marcus'u kırbacıyla ölümden döndüren de oydu."

Kulakları çınlatan sessizlikte birkaç dakika geçti.

Sonunda Brandon'ın ıslığı sessizliği böldü. "Bundan dört sezonluk dizi çıkar."

"Bu yüzden Annabelle Dorchaların yanında. Ve arkadaşımızın ölümüyle sonuçlanan o karmaşaya sebep oldu. Değil mi, Alexis?" diye sordu Samantha ona doğru dönerek.

Tüm yüzler Alexis'e döndü. Kızın gözleri bir baykuşunkiler gibi kocaman olmuştu, dudakları bir açılıp bir kapanıyordu. Kurtulduğundan beri onu ilk defa görüyorlardı, Dean'den öğrendiği kadarıyla geçen iki günü sadece ailesiyle geçirmişti. Orada, Dorchaların arasında, neler yaşadığına dair henüz hiçbir şey anlatmamıştı. Anlatacak mıydı, onu da bilmiyorlardı.

Sadece biraz daha kendine gelmiş görünüyordu, pek tabii ikizi de öyle. Aşk ne tuhaf şeydi... Bir araya geldiklerinde sulanarak tekrar hayata dönmüş çiçekler gibi açıyorlardı.

Bir dakika, ne? Darla, gittikçe daha şairane olmaya başladığını anlayınca birden silkelendi. Neyse ki ikizinin bağırtısı da ilgisini kendi zihninden uzaklaştırmasını sağladı.

"Bu kadarı yeter," dedi Dean ikaz dolu bir sesle. "Şu an Alexis'in o günleri hatırlamak isteyeceğini sanmıyorum. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Sam, Annabelle'e bu odadaki herkesten daha öfkeliydi. Darla bunu anlıyordu, en yakın arkadaşlarından birinin ölümüne sebep olan bir savaş patlak vermişti ama yine de... Annabelle'in bunu isteyerek sebep olduğunu düşünmüyordu, belli ki annesi kafasını bulandırmıştı. Darla, kendi annesi bir anda böyle çıkagelse nelere sebep olabileceğini, neler yapabileceğini düşünemiyordu bile.

"Hadi çorap giyme eylemimize geri dönelim."

Brandon, zoraki bir sırıtmayla araya girdiğinde herkes dönüp ona boş boş baktı. Tam tartışma kaldığı yerden devam edecek gibi duruyordu ki... Darla ani bir refleksle yere eğildi ve üzerinden uçan şeyden son anda kurtuldu.

Tekrar doğrulup üstün avcı refleksinin kendisini kurtardığı şeye baktığında... *Bir çam ağacı mıydı o?*

Odanın ortasına bomba gibi atılan küçük çam ağacı herkesi şok etmişti. Onu fırlatan Laura, odanın ortasında ışınlanan bir süper kahraman gibi belirdi.

"Şimdi herkes beni iyi dinlesin!" dedi yüksek sesle. Odadakiler put gibi durup ona bakıyordu, gözlerini kapatarak derin bir nefes aldığında göğsü kabardı da kabardı, sonra soluğunu gürültüyle verip gözlerini açtı. "Bugün şu meseleleri bir kenara bırakın! Eğer eğlenceye uyum sağlamayan olursa,

şu çam ağacını onun ağzından girdirir, başka bir yerinden çıkarırım. Beni anlıyor musunuz?"

Ağızlar hafifçe aralandı, sonra *Laura'nın o ağacı gerçekten girdirme riski* varmış gibi aynı hızla geri kapandı.

"Sen de buna dâhilsin, Jay!" Laura parmağını abisine uzatınca tüm gözlerin ona dönmesine sebep olmuştu.

"Yaşananlardan sürekli kaçamazsın, Laura."

Jay'in cümlesi Laura'ya sanki bu an için değil, genel olarak yapılan bir uyarıydı. Laura dişlerini sıktı, gözlerinin dolmasına ramak kalmış gibi görünüyordu. Jay, kardeşini üzdüğünü anlayınca yüzü dalgalandı, çenesi yumuşadı ve başını eğerek burun kemerini sıkıp derin bir nefes verdi.

Harika. Laura *Çizmeli Kedi* taktiğini uyguluyordu. *Büyük sulu gözler, insanın içini sızlatan bir masum bir surat. Ve bingo! İstediği oldu.*

Odadakiler onun ne yapacağını beklerken Jay toparlandı ve ağır ağır yürüyerek belli ki biraz önce yere attığı çorabı tekrar eline aldı. Kısa bir an kırmızı Noel temalı çorabı izledi, sonra sanki bunu yaptığına inanamıyor gibi ayakkabısını çıkarmaya başladı.

"Pizzalı *boxer* temamız da var, Jay, ona da katılmak ister..."

Jay başını kaldırıp kendisiyle konuşan Brandon'a bakınca ağzından ilkel bir hırıltı çıktı. Brandon ellerini havaya kaldırıp sırıttığında ortam yumuşar gibi oldu ve geriye kalanlar da aceleyle çoraplarını giymeye başladı.

Buna Darla da dâhildi. Brandon'ı sinirlendirmek hoşuna gitse de bu eğlenceye asıl önem veren Laura Sullivan'm öfkesine maruz kalmak en son tercihi bile olamazdı. Bu kız kendisinden bile manyaktı.

Jay'in Laura söz konusu olduğunda sınırlarını zorlamasına şaşırmamıştı. Onun için bir palyaço kostümü bile giyebilirdi. *Tabii bu biraz abartı oldu ama neyse ne işte.* Sullivanların büyük çocuğu, kendini daima küçük olanı korumaya adamıştı. Bir keresinde, hemen hemen altı yaşlarındayken Darla'ya ileride Lider olacağını ve Laura'yı annesinin İrlanda'daki ailesinin yanına göndererek tüm bu keşmekeşten uzak tutacağını söylemişti.

Darla, Jay'in hâlâ Lider olma gibi bir arzusu var mıydı bilmiyordu ama bunun pek önemi de yoktu. Barthram'ın tek vârisi Jay'di, bu kaçınılmaz bir gerçekti. Tabii bir darbe yapılmadığı sürece ki Abraham Sullivan bu işi zorluyor gibi görünüyordu.

Laura, Abraham'ın oğlu Malcolm Alec Sullivan'ın vâris olup gelecekte de Lider olduğunu düşününce titredi. Tanrı korusun, o manyağın sınırları yoktu. İyilik ve kötülük algısını tamamen kendine göre çarpıtan biriydi.

Olduğu yerde fazla dikildiğini fark edince silkelenerek bulundukları ana döndü. Tüm oda ayaklarında kırmızı çoraplarla... *Jay Sullivan'a bakma. Jay Sullivan'a bakma.* Darla nefesini tuttuğu için yanakları şişmişti, dudakları gülünç görüntüye bakarken kıpırdanıyordu. Tam tehlike geçti diye düşünürken gözleri kırmızı çoraplı ikizini görme gibi bir gaflete düştü.

Ve Darla kahkahayı bastı.

Dean kendisine güldüğünü anlayınca Darla hemen bakışlarını kaçırdı. "Evet, bugün neler yapıyoruz bakalım?" dedi sahte bir heyecanla gruba doğru yürüyerek.

Marcus ve Sam yerlerine oturmuşlardı ama genç Dewin'in kız arkadaşına tavırlı olduğu vücut dilinden belli oluyordu. Jay ise gidip tekli koltuğa oturdu, botunun içinde olsa da kırmızı çorap giydiğini bilmek Darla'da gülme isteği uyandırıyordu.

"Tabii ki deli gibi içeceğiz!" dedi Tryx.

Brandon cık cıklayarak başını iki yana salladı. "Bu kadar küçük düşünme, adamım. Seni bu ortama soktum çünkü bayılacaksın..." dedi ve sırıtarak odadaki somurtkan insan topluluğuna baktı. "Çünkü bizler daima sınırları zorlarız."

Darla tek kaşını kaldırdı, diğerleri de sessiz kaldı ama Brandon doğru söylüyordu, tek eksik kısım, bu zorlanan sınırlar sadece *eğlence* alanını kapsamıyordu. Ölümden dönme konusunda hepsi sınırları çok güzel zorluyordu.

Brandon, "Sen yine de Koca Jo'nun biralarını dağıt!" dediğinde Tryx heyecanla kafasını aşağı yukarı salladı ve mutfağa koşturup geriye kalan biraları da getirdi. Brandon, Samantha'ya dönüp göz kırptı. "Sen buna bayılırsın, Sammy."

Darla'nın bir daha olmasını asla beklemediği bir şey oldu, Samantha'nın dudakları kıvrılır gibi hafifçe kavislendi. Neredeyse gülümsüyordu. *Neredeyse.*

Tryx biralardan birisini kendisine verirken Darla elinde olmadan hafifçe gülümseyerek Brandon'a başardığı şey için gıptayla baktı. Ve o an... *Siktir.*

Brandon, bakışını yakalamıştı.

Darla onu aval aval izlerken yakalandığı için utançtan saklanmak istedi ama tabii ki çaktırmadı; gözleri *siktir git aptal herif* bakışı atmaya geri döndü. Karşılığında Brandon'ın da gözleri kısıldı, karşılıklı birbirlerine gözdağı verdiler... Jimmy konuşarak bu anı böldü.

"Eee, içmekten başka ne yapacağız ki?"

Brandon bakışlarını Jr. Jay'e çevirdi. "Kanı kaynayıp hayatlarının bahanında olan, sağlıklı ve sıradan her genç toplandığında ne yapar?"

Jimmy bu soruyu gereğinden fazla düşündü. Ona da hak vermek lazımdı, bu kasabanın avcı gençleri normal olanlar gibi yaşamıyordu. Diğerlerinin taşkınlıkları kavgaya karışmak, partilerde sabahlamakken bu çocuklar kötü cadıları ve onların büyülü yaverlerini biçmeyi öğreniyordu.

Jimmy bir cevap bulmuş olacak ki kaşlarını kaldırdı. "Grup seks?"

Pe-kâ-lâ.

Karl boğulur gibi güldü.

Nadia, yanında oturan Jimmy'e ağzı açık bakıyordu.

Brandon'ın sırıtması daha da arttı. "Aferin Jimbo, bize dürtüleri gayet yerinde olan klasik bir ergen olduğunu kanıtladın. Ama hayır, bu grubun seviştiğini hayal edemiyorum. Tabii Marcus ve Jay bir anda öpüşmeye başlarsa işler değişe..."

Brandon, birden kafasına yediği sert bir cisim yüzünden geriye yalpaladı.

Jay Sullivan, sanki hiç kıpırdamamış gibi parmaklarını incelerken Brandon'ın kafasına fırlattığı televizyon kumandası şu an yerde olmasa herkes onun bir büyüye maruz kalarak yalpaladığını sanabilirdi.

"Üzgünüm, *bro* ama bunu hak ettin," dedi Marcus, Jay'le öpüşmesini hayal etmiş gibi suratını ekşitmişti.

"Ben aslında bu fikri sevmiştim!" Travis, ağzına bir tane kanepe atarken Dean'i süzüyordu.

Alexis'in keskin bakışları Bostonlı çocuğa dönerken Dean belini onun koluna sardı. "Ben bunu var ya..."

"Ay, bu da şerrinden bir şey kaybetmemiş," dedi Travis göz devirerek.

Brandon kumandayı kafasına hiç yememiş gibi boğazını temizledi ama dudaklarını abartılı bir şekilde oynatırken sessizce, "*Kesinlikle sosyapat,*" diyerek Marcus'a Jay'i göstermişti. Sonra yapmacık bir şekilde gülümsedi ve bu sefer sesli bir şekilde konuştu. "Evet, sorumuza geri dönelim... Gençler toplanınca ne yapar? Tabii ki oyun oynar!"

Sessizlik.

"Ne oynayacağız?" diye sordu Karl.

"Bilmem," dedi Brandon yapmacık gülümsemesini büyütürken. "Belki de Jimbo bize bu konuda da fikir verir."

Jimmy'nin kaşları çatıldı, yine zihninin içinde çarklar dönmeye başlamış gibi bir süre düşündü. "Ruh çağırma."

Laura iç geçirdi. "Ruhtan işaret istediğimizde tahtaya üç kere vurabilecek bir oda dolusu cadıylayız."

"Biz oyunbozan değiliz!" diye çıkıştı Nadia.

"Dişi Sullivan haklı, cadılara güvenemeyiz," diyerek ikna oldu Jimmy.

Nadia ağzını açıp hayal kırıklığıyla ona baktı. *Aptal Jimmy, kızdan hoşlanmasına rağmen ona arka çıkmıyordu, Brandon'dan daha mankafaydı.*

"Bize güvenmemekle haklısın, biraz daha konuşursan cadıların işaret vermekten başka neler yapabileceğini gösteririm sana." Samantha, *kardeşine asılan küçük hergeleye* bileniyor gibi dişlerini gıcırdattı.

"Öyleyse başka bir oyun bulalım," dedi Karl, Eden gibi uzlaşmacı bir tutum sergilemişti. Bunların görünüşleri dışında karakterlerinin de benzemesi tuhaf bir şeydi. "Travis sıradan bir insan, normal gençler neler oynar daha iyi biliyordur."

Tüm gözler Boston'dan gelen Travis'e döndü.

Travis gözlerinden ateş saçarak Karl'a baktı. "Bana *sıradan* deme cüreti mi gösterdin sen?"

Karl tereddütle kıpırdandı. "Ben yani şey... demek istediğim..."

Travis, gözlerini devirerek bir dirseğini kırıp elini çenesinin altına koydu. "Pekâlâ, gün gelecek de bir oda dolusu kurt ve cadıyla aynı ortamdayken insan olduğum için *sıradan* olarak adlandırılacağımı düşünmezdim," dedi suratını buruşturarak. "Tüm dünya bize ait sanıyordum, bizim ayrıştırılan bir tür olduğumuzu bilmiyordum."

Karl, "Seni kırdıysam özür..." diyecek oldu ama Travis çenesinin altındaki elini çekip öne uzattı.

"Sus artık, *kurt çocuk*. Bu fantastik hikâyede daha çok repliğim olması için uğraşıyorum."

Karl gözlerini ağır ağır kırpıp açtı. Darla istemsizce kahkaha atmıştı, bu Bostonlı oldukça makara bir çocuktu.

Travis göz devirerek, "Eh, her neyse. *Daha Önce Hiç* oynayabiliriz. Klasiktir ama güzeldir," dedi yayvan yavan.

Herkes dudaklarını büküp değerlendirdi ve yaklaşık on dakika sonra salonda yerlerini almış, oyunu oynamaya hazır hâle gelmişlerdi. Ellerinde bira şişeleri duruyordu. Jay tekli koltuktaydı, Marcus ile Sam üçlü koltuktayken onların yanına bir de Travis oturmuştu. Darla, Samantha'nın yanındaki koltuk koluna tünemişti. Üzerindeki ceketi çıkarmıyordu çünkü cebindeki tüpü yanından ayıramazdı.

Laura ve Kaleb, şöminenin önündeki minderlere oturmuştu. Laura sırtını onun gövdesine yaslamıştı fakat Kaleb kollarını onun gövdesine do-

lamaya kalktığında Jay'den bu refah ortamını bozacağına dair ters bir bakış yakalayınca maalesef ona sarılma eylemini gerçekleştirememişti.

Alexis ve Dean de yere konulan iki mindere oturdu ama onlar diğer çiftin aksine sarmaş dolaşlardı. Darla, ikizinin böyle sevgi pıtırcığına dönüşeceğini asla düşünmezdi. *Suratsız da olsa resmen bir pıtırcıktı işte.*

Brandon ve Tryx öylece yere oturdu ve oyun başladı. Oyunun kuralı, birisi "*Daha Önce Hiçle...*" başlayan soruyu soracak, o sorudaki şeyi gerçekten yapmayanlar içki içmeyecek fakat yapanlar ise içmek zorunda kalacaktı. "Hepimiz içkiye normalden daha dayanıklı olduğumuz için bir şişeyi kafaya dikmek zorundayız, bilginiz olsun, avcılar. Cadılar normal düzeyde içebilir," dedi Brandon ve ortaya koyduğu şişeyi çevirdi, ucu Karl'a denk gelmişti.

Karl düşünüyor gibi gözlerini kıstı. "Daha Önce Hiç..." dedikten sonra ağır ağır sorusunu ekledi. "Birisine zorbalık yapmadım."

Ops.

Odadaki herkes birbirine baktı, kim önce içmeye başlayacak beklendi. Jay, bir noktaya takılmıştı, sanki bir şey onu uzun uzun düşünmeye itmişti. Sonra her ne hatırladıysa dudakları hafifçe kıvrılırken içkiyi dudaklarına götürdü.

Onun içmesiyle diğer *zorbalar* da aynı eylemi gerçekleştirdi, hepsi tüm şişeyi kafalarına dikti. *Laura, Dean, Jimmy, Brandon...*

"Hey!" dedi Brandon Darla'nın içkiyi içmediğini görünce. "Bu bana zorbalık yapıyor ama!"

Darla gözlerini kıstı. Herkes ona bakınca yüzündeki ifade dalgalandı. "Ne?" dedi odadakilere. "Gerçekten ona zorbalık yaptığımı mı düşünüyorsunuz?"

Sessizlik.

Brandon haz dolu sırıtırken Darla gözlerini devirdi. "O bunu hak ediyor ama neyse," deyip içkisini kafasına dikti.

Ortam biraz daha yumuşamıştı. Tryx boşalan şişeleri tazelemek için mutfağa gidip geldi ve yeni bira şişesini Darla'ya uzattı. Brandon ise oyun şişesini tekrar çevirdi, bu sefer ucu Jimmy'de durunca herkes resmen inler gibi iç çekti.

"Süper bir soru geliyor, bekleyin," dedi Brandon sırıtarak. "Hadi Jimbo!"

Jimmy herkese kötü kötü baktıktan sonra ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. "Daha Önce Hiç... Grup seks yapmadım?"

Brandon kahkaha attı. "Bu çocuk grup sekse taktı."

Nadia gözlerini devirdi, Karl başını iki yana sallayarak acınası bir şeye bakıyor gibi Jimmy'i izliyordu. Sonra asıl kısım geldi; kimler içkiyi içecek diye gözler odada dolanmaya başladı.

Brandon, içkiyi ilk ağzına götüren olunca Darla içinde çirkin, rahatsız edici bir hissin kalbini tırmalamasına izin verdi. *Kıskançlık adı verilen bok gibi bir hisli bu.* Sonra onun zaten nasıl biri olduğunu bildiği için başını iki yana salladı; Brandon cinselliği ve kızları seven biriydi. Darla'nın onu olduğundan başka biri olarak görmesi hayalî bir fanteziden başka bir şey olmazdı.

Travis de içkiyi içtiğinde kimse şaşırmadı ama... Ah. Kaleb Rane de içkiyi dudaklarına götürmüştü.

Laura ağzı bir karış açılarak ona baktı.

"Ne?" dedi Kaleb bir şişeyi tek dikişte bitirdikten sonra. "Hayatımda dağıttığım bir dönem olmuştu."

Darla; Laura, Kaleb'ın dağıttığı dönemler için fiziksel anlamda kafasını dağıtmadan önce Brandon'a seslendi. "Hadi devam et."

Brandon şişeyi tekrar çevirdi, bu sefer ucu Nadia'ya gelmişti. Samantha kız kardeşi heyecanlı, bir o kadar da hevesli bir şekilde ellerini birbirine çarptı. "Hadi küçük kedicik, bize sorunu sor," dedi Brandon.

Nadia gözlerini kıstı. Düşündü, düşündü ve... "Daha Önce Hiç... Âşık olmadım!"

Sikeyim. Darla'nın içinden geçen tek kelime bu oldu.

Herkes duraksadı, odada ağır bir hava dolaştı. Meraklı bakışlar birbirlerinin üzerinde gezindi, çiftler eşlerini sorgulamakla sorgulamamak arasında kararsız gibiydi. Sonunda içkiler dudaklara gitmeye başladı.

Dean, ilk içen olmuştu; onun Alexis'e âşık olduğu zaten neredeyse alnında yazıyordu. Sonra Alexis içti... Babası hayatta olsaydı bu kızı gelini olarak fazlasıyla severdi. Her zaman Darla'nın erkek çocuğu gibi yaptığı haşarılıklardan dem vuruyordu. Alexis onun hayalindeki gibi narin, uslu ama fazlasıyla güçlü kız çocuğu olabilirdi.

Darla, iç çekerek diğerlerine baktı. Kaleb Rane ve Laura Sullivan da içkilerini içmişti. Belki bazıları bunu karşısındakine dile getirmemişti ama Nadia bir sorusuyla herkesi resmen itirafa zorlamıştı. Jay onlara gözlerini kısarak baksa da ses etmedi. Marcus ve Sam de başlarına diktiler ama asla birbirlerine bakmadılar, hatta Marcus'un yüzü resmen Dean'in en asık suratlı hâlinden bile daha beterdi.

Jimmy içkiyi kafasına dikince Karl başını ona çevirdi, Nadia da ona bakıyordu. Junior Jay omuz silkti. "Ne var?"

"Uuuu!" dedi Brandon. "Kime âşıksın, Jimbo, söyle bize!"

Jimmy boğazına kadar kızardı. "Oyunun böyle kuralı yok, Brandon. Siktir git!"

"Her neyse, devam edelim..." dedi Travis. "Ben içmeyeceğim ama diğerlerini merak ediyorum." Gözleri içkilerini içmeyenlerin üzerinde dolaştı. Darla, Jay, Brandon, Karl ve Tryx.

Eh... Herkes dürüst oluyorsa...

Darla içkisini kafasına dikti, şişede bir damla kalmayana kadar da kimsenin yüzüne bakmadı.

"Sen aşkın ne olduğunu biliyor musun ki?" Brandon, kaşlarını üçe vurdurduğu saçlarına kadar kaldırarak ona bakarken Darla'nın boğazmda bir yumru belirdi. Onu bozacak bir cümle dilinin ucuna kadar gelmişti ki ikizi araya girdi.

"Kardeşimle biraz daha uğraşırsan saçsız kafa derini çizmesi için ona destek vereceğim." Dean, Brandon'a ters ters baktı.

Brandon'ın gücendiği nokta bambaşka olarak parmağıyla üçe vurulmuş kafasını gösterdi. "Saçım var ahbap," dedi dudaklarını abartılı bir ifadeyle oynatarak.

"Her neyse, sıradaki," dedi Darla bezgin sesle fakat amacı Brandon'ın da içip içmeyeceğini görmekti. Onun el hareketlerin inceledi, şişesini kavrayıp kavramayacağına baktı. Ama Brandon böyle bir hamlede bulunmadı, onun yerine...

Jay Sullivan içkisini kafasına dikti.

Odada kasvet dolaştı, hem de çok büyük bir kasvet. Kimse bir yorumda bulunmadı. Bu konu çok kilitti ve herhangi bir ima yapılır da bahsi açılırsa geçici refah ortamı anında bozulurdu.

Darla, kendi açısından olaya bakarsa eğer... Brandon'ın bir başkasına âşık olmamasına bir yandan sevinirken bir yandan da kendisine de olmadığı için üzülmüştü. "İçkileri ben tazeleyeyim," dedi yerinden kalkarak. Mutfağa doğru yürürken grupta hâlâ çıt çıkmıyordu. İşin aslı, hem planını uygulamak için hem de bu tuhaf havadan uzaklaşmak için kaçmıştı.

Mutfağa girdiğinde gözleri şişeleri aradı ve biraları alıp kapaklarını tek tek açtı. Cebindeki tüpü çıkardığında heyecandan aldığı nefeslerle göğsü yükselip alçalıyordu. Biraz daha bocalarsa başaramayacağını düşünüp tüpü açarak içindeki karışımı bir çırpıda şişeye boşaltıverdi.

Sonra elleriyle yanaklarını kavradı, bu yaptığına inanamayarak bir iki saniye bekledi. Eğer birasına müshil koysa daha rahat hissedeceğini fark etti. Evet, onu tuvalete hapsetmek Darla'yı daha mutlu ederdi. Ama bunu

merak etmeden de... duramıyordu işte. *Ne olacaktı? Brandon'ın içinde kendisine karşı bir kırıntı dahi olsa var mıydı?*

Derin bir nefes daha verip içkileri alarak içeri gitti ve tek tek biraları dağıttı. Brandon'ınkini verirken göz göze gelmemeye çalıştı.

"Devam ediyorum," dedi Brandon, Darla'nın geldiğini görünce. Kendisini bekleme saygısını gösterdiği için Darla anlık bir mahcubiyet hissetti. Elindeki biraya bakarken yaptığından neredeyse pişman olmak üzereydi.

Saçmalama. Onu ömür boyu kendine âşık etmiş değilsin ya. Geçici bir şey ve içinde sana karşı bir şey yoksa işe yaramayacak. İç sesinin konuşması Darla'yı rahatlatmıştı.

Bu sefer şişenin ucu Marcus'ta durduğunda pürdikkat ondan gelecek soruyu beklemeye başladılar. Jay gözlerini ilk defa sabit noktadan kaldırıp Marcus'a çevirmişti, dikkati tamamen onun üzerine kitlendi. Dewin'den gelecek soru her neyse herkesi gereceği belliydi çünkü onun da yüzü dümdüz bir ifadeyle Jay'e doğru dönüktü.

Marcus başını hafifçe yana yatırdı, sorusunu sorarken sesi dümdüzdü. "Daha Önce Hiç..." dedi ağır ağır. "Kimseye ihanet etmedim."

Buna büyük harflerle OPS.

Kimse kıpırdamadı. Jay ve Marcus dik dik birbirlerine bakarlarken içkisinden bir yudum bile alan olmadı, kimsenin şişesi dudaklarına gideceğe de benzemiyordu.

Jay Sullivan'ın kayıtsız ifadesi çatırdadı, öfkesi artık açık açık görülebiliyordu. Çenesi kasılmış, bakışı talim alanında olsa çaylakların altına ettirecek cinsten keskinleşmişti. Ayağa kalktığında Darla gardını almaya hazırlandı, her an her şey olabilirdi.

Jay içkisini kafasına dikti, boş şişeyi yere fırlatarak kırınca sesi tüm odada yankılandı.

Nadia yerinden sıçramıştı, Jimmy onu korumak ister gibi kolunu omzuna koyup hafifçe kendine çekti. Darla artık iyice doğruldu, herhangi bir kapışma yaşanırsa araya girmek için tetikte kaldı fakat Jay hepsinden hızlıydı. Marcus'u kazağından yakalayarak kendisine çekince Darla'nın refleksleri yetersiz kalmış, yerinden hareket edecek zamanı bile olmamıştı.

Neyse ki Jay onu sadece yakasından tutmakla yetindi. Keskin gözlerini ona dikerek, gergin dudaklarını oynattı. "Gel benimle."

Doğrulup ayağa kalktığında Marcus eliyle onun elini ittirmiş, yakasını düzeltiyordu. "Önden buyur," dedi geri adım atmayarak. İkili her ne konuşacaklarsa sonunun Marcus'un bir dal gibi kırılan boynuyla bitmesini kimse istemezdi.

İkisi dış kapıya yönelip dışarı çıktıklarında kimse itiraz edemedi, Laura bile eğlencesi mahvolduğu için söylenememişti. "Ne bekliyordum ki?" dedi pes etmiş bir şekilde. "Bu kadar bile dayanması mucizeydi."

"Ona ne yapacak?" dedi Sam ayağa kalkarak. "Belki de peşlerinden gitsem iyi..."

"Jay'in iletişim beceresi çok kötüdür ama onu öldüreceğini düşünmüyorum."

Samantha suratını buruşturdu. "Teşekkürler Laura, içimi ferahlattın."

"Hadi biz devam edelim," dedi Darla, Brandon'ın hâlâ içmediği içkisine bakıyordu.

Herkes Darla'nın oyuna devam etme isteğine şaşırarak baktı. *Kahretsin.*

Karl, "Bence bu kadarı yeterli. Başka bir oyuna geçebiliriz," diyerek fikrini belirtti. "Çünkü bu gidişle içkimden bir yudum bile alamayacağım."

Jimmy omuz silkti. "Ben hâlâ ruh çağırma konusunda ısrarcıyım." Sonra kolunun Nadia'nın omzuna atılmış olduğunu yeni fark etmiş gibi kaskatı oldu, Nadia ile birbirlerine kısa bir an bakakaldılar ve ikisi de hemen ayrılıp aralarına biraz mesafe koydu.

"Hadi o zaman herkes toplansın ve beni beklesin," dedi Laura. Ayağa kalkıp merdivenlere yöneldiğinde odadakiler kaşlarını kaldırıp merakla onu beklemeye başladı. Laura yukarıda biraz oyalandı, geri geldiğinde elinde tahta bir levha tutuyordu.

"Bir *Cadı Tahtası* mı?" diye sordu Sam tek kaşını kaldırarak.

Laura tahtayı odanın ortasında yere koyduğunda herkes ütopik bir şey görmüş gibi huşu içinde elindeki nesneye bakıyordu. Sanki doğaüstü hiçbir şey görmemiş gibiydiler. *Hepsi cadı veya avcıydı yahu!*

"Bazen böyle şeyleri merak ederim. Voodoo bebeklerine de sardığım bir dönem olmuştu."

Kaşlar iyice havalandı.

"Ne?" dedi su yeşili gözlerini devirerek. "*Avcı* olduğum için cadı işlerine merak salamaz mıyım?"

"Yanlış hatırlıyorsam düzelt, bundan aylar öncesine kadar avcı olduğun için böbürlenip cadıları yererdin. Bize ezik diyordun!" Sam'in sözlerine Alexis de başını aşağı yukarı salladı.

"Ben cadıları yermezdim, sizi yererdim, *az gelişmiş cadı ve bayan feminist.* Size bayıldığım söylenemezdi."

"Biz de sana bayılmıyorduk, *bayan çok gelişmiş*," dedi Alexis ince sesiyle araya girip.

Laura eskisine göre daha kısa olan saçını yine de başarılı şekilde savurdu. "Göğüslerimi her zaman kıskandın. Kabul et."

"Konu nasıl Laura'nın göğüslerine geldi ya," diyerek araya girdi Brandon.

Kaleb hırıltılı bir ses çıkardı. "Laura!" dedi ikaz eder gibi. "Konuyu değiş."

"Her neyse. Benim eril enerjisi yüksek, taş gibi kaslara sahip erkeğim kıskançlık atağı geçirmeden önce konuyu kapatıyorum." Sonra kızlar birbirlerine göz süzmeye devam etti ve... sırıtmaya başladılar. Artık isteseler de birbirlerinden nefret edemezlerdi, arkadaş olmuşlardı bile.

"Konu asıl Kaleb Rane'in *taş gibi kaslarına* nasıl geldi?" diyerek Brandon'a fısıldadı Tryx. Brandon karşılık olarak derin bir nefes verip omzunu kaldırıp indirdi.

"Neyse ne!" dedi Laura. "Hadi toplanın da şu zımbırtıyı kullanalım."

Darla birden ayağa fırladı. Tüm gözler kendisine dönünce ise yaptığı şeyden pişman oldu ama bozuntuya vermeden elindeki içki şişesini havaya kaldırdı. "Eh, oyuna başlamadan önce hepimiz Alexis'in tekrar aramıza dönmesinin şerefine içelim!"

Duraksamalar oldu. Yine de bu geç kalınmış kadeh kaldırma için kafalar karışmıştı ama sorgulanacak bir konu da değildi, ne de olsa Alexis'in geri dönmesi gerçekten kutlanmaya değer bir şeydi. Bu yüzden Darla'yı onayladılar, şişeler buruk birer coşkuyla havaya kalktı, Alexis hafifçe tebessüm etti ve Darla hem onun gönlünü hoş etmenin hem de amacına ulaşmanın hazzını yaşayarak Brandon'ın içkisini kafasına dikmesini izledi.

Evet, zaman başlamıştı.

Fakat...

"Siktir ya," diye kendi kendine hayıflandı. Mara'ya karışımın ne kadar sürede etki edeceğini sormamıştı.

"Neye söyleniyorsun?" Sam kaşlarını çatarak kendisine bakıyordu ama Darla onu cevaplamadı, çoktan merdivenlere koşturmaya başlamıştı.

"Tuvalete yetişmem gerek! Bensiz başlamayın!" deyip kendisini üst kattaki tuvalete attı, kapıyı kapatıp sırtını yasladı ve hemen telefonunu çıkararak Eden Kingswell'i aramaya koyuldu.

Eden, telefonu dördüncü çalışta açtı. "*Walker?*"

"Kingswell, acil durumlar için telefonunu daha erken açmalısın!" dedi sahte bir neşe ve oyunbaz bir sesle.

Eden'ın sesinde endişe belirdi. "Acil bir durum mu var?"

"Evet, çok acil. Kadınsal bir aciliyet. Sevimli, küçük burunlu Praesidium Cadısı yanında mı?"

Eden'ın beklediği acil durum bu olmadığı için bir süre duraksadı. "*Neden soruyorsun?*"

"Uzatma Eden!" Darla birden sahte neşesini kaybetmişti fakat ani çıkışını fark edince yumuşatmak için boğazını temizledi. "Yani, of, kadınsal meseleler dedim ya. Orada mı, değil mi?"

"Burada," dedi Eden.

"Bakıyorum çok zaman geçiriyorsunuz." Darla elinde olmadan amacından saptı, sesinde imalı bir ton belirmişti. Kaşları bile havaya kalkmış durumdaydı.

"Biz beraber zaman geçiriyor muyuz diye öğrenmek için mi aradın?"

Darla meraklı yanını bastırıp nefesini verdi. "Hayır, umurumda değilsiniz. Ver o cadıyı bana. Ona bir şey sormam lazım."

Eden'ın kaşlarını çattığını hayal edebiliyordu ama konuyu uzatmadan telefonu Mara'ya verdiğinde Praesidium Cadısı'nın sesi duyuldu. "*Darla?*"

"Beni dinle," diyerek fısıldadı Darla. Aşağıdakilerin yeterince gürültü yaptığını, kendisi de tuvalette olduğu için kulak kabartmayacaklarını bilse de duyuları keskin avcıların sifon sesini dinlemeye karar vermesinden korktu. "En önemli konuyu atladık. Bu lanet şeyi içince ne kadar sürede etki eder?"

Mara'nın da cevabı düşündüğü aradan geçen birkaç saniyede belli olmuştu. Darla fısıldamakla bağırmak arasında bir sesle, "Kahretsin, sen de mi bilmiyorsun?" diye sordu.

Mara paniklemiş gibiydi. "*Yani, çok uzun sürmez, belki dakikalar belki bir saat. Ben... bilemiyorum. Sonuçta ben de ilk defa yaptım!*"

Darla lavaboya tutunmasa devrilecekmiş gibi hissetti. "Neyse kapatıyorum," dedi pes etmiş bir sesle. "Umalım da işe yarasın."

Kapattığında kalbi belirsizlikten sıkışıyordu fakat kapıyı açıp da eşikte beliren Brandon'la neredeyse çarpışınca kalbi bu sefer resmen ağzına geldi. "Ne oluyor be?"

Darla tam dibindeydi ve Brandon fazlasıyla *iriydi*. Bu iki ayrıntı içindeki duyguları kabarttığı için yerinde rahatsızca kıpırdandı. Brandon'ın bal rengi gözleri banyodan vuran ışıkla aydınlanırken yüzüne bakıyor, Darla'yı neredeyse dönülmez yollara sokmaya çalışıyordu. Kollarını gövdesinde bağladı, bu hareket de pazılarının daha çok şişmesine neden olunca Darla gözlerini o kısımda gezdirmemeye çalıştı. "Ne yapıyordun, Çilli?"

Darla ağzına tutkal sürülmüş gibi kısa bir an konuşamadı. "Tuvaletimin detaylarını vermem gerekiyor mu?" dedi sonunda imalı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

Brandon gözlerini devirdi. "Çişinin rengini sormuyorum. Telefonla konuşuyordun."

Darla, dikkatle onu süzerken sohbetlerinin gittiği kısmı önemseyemedi. Neden buradaydı? Mara'nın aşk iksiri işe mi yaramıştı? Yoksa... Brandon onu tek yakalamak için gelip romantik bir hamlede mi bulunacaktı?

"Sana ne, Bran?" dedi imalı bir şekilde.

Brandon şüpheli gözlerle onu süzmeye devam etti. Genç kızın nutkunun tutulmasına neden olsa da birkaç kalp atımı süre sonunda da omuz silkti. "Tuvalete geldim, işin bittiyse geçeyim."

Darla hayal kırıklığıyla kendini yere atıp tepinmek istedi. Kıpırdamayınca Brandon kaşlarını kaldırdı. "Eh, madem çıkmıyorsun, sen de içeride kalabilirsin," dedi ve onun yanından geçip banyoya girerek klozete yöneldi.

Pantolonunun fermuarını açıp indirdiğinde Darla hayretle onun *boxer*'ı görünen poposuna baktı. *Pizzalı boxer mı o?*

Brandon kafasını çevirip ona sırıttı. "Eğer arkanı dönüp gitmezsen çıplak popomu da görmene saniyeler kaldı. Uyarmadı deme."

Darla şoktan uyuşmuş olmasaydı onun poposuna bir tane tekme geçirmeden gitmezdi. Çıplak poposunu görmenin cezbedici bir fikir olduğunu düşünen tarafına tokat attı, sağduyulu diğer tarafına uyarak Brandon'ı tersledi. "Senin hiç sınırın yok mu be adam?"

Eşikten ayrılıp merdivenlere yöneldiğinde Brandon'ın arkasından seslendiğini duydu. "Sınırlar aşılmak için vardır!"

Darla basamakları pat pat inerken ışıkların kapandığını, oturma odasını sadece şöminede yanan alevin aydınlattığını fark etti. Herkes tahta levhanın etrafına toplanmıştı ve belli ki ikisini bekliyorlardı.

"Hadi Brandon!" diye bağırdı Jimmy. "Ruhu biraz daha bekletirsek sinirlenip gelmeyecek."

"Ruh diye bir şey yoktur, seni ahmak," dedi Dean.

"Üzgünüm ama benim geldiğim yerdekilere sorarsak *kurda dönüşen yakışıklılar da* yoktur," dedi Travis dudaklarını büküp gözlerini devirirken.

Dean kafasında bunu düşündüğünü belli ederek kaşlarını çattı, Alexis Travis'e kötü kötü baktı ama bir yandan da hak verdi. "Doğru."

Karl ise o sırada yan yan sırıtıp Nadia'nın kulağına fısıldıyordu ama odadakiler avcı olduğu için hâliyle onu kolaylıkla duydu. "Jimmy'nin ablası bana, onun küçükken bir ruhla arkadaş olduğuna inandığını söyledi."

Jimmy çatık kaşlarla dikleşip Nadia'nın diğer tarafında oturan Karl'ı bakışlarıyla hedef aldı. "Elena'yla oturup benim çocukluğumu mu konuştun, seni meraklı piç kurusu?"

"Herkes çocukluğunda bir şeyleri arkadaş olarak seçmiştir," dedi Darla gözlerini devirerek, tahtanın etrafındaki boş yerlerden birine oturdu. "Mesela Laura hayvanlarla arkadaşlık ediyordu. Michalengelo adlı bir kaplumbağası bile vardı."

Laura kin dolu bir sesle gözlerini kıstı. "Alec'in öldürdüğü kaplumbağam."

"Bir kaplumbağayı mı öldürdü?" dedi Nadia ağlamak üzereymiş gibi.

"Sadist piç." Kaleb dişlerini sıkmıştı.

Dean de kendi kendine mırıldandı. "Hasta herif."

Erkekler Alec'e nefretlerini gönderirken Brandon merdivenleri koşarak inip boş yerlerden birine -Darla'nın yanına- oturdu. Kızlar ise Michalengelo'nun anısına saygı duruşunda bulunmaktan kıl payı döndü. Ve oyun başladı.

Oyun tahtasına yerleştirilen, ortasında cam bir deliğin olduğu gösterge aletine işaret parmaklarını koyduğunda Darla'nın kolu Brandon'ınkine sürtündü. Siktir ya, onun varlığını yok saymakta çok zorlanırken diğer tarafında da ikizi oturuyordu. *Ne harika bir kozaydı bu böyle.*

"Çok saçma," diye homurdandı Dean.

Darla, "Şşşt," diyerek onu uyardı.

"Ruhla kim konuşacak?" dedi Nadia merakla.

Herkes birbirine baktı. Sonunda Travis nefesini verip durumu ele aldı. "Ben konuşurum."

Darla, onun o yayvan aksanıyla gelebilecek ruhun normal olamayacağını düşünmeden edemedi. "Bence cadılardan biri konuşmalı," dedi Jimmy.

Gözler Sam, Alexis ve Nadia'nın üzerinde dolaştı. Küçük cadı elbette bu iş uygun değildi, Alexis'in de pek gönlü yok gibiydi; bu yüzden Sam üfleyerek olayı ele aldı. Her ne kadar çok da normale dönmese de bir şeylere ayak uydurmaya çalışması güzel bir gelişimdi.

"Pekâlâ," dedi derin bir nefes vererek. "Herkes gözlerini kapatsın."

Gözler kapandı.

Dean hâlâ homurdanıyordu, Darla çaktırmadan onun karnına bir dirsek geçirdiği sırada Samantha konuştu. "Dostlar toplandık, kalplerimiz temiz," dedi sanki yarı zamanlı işi ruh çağırmakmış gibi bir hâkimiyetle.

"Yakınlardaki ruhlar sizi çağırıyoruz. Eğer bizi duyabilen biri varsa davetimizi kabul et ve bizimle iletişim kur."

Gözleri kapalı olduğu için kimse bir şey görmüyordu ama bir ses veya kıpırtı da yok gibiydi. "Sen bu sözleri nereden biliyorsun ki?" diye mırıldandı Brandon hayretle.

Samantha bezgin bir nefes verdi. "Bir filmde duymuştum."

"Pek işe yarıyor gibi... Siktir be!" Brandon tam konuşuyordu ki gösterge aleti hareket edince Darla'nın Jimmy'den çıktığına emin olduğu bir çığlık duyuldu, sonra tüm gözler aynı anda açılıp tahtaya odaklandı.

Gösterge aleti harflerin üzerine tek tek denk gelirken herkesin parmağı da onunla birlikte hareket ediyordu.

"K-A-P-A-Ç-E-N-E-N-İ," diyerek harfleri tek tek yüksek sesle okudu Nadia. "B-R-A-N-D-O-N."

Herkes parmağını göstergeden çekip inlerken Samantha kahkaha atıyordu. Brandon surat astı. "Eğlence anlayışının yerine gelmesine sevindim demek isterdim, Sammy."

"Cadılarla oynanmaz demedim mi?" Laura gözlerini devirdi.

"Hadi ama Sam," diyerek inledi Alexis. "Ödümü patlattın."

"Ben de afili cadı işlerinden biri sanmıştım." Tryx iç çekti.

"Cadılar ruhlarla bu şekilde iletişim kurmaz, sizi ahmaklar. Bu alet insanların çıkardığı bir zırvalık," dedi Samantha ama herkes hevesi kırılmış gibi görününce dudaklarını bükerek tekrar konuştu. "Pekâlâ, araştırmalarım sonucu öğrendiğim *gerçek bir tekniği* deneyebiliriz. Bize sadece gri bir mum ve kâğıtla kalem lazım."

Ev sahibi Laura olduğu için bir süre mumun olup olmadığını düşünür gibi bekledi, sonra aklına bir tane var olabileceği gelmiş olacak ki hareketlenip yukarı kata koşturdu. Geldiğinde elinde kalın bir gümüş mum ve kâğıtla kalem tutuyordu.

"Bu da mı cadılık işleri için?" diye sordu Sam mumu alırken.

Laura omuz silkti. "Kaleb'la banyoda sevişiriz belki diye aynamın önüne koymuştum."

Jimmy o sırada içecek içme hatasına düşmüştü, bu yüzden birayı püskürtme gibi bir eylem gerçekleştirdi. "İyi ki abin burada değil, Sullivan."

Laura omuz silkti. "O olsaydı elbette bunu söylemezdim, seni mankafa!"

Kaleb'ın da ağzı kulaklarına varırken kolunu Laura'nın beline sardı. "Başka mumun vardır diye umut ediyorum."

Laura sırıttı. "Hangi rengi istersin?"

Jay olmadığı için bu ikili herkesin önünde sınırları bir hayli aşarken Jimmy öğürür gibi bir ses çıkardı. Laura ona orta parmağını çektiği sırada Sam elini savurup mumun büyüyle alev almasını sağlamıştı. Sonra Laura'nın verdiği kâğıt ve kalemi de alarak bir şeyler yazdı. Kâğıtları herkesin tam ortasında koyduğunda büyük harflerle EVET ve HAYIR yazdığını gördüler.

"Cüzdanından bozuk para verebilecek olan var mı?" diye sordu Sam. Karl cebinden beş sent çıkarıp verdiğinde herkes neler olacağını bekliyordu, Darla bir hayli meraklanmıştı.

"Beş sent az gelebilir." Jimmy homurtulu bir şekilde güldü.

"Dalga geçme," dedi Sam onu ciddiyetle ikaz ederek. "Eskiler bunu sikkelerle yaparmış. Gösterge aleti gibi düşün, formalite bir şey."

Jimmy, Nadia'nın ablasından çekindiği için boğazını temizleyerek ciddiyete büründü.

Samantha herkesin üzerinde mistik bakışlarını dolaştırdı. "Herkes el ele tutuşsun ve mutlaka odaklansın. Bu ritüelin tamamen enerjilerimiz birleşirse gerçekleşir."

Kaleb'la Dean yan çizecek gibi oldular ama Laura'yla Alexis onları dürtünce isteksizce onayladılar ve el ele tutuştular. Darla, o an öyle bir yutkundu ki ona dikkat eden birisi olsaydı boğazının abartı hareketini görebilirdi. Brandon yanında oturuyordu ve onunla el ele tutuşmak zorundaydı...

Brandon avucunu açıp onun elini koyması içi beklerken Darla sanki bir sinekkapan çiçeği etini kıstırmak için bekliyormuş gibi durdu. "Hadisene!" dedi Brandon onu ikaz ederek.

Darla zorlukla nefes alıyordu, elinin titremesine engel olmak isteyerek birkaç saniye daha bekledi. Göze batmamak için ağır ağır elini kaldırıp onun avucuna koyduğunda ise kalbi balon gibi patlamak üzereydi.

Sam başlamadan önce bir bilgi daha ekledi. "Ayrıca bu varlığa ruh değil, *Ziyaretçi* diyoruz. Çünkü doğanın maddesel olmayan nasıl enerjiler sakladığını bilemeyiz, tıpkı büyüler gibi. Şimdi... gözlerinizi kapatın," dedi Sam ve herkes söylediği şeyi yaptı.

Darla elini bir ızgaraya bastırmış gibi hissederken nasıl odaklanacaktı bilmiyordu ama gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı.

"Nefes seslerin kulağımda, Çilli," diye fısıldadı Brandon.

Darla'nın kalbi ise ağzındaydı. "Yani?"

"Gözlerim kapalı, elin elimde ve tam dibindesin. Seninle sevişiyormuşum gibi hissediyorum."

"Ne?" Darla'nın sesi istemsizce tiz çıkmıştı.

"Şşşşt!" Samantha'dan bir uyarı gelince Darla sustu, Brandon'ın sessizce kıkırdadığını sarsılan omuzlarını hissettiği için anlayabiliyordu. *Adi pislik.* Bunlar onun normal bel altı esprileriydi, Darla gittikçe umutsuzluğa düşüyordu çünkü bu hergelenin henüz kendine bir his beslediğine dair gerçek emareler yoktu.

El ele tutuştukları gerçeğini de nasıl yok sayacaktı bilmiyordu.

"*Expectamus visitatorem ad nostrum circulum ingrediendum.*" Samantha Latince konuştuğunda sesi o kadar ruhani bir hâl almıştı ki Darla bu dilin neden büyü işlerinde kullanıldığını bir kere daha anlamıştı. Kelimelerin birleşiminde başka bir titreşim saklı gibiydi. "Çemberimize bir *Ziyaretçi*'nin girmesini bekliyoruz," diyerek bir de kendi dillerinde konuştu Sam, sanki herkesin ne dediğini anlamasını sağlamak istemişti.

"Latince konuşabildiğini bile bilmiyordum," diyerek fısıldadı Nadia.

"Şşşşt." Uyarı yine Sam'den gelmişti.

Bir süre sessizce beklediler, sonra Sam aynı cümleyi Latince tekrar etti ve kendi dillerinde ekledi. "Eğer buradaysan bir işaret ver, sana sorularımız var."

Herhangi bir şey olmayınca gözler açıldı ve sabırsız bakışlar etrafta dolaştı. Darla, Jimmy'nin gurlayan karnını bile duyuyordu ama onun dışında bir şey yoktu. Herhangi bir hareketlilik olmayacağı belli olunca Dean derin bir nefes verdi. "Bu gerçekten tamamen zırva..."

Gümüş mum birden söndü.

Panik bir dalga misali grubu çarparken Jimmy neredeyse ayağa fırlıyordu ama Nadia onun kolunu yakalayıp yerine oturttu. Herkes nefeslerini tutmuş beklerken Sam'in bile dudakları titredi. "*Ziyaretçi*, burada mısın?"

Beş sent EVET yazan kâğıdın üzerine tıpkı bir mıknatıs varmış gibi uçtuğunda ise ipler tamamen kopmuştu.

Bu sefer havaya sıçrayan Travis'ti. "Ayyyyy! Hanginiz yaptı? Doğru söyleyin yoksa Tanrı şahidim, sizi lanetlemesi için en güçlü cadıyı bulurum." Sam, Alexis ve Nadia üçlüsüne parmağını salladı.

"Ben yapmadım, yemin ederim!" dedi Nadia telaşa kapılarak.

"Ben de yapmadım." Alexis Dean'e sokulmuştu.

Samantha omuz silkti. "Bu sefer ben de değilim." Kimse ona inanmayınca ciddiyetle ekledi. "Yemin ederim."

İşte o an bomba patladı.

Herkes ayağa fırladı. Darla ve Brandon'ın elleri çoktan ayrılmıştı, çiftler dışında kimse el ele tutuşmuyordu. Dean ve Kaleb bir savaşa hazırlanıyor gibi pençelerini dışarı çıkarmaya hazır konuma geldiler. Travis ve Tryx

birbirlerine sarılmış, çığlık atıyorlardı. "Sen bir avcısın, sersem," diyerek dürttü Tryx'i Laura. "Kendine gel."

"Ona bazı önemli sorular sorabilirdik," diyerek hayıflandı Karl.

"Ben gidip dışarıya bir bakayım, belki de bizimle oynayan bir cadı vardır." Kaleb ileri bir adım atacak oldu.

Laura onun koluna yapışarak durdurmuştu. "Hayır, yakışıklı, hiçbir yere gitmiyorsun. Seni ne olduğu belli olmayan bir varlığa yem edemem."

"Saçmalama, Sarışın."

Samantha'nın ise kafası bir hayli karışmış görünüyordu. "Gerçekten işe yaradığına inanamıyorum. Malzemeler bile eksikti, öylesine yapıyordu..."

Birden şömine ateşi de sönünce Travis ve Tryx'in çığlıkları daha gür çıktı. "Eğer sen yapıyorsan yemin ederim bu sefer seni mahvederim, Sammy!" dedi Brandon.

Sam bile telaşa kapılmaya başlamış görünüyordu. "Ben yapmıyorum!"

Darla o an tekrardan elini tutan bir el hisseti, kalbi yerinden çıkıp âdeta yeryüzünü terk ederken parmaklarının arasına karışan güçlü parmakların kime ait olduğunu biliyordu. "*TANRIM, TANRIM, TANRIM!*" diyerek haykırdı iç sesi. Brandon elini tutuyordu!

Bu sefer kimsenin söylemesiyle değil, tamamen kendiliğinden elini tutuyordu!

Tabii odadaki keşmekeşin içinde bu olana bir anlam yüklemeli miydi, Darla pek emindi değildi. Fakat sonra ikisinin bedenlerinin çok yakın olduğunu fark etti, aynı aydınlanma Brandon'da da olmuş olacak ki Darla onun iri bedeninin kasıldığını ve sık soluklarının ağırlaştığını hissetti.

Kısa bir an duraksadılar. Avcılar karanlıkta iyi gördüğü için görüşlerinde pek sıkıntı yoktu, yine de Darla onun bal rengi gözlerinin simsiyah görünmemesini isterdi çünkü o harelerde bir anlam bulmaya çalışabilirdi.

Sanki zaman durmuştu, kendileriyle uğraşan ruh ne yapıyorsa yapmaya devam etmeliydi çünkü Darla bu anın bitmesini istemiyordu. Yoksa... Karışım işe mi yarıyordu?

Herkes ruhun gerçek olup olmadığına dair bir kavgaya tutuşurken genelde geveze olan Brandon konuşmuyordu. Darla o an karışımın işe yaradığına ikna olmak üzereydi, bu yüzden biraz daha yüreklendi ve Brandon'a doğru gayriihtiyari bir adım attı.

Brandon, sanki o an fark etmiş gibi Darla'nın kendi büyük avucunda kaybolan eline baktı. Ardından ağır bir havayla başını tekrar kaldırdı, normalde olsa elini anında çekerdi ama çekmiyordu işte. İşe yaramıştı. *İşe yaramıştı.*

Brandon'ın da kendisine karşı hisleri...

Kaleb gür adımlarla ilerleyip ışıkları açtığında kargaşa durdu ve herkes olduğu yerde kalıp etrafa bakındı.

Brandon elini bir şey yakmış gibi birden çekiverdi.

Darla, kendi eli boşluğa düştüğünde hayal kırıklığıyla tüm dünyasının da ters döndüğünü hissetti. Lanet olsun... *İşe yaramamıştı.* Ve işe yaramayacaktı çünkü Brandon'ın kendisine karşı bir kırıntısı bile yoktu.

Kaleb, "Ben gidip bir dışarıyı kolaçan edeceğim," dediğinde Darla araya girdi.

"Ben hallederim." Boğazında bir yumru belirmişti ama sesi çatallı çıkmadığı için şükretti. Görevi kendi üstlenip kimsenin itiraz etmesine izin vermeden dış kapıya doğru yürümeye başladı, biraz daha durursa herkesin gözü önünde hayal kırıklığından ölecekti. Dış kapıdan çıkıp verandaya gelmişti ki...

"Darla!" diyen bir ses duydu.

Adımları merdivenlerin dibinde durduğunda yüzünde kafa karışıklığı dolu bir ifadeyle başını çevirip omzunun gerisinden baktı. "Efendim, Tryx?" *Bu ne alakaydı şimdi?*

Tryx'in yüzü biraz önce attığı çığlıklardan değil de bambaşka bir sebepten kızarmış gibiydi. "Darla," dedi aheste bir sesle.

Darla'nın kafasının üstünde kocaman bir soru işareti belirirken kendi birliğindeki avcıya baktı. *Pe-kâ-lâ.* "Neden adımı tekrarlayıp duruyorsun, Tryx?"

"Ölene kadar adını tekrarlayabilirim."

Siktir be.

Tryx hızlı adımlarla verandayı aşıp basamakları inerek Darla'yı belinden yakaladı. "Ah, Tanrım, bunu daha önce nasıl fark edemedim," dedi gözleri genç kızın yüzünü incelerken. "O kadar güzelsin ki."

Milyon kere siktir ya.

Darla hızla zihnini geriye sardı, içkileri dağıttığı ana döndü ve kafasındaki çarklar çevrilirken doğru şişeyi kime verdiğini anımsamaya çalıştı ama o kısım bulanıktı. *Off be.* Heyecandan şişeleri karıştırmıştı.

Tryx'in kollarından sıyrılarak geri geri çekildi ve basamakları tırmanıp verandada durdu. "Pekâlâ," dedi ellerini ehlileştirmeye çalıştığı bir tehlikeli bir hayvana doğru uzatıyormuş gibi. "bu gece çok yorulduk, değil mi, Tryx. Hadi eve git." Çocuk hareket etmeyince elini onu kışkışlıyor gibi savururken sertçe fısıldadı. "Git. Git!"

Tryx basamakların altında dururken dişlerini göstererek sırıtmaya başladı. Bir hezeyanın içinde olduğunun farkında değildi, gözleri deli bakı-

yordu. "Hayır, hiç yorulmadım." Sonra derin bir nefes çekip gökyüzüne baktı. "Aksine içimden sana bir şarkı söylemek geliyor."

Darla acıyla inledi, eliyle onu kışkışlamaya devam ediyordu. İçeridekiler fark etmeden onu buradan göndermesi lazımdı. "Serenattan hiç hoşlanmam, Tryx. Git burdan!"

Try karşılık olarak bir bacağının üzerine çöküp One Direction üyesiymiş gibi "Perfect" mırıldanmaya başladığında Darla suratını buruşturdu. *Bu grubu sevdiğini bu nereden biliyordu be?*

"Tryx, One Direction kırmızı çizgim ve en önemli sırlarımdan biriydi, sen nereden biliyorsun?"

"Eğitim sahasında kulaklığından çıkan sesi duyabiliyoruz, seni şapşal, tatlı şey," dedi Tryx ve ellerini iki yana açıp bu sefer bağırarak söylemeye başladı.

Kahretsin. Darla maçın son düdüğünü iyi değerlendirmesi gereken bir Amerikan futbolcusu edasıyla merdivenlerden uçarak Tryx'in üzerine atladı. Onun sırtı yere çarparken kendi de üzerinde uzanıyordu, neyse ki ağırlığı altındaki koca oğlanı ezecek kadar fazla değildi. Sadece avucunu onun ağzına kapatmıştı ve lanet sesini kesmeye çalışıyordu.

"Sus artık, seni ahmak. Sus!"

Tryx başını geriye atıp kıkırdarken ağzı Darla'nın avuçlarının içinde seğiriyordu. Ve o an...

"Demek One Direction, ha?"

Darla, gözlerini bir süre yere sabitledi ve bir kara deliğin oluşup kendisi yutması için dua etti. Fakat kaçış yoktu, altında kafayı aşk iksiriyle bulmuş bir çocuk kendisi için şarkı söylemek için debelenirken yüzünü ağır ağır çevirip merdivenlerin başında dikilen kişiye baktı.

Brandon -*lanet olası*- Rodgers.

Aşk iksirini asıl içmesi gereken kişi.

Kollarını gövdesinde birleştirmiş, merdivenlerin dibinde uzanan Darla ve Tryx'i izliyordu. Kaşları havadaydı, meraklı bakışları ikisi arasında mekik dokurken aralarında bir şeyler olabileceğini düşünmüş olması kaçınılmazdı.

Darla derin bir nefes verirken gözlerini kapattı ve acı çeken bir hayvan gibi inlememek için kendini zor tuttu. O esnada elini ağzından çekmiş olacak ki Tryx'in ahenkli sesi Hiddenfield göklerine yükseldi.

"*Baby, you're perfect!*[13]"

[13](İng.) Bebeğim, sen mükemmelsin! (y.n.)

BÖLÜM 10: ZİYARETÇİ

♪ *Blake Rose "Gone"* ♪

Samantha Wise

Samantha, hayatının hiçbir döneminde bu denli bir kedere sürüklendiğini hatırlamıyordu.

Babasının onları terk ettiği zamanlarda bile metanetini bir şekilde korumuş, kardeşine hem annelik hem babalık yapabilmek için uğraşmış, hayatın normal akışına adapte olmuştu. Ama şimdi...

Biraz önce Brandon'ı Cadı Tahtası'yla korkuttuğu için eğlenmiş ve kahkaha atmıştı. *Anlık, gelişi güzel bir kahkaha...* Bu da korkunç bir suçluluk duymasına neden oldu. Sanki dudaklarının kenarı bir kez daha kalksa arkadaşına ihanet edecekmiş gibi geliyordu.

Sonrasında yaşananlar ise tamamen beklenmedikti.

Samantha her zaman araştırmayı sevmişti fakat gerçek bilgileri edineceği kaynakları bir hayli sınırlıydı. İnternette dolaşan cadı ve büyü saçmalıklarının arasında doğru olanları bulmak neredeyse imkânsız gibiydi. Yine de okuduğu bir makalede gördüğü bu spiritüel ritüeli gerçekleştirmeye çalışmıştı çünkü herkes fazlasıyla hevesli görünüyordu.

Eh, işe yaradı, mı emin değildi ama ortalık bir hayli karışmıştı.

Herkes hâlâ bir tartışmanın içindeyken kendisi konudan sapalı çok olmuştu. İçindeki sızı birden katlanılmaz olduğunda bu akşam güldüğü için kendini cezalandırır gibi çene kasları da ağrıyordu. O gecenin bedeninde bıraktığı buz gibi hissi geçirmek için bir çaba harcamamıştı, hatta hayatının bundan sonraki günlerinde hep o buz tabakasının içine hapsolduğunu düşünüyor, bunu kabulleniyordu. Lakin bugün istemsizce üzerindeki duygularının yavaş uyanışını, üzerindeki ölü toprağı attığını hissediyordu. Kendisi bir çaba harcamasa da çevresindekilerin onun normale dönmesini istediğini biliyordu ve Sam de bugün buna kayıtsız kalamamıştı.

Yine de...

Eily ölmüştü.

Eily ölmüştü. Üstelik Samantha'nın önüne geçip Dorcha'nın darbesini kendisi karşıladığı için ölmüştü. Suçlu Sam'di.

Benim yüzümden toprağın altında ama ben eğlenme·cüreti gösteriyor, gülüyorum.

Midesi düğümlenirken diğerlerinin konuştuklarına adapte olmaya çalıştı fakat istemsizce kederine yoğunlaşmaktan kendini alıkoyamadı. Bir yandan da aklı Marcus'taydı.

Annabelle'in annesinin Dorcha olduğunu ona Marcus söylemişti ve Sam bugün bunu açık etmişti. *Yaptığı şey için pişman mıydı?* Eh, bunu kendine bile itiraf edecek değildi çünkü kini bunun önüne geçiyordu. Normalde böyle bir karaktere sahip olduğunu, böylesine sevdiği birine kin besleyebileceğini bilmiyordu ama acısı resmen her zerresini ele geçiriyordu. Tek suçlu kendisi olmak istemiyordu çünkü eğer yalnız olursa kalbi bu acıya katlanamaz gibi geliyordu.

Bu yüzden o da suçluydu. *Evet, Annabelle de suçluydu.*

O, o saldırıya zemin hazırlamasaydı hiçbiri yaşanmazdı.

Her şeye rağmen Marcus'un söylediği bir şeyi ifşa etmek hoş değildi ve Sam maalesef ki bunun bilincindeydi. Jay Sullivan ile her nereye gittiyse dönmesini bekleyecek, ondan özür dileyecekti. *Tabii dönerse...*

Sam'in kalbindeki sızının arasında bir de korku baş gösterdiğinde tedirgin olarak dış kapıya baktı. Marcus o kötü günden beri kendisini bir an olsun yalnız bırakmamıştı ama ya şimdi geri dönmezse? Ya Samantha'yı terk ettiyse?

Samantha kelimenin tam anlamıyla panikledi. Onu kaybetmek kaldıramayacağı bir darbe olurdu.

"Neyin var, Sam?" Kız kardeşi kolunu tutmuş, endişeli gözleriyle kendisini izliyordu. Diğerleri ise hâlâ *Ziyaretçi'nin* gerçek olup olmadığını tartışıyordu. Samantha ilk seferde Brandon'ı korkutsa da ikinci seferde şömineyi büyüyle söndüren ve gösterge aletini masadan uçuran kendisi değildi.

"İyiyim," derken kardeşini tekrar, tekrar ve tekrar endişelendirdiği için kötü hissetmişti. Abla olan kendisiydi ama son zamanlarda sürekli Nadia kendisini koruyup kolluyor gibi hissediyordu.

"Bu küçük cadının yapmadığı ne malum?" diye sordu Jimmy, Nadia'nın ilgisi kendine çekerek.

Nadia'nın ablasının yüzünü inceleyen endişeli gözleri kısıldı ve dişlerini sıkarak Jimmy'e döndü. "Korkudan neredeyse altına yapmana sebep olsaydım bunu gururla söylerdim."

"Korktuğum falan yok!" diyerek inkâr etti Jimmy.

Karl güldü. "Bebek gibi attığın çığlığı duymadığımızı mı sandın?"

Jimmy itirazını sürdürdü. "O çığlığı Travis ve Tryx attı!"

Travis çenesini dikleştirip sanki uzun saçları varmış gibi başını savurdu. "Ben değil, Tryx attı çığlığı!"

"Tryx nerede?" diye sordu Karl.

Herkes duraksayıp cevabı düşünüyor gibi bekledi. Sonra odada bir eksik daha olduğunu fark edip, "Peki ya Brandon nerede?" diye sordu Alexis.

Duraksama devam etti.

Travis nefesini hıçkırır gibi içine çekti. "*Ziyaretçi* onları kaçırdı mı?"

Kaleb göz devirdi fakat bir tehlike içeri dalmak üzereymiş gibi gardını da almayı ihmal etmedi. "Darla dışarıda etrafı kolaçan ediyordu, gidip ona baksam iyi ola..." Daha sözünü tamamlayamadan dışarıda bir bağırış koptu.

Bunu avcılar gibi cadılar da gayet iyi duyabilmişti çünkü Darla'nın sesi resmen zemini gümbürdetiyordu.

Hepsi ani bir alarm çalmış gibi dış kapıya koşturdu, kulpu çevirip verandaya ilk çıkan Travis meraklısı olmuştu. Üst üste yığılarak eşikte durduklarında Darla'nın verandada duvara kıstırdığı ve bir kriz geçiriyor gibi tokatlar savurduğu Brandon'ı gördüler.

"Bıktım senden, anlıyor musun? Bıktım! Lanet olası pislik!"

"Ben ne yaptım ya?" Brandon kollarıyla kendini savunurken bir yandan da söyleniyordu.

Gösteride tuhaf olan bir şey yoktu, Darla ve Brandon didişiyordu ama...

"Tanrım, alev alev yanan kırmızı yanaklarına bir bakın!" Tryx, tam merdivenlerin yanında durarak verandanın korkuluğuna yaslanmıştı. Yığın hâlinde kendilerini izleyen kalabalığa parmağıyla Darla'yı gösteriyordu. Yüzünde hülyalı, tuhaf bir ifade vardı.

Sonra gösteri daha da tuhaflaştı ve... *Tryx şarkı söylemeye başladı.*

Herkesin ağzı hafifçe açılırken huşu dolu gözlerle onu izlediler. "Neden şarkı söylüyor?" diye sordu Jimmy, sanki ne yapacağı öngörülemeyen yeni bir uzaylı türüyle karşılaşmışlar gibi.

"Ve kesinlikle bir One Direction şarkısı söylüyor," diyen Nadia'nın da kafası karışmış gibiydi.

"İçki kafa mı yaptı acaba?" Travis'ten bir yorum geldi.

"O kadar içki avcılarda böyle kafa yapmaz," diyen Laura bu ihtimalin önünü kesti.

"Şarkıda Darla ismini geçiriyor!" Karl'ın gözleri kocaman olmuştu.

Darla'nın adını *cover*'layarak söylediği şarkıyı mırıldanan Tryx, Darla'yı daha da krize sokmuştu. Kızın dalgalı saç tutamları yüzüne düşmüş, nefes nefese Brandon'ı pataklamayı bırakıp motoruna doğru yürümeye başlamıştı. "Lanet olsun. LANET OLSUN!" diye bağırıp duruyordu.

"*Ziyaretçi* onun bedenini ele geçirmiş olabilir mi?" Jimmy'nin Darla'nın ardından dile gelen sorusuna kimse itiraz etmedi.

"Darla beni bekle!" Tryx sahibinin peşinden koşan bir köpek gibi hoplaya zıplaya onun peşinden gitti.

Kısa bir arbede yaşandı; Darla motorda arkasına binmeye çalışmasıyla onu ittirdi ama sonra onun başının önüne düştüğünü, yavru bir köpek gibi mızıldandığını görünce gökyüzüne başını kaldırıp inledi ve arkasına binmesine izin verdi.

Motor çalışıp da ikisi gözden kaybolana kadar kimseden ses çıkmadı. Sonra bakışlar ağır ağır Brandon'a döndü.

"Ne?" dedi Brandon herkes kendisinden bir cevap bekleyerek bakınca. "Ben de ne olduğunu anlamadım."

"Sanırım Tryx, Darla'dan hoşlanıyor," dedi Nadia.

"Sanırım mı? Ona *Darla, bebeğim, sen mükemmelsin* diye şarkı *cover*'ladı." Jimmy'nin kaşları havadaydı. "Tryx senin ahbabın değil mi, Brandon? Bunu bilmiyor muydun?"

Brandon duraksadı, yüzünde ne olduğu anlaşılmayan bir ifade hafifçe dalgalanmıştı. "Bilmiyordum."

"Her neyse, hadi herkes konuşmasına içeride devam etsin," dedi Kaleb. Verandadakileri içeri geçmeleri için yönlendirirken çatık kaşlarının eşlik ettiği gözleri bahçe duvarının ötesindeki ağaçlık alana bakıyordu.

"Bir şey mi var?" diye sordu Laura ona. Samantha da içeri geçmeden önce yavaşlayıp Kaleb'a kulak kabarttı.

"Hayır," dedi Kaleb hâlâ o noktayı incelerken. "Sadece içim rahat etmiyor. Siz içeri geçin, ben bir kontrol edeceğim."

Laura pes edip kapıya yöneldiğinde Sam de orada durmanın bir anlamı olmadığı için içeri geçti. Herkes ruhtan Tryx'e, oradan da başka konulara geçerken kendisi Marcus'u merak ediyor, konulara dâhil olamıyordu. Telefonunu çıkarıp onu arayıp, aramamak arasında gidip gelirken dudaklarını dişledi.

"Geliyoruz."

Sam birden kafasını kaldırıp Dean'in telefonunu kapattığını gördü, kendi derdine o kadar dalmıştı ki konuşmanın başını kaçırmıştı. Alexis endişeyle Dean'e bakarken kapı eşiğinde beliren Kaleb da dikkatleri çekti, o da telefonunu cebine koyuyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Laura gözleri Dean ve Kaleb arasında mekik dokurken.

Kaleb sıkkın bir nefes verdi. "*Ay Işığı*'na saldırı olmuş."

"Ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?" Laura'nın ağzı hafifçe aralanmıştı.

"Büyük bir şey değilmiş," dedi Dean, "Bir avuç Dorcha'yla Ayakçı'nın girişimi gibi görünüyor ama teşebbüsü bile epey tat kaçırır."

"Zaten amacı tat kaçırmak." Samantha birden kendini tutamadı. Tüm gözler üzerine döndüğünde istifini bozmadan devam etti. "Ne? Bunu kimin yaptırdığını hepimiz biliyoruz."

"Annabelle," diyerek hayıflandı Laura. "Orayı severdi."

"Kız bal porsuğuna döndü bilader ya!" Brandon'ın yorumuna herkes boş gözlerle bakınca omuz silkti. "*Guinness Rekorlar Kitabı*'na *dünyanın en korkusuz hayvanı* olarak girdi. Bilmiyor musunuz, cahiller?"

Travis dudak büktü. "Ben biliyorum, belgeselini izlemiştim. Kendilerinden çok daha büyük hayvanlara kafa tutmaktan çekinmiyorlar."

Laura'nın yüzü ekşimişti. "Sen belgesel mi izliyorsun, Tray?"

"Devamlı *Victoria Secret* defilesi izleyemem ya, Lulu!" diyerek omuz silkti Travis.

Brandon genişçe sırıttı. "Aynı şeyleri izliyormuşuz gibi görünüyor ahbap."

Samantha da bu hayvanları biliyordu, belgeselini kendi de izlemişti fakat bunu açıklamaya çalışmadı ya da birinin yorum yapmasını beklemedi. Sadece fikrini dile getirerek, "Bal porsukları yuvalarına sadık olur, gördüğümüz kadarıyla Annabelle'in böyle bir özelliği yok," deyiverdi.

"Samantha, bu çok acımasızcaydı!"

Birden duyulan ses Alexis'e aitti.

Kendisini uyarır gibi ismini söylemesi Samantha'da şok etkisi yaratmıştı. Gözlerini kırpıştırarak arkadaşına baktığında, o da böyle bir çıkış yaptığı için şaşırmış görünüyordu. Ortam birden tuhaf bir sessizliğe gömüldüğünde iki kız kısa süre birbirilerine baktı.

"Beyler, gidiyoruz," dedi Kaleb sonunda sessizliği bozarak. "Brandon ve Sarışın, siz buradakilerin güvenliği için evde kalın."

"Ben zaten emir komuta zincirinde yokum, ahbap. Son zamanlarda av aktivitelerinize fazla katıldığım için yanlış anlaşılma olsun istemem."

Brandon'ın sözlerine Kaleb homurdandı. "Babanın eyalet lideri olması inanılır gibi değil."

"Bunu da iyi ki bir herkes öğrendi ya." Brandon gözlerini devirdi.

Jimmy ve Karl, Kaleb'ı dinleyip kapıya yöneldi. Dean ise Alexis'in kulağına doğru, "Seni götürmemi ister misin?" diye sordu.

Alexis gözlerini Sam'den çekmeden başını iki yana salladı. "Samantha ile dönerim, sen git."

Dean onu bırakmaktan pek memnun olmasa da alnına bir öpücük bırakıp Laura'yla vedalaşan Kaleb ile birlikte dış kapıya yöneldi.

Onlar gittiğinde odada gerilim bir elektrik akımı gibi hüküm sürdü. Alexis'in Annabelle için Samantha'ya çıkışmasının izi havaya sinmişti. Sam elbette Alexis geri döndüğü için çok sevinçliydi, hatta belki de bir nebze de olsa kendine gelmesinin nedeni bu olabilirdi. İkisi de ayrı ayrı Eily'nin yasını tutmuştu, şimdi kendisine aynı kederle eşlik edecek birinin olması güzeldi ama... *Alexis, bir süredir onlarlaydı.* Dorchaların arasında Annabelle ile birlikteydi ve belli ki bu konuda onu suçlamıyordu.

Laura, "Pekâlâ, biraz sakince oturup konuşa..." diye cümleye başladı ama Sam onun lafını kesti.

"Söylemek istediğin şey nedir?" diye sordu kendini tutamayarak. "Ona karşı acımasız olduğumu mu düşünüyorsun?"

Alexis dudaklarını hâlâ birbirine bastırmış duruyor, kullanacağı kelimeleri seçemiyor gibiydi. Sam onun zor günler geçirdiğini bildiği için üzerine gitmek istemiyordu ama bir konuşmanın fitili ateşlenmişti ve yangın çıkmasından başka çare yoktu.

"Sadece biraz da onun açısından düşün."

"Onun açısından mı?" Sam histerik bir kahkaha attı. Bu çene kaslarını acıtmadı, aksine kalbinde bir sızıya neden oldu. "Onun açısından bakabiliyorsan bunun nedeni o akşam Eily senin kollarında can vermediği içindir!"

Ah. Hayır.

Hayır, hayır.

Kendi cümlesi Samantha'ya bile bir tokat gibi çarparken Alexis'i resmen sarsmıştı. Laura, doğaüstü bir hızla yetişip dengesini kaybeden kızın koluna girdi ve onu düşmekten son anda kurtardı.

Sam ileri bir adım tökezledi. "Alex ben... Öyle demek..."

Alexis başını kaldırdı, gözleri dolu doluydu ama her ne konuşacaksa Sam'i bir güzel sarsacağı belliydi. "Senin orada yaşadığın dehşeti hayal bile edemem, Sam. O an *orada* değildim ama onun kaybını öğrendiğimde benim de içim en az seninki kadar acı ve kederle doldu. Buna inanmalısın."

Sam pişmanlıkla büzülüp hıçkırıklara boğulmak isterken konuşmayı beceremedi. Buna inanıyordu, Alexis'i tanıyordu. Kim bilir ne hâle gelmişti.

"Ve ben de sana onun açısından düşünmeni söylüyorum çünkü... Eily'nin öldüğünü öğrendiğinde Annabelle'in ne hissettiğini de bilemezsin."

Sam'in yakıcı gözyaşları kirpiklerini kırpıştırmasına neden olurken Nadia'nın da kendisini tuttuğunu gördü. Belki de farkında olmadan sendelemişti.

"Onu gördüm," diye devam etti Alexis. "Onunla zaman geçirdim. Nasıl bir ruh hâlinde olduğunu, neler yaşadığını yanında olmama rağmen anlamakta güçlük çektim. *Ama onu gördüm.*"

Son cümlenin üzerine vurgu yaptığında Laura'nın bile bakışları değişmişti, herkes korkunç bir sessizlikle bekliyordu ve Sam'in kulakları Alexis'in cümleleriyle uğulduyordu.

"Dorchalar bana eziyet etmeye çalışırken onları ne denli bir öfkeyle engellediğini gördüm. Annesinin karşısında Eily'in ölümünü umursamıyor gibi davrandı fakat ben de o an öğrenip kriz geçirerek ortalığı karıştırdığımda neredeyse beni öldürecek olan Dorcha'yı küle çevirdi ve kimsenin bana dokunmayacağını söyledi. Annesine bu konuda kafa tuttu." Alexis Laura'nın elinden kurtulup Samantha'ya birkaç adım yaklaştı. Sanki söylediklerini daha iyi duymasını istiyordu. "Kimsenin yanımızda olmadığı anlarda, saklamaya çalıştığı her şey bir şekilde gün yüzüne çıkıyordu. Bana yaşadıklarını anlattı, Sam. Onun yaşadıklarını hayal bile edemeyiz."

Samantha artık titriyordu; Alexis onu savunduğu için öfkelendiğinden mi, yoksa ona karşı yumuşayacağı makul bir yol sunduğu için dehşete kapıldığından mı titrediğinden emin değildi.

"Sen, senin yüzünden arkadaşımız öldüğü için öyle bir kedere sürüklendin ki bir başka arkadaşımıza karşı nefret ve kin duyuyorsun. Ya o? Babasının kendisi yüzünden öldüğünü *biliyor.* Annesinin kendisi yüzünden Dorcha olduğunu düşünüyor. Ve buna sebep olan herkese karşı nefret ve kin duyuyor. *Hatta kendine karşı bile.*"

O an Sam'in gözüne Laura çarptı. Bizzat nefret edilen ailenin bir üyesi olduğu için üzerine kara bulutlar tünemiş gibiydi, yüzü asılmıştı. "Ayrıca ona sıradan bir insan gözüyle bakmamalısınız," dedi araya girerek. "İçinde yıllar önce karanlık güçlere kurban edilmiş, tekrar doğma zamanı gelene kadar da o güçler tarafından ilmek ilmek işlenmiş, kindar ve öngörülemez bir ruh var." Sanki bu cümleleri kendisi de bir başkasından tam da böyle duymuştu.

Salt gerçek, bir şekilde kelimelere kavuşup dile gelince kulağa inanılmaz geliyordu. Samantha'nın hayal gücünü bile zorlayan bir gerçekti bu.

Ona kızgındı. Ona sıradan bir genç kızın sıradan bir genç kıza kızdığı gibi kızgındı. Ondan artık nefret ettiğini bile düşünmüştü ama içten içe biliyordu.

Annabelle için de üzülüyordu.

O gün, her şeye rağmen hepsine gitmelerini söylemişti. Onları o partiden uzaklaştırmaya çalışmıştı fakat işler onun planladığı gibi gitmemişti işte. Herkes kendi seçimini yapmıştı. Eily, Grayson'la konuşmak için kalmak istemiş, Samantha da Eily'i bulmak için geri dönmek istemişti.

Ve kader bu şekilde işlemişti.

Sam geri dönmese Eily onun önüne atlamak zorunda kalmayacak, belki de o kargaşada bile hayatta kalacaktı. Ya da... Bambaşka bir sebepten ölecekti. Bunu kimse bilemezdi.

Tek bir gerçek vardı, Eily ölmüştü. Enerji ölçer arkadaşı artık yoktu ve Sam onu hayatı boyunca unutmayacaktı. Onun yasını, kini bir kenara bırakıp tutmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Dudakları titrerken sonunda gözyaşlarına hâkim olamayınca ağlamaya başladı.

Alexis birkaç adımda aralarındaki boşluğu kapatıp kollarını ona doladı ve iki kız sıkı sıkı sarıldı. Nadia'da hıçkırıyordu, Laura'nın bile gözleri dolmuş gibiydi.

O an birinin daha ağlamaya başladığını anlayınca hepsi dönüp kendilerinden daha fazla hıçkırıklara boğulan Travis'e baktı. "Ne?" dedi Travis burnunu çekip haykırarak. "Bu acıklı sahneye dayanmamı beklemiyordunuz, herhâlde? Ayrıca bu *kürdan bacaklının* bu kadar olgun olduğunu düşünmezdim."

Travis'in Boston'da bile Alexis'e taktığı lakap buydu.

Alexis hıçkırıklarının arasından gözlerini kısarak Travis'e döndü ve ağlamaktan boğuklaşmış sesiyle, "Seni bir kurbağa çevireceğim," diyerek tısladı.

Travis'in gözleri büyümüştü, gerçekten *ürkmüş* görünüyordu. Laura'ya dönüp abartılı dudak hareketleriyle, "Bunu yapamaz, değil mi?" diye sordu.

Sam tüm bu konuşmaları yakalasa da duygularını ana adapte etmekte zorlanıyordu, bir kere gözyaşı çeşmesi açıldığı için neredeyse hıçkırıklarında boğulacaktı. "Hadi gidelim," dedi Alexis kendisine dönüp buruk bir şekilde tebessüm etmeye çalışarak. "Bir Cadı Kazanı şarabı bize iyi gelir, *çok özledim*."

Samantha'nın kalbi buruldu ama onu onaylayarak başını aşağı yukarı salladı.

Laura, derin bir nefes verdi. Onun da canı epey sıkkın görünüyordu. "Sizi bırakayım."

"Bana sadece birkaç dakika izin verin. Sizi dışarıda bekliyor olacağım," dedi Sam, hepsinden önce dışarı çıkıp nefes almak istiyordu. Bir taraftan da Marcus'u aramayı planlıyordu.

O kapıya yürürken Travis bir taraftan Nadia'yı sıkıştırıyordu. "Bir şeyleri, bir şeylere dönüştüremiyorsunuz, değil mi?"

Sam normal zamanda olsa bu soruya gülerdi. Dış kapıdan çıktığı an temiz hava yüzüne vurunca bir nebze de olsa rahatladı, veranda merdivenleri ağır ağır inip bahçeye geçti ve elini cebine attı.

Tam telefonunu çıkaracağı sırada Marcus'un bahçe kapısından içeri girdiğini gördü.

"Marc?" dedi telefonu kaldırdığı elini geri indirerek.

Aylar öncesinde, asla sahip olacağını düşünmeyeceği Bostonlı *erkek arkadaşı* başını kaldırıp kendisine baktı. Her zaman neşeyle bakan gözleri artık o kadar karanlıktı ki Sam kendi kederine boğulmuşken onu ihmal ettiği için bir kere daha çok kötü bir insan olduğuna kanaat getirdi. O güzel saçları dağınıktı, artık yapmaya çalışmakla bile uğraşmıyordu.

O günden beri Marcus Şarap Evi'nde kaldığı için beraber uyuyorlardı, daha çok zaman geçiriyorlardı ama ne acı ki ikisi de kafa olarak olması gerektiği yerde değildi. Marcus'un geceleri sıçrayarak uyandığı çok oluyordu, sonra da geri uyumak yerine bazen Samantha'nın büyükbabasıyla aşağı katta oturup sohbet ediyor, bazen Şarap Evi'nin dışında otururak gökyüzünü izliyordu.

Sam onun kâbuslarında ne gördüğünü bir kere sormuştu ama bir yanıt alamamıştı. Marcus günden güne eriyor gibi görünüyordu, bu yüzden musluğu açılan gözyaşları bu sefer de onun için sicim gibi akmamaya başladı.

Onun kendisine doğru yürümesine beklemeden yerinden fırlayıp koştu; boynuna atladığında kalbi *ya bana geri sarılmazsa* diye korkuyla tekledi. Fakat korktuğu olmadı, Marcus kollarını onun beline dolayıp yüzünü boynuna gömdüğünde Sam bir rahatlamayla iç çekti. Eskiden olsa aşkın ancak yıllar geçtiğinde anlaşılacak bir şey olduğunu düşünürdü, şimdi ise tüm kalbiyle bu oğlana âşık olduğunu hissediyordu.

"Özür dilerim," dedi Sam, sesi derinden ve hıçkırıklarının arasından anlaşılmaz geliyordu. Bu yüzden soluklanıp tekrarladı. "Özür dilerim. Seni kırmayı asla istemem. Asla. Çok özür dilerim."

"Şşş, tamam," dedi Marcus onu rahatlatmak ister gibi eliyle sırtını okşayarak. "Tamam, sorun yok."

Sam ona sıkı sıkı sarılmaya devam ederken birden bahçe duvarının da ötesinde bir hareketlilik sezdi. Gözleri pürdikkat açılıp o kısma kitlenirken Marcus'un kollarında duraksamıştı. Bir şey göremeyince tuhaf bir his bedeninde belirdi, burnunu çekerek geriledi ve bakışlarını onun yüzüne kaldırdı.

"Sen nereden geliyorsun?" diye sordu kısık sesle.

Marc bir şey söylemedi, söyleyecek gibi de durmuyordu. Sanki dakikalar önce çok sarsıcı bir an yaşamış, kendine gelemiyor gibiydi. Bunun Samantha'nın boynuna atlayıp hıçkırıklara boğulmasıyla da alakası yok gibi görünüyordu.

Samantha bakışlarını tekrar onun ardına çevirip ağaçların olduğu yere baktı. "Marcus?" dedi şüpheli bir sesle. Sonra ne olduğunu anladığı için bakışlarını kaldırıp gece karanlığında koyu görünen gözlerine baktı. "O buradaydı, değil mi?"

Bu aslında bir soru cümlesi değil, daha çok bir tespitti. Marcus bir şey söylemeyince Samantha doğru tespit yaptığını anladı ve kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Bu gecenin gizemli *Ziyaretçi'si* belli olmuştu.

Annabelle Jefferson, buradaydı.

BÖLÜM 11: DÜŞMAN TARAF

♪ *SAYSH, Anderson Rocio "Know"* ♪

Annabelle Jefferson

En karanlık günlerin ardından, en aydınlık günler gelir derler.

Güler gibi oldum, tamamen *palavraydı.* Eskiden bu cümleye sıkı sıkı tutunurdum şimdi ise inancımı öyle bir kaybetmiştim ki... *Her karanlık günün ardından çok daha karanlık bir yarın beni karşılıyordu.*

Salem olayının üzerinden iki gün geçmişti. Benim için fazlasıyla yoğun geçen iki gün...

Alexis'i elimden kaçırmam annemin güveninin kırılmasına neden olmuştu, bunu bilerek yaptığımı düşünüyordu. Bu yüzden kendimi ispatlamak adına işleri biraz ilerletmeye karar vermiştim. Çevre bölgelere Dorcha saldırısı düzenletmiş, hatta uzaklardaki Dorchalar için de motivasyon kaynağı olarak ataklarını geliştirmelerini sağlamıştım. Yeni türler ise Malcolm'ın eseriydi; Kandiss, Malcolm'dan aldığı istihbaratla Hiddenfield'ı terk etse de faaliyetlerini sürdürüyordu.

Malcolm konusuna gelince... Rüyasında gördüğüm şey ona karşı biraz daha savunma duvarı örmeme neden olmuştu. Jay'le arasında geçenlerin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama Jane Sullivan'ın ölümünün bununla ilgisi olduğunu bilmek suyumu bulandırmıştı, bu yüzden bardağın içindekini dökmesem de içmemeye karar verdim. Onunla sadece Praesidiumlarla ilgili telefonda birkaç kısa konuşma yapmıştım, o kadar.

Tezgâhladığım küçük saldırıların sıklığının Barthram Sullivan'ın bir hayli canını sıktığımı biliyordum. Bu onu devirmezdi ama sarsılması da hoşuma giderdi. Yine de babasıyla bu denli uğraşırken oğlunu es geçmek olmazdı. Bu yüzden ben de genç avcıların kalbini hedef almaya karar verdim.

Ay Işığı.

Her karışı avcı kaynayan bir yer olduğu için oraya yapılan bir saldırının mantıklı hiçbir tarafı yoktu fakat annem Sullivanları rahatsız ettiğim sürece her fikrimi destekliyordu. Dorchalar ise Salem'deki *kız kardeşlerinin* eğlencesi bozulduğu için bunun adil bir karşılık olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden bugünkü saldırıyı gerçekleştirmek için Hiddenfield'a gelmiştim...

Şu an ise *keşke gelmeseydim,* diye geçiriyordum içimden. *Keşke birkaç saat önce Ay Işığı'nın orada Dorchaları koordine ettikten sonra tekrar annemin yanına dönseydim.*

Ama ben bir aptaldım.

Duramamıştım işte.

Tanıdığım kimsenin Ay Işığı'nda olmadığını fark ettiğimde toplandıklarını tahmin ettim. Neden bu fikir beni onların peşine düşmeye itti bilmiyorum ama önce Şarap Evi'ne baktım, sonra ise Laura Sullivan'ın evinin önüne geldim.

Evet, buradaydılar.

Tam da düşündüğüm gibi beraberdiler.

İçimde beliren his burukluk muydu, yoksa çok daha çirkin ve asla sahip olmayı dilemediğim *kıskançlık* mıydı, emin değildim. Sesleri rüzgârın uğultuları gibi kulaklarıma dolarken öylece bekliyor, onları dinliyordum.

Sen artık oraya ait değilsin, Annabelle.

Sen hiçbir zaman bir yere ait olmadın, Asteria.

İç seslerimden hangisinin konuştuğunu bilmiyordum, artık her ses bana aynı geliyordu. Sözlerinin sonucu ortak bir noktaya varıyordu, yalnızdım. Türümün tek örneği olmam mıydı yalnızlığımın nedeni, yoksa asırlar öncesine ait olan öngörülemez ruhum muydu, bilmiyordum ama *yapayalnızdım*. Annemin geri döndüğünü gördüğümde düşündüğüm tek şey yine ailemin fanusuna saklanabileceğimdi... Şimdi o fanusun suyunun artık yaşanamayacak kadar bulandığı gerçeğiyle yüzleşiyordum.

Neyse ki karanlık beni fanusunda saklamayı kabul etmişti; artık bana kimsenin zarar vermemesi için ona sarındım, ona tutundum ve her gece saçımı okşamasına izin vermeye başladım. Bu yüzden yine onun güvenli kollarındaydım fakat üzerime siyah bir pelerin giymedim, *hayır*, benim saklayacak çirkin bir cildim ya da kötülüğü amaç bellemiş bir misyonum yoktu. Ben kendi aklımın kuytu karanlıklarına saklanıyordum, bu yüzden benliğimden ödün vermeden üzerime siyah pantolon ve siyah bir yırtık bir kazak giymiştim. Koyu renk saçlarım açıktı, nasılsa bu sayede de gizlenme konusunda sorun yaşamıyordum. Beni herkes tanıyor olabilirdi ama beni herkes durduramazdı.

Laura Sullivan'ın küçük malikânesi uzaktaydı; bahçenin karşısındaki ağaçlardan birinin ardından tül perdeli pencereyi izliyordum. Uzak olsa da kendimi adapte ettiğimde görüşümde sıkıntı yaşamıyordum, duymamda ise hiç sorun yoktu. Avcı yeteneklerimi hem konsantrasyonla hem de gün geçtikçe pratik yaparak daha iyi kullanıyordum.

İçeridekilerin belli belirsiz silüetlerini seçebiliyordum, seslerini de ayırt ediyordum ama orada varlığına rastlayamadığım birileri vardı.

Marcus ve Jay Sullivan.

Omuzlarım kaskatı kesilmiş, onların neden orada olmadığını düşünürken rahatsız hissetmiştim. Bencil tarafım eğlendiklerini görmediği için seviniyordu, diğer tarafım ise nerede olduklarını merak ediyordu.

İçeridekileri dinlerken ruh çağırmaktan bahsettiklerini duyduğumda ise tekrar oraya dikkat kesildim. Bir ruhun nasıl çağrıldığını görmüştüm. *Kadim, kötü bir ruhun.*

Neredeyse bu işi bozmak için bir kaos çıkaracaktım, bir şeyleri ateşe verip ortalığı karıştırmak gibi... Fakat neyse ki yapacakları şey zararsız, küçük bir ritüelden fazlası değildi. Rahat bir nefes verip bir süre onları dinledim; korkanlara dudaklarım kıvrıldı, sohbetlerinden bazılarına neredeyse kahkaha atacaktım. Samantha'nın tüm bu süreci yönettiğini duyduğumda onun hayatına devam etmesi beni memnun etti. *Ziyaretçi* dediği varlığı çağırdığında da yaramazlık yapmadan duramadım.

Önce mumlarını söndürdüm, sonra tam da Samantha'nın anlattığı gibi madeni parayı kâğıda uçurdum, çığlıkları neredeyse ses çıkararak gülmeme neden olacaktı. İçeride Kaleb'la Dean de vardı, bu yüzden sessiz kalmalıydım. Dudaklarımı birbirine bastırarak telaşa düşmelerini dinledim, sonra dışarı hışımla çıkan Darla'yı gördüm. Onun arkasından bir oğlan daha geldi ve Brandon'ın da dâhil olduğu anlam veremediğim bir arbede yaşandı.

Hepsi verandaya çıktığında ise onları toplu hâlde görmemle içimdeki hisler ağır gelmeye başladı. Annem bana bağlarımı koparmamı bu yüzden söylemişti. *Bağ kopmazsa gidemezdin. Bağ kopmazsa hareket edemezdin.* Her seferinde bu zaafıma yenik düşüyordum.

Daha fazla durmamın işleri karıştırabileceğini bildiğim için ayağım hafifçe arkaya hareket etti fakat anında bu yaptığımın yanlış olduğunu anladım. *Siktir.*

Kaleb'ın keskin gözlerini ağaçlık alana doğru çevirdiğini gördüğümde ses çıkarmamaya çalışarak mırıldandım. "*Umbrae, absconde me*[14]."

Karanlığın beni canlı bir varlık gibi sarmasını sağladığımda bedenim yaptığım büyünün etkisiyle tatlı tatlı karıncalandı. Evet, karanlığın beni kollarında saklamayı kabul ettiğini söylediğimde metafor yapmıyordum. *Gerçekten saklıyordu.* Bu, dün annemden öğrendiğim bir büyüydü ve söylediği kadarıyla çoğu cadının gerçekleştiremeyeceği bir şeydi. Ben ise ilk seferde yapmıştım, muhtemelen bir süre sonra büyüyü destekleyen kelimeleri söylememe bile gerek kalmayacaktı.

[14]Gölgeler, saklayın beni. (y.n.)

Siyah bir sis perdesi bedenimi sararken beni tamamen gizlemese de orman gibi karanlık ortamlarda bir hayli işe yarardı.

Diğerleri içeri girdiğinde Kaleb'ın bahçede ileri doğru yürüdüğünü gördüm. Büyüme rağmen vücudum tetiklendi, kaskatı kesilerek bekledim. Neyse ki bahçenin sonuna yaklaştığında telefonu çaldı da dikkatini dağıttı.

"Ay Işığı mı?"

Konuşmaya başladığında dudaklarım ağır ağır kıvrıldı. *Aferin, sürüngenler.* Belli ki saldırı başarılı olmuştu.

"Tamam, geliyoruz," dedi Kaleb ve ağaçlık alana son bir bakış attıktan sonra tekrar eve doğru yürümeye başladı.

Saldırıyı gerçekleştiren cadılar kaçma emri almıştı, gözü kara bir şekilde savaşmayacaklardı. Özellikle alev topu oluşturmakta ve karanlığın iplerini ustaca kullanmakta iyi olanları seçmiştik, böylece uzaktan saldırıp kaçabileceklerdi. Bazıları elbette yakalanmış olmalıydı ama kendileri her şeye gönüllüydü, annem de savaşta kayıp vermekten çekinmiyordu. *Kısacası benim için hava hoştu.*

Gitmek için hareketlenmeden önce hepsinin içeride olduğuna emin olmak istedim. *Tam artık ayrılma zamanı,* diye düşündüğüm sıra konuşmalarında kendi adımı duyunca yine hareketsiz kalıp istemeden dikkat kesildim.

Saldırıyı benim yaptırdığımı anlamışlardı. Brandon'ın beni dünyanın en korkusuz hayvanı seçilen *bal porsuğuna* benzetmesine belki gülebilirdim ama ondan sonra duyduğum şey kulaklarımın çınlamasına neden olmuştu.

"*Bal porsukları yuvalarına sadık olur, gördüğümüz kadarıyla Annabelle'in böyle bir özelliği yok.*"

Samantha'nın söylediği şeyi duyunca parmaklarım yanımdaki ağacın gövdesine kenetlendi, dengemi sağlamaya çalıştım. Etrafımı saran gölgelerden daha yoğun bir karanlık ruhumu sardı, gözlerim karardı. Kaleb, Dean ve *junior*'ların evden ayrıldığını belli belirsiz fark ettim, artık içeride her ne konuşuluyorsa duymuyordum bile.

Yuva.

Ben hiç yuvalarına ait olmuş muydum?

Böylesine tehlikeli bir varlık... Herhangi bir yuvaya ait olabilir miydi?

Hayvanlarda bile en tehlikelilerinin, en yırtıcıları olanların aileleri vardı çünkü yalnız değillerdi, aynı türden birçokları vardı. *Ben ise tektim.* Her aynı türden yırtıcının avlamak istediği, yalnız bir yırtıcı...

Gitmem gerekiyordu. Hemen gitmem gerekiyordu. Ama beni bir mıknatıs gibi olduğum yere yapışmaya zorlayan bir şey daha oldu.

Başımı keskin bir açıyla çevirip evin bahçe kapısının önünde duran Bugatti'yi gördüğümde soluklanamadım bile, dengem bozuldu. Ben afallamıştım ama karanlık yine beni korumaya ant içmiş gibi etrafımı daha yoğun sardı, beni asıl gizlemesi gerekenden sakladı.

Nefes seslerim kulaklarımda tempo tutarken onu görmeyi umarak arabadan inmesini bekledim... Onun yerine sürücü kapısı değil, yolcu kapısı açıldı ve içinden beklemediğim biri indi.

Marcus?

Bugatti yoluna devam edip gittiğinde kafa karışıklığı başıma saplandı, şakaklarımda bir ağrıya neden oldu. *Bu da neydi şimdi?*

İleride yanan sokak lambası Marcus'u zar zor aydınlatıyordu fakat karışık açık renk saçlarını ve yere doğru eğdiği yüzünü görebiliyordum. Ellerini başının arkasına götürüp bir süre öylece dikildi. Öyle çok odaklanmıştı ki sanki yerin yarılmasını ve onu içine almasını diliyor gibiydi.

Sırtım boyunca tırmanan rahatsız edici hisse engel olamadım; fevri ruhum ateşlenmeye yüz tutuyordu, bu yüzden neler olduğunu kendi kafamda kurmadan önce gölge büyüsünü bozdum.

İleri doğru birkaç adım attığımda neredeyse yola çıkmıştım, taşlar botumun altında ezilirken ses çıkardı ama Marcus bunu bile fark etmedi. Başkası ona yaklaşsa, *mesela bir Dorcha*, gafil avlanması kaçınılmazdı. Bu da onu daha çok sarsmak istememe neden oldu. Dikkatsiz olacağı zamanlar değildi, bu yüzden adını söylediğimde sesim tok çıktı.

"Marcus."

İsmi dudaklarımdan döküldüğünde yerinden sıçradı ve gözleri kısa bir an beni aradı. Işık beni de aydınlatsın diye ileri doğru bir adım daha attım, bakışları doğru gördüğünden emin olmak ister gibi kısıldı.

"Anna?"

İdrak etmek ister gibi bir süre öylece dikildi. Birkaç kısa saniyenin ardından algısı açılınca tökezleyerek bana doğru yürümeye başladı. "Anna?" dedi yine fısıldar gibi. Aramızda neredeyse beş adımlık bir mesafe kaldığında durdu, şoktan irileşmiş gözleri deli gibi yüzümü tarıyordu. "Gerçek misin?" Başını iki yana salladı, eliyle gözünü ovuşturdu. "Yine rüyada değilim, değil mi?"

Daha önce rüyasında beni gördüğünü anladığımda kalbimde saklı tutmaya çalıştığım bir alan sızladı ama konuştuğumda sesim havadan daha soğuktu.

"Neden onunlaydın?"

Marcus gözlerini ovuşturmayı bıraktı, bakışları donarken dudakları aralık kaldı. "Ne?"

Sesim kısık ama her an bir bomba gibi yükselmeye hazırdı "Neden Jay Sullivan'ın yanındaydın?" diye sordum cümle ağzımda ekşi bir tat bırakmış gibi yüzümü buruşturarak. "Onun *arabasından* indin."

"Ben... Bir dakika, burada olmana bile adapte olamadım, seri cevaplar vermemi bekleyemezsin."

Parmaklarım avuç içlerime gömüldü, karnımdan yükselen bir sıkıntı boğazıma kadar tırmanıyordu. "Sana söylediğim şeyi duymadın mı?" Kısık sesime boğazımın derinlerinden gelen bir hırıltı eşlik etti. "Salem'de sana onun bana ihanet ettiğini söyledim. Sen ise buna rağmen onunla beraber mi *takılıyorsun?*" diye sordum.

Marcus, birden aydınlanma yaşayarak kendine geldi. "Ne, *takılmak mı?* Hayır, Anna, bu öyle bir şey değil!" Sesi benim düşüncelerimin gittiği yeri fark ettiği için telaşa kapılmıştı. "Buradaydık, sonra benimle konuşmak istedi. Onunla gittim çünkü neler döndüğünü anlamam gerekiyordu. Bana güveniyorsun, değil mi? Tüm dünya sana sırtını da dönse benim dönmeyeceğimi biliyorsun."

Sessiz kaldığımı görünce bana doğru bir adım attı.

"Seni senden iyi tanıyorum, Anna." Başını biraz eğdi ve gözlerimin derinliklerine baktı. "Bana güvendiğini biliyorum."

Bir şey söylemedim ama dudaklarımı birbirine bastırdım. Beni ben bile tanıyamazken onun benden bu kadar emin olması kemiklerimi bile tutuşturuyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Birden elinden kayıp gidecekmişim gibi ileri doğru bir adım daha attı. "Bana bir şey söyledi, Anna. Bilmen gereken çok önemli bir şey."

Gözlerimdeki bir ifade onu umutsuzluğa sürüklemiş gibiydi. "Onun söylediği herhangi bir şeye inanacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

İfadesinde gözle görülür bir dağılmışlık vardı. "O sana ihanet eden şerefsizin teki olabilir ama bu konu onunla ilgili değil. Söylediği şeyin doğruluğuna eminim çünkü bana kanıt gösterdi."

Duygularım kafa karışıklığıyla dalgalandı, kaşlarım çatılırken kalbim tekinsiz bir ritimle çarpmaya başladı. "*Daha fazla ne öğrenebilirim ki?*" diye düşünüyordum ama söylediğim gibi... Her karanlık günün ardından çok daha karanlık bir yarın beni karşılıyordu.

Marcus'un yüz ifadelerini çok iyi bilirdim ve her ne söyleyecekse bunun dünyamı bir kere daha ters yüz edecek bir şey olduğunu anlamıştım. İçimi kaplayan huzursuzluk kaslarıma bir beton gibi doldu, bir şeyin çok yanlış olduğunu hisseden benliğim çaresizce kıpırdandı.

"Sana ne gösterdi?"

Marcus'un dudakları hareket etmekte zorlanıyor gibiydi, gözlerimi pürdikkat oraya dikmiştim. Başka bir zaman olsa çatlamış dudakları, mor göz altları ve normalde aynanın karşısında saatlerini harcadığı saçlarının bakımsız olması dikkatimi tamamen üzerinde toplar, beni endişelendirirdi. Şu an ise sadece ağzından çıkacak şeye endişelenmekten başka bir şey yapamıyordum.

Derin bir nefes aldı ve bir çırpıda konuştu. "Bir kutu."

Kafamın içinde bir fırtına esip zihnimi toz duman içinde bıraktı. *Siktiğimin kutusu.*

Dişlerime kadar çenem sızlarken, "Ben o kutuyu bulalı çok oldu," dedim. "Doğum gününde yaşananların *sebebi* o kutu, Marc."

Jay'in dolabında sakladığı, içinde çocukken taktığım pembe örülü bilekliğimin ve sınıf fotoğrafımızın olduğu kutu. *Milyon kere siktiğimin kutusu.*

Marcus'un kafası karışmış gibiydi. "Ama bana bu kutuyu, sen gittikten sonra Abigail'in kendisine verdiğini söyledi. Sana ulaştırması için... Fakat iletişiminizin geldiği nokta malum olduğu için..." İmayla soluğunu verdi. "Eğer fırsat bulabilirsem sana söylemem için o kutunun içindekileri bana gösterdi."

Siktiğimin bir başka kutusu daha.

Dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem çıkacaktı. "Beni tuzağa düşürmek için seni kullanmaya cüret mi ediyor o?" *Onu bu sefer öldürecektim.*

"Hayır," dedi Marcus. "Gördüğüm şeyi o tezgâhlamış olamaz."

Sinir tüm bedenimi fitili tutuşmuş bir dinamit gibi patlatmak üzereyken sesim boğazımın gerilerinden geldi. "Gitmem gerekiyor. İçinde ne gördüğünü söyle artık zira o piçin çevirdiği dolaplara artık zamanım yok."

Marcus sanki birden kaybolacakmışım gibi nefes nefese konuştu. "Sana söylerdim ama artık tepkilerini kontrol edemediğini düşünüyorum, Minik Panda."

Bana hâlâ *Minik Panda* diyebilecek biriydi işte. Bu dünyadan ve üzerinde yaşayan herkesten, kendim de dâhil nefret etsem de onu sevmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"İçindekine ben bile hâlâ inanamıyorum. Bu yüzden gidip Sullivan'ı bulalım ve kutuya beraber bakalım. *Lütfen.*"

Nabzım kulaklarımın uğuldamasına sebep olduğu için konuşurken kendi sesimi zor duyarak, "İçinde ne olduğunu söyle, Marc," diyebildim.

Marcus'un mavi gözleri gözlerime iyice kenetlendi. "Tamam, madem hemen duymak istiyorsun söyleyeceğim..." İfadesi dibi görünen berrak bir nehir gibiydi. Dehşet vardı yüzünde. *Dehşet* vardı sözlerinde. "Ama bana inanmalısın."

Marcus'a inanırdım. Şu an fark ediyordum ki kalben yalnız değildim. Onun yanında kalamamamın sebebi bana zarar vermesinden korkmam değil, benim ona zarar vermemden kaçınmamdı.

Hayatımı bir kez daha ters yüz eden bir kutu daha vardı.

Gözlerim birden onun omzunun gerisine kaydı, evin dış kapısının açıldığını gördüm. "Samantha geliyor."

Tam arkamı dönüp ortadan kaybolacağım sırada, "Hayır!" dedi başını iki yana sallayarak. "Hayır, gidemezsin."

"Gitmem gerekiyor," dedim mekanik bir robot gibi.

"Jay'i telefonla konuşurken duydum; bir saldırı olmuş, kasabanın her çıkışını tutacaklar. Gidemezsin." Hararetle fısıldıyordu. Sonra bir çözüm arıyor gibi düşündü. "Seni saklayabilirim."

Samantha yaklaşmıştı.

Marcus, başını hızla çevirip geriye baktı. Zamanı durdurmayı planladığını anladığımda ona, "Sakın zamanı durdurma, Marc," dedim ve tekrar yüzünü bana dönemeden ormana sakladığım motoruma doğru yürümeye başlamıştım. Gittikçe kafamdaki parçalar biraz daha birleşti, birleştikçe keskin uçları canımı yakmaya başladı ve ağrı bir bıçak gibi başıma saplandı.

Marcus'un, "Lanet olsun, Anna," diyerek sızlanır gibi mırıldandığım duydum. "Nereye gidiyorsun?"

Bir kutu daha vardı. Kahrolası bir gerçeğin daha saklandığı bir kutu daha.

Tam motoruma bindiğimde ise bakışlarım durgunlaştı, ruhum hiddetle kavrulurken yalancı bir maske yüzümü sardı. Madem Hiddenfield'dan çıkamıyordum, o zaman gideceğim tek bir yer vardı.

Güven, kaybedildiğinde bir canavara dönüşürdü.

Uykunda yatağının altında bekler, otururken yanına sırnaşır ve en savunmasız anında seni yok etmek için pusuda bekler. Gün geçtikçe onun

acı verici ısırıklarına, darbelerine alıştığını sanırsın. Seni yok ettiğini sanıp çekip gittiğinde artık ona sahip olmadığın için sevinirsin çünkü sana bir daha zarar veremez.

Ne büyük yanılgı.

Güven, kaybedildiğinde arkasında yaralı bırakmayan bir canavardır ve nefes aldığını anladığında seni yok etmek için geri döner.

Nefesimi içime çekerken bu canavarla daha ne kadar süre savaşacağımı düşünüyordum. Bir ayağımı diğerinin önüne atmış, başımı yaslandığım duvardan kaldırmadan, benim bile anlam veremediğim bir sükûnetle park edilen Bugatti'yi izliyordum.

Kapısı açıldı; sürücü koltuğundan bir doksan yedilik, kumral ve adil olmayan her türlü güzelliğe sahip oğlan arabadan indi.

Başımı hafifçe yana yatırırken onu izlemeyi sürdürdüm. Apartmanın kapısına doğru ilerlerken uzun bacakları telaşsızdı, üzerine giydiği deri ceketi kulağına götürdüğü telefonu tutarken geniş omuzlarını layığıyla saramadığı için gerilmişti.

"Bugün daha fazla saldırı olacağını düşünmüyorum ama tedbiri elden bırakmayın. Sınırdakiler devriye değiştirsin..."

Üzerimdeki gölge büyüsünü kaldırdığımda direkt onun üzerindeki bakışlarımın ağırlığını hissetti, tam apartman kapısına geldiğinde hareketsiz kalarak sustu. Telefonu tutan elini yavaşça indirirken diğer kolu hareketsizdi çünkü her an ceketinin içindeki kemerde saklı hançeri çıkarmak için sabırla bekliyordu. Başını ağır ağır bana çevirdiğinde onu kıpırtısız bir şekilde izlemeyi sürdürüyordum.

Gözlerimiz kesişti.

Beni daha önce nasıl fark edemediğinin şaşkınlığını yaşıyor gibiydi. Bundan zevk alan bedenim büyük bir haz duygusuyla dolarken onu *yeni bir gözle* inceledim.

Gerçek tanışmamızı, ardından geçirdiğimiz günleri, kaçırıldığım ana kadar artık hatırlıyordum. Bu yüzden onu izlerken *Jaden* gözümde canlanabiliyordu ve bu çok farklı hissettirdi. Her zaman bir aşinalık vardı, ona çabuk kapılmıştım ve hislerim şimdi geriye dönüp bakınca normal olamayacak kadar kuvvetliydi. Sebebi ise ben onu tanımasam da kalbimin tanımasıydı.

Jay Sullivan, kayıp hafızama rağmen beni yine kendine âşık etmişti.

Jay Sullivan, kayıp ruhumu benden önce bulmuştu.

Onu dikkatle incelediğimi fark etti, kasıldığı durduğum yerden bile kolaylıkla anlaşılıyordu. Gökyüzü bu gece yıldızları gizlemişti, ay ise ışı-

ğını yitirmiş ruhsuz bakışlarını dünyaya dikmişti ve bu yüzden göz rengi olması gerektiği kadar parlak değildi. Koyu, karanlık ve dibini asla göremediğim bir kuyu. Ne sakladığı belli olmayan bir kara delik. Kalbime yalanlar bırakan aldatıcı güzelliği olmadan konuşmak daha kolaydı, bu yüzden dudaklarımı hafifçe büktüm.

"Manidar kapı şifreni hâlâ değiştirmemişsin."

150412.

15 Nisan 2012.

Tetrad Günü. Annesinin ölüm günü. *Benim doğum günüm.*

O kadar kıpırtısızdı ki nefes alıp almadığından emin değildim. Sonunda bana doğru döndü, telefonu artık cebindeydi ve ileri doğru ağır birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kısmen kapattı. Gözleri karanlıkta parlamıyor olsa da keskin bakışları aman vermiyordu.

Hissettiğimden daha sakin bir ifadeyle onu izlerken dudaklarımı bir gülümseme sardı. Nasıl göründüğümü biliyordum, artık aynaya her baktığımda Asteria da bana böyle gülümsüyordu.

"Merak etme, bu sefer evini yakmadım," dediğimde gece ayazı sesimi ona doğru usul usul taşıdı. "Bu sefer küçük bir dağınıklıkla kurtuldun."

Çıkık elmacık kemikleri, birkaç günlük tıraşlı yüzü ve konuşmak için ağzını açtığında gerilen çenesiyle yine kusursuz görünüyordu. Hak etmediği yakışıklılığı canımı sıktı. Ben zayıflamıştım, o kirli aynaya baktığım her gün çöken göz altlarımı ve kemikli yüz hatlarımı görebiliyordum.

"Evlerimi yok etmeye ant mı içtin, Belle?"

İkimizin de karanlığa rağmen iyi görebilmesinin avantajıyla gözlerinin derinliklerine baktım. O da benim gözlerimin derinliklerinde boğulsun istiyordum. Başımı biraz daha yana yatırırken genişleyen sahte gülümsememle kısa bir an dişlerim göründü.

"Adil oynuyorum, Sullivan. Ne de olsa sen de benim evimi yok ettin."

Bakışları o anı hatırlarken kendi zihnine dönmüş gibiydi. Dudaklarımdaki gülümseme kaybolurken Boston'daki anılarımızdan cümleler benim de zihnimde yankı buldu.

"Buraya geldiğimizden beri eski hayatıma döneceğimden endişeleniyordun, değil mi? Fakat bilmediğin bir şey var, Sullivan."

"Neymiş o?"

"Artık bu şehir, benim evim değil. Benim evim sensin."

Ona evim demiştim.

Onu anne ve babamın mezarına götürmüştüm. Sükûnetle durmuş, saygı göstermiş ve babama selam verme gibi bir cüret göstermişti. Onları

mezara sokan onlar değilmiş gibi. Bana kendi mezarımı kazdıranlar onlar değilmiş gibi.

Gözlerini kaçırdı.

O lanet olası gözlerini benden kaçırdı.

Öfkem ete kemiğe bürünürken o ana kadar elimde tuttuğumu görmediği kutu içeceği kaldırıp açtım, çıkan sesle gözlerini tekrar bana çevirdi.

Sprite'ı dudaklarıma götürüp büyük bir yudum aldım.

Bana artık çok anlam ifade eden ayrıntılarda boğuluyordum. Eve girip gerçekten de keyfi olarak her yeri dağıtırken onun buzdolabında bulduğum bu içecek bile öyle büyük anlam taşıyordu ki inanılır gibi değildi.

"*Sprite*, ha?" İçeceğin tadını daha çok almak ister gibi dudağımı yaladım. "Doğru söyle. Sana en sevdiğin içeceği kazandıran ben miyim, *Jaden?*"

İsim ciğerlerindeki tüm havayı çekip almış gibi keskin bir nefes aldı.

Yüzümdeki alaylı bakış solarken dişlerimi gıcırdattım. "Keşke o içeceği sana vereceğime klozete dökseydim."

Daha fazla dayanamıyor gibi ileri bir adım attı. Tam ağzını açacak olmuştu ki parmağımı ileri uzatıp iki yana sallayarak cık cıkladım. "Sakın bana *Belle* diyerek sesleneyim deme, kanımın üzerine yemin ederim ki seni buna pişman ederim. Bana söyleyebileceğin tek isim, *Asteria.*"

Alnında bir damar attı, kendini tuttuğunu görebiliyordum çünkü elinden kaçmamdan korkuyordu. Her an yok olabilirmişim gibi temkinli bir şekilde pusuya yatmıştı. Beni yakalayabilirdi fakat tekken bu fazlasıyla zordu. Beni bağlayabileceği tek şey olan *Fanicum* ipinin şu an üzerinde olduğunu sanmıyordum.

Bakışlarındaki yoğunluk insanı titretecek cinstendi ama ben etkilenmemiş gibi gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Sana o isimle seslenmeyeceğim."

Gözlerimi kıstım. "Hadi ama Jaden, benim ne olduğumu en baştan beri biliyordun. Ben Asteria'yım."

Çenesindeki kaslar kasıldı. "Bana o isimle seslenme."

Tansiyon yükseliyordu.

Alayla dudak büktüm. "Bu ismi kendine yakıştırmıyorsan başka bir tane seçmeliydin."

Kelimeler dudaklarından zor çıkıyor gibi döküldü. "Yapmasaydım bir başkası yapacaktı."

"Bir başkası yapsaydı o zaman!"

Sesim öyle ani yükseldi ki ıstırabımın ateşi kelimelerin arasında hayat buldu. Yakarış. Sitem. Kırgınlık. Kızgınlık. İhanet uğramışlık. Her şeyi barındıran bir cümleydi bu.

Sen olmasaydın.

Beni bulan sen olmasaydın.

Bana ihanet eden sen olmasaydın.

Belki bir başkasına güvenmezdim. Belki bir başkasını arkadaşım olarak görmezdim. Belki bir başkasına âşık olmazdım.

Jay, sanki son cümlemin darbesinden korunmak ister gibi geriye bir adım attı.

Durmaya niyetim yoktu, bu yüzden ardı ardına saldırıma devam ettim. "Sana bir keresinde ne söylemiştim..." Huzursuz edici bir sakinliğe tekrar bürünmüştüm. "*Sen her şeyi biliyorsun.*" İğneleyici ses tonuma rağmen yüzüm ifadesizdi. "*Benden sakladıkların bizi ayıracak, bunu da biliyorsun.*"

Başını yana çevirip dilini gergin bir ifadeyle alt dudağında dolaştırırken sakinliğini korumakta zorlandığını anlayabiliyordum. Bana tekrar döndüğünde bileğimi havaya doğru kaldırıp renkli iplerle örülü bilekliğimi gösterdim. Şiltenin altında saklıyordum ama annem bu sıralar fazla şüpheciydi, o yüzden oradan ayrılırken cebime koymuştum.

"Ama inan bu kadarını ben de beklemiyordum. Sahi, bunu benden nasıl aldın?" Bir bilekliğe bir ona baktım. "Bu senin başardığın şey için gurur nişanesi miydi?"

"Onu bana sen verdin."

Bana bir tokat atmıştı sanki.

Aramızda süregelen sessizlik can sıkıcı bir boyuta ulaştığı sırada... Başımı geriye atarak kahkaha attım. Histerik, her an sağduyusunu kaybedecek birine ait bir sesti bu.

"İnanılmazsın," dedim yüzümü tekrar eğerek ona bakarken. Dişlerim görünüyordu ama kesinlikle artık sırıtmıyordum. "On bir yaşımdaki hâlime kaçırıldığı ana kadar aldatıldığı için acıyordum. Eğer bu söylediğin doğruysa... Sonrasında daha acınası bir hâldeymişim."

Anlatması sözle mümkün olmayan şeyleri gözler konuşurdu ama artık onun aldatıcı bakışlarına kanamazdım çünkü gözleri de ağzı gibi yalancıydı.

"*Yedi yıl* geçti ama sen rol yeteneğinden hiçbir şey kaybetmemişsin."

Her ne hissediyordu bilmiyorum ama yüzü renk vermedi. Jay öyle büyük bir oyuncuydu ki yeri geldiğinde gerçek duygularını bile maskelemeyi biliyordu.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Cevabım kısa olmasına rağmen ona rahatsızlık vermek için sorusunu uzun uzun değerlendirdim. *Okyanusu izlerken el ele tutuştuğumuz anı bile hatırlıyorum, seni adi piç kurusu.*

"Kaçırıldığım ana kadar her şeyi hatırlıyorum."

Her ne kadar yüzü maskesini iyi taşısa da vücudu gerginliğini ele veriyordu. Parmaklarının avuç içlerine doğru büküldüğünü, çenesinin seğirdiğini görebiliyordum.

"Tıpkı böyle bir sokakta... Seni korumak için adamlara kafa tuttuğumu hatırlıyorum."

Parmakları tamamen bükülüp avuçlarına gömüldü.

"Sana *neden* diye defalarca bağırdığım anı hatırlıyorum."

Elleri artık tamamen yumruk hâlindeydi.

"Tüm bu olanlardan yıllar sonra, ilk karşılaştığımız an, seni birine gözdağı verirken yakalamam ne komik, değil mi?" İşaret parmağımla fiziğini gösterdim. "Eskiden omuzlarını düşük tutardın, sanki korunmaya ihtiyacı olan savunmasız biriymişsin gibi." Gözlerimde alay dolu bir ifade dolaştı. "Ama işte gerçek bu. Omuzların dik, kendini korumakta herkesten daha iyisin ve her konuda kendine güveniyorsun."

Gözlerim zalim bir ifadeyle kısıldı.

"İster omuzlarını düşük tut ister böyle dağ gibi dikil, Sullivan. Sen hâlâ babana yeterince güçlü olduğunu, her işi başarabileceğini ispatlamaya çalışan *aynı zavallısın.*"

Bu cümlem onda bir patlamaya neden oldu.

Hırlar gibi bir ses çıkarıp bana doğru adım attığında elimi kaldırıp beninin büyümle durdurdum. Vücudu hareketsiz kalınca daha da vahşileşmiş görünüyordu.

"Ne duymak istiyorsun, *Annabelle?*" dedi derinden hırıltılı gelen bir sesle. "Evet, sana ihanet ettim!"

Yer sanki ayağımın altından kaydı.

Aldığım hava değil, zehirdi. Beni acı çekerek kıvrana kıvrana öldürecek bir zehir. Eğer yaslanmıyor olsaydım tepkim daha gözle görülür olurdu ama şu an onun harelerinde sadece durgun bir yüz, hareketsiz bir beden olarak vardım. Devam ettiğinde sözleri kulaklarımı sağır eden bir çınlamayı beraberinde getirdi.

"Ben, adi yalancı bir piç kurusuyum. Yaptığım şeyi değiştiremem."

Bakışlarım kısılırken öfkem bir yağmur gibi üzerimize yağmak üzereydi ama gözlerimin ardındaki batma o damlaların arasına gözyaşlarımın da karışacağını haber veriyordu.

"Seni bu kasabada ilk gördüğüm gün de bu böyleydi; iskelede gözlerine baktığım an, yatağına ilk girdiğim an ve seni Güz Partisi'nde ilk öptüğüm an... Hepsinde bu *siktiğimin, lanet olası gerçeği* bir köşede durmuş bizi izliyordu. Ortaya çıkacağını biliyordum çünkü yıllarca bunun için beklemişti. Evet, *tıpkı söylediğin gibi* sakladıklarımın bizi ayıracağını da biliyordum."

Eğer onu büyümle zapt etmeseydim bana doğru gelirdi, bakışlarında vardı bu. Sarılmak mı istiyordu yoksa elleriyle boğazımı kavrayıp boğmak mı, ayırt edemiyordum. Jay, ölümümle yaşamım arasında bir çizgiydi.

"Gerçeğin seni benden alacağını biliyordum. Bu yüzden sana hiçbir şey söylemedim."

Son söylediği cümlede sesi yüksekliğini yitirmiş, sadece benim duyabileceğim kadar alçalmıştı. Artık hareket etmeyeceğini de anlamıştım, büyümü serbest bıraktığımda tek yaptığı omuzlarının gevşemesi oldu.

Sessizlik uzadı.

Cümlelerin ağırlığı, yaşananların ağırlığından fazla geldi çünkü dile gelince daha bir acı oluyordu. Kulak duyunca zihnin duvarlarına daha derin çizik atıyordu.

Ne yapacağımı beklerken ağır ağır gözlerini kırpıp açıyordu, nefesleriyle yükselip alçalan göğsü olmasa sakinleştiğini düşünebilirdim. Ne zamandır içinde tuttuğu şeyleri söyleyecek fırsat bulması onu rahatlatmış olabilirdi.

Bu fikir sinirlerimi bozdu. İki itiraf yaptı diye rahatlayabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Bu yüzden yüzünden bakışlarımı yere çevirerek yaslandığım yerden doğruldum. Elimdeki kutu içeceği bir köşeye fırlattığımda tok bir ses çıkardı, içindekiler kısmen kaldırıma döküldü.

"Her neyse. *Yalancı, adi bir piç kurusu* olduğun konusunda hemfikir olmamıza sevindim." Gözlerimi kaldırıp sanki biraz önceki cümlelerinin benim için hiçbir anlamı yokmuş da evrenin en ücra köşelerine yollamışım gibi yüzüne baktım. "Buraya seninle geçmişi yâd etmek için gelmedim."

Öyle derin bir nefes verdi ki öfkeden kuduruyordu. Hem bana yaklaşamıyordu hem de ne kadar konuşursa konuşsun sözleri bana ulaşmıyordu.

"Buraya kutuyu bulmak için geldin."

Göz devirirken, "Kutuların bitmiyor," dedim iç çekerek. "Bu seferkini evinde saklamayacağını biliyordum, içerisini tamamen zevk için dağıttım."

"Kutu benim değil. Hiddenfield'a taşındığınızda Abigail onu buradaki evinizin kilerinde bulmuş."

Zihnimde eve ilk geldiğimiz güne dair bir görüntü şimşek gibi çaktı.

Temizlik için kilere girdiğimde o kutuyu görmüştüm. Boyum yetişmediği için üzerine düşmemiştim, sonrasında ise Abigail'in odasında rastlamıştım fakat yine çok dikkatimi çeken bir detay değildi.

Farkındalık bedenimde huzursuz karıncalanmalar yarattı. "Abigail'in içindekiler beni ilgilendiriyorsa eğer... *Bana* göstermek aklına gelmemiş mi?" Bu sorunun cevabını verecek kişi o olmadığı için soluğumu hafifçe bıraktım, zira bir de Abigail'e olan öfkemle uğraşamazdım. "Senin içinde oyuncak bebeklerimi de sakladığın bir tane daha yoksa... *O kutuyu bana ver.*"

Jay'in tek kaşı havaya kalktı. "Bu konuda neden bu kadar sakinsin? Sarı Kafa İki, sana içinde ne olduğunu söylemedi mi?" Yüz ifademden cevabı anladı. "Söylememiş."

"Söyleyecek zamanı olmadı," dedim gözlerine dik dik bakarak. "Arkadaşımı ne tür bir oyuna dâhil ettin bilmiyorum."

"Onu bir oyuna dâhil etmedim. Sana ulaşmam mümkün olmadığı için onu bu işin içine soktum."

Yüzümde sahte bir tebessüm belirdi. "Alınma ama *Jay*... Sana güvenecek değilim."

Adını söylediğimde buna memnun olmak yerine dişlerini gıcırdattı çünkü ses tonum fazlasıyla alaycıydı.

"Kutunun benimle hiçbir alakası yok."

"Neyse ne, ver şu kutuyu."

İki kaşı birden havalandı. "Neden?"

Afalladım. Sanki onu hançerlememle son bulan, artık düşman taraflarda olduğumuz çetrefilli bir aşk hikâyesi yaşamamışız gibi zihnim boşaldı. "Ne demek *neden?*" diye sorarken dudaklarımı abartılı bir ifadeyle oynattım.

Yüzünde kayıtsız bir ifade belirdi. "Bunu neden yapayım? Bana güvenmiyorsun. Benden nefret ediyorsun. *Yalancı, adi bir piç kurusu* olarak bunu yapmam için bir nedenim yok."

Dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem yerinden çıkacak sandım.

"Seni öldürmem için bana çok fazla neden veriyorsun."

Karanlıktı ama yemin ederim şerefsiz herifin gözlerinin parladığını gördüm. Birden nasıl bu hâle geldik bilmiyordum, oyunbaz bir kıvrım alt

dudağının köşesinde belirdi ve benim o noktaya tutulmama neden oldu. *Siktir. Bu yaşanıyor olamaz.*

Vücudum ısınırken ne olduğumu şaşırdım. Anna ve Belle, bedenimdeki değişimi fark edince çığlık çığlığa bağırdı. Kaybettiğim sağduyum zaten bana uzun zamandır uğramıyordu, öldüğünü düşündüğüm hormonlarımın canlanması ise inanılır gibi değildi.

"Onu yapmak için bir şansın vardı ama bak, hâlâ hayattayım."

Çenem kasıldığı için ağzımın içinden boğuk bir sesle konuştum. "O hançeri kalbine değil, alnına saplamalıydım."

Dudağı biraz daha kıvrıldı. *Bu hadsiz, gülümsemeye cüret mi ediyordu?*

Gözlerim kısılırken zihnimin gerisinde oynaşan bir düşünce yavaş yavaş ön plana geçti ve Jay o an bir şeylerin ters gideceğini anladı. Kıvrımı yavaş yavaş soldu, bu sefer benim ağzımda bir kavis oluştu.

Başımı ağır bir şekilde çevirip göz ucuyla Bugatti'ye baktım.

Dudaklarım öne doğru büzüştü. "Marcus'a gösterdiğine göre bagajında saklıyor olmalısın."

Jay'in tedirginliği o kadar yoğunlaşmıştı ki tüm bedeninden yayılıp bana kadar ulaştı. Zevkten sırıtmaya başladım, başımı çevirip ona baktığımda gözleri hafifçe açılmıştı.

"Be..." Adımı söyleyecek gibi oldu ama anında vazgeçti. "Annabelle..."

Dudağımı biraz daha büktüm. "Asteria."

Tek gözü seğirdi. "Asteria..." derken ismi Latince kelimelerden daha karizmatik bir şekilde söylemişti. Büyüleri bu pislik yapıyor olsaydı her dilde büyülü titreşimi rahatlıkla sağlardı. "Sakın. Bunu yapma."

Bugatti Jay'in kırmızı çizgisiydi.

"Jay. Artık. Bana. Göre de. Şiddet. Çok. Ama. Çok. Güzel. Bir. Şey." Ona karşı kullandığım bu kamu spotunun güncel hâli hoşuma gitmişti.

Gözlerimde bir alev yandı söndü ve Bugatti'nin bir tekeri patladı.

Jay'in belli belirsiz yerinden sıçradığına yemin edebilirdim.

"Kutuyu bana ver."

Ellerini öne uzatıp beni sakinleştirmek ister gibi temkinli bir sesle konuştu. "Tamam. Tamam! Siktir, tamam. Vereceğim."

Bir teker daha patladı.

Jay'in ela gözleri kısa bir an arabasına kaydığında Bugatti'yi kıskanmaktan kendimi son anda alıkoydum. Kahrolası piç, bana değil ama arabasına gerçek sevgiyi besliyordu.

"Sana tamam dedim! Bu niyeydi?" dedi hırlar gibi.

Bana baktığında omuz silktim. "Kendimi tutamıyorum. Teker patlatmaktan sıkıldığımda tüm araban alev alacak, acele etsen iyi edersin."

"Sikeyim," diye mırıldanarak arabasına doğru yürümeye başladı. "Veriyorum, tamam!"

Ruh hastası libidom kalçalarına da odaklanmak isterken kayıp sağduyumu buldum ve onun bagaja ilerleyip kutuyu almasını düşüncelerim başka yerlere sapmadan izledim.

Jay bagajı açıp içindekini aldıktan sonra kapattı, görüş açıma tamamen girdiğinde elinde küçük kutuyu tutuyordu. Yaklaştıkça onun gerçekten de buraya ilk taşındığımız sırada gördüğüm kutu olduğunu anladım.

Huzursuz edici his iyice içime çöreklenmişti. Eğer Marcus'u bile dehşete düşüren bir şeyse bunca zamandır o kutunun evimizde olduğuna inanamıyordum. İçindeki her neyse Abigail bana bunu nasıl göstermezdi? Yine hangi saklı kalan gerçekle karşı karşıya kalacaktım?

Jay'in adımları yavaşladı ve kutuyu tek elinde tutarak havaya kaldırdı.

"İçindekini gördüğünde yanında olmak istiyorum."

Ne?

Marcus da aynı şeyi söylemişti. *Ne vardı bu kutuda, Tanrı aşkına?*

Ona bakarken yüzümdeki çizgilerin hayretle belirginleştiğine emindim. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Jay nefesini verirken söylediği cümlede hiçbir dalga unsurunun olmadığını belli ediyordu. "Bunu Dorchaların yuvasında açman pek da sağlıklı bir hareket olmaz. Yanımda. Hemen burada içine bak."

"İçinde ne olduğunu neden sen söylemiyorsun," derken yine sırıttım. Bu sırıtmalar artık akıl sağlığımı bir hayli kaybettiğimin göstergesiydi. "Bir dene bakalım. Hâlâ sana herhangi bir konuda inanacak kadar aptal mıyım?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri beni delip, geçerken sırıtmayı bırakıp ona dik dik bakarak karşılık verdim.

"İçinde ne olduğunu ben söylemeyeceğim, al ve kendin bak."

Kutuyu bana doğru uzattı.

O kutuyu almak için ona yaklaşacağımı sanıyorsa çok beklerdi. Gözlerim kutuya odaklandığı an, Hiddenfield'a geldiği sırada büyüyle bir bardağı bile hareket ettiremeyen ben... Onu havalandırmıştım.

"Sana bir adım bile yaklaşacağımı sanmıyordun, değil mi?" diye sordum artık elimde tuttuğum kutuyla ona bakarken.

"Yanında olmama izin ver..."

Korunaklı duygularımın kilidi açıldı.

Sanki kalbimdeki bir kabuğu söktü, göğüs kafesimde bir acı peyda olmuştu. Aşina olduğum bir his yavaş yavaş karnımın aşağısından başlayıp yukarı doğru tırmanırken hiç durulmayan bakışlarıyla beni izliyordu. O sadece benim duyabileceğim kısıklıktaki sesinin kulağımı okşadığı günlerde olduğu gibi kendimi ona ait hissetmekten bir adım uzaktaydım. Hipnoz olup tüm aklımı yitirmek, saf bir teslimiyetle onun kollarının arasında tüm dünyadan saklanmak istiyordum.

Sen hiçbir zaman ona ait olmadın.

O hiçbir zaman sana ait olmadı.

Seni bu gözlerle kandırdı. Bu sesiyle kulaklarına yalanlar bıraktı. Varlığı başlı başına seni cezbederken tatlı öpücükleri sana aşama aşama ölümün soğuk nefesini verdi.

Sonra o acımasız canavar yine savunmasız gördüğü an beni ısırdı. *Güvensizlik.*

Bana ihanet eden, o da yetmez gibi yıllar sonra da beni kurban etmek için hazırladıkları bir ayine gönüllü yapmayı amaçlayan yalancı bir piçin kollarına ihtiyacım yoktu.

Hafızam aşkımın başdüşmanıydı.

"Seni tekrar unutup tekrar tanışmadığım sürece... asla yanımda olamazsın."

Gitmek için arkamı döndüm ama hızını hafife almıştım, göz açıp kapayıncaya kadar yanımda bitti ve resmen daha ben ne olduğunu anlayamadan kolumu yakaladı.

"Benden gitmeyi bırak artık, Belle!"

Bu cümle irademe bir darbe vurdu.

Kulaklarım nabız sesimle uğuldamasına rağmen net bir şekilde duyabildiğim cümlesi ve koluma dolanan parmakları korkunç bir sarsıntıya kapılmışım gibi kirişlerimi yıktı. Sanki açılan koca bir yarıktan içeri düştüm ve dünya üzerinde kalan her şey benim için anlamını yitirdi.

Yüz yüze gelmiştik, kutu aramızda kalmıştı ve bana doğru eğildiği için dudakları dudaklarımın bir milim ötesindeydi. Bedenindeki her bir adale gerilmişti, gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Nefesim o alçak yüzüne çarpıyor, onunkinin de bana çarpması işleri çığırından çıkarıyordu.

O kadar tuhaf hissettim ki hem çok tanıdık hem çok yabancı geliyordu. Jaden ve Jay zihnimde iç içe geçerken başım dönmeye başlamıştı. Midemde görmezden gelemediğim ve fazlasıyla aşina olduğum sıcaklık gözlerime ulaşmadan ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Ona karşı buz gibiydim fakat fazla soğuk da yakardı. Nefretim, aşkımla eş değerdi.

Düşünemiyordum.

Jay'in tek bir büyü gücü vardı: Beni ele geçirmek.

Varlığımın özüne kadar inebiliyor, kökümü toprağın en derinlerine saplanmış olsa bile çekip koparabiliyor ve içime akıp her bir kemiğime, her bir damarıma, her bir hücreme sızabiliyordu. Sertçe yutkunduğumda bunu algıladı, irademdeki o çatlağı fark ederek oradan içeri sızmaya hazırlandı. Bana bir adım daha yaklaştı, eğer kutu olmasa gövdesi tamamen benim bedenime yaslı olurdu.

Bir eliyle kolumu tutarken diğerini havaya kaldırıp sanki elinden kayıp gidebilecek bir tüymüşüm, havada yakaladığı kar tanesi, yere düştüğünde buharlaşıp gökyüzüne karışacak yağmur damlasıymışım gibi yanağıma dokundu.

İnfilak ettim. İçimdeki korkunç bir hissin üzerindeki kabuğu söktü; *özlemdi bunun adı.* Onu Jay Sullivan olarak tanıdığım günlerin bir yankısı.

Gözlerimi kapattım ve sadece dokunuşunu hissederek kendimi dünyadan soyutladım. Ona olan özlemim bana gemilerin bile alabora olmasına sebep olacak dev bir dalga gibi çarptı, suların altında kalıp boğuldum. Nefes alamıyordum. Eğer bana nefesini vermezse ölecektim. Eğer bana elini uzatmazsa okyanusun derinliklerinde kaybolacaktım. Eğer...

Bir telefonun çalmasıyla içine düştüğüm hezeyandan öyle sert sıyrıldım ki... Gözlerimi açtığımda anlamıştı. Bir sonraki saniyenin ona ne getireceğini, bizi ne hâle sokacağını biliyordu. Elini tutuğumda parmaklarım birer mum gibi alev almak istiyordu.

Elini indirdim. Dokunuşunun hayaleti hâlâ yüzümde dolaşırken geriye bir adım attım. Ondan uzaklaşmak kendi derimi soymak gibiydi.

Ben gerçekten de elinden kayıp gidecek bir tüydüm, havada yakaladığı kar tanesi ve yere düştüğünde buharlaşıp gökyüzüne karışacak bir yağmur damlası...

Ben bir adım uzaklaşmama rağmen kolumdaki elini çekmiyordu. Hem benim daha çok uzaklaşmamı engelliyor hem de kendisi kıpırdamıyordu. Sanki hareket etmezsek içine düştüğüm hezeyan sonsuza kadar sürebilirmiş gibi...

Bu sefer kolumu geriye çektiğimde parmağı da çözüldü, yüzü çalan telefona olduğunu bildiğim bir öfkeyle çarpıldı. Yine de elini cebine atıp telefonunu çıkarmak için bir hamlede bulunmadı.

"Aç telefonu." Kelimeler talaş gibiydi, ağzımda dağılmıştı.

"Şu an hiçbir şeyin önemi yok."

Onu bu saatte biri arıyorsa önemli bir şey olabilirdi, belki de Ay Işığı saldırısıyla ilgili bir gelişmeydi. Düşman taraftan herkes bu şekilde bilgi koparamazdı, bu anı iyi değerlendirmeye karar verdim.

Bu sefer resmen emir verir gibi konuştum.

"Telefonu aç."

Nefesini sabır dilenir gibi verdi, elini cebine atmasını ve telefonu çıkarmasını izlerken sakindim fakat hâlâ çok yakında olduğum için ekranda yazan ismi gördüğümde sükûnetim dünyayı terk etti. Ona olan bir iki dakikalık zaafım tekrar uzay boşluğuna savrulmuştu.

Diana.

Jay ekrana bakarken ilk defa gözlerinden geçenleri okumak zor olmadı. Eğer bakışı dile gelip bir cümle kurabilseydi, muhtemelen *hay sikeyim* olurdu.

Gözlerini kaldırıp bana baktığında bu sefer çok daha temkinliydi. Çok ama çok temkinli.

"Yemin derim, düşündüğün gibi..." Öyle sert bir soluk verdi ki gerçekten birazdan Tanrı'ya yakaracağını sandım. "Hay sikeyim."

Evet, doğru cümle.

Geriye doğru bir adım daha atarken gözlerimi saran karanlık, sinirlendiğimde beni ele geçiren delilik hâlimin küçücük bir göstergesiydi. Kıskançlıktan çok daha çirkin bir hisli bu. Çok daha can sıkıcı. Göğüs kafesimi yarıp geçen iğrenç bir his sarmalı.

Beni her şekilde ihanetle sınayan bir pisliğin elinde oyuncak olmuştum. Öfkem ona değil, kendimeydi ama ben nasıl her an kendi cehennemimde yanıyor, kendi cezamı çekiyorsam o da çekecekti.

"O da Ay Işığı görevinde, Belle. *Yemin derim.* Onun için beni aramış olabilir."

Sakince sordum. "Yemininin benim için bir önemi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Birden bir kemiğin kırılma sesi sokağı doldurdu.

Başkası olsa bağırırdı fakat Jay acıyla kesik bir nefes verip tek dizinin üzerine yere çöktü. Yüzündeki çizgiler çektiği acıyla belirginleşmişti. Kemiği yerine oturttuğunda kolaylıkla iyileşecekti ama bu, bunu yaptığım için fazlasıyla haz duymama engel olmadı.

"Ve sana bana bir daha Belle dememeni söylemiştim."

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri alttan bakmasına rağmen sanki bana tepeden bakıyor gibiydi. Bu çocuğun olduğu her şeyden nefret ettim. Ja-

den olarak bile savunmasızlığı beni afallatıyordu çünkü doğası o kadar görkemliydi ki dümdüz varlığı bile şu lanet olası boş sokağı dolduruyordu.

Ayağındaki kemiği yerine oturtamadan diğer dizinin de kırılması sesi duyuldu, bu sefer boğazının gerisinden gelen boğuk inilti daha çok tatmin olmama sebep oldu.

İki dizinin üzerinde bile duramadı, avuç içlerini yere dayayarak destek aldı. Önümde bana itaat eden bir köle gibi eğiliyordu.

Jay başını kaldırıp bana baktığında gözlerimin alev alev yandığını biliyordum.

"Benim karşımda daima diz çökeceksin."

Sonra arkamı döndüm ve diğer sokaktaki motoruma doğru yürümeye başladım. Jay içindeki kurdun bir yansımasını insan bedeninde gösterdi, zincirlerini koparmaya çalışan bir yırtıcı gibi öyle bir kükredi ki sanki yer sarsıldı. Sinirli, öfkeli ya da bambaşka bir duyguya sahipti, umurumda değildi.

O biblo suratla ve o diktatör babasıyla birlikte geberip gidebilirdi.

Motorun koltuğunu yukarı kaldırıp içindeki saklama bölmesine kutuyu koydum, sonra tekrar oturağı düzeltip üzerine binerek gaza bastım. Tüm çıkışları tuttularsa Hiddenfield'dan çıkmam düşündüğümden daha uzun sürebilirdi, bu yüzden önce kendime sakin bir alan bulmayı hedefledim.

Bir süre düşündükten sonra Eden'ın annesini saklandığı evin olduğu bölge en ideal yer gibi gelmişti, bu yüzden Rustynail tarafına doğru sürdüm. Yol boyunca bir şey düşünmemek için rüzgârın yüzümü çizmesine, motor kullanmanın zorluğuna odaklandım.

Sonunda kendime uygun bir yer bulduğumda yarım saat geçmişti. Motoru bir ağacın altına park edip geniş bir gövdenin altında yere çökerek kutuyu zemine koymuştum. Jay ile yaşadığım an zaten beni allak bullak etmişti, bir de kutunun içinde ne olduğunu düşünürken bedenim iyice kendini kaybetmişti. Ellerim titriyordu.

Sakin kalmak için dudağımı yaladım, derin bir nefes verdim ve gözlerimle kısaca tekrar etrafı taradım. Ne kadar oyalansam da kaçış yoktu, bunu yapacaktım. Marcus'u bu kadar dehşete düşüren şey beni ne hâle sokar bilmek istemesem de Jay'in bu kutuyu Dorchaların yuvasında neden açmamı istemediğini merak ediyordum.

Parmaklarım söz dinleyip karton kutunun kapağını kavradı ama hükmüm ancak o kadarına yetebildi. Jay'in kutusu gibi kilitli değildi, açmakta zorlanmayacaktım ama bir türlü kapağı kaldıramıyordum.

Hadi. Hadi. Aç şunu!

İç seslerim beni harekete geçirmek için uğraşırlarken bedenim kasılmaktan en az yanımdaki ağaç gövdesi kadar sertleşmişti. *Makas Eller*[15] gibiydim sanki, parmaklarımın yerinde makaslar vardı ve ben sıradan uzvumu kullanamıyordum.

Derin bir nefes daha aldım ve kapağı kaldırdım birden.

Odaklanmakta sorun yaşayan gözlerimi birkaç dakika kırpıştırdım. Sanki dibi görünmeyen bir kuyuya bakıyormuşum gibi biraz daha eğildim, algımın açılmasıyla kaşlarım hafifçe çatıldı.

Kaskatı elimi içine uzatıp parmaklarımın kavradığı şey bende bir aşinalık hissi oluşturdu. Bu anı Jay'in kutusunu bulduğumda da yaşamıştım. Gözlerim gördüğü şeyi algılamak isterken aklım bana asla bir yanıt vermiyordu.

"Bu da ne sikim böy..."

Dehşet beni öyle bir çarptı ki elimdeki şeyi düşürdüm. Sanki önümde kocaman bir piton üzerime atılmaya hazır gibi geriye kaçtım, yerde sürünerek gerilerken postallarım yapraklara sürtündü. Sırtım ağacın kabuklu gövdesine yaslandı ve ağzım yaşadığım şokun etkisiyle açıldı.

Zemin kelimenin tam anlamıyla ayaklarımın altından kaymıştı.

O piton tarafından ısırılmışım gibi felce uğramıştım. Soluklanmak için içime kocaman bir nefes çektim ama yok, oksijen yoktu.

"Bu... Nasıl... Ne?"

Kafamın içinde her bir yana dağılan parçalar birleşmeye başlarken farkındalık üzerime bir çığ gibi çöktü, ortaya çıkan cam parçası keskin ucunu aklıma batırdı ve gerçeği iyice algılamanın şokuyla daha da kaskatı kesildi. Nasıl bir akıl oyunuyla sınanıyordum ben böyle?

Nefes nefese öne atıldım, yere düşürdüğüm şeyi elime aldım ve birkaç dakika daha kocaman gözlerle ona baktım. Gerçekliğini sorgulamak ister gibi elimde çevirdim ve arkasındaki bir şey dikkatimi çekti.

Bu...

Kalbim güç bela atıyordu, her an ortadan ikiye ayrılacak gibiydim. Elimi boğazıma götürüp nefes aldığımda kolyemin zinciri avuçlarıma sürtündü. Kolyemi sıkı sıkı kavradım, o kadar sert sıktım ki tenime gömüldü.

Gördüğüm şeyi gözlerimin önünden savuşturmak ister gibi başımı iki yana sallıyordum ama kutu hâlâ orada olduğu için bu hareketim nafile bir çabaydı. Göğsüm katranla şişti, kalbim içinde can çekişti. Acı çeken bir hayvan gibi boğazımın gerisinden bir ses çıkardım.

---

[15] 1991 Yapımı, Jhonny Depp'in makastan elleri olan bir karakterin olduğu Tim Burton filmi. (y.n.)

Ailemi kaybettiğim gün aldığım haberden sonra bir daha mümkün olabileceğini düşünmediğim bir ıstırap içime doldu. Ellerimi başımın arkasına koyup öne eğilerek o günden daha korkunç bir sesle öyle bir çığlık attım ki ağaçlardan yükselen kanat sesleri gökyüzüne tırmandı.

Korkunç şiddette bir sarsıntıya sebep olan canavarı serbest bırakmışım gibi toprak gümbürdedi, yer yarıldı. Kontrolünü kazandığımı sandığım gücüm çatırdadı ve kolyem sanki tenimi kesiyor gibi bir acı oraya yayıldı. Derimin altında kıpırdanan gücümü iliklerime kadar hissediyordum, kolyeme hapsolan kısmından birazını daha serbest bırakmıştım.

Gücüm artık daha kuvvetliydi.

Ruhum ise bana bile oyun oynadığı için çok daha tehlikeli.

BÖLÜM 12: BAŞAVCILAR

♪ *Zack Hemsey "Teachings of a Ronin"* ♪

Kaleb Rane

Kalen Rane, Ay Işığı'nın otoparkında motoruna yaslanmış hâlde dururken gözlerini kısarak kendisine yaklaşan kıza baktı.

Üvey kardeşine.

İlk aşkı olduğunu düşündüğü kıza.

Diana Withmore, zarif adımlarla kendisine doğru yürürken saçlarını sıkı sıkı atkuyruğu toplamıştı ve bedenini tamamen saran siyah bir tulum gitmişti. Zayıftı, narin bir yüzü vardı ve soğuk güzelliği bir noktada herkesin ilgisini çekerdi. Bir zamanlar Kaleb'ın da çekmişti... Aşk sandığı bir duyguya kapılmıştı, şimdi ise anlıyordu ki Laura Sullivan'a hissettiği şeyle kıyaslanamazdı bile.

Eğer o aşksa, Laura'ya hissettiği tarifi imkânsız bir şeydi.

Kaleb o zamanlar için bunu düşünmese de şimdi fazlasıyla farkındaydı; Diana güzelliğinden daha soğuk bir kalbe sahip, hesapçı ve manipülatördü.

Avcı hiyerarşisinde Rane ailesi, eyalet lideri kadar üstteydi. Böyle bir ailenin üyeleri olağanüstü hâl olmadığı sürece avlanmak zorunda değillerdi. Hayır, av işleri şu şekilde yürürdü: Çaylak olarak eğitime başlardın ve ava giderdin, bu yüzden her görevde daha çok çaylaklar bulunurdu. Eğitim bitince kıdemli bir avcı olurdun; ava gider, bunun karşılığında da Lider'den para desteği alırdın. İstersen eğitmen olur, o şekilde geçimini sağlardın. Ya da keyfi olarak avlara katılırdın.

Kaleb'ın annesi keyfi olarak katılanlardandı ve gittiği bir av sırasında öldürülmüştü.

Kaleb ona o gün kendisini de götürmesi için ne kadar çok yalvardığını hatırlıyordu. Annesi kabul etmemişti fakat Kaleb kendini ispatlamak isteyen bir ergendi ve onun peşine takılmıştı. Şimdi ise Tanrı şahit, ne çok pişmanlık duyuyordu bu yaptığından... Başını eğerek burun kemerini sıktı ve o günün hatıralarını kafasından silmek için beyninde bir temizlik yapmaya çalıştı. Fakat o son anı hatırlayıp kalbine bir kesik atmadan kafasının içi asla temizlenmiyordu.

Annesi onu takip ettiğini fark ettiğinde çoktan Dorchalar işin içine girmişti ve oğlunu korumak isterken dikkati dağıldığı için öldürülmüş-

tü. *Evet, annesi Kaleb yüzünden ölmüştü.* Yıllardır aşamadığı yegâne gerçek buydu.

Sawyer Rane, oğluna ve karısına hiçbir zaman düşkün olmamıştı; yine de karısının ölümüne sebep olduğunu düşündüğü için oğluna daha da bir uzaklaşmıştı. Yeniden evlendiğinde ise Kaleb üvey anne ve kardeş istememişti fakat bunu dile getiremedi. Kendisini yeterince suçlu hissediyordu, bir şey söylemeye hakkı olmadığını düşünüyordu ki söylese bile babası onu asla dinlemezdi. Hatta babası, bu seferki karısına ve üvey kızına düşkün olmayı bile tercih etmişti... Onları seviyordu. *Ya da ona benzer bir şey.*

Kaleb, Rane ailesinden kimsenin kalbinde gerçek sevgiyi barındırdığını düşünmüyordu.

Diana iyice yaklaşıp birkaç adım ötesinde durduğunda Kaleb artık onun gerçek yüzünü bildiği için farklı bir gözle izledi. Eskiden onu kabullenmekte zorlanmıştı fakat bir gün, Kaleb yine odasının penceresinin önündeki garaj çatısına çıkarak kiremitlerin üzerine oturmuştu; yıldızları izliyor, annesinin oralarda bir yerde olup olmadığını merak ediyordu. Böyle bir günde savunma duvarlarından sızmıştı Diana; yanına gelmiş, onunla beraber yıldızları izlemişti. Kaleb bir süre sonra elinde olmadan kendini ona karşı farklı hisler beslerken bulmuştu.

Şimdi ise Diana'nın kendisiyle neden yakınlık kurduğunu anlıyordu.

Bu şekilde hem evde refah ortamını sağlamıştı hem de eğitimde. Rane ailesi katı kurallarıyla bilinirdi. Kaleb evde sürekli Diana'nın aşırılıklarını örtbas ediyor, kaçmak istediği bir parti olduğunda onu götürüyor ve eğitim alanında onu koruması altına alıyordu. Kaleb'la takılırsa Diana tam bir Rane olarak anılırdı, tam da bu sebeple tüm şirinliğini kullanarak kendisini ayartmıştı.

Kaleb bu gerçeği fark etmiş, eğitimi bittiği an kasabayı terk etmişti. Hem evde mutlu değildi hem de üvey kız kardeşinin kendisini kullanırken Jay Sullivan'a gösterdiği gerçek ilgi sinirlerini bozmuştu.

Şimdi düşününce Kaleb bunun da bir çıkarla başladığına emindi, Mutlak Lider'in oğlunu tavlamak Diana için biçilmiş bir kaftandı. Fakat sonrasında bu kalbi gözleri kadar buzdan olan kızın bile Jay'e karşı bir şeyler hissetmekten kendini alıkoyamadığını biliyordu.

Bunu şu an bile anlayabiliyordu çünkü Diana gözlerini kısarak kendisine baktı ve "Jay nerede?" diye sordu,

Kaleb tek kaşını kaldırıp sorgularcasına karşılık verdi. "Yetkili benim, bir sorun mu var?"

Ay Işığı'nda gerçekleşen bir saldırı için buradalardı. Diana genelde avlara katılmazdı fakat son zamanlar bir hayli canı sıkılıyor gibi görünüyor-

du veya Jay ile konuşmanın fırsatını kolluyordu. Ne yazık ki Jay Sullivan ortalığı resmen *elli altı eden* kız arkadaşının peşine düştüğü için fazlasıyla meşguldü.

Diana, huzursuzca kıpırdandı. "Onunla bir şey konuşacaktım."

"Anlaşılan bir sorun yok. O zaman Başavcı olarak ben söyleyeyim; saldırı bastırıldı, yakalanan Dorchalar mahzene götürüldü. Yani burada bir işin kalmadı. Eve dön ve annenle beraber uyku öncesi cilt bakımınızı yapın."

"Hayır, onu öylesine aramıyorum. Onunla konuşacağım önemli bir konu var," dedi Diana dişlerini sıkarak.

Kaleb kollarını gövdesinde bağlayıp kaşlarını daha çok kaldırdı. "Onu aramayı denedin mi?"

Diana yüzünde sahte bir tebessüm yerleştirdi. "Yaklaşık bir dakika önce denedim, Einstein. Telefonumu açmadı." Kaleb kayıtsız bir ifadeyle yüzüne bakmayı sürdürünce Diana ayağını yere vurup çocuk gibi tepinecek gibi duruyordu. "Ona ulaşmamı sağla."

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü Kaleb," dedi Diana. "Baban ve amcanın konuşmalarına kulak misafiri oldum, içeriğini öğrenmek istiyorsa benimle konuşmalı."

Kaleb birden dikkat kesildi. Kendisi aile evine uğramazdı, bu yüzden amcası ve babasının konuşmalarına kulak misafiri ancak Diana olabilirdi. "Ne duydun?" diye sorduğunda Diana zafer kazanmış gibi görünüyordu.

Genç adam derin bir nefes verip bezgin bir şekilde elini kotunun cebine soktu ve telefonunu çıkardı. Telefon son çalışta açıldığında Diana kendi araması yanıtlanmadığı için daha çok bozulmuş görünüyordu. Bu Kaleb'a gizliden gizliye zevk verirken kahverengi gözleri alayla kısıldı.

"Sullivan?" diyerek giriş yaptı telefonun ucundaki Jay'e.

Bir dizi küfür ve homurdanma kulağına dolduğunda Kaleb'ın yüzündeki alay ifadesi silindi, anlam vermek isteyerek kaşları çatıldı. "Ne?"

"*Sikeyim böyle işi!*" Homurdanma sonrası telefonun ucundaki Kaleb'ı hatırlamış gibi dişlerinin arasından bir soru geldi. "*Ne var, Kaleb?*"

"Ne halt dönüyor orada?" diye sordu Kaleb kaşları biraz daha çatılırken.

"*Kırık bacağımı düzeltiyorum.*"

Kaleb bir anlığına afalladı, sonra kaşları bu sefer gökyüzüne kadar havalanırken, "Kırık bacağını düzeltiyorsun?" dedi.

"Papağan gibi tekrar etme," dedi Jay dişlerinin arasından. "Siktiğimin kırık bacağını düzeltiyorum. Yaklaşık bir saniye önce de diğer *siktiğimin* kırık bacağını düzelttim."

Kaleb, Diana'ya yan bir bakış attı, onun da konuşmaları duyduğunu biliyordu. Uzağa gitse bile kulak kabartacağına emindi, bu yüzden zorlamadı. "Bunun detaylarını bir hayli merak etsem de sana bir şey söylemek için aradım," dedi, o sırada Jay muhtemelen tam kemiği oturttuğu için sinirle soluyordu.

"Ne?" diye sordu Jay tahammülü kalmadığını belli edercesine.

"Diana seni arıyor."

Jay'in sesi kısa bir an kesildi, o an Kaleb onun derin bir nefes aldığını anlamıştı. "Ona söyle, beni bir daha ebediyen aramasın."

Kaleb, Diana'nın duyduğunu bildiği için alayla kaşlarını kaldırıp ona baktı. Genç kızın yüzü düşmüştü ama bozuntuya vermemeye çalıştı. Tam Jay'in telefonu kapatacağını anladığı sırada Kaleb konuya girdi. "Babam ve amcamın konuşmalarını duymuş, onunla ilgili."

İşte o an Jay'in sesi gerçekten kesildi, sessizce Kaleb'ın söylediği şeyi değerlendirdi. "Talim alanına gelmesini söyle."

Telefon kapandı.

Kaleb'ın son söylediğini iletmesine gerek yoktu, Diana talim alanında onunla buluşacağını duymuştu. Bu fırsatı yakaladığı için içten içe sevinmiş görünüyordu, gri gözlerinde belli belirsiz bir parlama vardı.

Kaleb tekrar motoruna yaslanıp onun hâlâ kıpırdamadığını görünce eliyle gitmesi için teşvik etti.

Diana hareket etmedi, dişlerini sıkarak üvey kardeşine bakıyordu. "Bana böyle kaba davranmayı ne zaman bırakacaksın?"

Kaleb tekrar kollarını gövdesinde birleştirdi. "Üvey abilik oyununu oynayamayacak kadar yoğunum, Diana," dedi kayıtsız bir ifadeyle. "Sana artık âşık da değilim."

Diana bu açık sözlülük karşısında afallamıştı, yine de istifini bozmamaya çalıştı.

"Onun dışında ben herkese böyle davranıyorum, şahsi algılama."

Kaleb'ın gözleri onun omzunun gerisinden arkaya kaydı ve tüm bedeninde uyarı sinyalleri çalmaya başladı. *Böyle işin...*

Sarışın, topuklu botları otoparkın zeminini titretircesine yanlarına geliyordu.

Kaleb biraz sonra kopacak kıyamete rağmen Diana'ya baktı ve gözlerinin içi gülerken sessizce dudaklarını oynattı. "*Ama bu kıza öyle bir âşığım ki...*"

"Rane ailesi!" diyen şen bir ses duyuldu ama altında yatan bariz ima çamur gibi Diana ve Kaleb'ın üzerine sıçramıştı. "Abi-kardeş, arayı mı kapatıyorsunuz?"

Kaleb kendisine gelecek darbeye hazırlıklıydı, her an yüzüne bir yumruk yiyebilirdi. Laura'nın yanakları soğuk havadan kızarmış, üzerine giydiği hâkî yeşili kazağın yakasındaki fermuarını güzel boynunu kapatacak kadar yukarı kadar çekmişti. Altında siyah bir tayt vardı. Su yeşili gözleri kedi gibi kısılmış, her an bir tırnak atacak gibi Diana'ya bakıyordu.

Kaleb ona bayılıyordu, bu hislerin yoğunluğu kendisi için de yeni bir şeydi.

"Jay'i arıyormuş, ulaşamamış," dedi dişi Sullivan daha fazla delirmeden. "Benden ulaşmamı istedi."

Laura abartı bir şekilde sırıtırken Diana'ya bakıyordu. "Bak sen." Kaleb'a döndü, avını yemeden önce dişlerini gösteren bir yırtıcı gibiydi. "Sen de onun dediğini yaptın mı?"

Kaleb temkinli bir şekilde cevapladı. "Önemli bir şey olabilir."

Laura gözlerini sanki mümkünmüş gibi daha da kısarak tekrar Diana'ya döndü. "Neymiş o önemli şey?"

Diana güler gibi bir ses çıkardı. "Sana neden söyleyeyim, benim için favori Sullivan sen değilsin."

Laura'nın gözleri artık iki çizgi hâlindeydi, yüzündeki sırıtma solarken eliyle kışkışlama hareketi yaptı. "Erkeklerimizi boş bulduğunda sivrisinek gibi etraflarını sarıyorsun. Eh, Annabelle burada değil ama sen onun yokluğuyla bile baş edemezsin."

Kaleb bu kıza tapıyordu.

Resmen bir alev topuydu, Kaleb'ın içinde kocaman bir yangına neden oluyordu. Sinirlenince o ışıldayan gözleri, iyice kızaran beyaz teni ve her bir teli altın gibi parlayan saçları. Meşhur Sullivan genleri bir kenara bırakılırsa ruhu da en az görünüşü kadar etkileyiciydi.

Fevriydi -*Kaleb ondan yediği ilk yumruktan önce bile bunu anlamıştı*-, sivri dilliydi ve egoistti. Tüm bunların yanında ise yumuşacık bir kalbi vardı. Düşünceliydi, üzüntülerinden kaçarken bir kutu *Nutella*'yı anında bitirmek isteyecek kadar tatlılaşıyordu. Egosu her an olsa da karşısındakini de yüceltmekten geri durmuyordu. Kaleb kendisini onun yanında çok görkemli hissediyordu, işe yarar ve sevilesi...

Hiddenfield'ı terk ettiğinde ne kendine güveni vardı ne de sevgisi. Dağıtmıştı, çalıştığı barlarda tanıştığı kadınların kollarda uyanmıştı ve evet, grup seks bile yapmıştı. Sonra her şeyden o kadar sıkıldığı bir noktaya gelmişti ki bir gün yine çocukluğundaki gibi gökyüzüne bakmış, annesinin oralarda bir yerlerde olup olmadığını düşünmüştü. Eğer oradaysa Kaleb'dan utanırdı, onun o hâllerini görmek üzülmesine sebep olurdu.

O günden sonra Kaleb kendisine çekidüzen vermeye karar verdi ve Hiddenfield'a geri döndü. Her ne kadar Rane ailesine katılmak gibi bir arzusu olmasa da kendi köklerinin bağlı olduğu yerde sulanmak istiyordu ancak burada yeşerebilirdi.

Düşündüğü gibi de oldu, sadece planladığı şekilde değil.

Bir kızla tanışabileceğini düşünmüyordu. Birini sevebileceğine ihtimal bile vermiyordu. Ama bir kız, üstelik bir *Sullivan*, onu sulamıştı; Kaleb gövdesi kalın, dalları geniş ve gölgesinde daima onu saklamak isteyen bir ağaçtı artık.

"Şu tüm evinizi kana bulayan, babanın öldürmek için can attığı kızdan mı bahsediyorsun?" diye sordu Diana yüzünde zalim bir tebessümle.

Laura ciddi ciddi kasılmıştı, Kaleb onun dikleşen omuzlarından anlıyordu. Buna rağmen sanki Diana gerçekten bir sivrisinekmiş gibi elini silkeledi. "Vızıldayıp durma, *Denise*."

"İsmim, *Diana*."

Laura sanki onun sesi en ücra köşelerden geliyormuş da kendisi son anda duymuş gibi, "Ah, sen hâlâ burada mısın?" dedi. "Hadi, git artık. Yoksa ben erkek arkadaşımın dudaklarına yapışırken bizi mi izleyeceksin?" Suratını buruşturdu. "Bu çok uygunsuz bir fantezi, *Dakota*."

Diana suratını ekşitti. "Seninle uğraşamayacağım," dedi sinirle solurken.

Sonunda arkasını dönüp gittiğinde Laura bir süre daha onu izledi, ardından Kaleb'a döndü ve kısık gözlerle onu süzdü. "Bu kıza yardım ederken aklından ne geçiyordu?"

Kaleb omuz silkti. "Babam ve amcamı konuşurken duymuş. Elinde Jay'in işine yarar bir bilgi olabilir."

Laura önüne düşen tutamları sinirli bir nefes eşliğinde geriye savurdu. "Annabelle şunu bir delilik anında yaksa keşke."

Kaleb ona gülümsedi. "Çok tatlısın, bunu biliyor muydun?"

Laura, sanki hakarete uğramış gibi abartılı bir iğrenme sesi çıkardı. "Tatlı mı?" dedi suratını ekşiterek. "Seksi, evet. Ateşli, *pek tabii*. Ama tadı? Hayır!"

Kaleb sırıtırken onu kendine çekip, "Sen neden evde değilsin?" diye sordu. "Sana arkadaşlarınla kalmanı söylemiştim."

"Evde kimse kalmadı ki!" dedi Laura omuz silkerek. "Samantha ve Alexis ufak çaplı bir kriz yaşadı. Jay'in Marcus'u bağlayıp her gün bir uzvunu yiyeceğini düşünmüştüm ama belli ki onu serbest bırakmaya karar vermiş, Marcus geri geldi. Onları Şarap Evi'ne bıraktım, ardından bir de buraya bakayım dedim." Ellerini Kaleb'ın göğsüne koyarken gözleriyle etrafı süzdü, bazı çaylaklar otoparktalardı, bazıları içerideki zayiatı hallediyordu. En zararlı çıkan Koca Jo olmuştu; bardaki içkilerin hepsi kırıldığı için adam resmen sinir krizi geçirmişti.

"Jay, Marcus'u bırakmış mı?" diye sordu Kaleb parçaları birleştirmeye çalışırken.

Laura yüzünü kendisine çevirdi. "Evet. Ne oldu?"

"Onu aradığımda biraz... *meşguldü.*"

Laura'nın kavisli kaşları daha da yay gibi oldu. "Neyle meşguldü?"

"Kırılan bacak kemiğini yerleştirmekle..."

Laura'nın ağzı *O* şeklini aldı. "Kırılan bacak kemiğini yerleştirmekle mi?"

Evet, insanda tekrar etme isteği uyandırıyordu.

"Bir saniye önce de diğerini yerleştirmiş."

Acısını düşünürken Laura'nın yüzü daha da buruştu. "İki bacağı da mı kırılmış? Bunu kim yapmış ki?"

Kaleb omuz silkti. "Henüz bir bilgim yok." Sonra ilgisi hızlı bir şekilde Laura'nın fazlasıyla dolgun dudaklarına kaydı ve Kaleb'ın anında nefes alıp verişi değişti. "Demek evde kimse kalmadı..." dedi kısık bir sesle.

Laura'nın yanakları anında pembeleşmişti. Her ne kadar afili bir manyaklığı olsa da yeri geldi mi tatlı bir kediye dönüşüyordu. "Aklında bir fikir mi var?" dedi dudağını bükerek.

Kaleb'ın ağzının köşeleri yavaş yavaş yukarı doğru kıvrıldı, yüzünde şeytani bir ifadeyle ona bakarken Laura'nın da gözlerinde aynı parıltı peyda olmuştu.

"Şu banyondaki mumlardan..." dedi Kaleb derinden gelen bir sesle. "Kaldı mı demiştin?"

Kaleb Laura'nın evine geldiğinde tam üst kata çıkıyordu ki Jay Sullivan'dan bir arama geldi; onu da talim alanına çağırıyordu.

Diana her ne kadar Jay'le yalnız kalmak için fırsat kolluyor olsa da Kaleb'ın böyle bir derdi yoktu, onun yalnız kalmayı kolladığı Sullivan başkaydı.

Sinirle soluyarak talim alanına geldiğinde bile aklı hâlâ sarışındaydı. Onunla banyoda, o renkli mumlar eşliğinde yapabileceklerini düşünürken bedeninin ısınmasını görmezden geldi, Sarışın'ın asık suratlı abisi kendisine bakarken de bunu yapmakta zorlanmadı.

"Evet?" dedi tek kaşını kaldırıp Jay Sullivan'a bakarak. "Umarım önemli bir şey için gelmişimdir."

Günün doğmasına birkaç saat kalmıştı, talim alanı tamamen boştu. Diana da ortalıkta görünmediğine göre Jay onu göndermiş olmalıydı zira Kaleb, Diana'nın kendi isteğiyle gideceğini düşünmüyordu.

Jay ringlerden birine yaslanmış dururken kollarını gövdesinde bağlamıştı. "Seni görmeyi öyle arzuladım ki sabahı bekleyemedim, Rane. Beni affet."

Kaleb göz kapaklarını düşürüp eski rakibi, şimdiki kayınbiraderine ters ters bakarken, "Bu kadar acelesi olan şey nedir?" diye sordu.

Jay derin bir nefes verdi. Kollarını gövdesinden çözüp bir elinin parmaklarını saçına daldırdı. "Baban ve amcan yarın bir darbeye hazırlanıyor."

Kaleb'ın gözleri şimdi daha ciddi, daha bir açık bakıyordu. "Ne?" dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak. "Diana bunu mu söyledi?"

"Onları konuşurken duymuş. Babanın Abraham'la iş birliğine yatkın olduğunu hep biliyorduk. Bunun için benim Diana'yla berabermişim gibi görünmem bile gerekti." Başını geriye atıp ringin halatlarına ensesini dayadı. "Elbette bu uzun süreli bir çözüm değildi, oyuna devam edemedim. Görünen o ki baban Abraham'la iş birliğini ilerletmiş, amcan Skyler'ı da yanına çekmiş."

"Babamı anlarım ama Skyler, Barthram Sullivan'a ihanet etmeyi aklından bile geçirmez."

"Malikânede yaşananlar," dedi Jay. "Skyler'ın da Barthram'a karşı olan güvenini zedelemiş olmalı. Biliyorsun ki aynı şey yedi yıl önceki Tetrad Günü de yaşandı. Barthram herkesi bir duyurusu olacağını söyleyerek bir araya topladı, bir tören veya bir kutlama için geldiklerini sanan herkes bir kıyımdan geçti. Doğum günümde yaşanan katliam da onun küçük bir yansıması."

"Artık Barthram'ın peşinden giderlerse güvende olduklarını düşünmüyorlar," dedi Kaleb.

Jay onaylar gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Abraham başa gelirse ilk işi babam ve beni yok etmek olur. *Bir de Laura'yı.*"

İşte şimdi Kaleb kalp yakıcı bir gerginliğin vücuduna yayıldığını hissetti. Parmakları avuçlarına gömülürken eli yumruk hâline gelmişti. Dönüşüm geçirmek istiyordu, sinirlendiğinde hep bu hissi taşıyordu. Kurt olmak sanki doğasını daha iyi yansıtıyordu. İlkel bir vahşilik.

"Babanı yanımıza çek," dedi Jay.

"Babamla aramın nasıl olduğunu en iyi sen biliyorsun."

Birden ortam sessizleşti, ikisi de tuhaf bir havanın etraflarını sardığını hissedebiliyordu. Bir zamanlar rakip olsalar da sonrasında *arkadaş* gibi bir şeye dönüşmüşlerdi. Kaleb ona babasını anlatmıştı, evdeki sorunlardan biraz da olsa bahsetmişti.

Jay'in de kendisine anlattıkları vardı. Şimdi bakınca taşları biraz birleştiriyordu ama bunu ona soramazdı. O zamanlar iç açma konusunda kötülerdi, şimdi ise çok daha kötüydüler.

"Fakat..." Kaleb'in aklına gelen düşüncenin etkisiyle dudağının kenarı memnun bir şekilde havaya kalktı. "Babamın tek zaafı karısı ve onun küçük kızı değil."

Jay'in gözlerinde hesapçı bir ifade belirirken Kaleb'ın cevap vermesini bekledi.

"Eyalet liderliği."

Jay'in bu sefer iki kaşı kalktı. "Rane ailesinin eyalet liderliği peşinde olduğunu sanmıyordum."

Kaleb omuz silkti. "Skyler değil çünkü o Hiddenfield'ı terk etmek istemiyor. Lakin babam bir zamanlar buradan gitti, şimdi de gidebilir. Ve eyalet liderliği hayali olduğunu hep hissediyordum, hatta buna eminim."

Jay düşünüyor gibi gözlerini yere dikti. "Hiçbir eyalet lideri koltuğunu kolay kolay bırakmaz."

"Barthram için zor değil," dedi Kaleb. "Bir tanesini kaldırabilir."

Jay başını iki yana salladı. "Babam ahlaktan yoksun, çıkarcı ve kurnaz olabilir ama kendisine ihanet etmeyen bir lideri asla yerinden kaldırmaz. O, liderlere saygı duyar. O mertebe onun için kutsal bir şey."

Kaleb kafasındaki çarklar çalışırken, "O zaman ihanet eden bir tanesini bulalım," dedi. "Gücün yozlaştırdığı biri mutlaka vardır."

Jay'in bakışları karanlıkta tıpkı kardeşinin kedi gözleri gibi kısılmış, parlıyordu. "Yarına kadar zamanımızın olması işi zorluyor ama bir araştıracağım." Sonra yerinden doğruldu ve dış kapıya doğru yürümeye başladı. "Toplantıdan önce haberleşiriz."

"Yürüyüşün biraz aksak mı, Sullivan?" dedi Kaleb onun arkasından. "Kırık kemiklerinden biri yanlış kaynadı sanırım."

Tamamen onunla uğraşmak için yapıyordu. Jay'in yaralandığı çok nadir olurdu, olanlar da genelde aynı kişi tarafından yapılmıştı ve daha afili şeylerdi: kalpten hançerlenme, zehirlenme... Kırık bacaklar Kaleb'da gülme isteği uyandırıyordu.

Jay yine kendinden emin yürüyüşüyle alandan çıkıp gitmek üzereydi, Kaleb'ın söylediği şeyi duyunca karşılık olarak seslendi.

"Siktir git, Rane! Bu bacakla bile seni alt edebileceğimi biliyorsun. Daha önce de ettiğim gibi."

"O zamanlar küçüktük, Sullivan. Artık senden daha kaslıyım."

Jay, tekrar seslendi. "Hâlâ senden daha hızlıyım."

"Siktir git, Sullivan!"

Jay'in sesi tekrar duyuldu. "İşte şimdi tekrar anlaşmaya başladık."

Kaleb istemsizce onun arkasından kahkaha atmadan edemedi.

Kaleb, Sullivan malikânesine geldiği andan beri gergindi fakat dimdik duruşu ve mimiksiz yüz ifadesiyle bunu yansıtmıyordu. Her zaman işlerin dışında gibi görünürdü; umarsız, ilgisiz... Şimdi de babası oturduğu yerden göz ucuyla kendisine bakarken aynı şekilde durmayı sürdürüyordu.

Bir askerden fazlası değildi. Bir koruma. Mutlak Lider'in Başavcısı.

Toplantılarda Başavcıların bulunması garip karşılanmazdı, arada katılım sağladıkları oluyordu. Önceden olsa bunu sadece Jay Sullivan ve Eden Kingswell yapabilecekken şimdi Kaleb Rane buradaydı.

Kaleb'ın bir Başavcı olabileceği asla akla gelmezdi. *Bir Sullivan'a âşık olacağı da öyle.*

Barthram diğerlerinden daha yüksekte duran koltuğa sanki bir tahtmış gibi kral edasıyla otururken diğer liderlere göz gezdiriyordu. Bir dirseği masadaydı, parmağı hafif bir ritim tutuyordu ve kızınınkilere benzeyen delici su yeşili gözleriyle odadaki herkesi huzursuz ediyordu. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, siyah saçları geriye doğru şekil almıştı. Yaşından daha genç görünse de göz kenarlarındaki kırışıklıklar vakur bakışlarına olgunluk katıyordu.

Onun sağ tarafında Abraham Sullivan vardı. Açık renk saçlarıyla Barthram'a benzemiyordu fakat göz renkleri aynıydı. Geriye doğru yaslanmış, bir elini masaya koymuştu. Abisinin aksine daha rahat görünüyordu.

Barthram'ın solunda ise Victor Sullivan bulunuyordu. Genelde makul olan kardeş oydu, Kaleb'in duyduğu kadarıyla adalete önem verirdi. Jay, onun abisine yapılacak darbede yer almadığına kesinlikle emindi. Onla-

rın ardından eyalet liderleri geliyordu, sonra ise amcası Skyler ve babası Sawyer.

İplerin gergin olduğu odada ağırlaşan havadan bile belliydi. Barthram herkesi selamlayıp toplantıyı başlattığından beri kimse ilk sözü almak istemiyor gibi sessizce bekliyordu.

"Evet, beyler," dedi Barthram gözleri parıl parıl parlarken. "Bölgelerinizdeki sorunları siz mi anlatırsınız, ben aklınızı mı okumaya çalışayım?"

Kıpırdanmalar oldu. Herkes kısa bir an birbirine baktı, Abraham ise gözlerini masadan ayırmıyordu. Kaleb, bir duvar kenarında ellerini önünde birleştirmiş heykel gibi kıpırtısız duruyordu ama buradan bile onun dudaklarında bir tebessümün hayaletinin dolaştığını net bir şekilde görebiliyordu.

Chicago Lideri kıpırdandı. Kaleb önceden olsa hiçbirisini tanımazdı fakat şimdi bir Başavcı olduğu için dersine iyi çalışmıştı. Her eyaletin liderinin aynı anda burada toplanması mümkün değildi, her toplantıda liderler değişebiliyordu. Özünde burada bir karar çıkardı veya bir konu konuşulurdu, sonuçlar diğer tüm liderlere telefon ya da birebir görüşmelerle aktarılırdı.

"Dorchaların saldırılarının arttığı hepimizce malum," dedi Chicago Lideri. Konuşurken sanki bir tedirginlikte vardı üzerinde, Barthram'ı kızdıracak bir şey söylemekten çekiniyor gibiydi. Kaleb bu adamın diğerleriyle iş birliği içinde olmadığına biraz da olsa emin oldu. "Ama bizim kafamızı karıştıran diğer saldırılar."

"Praesidiumların insanlardan yeni yeni türettiği şu melunlar," dedi Tennessee Lideri. "Bir isim bile koyamayacağımız kadar kısa süre geçti ama başımızı Dorchalar kadar ağrıtmaya başladılar."

"Chicago da henüz rastlanmadılar ama bu gidişle bize de ulaşmaları mümkün görünüyor," dedi Chicago Lideri tekrar söze karışarak. "Pennsylvania Lideri orada bazı vakaların görüldüğünü söyledi."

Barthram sessizce konuşanları dinlerken Abraham abisine döndü. "Şu yakaladığın Praesidium çaylağı ne oldu? Ondan bir bilgi alınamadı mı?"

Barthram kardeşine bakarken gözlerinde resmen bir şimşek çakmıştı. Bu konu onu yine güçsüz gösterecek bir hamleydi, yine de istifini bozmadan Abraham'a karşılık verdi. "Çaylak kaçtı."

Masada huzursuz kıpırdanmalar oldu.

Barthram sırtını geriye yasladı, en az Abraham kadar rahat göründü. "Ya da kaçırıldı, önemi yok," derken yüzüne yavaş yavaş tekinsiz bir gülümseme yerleşti. "Çünkü bu işin başında kimin olduğunu buldum."

O an Kaleb hemen gözlerini Abraham'ın üzerine dikmişti; onun her bir yüz kasını inceledi, gözlerinin bakışını değerlendirdi ve kesinlikle rahatsız hissettiğini anladı. Yine de bu onun için giderilmeyecek bir his değildi çünkü Praesidium Cadılarının başı olan Kandiss kasabadan kaçmıştı.

"Kim?" diye sordu Sawyer Rane'in yanında oturan Ohio Lideri.

Barthram keskin bakışlarını ona yöneltip cevap verdi. "Kandiss Clemente. Hiddenfield Lisesinin Klasik Edebiyat Öğretmeni."

Bu masada bir kargaşaya neden olmuştu.

Abraham'ın gerginliği dağılmış gibiydi, durumu hemen kendi lehine çevirdi. Güler gibi bir nefes verirken, "Senin kasabanda, senin okulunda, bir tarikatın lideri öğretmenlik yapıyor," dedi. "Gücün gittikçe azalıyor olabilir mi, kardeşim?"

Barthram keyifsiz bir gülümsemeyle ona bakarken gözlerinde imalı parıltılar vardı. "Güç ne zaman sahibini zehirler ve yok eder biliyor musun, *kardeşim*?"

Abraham'ın gözleri kendisine sabitlendi, ikisi kısa bir süre birbirilerine baktı.

"Kişi kendini *tanrı* sanmaya başladığında."

Barthram sözüne karşılık masada kimse kıpırdamadı ama iplerin kopmak üzere olduğu anlaşılıyordu, herkesin duruşu artık daha temkinliydi.

Lider ellerini iki yana açtı ve masadakilere baktı. "Her şeyi, her an, kusursuz yapamam," dedi hepsine göz gezdirerek. "Çünkü ben tanrı değilim." Sesi gittikçe tok bir hâl aldı, gözleri artık keskin birer hançer gibiydi. "Fakat *olmak* için gereken hırsa sahibim."

Kan donduracak bir hırsa sahip olduğu doğruydu, bunu herkes biliyordu. Aynı zamanda da Liderlik vasfına. Sanki adam bu iş için doğmuştu; ses tonu, hareketleri, yürüyüşü, bakışları ve o kendine güvenen tavrı. Zekiydi, kurnazdı ve liderliği babasından devralmasa bile Kaleb *bu adam bir şekilde başa gelirdi* diye düşünüyordu.

Barthram'ın oturuşu değişti, yaslandığı yerden hafifçe doğruldu. Yavaşça gömleğinin kolunu katlamaya başlarken sanki havadan sudan sohbet ediyor gibi rahat bir tavırdaydı. "Bu yüzden yanlışlarımı düzeltmeyi hedeflerim. Bunun için bitmek bilmez bir istek duyar, bunun için yaşar hâle gelirim." Başını kaldırıp kendisini pürdikkat izleyen adamlara baktı. "Praesidiumların yok olmadığını tahmin etsem de kasabama çöreklenebileceklerini düşünmeyerek çok büyük bir yanlış yaptım."

Yanlışını kabullendiği için herkes biraz şaşkındı. Sonunda, "Sizi anlıyorum, zira Praesidiumlar gündemimizde değildi," diyerek fikrini belirtti

Teneese Lideri. "Amaçları Dorchaları yok etmek olan cadı topluluğu, bilseydik bile en fazla işimize yarar diye düşünürdük."

Barthram diğer kolunu da kıvırmaya başladı. "Belli ki başkaları bizden önce keşfedip onları kendileri için işe yarar hâle getirmişler."

Abraham'ın çenesi sıkı sıkıya kapanmıştı, göz ucuyla Rane kardeşlere bakıyordu. *Darbe için hazırlanıyordu.*

"Neyse ki dediğim gibi..." diye devam etti Barthram Sullivan. "Yanlışlarımı düzeltmek konusunda takıntılıyım."

Bir şeylerin olacağını kestiren Liderler tamamen huzursuzlanmışlardı.

"Kaleb!"

Genç adam, Mutlak Lider'in kendisine seslendiğini duyduğunda komut almış bir robot gibi hareket etti. Ağır asker botları konumuna uyuyor, yürüdükçe zeminde tok sesler çıkarıyordu. Kapıya doğru gitti, kayıtsız bir ifadeyle kolunu tutup açtı ve kapının ardında duran iki kıdemli avcıya eliyle işaret verdi.

Kenara çekildiğinde avcılar içeri girdi, dikkat çekici kısım ise bir kadının kollarına girmiş olmalarıydı.

Kandiss Clemente, iki adamın sürüklemesiyle içeri girdiğinde masada bir kargaşa oldu. Herkes hop oturup hop kalktı fakat Barthram'ın tek bir bakışıyla tekrar kıpırtısız kaldılar. Abraham öyle gergindi ki masasında âdeta taşa dönmüştü, belli ki cadının yakalanmayacağına dair kör bir inanca sahipti.

Barthram ağır ağır doğruldu, gömleğinin kollarını artık tamamen katlamıştı. Ayağa kalkıp kadının yanına yürürken adımları telaşsız, hatta biraz fazla tembeldi. "Beyler... Karşınızda Kandiss Clemente," dedi onun tam yanına gelip yüzünü incelerken.

Kadın orta yaşlardaydı, güzeldi fakat öyle çok hırpalanmıştı ki saçları tiftiklenmiş, yüzünde yer yer çürümeler olmuştu. Belli ki yakalanırken epey bir mücadele etmişti. *Fanicum* ipiyle bağlı olan bilekleri arkasındaydı, artık tamamen gücünden yoksundu ve sıradan bir insandan farkı yoktu. Dişlerini sıkarak Barthram'a bakarken mavi gözleri huzursuzdu.

"Demek bunca zamandır bir öğretmen rolündeydin."

Kadın cevap vermedi, Barthram çenesini tutup kendine bakmaya zorlayınca dişlerini daha çok sıktı.

"Gerçek isminin *Aithra* olduğunu duydum." Barthram'ın gözlerinde eğlenceli bir ifade oynaştı. "Şimdi söyle bize Aithra, seni yeni tür oluşturup bizim canımızı sıkmaya iten sebep nedir?" Kadın konuşmayınca Barthram

çenesini daha çok sıktı. "Konuşmazsan kelimeleri dişlerini söke söke alırım."

"İşte bu," dedi Kandiss. "Sizin diktatörlüğünüz cadıları baskılıyor." Barthram yüzünde kayıtsız bir maskeyle onu dinlerken kadın devam etti. "Cadıların toplanmasını istemiyorsunuz çünkü gücümüzü birleştiririz diye korkuyorsunuz. Meclisimiz saklanmak zorunda kaldı." Kandiss gözlerini kıstı. "Saklanmak sadece Dorchaların işidir. Bizler karanlık köşelerde yaşamak zorunda olan lağım farelerinden değiliz."

Kadın bir taraftan haklıydı, diğer taraftan da bu misyonu kendi çıkarına kullanmıştı. Onların da açık açık birlik olmaya, büyülerini geliştirmeye hakkı vardı ama cadılık, avcılıktan çok daha katmanlıydı. Cadıların güçleri öyle şeylere yetiyordu ki... *Tıpkı yeni bir tür yaratmak gibi.* Avcılar bile cadıların eseriydi. Tüm hayatları mahveden Tetrad laneti de öyle.

Bu yüzden onların güçlerini geliştirmeleri Barthram'ın işine gelmediği gibi çoğu kişinin de gelmezdi. Büyü ne yapılacağı öngörülemeyen birinin eline geçtiğinde ve o kişi kitlelere yön verdiğinde, Barthram gibi bir diktatörün liderliğinden çok daha elzem bir şey ortaya çıkardı.

Tıpkı Dorchaların Lideri gibi.

Tıpkı şu an odada bulunan Praesidium Lideri gibi.

Barthram kadını bir süre izledi, konuştuğunda ise ellerini iki yana açarak toplantı masasına dönmüştü. "İtiraf etmeliyim ki *etkilendim.*"

Masadakiler sessiz kaldı, temkinli gözlerle onu izliyorlardı.

Barthram ağır ağır volta atarak tekrar Kandiss'e odaklandı. "Öyleyse söyle bize, Praesidum Cadısı," dedi gayet aldatıcı bir saygıyla. "Bu oldukça takdir ettiğim, etkileyici misyonunda sana *kimler* destek oldu?"

Kandiss gözlerini Barthram'dan çekmiyordu. Masadakilerde ölüm sessizliği vardı fakat Kaleb'ın gözleri Abraham'daydı.

"Belki de bu sorgulamayı mahzende farklı yöntemlerle yapmalıydın. Burada bir sorgu değil, toplantı yapacağımızı sanıyordum." Abraham biraz doğruldu. "Senin yapman gereken, sonucu öğrenip bize burada onu söylemen. Bunu izlemek zorunda değiliz." Abraham'ın bakışları Skyler'a kaydı.

Adam sanki bir şey söylemeyecek gibi bekledi fakat sonra kolunu sandalyesinin koluna yerleştirdi. "Abraham bir nevi haklı. Praesidium Cadılarının ketumluğu bilinir. Onun konuşmasını beklersek şu an boşa zaman kaybederiz."

Barthram, cadıyı izlerken âdeta birazdan onu mideye indirecek bir kurttu. Çenesi gerilip gözleri keskinleşirken omzunun gerisine döndü ve en sevdiği müttefikinin kardeşini desteklemesini izledi.

Liderler gözlerini dikmiş ona bakıyor, o da usulca hepsine tek tek göz gezdiriyordu. Sullivanlar uzun zamandır baştaydı, güçlerinin sorgulandığı bir dönemi hatırlayan var mı, Kaleb bilmiyordu. Şu an bile bir Sullivan'ın gücünü ancak bir Sullivan sorgulayabiliyordu.

Bu yüzden ipler Barthram için çok daha gergindi, kendisini sadece kardeşi alaşağı edebilirdi. Yine de... Abraham bir Barthram Sullivan olamazdı.

Birden Kandiss'in çığlığı tüm salonda yankılandı. Tiz, korkutucu ve acı doluydu.

Kadının çığlığı boğuk iniltilere dönerken Barthram'ın pençelerinin onun boynunda olduğunu ancak fark edebildiler. Beyaz gömleğinin önüne kan sıçramıştı, gözlerinde sarı bir ışık parlıyordu.

"Ketumluğunu fazla abartıyor olabilirler mi, Aithra?" dedi vahşi görüntüsüne tezat bir kibarlıkla. "Ketumluğu bırakıp onları şaşırtırsan sana karşı nazik olacağımın sözünü verebilirim."

Kadın, kendi kanında boğulmakla hayata tutunmak arasında dolaşıyordu. Kollarından tutan kıdemli avcılar olmasa yere düşerdi.

Barthram onu bir kere daha konuşmaya teşvik etti. "Bir isim," dedi usulca. "Sadece bir isim."

"Bu barbar gösterinin bir işe yaramayacağını biliyorsun," dedi Abraham. "Fazla amatör olmaya başladın, Barthram. Belki de yaşlandın. İnzivaya çekilme vaktin..."

Barthram pençesini öyle derine itti ki kadın tekrar bir çığlık attı. Pençe biraz daha hareket etse Kandiss'in şah damarını parçalardı.

"İsim." Barthram'ın sesi artık kibarlıktan uzak, demir kadar sertti.

Kandiss nefes almakta güçlük çekerek iniltilerinin arasında mırıldanmayı denedi. Abraham ayağa kalktığı sırada...

"A..." dedi kadın kendi kanında boğulmaya başlarken, güçlükle tekrar denedi. "Abraham S-Sullivan."

Odada resmen kulakları çınlatan bir sessizlik oldu. Tek gürültü Kandiss'in hırıltılı nefesleriydi. Barthram durdu, durdu ve birden pençesini öyle bir savurdu ki kadının boynunu boydan boya deşti.

Kandiss'in ölü bedeni avcıların kollarında sallanırken odadakiler sırtlarını koltuğa yaslamış, gergin gözlerle iki kardeşe bakıyordu.

"Tek hamlede ölüm nezaketimin bir göstergesi," dedi Bartham, Kandiss'e verdiği sözü çarpık bir mizahına alet etmişti. Sonra ağır ağır arkasını döndü, kana bulanmış gömleği ve hâlâ dışarıda tuttuğu pençeleriyle toplantı salonuna uygun bir beyefendi değildi, yırtıcı bir alfaydı.

"Bu senin oyunun," dedi Abraham.

Barthram başını hafifçe yana yatırdı.

"Bunu sen planladın!"

Diğer Liderler sessizdi.

Abraham'ın gözleri Skyler ve Sawyer arasında mekik dokudu. "Bu yönetimden siz de memnun değilsiniz," dedi onların desteğini tam şu anda göstermeleri gerektiğini belirtircesine. "Dorchalar hiç olmadıkları kadar güçlendi, Praesidiumlar bile başımıza bela olmuş durumda. Bu cadıyı öldürmüş olsa bile yerine bir başkası geçecektir!" Sonra döndü ve sinirle hırladı. "Asırlardır aranan melezi bile elinden kaçıran bir adama boyun mu eğeceğiz?"

Kıpırdanmalar oldu.

Hareketlilik Abraham'a umut vermiş olacak ki yüzünde hafif bir memnuniyet göstergesi oluştu. "Öyle değil mi, Sawyer?" dedi Abraham.

Kaleb'ın babası hafifçe doğruldu, gözleri pürdikkat Barthram'ın üzerindeyken birkaç saniye sessiz kaldı. Dudaklarını araladığında Kaleb'ın kalbi tekinsiz bir ritimle atmaya başlamıştı, her ne kadar anlaşamasalar da babası için endişelenmekten kendini alamadı.

"Praesidiumları başımıza kimin dert ettiğini duyduk, Abraham. Lider bunu mahzende yapmadı çünkü bizzat kadının kendi ağzından duymamızı istedi."

Abraham bedenen irkilmedi ama gözleri keskinleşmiş, çenesi kenetlenmişti. Sawyer'ın yanında yer almaması onu şoka sürüklemekle öfkeden deliye döndürmek arasında bırakmıştı.

"Çünkü kardeşini yargılarken hiçbirimizin aklında soru işareti kalmasını istemedi," dedi Teneese Lideri.

"Akıllı bir Lider'in yapacağı gibi," dedi Chicago Lideri.

Skyler Rane kardeşine baktı, birkaç saniye dudakları sıkıca kapalı bir şekilde bekledi. En sonunda Sawyer gibi o da tarafını seçerek konuşmaya başladı. "Onu yerinden etmek için yeni türleri üzerimize salan birindense, Mutlak Lider'imizle yolumuza devam etmeyi tercih ederiz."

Abraham Sullivan'ın açık renk gözleri kardeşi Victor'a kaydı.

Victor iki elini havaya kaldırdı. "Babamızdan gelen bu hırsın sadece sizde olmasına o kadar seviniyorum ki," dedi sırtını sandalyesine yaslayarak. "Üzgünüm kardeşim, ben annemin oğluyum."

Abraham Sullivan'ın öfkeden burun delikleri şişti, bakışları ağır ağır abisine kaydığında Barthram pusuya yatmış, yüzünde tatminkâr bir ifadeyle onu izliyordu.

"Abraham Sullivan," dedi otoriter ve tok bir sesle. "Avcılara kasten zarar vermek, Mutlak Lider'e ihanet edip bir darbe planlamak ve kendi kasabanın liderlik görevini layığıyla yerine getirememekten suçlusun."

Darbeyi söylediğinde Abraham öfkeden deliye dönerek Sawyer'a baktı. Kaleb'ın babası ise hiç istifini bozmamıştı. Barthram gözlerinde eğlenen bir ifadeyle, "Ve Crossfire'ın yönetimi artık Sawyer Rane'dedir," dediğinde ise öfkesi katlandı.

"Seni hain piç," dedi Abraham, Sawyer'a.

Sawyer onu görmezden ve duymazdan geldi.

"Hain olan o değil, kardeşim. Sensin." Barthram ağır adımlarla masaya doğru ilerledi. "Kaleb," dediğinde genç adam hemen komutu alıp hazır bekledi. "Abraham Sullivan'ı mahzene götürüp en yüksek güvenlikli bölmeye atın."

Abraham, Barthram'a başını çevirirken dişlerini sıkıyordu. "Ben bir Sullivan'ım," dedi derinden gelen bir öfkeyle. "Soyadımızı lekeleyemezsin."

"Soyadımızı lekeleyen ben değilim," dedi Barthram, masada duran içeceğinin yanındaki servis mendilini alarak pençelerini temizlemeye başladı. "Kaleb!"

Gürlediğinde Kaleb ve diğer iki kıdemli avcı Abraham'a doğru ilerledi. Her ne kadar üçü çok güçlü de olsalar karşılarındaki sıradan bir adam değildi. Sullivanların fiziksel güçleri yerinde olurdu, Victor zamanında da çok fiziksel aktivitelere katılmasa da Abraham, Barthram kadar iyiydi.

"Bana dokunursanız ellerinizi..."

"Yargılanacağın ana kadar mahzende bekleyeceksin, kardeşim. Eğer adamlarımı zorlarsan oğlunu infaz etmek için fazlasıyla hevesli olan *oğlumu* anında Crossfire'a gönderirim."

"Babam Crossfire'ın yetkisini bize verdi, ona saygın nerede? Oğlum bir Başavcı. Tüm düzenimiz Crossfire'da!" Abraham gürlüyordu ama Barthram kayıtsız kalmaya devam ediyordu. Onun bu tavrına daha da deliren Abraham bu sefer kısık ama tehlikeli bir sesle konuştu. "Ben senin *kardeşinim.*"

"Babam senin bu çevirdiğin dalavereleri bilseydi eminim herkesin önünde kafanı yerinden sökerdi. Neyse ki ben fevrilikten çok hoşlanmam ve daha vicdanlıyım." Bakışları keskin bir bıçağın yansıması gibi parıldadı. "Oğlun da seninle beraber adil bir şekilde yargılanacak. Başavcı olarak kalmaktan çok, hayatta kalmayı önemseyeceğine eminim."

Sonra bakışlarıyla Kaleb'a işaret verdi ve iki kıdemli avcı Abraham'ın kollarına girerken Kaleb da onlara öncülük etti. Abraham odadan çıkma-

dan önce Barthram'a son bir nefret dolu bakış attı, ardından dönüp masadakilere göz gezdirdi. Kollarını silkeleyip avcılardan kurtulduktan sonra üzerini düzeltti ve kapıya doğru kendi kendine yürümeye başladı.

Barthram konuştuğunda ise Kaleb Abraham'ın hırlamasını çok net duyabilmişti.

"Sawyer Rane, söyle bize... Crossfire yönetiminde ne gibi yenilikler yapmayı planlıyorsun?"

"Toplantıdan önce beni arayıp da *bir lider koltuğu boşalacak* dediğinde bunu kastettiğini düşünmemiştim." Kaleb kaşlarını kaldırarak karşısında duran Jay Sullivan'a baktı.

Neredeyse gece olmak üzereydi ve ikisi boş talim alanında buluşup gün içinde olan toplantıyı değerlendiriyorlardı.

Jay ring halatlarına yaslanmış, ellerini cebine sokmuştu. Ağzı kurnaz bir açıyla kıvrılırken gözlerinde de hesapçı parıltılar vardı. "Kandiss'in yakalanması çok ani ve güzel bir gelişme oldu. Babama gerekli bilgileri verdim, Sawyer'ı yanma çekebilmek için öncesinde ona kısa bir arama yaptı. Böylece hem darbeyi engelledi hem yıllardır kolladığı fırsata kavuştu. Bir taşla iki kuş."

"Babam için eyalet liderliğinden çok daha iyi," dedi Kaleb. "Crossfire bir kasaba bile olsa direkt bir Sullivan'ın koltuğuna oturduğu için prestiji daha da arttı."

Jay'in yüzünde memnuniyet dolu bir ifade vardı. "Skyler da tek başına düşmüş bir Sullivan'ın yanında yer alacağına, tekrar Barthram'ın tarafını seçti."

"Güzel iş," dedi Kaleb takdir eder gibi hafifçe sırıtarak. "Babanın kurnazlığını almışsın."

Jay'in o an memnuniyet ifadesi silindi, sanki bu cümle onda rahatsız edici bir his yaratmış gibi dikleşti.

"Kusura bakma," dedi Kaleb birden. "Babanla aranın nasıl olduğunu biliyorum. Sen de benimkini biliyorsun. Ne yaparsak yapalım onların oğulları olduğumuz gerçeğini değiştiremeyiz. Ben bunu kabullenip hayatıma devam ettim, sen de aynısını yap."

Jay gözlerini sanki önündeki Kaleb'a odaklayamıyor gibi başka yöne çevirdi.

"O zamanlar sana dertlerimi anlatırken bir gün sen de bana açıldığında ne kadar utandığımı hatırlıyorum." Kaleb'ın bu cümlesiyle Jay'in gözleri

tekrar kendisine çevrildi. "Babamın yeniden evlenmesini bana ceza olarak tanımlıyordum ama Barthram'ın sana yaptıkları..."

Jay daha da dikleşti, ellerini cebinden çıkarmıştı. "Bunlar konuşmak istediğim konular değil."

Kaleb dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes verdi. Önce onu rahat bırakmayı düşündü, sonra tüm bu keşmekeşin arasında onunla tekrar eskisi gibi konuşmak istediğini fark etti. "Yaptığın hatayı düzeltmek senin işin."

Jay bu cümleyi duyunca neredeyse durgun olan bakışları anında bıçak kadar bilendi. Bu cümleyi babası ona kurmuştu ve Jay, Kaleb'a bunu söylemişti.

"Hatanı hiç söylemedin," dedi Kaleb.

"Kes sesini," dedi Jay neredeyse gitmek için hareketlenerek. "Arayı kapatmaya çalışıyorsan söyleyeyim; eskisinden daha ketumum, daha çekilmezim ve çok daha iğrenç bir karaktere sahibim. Seninle oturup dertleşmeyi arzulamıyorum. Bir plan uyguladık ve başarılı olduk. Gerisi yok."

"Hatanın o kızla ilgisi var, değil mi?" Kaleb'ın sözleri onu öyle sert vurdu ki Jay'in kaskatı bedeni âdeta sopa yutmuş gibi oldu. "Annabelle."

Jay ileri atılıp Kaleb'ın yakasını yakaladı. "Rane," dedi kurt formundakinden çok daha sert bir hırıltıyla. "Yanlış yerde dolanıyorsun."

Kaleb onun yakasını tutmasına aldırmadı, sesi tok ve Jay'i sarsacak kadar güçlüydü. "Kimseyle konuşmayarak bir şeyleri düzeltemezsin. Bazen yardım alman gerekir."

"Bu zamana kadar nasıl tek başımaysam, şimdi de öyle devam edeceğim. Kimsenin siktiğimin yardım eline ihtiyacım yok."

"Bu dünyada seninle aynı kafada olabilecek en olası kişi benim." Ellerini onun yakasına yapışan ellerinin üzerine koydu ve ileri ittirerek tutuşundan kurtuldu. "Ben bile sana bunu söylüyorsam dediğimi dinle, Sullivan. Tek başına başarabileceğin şeyler yaşanmıyor."

"Bu ilgi çekici sohbete ben de katılmak isterim," dedi bir başka ses.

O an, Kaleb ve Jay'in başları eş zamanlı sağa döndü ve ileride dikilen bir diğer Başavcı'yı, Eden Kingswell'i gördüler.

Kısa bir an sessizlik oldu, sonra Jay başını geriye atıp sabır dilenir gibi nefesini verdi. Eliyle yüzünü sıvazlıyor, sakinliğini korumaya çalışıyordu. "Bir Sarı Kafa eksikti."

"Beni buraya sen çağırdın."

Jay başını eğip ona dik dik baktı. "O parlak saçlı kafanı görmek ya da hoş sohbetini duymak için çağırmadım. Kandiss'in yakalanmasında yar-

dımcı olan Preasidium Cadısı'nı şimdi de diğer karargâhların yerini söylemesi için ikna et."

Kaleb anlam verememişti. "Eden'ın bir Praesidium Cadısı mı var?"

Jay sırıttığında dişleri parlıyordu. "Evet, Kingswell. Madem sohbet etmek istiyorsun, hadi *yeni ilişkin* hakkında detay ver ona."

Eden'ın bakışları da Jay kadar dikleşti. "Yeni bir ilişkim yok," dedi yalancı bir sakinlikle. Kaleb bu çocuğu küçüklüğünden beri çok iyi olmasa da bilirdi, sakin ve sessiz dolaşırdı ama bir Başavcı olacak kadar dişliydi. Diğer Başavcı'nın düellolarında onun kendi birliğindekilerle karşılaşmalarını izlemişti. "Ve bana ne söylemek isterse o bilgiyi alırım, zorlama yok. Sana bunu en baştan söylemiştim."

Jay bıkkın bir nefes verip tekrar yaslandı. "Bu çocuğun centilmenliği beni boğuyor."

"Senin gibi zorba olmadığım için beni affet." Eden'ın kaşları alayla havaya kalkmıştı. "Yine de seni boğuyor olduğum düşüncesi beni tarifi imkânsız bir şekilde memnun etti."

Jay ona yan bir bakış atarken Kaleb araya girdi. "Siz neyi paylaşamıyorsunuz böyle? İkiniz de Başavcı oldunuz. Ben kasabadan gitmeden önce aranızda bir ateşkes yaptığınızı sanıyordum."

"*Benim kızıma* göz diktiğinde ateşkes bozuldu."

Eden'ın Jay'in sözüne alayla kalkan kaşları hoşnutsuz bir edayla tekrar indi. "Seni hançerledi. Onun hâlâ kendini *senin kızın* olarak gördüğüne emin misin?"

Jay dişlerini gıcırdattı.

"Ve bacaklarını kırdı," diyerek kollarını gövdesinde birleştirdi Kaleb.

Eden'ın gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi, kaşları tekrar havalanmıştı. "*Bacaklarını mı kırdı?*"

Kaleb'ın ağzı genişçe açılırken sırıtmaktan kendini alamadı. "Evet, işte bu! Tekrar etme isteği uyandırıyor, değil mi?"

"Sik herif," diyerek homurdandı Jay.

"Aranızda ne dönüyor bilmiyorum," dedi Eden, ardından başını yana yatırıp iyice Jay'i süzdü. "Onu ilk gördüğünden beri bu kadar delicesine sahiplenmenin, şımarık bir Sullivan olmandan gelen karakter bozukluğu olduğunu düşünmüştüm. Fakat *karakterinin bozuk olduğunu* konusunda hâlâ aynı düşünsem de başka bir şeyi daha merak ediyorum... Annabelle'in hayatındaki yeri tam olarak ne zaman başladı?"

Ortamda gergin bir sessizlik kol gezdi.

Jay kaşlarını kaldırıp ağzını abartılı bir şekilde oynatarak, "Siktir git, *Eden*," dedi. Sonra bir parmağıyla Kaleb'ı gösterip devam etti. "Bu herif neyse ama seninle oturup sohbet edecek değilim."

Eden da aynı şekilde abartılı dudak hareketiyle karşılık verdi. "Sen siktir git. Amacım seninle sohbet etmek değil."

Aynı anda, "Bu herif neyse mi?" dedi Kaleb da abartılı dudak hareketiyle.

"Annabelle'in babası..." diyerek lafa başladı Eden ve konu birden daha da ciddileşti. "Aaron Jefferson."

Jay tek kaşını kaldırıp ona soru sorar gibi baktı. Kaleb da onun ne söyleyeceğini merak etmeye başlamıştı.

"Başavcı arşivini karıştırdım." Eden ileri doğru bir iki adım attığında üçü arasındaki mesafe daha çok kapanmıştı. "Aaron Jefferson, Hiddenfield'ın eski Başavcılarından. Babanın onu tanımaması imkânsız."

Kaleb'ın kaşları çatıldı. *İşte bu çok ilginç bir bilgiydi.*

Jay kollarını gövdesinde birleştirdi. "Eee?" dedi. "Bu bilgiyi öğrendin diye seni tebrik mi etmeliyim? Babamın melezin doğduğundan nasıl haberdar olduğunu sanıyordun ki?"

Eden dudaklarını birbirine bastırıp nefesini verdiğinde burun delikleri genişledi, öfkelendiği belli oluyordu. "Tetrad Günü, avcılık tarihi için bir dönüm noktası olacağını söyleyerek herkesi davet etti. Tüm önde gelen avcılar o kamptaydı. Orada melezi sunacaktı, değil mi?" Sonra sanki sesi bir bıçakmış da Jay'in bedenine saplıyormuş gibi üzerine basa basa konuştu. "Annebelle oradaydı."

Kaleb şaşkınlıkla Eden'a dikkat kesilirken Jay'in yüzüne bakamadı. Barthram bu bilgiyi o zamanlar Rane ailesine bile vermemişti. O Kanlı Ay Günü yaşanan saldırının neden olduğunu kimse bilmiyordu, tek düşünülen o gün toplanmış avcıları Dorchaların pusuya düşürdüğüydü.

Çok hassas konulara giriş yapılmıştı, o zaman birçok kişi dâhil Eden'ın da ailesi ölmüştü. Gerçekler gittikçe gün yüzüne çıkarken ortalık fazlasıyla karışıyordu.

"Evet, oradaydı," dedi Jay.

Eden yüzünü buruşturdu. "Onu çocukluğundan beri biliyordun ve hiç tanımıyor gibi mi davrandın?"

Jay ifadesizdi fakat kol kasları belirleştiği için Kaleb onun patlamaya hazır bir bomba olduğunu fark edebiliyordu. "Evet, öyle yaptım."

"Ona sana güvenmemesi gerektiğini söyledim ve bunu sırf ona hislerim var diye de yapmadım. Sana gerçekten güvenmiyordum, Sullivan. Ama bu kadarını ben bile beklemezdim."

Jay'in değil belirginleşen kol kaslarıyla beraber tüm bedeni de artık gerginliğini ele veriyordu. "Yargı mahkemen bitti mi? Alınmanı istemem ama sikimde bile değilsin."

Kaleb ortamı yumuşatmayı hedefleyerek sırıttı. "Hadi Başavcı düellolarına geri dönelim."

Jay ve Eden ona boş boş baktı.

Kaleb çok mizah adamı değildi, komik bile değildi. Yüzü nadir gülerdi, şu anda da bu işi bırakması gerektiğine karar vererek sustu.

"Laura seni iyi etkilemiyor, Rane. Git ve bir silkelen," dedi Jay.

Kaleb omuz silkti. "Kardeşini bilirsin, karşısındakini avucuna alıp oyuncak bir hamur gibi yoğuracak kadar yetenekli."

"Bir şey daha var," diyerek araya girdi Eden. "Boşuna hırlama, Sullivan. Sen de benim *sikimde bile değilsin* ve bu seferkinin senin oyunculuk yeteneğinle ilgisi yok."

"Ne var?" dedi Kaleb Jay'in hırlamasını görmezden gelerek.

"Aaron Jefferson bir kadınla evlenmiş, Hilda Nightingale. Buna önceden olsa bir anlam veremezdim çünkü Nightingale soy isminin bana çağrıştırdığı bir şey yoktu ama şimdi..." Eden'ın tek kaşı havalandı. "Mara bana bu soy ismi bildiğini söyledi."

Jay yerine yine Kaleb konuştu çünkü fazlasıyla meraklanmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Praesidium Cadısı, Mara; bana Nightingale soyunun ne olduğunu söyledi. Dione'un bir oğlu varmış, Blake Nightingale. Bu soy oradan geliyor."

"Ne yani Annebelle... Dione'un soyundan mı geliyormuş?"

Kaleb'ın sorusu havada asılı kaldı, Jay ondan daha başka bir şey sormuştu. "Senin Praesidium Cadı'n bunu nereden biliyor?"

"Praesidiumların atası, *Rosanna* onlara bıraktığı kitabında bu soydan bol bol bahsetmiş," diyerek onları bilgilendirdi Eden.

"*Yani Annabelle, Dione'un soyundan mı geliyor?*" Kaleb'ın sorusu bu sefer havada asılı kalmadı.

"Evet," dedi Eden, ardından Jay'e döndü. "Bunu biliyor muydun?"

"Bu cevap seni şaşırtabilir ama bunu öğreneli çok olmadı," dedi Jay.

O sırada bir şey oldu.

Eden bir sese kulak kesilmiş gibi omuzlarını dikleştirip başını yana çevirdi. Jay ve Kaleb ilgisini tamamen ona çevirirken sarışın Başavcı da kısa süre sonra gözlerini ikiliye odakladı. Kaşlarının arasında bir çizgi belirmiş, yumuşak yüz hatları belirginleşmişti.

Jay'in tek kaşı havaya kalkmıştı, Kaleb da merakla ona bakıyordu. Dışarıdan bir ses duysaydı, aynı şeyi kendileri de kolaylıkla duyardı.

"Ne var, Kingswell?" dedi Jay sabırsız bir öfkeyle.

"Moss," dedi Eden.

Kaleb anlamsız gözlerle kendisine bakınca Jay nefesini verdi. "Eden'ın Orman Nemfi kız arkadaşı."

Kaleb'ın kaşları bu sefer baya bir havalandı. "Eden'ın bir de Orman Nemfi kız arkadaşı mı var?"

Jay hâlâ gergin görünse de pis pis sırıttı.

Eden ciddi kalmakla göz devirmek arasında git gel yaşıyor gibiydi. "Konumuz bu değil şu an. Orman Nemfleri özlerini bıraktıkları kişilere zihin yoluyla ulaşabilir ve şu an bana bir şey söyledi." Sonra kafası karışmış gibi iyice kaşlarını çattı. "Annabelle şu an Ardena Tapınağı'ndaymış."

Jay'in beklediği şey bu olmadığı için etkisi anında bedeninde görüldü. Olduğu yerden doğrulup ileri birkaç adım attı ve kaskatı bedeniyle duyduğu şeyi kavraya çalıştı.

"Ne?"

"Evet, doğru duydun," dedi Eden ciddi bir sesle. "Ardena Tapınağı'ndaymış ve..."

"Ve ne?" Jay'in sorusu ağzından soluk gibi çıktı.

"Moss onun kesinlikle yaralı olduğunu düşünüyor."

BÖLÜM 13: PANDORA'NIN KUTUSU

♪ *Ghostwriter "Warm Drums"* ♪

Annabelle Jefferson

Derinlere gömülü şeylerin attığı çığlığı duyabiliyordum. *Çıkar bizi,* diyorlardı. *Çıkar ve bizimle yüzleş!*

Parçalanıp dağılmıştım, parçalarım tüm evrene saçılmıştı; toparlamak imkânsızdı. Buna kalkışsam bile eksik parçaların kalması kaçınılmaz olurdu. Artık hiçbir zaman bir bütün olamayacaktım.

Pandora'nın Kutusu açılmıştı; içindeki şeytanlar serbest kalıp tüm eziciliğiyle üzerime binmiş, beni yerle bir etmişti. Gün doğumu gökyüzünde ilk işaretini gösterdiğinden beri, yüzüm yere dökülmüş ölü yapraklara yaslı hâlde uzanıyordum. Bir parmağım yaprağın üzerinde dolanıyor, boş bakışlarım zihnimin yorgunluğunu ele veriyordu. Diğer elim ise sıkı sıkıya kolyemi kavramıştı, avuç içimdeki varlığı şu an tutunabildiğim tek daldı. Tenime değen metalinin soğukluğu tek dayanağımdı.

O kadar bitkindim ki günlerce doğru düzgün uyku uyuyamadığım gerçeğiyle bedenim uyuşuyor, göz kapaklarım kapanmak için çırpınıyordu. Sonunda bilinçsizlik orman zemininde sürünerek yanıma yaklaştı, yaprağın üzerindeki parmağımı tutarak beni hareketsiz bıraktı ve iki parmağıyla usulca göz kapaklarımı örttü.

Belli belirsiz zihnimde dolaşan yankılar ne zaman başladı bilmiyorum, belki gözlerim kapandığı an belki de saatler sonra. Ama bir şekilde, bir noktada, sesler anlaşılır oldu ve kendimi bir yerde buldum.

Yatağımda.

Cenin pozisyonunda yattığım, üzerimde pudra pembesi bir yorgan olan tek kişilik yatağımda... Bu yatak, Plymouth ya da Hiddenfield'daki yatağım değildi. Bu... ikisinin arasında kalan yaşantıma ait, Boston'daki yatağımdı.

Yanağım ölü yaprakların üzerinde değil, yumuşacık tüylerle doldurulmuş yastığımdaydı. Göz kapaklarım kapanmamak için direniyordu, görüşüm bir hayli ince olan bileklerim ve parmaklarımın üzerindeydi. Ellerim küçüktü çünkü yaşım da küçüktü.

"Uyuyor," dedi bir kadın. Sonra bir süre sessiz kalıp iç geçirdi. "Bana öyle bakma, Aaron. Zararsız bir karışım sadece, sakinleşmesi gerekiyordu. Bunu sen de biliyorsun."

Annem.

Konuşan annemdi.

"Yine de ona bunu yapmak zorunda olmamız canımı sıkıyor." Babamın sesindeki hoşnutsuzluğu duyabiliyordum.

Uyuduğumu sanıyorlardı. Belki de uyumuş olmam gerekiyordu. Ama göz kapaklarım üzerlerine kum torbaları bağlanmış kadar ağır olsa da bilincim kapanmamıştı. Annem bana her ne verdiyse, sadece bedenimi hareketsiz bırakmıştı. Onları duyuyordum. Onları o kadar iyi duyuyordum ki bunun normal bir insanın başaramayacağını biliyordum. Duyuyordum çünkü ben avcıydım. Duyuyordum çünkü ben kurttum.

Annem zorla bana bir karışım içirmişti, bunun da beni uyutacağını düşünüyordu çünkü ben bir cadıydım. Fakat gücümün derinlikleri kimse tarafından bilinmiyordu, belki de bu sayede annem amacına ulaşamamıştı. Ulaşamamıştı çünkü ben bir melezdim.

"Bundan daha fazlasını yapmamız gerektiğini biliyorsun," dedi annem.

Bundan daha fazlası lazımdı çünkü ben bir ruhtum. Asırlar öncesinden, hepsinden öte, kadim bir güçtüm.

Onları dinlerken tepki vermeden öylece ellerime bakmayı sürdürüyordum. Hayır, diyordu kafamın içi. Hayır. Umarım her ne yapacaklarsa yine başarılı olamazlar. Umarım gücüm onlara yine izin vermez.

"Daha fazla ne yapabiliriz ki?" diye sordu babam sıkıntılı sesiyle.

Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Aralarında geçen sessizliğin gerginliğini yattığım yerden bile hissedebiliyordum. Sonunda annem konuştuğunda ise kalbimin uyuşuk bedenime rağmen çılgınlar gibi attığını hissediyordum.

"Ona unutturmalıyız."

Hayır, hayır, hayır.

"Ona her şeyi unutturmalıyız, Aaron."

Hayır de baba. Hayır de.

"Bunu yapabilir misin?"

Babamın sorusu hareket etme isteğiyle kıpırdanmama neden oldu. Hayır demeyecekti. Hayır demeyecekti.

"Yapabilirim çünkü ben bir Praesidium Cadısı'yım."

Sessizlik... Derin ve korkunç bir sessizlik. Sonra annemin yumuşak ve tatlı sesi yine duyuldu, o an babamın yanağını okşadığı elini ve gözlerine bakan derin kahverengi gözlerini hayal edebiliyordum.

"Bunu yapmak zorundayız çünkü diğer türlü onu durduramayız. Ona her şeyi unutturmalıyız."

Hayır. Hayır. Hayır.

Doğrulmaya çalışırken rüzgâra kapılmış bir dal gibi titriyordum, yastığa bastırdığım elim beni taşıyamadı ve tekrar yatağa uzandım. Yapmayın, lütfen unutturmayın. Lütfen, lütfen. Bırakın beni. Bırakın beni çünkü...

Benim geri dönmem gerekiyor.

O kadar sert bir darbeyle uyandım ki etrafıma bakındığımda bir şeyin bana gerçekten vurmadığına ikna olmam gerekti; rüyamın etkisi bu denli şiddetliydi.

Hava kararmıştı, ay ışığı ormandan içeri sızıyordu. Tüm gün uyumuş olduğumu kavrayınca hızla yerimden doğrulmaya çalıştım. Bu da başımın dönmesine sebep olmuştu, kalbimin gürültüsünü bastırmak isteyerek elimi göğüs kafesime koydum. Bacaklarım sanki camdan yapılmıştı, kırılıp beni yerlerde süründürebilecek bir duygusal darbeye daha dayanıksızlardı. Yalpalayarak ilerledim, yere eğilip kutuyu alırken elim titriyordu.

Gördüklerimin rüya olmadığının bilincindeydim. En son kolyemden sızan güç patlamasıyla geçmişimin bir kilidini daha ele geçirmiş olmalıydım. Ve o kilidin açtığı anı, içimde tarifi imkânsız bir şeyin kıpırdanmasına sebep olmuştu. Hafızam ölü toprağı üzerinden atıyor, canlı kanlı tamamen karşıma dikilmeye hazırlanıyordu.

Praesidium Cadısı... Annemdi.

Annem hafızamı kendisi silmişti.

Kolyeme güçlerimi hapseden Carceris büyüsünü de o yapmış olmalıydı.

Annem bir Praesidium Cadısı'ydı.

Ben Praesidium soyundan da geliyordum.

Ben her şeydim.

Motoruma gittiğim anı, üzerine binip sürmeye başladığımı ve Hiddenfield'm en sapa çıkışını kullanarak Dorchaların yuvasına döndüğüm zamanı kavrayamamıştım.

Yol boyunca düşündüğüm tek şey vardı; rüyamdaki o son his, son düşünce, son ihtiyaç.

Geri dönmem gerekiyor.

Geri dönmem gerekiyor.

Neden dönmek istiyordum? Nereye dönmek istiyordum? Korkunç bir düşünce aklımda dolaşsa da buna anlam vermem mümkün değildi. Geçmişimi tamamen hatırlayana kadar belirsiz hiçbir şeyin peşinden gitmeyecektim. Her an, bir başka şeyi ortaya çıkarırken hangisine şaşıracağımı, hangisinin hissettirdikleriyle uğraşacağımı bilmiyordum.

Eve geldiğimde ıssız görüntüsüne bir iki saniye baktım, dışarıdan bakan birisi burada bir hayat olduğunu düşünmezdi. Dorchalar en az Nemfler kadar iyi gizlenebiliyordu. Gölge büyüsünden çok daha başka şeyler olduğunu da artık biliyordum. Kokuyu bile yok edebilecek karışımlar yapabiliyorlardı.

Hava bugün durgundu, sanki pusuya yatmıştı. Bahçede yürürken botlarım çamurlu toprağa batıp çıkıyor, bedenim yaşayan bir ölü gibi eve doğru sürükleniyordu. Derme çatma kapıyı büyüyle açıp içeri girdim, attığım adım zeminde gıcırdamaya sebep oldu.

Başımı çevirip baktığımda koltuklarda kimseyi görmedim, annemin mutant yardımcısı bile ortalıkta yoktu.

Yukarı kata çıkan merdivenlere baktım, telaşsız adımlarla ağır ağır basamakları tırmanırken avucum tahta tırabzanın soğuk yüzeyine sürtünüyordu. Bedenimin yandığını o soğukluğu hissedince anlamıştım.

Annemin odasının önüne geldiğimde kapı açıktı, onu arkasını dönük bir şekilde yerde otururken buldum. Pelerini üzerindeydi, küllü sarı saçları açıktı ve o saçların tanıdıklığı kalbime sanki bir hançer saplanmasına neden oldu.

İçeri doğru yavaş bir adım attığımda önünde bir sunak olduğunu gördüm. Tahtadan yapılma bir sehpanın üzerine konulmuş mum, kâse ve büyü olduğunu tahmin ettiğim kelimelerin yazılı olduğu bir kâğıt vardı.

İlerledim, tam önüne geldiğimde onu izlemeyi sürdürdüm ama gözlerini açıp bana karşılık vermedi. Yüzünü hafifçe eğmişti, gözleri kapalıydı ve anlam veremediğim Latince kelimeleri sessizce mırıldanıyordu. Büyünün odadaki varlığının uğultulu enerjisini bedenimin her bir karışında hissedebiliyordum.

Transta olduğunu bilerek onu iyice inceledim. Saklı kalan gerçekleri sanki yüz hatlarından çözebilirmişim gibi dikkat kesildim, her bir çizgisini aklıma işledim. Bir süre sonra gözlerini açtı ve derin bakışları beni buldu.

Yüzünü hafifçe kaldırdığında kısa bir an sessiz kaldık, sonra usul usul ayağa kalktı ve meraklı bir şekilde gözlerini kıstı. "Beklediğimden geç döndün."

Çenem sıkı sıkıya kapanmıştı, açmak için uğraşırken ifadesiz kalmaya özen gösteriyordum. "Kasabanın çıkışlarını tuttular, çıkmam biraz zor oldu."

Kısa bir durum değerlendirmesi yapıyor gibi, *beni değerlendiriyor* gibi bekledi. Sonra yüzünde hafif bir tebessüm kol gezerken, "Beklediğimden iyi iş çıkardınız," dedi. "Sadece birkaç zayiat verdik."

Gözlerime kadar ulaştığını umduğum bir hazla dudaklarım kıvrıldı. "Sana söylemiştim. Gerekli değil ama epey can sıkar."

Annem eğilerek sunağındaki mumun alevine üfledi ve odayı sadece komodininde yanan mumun aleviyle aydınlanırken bıraktı. "Yeterli değil. Gerekli olanı da yapmalıyız." Eline büyü kâğıdını alarak komodinine ilerledi ve çekmeceyi açarak içine koydu. "Tüm Dorchaları Hiddenfield'a toplayıp orayı yerle bir edeceğim, o kasaba haritadan silinecek."

"Bu zor bir iş."

Annem bana döndü, yüzündeki tebessümün hayaleti hâlâ dudaklarındaydı. "Birlikte olduğumuz sürece başaramayacağımız bir şey yok, *bebeğim*."

Kalbime saplanan hançer büküldü. Kelimesindeki aşinalık içimi çok ama çok sızlattı. Ben onun küçük *bebeğiydim*. "Biliyorum," dedim usulca.

"Bir sorun mu var?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Yüzüm hiç renk vermezken başımı iki yana salladım. "Sadece fazla yoruldum. Derin bir uykuya ihtiyacım var."

Her zaman onu büyü kitabı okurken bulduğum koltuğuna doğru yürüyüp zarif bir hareketle oturdu, pelerini neredeyse yerleri süpürüyordu. "Bugün derin bir uyku çekebilirsin," dedi gözlerini tekrar bana çevirirken. "Bir sonraki hamlemiz için zamanımız var."

"Sen ne yapıyordun?" Göz ucuyla sunağı gösterdim.

Konuşmadan önce dingin bir nefes aldı. "Büyü, duygularını tek bir noktada birleştirme işidir. Kullanmadığında ise puslanır, körelir ve ruhunu güçsüz bulur. Ruhumu büyüyle dolduruyordum. Meditasyon gibi düşün."

Söylediklerini değerlendirirken tek kaşım hafifçe havaya kalktı. "Diğerleri nerede?"

Gözlerini kısa bir an pencereye çevirip içeri dolan ay ışığını izledi. "Evin çevresindeki ormandalar, bir ritüel yapıyorlar."

Kaşlarımın ortasında bir çizgi belirdi. "Ne ritüeli?"

"Çaylak Dorchalar için öğretici olmamız gerekiyor," dedi. "Hepsi senin gibi tek seferde gölge büyüsü yapabilecek kadar yetenekli değil."

Yüzüme yayılan gülümsememin ona fazlasıyla benzediğinin bilincindeydim. "Bunun her zaman melez olduğum için olduğunu düşünürdüm," dedim ona doğru gayriihtiyari bir adım atarken. "Ama bence bunun nedeni *senin kızın* olmam."

Dudakları zarif bir şekilde bükülürken gözleri ay ışığı gibi parladı, kasvetli bir günde kara bulutların arasından sızan uğursuz bir parıltıydı.

Elim yavaşça gerdanıma gitti ve zincirini tutarak kolyemi açığa çıkardım. Avucumu metalin çevresine sıkı sıkı sararken yüzümde tatlı bir gülümseme vardı. Ona gıpta ederek baktım.

"*Güç, birlikten doğar. Beraber olduğumuz sürece daima güçlüyüz.* Bunu kolyemin içindeki nota yazmıştın. Bu not daima bana yol gösterdi." Gülümsemem daha da büyüdü.

Bir an için sessiz kaldı. Kahverengi gözleri yavaşça kolyeme kayarken avucumun içindeki metal soğukluğunu kaybetmiş, elimde cılız bir ateşle yanan köz tutuyormuşum gibi hissettirmişti.

Gülümsedi.

Gülümsedi.

"İşte böyle," dedi gözlerinde dans eden kurnaz bir parıltıyla. "Sana o sözleri yazarken de söylediğim gibi, biz beraber olduğumuz sürece daima güçlüyüz."

Dünya yerle bir oldu.

Gök gürültüsü gibi bir ses kafamda yankılandı, bedenimde şimşek gibi çakan hisler neredeyse iki büklüm olmama sebep olacaktı.

O annem değildi.

O.

Annem.

Değildi.

BÖLÜM 14: YAŞAYAN ÖLÜ

♪ *Brian Delgado "Infinite Chaos"* ♪

Yüzleşmek istemediğim, sadece çevresinde dolandığım gerçek karşımdaydı.

O annem değildi.

Yalanlar kulağa oldukça tatlı gelebilirdi, ne duymak istediğine bağlı olarak... Ben de ona inanmak istemiştim çünkü yaşamak için bir çare istiyordum.

Onu daha önce de sorgulayabilirdim, büyük ihtimalle gerçeği çok daha önce de çözebilirdim ama kaçmıştım. İnanmak istememiştim. Ölümden dönen annem mucizeydi ve o mucizeyi bozmak istememiştim. Hayat umut demekti; her an bir sonraki dakikanın, günün ve yılların iyi olmasını umut ederdin. Umudun kırıldığında ise devam edemezdin; bir sonraki dakika, bir sonra gün ve bir sonraki yıldan korkar dururdun.

Ama ne yaparsan yap, bazen gerçeklerden kaçamazdın.

Acı resmen gırtlağıma yapıştığında nefes alamıyordum. Aklımdan kalbime bir yıldırım düştü, gerçeği kavramanın verdiği dehşetle geriye bir adım atacak gibi oldum ama son anda kendimi durdurdum. Gözyaşlarım içimdeki ateşe mağlup olmuş, daha akmadan kurumuşlardı.

Annem ölmüştü.

Annem yoktu.

Annem gerçekten ölmüştü.

Sonra fark ettim ki asıl ölen geride kalanlardı. Annem kaçınılmaz olan ölüme teslim olup çekip gitmişti ama ben onun ardından binlerce kez ölmek isteyecek kadar çok acı çekiyordum.

Kaskatıydım. Ağzımı açsam hangi duyguyu kusacağımı bilmiyordum. İçgüdüsel olarak ileri bir adım attım fakat sonraki adımlarımda bilincim yerine gelmeye başladı ve gidip dizlerinin önünde yere oturdum.

"Çok yorgunum," dedim zangır zangır titremeye ramak kalan bedenimle. Yüzüm ifadesizdi ve sonradan dönüp bu ana bakarsam böyle kalabildiğime bir hayli şaşırırdım. "Uyuyamıyorum. Lütfen *anne*, lütfen eskisi gibi saçlarımı sev ve uykuya dalmamı sağla."

Asıl şimdi o kaskatıydı.

Bunu ona ara sıra yaptırmıştım ama o zamanlar ne dokunuşunun anneme ait olmadığının bilincindeydim ne de tuhaflık olmasının nedeninin peşine düşecek kadar cesur. Çenemi dizlerine koyup yüzümü ona kaldırdı-

ğımda kahverengi gözleri derindi, başını eğmiş beni izliyordu. Eli hareket etmedi, onu beklenti dolu bakışımla kıpırdamaya zorladım. Böylece ağır ağır kolunu kaldırıp parmaklarını yavaşça başıma koydu.

Elinin değdiği saçlarımın her bir telinden bedenime soğuk ürpertiler doldu ama renk vermedim. Yüzümde sıcacık bir gülümseme belirdi, yanaklarımı dizine yasladım ve gözlerimi kapattım.

Elini usulca hareket ettirerek saçımı okşamaya başladı. Kusmak üzereydim, midem altüst olmuştu. Tüm bedenim uyuşuyordu, eğer ayakta olsaydım yere devrilirdim.

"Uyu, küçük bebeğim," dedi usulca. "Uyu benim tatlı *felaketim.*"

Felaket.

Düşmanlarının felaketi olacağımı düşünüyordu.

Beni bu yüzden yanında tutuyordu.

Beni bu yüzden seviyor gibi davranıyordu.

Gözlerimi açmadım, akmak isteyen gözyaşlarımı kapalı göz kapaklarımın ardına sakladım. O kadar uzun süre cehennem azabını yaşadım ki sabahın bir daha olmayacağını sandım. Gün bir daha aymayacaktı. Saatler geçmeyecekti. Bu anda ölüp gidecektim.

Ama ölüm beni istemiyordu.

Ölüm sevdiklerimi istiyordu.

Pusuda bekleyen güçlerim beni dürttüğünde çok ama çok uzun zaman geçmiş gibiydi, sonra o karıncalanmayı hissettim. Büyünün cezbedici hissi damarlarıma doldu, elektrik akımı gibi bedenimde cızırdadı.

Başımı hafifçe kaldırıp baktım ve... Gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

Uykuya dalmıştı.

Kalbim tekinsiz ritmini sürdürürken neredeyse hissetmediğim parmak uçlarımı hafifçe kaldırıp onun çıplak bileğine koydum. Şakaklarına dokunmama gerek yoktu, bunu biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissediyordum, artık bedeninin her bir noktasından ona ulaşabilirdim. Hatta belki de ona dokunmasam bile bunu yapabilirdim ama işimi riske atmayacaktım.

Çıplak tenine dokunduğum an içimde ayaklanan *Spiritus*'um şiddetli darbesini onun zihnine indirdi, beyninin her bir karışını istila etti ve bilinçaltına doğru öyle sinsice sızdı ki gözlerimi kapatmasam bile kendimi buradan başka bir yerde bulacağımı biliyordum.

Kolyemden açığa çıkan güç bana bu içgüdüyü vermişti. *Spiritus*'um artık benimle daha net konuşuyordu, bana ne yapmam gerektiğini belli belirsiz bir fısıltıyla söylüyordu.

Bir süre karış karış aradığı şeyi bulmaya çalıştı. Seçemeyebilir, bana ne gösterirse ona razı olabilirdim ama hayır. Bana göstermesini istediğim bir şey vardı.

Bana annemi göstermesini istiyordum.

Bana bu kadının zihninin annemi gördüğü son anı göstermesini istiyordum.

Bir kum fırtınasında kaybolmuşum gibi yönümü bulamayıp gözlerimi kırpıştım. Biraz çabaladıktan sonra kirpiklerim bir perde gibi aralandı ve görüşüm netleşmeye başladı.

Kavurucu bir his bedenimde dolaşıyordu, onun bedeninde dolaşıyordu. Başını eğip baksa üzerine giydiği pelerini görebilirdim ama yüzü direkt karşıya dönüktü ve görüş açısındaki ev benim kalbimin sıkışmasına neden olmuştu.

Boston'daki evimize dışarıdan bakıyordu.

Sıcak bir yaz günüydü, bu yüzden vücudunda dolaşan kavurucu hissi algılıyordum. İleri doğru hayalet gibi süzülürken babamın özenle baktığı parlak çimlerin üzerinden geçiyor, köşede annemin her gün suladığı çiçekleri göz ardı ediyordu. Sinsi, akışkan bir engerek gibi evin verandasına tırmandı ve kapıyı büyüyle açtı.

Ev karanlıktı.

Oturma odamızda kimse yoktu fakat hâlâ çalışmakta olan televizyon biraz önce burada bir hayat olduğunu belli ediyordu. Gözleri etrafta dolaştı, duvardaki fotoğraflara -fotoğraflarımıza- baktı. Onun arkasından eve giren gür sesleri işittim, Ayakçılar da buradaydı.

Kalbim daha fazla sıkıştı. Kavrayamaya başladığım gerçek beni öyle derin sarstı ki bilinçaltından savrulacaktım, kendimi kalmaya zorladım.

O anda oldu her şey.

Önce bir Ayakçı'nın uçan kafasını gördüm... gördü. Sonra diğer Ayakçı'nın kırılan kemiklerinin sesi odayı doldurdu, bunu yapanın babam olduğunu gördüğümde artık bir kalbim yoktu. Un ufak olmuş, tamamen toza dönmüştü.

Babamın elinde savrulan kılıç uzunluğundaki hançerine baktım. Bu aletleri hep bir odada saklardı, arada gider onları tek tek incelerdim. Her şeyi bildiğim zamanlarda bunları saklamasının nedenini anlardım, unuttuğumdaysa sadece hobi olarak saklıyor sanırdım. Şimdi hafızam bana bu bilgileri tekrar vermişti ve bana daha fazla şey hatırlatacağının sözünü fısıldadı.

Arbede o kadar yoğunlaştı ki içeri akın eden Ayakçıların sayısını hesaplayamazdım, fazlalardı. Tek başına savaşan babam için fazlalardı.

O anda öylece durup onları izliyordu. Pusuda bekliyordu, annemin ortaya çıkmasını istiyordu.

Ve içeri karanlık gölgeler doldu.

Üzerlerindeki gölge *büyülerini anlayabiliyordum, bu kadının bana öğrettiği büyüydü bu. Sonra hepsi açığa çıkıp birden siyah iplerini kırbaç gibi babamın üzerine savurdular.*

Babam onları kesti, biri tarafından boğazı yakalandığında elini yana uzatıp pençelerinin uzamasına izin verdi. Boynundaki damarlar şişerken pençesiyle ipi hırpaladı, kesti, biçti. Sinirli gürlemeleri, atikliği ve iri bedenini kullanarak oturma odasındakileri alt etmesi o kadar inanılmazdı ki...

Onun hiç savaşırken görmemiştim.

Onu hiç böyle görmemiştim.

Fakat hep bilirdim. Babam güçlüydü, dağ gibiydi ve benim koruyucumdu. Beni saklamak için öyle çok çabalamıştı ki... İş değiştirmiş, her gece pençeleri kontrol etmiş, kapıları iyice kilitlemiş ve uyumadan önce benim dünyanın en güzel kızı olduğumu söyleyip saçıma dokunmuş, alnıma öpücük bırakmıştı.

Ben onun güzeliydim.

Ben onun Belle'siydim.

Kendi hislerimin arasına karışan diğer hisler ise bilinçaltında olduğum kadına aitti. Nefret, öfke, katıksız bir kin. O kadar kokuşmuş bir kalpti ki bir an önce kafasının, bedeninin ve kalbinin içinden çıkmak istedim... Ama kalıp olanları görmeliydim.

Babam Dorchalardan birinin kendisini büyüyle geriye savurmasıyla televizyonun üzerine düştü. Çıkan gürültü komşular tarafından duyuldu mu bilmiyordum, ona yardıma gelmesi için birilerine bağırma isteği duyuyordum. Bir ağzım yoktu, gözlerim yoktu. Bu kadına ait bir bedendeydim.

Korkunç bir kâbustu.

Sonra başka bir şey oldu.

Dorchalardan biri büyüyle duvara yapıştı, babam onun gafil avlanmasını fırsat bilip bileğinden çıkardığı bir bıçağı fırlattı ve tam alnına isabet ettirdi.

Bedeninde olduğum kadın dönüp baktı, orada annemi gördüm.

O kadar çileden çıkmıştım ki su dolu bir fanusa beni kapatmışlar da boğulmamı zevkle izliyorlar gibi hissettim. Elimle fanusun camlarına vuruyordum, çıkarın beni, diyordum. Çıkarın.

Ama kâbus devam etti.

"İşte beklediğim an," dedi tanıdık bir ses. Annemin olması gereken ses. Annem olmayan ses. Zihninde bulunduğum kadın.

Annem de onun birebir aynı tona sahip fakat bambaşka bir sıcaklıkla içimdeki damarları lavlarla dolduran bir sesle karşılık verdi.

"Geç kaldın."

Babam içeri giren iki Ayakçı'yı daha öldürdü, annem ona karanlığın ipini fırlatan Dorcha'yı kapı dışına savurdu. Annemi hedef almıyorlardı, tamamen babamın üzerine gidiyorlardı. Annem birden ona doğru hızla gelen Ayakçı yüzünden babamı uyarmak için bağırdı. "Aaron, dikkat et!"

O an, içinde bulunduğum zihnin hislerini algıladım. Katıksız bir zevk, sinsi bir plan ve bir sonraki hamlesinden tatmin olan kirli, kokuşmuş bir mutluluk.

Elini ileri uzattı ve babam kaskatı kesildi.

O yapmadan önce bile ne olduğunu anlamıştım. Benim gibi, o da avcıları kuklaya çevirebiliyordu. Benim gibi o da karşısındaki hareketsiz bırakabiliyordu. Bu güç bu kadında da vardı.

Babam hareketsiz kaldığı için alnındaki damarları şişti, annem onun ismini söyleyerek çığlık attı ve o an hayatımın en korkunç anını yaşadım.

Ayakçı gidip bıçağını babamın boğazına sapladı.

"AARON!"

Annemin çığlığı duvardaki çerçeveleri titretti, büyünün o katışıksız yoğunluğu Ayakçı'yı çarptı ve adamı resmen tüm uzuvlarından iki büklüm etti. Ama çok geçti, kıpırdayamayan babamın alnına bu sefer başka bir Ayakçı bıçağını sapladı.

O kadar çok bağırdım ki ama kimsenin sesini duyuramadığı o kâbuslardaydım. Karabasan boğazıma dolanmıştı, kıpırdayamıyordum.

Benim yerime annem çığlıklar attı. Benim yerime annem onun yanına koştu. Benim yerime annem histeri krizi geçirip gelen Ayakçıları büyüyle iki büklüm etti. Sonra Dorchalar da geldi, annemi karanlığın ipiyle saran bir tanesi onu hareketsiz bıraktı.

Annemin yorgunluğunu, daha fazla büyü yapamayacak kadar bitkin düşen bedenini ve pes edişini gördüm. Babamın yanına uzanmış; bedenindeki değil, yüreğindeki acıyla inliyordu. Sonra birden sustu.

Sessizlik ruhumda uğultuya neden oldu.

Dorcha ipini çekti ve annemin ellerini arkadan bağlayarak tutan bir Ayakçı yerini aldı. Onu doğrultup ayakta kalmaya zorladı. Annem usulca, çok ağır bir şekilde yüzünü kaldırdı ve zihninin içinde olduğum kadına baktı.

"Bu anı o kadar çok bekledim ki," dedi kadın.

Annemin yaşlı gözleri o kadar keskindi ki kadını bakışlarıyla bile ikiye bölebilmeyi dilediğini görebiliyordum. Ona nefretle, saf nefretle baktı. Gözlerindeki yaşlar kurudu ve konuştuğunda sesi karşısındakinin hazzını körelten bir güce sahipti.

"Bizi öldürsen bile asla tatmin olamayacaksın. Her gece, her gün, hiçbir şeyi başaramayacağının bilincinde olarak yaşayacaksın."

Kadının yüzünde tebessüm olduğunu biliyordum fakat yavaş yavaş dudaklarının solduğunun farkındaydım. İçindeki hisler katışıksız bir huzursuzluğa doğru yol alıyordu. Annemin güçlü duruşundan nefret ediyordu. Annemin bu hâlde bile ona bu şekilde bakmasına öfkeleniyordu.

"Belli ki sen bu günleri göremeyeceksin." İleri doğru süzüldü ve ona iyice yaklaştı. Neredeyse yüz yüzeydiler. "Benden bir şey çaldın, Hilda. Bana ait olan bir şeyi... Sefil, masum yüzlü bir hırsız olman bile beni utandırıyor."

Annemin yüzüne bu kadar yakından bakmak özlemin içimi deşmesine neden oldu. İşte benim annem buydu. Sevgiyle dolu, korumacı ve sıcacık kalpli annem.

O güzel yüzüyle karşısındaki kadına karşı ifadesi kayıtsız kaldı. "Önemsediğin şeyin bu olduğunu söyleme bana. Sen kendinden başka hiçbir şeyi umursamazsın."

Kadın sessizce anneme baktı, sonra omuz silkti. "Çok haklısın lakin şu an için önemsediğim bir şey var; küçük, tatlı kızın."

Annem dişlerini sıktı.

"Kızın nerede?"

Annem cevap vermedi. Ağzını bıçak açmayacağını belirterek öylece durdu.

"Minik kızını bulduğumda neler yapacağımdan korkarak yaşamaya devam etmeni isterdim ama bana ayak bağı oluyorsun. Yine de bana yerini söylersen yaşamana izin verebilirim."

Annem sadece kendisinin bildiği bir fıkraya gülüyor gibi dişlerini gösterdi. Başını iki yana sallarken gülüşü parlaktı. "O kadar geç kaldın ki."

"Kızın nerede, Hilda?"

Annem cevap vermedi.

"Bu sana son soruşum; kızın nerede?"

Annem gözlerini usulca yana çevirip babamın yerde yatan bedenine baktı. Kederle, sevgiyle ve sonsuz aşkla. Kahreden hislerin arasında onları izlemek çok zordu. Çok zor. Çok zor. Çok zor.

Sonra bakışları tekrar kararırken kadına döndü ve onun yüzüne tükürdü.

Kadın gözlerini kapatarak bir elini nazik bir hareketle yüzüne götürüp sildi, görüntüsünün aksine öfkeden kudurduğunu hissedebiliyordum. "Her zaman bu kadar aptaldın, Hilda," dedi gözlerini tekrar açarken.

Annemin dudakları dalga geçercesine kıvrılmıştı. "Sen de her zaman bu kadar kördün. Bizi bulman sence de çok uzun sürmedi mi?"

"Sevgili Aaron'ın artık yok," dedi kadın yerdeki babamı başıyla göstererek. "Eğer sen de sonsuza dek yok olmak istemiyorsan, küçük farenin nerede olduğunu söyle. Söylersen seni bırakacağım."

"Asla," dedi annem.

Kadın hiddetlenmişti. "Hiç kimse ona ulaşmamı engelleyemez! Sen ve o aptal kocanın fedakârlığı bile."

Annem kadının söylediklerinin aksine zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Ulaşsan bile istediğini alamayacaksın, o artık kendi iradesine sahip."

Kadının içten içe ölesiye bilendiğini bilmenin zevkini ben de yaşıyordum ama dehşetim bu minicik hissin çok ötesindeydi.

"Kızınla işim bittiğinde o zayıf iradesinden eser kalmayacak."

Sonra gözlerini annemin arkasında duran Ayakçı'ya çevirip başıyla bir işaret verdi. O an, ne olacağını bildiğim için gözlerimi kapatmak istedim ama zihninde olduğum lanet olası şeytan bunu yapmamıştı.

Ayakçı annemin ensesinden bıçağını sapladı, onun bedeninin yere düştüğünü gördüğü an arkasını dönüp evin merdivenlerini tırmanarak üst kata çıktı. Odaların kapılarını açıp içerilere göz attı ve benim odamı bulduğunda içeri süzüldü.

Yatağıma bakıp komodinime göz gezdirdi; işe yarar bir şeyler aradı ama annem bu konuda tedbirli davranırdı. Kişisel eşyalarım sınırlı olurdu; günlük tutmamı istemezdi, tarağımda saç bırakmamamı tembihlerdi ve cadıların nelerle büyü yapabileceğini asla bilemeyeceğimizi söylerdi.

Sadece ders notlarımı yazdığım bir defter komodinin üzerine duruyordu; açıp sayfaları karıştırdı ve bir tanesine durdu. Neyi okuduğunu gördüğümde içimdeki ıstırap daha artmıştı.

Annem bana not bırakmayı severdi.

***Annen seni çok seviyor, bebeğim,** yazılı notu okurken yüzündeki tiksinti ifadesini hissedebiliyordum. Bana bu sayede nasıl hitap edeceğini biliyordu. Annemin bana bebeğim diye seslendiğini görmüştü...*

Başka bir şey aradı ama annem önemli şeyleri saklamayacak kadar tedbirliydi. Bu yüzden hiçbir şey bulamamanın siniriyle tekrar merdivenleri inip onların bedenlerine son bir kez bile bakmadan evden çıktı.

Sanki orada olan alelade bir görüntüydü. Sanki orada, Hilda Jefferson ve Aaron Jefferson can vermemiş gibi bir görüntü. Öylece çekip gitmişti. Bense o kadar çok dehşete bulanmıştım ki kalbimin tozları bile uçuşup evrenden sonsuza kadar yok olmuştu.

Sonra Şeytan kapıdan çıktı ve kendini Boston'ın sıcak havasına bırakıp iblisleriyle birlikte karanlığa karıştı.

Bir girdaba kapılıp içinde bir süre sürüklendikten sonra gözlerim açıldı.

Dehşetim inançsızlığa, acım öfkeye dönüştü. Güven isimli canavar benden öyle güzel beslenmişti ki kan kaybı yaşar gibi can çekişiyordum. Ayağa fırladığımda zemin fırıl fırıl dönüyordu, nefesim kesilmiş hâlde koltukta oturan kadına döndüm.

Gözlerini açmıştı, kahverengi tanıdık gözleri artık tamamen yabancıydı. Hiçbir aşinalık bulamamıştım.

Ne olduğunu biliyordum. Kim olduğunu biliyordum.

Bildiğimin o da farkındaydı. Başını hafifçe yana yatırmış, derin bir ifadeyle beni izlerken, "Rüyalara sızma yeteneğin benimkini aşmış," dedi dudaklarını bükerek. "Gelişmeni takdir ettim fakat bu özelliğini başkalarında kullanmanı daha çok arzu ederdim."

Ben ayrıştıramadığım hislerin arasında sürüklenirken elini ileri uzattı, bedenim büyük bir gürültüyle duvara yapıştı. Havada asılı, kollarım iki yandan çarmığa gerilmiş gibi beni sabit tutarken ayağa kalktı.

Dişlerimi sıkarak büyüsüne karşı koymaya çalışırken çok güçlü bir duvarla karşılaştım. O kadar yoğundu ki afallamama neden olmuştu.

"Bunu yaşamamız gerekmiyordu." Görüntüsü sakin olsa da sesinde şiddetin tonu vardı. Beni bir kukla gibi büyüyle tutmasının şaşkınlığını yaşadığımı anlamış olacak ki, "Bizler Dione'un soyundan geliyoruz, Asteria. Benim de senin gibi birkaç *Spiritus*'um var..." dedi vakur bir tavırla.

Beni kukla gibi tutabiliyordu çünkü yarı kurttum.

"Annenin ise hiç *Spiritus*'u olmadığını biliyor muydun?" Yüzünde alay eder gibi bir ifade belirdi. "Görüyorsun değil mi, güç kimi seçeceğini biliyor. Ve sen... kesinlikle benim kızım olarak doğmalıydın."

"Annem bir Praesidium Cadısı'ydı." Sesim kısıktı. Bunu ona değil, kendime söylemiştim.

İç geçirdi. "Hiçbir kayda değer yeteneği olmayınca kendisini o cadı topluluğuna adaması ne acınası."

"Beni korumak için Praesidium oldu." Bunu da kendime söylemiştim. Zihnimdeki taşlar yerine otururken kafamın içinde ağırlığa neden oluyorlardı. "Onları sen öldürdün." Kelimeler ağzımda talaş tadı bırakırken gerçeği iyice kavramak için tekrar etmeye başladım. "Onları sen öldürdün. Onları sen öldürdün. *Onları sen öldürdün!..*"

Onları Barthram Sullivan öldürmemişti.

Bunca zaman ailemin asıl katiliyle yan yanaydım.

Annemle babamın canını alan kadının dizinde yatmış, saçlarımı sevdirmiştim ve her gün onun gözlerine bakarken anneminkilere bakıyorum sanmıştım. O olmadığını her düşündüğüm an kendimi silkelemiş, yaşadığım mucizeyi bozmak istememiştim. Bir yalana körü körüne inanmak istemiştim.

Annemi geri istemiştim.

"Anneni sevdiğim bir zaman olmuştu," dedi dudaklarım kıvırarak. "Ama amacımızı anlamadı. Bu dünyada asıl düşmanlarımızın kimler olduğunu unuttu..." Yüzünde iğrenir gibi bir ifade belirdi. "*Onlardan* biriyle evlendi."

"Bunca zaman peşimdekilerden biri de sendin." Sesim kendi kulaklarıma bile zar zor ulaşıyor, hayatım film şeridi gibi önümden geçerken görüşüm bulanıklaşıyordu. Onların cinayetinin faili değişmişti ama sebep aynıydı. *Benim yüzümden.*

"Rüyalarıma girdin. Bana korkularımı söyletmeye çalıştın ki irademi kırabilesin. Biliyordun. En büyük korkumun *onun* bana ihanet etmesi olduğunu biliyordun."

Dudakları biraz daha büküldü. "Sullivan'ın oğluna âşık olduğunu öğrenmek benim için de sürpriz oldu. Senden daha ümitliydim, Asteria. Ama sen de annen gibi bir ucubeye âşık olmayı seçmişsin."

İleri doğru birkaç adım daha atıp bana iyice yaklaştı. Konuşmayı sürdürürken uğuldayan kulaklarım yüzünden onu zor duyuyordum.

"Her ne olursa olsun, onların sana yaptıklarını değiştirmiyor. Seni kaçırdılar, zor kullanmak istediler. Sonra o beş para etmez kurt tekrar hayatına girip seni kullanmak için kendine âşık etti. Görmüyor musun, çıkarları peşinde koşan sadece ben değilim."

Sessiz kaldım.

Dudakları düz bir çizgi hâlini alsa da gözlerinde uğursuz parıltılar dans etti. "Altın ışıldamasına rağmen *lanetli* olabilir."

Göğsüm aldığım nefesle kabardı, soluğumu geri verdiğimde ise artık benliğim tamamen cehennem ateşiyle doluydu. Boğazımın gerisinden bir ses yükseldi. İlkel, kadim ve tarih öncesinden gelen ruhumun bir yankısı.

Öyle şiddetli hırladım ki dişlerimin bile uzadığını hissediyordum, pençelerim tırnaklarımın yerini alırken gözlerim yanıyordu.

"Onları..." dedim şu an benim için anlamı olan tek şeyi söyleyerek. "*Sen öldürdün.*"

Büyümün yoğun varlığını hissetti, gözleri hafifçe açıldı ve dudaklarındaki o küstah kıvrımın hayaleti bile soldu. Beni zapt eden büyüsünün bozulduğunu fark ederken bedeni kasıldı ve gücünü daha çok üzerime göndermeye çalıştı. Büyüm bir pençe gibi onun gücünü parçaladı, üzerimdeki hâkimiyeti yok olduğu an yere düştüm.

Tam bir kurt gibi hırladım.

Öyle güçlü bir sesti ki onu dişlerimle bile parçalayabilirdim.

Gözlerimi kaldırıp ona sabitlediğimde kaosun ilk izini bakışlarımda gördü.

Odanın camları kulakları sağır eden bir gümbürtüyle patladı, parçalar her yana savrulurken elimi ileri uzattım ve onun bedenini camsız pencereye savurdum. Pervazdan destek bile alacak vakti yoktu, bedeni geriye doğru devrildiğinde tüm yaşananlar odanın içerisine dolan dışarı havasından bile hızlı olmuştu.

Aşağı düşen bedenine bakma gereği bile duymadım. Ayağa kalkıp ağır ağır yürüdüğümde kendime yabancıydım; geçmişim, şimdim ve geleceğim beni kanlı bir perdenin ardından izliyordu.

Merdivenleri inerken ayaklarım yere sert basıyordu, botlarımdan daha fazla ses çıkaran kalbimi ise kulaklarım duymak istemiyordu. Dış kapıdan çıktığımda ise hareket etmeyi kestim ve karşımda duran manzaraya baktım.

Dorchalar bahçenin hemen hemen her yerindeydi, hepsi pelerinlerini takmıştı ve yüzleri görünmüyordu.

Şeytan düştüğü yerden kalkıp bahçenin bizim olduğumuz tarafına gelirken adımları ağırdı, gözleri benim üzerimdeydi ve sanki yaramazlık yapan çocuğuyla konuşacak bir ebeveyn gibi görünüyordu.

"Bu yaptığın çok saygısızca bir hareketti, Asteria," dedi ayıplayan bir sesle. "Yine de gücünü bir kere daha takdir ettiğimi söylemem gerek."

Dişlerimin arasından zar zor konuştum. "Senin takdirine ihtiyacım yok."

Dorchalarının ortasında durup bana doğru tamamen döndü, ellerini önünde birleştirdi. Karşımda küçük bir ordu vardı. Kaç kişilerdi? On beş? Belki de yirmi.

Şeytan ve yirmi tane iblisi.

Havada kekremsi bir koku vardı. Kara büyüleri bedenlerinden buram buram yayılırken beni izliyorlardı.

Gözlerimi kıstım, o sırada parmaklarım kolyeme gitti. Pürüzsüz yüzeyine dokunurken, "Bu kolyenin içindeki notta ne yazıyordu, biliyor musun?" diye sordum.

Onun da bakışları kısıldı.

"*Gücünün farkına var, yapabileceklerini tahmin bile edemezsin.*"

Her kelimenin üzerine özenle bastırmış, sesimi hepsinin duyması için yüksek tutmuştum. Tek kaşını yay gibi kaldırarak bana baktığında dudaklarımda onlardan daha karanlık, daha şehvani bir gülümseme belirmişti.

"Ben tek başıma da yeterince güçlüyüm."

Elimi birden ileri uzatmamla birkaç pelerinli geriye uçarak diğerlerinin üzerine düştü. Bu savaş çağrısıydı ve Dione'un iblisleri karşılığını kısa zamanda verdi.

Bir tanesi beni büyüyle ileri çekti, yüzüstü yere düştüğüm sırada bir diğerinin büyüsüyle bedenimde sanki görünmeyen bir bıçağın açtığı yaralar oluşuyordu. Acı verici çizgilerden sızan kanım kıpkırmızıydı.

Boğazımın derinlerinden gelen bir sesle inledim ama yerden kalkmayı başarmıştım. Yaralarım çabuk iyileşmese de acısı daha hızlı kayboldu, böylece yaraları oluşturan cadıyı gözlerimden çıkan alevlerle eş değer bir büyüyle yakmam zor olmadı. Küle dönerken attığı tiz çığlık katışıksız bir zevk duymamı sağladı.

Bir tanesi ipini bana fırlattı ve siyah dokunacı boğazıma dolandı. Parmaklarımı çevresine sardığımda kaygan ve yapışkan his midemi bulandırdı ama tıpkı *babamın ölmeden önce* yaptığı gibi pençemi onun ipine geçirdim ve resmen kesip biçtim.

Babamın son görüntüsü zihnime doldukça öfkem kabardı, kabardı, kabardı ve bağırarak birkaç tanesini daha ateşe verdim. Yanan pelerinleri, küle dönen tenleri ve çığlıkları her yere sindi.

Her şey hızlıydı, ben ise daha hızlıydım. Yere eğilip avucumu zemine vurduğum gibi toprak çatırdadı, açılan yarık önce küçüktü fakat bir kere daha vurdum. Bu sefer çatlak büyüdü ve kocaman devasa bir yarık oluşurken sarsıntıyla hepsinin sendelemesine neden oldu.

Ayağa kalkıp elimi yana savurmamla beraber birkaçını o yarığa düşürdüm. Geri çıkarlardı, çukur derin değildi. Eğer yapabilseydim, dünyanın en dibine kadar onları gönderirdim.

Yine de bu diğerlerinin biraz afallamasına neden oldu. Bu sayede gözlerimi Şeytan'a diktim.

"Annemin de söylediği gibi... Çok geç kaldın. Beni asla kullanamayacaksın."

Bu cümlem onun amacı uğruna yaptığı her şeyi bitirmişti. Yine de gözlerinde pes etmeyeceğini gösteren bir ifade varken, "Neler olacağını kim bilir?" dedi.

Öfkem katlanırken elimi ileri uzattım ama büyüm tam onu yakalayacağı anda görünmez bir bariyer oluşturmuş gibi gücüm bir duvara denk geldi, oradan geri sekerek acı verici bir hisle bana çarptı.

Geriye sendeledim. Kendisine koruma kalkanı bile oluşturabilmesinin farkındalığıyla ne yapacağımı düşündüm... Bu esnada diğerleri durmuyordu. Elimi tekrar yana savurup bir tanesinin ipinden kurtuldum; tekrar aynı el hareketini yaptığımda ise ip koptu, Dorcha acı bir çığlık attı.

Ormandan çıkıp gelen diğer Dorchaları gördüğümde sürüngenlerin çoğalacağını anladım. Gölge büyüsü yapanlar da vardı, belli belirsiz karartılar bahçeyi sarmak üzereydi.

Elimi iki yana uzatıp hepsine karşı bir güç kullanmayı istediğim sırada bedenim yine hareketsiz kaldı; Şeytan'ın kukla büyüsünü yaptığını anladım.

Dişlerimi sıkarak bağırdığımda zincirlerini koparan bir yırtıcıdan farkım yoktu. Büyüsünü anında bertaraf ettim. Arkamda ev, önümde Dorchalar olduğu için kaçacak bir yer aradım fakat onları aşmaktan başka çarem yoktu.

Hızla koşmaya başladığımda önümde duran birkaçını büyüyle savurdum. Bir tanesinin ipi arkadan boynuma dolanıp beni geriye çektiğinde sırtım yere yapıştı, nefesim ciğerlerimden gürültüyle boşaldı.

Sırtımın ağrısı beni kör ederken ip boğazımdan çekildi, düzensiz soluklarım iyice zihnimi bulandırırken acı verici bir his yine bedenimde dalgalanmaya başladı. Bu sefer... kesik değil, yanıklar oluşmaya başlamıştı.

Kaltak ordusu tüm kara büyülerini üzerimde kullanıyorlardı.

Tenim bir tavaya bastırmıştım gibi cızırdayarak buruşurken haykırdım, sonra o acıyla beraber başka bir büyü daha beni vurdu. Bilincimi kaybeder gibi yere kapaklandım, bu sefer bambaşka bir güçle saldırıya uğruyordum.

Birisi bilincimle oynuyordu.

Bu en kötüsüydü. En ama en kötüsü.

Bana doğru sürünen yılanları gördüğümde geriye kaçmaya başladım, bulanık görüşümle beraber titreşiyorlardı. Önce küçüklerdi, sonra o kadar büyüdüler ki neredeyse bir insanı yutabilecek kıvama geldiler.

Sonra yılanlar buhar oldu, bambaşka şeyler görmeye başladım. Hepsinin yerini alan... *Arkadaşlarımı.*

Bahçede artık sadece onlar vardı: Marcus, Laura, Sam, Alexis, Dean, Brandon, Darla, Kaleb, Eden... Hepsi buradaydı.

Nefes nefese ayağa kalktım, geriye çekilirken sendeliyordum. *Bu gerçek değil, bu gerçek değil.*

Gözlerinde düz bir ifadeyle bana bakıyorlar, beni yargılıyorlardı. Dudakları bir daha benimle konuşmayacaklarmış gibi sımsıkı kapalıydı. Sonra...

Onu da gördüm... Hepsinin arasından sıyrılıp ileri doğru bir adım atıp bana yaklaşmaya başladı.

"Belle," dedi tam yanıma gelip elini yanağıma doğru uzatarak. "Karşı koymayı bırak. Güvendesin."

Birden tek düşünebildiğim yine o oldu. Dorchaları unuttum, nerede olduğumu kavrayamadım. Tenimde dokunuşunu hissetmek isteyerek gözlerimi kapattım... Belki dokunuşu kalbimin gürültüsünü bastırabilir diye düşündüm.

O dokunuş asla gerçekleşmeyince gözlerimi tekrar açtım ve Jay yerine hiçlikle karşılaştım. Burada değillerdi. *Hiç olmamışlardı.*

Bu sefer kocaman bir karanlıkta yapayalnızdım. Etrafımda dönerek herhangi bir şey görmeyi bekledim ama hiçbir şey bulamadım. Sadece beynimde sinsice yankılanan sesleri duyabiliyordum.

Karşı koymayı bırak. Güvendesin. Karşı koymayı bırak. Güvendesin.

Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp tekrarladım. "Bunlar gerçek değil, bunlar gerçek değil." Kaltaklardan birinin halüsinasyon yeteneği vardı!

Onun büyüsünü bedenimden uzaklaştırmak için içimdeki güce uzandım, onu kavradım ve kuvvetle halüsinasyon oluşturan kaltağı bedenimden defettim.

Görüşüm netleştiğinde karanlık havada kıpırdanan gölgeleri aradım, tüm bedenim titriyordu ama korkudan değil. Öfkeden.

Kaçmayı siktir et.

Hepsinin her bir gücünü lanet kıçlarına sokacaktım.

Rüzgâr bana itaat etmeye başladı, saçlarım savruldu ve bir hortum gibi hava çevremde döndü. Kanım damarlarımda kızgın bir nehir gibi aktı.

Her şeyi yok etmek istedim, dünyayı biraz önce halüsinasyon görürken içinde bulunduğum karanlık gibi hiçliğe boğmak istedim. Hepsi ölsün istedim. Tüm Dorchalar, anne ve babamı öldüren bu Şeytan.

Kalbimde dinmeyen ve bir daha dinmeyecek bir ıstırap vardı.

Kana kanla karşılık vermek istedim.

Bunları yaparken de işkence çeksinler, acıları yoğun olsun ve çığlıkları kulaklarıma dolsun istedim. Öyle yoğun isteklerdi ki bunlar, karanlık ve katran gibi kıvamlıydı.

Damarlarımda dolaşan kara büyüyü yakaladım, tenimi kesmişim de onu dışarı bir irin gibi akıtmışım gibi hayal ettim. Yer titremeye başladı, rüzgâr ıslık çalarak çıldırırken sarsıntılar da ona eşlik etti.

İçim yabani bir hisle dolup taşarken bir volkan gibi patladım; elimi iki yana açıp bağırmamla beraber kulak tırmalayan iğrenç çığlıkları, kırılan kemik sesleri ve parçalanan etler birbirine karıştı. Bedenlerinin her bir parçası etrafa saçıldığında toprak irin gibi kanla sulandı.

Hava kaos, kül ve kan kokuyordu.

Görüşüm netleştiğinde nefes alıp almadığımdan emin değildim. İçimden kocaman bir parça kopmuş gibi bir boşluk oluştu ve bedenim sarsıldı. Ellerimin üzerine yere düştüğümde sırtımda acı verici bir ağrı baş göstermişti. Soluk almaya çalışırken temiz hava solumuyordum, havada berbat bir koku vardı. Zar zor başımı kaldırıp kirpiklerimin altından etrafa baktım.

Onları lime lime etmiştim.

Ne kül olmuşlardı ne de eriyip yerle bütünleşmişlerdi. Hayır, hepsinin bedenlerini parçalamıştım. Etrafta uzuvlar, organlar ve siyah kanla kaplı pelerinler vardı.

Sonra onu gördüm.

Bu kıyımdan kurtulan birkaç tanesiyle beraber ağaçların arasına karışırken parlayan saten pelerinini fark ettim. *Kurtulmuştu.* Asıl parçalamak istediğim beden onunkiyken bundan sağ çıkmıştı.

Tepki veremedim çünkü bedenim o kadar yorgundu ki düşünemedim bile. Kalkmaya çabaladığım birkaç dakikanın sonunda ayaklandım ve resmen kırılmak üzereymiş gibi titreyen bacaklarımla motoruma ilerlemeye başladım. Birkaç kere düştüm, avuç içlerim yerdeki irinlere yapıştı. Uzuvları eksik bedeni geçerken ayaklarım leşlerine çarptı. Bir kere daha düştüğümde ise yanağım bile pis kanlarına bulanmıştı.

Zar zor motora bindim. Sürebilmem mucize olurdu fakat bir şekilde çalıştırmayı başarıp yola çıktım.

Nefes alamıyordum, kanlı ellerim kolları kavrarken gaza bile zor basıyordum. Kaçınılmaz olarak kaza yaptım, motor yan devrilirken bedenim yolun kenarındaki çalılıklara savruldu. Sürünerek, nefes nefese debelenerek tekrar yola çıkıp motora geri binmem belki de saatlerimi aldı. Buradan gitmeliydim. Şuurumu yitirdiğim an kendimi nerede bulacağımı, onları başımda görüp görmeyeceğimi bilmiyordum. O sırada kaçmış olabilirdi ama peşime düşeceğine emindim.

Bir kere daha yola çıktığımda yavaştım fakat bir şekilde kaza yapmamayı başardım. Aklıma gelen fikirle hareket ederken azimli olmaya çalışıyordum. Motorum rahatça gözlerimi kapatabileceğim tek yere götürüyordu beni.

Hiddenfield'ın tabelasını geçtim. Devriye atan bir avcı varsa eğer, şu an beni yakalayıp Barthram'a götürmesi çok kolay olurdu ama bir şekilde bu yolu hep es geçiyorlardı. Çok büyük bir zafiyetti.

Sonunda ormanlık alana gelip motordan resmen düşerek indim. Sendeleye sendeleye ilerlerken avuç içlerim ağaçlara yapışıyordu, dengemi sağlamaya çalışıyordum. Ardından girişini iki koca sütunun tuttuğu yıkık dökük yapıya ulaştım ve derin bir nefes aldım.

Ardena Tapınağı.

Dorchaların buraya giremediğine şahit olmuştum, burası gözlerimi kapatabileceğim en iyi sığınaktı. İleri doğru bir adım atmıştım ki... İçimde huzursuz bir soru dolaştı, acaba ben girebilecek miydim?

Başka çarem yoktu; aksi hâlde kendimi serbest bırakacak, yılanların beni sokarak zehirlemesine izin verecektim.

İleri doğru adımlar atıp kapısız girişten geçtiğimde rahatlamanın verdiği hisle resmen kendimi bırakarak yere yığıldım. Kalbim deli gibi çarpıyordu, Dorchalara karışmama rağmen beni kabul eden Ardena'dan utanıyordum. Tam önümde duran, kucağında bebeğini tuttuğu heykeline bakamıyor, başımı bile kaldırmak istemiyordum.

Zemininde yazan yazıyı okurken gözlerim yanıyordu.

Yüce Ardena ve kızı Asteria anısına.

Sığ nefesler eşliğinde elimi cebime atıp parmaklarımı yakan gerçeği dışarı çıkardım.

Jay'in bana verdiği kutudan çıkan bu gerçekti beni annemin katiline götüren. Parmaklarımın arasındaki bu yakıcı görseldi beni kör eden.

Jay ve benim aynı sınıfta olduğumuz fotoğrafa bakarken bile bu kadar dehşeti hissetmemiştim. Fakat bu...

Bu fotoğraf...

Evet, kutudan birkaç mektupla beraber yine bir fotoğraf çıkmıştı. Öyle bir fotoğraftı ki akıl sınırlarımı zorlayabilirdi, ta ki arkasındakini okuyana kadar.

Arkasını yine o ormanda yaptığım gibi çevirdim ve yazının üzerinde gözlerimi dolaştırırken yanağımı yere yasladım. Tekrar, tekrar okudum... Tekrar, tekrar gerçeği kabullenmeye çalıştım.

Fotoğrafın ön yüzünde iki kişi vardı; annem ve onunla aynı yüze sahip birisi. Arkasında yazan yazının üzerinden kaç kere geçtim, bilmiyordum ve bir kere daha okudum.

Hilda ve Shelia Nightingale.

Annemi o kadın öldürmüştü.

Annemi...

İkizi öldürmüştü.

BÖLÜM 15: ARDENA'NIN KIZI

♪ *Samuel Kim "Lacrimosa"* ♪

Babamla, "Yüzüklerin Efendisi"ni izlediğimiz günü hatırlıyordum. Patlamış mısırımı ağzıma doldururken Frodo'nun Kara Süvariler tarafından yaralanıp ölümden döndüğü ve gözlerini kocaman puf yastıklarda kuş cıvıltıları eşliğinde açtığı sahnede kıkırdamıştım.

"O kadar güzel bir yatak ki!" dedim. "Ben de böyle büyük ve yastıkları kocaman yatak istiyorum, baba!"

Babam patlamış mısırını ağzına atıp burnumu iki parmağının arasında kıstırdı. "Daha büyük bir eve geçtiğimizde sana kendi ellerimle böyle bir yatak yapacağım."

Asla öyle bir eve taşınamayacağımızı bilmeden ellerimi çırpıp alkış tutmuştum.

Şimdi ise gözlerimi tıpkı öyle bir yatakta açmıştım; tamamen açık bir alandaydım. Gökyüzü bembeyaz pamuk gibi bulutlarla kaplıydı. İyice doğrulup etrafa bakındığımda ılık rüzgâr eşliğinde hışırdayan uzun otları görebiliyordum.

Beyaz örtülerin üzerinde ellerimi gezdirdim, gördüklerimin doğruluğunu test etmeye çalıştım. Ölmüş müydüm? Burası cennet miydi?

Cennete girebilecek kadar iyi bir kalbim var mıydı? Hayır. Kesinlikle hayır.

Yine de içinde bulunduğum anın verdiği ferahlamayı hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, bir kere daha, bir kere daha. Sonra gözlerimi açtığımda...

Aldığım nefesler kesilirken sırtım geriye yaslandı, puf yastıkların içine gömüldüm.

Yanı başımda beliren sandalyede, bir kadın oturuyordu.

Sarı saçları neredeyse yerlere kadar uzanıyordu ve her bir teli bulutların arasından sızan güneş ışıklarından daha parlaktı. Teni yatak örtüsünden beyaz, gözleri gökyüzünden maviydi. Üzerinde beyaz, uzun bir elbise vardı. Öyle kusursuz, olağanüstü bir güzelliği vardı ki onun melek olduğuna kesinlikle ikna olabilirdim.

Ölmüştüm.

"Ölmedin," dedi dudakları tebessümle buluşurken.

Kalbim kabardı, huşu içinde ona baktım. Bu... Olamaz.

Kavradığım gerçekle gözlerim hafifçe açıldı ve ağzım da ona eş değer bir şaşkınlık belirtisiyle aralandı.

"Ardena," diye fısıldadım kadına.

Nazik tebessümü dudaklarına daha da yayıldı, içimi sıcak bir hisle doldurdu fakat yaşadığım şaşkınlıkla ona karşılık veremedim.

"Asteria." Sesi melodikti. Kulağa her ne kadar şefkatli gelse de altında yatan hüznü algılayabilmiştim.

Ölen kızına bakıyordu. Ölen kızının ruhuna bakıyordu.

"Senin de mi rüya gücün var?" Sorum kafa karışıklığımı ele veriyordu.

Ardena dingin bir deniz gibi görünen gözleriyle beni izliyordu. "Dione'un aksine ben bu gücü hiçbir zaman sevmedim." Dudağını büker gibi oldu, bu da bana fazlasıyla insan görünmesine neden olmuştu. Normal. Bir taraftan da resmen her karışıyla uhrevi bir varlıktı. "İnsanların kafalarının içi... Fazla kişisel."

Başımı aşağı yukarı sallayıp onu anladığımı belirttim ama bu güç sayesinde birçok şeyi öğrenmiştim.

"Ama sen..." Duraksadım. Doğru kelimeleri ararken söyleyeceğim şeyi nasıl hafifletebileceğimi düşündüm. "Yoksun." Ölüsün.

Ardena anlayışlı bir şekilde baktı. "Evet, bir ölüyüm," dedi usulca. "Ama... Laneti kırma ritüeli sırasında bu dünyaya gözlerimi kapattığım için arafta kalmış bir ruha sahibim."

"Öyleyse Dione da benim rüyalarıma girebilir mi?"

"Bunu yapabilseydi çoktan yapardı," derken benimle gurur duyuyor gibiydi. "Belli ki zihnini ona açmıyorsun."

Ardena'nın tapınağına girdiğim an ona zihnimi fazlasıyla açtığımı düşündüm.

"Özür dilerim."

Söylediği şeyi duyunca kafam karıştı. Ağzım bir iki kere aralandı ama ona cevap vermem fazlasıyla uzun sürdü. "Neden özür diliyorsun?"

Ardena'nın tebessümü solmuş, gözlerinin mavileri derinleşmişti. "Seni koruyamadım." Gözlerini çevremizde dolaştırdı, açık ve ferah alana bakarken uzaklara dalmıştı. "Kardeşime güvenmekle hata ettim. Seni korumam gerekirdi."

Benim de içimde bir hüzün belirdi. Her ne kadar karşımdaki bu kadın annem olmasa da Asteria'nın annesiydi ve bir nevi kan bağım varmış gibi geliyordu.

Onun kardeşinin soyundan geliyordum.

Kızını kurban eden kadının soyundan geliyor olmam onu ne kadar üzüyordu kim bilir.

"Hayır, beni üzmüyor." Düşüncelerimi okuyor gibi yanıt verdiğinde şaşkınlıkla ağzım aralandı. Yüzünü bana çevirip yine gülümser gibi oldu. "Zihnini okumuyorum ama çevrende dolaşan renkleri görebiliyorum. Ne düşündüğünü hissedebiliyorum."

İçimdeki sızı büyüdü. Bu Eily'nin gücüydü. Onun Spiritus'u gibi, Ardena'nın da enerjileri renklendirme gücü vardı.

"Öyleyse Eily... Arkadaşım senin soyundan mı geliyordu?"

"Bu imkânsız." Sesi durgunlaşmıştı. "Benim soyum seninle birlikte yok oldu."

Anlam vermek isteyerek yüzüm tereddütle dalgalandığında açıkladı.

"Dione ve ben..." Kardeşinin ismini söylediğinde o melodik tını, gittikçe ritmini kaybetmiş karmaşık bir müziğe dönüşmüştü. "Birden fazla Spiritus'a sahiptik. Bu Spiritus'lara sahip başka cadılar da vardı ama biz sanki hepsinin toplamıydık. Çarpık ve kontrol edilemez bir güç vardı içimizde." Derin bir iç çekti. "Bunun sonucunu da görüyorsun."

Onunla konuştuğuma hâlâ inanamadığım için kelimeleri nasıl kullanacağımı bilmiyordum ama içimden onu teskin etmek geliyordu. "Tüm olanların nedeni sen değilsin, Dione. Seni kıskandığını, kızını senden çalacağını ve karanlığı seçeceğini bilemezdin."

Ardena bana bilge gözlerle baktı. "Ah, küçük, kızım... Bilebilirdim ama göz ardı etmeyi seçtim. Bu hissin ne olduğunu sen de artık çok iyi biliyorsun."

Kalbim kan ağlamaya başladı. Biliyordum. Güvenmekle güvenmeyi seçmek arasındaki ayrımın ne demek olduğunu artık çok ama çok iyi biliyordum.

Başımı eğip gözlerimi yatağa sabitlediğimde Ardena, elini ileri uzatıp parmaklarıyla çeneme hafifçe dokundu. Zarif tutuşu beni afallattı, yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı.

"Utanma," dedi yine enerjimi algılayarak.

"Hayalindeki Asteria'nın böyle olmadığına eminim."

Bu sefer çok daha ciddi, sesi çok daha kendinden emin bir güç barındırıyordu. "Dione'un soyundan geldiğin için üzülmüyorum. Bana ruhunun bu şekilde geri döneceğini söyleyerek seçme şansı verselerdi, kesinlikle kabul ederdim. Senden alınan yaşama hakkını sana ne şekilde olursa olsun geri vermelerini isterdim."

Gözlerimin ardında yaşlar birikmişti ama ağlayamadım.

"Dione ve ben aynı anneden doğduk, tıpkı annen ve kız kardeşi gibi..." Sözlerine devam etti. "Herkesin ruhunda iki taraf vardır, kızım. Biraz melek biraz şeytan. Hangisine kulak vereceğine kişi kendisi karar verir."

Elini çekip geriye yaslandı.

"Kötüler pişman olmaz, Annabelle." Bu sefer bana kendi adımı söylemişti. Sadece Asteria olmadığımı, asırlar sonra doğan Hilda Jefferson'ın kızı olduğumu bir kere daha hissettim. "Bazen yolumuz o kadar çetrefilli olur ki hangi yöne gideceğimizi bilemeyiz. Sense kayboldun, belki kötülüğün sana yoldaşlık etmesini kabullendin ama... Dediğim gibi, kötüler pişman olmaz. Empati yapmazlar. Sen böyle biri değilsin."

"Bilmiyorum," dedim kafa karışıklığıyla. "Ne olduğumdan emin değilim."

"Şuna ne dersin?" Kaşları hafifçe kalkmıştı. "Başkalarının yolundan ilerlemek, iyi ya da kötü diye ayırmak yerine, yepyeni bir yol bulabilirsin. Sadece sana ait; otlarını senin biçtiğin, kenarlarına çiçekler ektiğin, taşlarını özenle dizdiğin bir yol."

Onu dinlerken âdeta transa girmiştim, sözleri bir bir aklıma kazınıyordu.

Sonra duraksadı, mavi hareleri karardı ve birden bir şeye dikkat kesildi. "Uyan," dedi ciddileşen bir ses tonuyla.

"Ne?" Panik duygusu beni ele geçirmeye başlamıştı. "Neden?"

Ardena bu sefer daha şiddetli bir şekilde, "Uyan, Annabelle!" dedi.

"Bekle!" derken eline yapıştım, teni kuş tüyü gibiydi. "Seni bir daha görecek miyim?"

Ardena'nın ciddi hatlarında bir şefkat belirdi. "Hâlâ zihinlerin oldukça kişisel olduğunu düşünüyorum, kızım. Ama bana ihtiyacın olduğu her an beni yanında hissedeceğine söz verebilirim."

Ve birden bir girdap beni yuttu.

Su altında gözlerimi açmışım gibi görüşüm bulanıktı, kulaklarım Ardena'nın son sözleriyle uğulduyordu. Onunla konuşmamın bir rüyada değil, gerçek olduğunun farkındalığı vücudumda dolaşıyordu.

Avuçlarımı yere bastırarak başımı kaldırıp heykeline baktım.

Kırık tavandan gökyüzüne uzanacak gibi görünen heybetli yapıya... İçimde tuhaf bir his dolaşıyordu, onunla konuşmanın verdiği şaşkınlığı üzerimden kolay kolay atabileceğimi sanmıyordum.

O sırada omurgam boyunca yayılan uğursuz bir kıpırtı dikkatimi dağıttı, keskin bir açıyla başımı çevirdim ve sütunların gerisine baktım. Kafamın içindeki sis birden dağılıverdi.

Karanlık siluetler... Tapınağı çevrelemişlerdi.

Soluğum kesilirken sırtüstü dönerek gerisin geri heykele doğru süründüm. Dorchalar buradaydı, Ardena beni bu yüzden uyandırmıştı.

Kalbimin gürültüsü savaş davulları gibi kulaklarımda gümbürdüyordu. Çok bitkin hissediyordum ve bunun fiziksel olmaktan çok büyüsel anlamda olduğunun da farkındaydım. Başımı geriye yaslayıp Ardena'nın heykeline son kez baktım, Dorchaların tıslamaları sütunların arasından iyice bana sızarken sözlerinin kulaklarımda dolaşmasına izin verdim.

Bir daha aynı şekilde onlarla tek başıma mücadele edemeyebilirdim ama pes etmeyecektim. Beni yıkamayacaklardı.

Başımı eğip dışarı bakarken beni bekleyen aç yırtıcılar gibi etrafta dolaşıyor, huzursuzlanıyorlardı. Ardından birinin konuştuğunu duydum, bir masalın sözlerini kendine göre çevirerek söylerken sesi ahenkliydi.

"Küçük fare, küçük fare, üç deyince dışarı çık," dedi ve sütunların arasından onu gördüm. Shelia'yı. Annemin ikiz kız kardeşini.

Teyzemi.

Dudaklarında karanlık bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Eğer çıkmazsan üflerim, püflerim... Ve burayı senin başına yıkarım."

Üç Küçük Domuzcuk ve Kurt masalını benimle alay etmek için kullandığını anladığımda o kadar sinirlendim ki...

"İyi ki annem sen olmamışsın," dedim, başım Ardena'nın heykeline yaslı hâldeyken. "Senin masallarını dinleyerek büyümek istemezdim, *teyze.*"

Gülümsemesi diş gıcırdatmaya döndü, gözleri de en az orman kadar karanlıktı. "Ah, demek kan bağımızı biliyorsun." Dudakları hafifçe büküldü, gözleri tepemde duran Ardena'nın heykeline kısa bir an kaydı, sonra ona bakmaya tahammül edemiyor gibi tekrar bana odaklandı. "Öyleyse bu dünyada ailenden kalan tek kişinin ben olduğumu da biliyorsun. Gel ve tekrar birlikte olalım. Aynı kanı paylaşıyoruz."

"Sen..." derken dişlerim birbirlerine çarpıyordu. "Kendi kanından olanı... ikiz kız kardeşini öldürdün."

Shelia kısa bir an ifadesizce yüzüme baktı. "Bunun acısını daima hissedeceğim. Ama anlamak zorundasın, annen beni hiçbir zaman anlamadı. Asıl düşmanlarımızın kim olduğunu asla kabullenemedi. Seni koruyabilirim. Bunu da anne ve babandan çok daha iyi yapacağıma söz veriyorum."

Kalbimde kara bir delik açıldı, ruhumda biraz bile ışık kaldıysa eğer tümünü hızla yuttu. Söylemeye cüret ettiği şey... İyilik ya da kötülük yoktu artık benim için, sadece kendi yolum vardı. Eğer bu kaltağın dilini koparmak kötülük sayılıyorsa, varsın en kötüsü ben olayım.

"Anne ve babamın tırnağı olabilseydin eğer..." Ondan iğrenir gibi baktım. "Bu hâlde olmazdın."

Bu onu fitilledi. Öfkeyle solurken karanlığın ipini bana fırlattı, ani refleksimle beraber başımı eğdiğimde kırbacı heykelde şakladı.

Sıradan bir beton parçası olsaydı eğer, belki de hiçbir şey olmazdı ama o heykel Ardena'ya aitti. İpi alev aldığında sanki parmağı yanmış gibi bir tıslamayla tekrar kendine çekip geriledi.

Doğrulurken neşesiz bir kahkaha attım. "Dione'dan yardım dilen de seni buraya girdirebilsin."

"Dışarı çık, Asteria," dedi beni kışkırtarak. "Çık ve o çok övündüğün gücünü bana tekrar göster."

Eh. *Kışkırtıldım.*

Kusurlu ruhumun fazlasıyla kibirli bir tarafı vardı.

Büyü yapamayacağımın farkındaydım fakat son bir şey içimde kabardı. Hâlâ fazlasıyla kuvvetli bir parça, beni öyle bir dürttü ki onu ortaya çıkarmak için kendimi zorlamadım bile. Kemiklerimin arasına sızdı, kanımda dolaştı... Oradan değişim başladı ve yavaşça dişlerimin uzadığını, pençelerimin çıktığını, öne doğru devrildiğimi gördüler.

İniltim acıdan değildi; dönüşüm geçirirken hafif, tatlı bir sızının vücudumu sarmasındandı. Siyah dumanlar etrafımı sardı, çevremde bir rüzgâr sertçe dönmeye başladığında küçük bir hortum oluştu. Ve ortaya... Bir kurt çıktı.

Alev alev yanan beyaz tüylere sahip bir kurt.

İçgüdüsel olarak başımı geriye atıp uludum. Yüksek, ormanları aşan ve yerleri titreten bir sesti bu. Savaş borusundan çıkan bir çağrı.

Bu yaptığım intihardı, aptallıktı ama pes etmeden ölmeyecektim. Bu kadını yok etmeden dünyadan gitmeyecektim.

Kurt formundayken görüşüm farklı bir algıya sahipti; karanlıkta daha net, daha berrak.

Hırladım.

İleri atılıp dört bacağımın üzerinde koştum, sanki hep bu formdaymışım gibi hissettim. İlkel bir canlıydım, saf bir yırtıcıydım ve tek düşünebildiğim parçalamaktı.

Shelia'nın üzerine atladığımda ne olduğunu anlayamadı bile.

Dorchaların pelerinleri yanımızda uçuştu, benim gürültülü hırıltılarım hepsini gafil avlatmıştı çünkü avcılar onlarla kurt formunda savaşmazdı. O hâldeyken daha savunmasızlardı, daha yenilebilir. Yaralar iyileşmiyordu ve Tetrad Günü istemeden geçirdiği dönüşümün bedelinde olduğu gibi

Dorchaların bu formdayken istedikleri zaman onları büyüleriyle yönetebilmeleriydi. Kuklaya dönüşüyorlardı.

Ben, Shelia'nın omzuna dişlerimi geçirdiğimde ise beni yöneten sadece bendim. Benim karanlık zihnim, benim saf nefretim ve benim vahşiliğim. Belli ki... aynı şeyi benim üzerimde uygulayamıyorlardı. Yine de hepsinin başka güçleri de vardı; bir tanesi beni büyüyle Shelia'nın üzerinden savurdu, bedenim taş sütunlardan birine sertçe çarptı.

Shelia iki büklüm olarak öfke çığlığı atıyor, sinirle bağırıyordu; ayağa kalktığında yırtılmış pelerinin arasından kanayan yılan derili omzunu görebiliyordum.

"Seni nankör," dedi bana dişlerinin arasından.

Ağrıyan kurt bedenimi görmezden gelerek tekrar dört bacağımın üzerinde durdum, hırıltılı nefesim ve öfkeli soluklarım buhar olup yükseliyordu. Bir daha saldırıya geçeceğim sırada... Başka bir şey oldu.

Etrafı gölgeler sardı.

Hayır, gölgeler değil... Hayır, bunlar...

Siyah giyimli avcılardı.

Ay ışığının bıçaklarına yansıyan parıltılarını gördüm, havada savrulan küçük yansımalardı. Dorchaları hedef almışlardı ve doğaüstü hızlarından kim oldukları neredeyse anlaşılmıyordu.

Şaşkınlığım kısa sürede dağılıverdi çünkü savaş birden daha sert bir şekilde patlak vermişti. Benim yanıma denk gelen bir tane Dorcha'nın üzerine atladım, dişlerimi önce kollarına, sonra ise boynuna geçirdim. Resmen etini deşmiştim, damarlarından akan kanın ağzımın içine dolmasını umursamadım. Görüntüsü gibi tadı da zift gibiydi, iğrenç ve kokuşmuş.

Kana susamıştım, vahşi gözlerim etrafta dolaşırken yeni bir av arıyordum. Görüntüler daha anlaşılır olduğunda ise tanıdık yüzleri seçmeye başlamıştım.

İlk gördüğüm Eden'dı.

Sarı saçları, uzun boyu ve atletik vücuduyla önümdeki Dorchalardan birini uzun bıçağıyla kesip biçiyordu. Bana dönüp kısa bir bakış attığında saniyelik sürede öylece kaldık, koyulaşan mavi gözleri kurt formumu inceledi. Hayret vardı bakışlarında, biraz da daha fazla incelemek istiyor gibi merak. Ardından tekrar arkasını döndü ve bu sefer sert bir duvara çarpmış gibi duraksadı. Öyle ani, sarsıcı bir duraksamaydı ki ne yaptığına emin olamayarak onu izledim.

Kargaşanın ötesinde, elini boynuna bastırarak duran Shelia'ya bakıyordu.

"Sen..." dediğinde sesi soluk verir gibi çıkmıştı.

Onu anlamaya ya da neler olduğunu çözmeye vaktim yoktu. Onun için de duraksayacak bir zaman değildi çünkü bir tane Dorcha sinsi bir atiklikle onun arkasından yaklaşmıştı. Elini kaldırıp bir büyü yapacağını anladığım sırada öne doğru atılır gibi oldum ama benden önce karanlığın cadısını birisi alnından hançerleyip yerle bütünleştirdi.

Yerimde dondum.

Jay kanlı bıçağını pantolonuna silerken transtan çıkan Eden'a *ne yaptığını sorgulayan* bir bakış attı. Sonra başını bana çevirdi ve göz göze geldik.

Alev alev yanan tüyleri olan bir kurdun gözlerine bakarken huşu içine girecek olan herkesten farklıydı. Başka bir şey vardı bakışında. Anlamını çözmek istemediğim bir şey.

Varlığı önceden benim için bir solukken şimdi ciğerlerimdeki havayı söküp alıyordu sanki. Birden çözüldüm, bedenim gevşedi ve kendimi tutamayarak dönüşüm geçirmeye başladım. Çok fazla duygu vardı, çok fazla karışıklık. Her şey üstüme yığılıyordu. Gökyüzünü yere düşmüş, beni altında eziyordu; dünya ters yüz oluyor, beni dibe çekiyordu.

Yorgun düşen bedenim, ruhum, enerjim, büyüm hepsi birden beni yalnız bıraktı. Yere yığıldığımda artık insan formumdaydım.

Jay bana doğru bir adım atacak oldu ama o sırada Dorchalar tekrar saldırıya geçti.

Bedenimin kontrolünü sağlayıp ayaklanmaya çalıştım, avuç içlerim yerdeki taşlara batarken birkaç kere yalpaladım. Pantolonum bacaklarımdaydı ama dönüşüm geçirirken üzerimdeki kazağın bazı yerlerini yırtmış olmalıydım, yakam ve karın kısmım açılmıştı.

O sırada yakınımda savaşan birini gördüm, Junior Jay'di buydu.

"Jimmy!" dedim boğazımdan kopan çatallı bir sesle.

Dönüp bana baktığında afallamıştı.

Ona doğru yalpalayarak ilerledim. Elimi uzattığımda iyice kafası karışmış hâlde ela gözleriyle bana baktı. "Bana bir bıçak ver."

Sanki ona *Jay'e değil, Eden'a benziyorsun* demişim gibi şoka girmişti.

"BANA ŞU LANET OLASI BIÇAKLARINDAN BİRİNİ VER!"

Gürlediğimde irkildi, elini botuna götürürken acemice hareket ediyordu. Bana oradaki kılıftan bir bıçak uzattığında elinden kaptım.

Arkamı dönüp Shelia'yı aradım ama görünürlerde yoktu. Jay'le Eden artık biraz daha uzaktalardı, hepsi Dorchaları hızla kesmeye devam ediyordu. Karl'ı ve Kaleb'ı da gördüm. Ardından tanıdık yüzler çoğaldı.

İnanılır gibi değil.

Hepsi buradaydı.

Laura'nın sarı saçları ormanın karanlığında bile bir parlak bir fener gibiydi. Darla'nın savaşırken çıkardığı bağırtısı kapışmaktan aldığı keyfi ele veriyordu. Hatta... Brandon mıydı o?

Soluğumu gürültüyle verdim... Onları görmenin etkisini bedenimin her bir karışında hissediyordum.

Dorchalardan birisi Laura'nın tenini yakmış olacak ki sesi kulaklarımda yankılandı. "Seni kaltak! Tenim ne kadar önemli, biliyor musun?"

"Abartma, Lau!" diyerek bağırdı Karl. "Eve gidince bol bol yanık kremi sürersin!"

"Kıçına sür o kremi, seni sersem!"

Birbirleriyle atışmaları kalbimi sızlattı, özlem olmadığına kendimi ikna ettiğim duygu içimi deşmeye başlamıştı. Can havliyle bu duygudan arınmak için başka bir Dorcha aradım ve gördüğüm bir tanesine saldırdım.

Elimdeki bıçağı göğsüne, gövdesine ve boynuna defalarca sapladım. Yere devrildi, ben kendini kaybetmiş gibi ona bıçağı saplamaya devam ederken tiz çığlıklar atıyordu. Onun üzerinden kalkarak bir tanesini daha elimdeki bıçağı yere atıp ellerimle yakaladım, şu an fiziksel gücüm büyü gücümden daha iyiydi.

Onu arkadan, tam boynundan tuttuğum için rahatlıkla boğmaya başlamıştım. Ellerini parmaklarıma kenetleyerek tutuşumdan kurtulmaya çalıştı. Debeleniyor, ses çıkarmaya çalışıyordu. Sıktım, sıktım, sıktım... Benim nefes alamadığım gibi soluksuz kalsın istedim. Bedeni hareketsiz kalmaya başladığında ise doğaüstü bir hızla yere eğilip daha onun bedeni devrilmeden boğazını kestim.

Zeminde yatan artık ölü bedeniydi.

Dean'i gördüğümde ise Dorcha'nın cesedinin başında dikiliyordum. Birkaç adım ötemdeydi ve aman vermez yüz ifadesinde bir kuşku, bir kararsızlık dalgalanıyordu. Benim ne olduğumu çözemediğini biliyordum, düşman mı dost mu? Annabelle mi, Asteria mı?

Belki hiçbiri.

Belki her ikisi.

Onunla kısa, sözsüz bir bakışma yaşadık. Koyu renk kanla kaplı ellerim ve üstüm başımla çıldırmış gibi görünüyor olmalıydım. Alexis ona neyi ne kadar anlattı bilmiyordum ama sessizce beni değerlendirdikten sonra arkasını dönüp kargaşaya katıldı.

Dorchalar Ayakçılarını getirmemişti, bu da onların fazlasıyla gafil avlanmalarına neden oldu. Büyüleri avcıları durdurmaya yetmiyordu, fi-

ziksel güçleri ve hızları onları avantajlı kılıyordu. Biri devrilse yerini bir başkası alıyordu.

Jay'in bir tane Dorcha'yı elleriyle ileri savurduğunu gördüğümde istemsizce duraksadım. Cadının pelerin başlığı düşmüş, yılan gibi suratı ortaya çıkmıştı. Elini uzatıp karanlığın ipini Jay'e savurdu fakat hedefi tutturamadı, onun yerine Jay bıçağını fırlatıp onu tam alnından vurdu.

Ona bakmaktan vazgeçmeliydim. Onu görmek istemiyordum, tek hedefim Shelia'ydı.

Onu bulmalıydım.

Onu öldürmeliydim.

Soluk soluğa etrafımda dönerek parlak pelerinine dair bir iz aradım. Yalpalıyor, daha fazla hareket edecek gücü bulamıyordum ama yıkılmamakta kararlıydım.

Birden Laura'yla karşı karşıya kaldığımda ise adımlarım dondu, o da benim gibi taş kesilmişti. Su yeşili gözleri üzerimde dolaşırken hafifçe açılmış, ağzı aralık kalmıştı. "Tanrım," dedi. "Bu hâlin kesinlikle kâbuslarıma girecek."

"Buna sevindim."

Tek kaşını kaldırırken şaşkınlığını biraz olsun atmış görünüyordu. Parmağı yerine bıçağıyla ikimizi gösterdi. "Bir Sullivan'ım diye bana böyle davranman hoş mu yani?" Ellerini iki yana açarken bezgin görünüyordu. "Canavar ailesinde doğmayı ben istemedim."

"Bir Sullivan olduğun için değil," dediğimde benim de tek kaşım kalkmıştı. "Her şeyi bilip benden saklandığın için olabilir."

Sessiz kalmakla bana bağırmak arasında git gel yaşıyor gibiydi. "Bu yüzleşmeyi burada yapmayalım. Fazla duygu yüklü olabilir. Olur da insafa gelirsin, sarılırız falan..." Üzerimdeki kanı inceledi. "Pek uygun bir an olduğunu düşünmüyorum."

"Sana sarılmayı düşünmüyorum, Laura."

"Bu acıttı," dedi Laura. "Sen çok kalpsiz bir kız oldun." Sonra gözleri arkamdaki bir noktaya odaklandı. "Ah, Magnus'un başı dertte görünüyor."

Ne?

"Mag..." Birden yaşadığım aydınlanmayla başımı hızla arkama çevirdim, neredeyse boynum kopacaktı. "Siktir, Marcus'un burada ne işi var?"

Laura koşarak yanımdan geçerken hızı bir rüzgâr esmesine neden oldu. "Belli ki peşe takılma konusunda beni bile geçiyor."

Ben de hareketlendim ama hızlı değildim, olamıyordum. İki adımda yere düştüğümde bıçağım parmaklarımın arasından fırladı. Küfürler

mırıldanarak süründüm ve tekrar onu elime aldım. Toprak o kadar kana bulanmıştı ki üzerim biraz daha battı, çamur da cabasıydı.

Birkaç adım ileride bir avcının ölü bedenini gördüğüme kalbim sıkıştı, hafifçe doğrulup yüzüne baktım. Bizden birini olmadığını anladığımda bile çok kötü hissettim... Sanki... *Bilmiyorum.* Bir tarafım yoktu ama yine de Dorchalardan olmadığım kesinleşmişti.

Tüm o hengâmenin arasında yüzümü ellerime bastırıp öfkeli bir çığlık attım. Shelia'yı bulmadan duramazdım, ailemi öldüren kadını yok etmeden bir parça bile huzur bulamazdım.

Gözlerim tekrar keskinleşirken dişlerim bilendi. Tekrar ayaklanıp ormanın içine doğru yürümeye başladım, yanımdaki hengâme bana ağır çekimle işleyen bir film sahnesinin ortasında tek hızlı hareket eden kişi benmişim gibi hissettirdi. Algılarım gittikçe ağırlaşıyordu, zihnim bulanmakla netlik arasında gidip geliyordu.

Bir ağacın dalından tutunup etrafa göz gezdirdim, kapışma buralara da taşmıştı. Kaleb'ı ileride bir Dorcha'yı boğazından keserken görebiliyordum. Bana göz ucuyla baktı fakat diğerleri gibi değerlendirmedi, sadece bir sonraki Dorcha'ya odaklanmak için başını çevirip sert adımlarla ortadan kayboldu.

Biraz daha hızlandım, gözlerim etrafta dolaşıyor, o lanet olası parlak pelerini arıyordu. Çoktan ortadan kaybolmuş ya da gölge büyüsüyle bile gizleniyor olabilirdi ama ben onların arasında yaşamıştım. Nasıl gizlendiklerini az çok biliyordum.

Şiddet bugün en büyük silahımdı. Aileme sevgim bugün en can alıcı kaynağımdı. Sevgi ya da nefret; ne olursa olsun, onu kullanacaktım. O kadını yok etmek için neyim varsa elimde tutacaktım.

Arkamdan gelen bir his bana eğilmemi söyledi ama reflekslerim de tökezliyordu, bu yüzden geç kalmıştım. Bir kırbaç darbesi sırtımda bir acıyla şaklayarak beni yere serdi. Ellerimi bile kullanamamıştım, yüzüstü düştüğüm için çenem resmen yerinden çıkmıştı.

Başımı doğrultup elimle çenemi ovuşturduğum sırada bir el beni yüzümden yakaladı ve kulağıma dudakları değdi. "Seni küçük kaltak," dedi tıslayan bir ses. "Shelia seni canlı istediği için şanslısın."

"İğrenç ağız kokunu almak, kırbaç yemekten daha kötü."

Söylediğim şey Dorcha'yı daha da sinirlendirdi. Beni elleriyle yere itekleyip üzerime çıktı ve yüzümü yere iyice yapıştırdı. "Şimdi uyuyacaksın," dedi sinsi bir sesle. "Ve uyandığında *anneciğin* seni karşılayacak."

Dişlerimi sıkarak onu üzerimden atmaya çalıştım, tırnaklarımı kazağımdan açıkta kalan omzuma sapladı. Yanağımı yere sertçe bastırırken yüzüme doğru avucunu açtı, orada siyah bir toz gördüm.

"Bunu yüzüne üflediğimde işin..."

Tiz bir çığlıkla üzerimden kalktığında ciğerlerimde sıkışan nefesi verdim. Dorcha'nın sesi çok çabuk kesildi, o attığı tiz çığlıktan öldüğünü bilecek kadar sese aşina olmuştum.

Bunu kimin yaptığını görmek için bile dönemedim, o derece hareket edemiyordum. Kısa süre sonra yanı başımda duraksayan ayak sesi dikkatimi çekti, gözlerimi biraz daha yukarı çevirip önümde beliren bir çift bota baktım. Benim için yer çekimi kadar karşı konulamaz bakışları üzerimde hissettiğimde ise yüzümü tamamen yukarı kaldırıp ona karşılık verdim.

Sessizlik uzadı.

"Ne?" dedim görüntümden, yaşadıklarımdan ve olduğumuz konumdan bağımsız bir duygusuzlukla. "Bana tepeden baktığın için böbürlenecek misin?" Elimi yere bastırıp kalkmaya çalıştım. "Bacaklarını tekrar kıramıyorum diye canım sıkkın, fazla üzerime gelme."

Kesinlikle aklımı kaçırmıştım.

Jay bir adım daha atıp botunun tam elimin yanma denk gelmesini sağladı, biraz yana kaysa parmaklarımı ezebilirdi.

"Onu arıyorsun." İfadesiz gözlerle ona karşılık verdiğimde ela gözleri ay ışığı gibi parlıyordu. "Sadece annen olduğunu söylediği için mi bu öfken?"

Parmaklarım farkında olmadan yere gömülmüştü, bunu bir iki saniye sonra fark ettim. *Hayır, ailemi öldürdüğü için.*

Kalkmaya çabaladığımda eğilip kolumu tutacak gibi oldu, birden silkelenip tutuşundan kurtuldum. "Dokunma bana!"

O sırada cebinden ucu sarkan şeyi gördüm.

Fanicum ipi.

Bedenim kaskatı kesildi, o da durdu ve saniyelerden daha uzun dakikalardan daha kısa bir an öyle kaldık. İkimiz de harekete geçtiğimizde Jay birden kendisini sırtüstü yerde buldu, benim de sırtım ağaç gövdesine yapışmıştı. Nefes nefese ona bakarken kaçmak için bir yol düşündüm ama çok güçsüzdüm, gafil avlanmıştım.

"O ipi bana dolarsan seni doğduğuna pişman..."

İleri atılırken, "Beni doğduğuma çoktan pişman ettin," dedi ve kollarımı yakaladı.

Dizimi büküp karnına geçirdim, etkilenmedi bile. Tırnaklarımla boynunu çizdiğimde hafifçe iç çekmekten başka bir şey yapmadı, kollarımı yakalayıp bileklerimi önümde birleştirdi. Kafa attım.

Evet, ona sağlam bir kafa attım.

Lanet olası kusursuz burnu kanadı, ben ne hâlde olduğuna bile bakmadan koşmak için öne atıldım ama bu sefer beni arkadan yere düşmem için itekledi.

"Lanet olası!" diye bağırdım.

"Zor kullanmadan bu iş olmayacak." Homurdanıyordu.

Yerde sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştım, tek bacağımı yakalayıp beni kendine çekti. Sırtüstü dönüp suratına tükürdüm.

"Onu arıyor olmam ve onu düşmanım olarak görmem seni dostum sayacağım anlamına gelmiyor," dedim hırlar gibi, o da yüzündeki tükürüğü elinin tersiyle siliyordu. "Sen hâlâ bana ihanet eden *o şerefsizsin.*"

Ayağımla göğsüne vurdum, bileğimden yakalayıp beni durdurdu. Bu sefer hafifçe doğrulup yüzüne tokat indirdim. Çenesi kasıldı, dişlerini sıkarken yüz hatları keskinleşti.

Bana baktığında ela gözleri çok yakınımda olduğu için kendime sinirlendim, hâlâ bana çok güzel geliyorlardı. Bu yüzden ona bir tokat daha indirdim, avucumdaki koyu renk kanlar onun da yanağına bulaştı. Birkaç günlük tıraşlı yüzünde hafifçe belirginleşen sakallarına eskiden dokunmayı çok severdim. *Bir tokat daha attım.*

Debelendik, bu sefer el bileklerimi yakalayıp birleştirdi, bir avucuna sığacak kadar ince bileklerim olmasına lanet ettim. Dizlerimi de kendi bacakları arasına alıp beni tamamen savunmasız bıraktığında ise yüz yüze kaldık, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Tüm gün boyunca harcadığım efordan daha çok yormuştu beni...

"Bana istediğin kadar tokat atabilirsin." Sesi kısık ve tehlikeliydi. "Ama ne yaparsan yap..."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında sesi bedenimde öyle bir dalgalandı ki göğsüm soluğumda yükselip alçaldı ve onun bedenine değdi. Bir sonraki sözü ise aksinin olabileceği ihtimaline bile geçit vermiyordu, bu sefer bunun yaşanacağını anladım. Bu sefer onunla gideceğimi anladım.

"Benimle geliyorsun, Belle."

Ve bileklerime *Fanicum* ipini bağladı.

BÖLÜM 16: MAZİDEN İZLER

♪ *Zoe Wees "Control"* ♪

Yedi Yıl Önce

Annabelle ağlıyordu.

Dizlerini kendine doğru çekip burnunu üzerindeki kot pantolonuna silerken başka akıtacak gözyaşı kalmadığını düşünüyordu ama her saniye çok daha fazla damla gözünden süzülüyordu.

Bu pantolon onun bile değildi, buraya getirilirken üzerindeki buz mavisi elbisesi kir içinde kaldığında ona bu kıyafetleri vermişlerdi. Kot üzerine küçük geliyordu ama onun verdiği rahatsızlıktan çok, içinde bulunduğu dehşete odaklanıyordu. Yatağın yanındaki yerde duran pembe ayakkabılarına baktı, bileğinde takılı olan renkli iplerle örülü bilekliğine yanağını yasladı. Bunlar onundu... Ona nereden geldiğini hatırlatıyordu.

Ona ailesini hatırlatıyordu.

Bir evin odasındaydı fakat gelirken bilinci kapalı olduğu için nasıl bir yerde olduğunu bilmiyordu. Odanın kaliteli duvar kâğıtları vardı, yalın ayak bastığı sırada yerdeki halının bile yumuşacık olduğunu hissetmişti. Güzel bir yerde kalıyor gibi görünüyordu ama tek kişilik bir yatakta, elleri bileklerinden bağlı şekilde günlerini geçiriyordu. Ara sıra ona yemek getiren kadından başka gördüğü kimse de yoktu. Kaç gün geçmişti, onu bile bilemiyordu, belki birkaç gün belki de bir hafta...

Sonunda o gün, pencereden sızan tek bir ışığın olmadığı akşam vakti, kapı aralandı. Bu sefer gelen kişi her gün kendisine yemek getiren kadın değildi.

Başını çevirip kapıda beliren siluete baktı, kim olduğunu çoktan anlamıştı. Gözyaşları akmayı kesti ama yanaklarının ıslaklığı ve gözleri gerçeği ele verecekti, bu yüzden kendini zorlamadı. Odanın ışığı açıldığında sadece dik bakışlarla gelene karşılık vermekten bir şey yapamadı.

Jaden...

Ben Jaden değilim.

Bu cümle her an kafasında yankılanıyordu, o anda da ona gerçeği tekrar hatırlattı; o Jaden değildi.

Jay.

Kapı eşiğinde durup kendisine bakan bu ela gözlü oğlanın adı Jay'di.

İçeri girmekle tekrar dışarı çıkmak arasında kalmış gibi öylece eşikte bekliyordu. Elinde bir tepsi tutuyordu, Annabelle üzerindekilere dikkat kesilmese de yemek getirdiğini anlamıştı.

Jay'in iç savaşı bitmiş olacak ki içeri doğru bir adım atıp kapıyı arkasından kapattı. Annabelle usulca onu izlerken ona farklı bir gözle baktı. Üzerinde siyah bir pantolon ve gözlerinin elasını daha çok ortaya çıkaracak hâkî rengi bir kazak vardı. Artık daha dik duruyordu, alnına dökülen saçlarını yukarı doğru şekillendirdiği için de gözleri daha çok dikkat çekiyordu.

"Gözlerin çok güzel, Jaden. Saçlarını alnından çekmelisin, böylece daha çok görünürler. Onları saklamamalısın."

Sözleri aklına geldiğinde o kadar çok utandı ki.... Ama bu duygu aynı zamanda da öfkelenmesine neden oldu. Zaten onun saçını böyle kullandığını anlamıştı, o bile bir yalandı.

Başını çevirip ona bakmayı bıraktı.

Jay dakikalarca öyle oyalandı, sonunda birkaç adım daha atıp yatağın yanındaki komodine tepsiyi bıraktığında Annabelle onun nefesini usulca içine çektiği duydu.

"Yemek yemiyormuşsun."

Onun sesini duyduğunda Annabelle'in kalbi sıkıştı. *En azından bu doğru* diye düşündü. Ses tonu aynıydı, savunmasız görünürken bile kendinden emin bir tınıda çıkardı.

Ona cevap vermedi.

"Yemek yemelisin."

Yine cevap vermedi.

Jay onu izlerken derin bir nefes verdi. "Bu şekilde kendine zarar veriyor..."

Birden hızla ona döndü. "Kendime zarar vermem işinize gelmez, değil mi, *Jay*?" İsmin üzerine vurgu yapmıştı.

Göz göze geldiler.

Karşısındaki çocuğun çehresinde hiçbir duygunun izi yoktu ama Annabelle bakışlarında bir şeyler aradı, Jaden'dan bir iz. Bunu yaptığı için de kendine kızıp hemen başını tekrar başka yöne çevirdi.

Jay bir süre daha öylece durdu, sonunda arkasını dönüp çıktığında Annabelle nefesini gürültüyle verdi. Rahatladığından mı yoksa hayal kırıklığına uğradığı için mi, bunun ayrımını yapamadı.

Yemeğe bakmadı bile, yan yatarak başını yastığa koydu ve bileğindeki bileklikle oynayarak uykuya dalmaya çalıştı. Rüyasında sürekli son anı görüyordu.

Ben Jaden değilim.

Ailesinin onu uyardığı tüm her şeyi bir kenara bırakmış, bu çocuğu arkadaşı olarak görmüştü. Onu korumak için kendisini ele vermişti ve sonucu buydu. O kadar çok üzgündü ki kırık parçalarının nasıl toparlanacağını bilmiyordu. Minicik bedeni için bu hayat fazlaydı, bu ihanet ise...

Yaşlar yine akmaya başladı. Annabelle bundan sonrasında da çok daha fazla gözyaşı akıtacağına emin olarak uykuya daldı.

Birkaç gün daha odasına aynı kadın yemek getirmişti.

Kadının bu evin bir çalışanı olduğuna emindi, Annabelle'i her gördüğünde yüzünde bir şefkat belirse de anında gözlerini kaçırıp alelacele odadan çıkıyordu. Belki de kurban edilecek bir kızla bağ kurmaktan korkuyordu ya da ona Annabelle'le konuşması yasaklanmıştı.

Sonra bir gün... Öğle vakti, odasının kapısı açıldı ve yine Jay eşikte görüldü.

Annabelle durduğu yerden gözlerini ona dikti, rahatsız hissetmesini istiyordu. Bu sefer ağlamamıştı, gözleri kuru ve onu kesmek için bilenmişti. Ailesinin onu en çok uyardığı konu fevri olmasıydı, artık öyle olmamak için kendisini zorlamasına gerek yoktu. Yakalanmıştı. Düşmanın eline çoktan geçmişti.

Jay yine elinde bir tepsiyle gelmişti... Annabelle kendisine dik dik baktığı için bu sefer gözlerini ondan kaçırdı, tek dikkat ettiği şey komodine elindekileri düzgünce yerleştirmekmiş gibi ilerledi.

"Sana bu sefer... Sevebileceğin bir şey getirdim."

Annabelle komodinin üzerindeki tepsiye göz ucuyla bakarak tabaktaki şeyi anlamaya çalıştı.

Jay nasıl konuşulacağını bilmiyor gibi boğazını temizledi, sonra kelimeleri alelacele kurdu. "Bunu annem yaptı." Devam ederken iyice bocalıyor gibi görünüyordu. "Spagetti."

Annabelle gözlerini tabaktan kaldırıp ona baktığımda Jay'in tabağa gözlerini diktiğini gördü. Kendisine bakmıyordu.

"Ketçap ve mayonez sever misin, bilmiyorum ama tadı böyle muhteşem oluyor." Sonra ağır ağır gözlerini kaldırdı ve sonunda Annabelle'e bakabildi. "Bir dene."

"İstemiyorum."

Başını pencereye doğru çevirip içeri sızan gün ışıklarına baktı. Büyü yapabiliyor olsaydı çoktan camı patlatıp bir çıkış yolu arardı ama bileğine bağladıkları her neyse gücünün hepsini emiyordu.

Jay kısa bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Üzerindeki pantolon sana küçük geliyor," dedi. Küçük kız ona yan gözle baktığında ayak bileklerine baktığını gördü, pantolon kısa kaldığı için teni o kısımdan açıkta kalıyordu. "Kız kardeşimin pantolonu, o senden biraz daha kısa."

Annabelle yüzünü tamamen ona dönüp usulca izlerken sonunda ağzını açtı, kelimeleri de tavrı gibi durgun bir sesle dile getirdi. "Bir kız kardeşin olduğu doğru yani?"

Jay gözlerini bileklerinden çekip kızın yüzüne doğru çıkardı. "Evet," dedi sakince. "Bir kız kardeşim var."

Bir doğru daha... Peki, daha başka neler gerçekti acaba?

Sırtını geriye yaslayıp ayaklarını uzattı ve rahat bir pozisyonda onu izlemeyi sürdürdü. "Kız kardeşine böyle bir şey yapsalar ne hissederdin?"

Bunu sanki öylesine sohbet ediyorlarmış gibi yumuşak bir sesle söylemişti ama iması o kadar ağırdı ki Jay'de tam da Annabelle'in istediği etkiyi yaratmıştı.

Duraksadı, çenesi hafifçe kasıldı ve başını çevirdi. "Spagettiyi bir dene," dedi odadan çıkmak için hareketlenirken. "Annem çok güzel yapar."

Ve gitti.

Annabelle onun arkasından kapıyı o kadar uzun süre izledi ki tekrar kıpırdadığında ışık çoktan pencereden süzülmeyi bırakmış, akşam vakti olmuştu.

Ayaklarını yataktan sarkıttı, bağlı bileklerini isteksizce ileri uzatıp bir eliyle zar zor çatalı kavradı. Spagettiden bir çatal yediğinde yaptığı şeyden pişman olmak üzereydi, belki de açlıktan ölmesi bu çocuğa en güzel ceza olurdu.

Ama ailesi için de öyle... Onlar için hayatta kalmalıydı. Onların kendisini korumak için yaptığı her şeyi çöpe atamazdı.

Tabağı bitirip tekrar uyumak için yatağa uzanarak gözlerini kapattı, bir damla daha yanağından süzülürken spagettinin tadının gerçekten de güzel olduğunu kabullenmek istemedi.

Ertesi gün sabah saatlerinde yemek getiren kadın onu odadaki banyoya da soktu, yıkanması için Annabelle'e sessizce yardım etti. Ne küçük kız onunla bir iletişime geçti ne de kadın ona bir şey söyledi. Saçlarını şampuanladı, özenle üzerini giymesine yardım etti. Bu seferki pantolon biraz daha büyüktü, Annabelle onun için yeni bir tane aldıklarından emin oldu. Odaya geçtiklerinde kadının eli pembe ayakkabılarına gidince onu aniden durdurdu, bu da ona kurduğu ilk ve tek cümleydi.

"Ona dokunma."

Kadın dondu kaldı, eğildiği yerden doğrulduğunda ise Annabelle can havliyle ayakkabıları çoktan kapmıştı. Anlayışla başını eğerek odadan çıkıp gittiğinde bile küçük kızın rahatlaması uzun sürdü. Ancak birkaç saat sonra ayakkabıyı tekrar yatağın yanına koyabilmişti.

Aynı zaman diliminde Jay yine odaya geldi, bu sefer elinde bir tepsi vardı. Elinde bir tane CD çalar vardı. Annabelle kaşlarını çatarak ona bakarken aleti komodine koydu.

"Ne dinlemeyi seversin bilmiyorum," dedi genç kızın konuşmasını beklemeden. "Ama müzik dinlemenin iyi gelebileceğini düşündüm."

Düğmeye bastığında kısık sesli şarkı odayı doldurdu, arka planda çalan bir fon müziği gibiydi.

"Düşmesine izin verdim kalbimin,
Ve o düşerken sen kalkıp onu aldın.
Karanlıktı ve ben bitmiştim,
Ta ki sen dudaklarımı öpüp beni kurtarana dek."

Jay kaskatı kalmış, CD çalara korkunç bir şeye bakıyor gibi gözlerini dikmişti.

"Ellerim güçlüdür ama dizlerim bir o kadar zayıf,
Ayaklarına düşmeden senin kollarında duramayacak kadar."

Annabelle şarkıyı dinlerken ona bakıyor, sözleri kafasında yankı buluyordu. Jay başını CD çalara vurmak istiyor gibi iç çekti.

"Bu... Annemin dinlemeyi en sevdiği şarkıcı. Senin dinlemeyi seveceğin türden durmuyo..."

Annabelle onun şarkıyı kapatacağını anladığı için hemen araya girdi. "Bırak kalsın."

Jay duraksadı, ona doğru dönüp baktı ve şarkı sözleri arkadan ikisinin arasında dolanırken öylece bekledi.

"Ama senin bir tarafın var, hiç bilmediğim, bilmediğim,
Söylediğin tüm şeyler, asla doğru değildi, doğru değildi.
Ve oynadığın oyunlarda hep sen kazanırdın, hep sen..."

Annabelle kaşlarını kaldırdı, yüzü ifadesiz olsa da gözlerinde alay parıltıları dolaştığını biliyordu. Jay doğrulup iç çektiğinde yanlış bir şarkı seçimi olduğu için içinden lanetler okuyor gibi görünüyordu.

"On üç yaşında mısın?"

Annabelle'in birden sorduğu soruyla afalladı ama cevap vermekte gecikmedi.

"Evet."

Küçük kız başını geriye yaslayıp yine rahat bir tavra bürünürken, "*Bir doğru daha...*" diye mırıldandı.

Jay bunu duymuştu, elbette duymuştu çünkü odadan rüzgâr gibi çıkıp gitmeden önce aldığı nefesi genç kız çok iyi işitebilmişti. Sinirli bir soluktu bu fakat bu duygunun hedefi laf soktuğu için Annabelle miydi yoksa yalanlar söylediği için kendisi mi, bunu kim bilebilirdi?

Başını geriye yaslayıp gözlerini kapatarak şarkının geri kalanını dinledi ve sözleri zihninde tekrarladı.

"Ama ben yağmuru ateşe verdim,
Yağışını izledim yüzüne dokunurken.
O yandı, ben ağladım.
Çünkü ismini haykırdığını duydum."

"Jay," diyerek tekrarladı Annabelle uykuya dalmadan önce. "Onun adı, Jay."

BÖLÜM 17: "KOŞ!"

Euphoria "Through The Fire"

Soluğumu gürültüyle verip gözlerimi araladığımda geçmişin bir çekmecesinin daha açıldığının farkındaydım; içinden çıkanlar ise yine tüm duvarlarımı sarsmış, gerçek dünyaya adapte olmamı zorlaştırmıştı.

Kulaklarımda hâlâ Adele'in "Set Fire To The Rain" şarkısı uğulduyordu.

Bu şarkıyı ne zaman duysam dinlemekten kaçınırdım; hoşlanmadığım, müzik zevkime hitap etmeyen herhangi bir şarkıydı işte. Fakat şimdi... Onu çok fazla dinlediğim bir zaman olduğunu hatırlıyordum. Sözleri daha anlamlı, daha anlaşılırdı. Sevmediğim için değil, hissettirdikleri için bu şarkıdan kaçtığımı anlamam bana bir darbe daha vurdu.

Gözlerim odağını bulduğunda ise alacağım tek darbenin bu olmadığını da anladım. Daha çok yıkılıp kalkacaktım, daha çok gömüldüğüm topraktan ellerimle kazıyarak tekrar yüzeye çıkacaktım.

Jay Sullivan, ilerideki bir sandalyeye sırtını yaslamış beni izliyordu.

Onunla geçirdiğim zamanların bir kısmını daha hatırlamanın verdiği etkiyle nefesim kesildi; başım öyle bir dönüyordu ki ne yerdeydim ne gökte.

Bir keresinde geçmişe dair gördüğüm bir rüyanın devamını da bilmek için çabalamıştım fakat zihnim buna izin vermemişti. Resmen mühürlü bir kapı gibiydi, yasak o kadar belirgindi ki hatırlamama asla müsaade edilmiyordu. Bunun nedeni de hafızamı normal şekilde kaybetmemiş olmamdı, bir büyünün etkisindeydim. Belki de bu yüzden geçmişe dair anımsatıcı şeyler beni huzursuz etmişti ve onlardan bilmeden kaçınmıştım.

Geçmişimin en önemli anımsatıcısı aslında karşımdaydı; o da beni huzursuz etmişti, o da birçok sefer bende kaçma isteği uyandırmıştı ama aynı zamanda en büyük huzuru verip en çok yanında kalmak istediğim kişi de oydu. Öyle büyük çelişkiler girdabıydı ki benim için... Hem nefesti hem ölüm.

Onun ela gözlerini gördüğümde her şeyi hatırlamalıydım. Onun eline dokunduğumda okyanusu izlediğimiz günü anımsamalıydım. Adını duyduğumda bende bir şeyler uyandırmalıydı. Ama hayır, büyü hiçbirine izin vermemişti. Kendimi ondan kaçmaya çalışırken ona delicesine çekilirken bulmaktan başka bir şey yapamamıştım.

Tavandan sarkan loş ışıkta bile bakışlarının derinliğini net bir şekilde görebiliyordum. İçinde bulunduğumuz yer bir odadan çok, bir depo

gibiydi. Sıvasız duvarlar ve zemin ile bir köşede tahta hurdalıklar vardı. Bilincimi tam olarak hangi kısımda kaybettiğimi bilmiyordum. En son hatırladığım... Beni ormanın içinde sürüklüyordu ve o kadar yorgun düşmüştüm ki anlaşılan kendimi kaybetmem çok zor olmamıştı.

Zeminde oturuyordum, bileğimi çekiştirince ise bir kolona bağlı olduğumu fark ettim. *Fanicum* ipine ek, bir de zincirlenmiştim ve bu sayede hem büyüsel hem fiziksel gücüm tamamen ekarte edilmişti. Bakışlarımı bileklerimden tekrar ona çevirdim, başını yasladığı duvardan öylece beni izliyordu.

Aradan sessiz, işkence gibi gelen birkaç dakika geçti. Saçları dağılmıştı, yüzünde ise hâlâ ormanda ona vurduğumda yanaklarına bulaşan kanlar vardı. Yaşadığımız arbedenin izlerini görünce benim ne hâlde olduğumu düşündüm.

"Bana bunu bir daha yapmamanı söylemiştim." *Fanicum* ipini kastederek ellerimi tekrar çekiştirdim. Çaylak eğitimi aldığım sırada beni bu iple bağladığı bir antrenman yapmıştık, korkunç hislerin bedenimi nasıl sardığını fark etmiştim fakat sebebini şimdi daha iyi anlıyordum. Yıllar önce de beni böyle bağlamışlardı.

Her bir detayda bir geçmiş saklıydı.

"Beni bir daha bunu yapmak zorunda bırakma demiştim."

Sessiz kalarak durum değerlendirmesi yaptım; kapı onun sağındaydı, beş-altı adımda oraya ulaşabilirdim ama zincirimden kurtulmam pek mümkün görünmüyordu ki kurtulsam bile koşabilecek kadar güç toplamış mıydım, emin değildim. Kaçış planı iptaldi, sonunda onunla aynı ortamda durmak zorunda kalmıştım.

Bakışlarımı ondan çektim ve hurdalığa göz gezdirdim. Geçmişin bir kısmını daha hatırladığım için ona sürekli farklı gözle bakıyordum ve bu durum beni daha çok geriyordu. Hiddenfield'da iskelede tanıştığım çocuk değildi o. El ele okyanusu izlediğim Jaden da değildi. Bana çok yakın ya da çok uzak biriydi, karar veremiyordum.

"Neredeyiz?"

Bakışlarının ağırlığı üzerimdeyken cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Hiddenfield'dan çok uzaklaşamadık."

"Peşimde bir dünya kişi var, aklından ne geçiyor? Beni hangi tarafa teslim etmeye niyetlisin?"

Sesi de bakmamaya özen gösterdiğim gözleri gibi durgundu. "Hiçbirine. Buradan gideceğiz..." Söylediği şey üzerine yüzümü hızla ona çevirdiğimde ekledi. "İrlanda'ya."

İrlanda kelimesini idrak ettiğimde, zihnimde yeni yeni dirilen anılardan biri beni derinden sarstı.

"*Sinclair? Nerelisin? Buralarda rastlanan bir soy isim değil,*" demiştim ona.

"*İrlanda,*" diyerek konuşmasına aksan katarak eklemişti. "*Annemin aksanı daha belirgindir.*"

Bunun ne kadar hoşuma gittiğini hatırlıyordum. "*Harika. Plymouth dışındaki yerleri hep merak etmişimdir. Ben doğma büyüme buralıyım.*"

Hafif bir tebessüm belirmişti dudaklarında. "*Belki bir gün çıkarsın buradan. Nereye gitmek isterdin?*"

"*İrlanda. Beni götürür müsün?*"

O zamanlar Plymouth dışına çıkmak benim için imkânsız gibi geliyordu. Tedirgin olmadan yaşayabileceğim ve rahatlıkla güçlerimi kullanabileceğim bir yere gitme hayaliyle bunu söylemiştim. Küçük bir kızın ileride aklına bile gelmeyecek, aşırı uçarı bir dileği gibi gelmişti bana.

Şimdi bulunduğumuz durum inanılır gibi değildi; yalan, ihanet ve kaosla örülü ilişkimizin sonu yine hayalini kurduğumuz noktaya gelmişti.

Tepki vermekte geciktiğimi fark etti, kendi düşüncelerime döndüğümü bakışlarımdan anlamış olmalıydı. Beklediği tepki neydi bilmiyorum ama gülmeye başladım. Sinirlerim o kadar bozuluyordu ki öfkelenip her şeyi yok etmekle, kahkaha atarak yerlere yatmak arasında kalıyordum.

"İrlanda," dedim aheste bir nefes vererek. "Senden beni oraya götürmeni istediğim gün, geleceğimizin bu şekilde olacağını nereden bilebilirdim ki?" Bakışlarım keskinleşirken çenem de kasılmaya başlamıştı. "Şimdi değil seninle kıta değiştirmek, şuradan bir adım ileri bile gideceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Jay yine durgun geçen birkaç dakikanın sonunda derin bir nefes verdi. "Kendi isteğinle gelmezsen, zorla gelirsin. Birkaç saate buradan gideceğiz."

"Neden?" diye sorarken hâlâ sakindim, bu da onun gözlerini kısarak temkinli bir şekilde beni değerlendirmesine neden oluyordu. "Beni Tetrad'a kadar orada tutup tekrar sana âşık olmam için mi zorlayacaksın?" Dudağımın bir tarafı alayla kıvrıldı. "Üzgünüm, *Jay*... Ritüeli gerçekleştirmeyeceğim; ölsem bile, sonsuza kadar her Tetrad Günü acı içinde kıvranmanız ruhuma tarifi imkânsız bir zevk verecek."

İsmini sanki bir küfür gibi telaffuz ettiğimi fark etmişti.

Bir şey söylemedi; sessizlik uzayınca başım taşıyamayacağım kadar ağır geldi, duvara yaslanmak için biraz geriledim. "Sen kendi hayal dünyanda yaşayadur, bana gerçekler lazım. *Kutu.* Motorumda kaldı, ona ihtiyacım

var." İçindeki fotoğrafa o kadar odaklanmıştım ki diğer şeyleri inceleme fırsatı bulamamıştım. Annemin bıraktığı mektuplar vardı ve içlerinde ne yazdığını okumam gerekiyordu.

"Onu alması için birini gönderirim." Bakışları derindi, bir şeyleri çözmeye çalışıyor gibi inceliyordu beni. "İçinde gördüğün şeyden fazlası var, değil mi? Annenin bir ikizi olması ve sana annenmiş gibi davranmasından daha öte bir şey..."

Öfkemin yansımasını yüzümde gördüğüne emindim ama ona cevap verirken aksine alaycı bir tavır sergiledim. Dudağımı bükerek, "Bunu sır olarak saklayasım geldi," dedim. "Herkes bir şeyler saklıyor ve maalesef ki her şeyin başrolünde ben varım... Eh, benim de gizemli bir tarafım olsun, değil mi?"

Tavrımın ona karşı hoş olmayacağını zaten tahmin ettiği için bir şey söylemedi. Onun yerine cebinden bir şeyi çıkarıp hafifçe havaya kaldırdı, tuttuğu şeyin Malcolm'ın bana verdiği cep telefonu olduğunu gördüm. Arka cebimde bulmuş olmalıydı.

Gözlerinde kaynayan duygunun ne olduğunu bildiğim için gizliden gizliye zevk aldım ama ona sadece tek kaşımı kaldırıp soru sorar gibi bakmıştım. "Malcolm mı aramış?" dedikten sonra bağlı bileklerimi çekiştirip parmaklarımı oynattım. "Ben ona sonra dönerim."

Öfkeleniyordu... *Evet, işte böyle.*

"Seni artık arayabileceğini sanmıyorum," derken kendini dizginlemiş, hatta o da alaycı bir tavra bürünmüştü. "Şu an derdi başından aşkın."

Yüzümdeki kayıtsız ifadeyi bozmasam da söylediği şeyin ardındaki sebebi merak etmiştim. "Ne o, Sullivanlar sonunda birbirlerini parçaladı mı? Kulağa harika geliyor... Tabii, sen de onların içinde olsaydın çok daha hoş olurdu."

Bir süre ne o gözlerini çekti ne ben... Sessiz bir savaşın içine girmiştik.

Sonunda güler gibi nefesini verdi. "Bana tıpkı böyle baktığın zamanlar olmuştu."

Dışarıda neler dönüyordu bilmiyordum, kan ve kaosun hâkim olduğu bir dünyada yüzleşmek için bir sığınağa kapanmış gibiydik. "Biliyorum," kelimesi ağzımdan tatsız bir tınıyla döküldü. "Yıllar geçti, yine aynı pozisyondayız. Yine bağlıyım çünkü yine kandırıldım ve *yine* senin ihanetine uğradım."

Başını yasladığı duvardan kaldırmadı ama dudaklarının düz bir çizgi hâlini aldığını, çenesinin seğirdiğini fark edebiliyordum.

"Çok fazla detay var. Hiçbirini anımsamıyordum ama sen biliyordun," dedim ve gerçekten merak ettiğim bir soruyu sordum. "Hiddenfield'a geldiğimden beri, tüm bu zaman boyunca nasıl dayandın?"

"Senin için."

Ona öfkelenemeyecek ya da herhangi bir duygu zerresi barındıramayacak kadar yorgun hissettiğimi düşünüyordum fakat hislerim dibe tamamen battığını düşündüğüm an hızla su yüzüne çıkıyordu.

"Benim için?" Kelimelerin üzerine basa basa, sindire sindire söylemiştim. Yine de hazımsızlık yaptı. "*Benim için.*"

"Sana söyleseydim ne olurdu?" Dikkatimi tekrar ona verdiğimde başını yaslandığı yerden doğrulttu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğildi. "Sana *Jaden* olarak hayatına girdiğimi, seni o sokakta yüzüstü bıraktığımı ve kaçırılmana sebep olduğumu söyleseydim ne olurdu, *Annabelle*?"

Adımla seslenmesine bile aldıramayacak kadar konuya odaklanmıştım.

"Oyun bozulurdu."

Sakin maskesinin ardında kendini dizginlediğini fark edebiliyordum, parmaklarını açıp kapayarak kendini gevşetmeye çalışıyordu. "Bu oyunu ben oynamasaydım ne olacaktı peki? Babamın senin peşini bırakacağını mı sanıyorsun?"

Dişlerimi gıcırdattım. Barthram Sullivan ailemi öldürmemiş olabilirdi ama yine de bu, beni kaçırdığı gerçeğini değişmiyordu.

"Dünyanın öbür ucuna da gitsen seni bulurdu, yine buraya getirtirdi ve oyunu nasıl istiyorsa o şekilde yönetirdi."

"Pekâlâ, pekâlâ," diyerek onu geçiştirirken ben de hafifçe doğruldum. "Babanın planına tekrar ortak olmanın nedeni zaten bu oyuna alışık olman, anladım. En azından sen ruhumu okşayarak güzel zaman geçirmemi de sağlıyordun, başkası belki bunu da yapmazdı. Teşekkür ederim."

Başını öne eğip elini ensesine dolaştırırken soluğunu gürültüyle verdi. "Annabelle..." dedi kısık sesle, daha çok söylenir gibiydi. "Beni mahvediyorsun."

"Seni mahvetmek mi?" Dudaklarımı büktüm. "Daha bunun yanına bile yaklaşmadım." Bana baktığında bu sefer öne doğru daha çok eğildim, gözlerimi net bir şekilde görebilmesini istiyordum. "Vicdan azabı çektin."

Yüzünde tek bir kas oynamadan öylece kaldı. Sanki havadan sudan sohbet ediyor gibiydik fakat sözlerim aramızdaki aşılmaz engeli daha da arttırıyordu.

"Odama yemek getirdiğin, Laura'nın pantolonu bana küçük geliyor diye başka bir tane gönderdiğin ve belki biraz olsun iyi zaman geçiririm diye bana CD çalar getirdiğin günler... Devamı hâlâ yok ama vicdanını rahatlatmak için bana yaptığın tüm o jestleri burada gözlerimi açtığım andan itibaren hatırladım."

Jay'in gözlerindeki bakış, cevabı çok zor bir bulmaca gibiydi. Önceden kanımda sinsice dolaşan fakat şimdi beni alenen ele geçiren güvensizlikle onu incelerken bakışını çözmem mümkün değildi. Eğer önceden olsa hüsran vardı o gözlerde derdim, şimdi ise oyunculuk yeteneğini tebrik edesim geliyordu.

"Vicdan mı?" dedi kelime ağzında acı bir tat bırakmış gibi. "Tüm o şeyleri *vicdanımı* rahatlatmak için mi yaptım?" Bu sefer kesinlikle gülüyordu. Evet, gerçekten dişlerini göstererek sırıtmaya başladı.

"Harika! Aklım tek kaçıran ben değilim," dedim sahte bir keyifle tekrar sırtımı yaslarken. "Seni de delirttiğime sevindim."

Jay'in o aşina olduğum, sivri köpek dişlerinin ortaya çıktığı sırıtmasına bakarken gözlerimi kaçırmak istedim çünkü uzun bir süredir sessiz olan Belle'i uyandırmak istemiyordum; ona zaafı vardı. Neyse ki konuşmaya başladığında görüntü çabuk bozuldu.

"Sen her şeyi hatırlayana kadar sana hiçbir şeyi anlatmayı düşünmüyordum."

Yüzümdeki tüm o sahte keyif ifadesi soldu, dudaklarımdan güç bela dökülen şey yalın bir soruydu. "Neden?"

Patlamanın kıyısında dolaşıyorduk.

"Çünkü Asteria'yı *tanıdım*," dedi bir solukta. "Onun nasıl bir fevrilikte olduğunu biliyordum. Ne yaparsam yapayım o günü değiştiremezdim, o sokakta sana kurduğum cümleyi geri alamazdım. *Ben Jaden değilim.*" Devamını getirirken boğazından bir hırıltı yükseldi. "Ben *siktiğimin Jaden'i* değilim."

Jay'in uzun uzun konuştuğuna pek şahit olmamıştım, şimdi ise kelimeleri kullanırken zorlansa da susacak gibi görünmüyordu.

"Ve on bir yaşındaki hâlini bilsem de on sekiz yaşındaki hâlinin nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Belki çok daha anlayışlıydı ya da çok daha fevri."

"Görünen o ki... On sekiz yaşımdaki hâlim, yalandan daha fazla nefret ediyor ve ihanetten çok daha fazla etkileniyor."

Jay birden ayaklandı.

Yerde oturduğum için daha heybetli ve uzun görünüyordu. Kesik bir soluk aldı ama o an sakin maskesinin çatırdayacağını, içinden korkunç bir öfkenin taşacağını çoktan anlamıştım. Birden elindeki telefonu yere fırlatıp paramparça etti, ardından hızla ilerleyerek duvara bir yumruk attı. Elinin çatladığına emindim ki çıkan sesten parmaklarının bile kırılmış olabileceğini düşündüm.

"Ben..." Odada volta atarken kanlı parmaklarından birini bana uzatarak derinden gelen bir sesle konuştu. "Sana tekrar ihanet etmedim."

"Beni Hiddenfield'a getirten babanın izinden gidip beni tekrar kendine âşık..." Kelime sanki boğazımdan asit gibi geçmişti, acı verici bir duraksama yaşadım. "Bana her şeyi söylememenin sebebi ne olursa olsun, *amacın değişmiyor.*"

"Amacım seni korumaktı, Annabelle!" Öyle bir gürledi ki eğer büyü gücü olsaydı kesinlikle yeri sarsardı. "Sana *buradan gidelim* demiştim. Sana *her şeyi arkamızda bırakalım* demiştim!"

Bu sefer de ben patladım.

Yerden ayağa fırlayıp öne atıldığımda bileklerim bağlı olduğu için zincir beni sertçe duraksattı, omuzlarım acıyla zonkladı.

"O iskelede üzerime düştüğün andan, tapınak partisinde beni eve bıraktığın zamandan... *Sonraydı!*" Sesim gittikçe daha çok yükseliyordu. "Okulda yanıma geldiğin, yaralandığımda odama girdiğin, Güz Dönemi partisinde beni öptüğün günden ve o lanet olası kollarında uykuya daldığım gecelerden... SONRAYDI!"

Son kelimeyi bağırdığımda boğazım acıdı ama durmadım.

"Boston'a gittik, sana eski evimi gösterdim. Seni ailemin mezarına götürdüm!" Histeri krizim başlıyordu. "Beni yıllarca korumak için uğraştılar. Büyü yapmamam için uyardılar ama ben dinlemedim. Dinlemedim ve seni korumak için o sokakta büyü yaptım!" Kelimeler bir çığ gibi onun üzerine düştü, donup kalmasına sebep olmuştu. "Arkadaşımı korumak için! İlk aşkımı korumak için!"

Jay fiziksel bir darbe almış gibi geriye sendeledi. Bileğimi çekiştirdiğimde zincir yine canımı acıttı; ona ya vurmak istiyor ya da buradan kaçmak istiyordum, bilmiyorum. Hiçbiri de olmayabilirdi, tüm yorgunluğuma rağmen tek yapabileceğim bağırmak olmuştu.

"Ve ben yıllar sonra seni onların yanına götürdüm!"

O sessiz kalarak beni dinlerken soluklarım sığlaştı. "Aynı şeyleri o zamanlarda da yaşadık. Jaden olarak... Hayatıma girdiğinde..." Gözümün önü kararıyordu ama kelimeleri zapt edemiyor, zehir gibi kusuyordum. "Okyanusu izlediğimiz gün elimi tuttuğunu, bana nasıl baktığını hatır-

lıyorum. Ve o sokaktaki olay... Tüm o güzel anlardan *sonraydı.*" Devam ederken başımı iki yana salladım, tüm gözeneklerimden hayal kırıklığı sızıyordu. "Bana attığın her darbe, hep güzel anlardan sonra geldi."

Jay taş kesilmişti. Yüzleşmemizin kolay olmayacağını ikimiz de biliyorduk; ya kalbimize sapladığımız hançerle ya da ikimizi de yaralayan sözlerle bitecekti.

Gerileyerek sırtımı duvara dayadım. "Sana her güvendiğimde beni yarı yolda bıraktın." Dizlerim beni daha fazla taşıyamamış, yere doğru çökmüştüm. "Hep..."

Jay birkaç adımda yanıma gelip tek dizinin üzerinde yere çöktü, elleriyle yüzümü tuttuğunda infilak etmiş durumdaydım. Bastırmaya çalıştığım şeyler birden içimde çok daha güçlü şekilde ayaklanmıştı.

"Bu sefer değil." Sesi benim duyabileceğim kadar kısıktı, sanki biraz bile yükseltse parçalanacakmışım gibi... "Seni burada ilk gördüğüm andan beri... Bir an bile ihanet etmedim." Başını iki yana salladı. "Bu sefer değil."

Dokunuşu tenimi dağlamış gibi birden ellerini ittirdim, tutuşundan kurtuldum. "Dokunma bana!" dedim derinden gelen bir sesle. "Bana dokunan kim bilmiyorum."

Kesik bir nefes verirken elleri boşluğa düştü ama geri çekilmedi. Çok yakınımdaydı, bu sebeple yüzüne bakmıyordum.

"Her şeyi hatırlamanı istiyorum."

Kısık sesle konuşuyordu ama sanki haykırıyor gibi bir etki bırakmıştı.

"Büyüyü bozamam, biliyorum ama devamını da hatırlamana ihtiyacım var. Hatırlamaya zorla kendini. Beni..." Duraksadı, söyleyeceği şeyi hakaret olarak algılayıp algılamayacağımı düşünüyor gibi bekledi ama sonunda o kelimeler döküldü dudaklarından. "Beni... O zamanlar affetmiştin."

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda taş kesilmiş, âdeta donup kalmıştım. Kanım damarlarımda akmadı bile.

"Ne?"

Ela gözlerinde bir oyunbozanlık aradım. Çenesi gerilmişti, göğsü aldığı nefesle yükselip alçaldı ve tekrar etti.

"Beni affetmiştin."

Ağzım aralık kalmıştı, ona bakarken kafam çatlayacak gibi oldu.

"On bir yaşındaki Annabelle..." dedi tekrar konuşarak, kelimelerinin arasındaki boşlukta çok şey saklıydı sanki ama o yine aynı şeyi tekrar etti. "Beni affetmişti."

Zihnim koca bir yangının pençesine düşerken zamandan kopup gittim. Çok kısa bir an hareket edemedim, ağzımı bile oynatıp tek bir şey söyleyemedim. Sonunda onun göğsüne öyle bir vurdum ki geriye devrilmek üzereyken tek eliyle yerden destek aldı. Ona değil, kendime öfkelenmiştim.

"Öyleyse on bir yaşındaki Annabelle bir aptalmış!"

Bocaladı, ayağa kalkıp geri çekilmekle bana yakın durmak arasında kalmış gibiydi. Birden yıllar önceki Jaden gibi göründü. Odaya gelip bana spagetti ve CD çalar getiren...

"Beni affetmeni beklemiyorum..." dedi koca evrende kimsenin bizi duymasını istemiyor gibi kısık sesle. "Ama bana nefret ediyormuş gibi bakmana da dayanamıyorum."

Sözleri yüzümde fırtına gibi eserek tüm düşüncelerimi toz duman etti. Sözcükler yüzüme çarpıyor, irademi kırmak için duvarlarımı aşındırıyordu.

"Senden nefret edemiyorum."

Dudaklarımdan birden dökülen kelimeler Jay'in keskin bir nefes almasına neden oldu. Öyle bir çözülme yaşamıştım ki kendime bile itiraf edemediğim şeyi ona söylemiştim, gözlerimi kaldırıp yüzüne baktığımda ela gözlerindeki o umut kıvılcımını gördüm.

Ondan nefret etmiyordum, edemiyordum. Onu öldürmek istemiştim, yok etmek, acı çektiğini görmek... Hepsi nefret kadar güçlü bir duygudandı. *Hepsi aşktandı.*

"Tanrı biliyor ya, bunun seni rahatlatacağını bildiğim için dile getirmez, ölene kadar gözlerine nefretle bakabilirdim ama yalanlardan çok sıkıldım. Senden nefret etmiyorum, Jay." Sesim kısık olsa da sözlerimin etkisi büyüktü; ya onu okşayan bir dokunuş ya da her an onu parçalayabileceğim bir pençeye dönüşebilirdi. Bunun farkında olarak bekledi ve devamında ne geleceğini bakışlarımdan anladı.

Ben ise onun bakışlarına bile inanmıyordum artık. Ela gözlerinin derinliklerine çekilmemek için direniyordum çünkü inançsızlığım her şeyin önüne geçiyordu. Tek bir kelimesine bile inanamazdım artık, güvenemezdim.

"Seni artık istemiyorum."

Hareket bile etmedi, nefes almayıp gözlerini dahi kırpmadı. Öylece durup söylediğim şeyi sindirmeye çalıştı.

"Senden nefret etmeme dayanamıyordun, seni bu konuda rahatlattım. Fakat bundan sonra, *seni istemediğimi* bilerek yaşa." Sakince kullandığım kelimeler bir girdaba dönüşmeye başladı. "Seni istemiyorum. Bana do-

kunmanı, bana bakmanı, hayatımda olmanı. Hayır, seni her bir zerremle *istemiyorum.*"

Dudaklarımdan dökülenlere engel olamıyordum, içimde taşan şey *nefret* değil, öfkeydi. Kindi. "Eğer birinin kollarında uyuyacaksam, bu sen ol istemiyorum. Birisi saçlarıma dokunacak, yanaklarıma avuçlarını koyacak, gözlerime bakıp bana güzel cümleler fısıldayacaksa... Bu sen ol istemiyorum." Durdum, gözlerine uzun uzun baktım. "Çünkü bundan sonra ne kolların güvenli gelir ne dokunuşun huzur verir ne de güzel cümlelerine inanırım."

İçimi delen bir şeyler vardı ama onları göz ardı ettim, canını yakma dürtüm baskın geliyordu. Sözlerimin etkisi ne oldu bilmiyorum ama... Gerçek olduğunu bilsem... Sarsıldığını düşünebilirdim.

"İster Tetrad Günü kendimi feda etmem için rol yapıyor ol, ister bana gerçekten bir şeyler hissediyor ol... Umurumda değil. Bilmen ve kabul etmek gereken tek şey... *Seni. İstemiyorum.*"

Yalanlardan sıkıldım demiştim...

Yalan söylüyordum.

Rol yapıyorsun diye onu suçluyordum...

Rol yapıyordum.

Dudaklarımdan dökülenlerle dökülmesini istediğim kelimeler arasındaki fark, kalbimin unuttuğum bir köşesine kıymık gibi batmıştı. Onun bana yaptıklarını ona yapmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Beni anlamalı, canımı nasıl yaktığını bilmeli, bunu tatmalıydı.

Onu her bir zerremle istiyordum. Onu sadece Annabelle değil, Asteria da istiyordu.

Okyanusu izlerken Jaden'la el ele tutuşan Annabelle'di. O sokakta Jaden'ı kurtaran Asteria'ydı.

Hiddenfield'da iskelede onunla göz göze geldiği anda ona tutulan Annabelle, şu an gözlerine bakıp ona öfke kusarken bile onu arzulayan Asteria'ydı.

"Sen ne söylersen söyle..."

Konuştuğunda sesi bedenimde dalgalandı, duyacağım her bir sözü göğüsleyebilmek için kendimi hazırladım.

"Ben seni istedim." Gözleri dikkatle beni inceledi. "İstiyorum." Bakışları bir an olsun durulmadı. "Ve isteyeceğim."

Yağmur seslerini o an duydum, içinde bulunduğumuz deponun tavanında tıkırtılar çıkarıyordu. Dudaklarımızdan süzülen nefesleri daha iyi algıladım, rüzgâr gibi aramızda esiyordu. Farkındalığım o kadar arttı ki

sesi bile canlı bir varlıkmış gibi sanki yanağıma dokunuyordu. Dalgalara kapılmış bir gemi gibiydim, derinlere batmama çok az kalmıştı.

Aramızdaki çekim mutlak bir güç gibi belirginleşmişti, bedenlerimiz kıpırtısız kalsa da bir sonraki saniye ipler kopacak gibiydi. Çok uzun süre birbirimize baktık ya da fazla kısaydı, bilmiyorum. Gözlerim yanaklarına bulaşmış kanların üzerinde dolaştı; benim yüzüm ve bedenim de kan, kir ve ölüme bulanmıştı.

Sessiz geçen dakikaların ardından onun cebindeki telefon çalmaya başladığında gerilim söndü. Jay usulca soluğunu bırakıp ayağa kalktı ve ağır bir hareketle elini atıp telefonu çıkardı. Ekrana baktığında kaşları hafifçe çatıldığı için benim de dikkatim tamamen arayan kişiye yönelmişti.

"Evet?" diyerek açtığında karşıdakinin konuşmasını duyabilmek için doğaüstü işitme becerimi devreye soktum.

"*Sikeyim, Jay!*" diyerek konuya girdi bir ses ve sahibinin Kaleb olduğunu anlamam uzun sürmedi. "*İşler boka sardı.*"

Konuya giremeyince Jay'in bakışları kararardı, ters giden bir şeyler vardı. "Ne var, Kaleb? Ulaşım için gerekli şeyleri ayarlayamadın mı? Söyle."

"*Sorun o değil, her şeyi ayarlamamıza az kalmıştı. Sorun... Baban.*"

Jay'in çenesi seğirdi, eliyle yüzünü sıvazlayıp sakinliğini korumaya çalıştı. "Ne olduğunu söyle. Yokluğumu fark etti mi?"

"*Daha da fazlası... Senin melezle birlikte olduğundan emin çünkü çaylaklardan birisi ona Dorchalarla son kapışmamızı ifşa etmiş.*"

Jay kısa bir duraksamadan sonra, "Önemi yok, bunu halledebilirim," dedi ama Kaleb'ın söyleyecekleri bitmemiş görünüyordu çünkü tekrar konuşmaya başladı.

"*Laura, babanın senin odandaki yastıktan saç teli bulması için Olivia'yı görevlendirdiğini duymuş. Bunu bir hayli garip bulup işin peşine düşmüş ve... Kandiss'i yakaladığınız o baskında ele geçirdiğiniz Praesidium Cadılarından biri işe yarar çıkmış. Laura, senin saç telini o kadına vermek için arattığını söylüyor.*"

Jay dondu kaldı, tüm kol kasları gerilimle belirginleşirken telefonu fırlatıp atmamak için kendisini zor tutuyor gibiydi. "Yer bulma büyüsü."

Ne?

Annem sandığım şeytandan, yer bulmayla ilgili bir tane büyü öğrenmiştim ama o daha çok, kısa süreliğine aktif olan bir takip cihazı gibiydi. Laura'nın arabasının tekerine bulaştırdığım kan gibi... Onu bir süre Eily'nin mezarlığına gidene kadar takip edebilmiştim. Onun dışında, yoktan yere birini bulabileceğim bir büyü olduğunu bilmiyordum.

Belki de bunu Dorchalar da yapamıyordu, sadece Praesidiumlara özel bir şeydi.

Şimdi düşününce, beni Salem'de nasıl bulduklarının cevabını kavrayama başlamıştım... Bir Praesidium Cadısı yerimi bulmuş olmalıydı... Eden'ın sakladığı cadı. *Mara.*

Peki ya saç telimi nasıl bulmuşlardı?

Zihnimi yokladım, sonra bir film sahnesi gibi bir an gözümün önünde canlandı.

Dean Walker! Pençe'nin otoparkında saçımı çekmişti!

Ben yaşadığım aydınlanmayla onu izlerken Jay çoktan telefonu kapatıp yere çökmüştü. Yüzü yüzüme çok yakın olunca birden gafil avlandım, afallayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Beni dinle." Kelimeleri hızlı ama üzerine bastırarak kullanıyordu. "Bana güvenmediğini biliyorum, beni istemediğini de... Ama senden şu an tek istediğim..."

İkimizin de bakışları dondu; nefesimizi tuttuk, birbirimize duyduğumuz ve hissettiğimiz şeyi sessizce dile getirdik.

Dışarıda bir şeyler vardı.

İkimizin de gözleri keskinleşti. Jay bana ciddiyetle bakarken, "Senden istediğim, benden kaçmaman," dedi. "Bu sefer değil."

Ona cevap vermedim.

O esnada deponun kapısı kelimenin tam anlamıyla menteşelerinden kırılıp öne savruldu, zemine düştüğünde yoğun bir toz tabakası içeriyi sarmıştı. Jay bir küfür mırıldanıp hızlı bir şekilde ayağa kalktı, ben kapıdan içeri giren siyah giyimli adamlara bakarken o kolona bağlı zincirimin kilidini açtı.

Bileklerim serbest kalınca ayağa kalktım ama her şey çok hızlı ilerlemeye başlamıştı, gözlerimi kırpmama vakit kalmadan adamlar ileri atıldı. İkisi de orta yaşlardaydı, gelenlerin kıdemli avcılar olduğunu fark ettim. *Bu çaylaklarla kapışmaya benzemezdi.*

Jay ilkinin yüzüne doğru gelen hamlesini eğilerek savuşturdu. Adamların elinde bıçak yoktu, Lider'in oğlunu öldürmeyi amaçlamıyorlardı. Onu nasıl etkisiz hâle getireceklerini düşünüyorlardı, merak ediyordum.

Jay zapt edilemez bir yırtıcıydı, buna birçok kez şahit olmuştum.

Botunu adamın gövdesine geçirip onu odanın öbür ucuna savurdu, diğeri fırsattan istifade kendisine yumruk attığında ise sağa doğru sendeledi. Dudağından akan kanı başparmağıyla silip adama karşılığında bir yumruk da o patlattı.

Taraflardan biri ölmediği sürece bu sonsuza kadar sürecek bir döngüydü; hızlılardı, yaralansalar da durmazlardı ve güçleri tükenmiyordu.

Bir tanesi ayağa kalkıp bana odaklandığında hâlâ duvarın önünde dikiliyordum. Gözlerimi kıstım, onu alt etmem için ellerimi kullanmama bile gerek yoktu.

Hangi akılla beni alt edebileceğini sanıyordu?

Onu birden kapının dışına kadar büyüyle savurduğumda dudaklarım keyifle kıvrıldı fakat kibrimin şu an yeri değildi çünkü Jay ve diğer adam yoğun bir kapışmanın içine girmişlerdi. Durum çok iç açıcı görünmüyordu.

Adam, Jay'in gövdesine kollarını dolayıp sırtını duvara yapıştırana kadar sürükledi. Jay'in yüzündeki çizgiler acıyla belirginleşirken diz kapağım onun kanına geçirip iki büklüm olmasına sebep oldu ve duvarla onun arasından sıyrıldı. Bana doğru koştuğunda ne yapacağını kestirememiştim, bu yüzden elimi tutup beni çekiştirmeye başlayınca tepki veremedim.

"Araba yüz metre ileride," dedi beni koşmaya zorlarken. "Görünme ihtimaline karşı onu bir ağacın altına..."

Dışarı çıktığımız için yağmur damlaları anında yüzümüzü ıslattı ve Jay'in sesleri dışarıdaki fırtınadan anlaşılmaz oldu. Zaten o da karşımızdaki manzaraya bakarken susmuştu; el ele durmuş, bizi yarım ay şekilde saran avcılara bakıyorduk.

İçinden çıktığımız depoya dönüp kısa bir bakış attım; tek katlı bir kulübeden hâlliceydi. İçeriden çıkan avcılar da arkamızda dikildiler ve resmen kuşatıldık.

Yüzümü çevirip Jay'e baktım. Kirpiklerini bile ıslatan yağmura rağmen dik bakışlarını adamların üzerinde gezdirdi, kafasında bir durum değerlendirmesi yapıyordu. Onun tuttuğu elim o kadar sıcaktı ki yağmurun ıslak soğukluğunu bile hissedemiyordum.

Babasından gizli iş yapıyor, beni kaçırmayı planlıyordu. Bu düşünceyi bile kavrayamıyordum çünkü yaşananlar ağırdı, anlaşılması zordu. Belki de yine kendisine güvenebilmem için bu oyunu tezgâhlamışlardı, daha önce yaptığı gibi.

Onu kurtarmak için yakalandığım gün gibi.

Ben, beni koruduğunu düşünüp ona inanacak, yine tüm gardımı indirecektim.

Ya da... *Belki de gerçekten beni korumak istiyordu.*

Çelişki dışarıdaki fırtınadan daha yoğundu, çatıları yerinden söken bir kasırga gibi düşüncelerimi oradan oraya savuruyordu.

Sonra adamlarda hareketlenmeler oldu. "Bay Sullivan," dedi bir tanesi. "Babanızın emri, kızı bize teslim edin."

Jay, cevap vermeden önce elimi daha sıkı tuttu. "Teslim etmezsem ne yapmanızı söyledi?" Sesi rahattı, sanki sayıca biz üstünmüşüz gibi konuşuyordu. Adamlara gülerek nefesini verdi. "Beni öldürme emri de aldınız mı?"

Tetikleniyordum. On bir yaşında yaşadığımız, o sokaktaki anılar göğüs kafesimi deler gibi nefessiz kalmama neden oluyordu fakat andan kopup gitmemek için algımı açık tutmaya çalışıyordum.

"Gerekirse size *zarar* vermemizi söyledi," dedi adam bir robot gibi. "Buna gerek olmayacağını umduğunu da dile getirdi."

Jay'in sesi uğultu gibi kulaklarda çınladı. "Zarar vermekten daha fazlasını yapmanız gerekecek."

Avcıların kapışmasında işler Dorchalarla olduğu gibi ilerlemiyordu; her şey çok hızlı başlıyor, takip edemeyeceğim bir noktaya ulaşıyordu. Yavaş olan kaybederdi.

Bu yüzden Jay'in parmakları elimden çözüldüğünde yine algılamakta geciktim; belki onlardan güçlüydüm ama kesinlikle onlardan daha antrenmansızdım.

Jay depodan çıkan adamlarla kapışmaya başlamıştı bile. Üçünün de bedenleri yerdeydi, hangisi hangisine vurdu seçememiştim. Damlalar görüşümü engelliyor, fırtına duymamı zorlaştırıyordu.

Başımı çevirdiğimde bana doğru gelenleri gördüm. Dorchaları lime lime etmemin üzerinden çok geçmemişti, hâlâ aynı gecenin sabahına ulaşamamıştım. Bu yüzden gücümün o zamanki kadar fazla olmadığını hissediyordum, şişenin dibinde kalmış tatlı bir içecek gibiydi. Kalan damlaları yudumlamaktan başka çarem yoktu, bu yüzden elimi ileri uzatıp üç tanesini geriye savurdum.

Bir tanesi aralarından sıyrılmıştı, bana doğru gelip kolumu yakaladı. Bedenimi çekiştirdiği esnada bir elimle onu ittirdim. Eh, çaylak olmadığı için fiziksel gücüm pek işlemedi, daha güçlü vurmam gerekiyordu. Bir tane de yüzüne geçirdiğimde bu sefer sendeledi, üzerine atılıp tüm ağırlığımı vererek onu yere devirdim. Birlikte düştük, başparmaklarımı gözlerine bastırdığımı o bağırmaya başlayınca fark etmiştim.

Bir kolun beni gövdemden yakalayıp onun üzerinden çekmesiyle gözleri tamamen oyulmadan kurtulmuştu. Çırpınarak kendimi kurtarmaya çalıştım, ıslak saçlarım yüzüme yapışıp görüşümü kısıtlamıştı. Önümüzde beliren birinin bileklerimi yakalamaya çalıştığını fark ettiğimde, bir kere daha *Fanicum* ipine maruz kalacağımı anlamıştım.

Hayır, bir daha olmazdı.

Tekmemi önümdekine geçirdim, elimi savurup büyü yaparak da onun gerçekten yere devrildiğinden emin oldum ama beni tutandan kurtulamıyordum.

Birden yere düştüğümde başımı çevirip Jay'in o adamı büyük bir kayayı kucaklayıp bir kenara atıyormuş gibi fırlattığını gördüm. Üzeri parçalanmıştı, saçları alnına yapışmıştı ve benim bulaştırdığım irin gibi kanlar yağmurun etkisiyle kısmen yıkanmış, kısmen de boynuna kadar sürüklenmişti.

Nefes nefese kısa bir an birbirimize baktık, ardından başka bir şey oldu.

Ulumalar...

Kurt ulumaları.

Dönüşüm geçiren avcılardan biri kurt formuyla Jay'in üzerine atıldığında nabzım tekledi. Kahverengi tüyleri ıslandığı için koyulaşmıştı, bıçak kadar keskin dişleri ay ışığıyla parlıyordu. Dişlerini Jay'in boynuna geçirip onu yere devirdi, o esnada birisi de beni arkadan saçımdan yakalamıştı.

Bağırdım, saçlarım köklerinden kopmak üzereydi. Tutuşundan kurtarmak için elimi geriye savurdum ama acı beni kör etmişti. Bacaklarım savrulurken geriye çekiliyordum, ardından bir tanesi bacaklarını iki yana açarak üzerime oturdu ve bileklerimi yakaladı. İpi elinde zar zor görebildim, hem yağmur hem acı her şeyi zorlaştırıyordu.

Bu sefer resmen çığlık attım.

Gaddar, gazap dolu bir sesti. Görünmez bir halkayla etrafımdakileri temizlemişim gibi adam üzerimden savruldu, saçımı tutanın da akıbetinin aynı olduğuna emindim. Avuçlarımdan destek alıp gözlerimi kıstığımda, beynim yine kan akıtma arzusuyla vücudumu harekete geçirmeye başlamıştı.

Hırladım.

Hırıltım büyümü çağırdı, elimi bağlamaya çalışan adamın tüm uzuvlarını kırarak iki büklüm etti. Kolları ve bacakları değişik açılarda dururken yerde uzanıyor, gür bir sesle bağırıyordu. Onun bu hâli diğerlerini alarma geçirdi, beni etkisiz hâle getirmek artık daha elzem görünüyordu.

Birisi yüzüme tekme attı. *Adi piç.* Çenemin kırıldığından emin olarak sağ yanağımın üzerine düştüm, yüzüm su birikintisine çarpmıştı. Başımı kaldırıp beni ayağa kalkmaya zorladıklarında bir elimle çenemi ovuşturabilmiştim.

O an, üzerimize bir karabasan gibi çöken şeyi gölge sanabilirdim ama sivri dişlerini, hırıltısını ve ön iki pençesinin arkamdaki adamın omuzlarına saplanışını görmüştüm. *Gölge değil, siyah bir kurttu.*

Ben de onlarla beraber devrildim ama adam kurdun dişlerinin boğazını parçalamasına maruz kalarak benden uzağa çekiştiriliyordu. Adamın boğazı iyileşemeyeceği şekilde lime lime olduktan sonra kurt başını kaldırıp kanlı ağzıyla bana baktı, sarı gözleri gözlerimle kesişti.

Jay...

Soluğumu gürültüyle verdim. Onu daha önce de kurt formunda görmüştüm ama bu denli yakınımda değildi. Şu an aramızda birkaç adım mesafe varken onun sarı gözlerine transa girmiş gibi bakıyordum. Islak siyah tüyleri parlarken büyük dişlerini göstererek hırladı fakat hedefi ben değildim.

Hızla koşarak arkamdaki birinin üzerine atıldı, o kişinin de kurt formuna girdiğini çıkan kükremeler ve hırıltılardan anlamıştım. Başımı çevirip baktığımda, iki kurt çoktan yerde arbede yaşıyordu. Bir o üste geçiyordu bir diğeri, Jay'i görmekte zorlanıyordum.

Birisinin tam önümde belirmesinden önce konuştuğunu işittim. "Bu iş fazla uzadı," dedi homurdanarak. Ve ben başımı çevirdiğim an kocaman ellerini boğazıma doladı.

Beni ayaklarım havada sallanacak kadar havaya kaldırdı, dev gibiydi ve buna hangi büyü ya da fiziksel güç işlerdi, bilmiyordum. Ayağımla dizlerine tekme attım ama işlevsiz hamlelerdi. Nefessiz kalırken damarlarımın şiştiğini hissediyor, bilincimin kapanmak üzere olduğunu anlıyordum. Boğulmama ramak kalmıştı.

Parmaklarımı adamın eline geçirdiğimde bana mısın demedi. Son gördüğüm yüz onun kocaman gözleri, bozuk cildi ve kel kafası olmamalıydı. Erkeklerin en hassas noktasını ele alarak dizimi bu sefer onun hayalarına geçirdim, belki bu işe yarardı.

Adam ne kadar iri olursa olsun, komut merkezleri orasıydı ve acı gözlerini kör etmiş gibi nefes verirken tutuşunu gevşetti. O esnada büyümün son kırıntılarını da kullanıp onu kukla gibi oynattım. Elleri boğazımdan ayrılırken beni zorluyordu çünkü büyüm yeterince güçlü değildi fakat yine de tutuşundan kurtulup ayaklarımı yere basabildim. Geriye çekildiğimde büyü bozuldu, o zapt edilmenin afallamasını yaşarken ben arkamı dönüp koşmaya başladım.

Bir tanesi önüme çıkarak elinin tersiyle bana bir tane vurduğunda yana savruldum. Avuçlarım olmasaydı yüzüm yine yere yapışırdı ama bu sefer

yerden destek almıştım, başımı kaldırdığım esnada Jay'in kurt hâlinin onların üzerine fırladığını gördüm.

Bir tanesi Jay'i yana fırlattığında Jay'in yere düşen kurt bedeninin etrafını siyah bir duman sardı, girdap gibi çevresinde döndü ve tekrar etrafı açıldığında insan formundaki bedeni göründü. Ellerinden destek alarak ayağa kalktı ve birkaç saniyede benim yanıma geldi.

Eğilip kolumdan yakaladığı sırada yüz yüze kaldık.

Onun omzunun gerisinden arkasında biriken avcıları görüyordum, hepsi bir olmuşlardı ve kurtuluş yok gibi görünüyordu. Jay'in parmakları kolumu iyice sıkıp ne söyleyecekse bunu çok iyi anlamamı ve kesinlikle uygulamamı belirtiyordu.

Yalın, basit ve belki de dünyamı altüst edeceğinden habersiz tek bir kelime döküldü dudaklarından.

"*Koş.*"

Kısa bir an göz göze kaldık... Yer göğe karıştı, ben evrene savruldum ama o gözlerde birkaç saniye tutunabilmiştim.

Adamlar onu yakalayıp geriye çektiklerinde kalbim patladı, soluğum bir çıkış yolu arayarak içimde birikti ve yeni bir nefes alamadım. Dejavu hissi başıma bir darbe almışım gibi sarsıcıydı, düşünme yetimi kaybetmeme neden oldu.

Hiddenfield'da onu ilk gördüğüm gün... Aramızda beliren kurtları gördüğümüzde bana bakmıştı ve ağzından tek bir kelime çıkmıştı.

Koş.

O zamanki sesi, yakın geçmişten çıkagelip kulağımda çınladı ama nefesimi kesen bu değildi. Ellerimden destek alarak kalkmaya çabaladım, bulanık bir şekilde Jay'in adamların arasında dizlerinin üzerine çökmeye zorlandığını görebiliyordum. Yere düşer gibi oldum, el bileğim altımda kalınca burkuldu ama acıyı hissedemedim. Bir daha kalkmayı denerken sendeliyordum.

Koş.

Bu ses, ne biraz önce bağırırken duyduğum ne de Hiddenfield'a geldiğimde bana söylediği ilk kelimenin sesiydi.

Koş.

Zihnim bir ayna gibi parçalanmıştı; yavaş yavaş birleştirip yapıştırmaya çabaladığım parçalar bile savrulup hafıza duvarlarımı zedeledi. Çok daha uzak bir geçmişten gelen bu ses bana dizlerimin bağını çözen darbelerle saldırıyordu.

Dediğini yapmaya çalıştım; kaçmalıydım, evet yapmam gereken buydu. Arkama bile bakmadan koşmalıydım fakat gözümün önünde bir görüntü canlandığında artık bulunduğum zamanda değildim.

Karanlık. Ağaçların arasından sızan, kızıl ve yaprakları kana bulayan bir ışık. Yanaklarımı kavrayan eller; ela gözler ve bakışlarımın asıl odağındaki tanıdık dudaklar.

"Koş."

Bomba etkisi yaratan görüntü silindiğinde Jay'in kükrediğini duydum, gök gürültüsü gibi üzerimden geçti. Arkama baktım, hepsi onunla ilgilenirken kaçmayı düşündüm.

Adamlardan birisi onun boynuna bir iğne sapladı, şırınganın içindekini enjekte edeceği an...

"Tenebris Ores."

Fısıldadım ama büyüm buyruğuma itaat etti, elimi ileri savurduğum an siyah kırbacım adamın elinde şakladı. Sonra ağır ağır ayağa kalktım ve ellerimi iki yana açıp dişlerimi sıktım. Kontrolümü kaybetmiştim ama onların üzerindeki kontrolüm sağlamdı, hepsi taş kesilmişti. Benim komutumda hareket ederek birbirlerine yaklaştılar.

Kuklalarıma diktiğim gözlerim alevdendi fakat kafamın içindeki yangının yanından bile geçmedi. Birbirlerine baktılar, görünmez iplerinden kurtulmaya çalıştılar ama buna müsaade etmedim. Dişlerimi onları parçalıyor gibi bilerken ellerini bıçak kılıflarına attılar, kemerlerinde mutlaka olurdu.

Robot gibi birkaç adım daha atıp hepsi bıçaklarını iyice kavradı.

Jay'in dizlerinin üzerinde olanları izlediğini görebiliyordum, bir eliyle boynundaki enjeksiyonu çıkarıyordu. Avcılar, parmakları titreyerek tuttukları bıçakları bırakmak istiyorlardı ama hayır, çok ileri gitmişlerdi.

Hepsi aynı anda birbirlerinin kafasına bıçakları sapladı, kanlar alınlarından akmaya başladı ve... yere devrildiler.

Hepsini öldürmüştüm ama bir yırtıcının ağzındaki av benmişim gibi titriyordum.

Yere düştüm, gücüm bedenimi terk ederken aklımda başımdan gitmişti. Zihnimde fısıltılar cirit atıyordu ve soluğumu ölmek istemeyi dileyeceğim kadar kesiyordu.

Koş. Koş. Koş.

Yüzüm yere çarptığında kollarımı kavrayan parmakları zar zor hissettim. Gözlerim kapanırken anılar yağmur gibi üzerime yağıp beni sırılsıklam etti ve kendimi bir kez daha gerçeklere teslim ettim.

Hayal meyal birinin beni kucağına aldığını ve yanağımın göğsüne yaslandığını fark ediyordum. Tanıdık solukları yüzüme çarparken bir yandan da sırılsıklam oluyordum. Sonunda damlalar durdu, bedenim bir koltuğa bırakıldı ve kuru ortamın tadını çıkardım.

Bir süre sonra yine algım yerine geldiğinde konuşmalar işittim.

"Odamın tamamen temizlenmesi gerekiyor, tek bir saç telim kalmayana dek."

Sessizlik.

"Her şeyin hemen tamam olması gerekiyor. Artık geri dönüş yok."

Sessizlik.

"Gidiyoruz.

Sessizlik.

"Teşekkürler, *amca*."

Çok ama çok derin bir sessizlik.

BÖLÜM 18: GÜZEL VE ÇİRKİN

♪ *Ruelle "Love and War"* ♪

Yedi Yıl Önce

Hava gittikçe soğumuştu.

Annabelle odanın penceresinden süzülerek perdeyi hareket ettiren rüzgâra bakarken bacaklarını kendine doğru çekmiş, ne zamandır burada olduğunu düşünüyordu.

Kaçırıldığında mart ayına yeni girmişlerdi, o zamanlar hava yeni yeni soğuyordu. Şimdi ise bir aydır burada olabileceğini düşünüyordu, nisan ayına girmiş olmalılardı.

15 Nisan'a... Annabelle'in doğum gününe çok az kalmıştı.

Ya da...

Tetrad'a çok az kalmıştı.

Bu düşünce kendisini deli gibi korkutuyor, ailesinin ne durumda olduğunu merak etmekten gözüne uyku girmiyordu. Tetrad Günü ne olacaktı? Annabelle gerçekten bir ritüele kurban edilerek öldürülecek miydi?

Bu sorular aklında dönüp dururken sürekli Jay'in getirdiği CD çalardan şarkıdan dinliyor, kafasının içindeki sesleri durdurmaya çalışıyordu. Fakat sonra... Kendisini sürekli ilk çalan şarkıda buluyordu. O sözleri duyduğunda ise gözleri kapıya dalıyor, Jay bir süredir odaya gelmediği için hüsrana uğradığını içten içe kabul ediyordu.

Onu affedebilmiş değildi. Onu affedecek de değildi. Sadece... çok yalnız hissediyordu.

Sonra birden kapı açıldı ve Anna istemsizce beklenti dolu bakışlarını yine oraya çevirdi. Görmeyi beklediği iki kişi vardı: Birisi kendisine yemekleri getiren ve banyo yapmasında yardımcı olan kadın, diğeri ise Jade... hayır, Jay'di.

Kapı eşiğinde gördüğü kişi ise beklentilerini karşılamamış, aksine gerilimin vücuduna akın etmesine neden olup yatakta dimdik oturmasını sağlamıştı.

Uzun boylu, hatta Annabelle'e neredeyse dev gibi gelen bir adam vardı kapıda. Annabelle için bu dünyadaki en iri adam babasıydı, bu adamın da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Üzerinde siyah bir takım elbise vardı, beyaz gömleğine de kravat takmıştı. Siyah saçları geriye doğru taranmış, açık renk gözleri tüm bu siyahlığın arasında cam gibi parlamıştı.

Bakışlarını odada kısa bir an dolaştırdıktan sonra Annabelle'e baktı; uzun bacaklarıyla ileri ağır bir adım attı ve eliyle kapıyı arkasından kapattı. Küçük kız istemsizce sırtı yatağın başlığına denk gelecek kadar geriledi.

Adam birkaç adım daha atıp odanın ortasında durdu ve başım yana hafifçe yatırıp kendisini incelemeye başladı. Annabelle o an, onun kim olduğunu anlamıştı. Hiçbir benzerlikleri yoktu; saçları siyah, gözleri yeşille mavi arası bir tondaydı ve yüz hatları daha sert, daha keskindi. Ama... Bakışlarındaki bir şey aynıydı.

Jay'in babası.

O sokakta adamların söylediği şeyi, Annabelle'in kâbusu olan o cümleyi zihni ona tekrar tekrar hatırlattı.

"Jay. Baban bekliyor."

Ve işte o baba şu an karşısındaydı.

"Merhaba, *Asteria*."

Adam konuştuğunda Annabelle neredeyse yerinden sıçrayacaktı fakat taş kesilip ona bakmaktan başka bir şey yapmadı. Karşı tarafın da bir karşılık beklediği yoktu, odada birkaç adım atarak dolaşırken, "Seni ne zamandır görmek istiyordum," dedi, sonra durup ekledi. "Çok uzun zamandır."

Annabelle yine bir şey söylemedi, sanki kendisini koruyabilirmiş gibi dizlerini iyice öne çekip ufacık olmaya çalıştı. Bu dünyada bir yer kaplamıyor olmayı diledi.

Adam parmağının ucunu CD çaların üzerinde gezdirirken gözleri alete dalmıştı, Anna durduğun yerden onun kaşlarının ortasında bir çizgi belirdiğini görebiliyordu. Tek dayanağı olan CD çaları almaması için içten içe dua ediyordu, şarkı bile dinleyemezse zihnindeki sesler onu yiyip bitirirdi.

Neyse ki adam bir şey yapmadı, gözlerini kaldırıp tekrar kaldığı yerden konuşmaya başladı.

"*Aaron'in* böylesine bir hazineyi gerçekten saklayabileceğini düşünmüyordum." İyice yaklaşmıştı, Anna artık onun yüzünü daha yakından görüyordu. "Beni çok şaşırttı."

"Babamı tanıyor musun?"

Bu soru karşısında adamın dudaklarında bir kıvrım oluşmuştu, derin bir iç çekti. "Aaron'ı tanıyorum," dedi, sanki onun kızını kaçırıp şu an onunla konuşmuyormuş gibi. "Çok iyi bir Başavcıydı ve türüne sadıktı. Ya da ben öyle olduğunu düşünüyordum lakin *değilmiş*."

Annabelle duyduğu şeyi anlamaya çalıştı. *Başavcı mı? O da neydi?*

"Ama onu anlıyorum," dedi adam. "Türünün tek kurtuluşunun küçük kızı olması ona fazla gelmiş olabilir. O da kaçmayı seçti."

"Onu anladığınızı sanmıyorum."

Annabelle ince sesiyle konuşurken adamın baskın tondaki sesini bastıramayacağını düşünüyordu ama yine de bu onun duraksayıp söylediği şeyi değerlendirmesine sebep oldu.

"Haklı olabilirsin. Belki de anlamıyorum ya da *anlayamam*," dedi adam. Yere doğru hafifçe çökerek dirseklerini diz kapaklarına koydu ve yatakta oturan Annabelle'in yüz hizasına daha yakın durdu. "Çünkü ben, koca bir türün tek kurtuluşunun bu olduğu bilsem... gerekeni yapardım. Bu asırlardır süregelen laneti kırma gibi bir lütuf bize bahşedilseydi, çocuklarım da gerekeni yapardı. Diğer türlüsü *bencillik* olur."

Küçük kız, buz tuttuğunu hissediyordu. Pencereden vuran soğuk havayla ya da adamın gözlerindeki ifadeyle bir ilgisi yoktu, sözleriydi buna sebep olan.

"Kendi çocuğunu düşünmeyen bir babadan daha bencil biri yoktur."

Konuştuğunda sesi bu sefer çok daha kendinden emin çıkmıştı. Bu cümlesinden sonra sanki o kadar uzun zaman geçti ki... Öfkelenmiş miydi yoksa bu sözler ona hiç mi işlememişti, Anna bilmiyordu. Adamın tek yaptığı neşesiz bir gülümsemeyle kıza bakmak oldu.

Bakışları Annabelle'e diken gibi batıyordu. Sonunda, "Tekrar görüşeceğiz, Asteria," dedi ve göz temasını keserek ayağa kalktı. Arkasına dönüp odadan çıkmadan önce son bir kez daha CD çalara baktığında küçük kız nefesini tuttu, neyse ki adam onu almayarak çıktı gitti.

Annabelle derin bir nefes vererek yüzünü dizlerine gömdü, tir tir titremeye başlamıştı. Bir süredir ağlamayı bırakmıştı fakat şimdi sicim gibi akan yaşlara engel olamıyordu. Anne ve babasını özlemişti. Bu adamı görmek durumun korkunçluğunu ona bir kere daha hatırlatmıştı ve babasını bencillikle suçlaması küçük kızı derinden üzmüştü.

Babası bencil olmayacak kadar çok çocuğunu seviyordu. Onun yaşamasını istiyordu, güzel bir hayatı olması için çabalıyordu. Bu adam ise gelmiş, her şeyi mahvetmişti ve babasına bencil deme cüreti gösteriyordu.

Ağladı, ağladı, ağladı. Sonunda kapı açıldığında dönüp bakamadı bile, artık hiçbir beklentisi kalmamıştı.

Kapının kapandığını duydu. Kokuyu aldığında gelenin kim olduğunu çoktan anlamıştı. Pencereden esen rüzgârdan daha farklı bir esintiydi bu; sıcacık ve güzel kokuluydu...

Sonunda yüzünü kaldırıp baktığında Jay'in odanın ortasında dikildiğini gördü, babasının biraz önce durduğu yerdeydi. Günlerdir birbirlerini görmemenin verdiği etkiyle bir süre bocaladılar. Koyu bir kot pantolon ve siyah bir boğazlı kazak giymişti. Saçları yine alnına dökülmüyor, gözlerini açıkta bırakıyordu. İnce uzundu ama çevik görünüyordu.

Annabelle, savunmasız ve tatlı Jaden'ı tamamen aklından silmeye karar verdi; bu çocuğun onunla alakası yoktu.

"O benim..." diyerek konuşmaya çalıştı Jay ama kelimeler ağzında ufalanıyordu.

"Babandı," dedi Annabelle.

Jay duraksayıp kızın yüzünü incelerken birkaç saniye cevap veremedi. Annabelle, gözyaşlarını eliyle silmek istedi ama sonra vazgeçti, kendisini ağlattıkları için onlar utanmalılardı.

"Lider'di," dedi Jay. "Tüm avcıların lideri."

Annabelle'in kaşları hafifçe çatıldı; avcılar arasındaki güç dengesini bilmiyordu, Başavcı kelimesini bile yeni duymuştu.

"Ailen sana ondan bahset..." Jay sorusunu tamamlayamadı.

Annabelle burnunu çekerken, "Bahsetmedi," dedi yarım kalan soruyu cevaplayarak. "Ailem bana peşimde çok fazla kişi olabileceğini, *gözlerim* görüneceği için güçlerimi hiçbir yerde kullanmamı söyledi."

Jay'in de aklına o sokakta olanların geldiği belliydi. Annabelle'in alev alev yanan gözlerini gördüğü an, oyunu bitirmişti.

"Peki ya sana... Tetrad'dan bahsettiler mi?"

Annabelle onaylayarak başını aşağı yukarı salladı, gözleri artık daha derin bakıyordu. Jay onu bir ritüele kurban ettirmek için yakalatmıştı.

"O gün, benim doğum günüm."

Anna, bunu neden söylediğini bilmiyordu. Tetrad Günü, Anna için bu zamana kadar sadece doğum günüydü. Annesi pasta yapardı, akşam üçü birlikte küçük bir kutlama yaparlardı. Annesi genelde sağlıksız beslenmelerine kızardı ama o gün, tüm abur cuburlar serbest olurdu ve mutlaka akşamın sonunda bir film izlerlerdi.

Jay, Annabelle'in dalıp giden bakışlarını fark edince boğazını temizledi. "Titriyorsun," dedi konuyu değiştirerek, gözleri pencereye yöneldi ve uzun adamlarla ilerleyip onu kapattı. "Soğuğa bizim kadar dayanıklı değil misin?"

Belki de değildi. Annabelle, hiç hasta olmazdı ama üşürdü. Eli yandığında çok acı çektiğini de hatırlıyordu, yarasının iyileşmesi de bir hafta

sürmüştü. Babası ve annesi, onun avcılardan daha geç iyileştiğine kanaat getirmişti.

"Babanın soğukluğu beni daha çok üşütmüş olabilir."

Bunu söylediğinde Jay dönüp kendisine baktı. Dışarıdan vuran ışıkla saçları daha açık renk görünüyordu, neredeyse sarışın olmuştu.

"Böyle bir etkisi var, evet."

Anna başını yana yatırdı. "Bana ondan bahsetmiştin," dedi ve onun ilk tanıştıklarında kendisine söylediklerini tekrarladı. "*Tek istediğim dikkat çekmemek. Babam sorun çıkardığımda pek hoş karşılamıyor.*"

Jay, yatağın ucunda öylece dikilmeyi bırakıp oturdu ve onun ağırlığıyla yatak yaylandı. Birbirlerinden uzaklardı ama aynı yatakta oturuyor olmaları Annabelle'i tedirgin etmekle rahatlamak arasında bırakmıştı. Yalnızdı, çok yalnız. Onunla oturup birinin sohbet etmesi, bu Jay bile olsa iyi geliyordu.

"Evet, söylediğim gibi. Sorun çıkardığımda pek hoş karşılamaz."

Annabelle başını geriye yaslayıp tebessüm etti. "Bir doğru daha."

Jay'in duru bakışları yüzündeydi, bu yüzden Annabelle'in tebessümü ağır ağır soldu ve kalbi çarpmaya başlayınca yutkundu. Hâlâ bu çocuktan etkileniyor olamazdı.

"Söylediğim her şey yalan değildi."

Annabelle gözlerinin ardında bir batma hissetti ama ağlamak istemediği için kendisini tuttu. "Mesela?" diye sordu gerçekten cevabını merak ederek.

Jay, yatak örtüsünün kenarından çıkan bir iple oynamaya başladı. "Sinclair soyadını, annem İrlandalı olduğu için seçmiştim. Belki de bir doğruluk payı olsun istiyordum."

"Gerçek soyadın ne?"

Jay bir süre kızın gözlerine baktı. "Sullivan."

Annabelle soyadını kafasında defalarca kez tekrarladı. *Sullivan. Sullivan. Sullivan.*

Jay Sullivan.

İşte karşısındaki çocuk buydu.

Sessiz kalarak onun konuşmaya devam etmesini bekledi, daha başka neler söyleyeceğini merak ediyordu.

"Babam meşgul olduğu zamanlarda ki genelde öyledir..." dedi Jay gözlerini tekrar yatak örtüsüne çevirerek. "Bunu artık daha iyi anlıyorsundur."

Tüm avcıların lideri... Kulağa çok korkunç geliyordu.

"O meşgulken annem, ben ve kardeşimin gittiği ormandaki tahta kulübe... İşte o, gerçekten var."

Annabelle'in kalbi kabardı; anlattığı şeylerin doğru olması hem ağlama isteğini körüklüyor hem de ona gidip bu kadar doğru bir arkadaşlığı nasıl mahvedebildiğimi haykırmak istiyordu.

"Ayrıca, kardeşim de gerçekten *küçük sarı bir şeytan.*"

Annabelle istemsizce bir daha hiç yapamayacağını düşündüğü şeyi yaptı ve kahkaha attı.

Sessiz, küçük ve kısa süren bir kahkahaydı ama aralarındaki gerilimi kısa bir an da olsa azaltmıştı. Jay'in de gözleri parlarken dudakları sanki görünmez bir güç tarafından çekiştirilmiş gibi kenarlarından yukarı kıvrılmıştı.

Annabelle onun kendisini pürdikkat izlediğini fark edince sustu, dudaklarını birbirine bastırıp tekrar sükûnete gömüldü.

Bir süre odada çıt çıkmadı.

"Doğum günlerinde neler yapardın?"

Jay'in sorusu o kadar beklenmedik ki Anna bir süre ne diyeceğini bilemedi. Sonra dizlerini uzatıp daha rahat oturmaya çalıştı, Jay yatağın en ucunda olduğu için neyse ki ayakları ona kadar uzanmıyordu.

"Pasta üflemeyi herkes sever," dedi sohbetin gidişatına uyarak. "Ama en çok..." Düşünüyor gibi dudağını büktü ve sonunda ne söyleyeceğine karar verdi. "Film. Akşamın sonunda mutlaka ailemle film izlerdik."

Jay'in kaşları hafifçe kalktı, bir parmağıyla hâlâ örtünün ipiyle oynuyordu. "Mesela?"

Annabelle'in aslında bunu düşünmesine gerek yoktu ama sanki bu mahrem bir bilgiydi; kendisi hakkında bir şeyleri onunla paylaşmak istemiyormuş gibi hissetti. Yine de... Ela gözler ısrarcıydı ve nedense bu bilgiyi gerçekten merak ediyordu.

"*Güzel ve Çirkin,*" dedi Anna sonunda. "Sevdiğim bir çizgi film."

Jay daha önce duymamış gibi boş bakışlarla karşılık verdi fakat öğrendiği bilgiyi aklına not ettiği de belliydi.

"Ben neredeyse hiç film izlemem..." Sesi durgunlaştı. "Buna... zamanım olmuyor."

Annabelle onunla olan bu sohbetinin artık yalanları barındırmayacağını düşünüyordu, olan olmuştu. Bu yüzden Jay'in doğruları konuştuğunu düşünüyor, onun gerçeğini merak ediyordu.

"Neden zamanın olmuyor?" diye sordu onun yatak örtüsüne düşen durgun bakışlarını izlerken. "Senin yapmaktan hoşlandığın şeyler yok mu?"

Jay, bunu uzun uzun düşündü. "Belki vardır ama henüz keşfetmedim. Zamanımın çoğu antrenmanda geçiyor."

"Antrenman mı?" Annabelle kaşlarını çattı.

"Evet. Çaylak avcılar antrenmanlara katılır ve zamanımızın çoğu bu şekilde geçiyor."

"Çaylak avcı mı?"

Annabelle'in tüm söylediği şeylere yabancı olduğunu bir kere daha kavrayan Jay'in bakışları anlayışla yumuşadı. "Avcılar hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Anna başını iki yana salladı. "Babamın çok güçlü olduğunu biliyorum. Çabuk iyileşebiliyorsunuz, hızlı koşabiliyorsunuz ve... *kurda* dönüşebiliyorsunuz. Tek bildiğim bunlar."

Jay başıyla onayladı. "Tür özelliklerimiz doğru ama daha fazlası var. Kurtlarda olduğu gibi bizler sürü hâlinde yaşamaya meyilliyiz, türümüzün toplu hâlde hareket etmesini isteriz. Bu yüzden tüm avcıların bir lideri vardır, *alfa*." Yaşına göre çok bilgili ve olgun görünüyordu. Anlatırken bile ses tonu birkaç ton sertleşmişti. "Erişkinliğe yeni giren avcılar ise çaylak olarak adlandırılırlar. Dorchalarla mücadele etmek için dövüş ve savunma eğitimi alırız. Ben de bir *çaylak avcıyım*."

Annabelle, anlattıklarını dinledikten sonra, "Ah... anlıyorum," diyebildi. Fanusunun dışındaki dünya çok daha farklıydı. "Yani sen, dövüş ve savunma eğitimi alıyorsun."

Jay başıyla onayladı.

"Yani, Carlo ve Brand'i kolaylıkla alt edebilirdin."

İşte başa dönmüşlerdi.

Jay'in yüzü düştü, iplikle oynayan parmakları durdu ve bir süre sessizce bakıştılar.

"Akşam antrenmanım var, gitmem gerekiyor," diyerek sessizliği bozup kapıya baktı.

Annabelle onun gitmesini istemiyordu, kalmasının da hiçbir iyi yanı yoktu. Bu yüzden dudaklarını sımsıkı kapatıp onun kapıya doğru yürümesini izledi. Sonra Jay duraksadı, kendisine bakmadı ama kapıdan çıkmadan önce ağzında bir şeyler geveledi.

"Ayrıca ağlama... çok çirkin oluyorsun."

Annabelle o çıkıp gittiğinde bile söylediği şeyi doğru duyup duymadığını düşünüyordu. Burnunu çektiğinde sinirle soludu.

Sanki çirkin olmak çok da umurumdaymış gibi!

"Ağlamam senin suçun!" diye bağırdı arkasından, avcıların iyi işittiğini bildiği için duyduğundan neredeyse emindi.

Günün geri kalanında ağlamamak için direnerek geçirdi; daha çok Jay'e öfkelenmekle meşgul oldu. Sonunda uyuyup yeni bir güne uyandığında Jay'in bir sonraki ziyaretinin beklediğinden daha çabuk olduğunu gördü, elinde bir şeylerle yine kapıda belirmişti. Bugün üzerinde siyah bir eşofman takımı ve ayağında da spor ayakkabılar vardı.

Yavaş yavaş yürüdü ve elindeki şeyi yatağın üzerine bıraktı.

"Bir laptopun mu var?" diye sordu Annabelle yatağa koyduğu bilgisayara bakarken. Maddi durumları hiç böyle bir şey alacak kadar iyi olmamıştı.

Jay omuz silkti. "Film izlemek ister misin?"

Anna'nın ağzı açık kalmıştı. "Ne?"

"*Güzel ve Çirkin*'i DVD olarak bulmam zor oldu ama hallettim," dedikten sonra kaşlarını kaldırıp tekrar sordu. "İzlemek ister misin?"

Annabelle ne diyeceğini bilmeyerek ağzını açıp kapadı, kelimeleri kısa bir süreliğine tükenmişti. Jay gözleriyle bir şeyler tarttı, sonra laptopu açıp komodine yerleştirdiğinde Annabelle izlemek için doğru açıyı aradığım anlamıştı.

"Sırtını duvara yaslarsan rahatça izleyebiliriz," dedi Jay filmi açarken. Ardından yatağın diğer köşesine oturup sırtını duvara yasladı.

Annabelle, hâlâ kıpırdayamıyordu. Ona bakakalmış, ne düşüneceğini şaşırmıştı.

Film başladığında ise direnmenin bir faydası olmadığını düşündü ve onun gibi sırtını duvara yaslayıp komodine doğru dönük oturdu. "Senin bunu seveceğini pek sanmıyorum," diyerek mırıldandı.

"Benim neleri sevebileceğimi bilmiyorsun."

Annabelle, homurdandı. "Doğru, seni tanımıyorum."

Jay, buna cevap vermedi ve ikisi de bir süre sessizce filmi izledi. Jay aslında romantik olması gereken bir sahnede gülünce Anna kaşlarını çatarak ona baktı.

"Saçma buluyorsan kapatalım."

Jay başını duvara yaslayıp iç çekti. "Saçma bulmuyorum," dedi yüzünü Annabelle'e çevirerek. "O canavarın yerinde olsaydım, kızı kendime asla âşık edemeyeceğimi düşünüyordum."

"Neden? Sen çok güzel rol yapıyorsun," dedi Annabelle birden. *Benim ilk aşkım oldun.*

Jay'in parlak bakışları söndü, dudaklarındaki gülümsemesi son buldu. Gözleri dalıp gitti, o kadar çok uzaklara savruldu ki Annabelle onun konuşmayacağını sandı. Bakışlarını ondan kaçırdı ama tam tekrar filme odaklanacağı sırada Jay tekrar konuştu.

"Sana söylediğim şeyler arasında bir doğru daha vardı."

Annabelle tekrar yüzünü ona çevirdiğinde bakışlarındaki yoğunluk yüzünden tüm vücudunu bir sıcaklık kaplamaya başlamıştı. "Nedir o?" diye sordu kulaklarına kadar ısınırken.

"*Senin güzelliğini anlatmak için doğru kelimeleri bulabileceğimi sanmıyorum.*"

Annabelle o an, ondan nefret etmediğini fark etti. Bunun için çabalamıştı, ona olan öfkesi buraya geldiği günden beri gözyaşları olarak fiziksel bir yaradan sızan kanlar gibi akıp durmuştu.

Şimdi ise birden kendini yine o okyanus kenarında buldu; Jaden'ın elinden tuttuğu güne kadar gitmişti. O günkü bakışlar vardı gözlerinde...

Sözler yalan olabilirdi? Peki ya gözler de öyle miydi?

Küçüktü, belki ne hissettiğini bile tam olarak anlayamıyordu ama bu içinde büyüyen şey her neyse... Sanki annesinin babasına hissettiği kadar olgun ve gerçekti.

İlgisini tekrar filme yöneltirken onun kendisini izlediğini fark edebiliyordu, yine de gözlerini ekrandan ayırmadı. Tüm çabasına rağmen... dudaklarında hafif bir tebessüm belirmesine de engel olamadı.

BÖLÜM 19: İRLANDA

♪ *Katie Garfield "Gallows"* ♪

Gözlerimi araladığımda bilmediğim bir tavana bakıyordum. Nerede olduğumu merak etmeden daha baskın bir dürtüyle uyandığım için bir süre öyle kaldım. Gördüğüm şeylerin etkisi geçene kadar beklemem gerekiyordu, diğer türlü önümü bile göremeyeceğimi düşünüyordum.

Jay'e dair su yüzüne çıkan anılarım gittikçe artıyordu.

Geçmiş bir bıçak gibiydi, her seferinde beni delik deşik ediyordu. Kendi kafamın içinde hafızamı ararken yorgun düşüyordum, bulduğumda ise üzerimden hem büyük bir yük kalkıyor hem de yaşananların gidişatı beni allak bullak ediyordu.

Beni affettin, demişti bana. Bunu söylediğinde kulağa o kadar inanılmaz ve korkunç gelmişti ki on bir yaşındaki hâlime inanılmaz sinirlenmiştim. Fakat gördüklerim...

O zamanki hâlimi anlamam gerekiyordu. Hissettiğim yalnızlık ve korkunun arasında nasıl da aşina olduğum bir oğlana sıkı sıkı tutunduğumu *anlamam gerekiyordu.*

Odama getirdiği şeyler CD çalar veya pantolonla sınırlı değildi... Benimle film bile izlemişti.

Hiddenfield'da... odamda film izlediğimiz zamanı hatırladım. O zamanlar da aklına geçmiş zamanlarımız gelmemiş miydi? Nasıl dayanmıştı? Nasıl hiçbiri yaşanmamış gibi yanımda durabilmişti?

Senin için.

Söylediği cümle kafamda yankılanırken boğazımdaki yumru büyüdü, yutkunmak şöyle dursun, nefes bile alamıyordum. Kayıp geçmişime bakmanın kırık bir aynaya bakmak gibi olduğunu düşünürdüm, şimdi ise... Sanki her parça birleştiğinde kırık bile olsa kendimi hiçbir şekilde göremeyeceğim körelmiş ve kirli bir ayna vardı karşımda.

Sadece gözlerim açık, öylece tavanı izlerken başka birinin bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Başımı hafifçe doğrulttuğumda kapıda dikilen Jay'i gördüm.

Onu görmek yine bambaşka hissettirmişti.

Her hatırladığım geçmişle beraber ona olan bakışım da değişiyordu. Çok daha fazla anı, çok daha fazla diyalog... *O kimdi?* Çok tanıdık, çok yabancı.

Elinde tuttuğu şeyleri yatağın ucuna bırakırken gözlerini benden çekti. Dirseklerimden güç alarak biraz daha doğruldum, bıraktıklarının kıyafet olduğunu gördüm.

"Sana bunları aldım," dedi, sanki şu an en önemli konumuz buymuş gibi. "Bedenine uyacağına eminim."

Sesimin çıkması bana da sürpriz oldu. "Pantolon konusunda hiç şüphem yok." *Onu rahat bırakacağımı sanıyorsa yanılıyordu.*

Bana baktı, derin bir nefes verirken rahat bırakmayacağımı onun da anladığına emindim. "Banyo şurası." Odadaki bir kapıyı gösterirken imama kulak tıkamıştı. "Ben yiyecek bir şeyler hazırlıyor olacağım."

"Neredeyiz?" Sonunda bakışlarımı iyice odada gezdirdim. Beyaza boyalı duvarlar, kahverengi büyük bir gardırop ve krem rengi bir kilim vardı. Yerler temizdi, üzerinde yattığım yatağın örtüsü de beyaz satendendi. Küçük bir penceresi vardı, perdeler de yerdeki kilimle aynı renkti.

"Glendalough Wicklow'dayız." Cevabıyla anlamsız bakışlarımı ona çevirdim. "*İrlanda*," diye ekledi.

Şoktan uyuşmuştum, kirpiklerimi bile kırpıştıramadım. *Ne?*

"Bu nasıl..." İyice doğrulup sanki gerçekliğini test ediyor gibi saten örtüye dokundum. "Nasıl oldu? Nasıl geldik buraya?"

"Bir gündür uyuyorsun," dedi Jay, sorumun cevabı buymuş gibi. Tabii bir gündür uyuyor olduğum gerçeği de bir şok daha yaşamama neden olmuştu. Kaşlarımı kaldırıp daha fazlasını anlatması için ona dik dik baktım. "Amcam Victor yardım etti. Özel bir uçakla Dublin'e geldik. Oradan da buraya."

Teşekkürler amca, dediğini hayal meyal hatırlıyordum. "Özel uçak..." dedim nefesimi güler gibi vererek. "Tabii ya, Sullivanlar."

"Amcam olmasaydı babam izimizi sürebilirdi ama şu an... Güvendeyiz."

Gözlerim tekrar ona kitlendi. "Güvendeyiz?" Bu kelimenin dile gelmesi bile ürpermeme neden oldu. Hiçbir zaman güvende hissetmemiştim.

"Duşa gir," dedi Jay. "Sen çıkana kadar yemek hazır olur. İstediğin bir şey var mı?"

Olduğum duruma inanamayarak hareketsiz durmaya devam ediyordum. "Evet, var."

Gözlerini benim dışımda her yere çevirdiği için bana bakması uzun sürdü. "Ne istiyorsun?"

"Spagetti." Yüzümde kas oynamadı, ciddiyetle suratına baktım. "Ketçap ve mayonezli."

Jay'in yüzü renk vermedi ama yine derin bir nefes verdiğini fark ettim. "Bunu istemediğini biliyorum," dedi kapıya doğru yönelirken.

"Evet, bunu istiyorum."

Cümlem onu durdurdu, kapı eşiğinde bir süre bekledi. Bir şey söylemek istiyor muydu, bilmiyordum ama omuzlarının gerildiğini görebiliyordum. Tek kelime etmeden çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Bu sefer derin bir nefes verme sırası bendeydi. Pencereden sızan gün ışığına bakarken hâlâ şok içindeydim. *İrlanda'daydık. İrlanda! İnanılmaz bir şeydi.*

Kısmi felç hâlinden sıyrıldıktan sonra ayağa kalktım, ilk işim kemerli pencereye doğru ilerlemek oldu. Perdeyi hafif aralayıp dışarı baktığımda ise soluğum kesildi, kocaman gözlerle etrafı izledim. Güneşten sararmış çimlerle kaplı geniş bir vadi önümde uzanıyordu, uzakta görünen dağların tepelerini bulutlar sarmıştı. Biraz ileride bir göl vardı ve manzarayı inanılmaz güzelleştiriyordu. Kırsalın o yoğun samimiyetini hissederek derin bir nefes çektim.

Dışarıya olan ilgim bitince bakışlarım üzerimde dolaştı, hâlâ aynı kanlı ve kirli kıyafetlerin içindeydim. Banyoya yürüyüp kapıyı aralayarak içeri girdim, hareketlerim yavaştı ama aynada kendimi gördüğüm an tüm bedenim elektrik akımına uğramış gibi dinçleşti.

"Ah, Tanrım," dedim elimi yüzümde dolaştırarak. Sağ göz altım ve çenemde morluklar vardı. Bazı yaralar kapansa da çizgi hâlinde kanlar yanaklarımda kuruyup kalmıştı. Koyu renk saçlarım karman çormandı, kuş yuvasına dönmesine az kalmıştı.

Suyu açıp yüzümü yıkadım, o kadar ovuşturmama rağmen kanlardan doğru düzgün kurtulamadım. Sonunda aynaya uzun uzun bakıp karşımda ne gördüğümü anlamaya çalıştım. Bana gülümseyen bir Asteria yoktu, uzun süre sessiz kalmaya zorladığım Anna veya Belle de orada değildi. Bambaşka biriydim ya da hepsiydim.

Banyoya girmek için soyundum, bedenimdeki çürükleri fark ettiğimde yine olanlar aklıma geldi ve bir süre suyun altında kalmanın bana iyice geleceğini düşünerek alelacele duşa kabine girdim.

Düşündüğüm gibi de oldu, su üzerimdeki tüm kiri götürdüğü gibi bir süre kötü düşünceleri de benden uzaklaştırdı. Kendimi sadece bu ana odakladım, *İrlanda'daydım.* On bir yaşındaki Annabelle'in ileride aklına bile gelmeyeceğini düşündüğü, ona fazla uçarı gelen dileği gerçek olmuştu.

Tüm kişisel hijyen ve ihtiyaçlarımı giderdikten sonra kapının arkasına asılı havluyu alıp iyice kurulandım ve sonra odaya dönerek Jay'in getirdiği kıyafetleri üzerime geçirmeye başladım. İç çamaşırları ve bol kesim bir etek

de almıştı, şansa bakın ki pantolon bedenimi bildiği kadar sutyen bedenime de hâkimdi. *Adi piç.* Gerçekten pantolon bedenini de tam tuttur-muştu, buna nefesimi vererek gülmeden edemedim. Travmalarım komik değildi ama ben de kesinlikle mantıklı, sağduyulu ve sağlıklı biri değildim.

Üzerime de siyah bir kazak geçirdim ve boynumdaki kolyeyi içime sakladım. İçinde kalan gücüm dışarı çıkmak için daha fazla kıpırdanıyor, ara sıra sanki gerdanımda ince bir sızı bırakıyordu. Saçlarımın nemini havluyla aldıktan sonra derin bir nefes alarak odanın kapısını açtım.

Tek katlı bir evdi, önümde uzanan kısa koridor üç yere açılıyordu. Soldaki kapının mutfağa açıldığından emindim çünkü oradan Jay'in çıkardığı tabak çanak sesleri geliyordu. Çıplak ayaklarım parke zeminde gıcırtılar çıkarırken kapıya yürüdüm ve eşiğe gelince durdum.

Gördüğüm manzara, İrlanda manzarasından daha ilgi çekiciydi.

Jay, tezgâhta bir şeylerle uğraşırken başını eğmişti ve omuzları gergin görünüyordu. Altında koyu renk bir kot, üzerinde soğuğa onun kadar dayanıklı olmadığım için içerlememe neden olan gri bir tişört vardı. Dönüp bana baktı, tek bir çizik yarası veya morluğu olmadığı için de içerlemek üzereydim ki dikkatim dağıldı.

Hiddenfield'dan çok uzaktaydık... Resmen farklı bir kıtaydı burası. Sanki yaşananlar hiç olmamış gibi bir evde uyanmıştım ve Jay Sullivan tezgâhta bir şeylerle uğraşıyordu. Avcılar, Dorchalar, ihanetler... Çok uzak gelmişti.

Nereye gidersen git aklın seninle gelir, derler... *Ben şu an aklımı kaybetmiş olabilir miydim?* Zira şu an dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

Jay de beni inceliyordu. Üzerime giydiklerime baktı, henüz tam kurumamış saçlarımı inceledi, sonra da yüzümde durdu. Morlukları incelediğini fark edince bakışlarımı kaçırıp içeri girdim. Şu an yaşananları hatırlamak istemiyordum.

Yine küçük bir pencere vardı ve onun kenarına ahşap kare bir masa koyulmuştu. Jay'i görebileceğim açıdaki sandalyeye oturup öylece bekledim. Bana dikkatini vermemeye çalışarak önündeki işle ilgilenmeye devam etti ama onu izleyen gözlerim yüzünden sırtında gerilen her bir kası görebiliyordum.

Spagettiyi süzdü, tekrar tencereye koyarken bocaladı ve bir kısmını döktü. Gırtlağından homurtuya benzer bir ses çıkarıp dökülenleri çöpe atmaya çabaladığında derin bir nefes verip ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim.

Tezgâhta yanına geldiğimi fark edince birkaç saniye duraksadı ama kaldığı yerden devam etmeye çalıştı. Dolapları açıp tabak aradım, bulduğum

iki tabağa spagettileri koydum. İkimiz de sessizdik, sanki tüm yaşananlar hiç olmamış gibi mutfakta birlikte yemek hazırlıyorduk. *Komikti. Aynı zamanda da inanılmaz.*

Sonunda masaya oturduğumuzda bir süre ikimiz de önümüzdeki tabaklara baktık. Bu yemeği isterken onu sinir etmeyi amaçlıyordum ama üzerime tarifi imkânsız bir ağırlık çökmüştü. Belki de ayrıntıları deşerek ona değil, kendime zarar veriyordum. Gözlerimi kemerli, küçük pencereye çevirip dışarıya baktım.

"Güzel bir yere benziyor. Burayı nasıl buldun?"

Jay'in ketçap ve mayonezi spagettisine dökerken çıkardığı sesler arasında cevap verdiğini işittim. "Annem Dublin'de doğmuş. Ara sıra bana buralardan bahsederdi, hep görmeyi istemiştim." Başımı çevirip ona bakınca, onun da gözlerini pencerenin ötesine diktiğini gördüm. "Sadece... böyle olacağını düşünmemiştim."

O an spagetti istediğim için daha çok pişman oldum. Annesinin bu yemekten onlara sık sık yaptığından bahsetmişti, birden öyle kötü hissettim ki günlerdir bir şey yemememe rağmen iştahım tamamen kapandı.

"Belki de başka bir şey yemeliydik," derken benden hiç beklenmeyecek yumuşaklıkta bir sesle konuşmuştum.

Jay sesimdeki tonu yakaladı. Ela gözleri pencereden vuran ışık oyunlarıyla dışarıdaki çimler gibi sararırken beni izledi. "Bu sadece onunla olan güzel anlarım hatırlatmıyor," dedi benim ne düşündüğümü anlayarak. "Bu yemekle... seninle olan güzel anılarım da var."

Nefesim sığlaştı. O kadar uzun süre göz göze kaldık ki sessizlik can yakmaya başlayınca spagettiye yöneldim ve ketçapla mayonezi sıkmaya başladım.

"Ne planlıyorsun?" dedim ve ağzıma bir lokma atıp onu gereğinden fazla çiğnedim. "Sonsuza kadar burada mı saklanacağız?"

Jay de gereğinden fazla çiğniyordu, onun da konuşulması gerekenleri dile getirirken zorlandığı belliydi. "Bilmiyorum," dedi bir süre sonra. "Her zaman planlı hareket ettim, şimdi ise uzun vadeli bir planım yok."

İçten içe tedirgin olmuştum, her zaman onun kontrollü bir şekilde plan kurup onu yürürlüğe sokmasına alışmıştım. Bakışlarımdan tedirginliğimi anlamış olacak ki tekrar konuştu.

"Tetrad geçene kadar burada kalır, oradaki karışıklığın da ne yöne gittiğini öğrenmiş oluruz. Sonrası için... bir plan yaparız."

Biz...

Biz diye bir şey var mıydı ki?

"Amacın beni Tetrad'da kullanmak değilse..."

"Amacım seni *siktiğimin Tetrad'ında* kullanmak değil." Sesi sertleşmişti.

Derin bir nefes verdim, bunu kabullenip ona güvenmek benim için çok zordu. "Öyleyse benim kaderime ortak olmak zorunda değilsin." Ona bakmadan yemeğe odaklandım. "Dünyanın öbür ucuna kaçıp saklanmak zorunda da değilsin. Bana iyilik yapmak istiyorsan... Beni bırak, geri dön. Baban geri döndüğünde seni affedecektir, sen onun vârisisin. Tek oğlusun."

Jay'in sessizliği sanki somut bir varlık gibi çenemi kavrayıp ona dönmeme sebep oldu. Yeşile çalan gözleri benimkileri delip geçerken kelimelerin üzerine vurgu yaparak konuştu.

"Amacım sana iyilik yapmak değil. *Seninle yaşamak.*"

Duraksadım, bir solukluk bir duraksamaydı ama tüm yüküm o kısacık anda üzerimde birikti. Birden tabağı ileri itekleyip, "Benden ne istiyorsun, Jay?" diye sordum.

Jay ayağa kalktığında bir şeyleri devireceğini sandım. Boynunda zonklayan damarı bile fark edebiliyordum, yüzü taş gibi bir ifadeye bürünmüştü. Birkaç dakika bile sakin kalamıyorduk. Arkasını dönüp mutfakta bir iki volta attı, sonunda bana doğru döndüğünde çenesi seğiriyordu.

"Yanımda nefes almanı istiyorum." Kelimelerin gücü vardı, kesinlikle çok büyük güç. "Sesini duymayı, yüzünü görmeyi ve... Bana Hiddenfield'daki zamanlarımız gibi bakmasan da gözlerini gözlerimde istiyorum."

Ağzım aralandı ama konuşmak için değil, ciğerlerimde sıkışıp kalan nefesi belki veririm umuduyla.

"Bana güvenmiyor musun? Güvenme ama yanımda kal. Beni istemiyor musun? Sana dokunmam bile ama yakınımda ol." Derin bir soluk verdi. "İstediğim bunlar! *Bu kadar.* O yüzden bana bu soruyu bir daha sorma."

Uzun bir sessizlik oldu, çenem sıkıca kapanmıştı ve duyulan tek şey ikimizin de kesik kesik aldığı nefeslerdi.

"Ben biraz hava alacağım." Arkasını dönüp hışımla mutfaktan çıktı ve kısa süre sonra dış kapıdan geldiğini anladığım bir ses duyuldu.

Başımı çevirip pencereden bakınca çimlerin üzerinde sert adımlarla ilerlediğini ve göl kenarına doğru gittiğini gördüm. Ne kadar süre orada öyle kaldım bilmiyorum, sonunda kendimi ayağa kalkıp dış kapıya yönelirken buldum.

Bir ayakkabım yoktu, umursamayıp kapıyı açarak yalın ayak dışarı çıktım. Çimler yağmur yağdığını belirtircesine ıslaktı, güneş yakmıyordu ama

insana huzur verecek derecede tenimde tatlı bir sızıya neden oluyordu. Hiddenfield da orman ve okyanusun güzel havasına sahipti ama burasının orayla bir alakası yoktu. Başka bir yerde olduğumun iliklerime kadar farkına varacağım bir aurası vardı.

Bu yüzden o dünyayı kısa bir an da olsa geride bırakmaya karar verdim.

Onun gittiği yöne doğru ilerlerken etrafa göz gezdiriyordum, çevremizde hiç ev yoktu. Çok ileride ince uzun taştan bir kulenin ucunu görebiliyordum. Jay göl kenarına oturmuştu ve esen hafif rüzgârla güneş ışıklarının rengini açtığı saçları dalgalanıyordu. O an, orada, el ele okyanusu izlediğim o çocuğu gördüm.

Benim geldiğimi fark etse de dönüp bakmadı. Kollarımı gövdemde birleştirip ağır ağır yürümeye devam ettim. Tam yanında ayakta dikildiğimde ikimiz de bir süre sessizce göle baktık.

"Sence su soğuk mudur?"

Sorduğum soruyu duyunca başını kaldırıp bana baktı, benim ise gözlerim hâlâ göldeydi.

"Burada gölde yüzmeyi severlermiş ama bu havada girdiklerini sanmıyorum."

"Onlar normal insanlar ama öyle değil mi?" Gözlerimi ona çevirdiğimde muzip parıltıların ifademde dalgalandığını gördü. Sonraki hamlem üzerimdeki kazağı çıkarmak oldu, ardından gözlerimi ondan çekmeden pantolonuma yöneldim.

"Yine de sen soğuk sudan şikâyet edersin."

Bu doğruydu. Yine de şu an o suya girmeyi çok istiyordum.

"Şikâyet ediyor olmam, ondan uzak duracağım anlamına gelmiyor." Sözlerimin ima taşımasını istememiştim ama bu cümlemde bile aramızda garip bir elektrik akımı dolaştı. O akımı yok etmek için hemen gözlerimi kaçırıp pantolonumu da çıkardım.

Onun bana aldığı siyah iç çamaşırlarıyla kaldığımda bakışlarını hemen göle çevirdi. Bu hareketine üzüldüm mü, rahatladım mı, emin değildim. Beni cinsel açıdan arzuladığı günlerin yalan olduğunu düşünmüyordum ama yine de şu an... Kendime bu konuda olan güvenim biraz olsun sarsılmıştı.

Sonra bu düşüncelerime de sinirlenip göle doğru yürümeye başladım. *Arzusunu da ilgisini de istemiyordum, bana tekrar tekrar ihanet etmesin kâfiydi.*

Ayaklarım suya değdiği an iç çektim, soğuk ne kelime, buz gibiydi. Önceden olsa söylenebilirdim ama bir süredir çektiğim fiziksel acının haddi hesabı yoktu, o yüzden bu beni rahatsız etmek yerine canlı hissettirdi.

Taşlardan ve yosunlardan dolayı biraz zorlansam da sonunda suya tamamen girebildim, kollarımı iki yana açıp suyu dalgalandırırken Jay'e döndüm.

Oturduğu yerden beni izliyordu.

"Sen girmeyecek misin?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Bana bir tepki vermek için acele etmedi. Sonunda ayağa kalkıp avuçlarına bulaşan toprağı silkeledikten sonra üzerindeki kazağı çıkardı ve *lanet olsun*, onu suya girmeye teşvik etmek çok yanlış bir hamleydi.

Temiz havayı bile içime çekemedim, gün ışığı çıplak vücudunda yansırken gözlerim kamaşıyor gibi bakışlarımı kısmak zorunda kalmıştım. O beni izlememişti ama ben o pantolonunu çıkarırken arsızca bakmayı sürdürüyordum. Ardından üzerinde siyah *boxer*'ı kalınca suya doğru yürümeye başladı. Her zaman görünüşünün farkındaydım fakat şimdi... Sanki ben suda yüzen bir peri kızıydım ve o da ağır ağır yaklaşıp beni gafil avlayacak mitolojik bir tanrıydı.

Çarpıcı görüntüsüne bakmayı bırakıp suya daldım, bir süre yüzdükten sonra tekrar yüzeye çıktım ve saçlarımı geriye doğru yatırıp yüzümdeki suları sildim. Gözlerim onu aradığında, onun da saçlarındaki suları silkelediğini gördüm. Sonunda ikimiz de duraksayıp öylece suyun içinde etrafa bakındık.

"Su altındaki şeylerden korktuğunu sanıyordum."

Suya girerken asla düşünmediğim, gittikçe artan cesaretimden gelen düşüncesizliğim birden paniklememe neden oldu. Gözlerim gölün yüzeyinde dolaştı, zemindeki yosunlar suya yeşil rengini veriyordu.

"Bu suda bir şeyler var mıdır? Naiadlar gibi mesela?"

Jay'in de gözleri yüzeyde dolaşırken, "Burada Naiad olduğunu sanmıyorum," dedi. "En fazla birkaç kurbağa ve balık."

Paniğim gittikçe büyüdü, olduğum yerde donup kalmıştım. "Bunu bana girmeden önce hatırlatabilirdin."

Jay'in belli belirsiz sırıttığını gördüm. "Bu korkunun da geçmiş olabileceğini düşünmüştüm."

Kısık gözlerimi ona çevirdim. Artık farelerden veya motorlardan korkmuyor olabilirdim ama su altındaki şeyler... Lanet olsun, belli ki hâlâ hoşuma gitmiyorlardı.

"Şurada biraz güzel zaman geçirmek istedim..." dedim derin bir iç çekerek. "Ama belli ki çıksam iyi ola..."

O an ayağıma değen şeyin... Ne olduğunu bilmiyordum ama fazlasıyla kaygandı. Bir kurbağa... Iyy.

Gözlerim kocaman olurken çırpınmaya başladım. "Siktir! Değdi. Ayağıma değdi."

Jay bu sefer açık açık sırıtmaya başlamıştı. Boston'a giderken mola verdiğimizde hep beraber göle girmiştik, orada bir balık bize dokununca nasıl onun kucağına tırmandığımı hatırladım. Güçlü, güvenli kollardı. Sevgi ve aşk dolu kollardı. Şimdi ise... onu sığınmamın imkânı yoktu.

Kıyıya ilerlemek istedim ama zemine basmamaya çalışırken ve panikledığim için yüzemezken zor oldu. O kadar badire atlatıp sığ sularda boğulmam inanılmaz komik bir son olurdu.

Jay'in bana yaklaşıp kaslı kollarından birini uzattığını gördüm. "İstersen yardım..."

"Hayır," dedim ona su sıçratarak. "Dokunma."

Taş kesilip öylece kaldı, aramızdaki mesafe azalmış olsa da artık daha yakındı. Onun her bir ayrıntısım net bir şekilde görebileceğim kadar yakın.

Su yutmuşum gibi boğazımı temizledim. "Bir kurbağayla baş edebilirim."

Benim çıkardığım arbedenin dalgaları durulunca, sular da sakinledi ve biz de en az göl kadar sessizleştik. Kendimi yine tuhaf hissetmekten alıkoyamadım. Geçmiş ve şu an hayatımda olan Jay çakışıp duruyordu, onu kafamda nasıl bir yere oturtacağıma karar veremiyordum.

Gözlerimi kaçırıp, "Bu kadarı benim için yeterli," dedim. Alelacele kıyaya doğru yüzerken kurbağadan kaçtığımı düşünmediğine emindim, ondan kaçtığımı biliyordu. Belki de bu dünya üzerinde baş edemeyeceğim tek varlık oydu.

Sudan çıktığımda soğuktan pek etkilenmedim. Islak iç çamaşırlarım üzerimdeyken yerdeki kuru kıyafetleri aldım, eve doğru yürümeye başladığımda sular yerlere damlıyordu. Ev birkaç metre ileride olmasına rağmen yol sanki bana çok uzun gelmişti. Sonunda içeri girdiğimde ise ilk işim tekrar bir duş almak oldu. İç çamaşırlarım ıslak olduğu için kıyafetleri direkt üzerime geçirdim ve üzerime çöken yorgunlukla yatağa uzandım.

Jay hâlâ gelmemişti, bu da bir nebze de olsa rahatlamama neden oldu. Uyumak istiyordum, yapayalnız fakat huzurlu bir uyku. Günlerdir hırpalanmış, duygusal patlamalar yaşamıştım. Bedenimin de buna ihtiyacı vardı.

Ben de uyudum.

Hatta öyle bir uyudum ki gözlerimi araladığımda şiştiklerini bile fark edebiliyordum. Etraf karanlıktı, kısık bakışlarımı pencereye çevirdiğimde içeri süzülen ay ışığını görebiliyordum. Yavaşça yerimden doğrulup kapıya baktım ve Jay'e dair bir hareketlilik aradım.

İçeriden gelen kısık televizyon sesi bana nerede olduğunun sinyalini verdi. Yataktan kalkıp odadan çıktığımda adımlarımın parke zeminde çıkardığı sesleri çoktan işitmişti ama oturma odasına girdiğimde dönüp bana bakmadı. Öylece televizyona kilitlenmişti.

Birkaç dakika ayakta dikilip bir ona bir televizyon ekranına baktım. İrlanda kanallarından birinde, hayvan belgeseli izliyordu.

"Kurtlar mı?" dedim güler gibi. Koltuğun diğer ucuna oturdum, aramızda mesafe vardı ama gerilim resmen üçüncü bir kişi olup tam ortamıza yerleşmişti. İkimiz de bunu çaktırmadık elbette, dünyadaki en rahat iki kişi gibi aynı koltukta oturup ekranı izledik.

"Kurt formunuzu sevmediğinizi düşünüyorum."

Jay ekrana bakarken söylediğimi değerlendirdi. "Ben seviyorum." Dikkatli bakışları belgeselin üzerinde yoğunlaşmıştı. "O formumda hissettiğim dürtülerin ilkelliği bana haz veriyor. Fakat Koruyucu olarak üstlendiğimiz güçler, o formumuzda mevcut olmadığı için savunmasız kalıyoruz. Bu yüzden dönüşüm geçirmekten kaçınıyoruz."

Bunu biliyordum. Hızlı iyileşme en büyük sorundu, bir de Tetrad laneti var tabii.

"Kurtlar av hayvanları olmaktan ziyade, karşısındaki tehlikeden saklanmayı tercih eder. Güçleri birliklerinden doğar, sürü hâlinde olanlar hayatta kalır. Sürüden atılanların, kabul görmeyenlerin ise... Başka bir yırtıcıya yem olması kaçınılmazdır," dedi Jay.

Belgeseli seslendiren adam da arka planda yoğun bir İrlanda aksanıyla konuşup kurtlar hakkında bilgi veriyordu.

"Kurtlar yaklaşık olarak iki yüz milyon koku alma hücresine sahiptir. İnsanlar ise beş milyon. Yani bir kurt başka bir hayvanının kokusunu bir buçuk kilometreden fazla mesafeden alabilir."

"Normal şartlar altında kurtlar bir sesi ormanda dokuz buçuk kilometre, açık alanda ise on altı kilometre mesafeden duyabilir."

"Kurtlar hakkında en sevdiğim şey..." dedi Jay ve bana döndü. "Esaret altında yaşamayı asla kabul etmezler. Aslan, ayı veya bir başka yırtıcıyı evcilleştirilmiş görebilirsin ama hiçbir kurdu kolay kolay göremezsin. O esaretten kurtulmak için elinden geleni yapar, sonuna kadar savaşır."

Ben de bakışlarımı ona çevirdim. Sözlerinde kendimden parçalar bulmak düşüncelere dalıp gitmeme neden oldu. Kapana kısılmak hiçbir zaman tahammül edemediğim bir şeydi, ailem bu yüzden benimle çok zorlanmıştı. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü mü, artık bilmiyordum.

Belgeseli seslendiren adam yine konuştu.

"Hayatta tek eşli olan, eşine sadık kalan bir başka hayvan yoktur. Eşi ölürse bir başka kurdu eş olarak seçmezler."

Bakışmamızda yoğun bir enerji cızırdadı. Kalbim tekinsiz bir ritimle kendini belli etmeye çalışıyor, ona kulak vermemi istiyordu. Belki de öldüğünü düşündüğüm *hamster* yeniden canlanmış, tekerleğinde koşuyordu. *Lanet hamster.*

"Babanı ele alırsak bu bilgi yanlış olabilir," dedim sesime alay katarak. Bakışlarımı tekrar ekrana çevirmiştim. "Sonuçta Abigail'i eş olarak seçti." Başımı geriye atıp iç çektim. "Doğru ya... Bu da beni avucuna almak için yaptığı plandan öte bir şey değildir."

Jay de başını çevirdi, bana bakmıyor olması omuzlarımı gevşetmeme neden oldu.

"Babam annemden sonra hiçbir kadına ilgi duymadı, aklına bile geldiğini düşünmüyorum." Sesi durgunlaştı, annesini hatırlamak ona iyi gelmiyordu. "Abigail konusunun bir planla başladığına ben de eminim fakat ona kendince değer vermiyor olsaydı bu konuda çoktan başka bir yol tercih etmiş olurdu."

"Abigail..." İsmi ağzımda ufalandı. Onu hem özlemiştim hem de kızgındım. "Bana neden o kutunun içindekini söylemedi? Annemin bir ikizi olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Annenin bir ikizi olduğunu Hiddenfield'a gelene kadar bilmiyormuş."

Söylediği cümleden sonra başım hızla ona döndü.

"Kutuyu eve ilk taşındığınızda bulmuş. Sana söylemeyi düşünmüş ama kadının nasıl biri olduğunu bilmediği için bunu riskli bulmuş. Babam ona o kadının Dorchaların lideri olduğunu söylediğinde ise..." Yüzünü hafifçe bana döndü. "Shelia'nın seni manipüle edebileceğinden korkmuş. Sonuçta o senin bu hayattaki kan bağın olan tek kişi. Teyzen olduğunu bilseydin, merak edip ona çekilebilirdin. Annabelle olmasa bile... Asteria, bunu yapabilirdi."

Sinirden güldüm. "Öngörülemez ruhum yüzünden her şey benden saklanıyor. Bu zamana kadar kendi hayatımın seyircisi olmaya zorlandım. Artık karşımda kim varsa cesur olmasını ve bana gerçekleri söylemesini istiyorum çünkü öyle ya da böyle..." Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekler ortaya çıkıyor."

Bir şey söylemedi, bazı şeyleri dile getirse de hâlâ tam anlamıyla çözülmediğini biliyordum. O düğümünü öyle bir çözecektim ki bana tüm gerçekliğiyle içini gösterecekti. Eskiden olsa bunu yapamayacağımı düşünürdüm, şimdi ise kaşıkla toprağı eşelesem bile derin bir çukur kazıp o hazineyi bulmaya kararlıydım.

"Doğum günümü sana ben söylemiştim." Değiştirdiğim konuya adapte olması birkaç saniye sürdü. Hafızamın bir kısmını daha kazandığımı anlayınca bakışları derinleşmişti. "Boston'da ise sana doğum günümü nereden bildiğini sorduğumda okul dosyamda gördüğünü söylemiştin."

"Yıllar önce bana bunu söylemiştin diyemezdim."

"*Güzel ve Çirkin*'i izledik," dedim bombardımana devam ederek. "Babamın bana neden Belle dediğini anlattığımda beni sessizce dinledin. Neden söylediğini biliyordun. *O çizgi filmi benimle izledin.*"

Hangi günü hatırladığımı artık daha net biliyordu.

"Hakkımda bilip de bilmiyor gibi davrandığın daha kaç şey oldu kim bilir."

Ortam loştu, sadece televizyondan gelen ışık vardı ve geldiğimiz yerden çok uzaktık. Aynı koltukta oturuyor, sakince konuşuyorduk. Onu hançerlememle bitecek bir kapışmaya daha hâlim yoktu ama sükûnet içinde de olsa ona her şeyi dile getirecektim. Öfkemi güzellikle kusmam gerekse bile.

"Hiddenfield'a geldiğinde seni tanımıyordum." İyice bana doğru döndü, artık yüzünü tam olarak görebiliyordum. "Benim tanıdığım kız on bir yaşındaydı. Genel şeyleri bilsem de nasıl birine dönüştüğünü bilemezdim."

Tebessümüm yumuşak değildi, bıçak kadar keskindi. "Nasıl birine dönüşmüşüm peki?"

"Hafızan senden güçlerini ve anılarını aldığı için daha savunmasız, daha tedirgin olmuştun ama sana baktığım her an, o kızı görüyordum. Gözlerinin derinlerinde, hareketlerinin ulaştığı sonuçlarda ve o zamanlarda da sevdiğin belli başlı şeylere hâlâ tutunmanda. Korkuyor gibi göründüğün anlarda bile korkusuzdun. Beni mahzenden kurtardığın gün tam karşımdaydın. Beni sokakta savunan kızdın."

Sözlerine göğüs germiş olmayı dilerdim ama yapamamıştım. Sanki koltuk bir kara delikmiş gibi beni içine çekmeye başlamıştı, vücudum uyuşuyordu.

Barthram kurutma cezası için onu mahzene attırdığı gün, onu kurtarmak için canımı dişime takmıştım.

"O gün elinde bir şey tutuyordun." Televizyonda yanıp sönen ışık onun gözlerine yansımıştı. "Neydi o?"

Söylemek istemese bile gerekirse cevabı ondan kerpetenle alırdım. Bir şey saklamasına tahammülüm yoktu. Neyse ki bunu yapacak gibi de görünmüyordu, ağzını açıp kısaca cevap verdi.

"Bilekliğini."

Taşa dönüştüm.

Ne diyeceğimi bilemedim, kelimelerim aklımda çil yavrusu gibi dağıldı. Bileğimde takılı olan bilekliğim kendinden bahsedildiğini anlamış gibi tenimde kaşıntıya neden oldu. Kazağın kolunu hafifçe çekiştirip ona baktım. Neyse ki onu şiltenin altında saklı bırakmamıştım, geri dönüp alamayacağım bir noktada olurdu.

Ben transa girmiş gibi bilekliğe bakarken Jay birden ayaklandı. Benim içine çekildiğim duygu karmaşasını fark etmişti ve bunu dağıtmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

"Bana o zamanlar sevdiğini söylemediğin bir şey var."

Dikkatimi bileğimden çekip meraklı bakışlarımı ona çevirdim. Ayağa kalktığı için onu daha iyi inceleyebiliyordum. Siyah bir eşofman altı ve siyah bir tişört giymişti. Beyaz rengi sevmesi çok güzel bir ironiydi...

Neyden bahsettiğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım ama o söylemek yerine oturma odasından ayrılıp mutfağa girdi. Geri döndüğünde ise elinde bir kutu... *Dondurma tutuyordu.*

Kutuyu bana verip kaşığı da uzattı. Şaşkın olduğum için tepki veremedim, sanki bana dünyanın en garip şeyini vermiş gibi dondurma ve kaşığa bakıyordum. Hafızamda istemsizce Hiddenfield'da yaşadığımız dondurma sahnesi belirdi. Onu nasıl da dudaklarımın kenarından yaladığı... *Tanrım, zihnim korkunç bir yere dalmıştı.*

"Dondurmayı Marcus sayesinde sevdim ve o zamanlar o hayatımda yoktu. Sonradan dâhil oldu." Koltuğa oturduğu sırada ona baktım. "Boston'a taşındığımız sıralar çekingendim. Olanları hatırlamıyor olsam da güvensizlik en çok hissettiğim duygu olmuştu."

En yakın arkadaşım tarafından ihanet uğradığımı hatırlamıyor olsam bile...

"Annem genelde çevreyle dostluk kurmaz, tamamen korumacı davranırdı ama komşumuzu ziyaret etmekte bir sakınca görmemiş olmalıydı. Belki de bir arkadaşa ihtiyacım olduğunu düşünüyordu, bilmiyorum. Komşumuzun oğlu, benim için seçtiği arkadaştı ve ona bu konuda binlerce kez minnettarım."

Ben konuşurken sessiz kaldı.

"Marcus'un çekingenliğimi alıp beni açması çok zor oldu. Dondurma almak benim için yaptığı şeylerin yüzde biri bile etmez."

Jay'in bakışları dalgındı. Sanki o da o günlere gitmiş, uzaktan Marcus ve beni izliyordu. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Sarı Kafa'yı neden kıskandığımı şimdi anlıyor musun?" Bana yan bir bakış attı. "Onu erkek olduğu için değil ki her erkekten seni kıskanabilirdim, bu doğamda var ve buna itirazım yok. Fakat bu duygunun temeli daha çok... Seninle o zamanları geçirebildiği için öfkeliydim. Onun sarı kafasını ezip geçmek istiyorum çünkü yanında olan ben değildim, oydu."

Jay'in her zaman abartı kıskançlıkları vardı ve bunu karakterine bağlıyordum ama Marcus'u kıskanmasının ardında yatan nedenin asıl kaynağı... Benim ona çabuk çekilmem, aşkı bu kadar yüksekte yaşamam onu tanımamdan geliyordu. Onun davranışlarının da geçmişimizle bağlantılı olması bana yeni bir bakış açısı sağlıyordu. Hâlâ onu nasıl bir yere oturtacağımı bilemiyordum. *Yabancı, tanıdık.* Sürekli bu ikilem içindeydim.

"Senin yanımda olmaya hakkın yoktu."

Dudaklarını birbirine bastırdı, bu cümlemi sindirmeye mi çalışıyordu ya da bambaşka bir duygu içinde miydi, anlamamıştım. Yüzünde çözemeyeceğim bir ifade vardı. "Haklısın," dedi sadece. Devamı gelmedi, benden de bir devam cümlesi beklemedi.

Ona istediğini verip konuyu değiştirdim. Bugün için benim de fazlasını konuşmaya gücüm yoktu. "Başka bir kıtadayız, tüm gerçeklerden uzaktayız. O yüzden... Özlediğim şeyleri yapmak istiyorum. Güzel bir korku filmi aç," dedim dondurma kutusunu açarak. "Sana saçma geldiğini bilerek izlemekten keyif alacağım."

Jay'in dudağının kenarının kıvrıldığını görebilecek kadar ona baktıktan sonra dondurmayı kaşıklamaya başlayarak ekrana yöneldim. Bir süre kanalları dolaştı ve bir korku filminde durdu.

Her anımız eski ve yeni anılarımızla çakışıyordu. Hiddenfield'da onunla korku filmi de izlemiştim ve sonunda kendimi kucağında bulmuştum. Bu anları gözümün önünden silmeye çalışarak geçirdiğim bir yarım saatin sonunda filme ancak odaklanabildim. O kadar korkutucu şey görmeme rağmen hâlâ bazı sahnelerde irkiliyordum ve bu zevkimin elimden alınmadığına aşırı derece sevinmiştim. Elbette, korkuyla Jay'e yanaşacak hâlim yoktu, bunun yerine koltuğun kolunu sıkıyordum. Göz ucuyla ara sıra bana bakıyor, sıçramalarımdan eğleniyordu.

"Jay," dedim filmin sonlarına doğru. Ona bakmadım, ekranı izliyordum. "Bir daha asla arkadaş ya da sevgili olmayacağız. Fakat bana şu anı yaşattığın için..."

Başımı ona çevirdiğimde göz göze kaldık. Önceden olsa bu cümlelerine itiraz eder, bir şekilde aklımı başımdan alır ve kararımı değiştirmem için elinden geleni yapardı. Ama şimdi değil... Artık öyle bir noktada değildik.

Odanın havası ağırlaştı fakat benim kalbimdeki ağırlık kadar olamazdı. O yüzden son cümlemi dile getirip getirmemek arasında kaldım. Sonunda bana yakışanı yapıp dudaklarımı araladım çünkü yakışmayan birçok şey yapmıştım.

"Teşekkür ederim."

Bunu hak edip etmediğini bilmiyordum ama şu an tamamen hissettiğim buydu. Film bitip yatağıma gittiğimde bile gözlerindeki duyguyu asla yorumlayamadım. Her zaman duygularını gizleme konusunda çok kontrollüydü ve bu huyunu kıskanıyordum.

Hâlâ amacından emin değildim. Babasının da planıyla Tetrad'a kadar beni burada, korumada tutuyor olabilirlerdi. Barthram, Dorchalarla mücadele ederken melez güvende kalırdı. Sonunda ise oraya dönerdik ve beni nasıl istiyorlarsa öyle kullanmaya çalışırlardı.

Yine de ne olursa olsun... Asla ne Jay için ne de avcılar için kendimi feda edecektim. Bu yüzden eğer bir oyunsa bile, ben de kurallara uyacak ve ona göre bir yol izleyecektim.

Sonraki gün ikimiz de birbirimizden olabildiğince uzak durduk. Günün ilk ışıklarıyla gidip alışveriş yaparak geliyordu. Getirdiği şeyleri yerken bile sessiz kalmıştık. Ara sıra dışarı çıkıp hava alıyordum, gölü izlediğim birkaç saatin sonunda tekrar eve girip uyumuştum. O kadar çok uyuyordum ki yorgunluğumu ne zaman atarım bilmiyordum.

Neyse ki tahminimden daha kısa sürede bunu başardım.

Ertesi gün enerjim yerine gelmişti, kahvaltı sırasında, "Dorchalar ve avcılar bu bölgede de varlıklarını sürdürüyor mu?" diye sordum.

Jay sorumu duyunca kahvaltı yapmayı bırakıp sandalyeye sırtını yasladı. "Amerika'da peyda olmuş türler olmasına rağmen göç edenler oldu ve asırlar içinde çoğaldılar. Fakat ya küçük topluluklar hâlinde yaşıyorlardı ya da yalnızlar. Babam bu konunun da peşine fazlasıyla düşüyor ve onun oradaki hâkimiyetini azaltacak bir topluluğun olmasını kabul etmez."

"Peki ya burası?"

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Burayı araştırdım, avcılar ya da Dorchalara dair bir iz yok."

Ben de yemeyi bırakıp sırtımı yasladım ve elimdeki ekmek kırıntılarını temizledim. "Öyleyse dolaşmak istiyorum. Burada yapabileceğimiz bir aktivite yok mu?"

Jay sorumun üzerine biraz düşündü. "Tarihî açıdan zengin bir yer, daha çok manastır ve eski bir zindanı çevirdikleri müzeyle turist çekiyor."

Dudak büktüm. "Zindan ya da manastır görmek istemiyorum."

"Onun dışında göl kenarında yürüyüş yapıp piknik yapıyorlar ya da bisiklet sürüyorlar. Buraya dair pek bir şey yok."

Cümlelerinin arasından bir kısmı çekip aldım. "Bisiklet sürmek mi?" Jay kaşlarını kaldırdı. "Evet," dedim ayağa kalkıp. "Bisiklet sürelim."

Jay seçtiğim aktiviteye dair bir yorum yapmadı, bir şeyler istemem hoşuna gitmiş gibiydi. O da ayağa kalktı. "Tamam, öyleyse," dedi. "Arabadayım. Botlarını giy ve gel."

O evden çıktığında uçar adımlarla odaya girip yatağın yanındaki botları ayağıma geçirdim. Evden çıktığımda gözlerim arabayı aradı.

Jay'i külüstür bir arabanın içinde görünce kaşlarım ilgiyle havalandı ve yürüyerek gidip kapıyı açtım. Yolcu koltuğuna oturduğumda dudaklarım seğiriyordu. "Seni Bugatti'den sonra böyle bir arabada görmek..."

"Dikkat çekmeye niyetim yok," dedi arabayı çalıştırırken. "Yine de yiyecek almaya çıktığımda iki kere yolda kalmayı da istemezdim."

Arabanın motoru öyle bir ötüyordu ki kahkahama engel olamadım. "Yolda mı kaldın?"

Direksiyonu çevirirken homurdandı. "Motor fazla ısınıyor. Bir tarla işçisi beni fark edip yardımcı olmasaydı eve yürüyerek dönmek zorunda kalacaktım."

İstemsizce sırıtarak yola odaklandım ve çevreye göz attım. Burası dağların ve yeşilliğin bol olduğu bir yerdi ve ucu bucağı olmayan otlaklar vardı. Kızıl ağaçlara dair tek bir iz göremedim, Hamadryadların yaşayabileceği bir yer yoktu. O an aklıma Arlow geldi ve onu özlediğimi hissettim. Ki özlediğim bir tek o da değildi, tüm arkadaşlarım kalbimde koca bir sızı oluşturuyordu.

"Çok huzurlu bir yer," diyerek düşüncemi dile getirdim.

Jay de kısa bir an sessiz kaldıktan sonra, "Buraya İki Göl Vadisi de deniyor," dedi. "Şimdi Yukarı Göl'e doğru gidiyoruz."

"Acaba rehber olarak işe mi başlasan?" Bana dönüp bakarak dudaklarımdaki kıvrımı gördü. Arkadaş ya da sevgili olmayacaksak bile birlikte vakit geçiyorduk ve bugün için gerilime ihtiyacım yoktu.

"Bu iş için gerekli sabrım yok," dedi tekrar yola bakarak. "Sadece sana rehberlik yapabilirim."

"*Benim için yapamayacağın bir şey var mı?*" sorusu dilime kadar geldi ama sustum. Ona kalırsa babasını karşısına almış, geleceğin lider koltuğunu bırakmış ve kıta değiştirecek kadar Hiddenfield'dan uzaklaşmıştı. İşe bu açıdan bakarsam... Jay'i koyacağım yere karar vermem daha zor olurdu. Bu yüzden yaptıklarına kafa yormayı bıraktım ve tekrar yola odaklandım.

Sonunda bisiklet turu noktasına ulaştığımızda arabadan indik. Bir göl kenarında konuşlanmış bisikletler vardı ve bazı aileler de buradaydı.

Sanki çok uzun zamandır normal insanları görmüyordum. Kurda dönüşen avcılar ve yaratık yüzlü Dorchalarla çok uzun zaman geçirmiştim.

Açık havayı içime çekip insanlara göz attım. Jay de benimle aynı şeyi yaptı ama o benim aksime hâlâ temkinliydi, keskin bakışları insanları değerlendiriyordu.

"Avcılığı bir kenara bırak," dedim ileri doğru yürümeye başlarken. "Sıradan bir insan gibi yaşamayı dene. Bu fırsatı bir daha yakalayamayabiliriz."

Arkamdan yürürken uzun bacaklarıyla önüme geçmeyi kısa sürede başarmıştı. Ona her ne kadar avcılığı bırak desem de bu mümkün değildi, sıradan bir insan olmadığı bir kilometre öteden bile belliydi. Hiçbir şey olmasa bile, bir soylu olduğu anlaşılıyordu. *Bir prens, bir dük ya da bir şövalye.* Vakur adımlarla bisiklet turunu düzenleyen adamın yanına ilerlerken onun bile dikleştiğini görebiliyordum.

"Bir kişi için bisiklet istiyoruz," dedi adama.

"Ne?" diyerek çıkıştım ve yanına gittim. "Neden bir tane? Sen de sürmeyecek misin?"

Jay bana baktı. "Hayır, sadece sen."

Onun iyice yanına sokulup, "Burada bisiklet sürüyorsun diye kimse yargılamaz," dedim baygın bakışlarla.

"Konu yargılanmak değil," derken hırçınlaşmıştı ama bu daha çok huysuz bir çocuk gibi görünmesine neden oldu. O an bir şeyi algıladım ama doğruluğundan emin olamadım. *İnanılır gibi değil...*

"Sen gerildin mi?"

Jay sanki bana dünyanın en saçma şeyini söylüyormuşum gibi baktı. "Neden gerileyim?"

"Ah," dedim ağzım hafifçe aralık kalırken. Yüzümde gülümsemeyle karışık hayret vardı. "Bu olamaz. Bisiklet sürmekten geriliyor olmazsın."

Bu adam, dengesini çok iyi sağlayabilecek bir türe mensuptu, ayrıyeten her konuda aşırı cesur biriydi. Motor sürebiliyordu ve dahası... Pençeleriyle bir adamın kalbini söküp uçurumdan atabiliyor, hatta beni bıçakladığı için birinin elini kesebiliyordu. Bisiklet...

"Bisiklet sürmedim hiç."

Dudaklarım seğirdi. "Jay... Bisiklet sürebilirsin, denge konusunda sıkıntın yok."

Omuzlarını dikleştirdi. "Dengemden şüphem yok."

"Eee sorun nedir?"

O da bana doğru eğilip turu düzenleyen adama ters bir bakış attı ve bizi dinlememesi için ikaz etti. "Siktiğimin kalbi hızlı atıyor, nedenini bilmiyorum, umarım düşündüğüm şey değildir."

Yüzünün dibimde olmasını göz ardı ettim, kaşlarım havaya kalkmıştı. "Neymiş o düşündüğün şey?"

Jay gözlerini etrafta dolaştırıp sıkıntılı bir nefes verdi. "Sanırım heyecanlandım ve bu çok boktan bir his."

Pekâlâ.

Böyle bir itiraf yaptıktan sonra gülmemeliydim, bu güzel bir davranış değildi ama kendime engel olamamıştım. Sırıtmaya başlarken hayretle başımı iki yana salladım. "Heyecanlanmak kötü bir şey değildir. Ve gülüyorum, özür dilerim ama bu, insani özelliklerin olduğunu gösterdiği için fazlasıyla şaşkınım."

"Benim zaten insani özelliklerim var." Bana ters ters baktı.

"Her şeyi küçüklüğünde öğrenmek ya da deneyimlemek zorunda değilsin. Bilmediğin şeyleri denemek için hiçbir zaman geç değildir." İleri doğru yürürken onu kolundan çekiştirdim, parmaklarım kazağının üzerinden ona dokunuyor olsa da elektrik çarpmış gibi olmuştum. Adamla konuşurken elimi çekip boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"İki bisiklet istiyoruz."

Adam bizi kısaca süzdükten sonra başıyla onayladı ve iki bisiklet kiraladık. Ben üzerine binerken Jay hâlâ bisiklete korkunç bir şeymiş gibi bakıyordu.

"İstersen çocuklar için olana bin."

Onunla dalga geçmeme sinirlendi ve bana parlak ela gözleriyle bakarak bisiklete bindi.

"Hadi Sully, pedalı çevir," dedim sürmeye başlarken.

Arkamdan onun da yavaş yavaş sürmeye başlayarak geldiğini fark ettim. Başımı çevirip bir iki kez tökezlediğini gördüm ama dengesini çabuk

sağladı. "Sully mi?" dedi benim yanıma yaklaştığında, bilerek yavaş sürüyordum.

Dişlerimi gösterirken gözlerimde muzır parıltılar dolaştığına emindim. "Soyadının tamamıyla seslenemem, tedbiri elden bırakmayalım."

Aman

Tanrım.

Jay düştü.

Jay Sullivan, bisikletle beraber yere düştü.

Ben de durmuştum. Onun yerde inanamaz gözlerle bisiklete bakışını izlerken önce şok oldum, sonra kahkahalarla gülmeye başladım. Bisikletimi bırakıp yanına ilerlerken bile gülüyor, bir yandan da hayretten ne yapacağımı bilemiyordum. Omzuna dokunmak için ilerledim ama çoktan yerden kalkmıştı.

Bana bakmıyordu, bisiklete sövüp sayarken onu düzeltmekle meşguldü.

"Sen..." dedim gülmeme engel olamazken. Bana yan bir bakış attı ama bu sefer öldürecek gibi bakmıştı. Gerçekten öldürecek gibi. "Özür dilerim. Özür dilerim." Dudaklarımı birbirine bastırıp bir süre sakinleşmeyi bekledim. "Birinin bisiklet fobisi olduğunu bile düşünmezdim ama belli ki sende bu var."

Jay, bisikleti yere fırlattı. "Sikerim fobisini," dedi arkasını dönüp yürümeye başlarken. "Ben arabada seni bekliyorum."

Hemen koşup kolundan yakaladım. Bu ona ikinci kez dokunmamdı, keşke gerek olmasaydı ama onu durdurmak zorundaydım. "Hayır, gel." Sesimi tatlı tutup onu teşvik etmeye çalışıyordum. "Sana yardımcı olacağım."

"Ben çocuk değilim," diyerek huysuzlanmaya devam etti.

"Belli ki bugün çocuksun." Onu bisikletin yanına kadar çekiştirdim. Başımı çevirdiğimde gözleri anlık olarak onu tuttuğum elimdeydi fakat ben ona bakınca bakışlarını kaçırdı. Hemen onu bırakıp tekrar boğazımı temizleyerek kendimi konuşmaya hazırladım. "Bin şimdi."

Derin bir nefes verdi. Kaçmak ya da benimle arayı iyi tutmaya bir adım yaklaşmak arasında kalmıştı. Bunu yapmazsa aramızda bir iletişim kalmayacağını düşünüyor olabilirdi ki yanılmıyordu. Aktive yapmak istememin nedeni hem normal şeylere duyduğum özlemdi hem de onunla olan garip iletişimimi bir nebze de olsa katlanabilir kılmaktı.

Bisikleti kaldırıp üzerine bindi ve ellerini gidona yerleştirdi. Ben de kollarımı iki yanından açarak -*bu çok zor oldu çünkü fazlasıyla geniş omuzlara*

sahipti- gidonu tutmaya çalıştım ama başaramamıştım. Bu yüzden farklı bir pozisyon deneyip direkt önden kollarımı açıp ellerimi onun ellerinin yanına yerleştirdim. Omzum gövdesine değiyor, nefesi yanağımı okşuyordu. Parmaklarım onunkilerin tam yanındaydı ve birbirlerine değiyorlardı. Kazağına dokunmak başka, tenine dokunmak bambaşkaydı.

Yine de göz ardı etmeye çalıştım. "Şimdi çok yavaşça sürmeye başla, seninle beraber ilerleyeceğim."

Jay sürmeyince ona bakmak istedim ama yüzlerimiz dip dibeydi, sabırla hareket etmesini bekledim. Nefesi yanağıma rüzgâr gibi esip duruyordu, kulağımın arkasına kadar tüm bedenim karıncalanmaya başlamıştı.

"Çocuk olmayı sevdim."

Kısık sesini işitince nabzım tetiklendi ve tenimin altında uğultulu bir şarkı tutturdu. "Odaklan," dedim dişlerimin arasından. "Yoksa bisiklet fobini tüm Hiddenfield'a yaymak için elimden geleni yaparım."

"Sen çok kötü bir kız oldun," derken sesi o kendine has alaycılığına kavuşmuştu. Tanıdık bir tondu. Hiddenfield zamanlarımızda bol bol duyduğum gibi... Muhtemelen gözlerine baksam, aşina olduğum o muzip parıltıları da görebilirdim ama yapmadım.

"Hadi," dedim bir öğretmen edasıyla.

Neyse ki daha fazla hareketsiz kalmadı ve pedalı çevirmeye başladı. Yavaş yavaş ilerliyordu, ben de gidonu tutarken yanında yürüyordum.

"Bana sürmeyi babam öğretti," dedim göl kenarındaki yolda sakince ilerlerken. Manzara müthişti, hem gözlerimi etrafta gezdiriyor hem de huzurun tadını çıkıyordum. Aynı zamanda bir doksan küsurluk yırtıcıya da bisiklet sürdürüyordum. "Boston zamanlarımızda. Plymouth'daki hayatımızda evden dışarı bile çıkmazdık fakat Boston'da bu konuda daha rahatlardı. Şimdi anlıyorum ki onların asıl baş edemedikleri dışarıdaki tehlikeler değildi, bendim."

Jay, sessizce beni dinlerken bir yandan da pedalı çeviriyordu.

"Sürekli büyü yapma dürtümle kendimi açık edeceğimden korkuyorlardı. Ve daha agresiftim, bunu sen de hatırlıyorsundur."

"O iki gaspçıyı dövmüş olduğunu öğrenmek beni etkilemişti."

Homurdanır gibi güldüm. "Brand ve Carlo. Onları sen de dövebilirdin ama bana masum ayakları yapmakla meşguldün."

"Dikkat çekmememi ve seni güç kullanmaya teşvik etmemi söylemişlerdi ama ben daha çok... İster inan ister inanma ama senin korumanda olmak hoşuma gitmişti. O davranışlarımda amacım seni öyle görmekten etkileniyor olmamdı."

Yan bir bakış attım, yüzü karşıya odaklanmıştı. Göl manzarasının güzelliğini görmeyi bırakmış, zihninde geriye giderken gözleri kararmıştı.

"Bu huyun sonradan planı şekillendirmemize neden oldu, bunu inkâr edecek değilim. Zaafını yakalamıştım ve beni o sokakta korumak için güç kullanacağını biliyordum."

Bakışlarımı çevirirken onu bırakıp arkadan tekmeleyerek bisikletle göle düşürme isteğiyle doldum. "İhanetini güzel bir manzaraya bakarken böyle tatlı tatlı ve medenice konuşmamız ne güzel oldu, değil mi?"

"Konuşmasak bile gerçek daima yanı başımızda olacak. Bundan kaçamam, sen de öyle."

"Bunca zaman çok güzel kaçtın," derken yapmacık bir gülme sesi çıkardım. Neşem yerin dibine girmek üzereydi, neyse ki İrlanda'da olduğum gerçeği tekrar motive olmamı sağlıyordu. "Şimdi ne değişti?"

"Hatırlıyorsun," dedi Jay. "Artık benim de kaçacak yerim yok."

Bisiklet bana doğru yanlayınca, "Ağırlığını bu tarafa veriyorsun, odaklan," diyerek ikaz ettim.

"Beni bisikletten daha çok heyecanlandıran bir etken daha var, o yüzden bu bile mucize."

Tanrım, bu çocuk.

"Benimle flört etme." Sesim ciddiydi.

"Elimde değil."

Başka bisiklet sürenler karşımızdan gelirken onlara kısaca selam verdim, Jay bakmadı bile. *Kaba herif.* "Sosyal yeteneklerini bana kullanmayı bırak da insanlara selam ver."

"Bir tek seni görüyorum."

Başımı geriye atıp inler gibi derin bir nefes çektim. "Yalan ya da doğru söylediğine asla emin olamayacağım, o yüzden bu sözlerin boşa gidiyor. Eğer yanımda olacaksan bana ilgi gösterme. Arkadaş gibi de davranma, sadece uyum sağla."

"Deniyorum," dedi homurtulu bir sesle. "Lanet olsun ki deniyorum."

Biraz daha sessizce ilerledik, sonra Jay'i bıraktım. "Bu kadarı yeter, in bakalım."

Jay gerçekten öğrencimmiş gibi komutu alıp bisikletten indi. Bu sefer üzerine ben bindim ve geriye döndürüp sürmeye başladım. "Ben dönüyorum, sen de yürüyerek gelirsin."

"Bu alçak bir hareketti," dedi arkamdan.

"Eh, ben gerçekten kötü bir kızım."

Sırıtarak başlangıç noktasına dönerken rüzgârın tenimde dalgalanması inanılmaz bir keyif verdi, göl havasını içime çeke çeke ilerledim. Bisiklet park ettiğim esnada küçük bir kızın telaşı gözüme takıldı. Arkası üç tekerlekli bir bisiklete binmişti ama sürmeyi reddediyordu. Annesi de başındaydı ve onu teşvik etmeye çalışıyordu.

Kısa bir süre onları gözlemledim. Kısa, ince telli sarı saçlarını toplamıştı ve tombul yanakları kıpkırmızıydı. Beş-altı yaşlarında olmalıydı.

Annesi beni fark edip gülümsedi, ben de ona karşılık verip kıza doğru ilerledim. Eğilerek konuşmaya başladığımda Jay karşıdan geliyordu.

"Şu karşıdan gelen abi var ya," dedim parmağımla Jay'i göstererek. "Çok güçlü ve cesur görünüyor, değil mi?"

Kız yuvarlak gözlerini Jay'e odakladı. Başını aşağı yukarı sallarken tombul yanakları sallandı. "Sana bir sır vereyim mi?" diye sordum.

Bana baktı. "Ver," derken sesi peltek çıkıyordu.

"Bisiklet sürmekten korkuyor."

Kızın kahverengi gözleri boncuk gibi kocaman olmuştu. "Ama o büyük."

"Evet," dedim dudağımı bükerek. "Ama sen ondan daha korkusuz olabilirsin. Sürerken çok eğleneceksin inan bana ve o..." Jay tam yanımıza gelmişti. "Seni kıskanacak."

Kız başını geriye atıp yanımızda dev gibi dikilen Jay'e baktı, neredeyse küçük boynu kırılacaktı. "Sen de bisikletten korkuyor musun?"

Ups. Çocuklara sır verilmemesi gerektiğinin bir örneğiydi.

Jay, kaşlarını çatarak çocuğa baktı, beni de aynı sert bakışlarından mahrum bırakmadı. "Evet," dedi boğazını temizleyerek. Ardından kaşlarını kaldırdı. "Ama benim bisikletim seninki kadar güzel değildi."

Kız kıkırdadı. "Beni izler misin?"

Sorusu Jay'i gafil avlatmıştı. Ne diyeceğini bilemeyerek bocaladı. "Elbette izler," dedim otuz iki dişimi göstererek.

Annesi bize gülümseyerek bakıyordu. Kız bisikleti sürmeye başlayıp ağır ağır ilerlerken bize teşekkür etti.

Jay kızı izliyor, hiç ses çıkarmıyordu. Ben de onu izliyordum.

Ela gözleri gün ışığında çok güzel olurdu, küçük kızı izlerken ise kısılmış ve parlaklığıyla güneşi kıskandırmayı bırakmıştı. Saçları, burnu, o keskin çenesi... Leziz bir manzaraydı.

Küçük kız birkaç metre öteye gidip geri dönerken daldığım yerden çıktım, bakışlarımı hemen onun yüzünden kaçırdım.

"Bravo anneciğim," dedi kadın kızını karşılarken.

"Gördün mü, çok güzel sürdüm!" dedi kız Jay'e.

Jay'in dudakları kıvrılırken ellerini havaya kaldırdı. "Benden iyiydin." Bana yan bir bakış atarken gözlerinde tatlı hareler oynaşıyordu. "Seni gerçekten çok kıskandım."

"Üzülme," dedi kız dört tekerli bisikletini onun yanına yanaştırarak. Sonra saçındaki pembe lastik tokayı çekip çıkardı ve küçük avucuyla Jay'e uzattı. "Al, sana hediye vereyim. Hediyeler mutlu eder."

Jay pembe tokaya bakarken kaşları havalanmıştı. Ne yapacağını bilemediğinden yine işe ben el atacaktım ama birden eğilerek kızla aynı yüz hizasına geldi. "Bence bu bana çok yakışmaz, sende kalmalı."

Kızın yüzü düşmüştü.

"Hayır, bence ona çok yakışır," dedim Jay'e ikaz dolu bir bakış atarak. Küçük bir kızın hareketlerinde mantık aranmazdı, hediyeyi iyi ve mutlu eden bir şey olarak kodlamıştı ve Jay'in bunu almasını istiyordu.

Jay ikazımı algıladı, dudaklarını birbirine bastırıp tekrar kıza döndü. Yüzüne kendince tatlı bir tebessüm yerleştirdi ki Marcus olsa buna *sosyo gülümsemesi* derdi. "Teşekkür ederim," diyerek tokayı aldı.

Kız sevinmişti. Annesi onu tekrar sürmeye teşvik ederken bize el sallayıp bu sefer korkmadan yavaşça sürmeye ikna oldu.

Onlar ilerlediğinde ikimiz baş başa kaldık.

Avucunda tuttuğu tokayla doğruldu ve bana doğru ilerledi. "Sana benden daha çok yakışacağı kesin."

"Belki de önleri toplamalısın," dedim elimle saçlarının önünü işaret ederek.

Birden bakışları değişti. O kendinden emin, sinsi ve oyunbaz yüz ifadesi devreye girdi. Jay Sullivan, gerçekten Jay Sullivan olmaya karar verirse işim biterdi. Bu bile sadece ön gösterim gibiydi.

Yanıma iyice yaklaşıp arkama geçtiğinde taş gibi durdum. "Ne... Ne yapıyor..."

"Benimle çok fazla alay ettin, eğlenmen hoşuma gitse de bir cezayı hak ettin. Diğer türlü sana uyum sağlamam çok zor olur, karakterimde yok."

Saçlarımın dalgalı tutamlarına dokundu, resmen yer ayaklarımın altından kayacaktı. Kaçamadım bile çünkü bir heykelden farkım yoktu şu an. Parmağı enseme sürtününce tüylerim diken diken oldu. Saçlarımı özenle toplamaya başladı, zaman ağır çekimle ilerliyordu sanki. Hafif esinti açıkta kalan ensemi okşadı, tokayı takarken biraz zorlansa da sonunda işini bitirmişti.

Tekrar hareketlenip karşıma geçti ve tepeden atkuyruğu topladığı saçlarıma baktı. "*Güzel*," dedi kelimeye farklı bir ton, keşke algılamasaydım dediğim bir vurgu yaparak.

Güzel Belle...

Bana böyle söylerdi. O kısık sesiyle vücudumu, kulaklarımı ve ruhumu okşar gibi söylerdi bunu.

"Bana bir daha dokunursan..." derken çenem kas katıydı.

Ellerini teslim oluyor gibi havaya kaldırdı. "Saçlarının da bunu kapsadığını bilmiyordum."

"Lanet olası her bir saç telim de bunu kapsıyor."

"Pekâlâ," derken dudaklarında o lanet tebessümünün hayaleti dolaşıyordu. "Öğrenmiş oldum."

İş işten geçmişti. Ben o anı yaşamıştım ve beynimden bunu silmem gerekiyordu. *Uğraş dur.* Jay'e dair bir anı, büyü olmadan hafızamdan silmek çok zordu.

Arabaya bindiğimizde ikimizden de ses çıkmıyordu. Yolda bir süre öylece akıp giden manzarayı izledim. Bir süre sonra, "Yiyecek işini de şimdiden çözelim," dediğinde başımla onayladım.

Kasabanın işlek bir yerine gelmiştik. Yemek restoranları, dükkânlar ve marketler vardı. Fazlasıyla turist çeken bir yer olduğu belliydi, toplu hâlde gezen kafileler görüyordum.

"Ne yemek istersin?"

İştahım eskisi kadar yoktu ama çok kilo vermiştim, bu durumu düzeltmem gerekiyordu. Bunu da anısı olan şeyleri yemeye kendimi zorlayarak yapamazdım. Daha önce birlikte yemediğimiz bir şey düşündüm.

"Hamburger," diyerek öneri sundum.

Başıyla onayladı ve bir süre sonra bir *McDonald's*'ın önünde durdu. "Hadi," dedi ben öylece oturmaya devam ederken.

Kendimi birden çok garip hissettim. Kalabalık bir yerde, birlikte dışarıda görünecek olmamız inanılmaz geldi. Hiddenfield'da adım bile atamazdık.

"Burada hiçbir şey olmaz," dedi Jay tedirginliğimi fark edip.

Temkinli bakışlarım etrafta dolaştı. Evet, burada melez ve Lider'in oğlu değildik. Bunun bilincinde olup biraz önce bisiklet turunda rahat olan da bendim ama kalabalık biraz gerilmeme neden olmuştu.

Silkelenip kapıyı açtım ve dışarı adım attım. İnsanların sesleri, geçip giden arabalar ve yoğun tempo daha da tuhaf hissettirdi. Birlikte *McDonald's*'a

girerken bile hâlâ duruma inanamıyordum. İstediğim menüyü söyledim, Jay de siparişlerimizi verdi ve tepsileri alıp kendimize bir masa seçtik.

Karşılıklı oturduğumuzda o rahat bir şekilde yemeye başladı ama benim gözlerim sürekli etraftaydı.

"Neden birden duruldun?" diye sordu sonunda.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Böyle bir an yaşayabileceğimizi düşünmezdim."

Neyi kastettiğimi bildiği için yemeği bırakıp geriye yaslandı. "Normal bir hayata özlem duyduğunu biliyorum. Burası sana bunu sağlayabilir. Gerilmeyi bırak, burada hiçbiri yok."

"Bu dünya üzerinde kaçabileceğim bir yer olduğunu hayal bile edemezdim." Güler gibi nefesimi verdim ve kendimi rahatlatmaya çalıştım. "Düzeldiğimi ve normale dönebileceğimi sandığım her an olanların bende bıraktığı izler ortaya çıkıyor. Bir hamburgercinin bile beni bu hâle sokması ne acı."

Jay ağzını açacak olduysa da elimi silkeleyerek onu susturdum. Oysa her zaman konuşmasını istemiştim fakat şu an konuşmak durumu deşmekten fazlası olmazdı. "Anlık bir şeydi. Hadi yiyelim," dedikten sonra hamburgerimden koca bir ısırık aldım.

Jay bir süre daha yemeden beni izledi. Konuyu uzatıp deşerek modumu daha çok düşürmek istemediği belliydi ama kendi yemeğine dönmeden önce bir şey söyledi.

"Senin yaşadıklarım bir başkası yaşasaydı ne durumda olurdu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sen çok güçlüsün."

Sen çok güçlüsün.

Hiçbir zaman duygusal açıdan güçlü olduğumu düşünmemiştim. Kırılmalarım çok oluyordu, git gellerim fazlaydı ve bazen içime kapanıp tüm her şeyden soyutlandığım zamanlar da olmuştu. Ama bu cümle... Tüm olanlara rağmen ayakta kalmam...

Asteria'nın kibri olmadan da güçlü müydüm?

Uzun zaman Annabelle olarak yaşadım, o zamanlar da birçok kötü olay başıma geldi ve ona rağmen yoluma devam ettim. *Evet, belki de güçlüydüm.*

Bu düşünce daha iyi hissetmemi sağladı. Yemeğimi yerken bir süre sonra rahatladığımı hissettim. Hatta ara sıra durup Jay'i izledim. Normal bir arkadaşımla karşılıklı oturmuş, yemek yiyormuşuz gibi... *Harika bir manzaraydı. Harika bir andı.*

Belki de bir daha sahip olamayacağım bir an.

McDonald's'tan çıkarken, "Biraz dolaşalım," dedim hevesle. Bugün benim normal günümdü, yaşadığım duygusal buhran yüzünden bunu kaçırmayacaktım.

Hevesim onu da rahatlatmıştı, dudağında hafif bir kıvrım belirirken beni başıyla onayladı. Birlikte dükkânların olduğu caddede yürümeye başladık.

Akşama kadar dolaştık.

Bir ara bana dondurma ısmarladı, birkaç kitap aldı. Neşem yerine gelip sırıtarak dolaşmaya başlayana kadar her ne istiyorsam onu yaptı. Sonunda arabaya binip eve doğru yola çıktığımızda Dorchalarla geçirdiğim günler çok uzak bir geçmiş gibi gelmeye başlamıştı. Normal olmaya bayılmıştım, âdeta damarlarımda temiz kan gibi huzur akıyordu.

"Siktir," dedi Jay, ben elimdeki kitapları incelerken.

"Ne oldu?" diyerek ona baktığım sırada araba tökezleyip durdu. Gözlerim kocaman oldu. "Araba neden durdu?"

Jay ağzının içinde birkaç küfür daha mırıldandı. Kapıyı açıp dışarı çıktığında ben de hemen peşinden çıktım. Kaputu açtı, içini incelemeye başladı.

"Lütfen bana sorunu çözebileceğini söyle."

Akşam vakti, iki tarafı otlaklarla çevrili ıssız bir yoldaydık. Gelen geçen de yoktu.

"Maalesef sorunu çözemem," dedi Jay kaputu sinirle kapatırken. "Daha önce böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmadım."

"Bugatti'yle yolda kalmamış olmana şaşırmadım," derken sesimde alay vardı ama durumumuz ciddiydi. Yolda kalmıştık. *Harika.*

"Sürücü koltuğuna geç, ben arabayı ittireceğim," dediğinde kaşlarım havaya kalktı.

"Bunun işe yaracağına emin misin?"

"Hayır," dedi aracın arkasına geçerken. "Ama denemekten zarar gelmez."

Hem gülmek istiyordum hem de paniklemiştim. Kapıyı açık bırakıp sürücü koltuğuna oturdum. "Ne yapmam lazım?" diye seslendiğimde o da karşılık verdi.

"Anahtarı çevirip vitesi boşa al. Ben itmeye başladıktan sonra vitesi iki getir ve hareket hâlindeyken kontağı çalıştırıp debriyaja bas."

Dediği şeyleri yaptım.

Hiçbir şey olmadı, sadece Jay'in itme kuvvetiyle araç biraz hareket etti, o kadar. Birkaç kere daha denedik ama başarılı olamadık. Sonunda Jay bırakıp kapının önüne geldi.

"Birini beklemekten başka çare yok."

"Telefonla arayabileceğin biri yok mu?" diye sordum araçtan çıkarak.

"Hayır. Kimseyle temas hâlinde olma riskini alamazdım."

O gidip kaputa yaslanınca ben de yanına ilerleyip kaputun üstüne oturdum. "Harika," dedim ellerimi önümde birleştirerek. "Böyle güzel bir günün sonu elbette böyle olacaktı."

Jay etrafa göz attı, sonra hiç beklemediğim bir şey yapıp kaputa iyice çıktı ve resmen uzandı. Tek kolunu başının altına koymuştu. "Olaya iyi tarafından bakalım," dedi nefesini verirken. "Hiddenfield'da gökyüzü böyle güzel görünmüyor. Yıldızları en son ne zaman böyle gördün?"

Ona tuhaf tuhaf bakarken ilgim gökyüzüne kaydı ve başımı kaldırdım. Haklıydı, Hiddenfield'da ay güçlü ışığıyla kendini gösterirken yıldızlar sönük kalırdı. Burada ise tek bir evin ışığı yoktu, böylece yıldızlar kendini fazlasıyla açık ediyordu.

Nutkum tutulurken resmen aklımı galaksiye savurdum. Ben de onun gibi kaputa tırmanıp sırtüstü uzandım ve gökyüzünün iyice içine çekildim. "Şu yıldız çok büyük," dedim bir tanesine takılarak.

"Yıldızlardan anlayıp sana gösteriş yapmam gereken an bu andı sanırım ama maalesef anlamıyorum," derken sesi oyunbaz çıkmıştı.

Güldüğümde omzum titredi. "Her zaman her konuda bilgisi olan, elinden her iş gelen biri olduğunu düşünürdüm. Bugün bambaşka yönlerini görmüş oldum."

Ona bakmıyordum ama yüzünü bana çevirdiğini fark edebilmiştim. "Bu kötü bir şey mi?" diye sordu.

"Seni hayatımın hiçbir döneminde gerçekten tanıyamadım. Ne küçükken ne de büyüdüğümüzde. Bu yönlerini görmek bana yeni tanışıyormuşuz hissi verdi ve şu an için ihtiyacım olan buydu. Diğer türlü seninle yan yana ne kadar durabilirdim bilmiyorum." Başımı çevirdiğimde yüzlerimiz yakın olmasa da çok uzak da değildi, sonuçta yan yana uzanıyorduk. Yıldızlar onun gözlerindeydi sanki. "Sana bakarken kafamda sürekli geçmişle bugün çakışıyor, senin gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyorum."

Jay uzun uzun düşündü. Hafif bir esinti onun kokusunu burnuma doldururken nasıl bir an yaşadığımızı bilmiyordum. Çok güzel, çok korkunç. Güzel şeyler bozulurdu. Onunla yaşadığım iyi anlar hep bir felaketi getirirdi.

"Küçükken savunmasız değildim. O zamanlar da bile eğitildiğim konu kendimi savunmaktı," dedi başını çevirip tekrar gökyüzüne bakarken. "Bu açıdan sana yalan söyledim. Onun dışında ne söylediysem doğru; babam bir sorun çıkardığımda hep beni aşağılardı, kızardı ve geleceğin lideri olarak bana yakışanları yapmamı söylerdi. Annem beni onun baskısından kurtarmak için o tahta kulübeye götürürdü."

Benim yaktığım kulübe...

Ailemi öldürenlerin onlar olduğunu düşündüğüm için yapmıştım, özellikle oranın anısını bildiğim içindi o tepkim ama şimdi ailemi benden alanların onlar olmadığını biliyordum. Jay'den annesine dair anısını elinden almak artık adil gelmiyordu. Bana yakışmayan şeylerden en büyüğü oydu.

"Hiddenfield'da tanıştığımızda ise neysem oyum. Kaba biri miyim? Bazen evet. Sana başlarda kötü davrandım çünkü aramızda bir şeyler olduğunu bilenlerin seni hedef hâline getireceklerini biliyordum, seni baskılamaya çalıştım çünkü güç kullanmanı istemiyordum. Arka planını bildiğim şeyleri yaparken karşıyı düşünmeden davranıyorum. Seni ne kadar üzdüğümü gördüğümde ise buna dayanamıyordum çünkü aslında duygusal biriyim."

Sanki son cümlesini, kendisi bile dile getirdikten sonra duymuştu. Duraksadı... Uzun bir duraksama. Nefesini verip bu itirafı artık geri alamayacağının bilincinde olarak devam etti.

"Duygusallığımı bırakmayı çok denedim. Babamın bana sürekli öğütlediği şey buydu; Liderler duygularına göre davranamazdı. Ne yapılması gerekiyorsa onu yapmak zorundaydı."

Başımı çevirip konuşurken onu izlemeye başladım.

"Ben böyle büyüdüm, böyle öğrendim. Öğrendiğimi uygulamakta ne kadar kötü olduğum ise ortada. Bu yüzden başka bir yol denedim, duyguları saklamak. Yaptıklarıma hep onun gözünde makul bir kılıf buldum. *Melez tekrar Hiddenfield'a geliyor*, dediğinde sana Tetrad için yaklaşacağımı söyledim, yüzümde tek bir duygu olmadan."

Nabzım boğazımda atıyordu. Barthram'a olan öfkem yine gün yüzüne çıkmak üzereydi.

"Bambaşka sebeple yaklaşacağımı içten içe biliyordum ve bunu öyle ustaca sakladım ki maskemi çatırdattığı her an yeni bir maske takmayı ihmal etmedim." Güler gibi nefesini verdi. "O maske bir süreden sonra yüzüme yapıştı, artık nasıl çıkaracağımı bilmiyorum."

Ben sessizce onu izlerken bana yandan bir bakış attı. "Onun dışında burada ben de farklı yönlerimi görmüş oldum. *Sikik* bir bisikletin beni

heyecanlandırabileceğini bilmiyordum, bir araba bozulursa ne yapacağımı veya küçük bir kız benimle konuşunca nasıl karşılık vereceğimi. Böyle bir hayatım olmadı hiç. Bir asker gibi yetiştim, emir komuta zincirinde bir halkaydım sadece."

Söyledikleri beni etkilemişti. Nasıl büyüdüğünü zaten biliyordum ama böyle yalın bir şekilde anlatması hoşuma gitmişti. Dudaklarım seğirdi. "Bisikletten korkuyorsun."

Onun da dudağı kıvrıldı. "Bunu sadece sen bileceksin."

Gökyüzüne bakarken iç çektim. "Marcus'un bunu bilmesi lazım."

"Sarı Kafa bunu duyarsa onu öldürmek zorunda kalırım."

Kahkaha attım ama yüzümdeki gülümseme kısa bir an soldu. *Marcus'u bir daha görebilecek miydim? Arkadaşlarımı?*

"Üzerimde buruk bir huzur var," dedim gözlerimi kapatarak. "Onları çok özledim ama şu an o kadar iyi hissediyorum ki bu bana yanlış geliyor."

"Sarı Kafa'yı sevmem ama... Senin iyi hissetmen için her şeyi yapar. Şu anı yaşamana sevinecektir. Yine de o piçi sevindirmek yerine ona burada gölge boğulduğun haberini göndereceğim."

Kahkaha attım.

"Bir araba gelirse beni uyandır," dedim mayışan sesimle. "Şu an galaksiye savruluyorum."

Yarım yamalak zihnimle duyduğum son şey Jay'in mırıldanması oldu.

"Uyu Belle," dedi dingin bir sesle. "Nereye savrulursan savrul, seni bulurum."

BÖLÜM 20: YÜZLEŞME

♪ *Zella Day "Shadow Preachers"* ♪

Burnuma dolan çok güzel bir kokuyla iç çektim. Huzurlu bir nefesti, tüm bedenime yayılırken gözlerimi açmak için verdiğim savaşı kaybetmemi sağlıyordu. Sanki nefes alabilmem bu kokuya bağlıymış gibi derin bir soluk daha aldım.

Gözlerim aniden açıldı.

Farkındalık bir bomba gibi tepemde patlarken irkilmediğim için şanslıydım çünkü bir kaputun üzerindeydim, kayarak düşmem kaçınılmaz olurdu.

Taş kesilirken gözlerimi bile kırpmadan tam dibimdeki yüze bakakalmıştım. Etrafı grileştirecek kadar gün aydınlanmıştı ama güneş kendine bulutların arasından yer bulamamış gibiydi. Otlaklarla çevrili ıssız bir yolda, bir araba kaputunun üzerinde uyuyakalmıştık. Birbirimize dokunmuyorduk ama yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesi yanaklarımı okşuyordu.

O an kalkmam gerekiyordu ama istemsizce onu izlemeye daldım.

Kirpikleri aşağı düşmüş, normalde sert görünen çehresi yumuşamıştı. Kudreti kaybolurken yanağını okşamak, ellerimi yumuşak saçlarında dolaştırmak isteyeceğim kadar masum görünüyordu.

Gözlerini araladığında uyku mahmuru kısık ela gözleri benimkilere ilişti. Kısa bir an o da donup kaldı, aynı farkındalık bombası onda da patlayınca aynı anda doğrulduk.

Çevreye göz atarken dağılmış saçlarını eliyle düzeltti. Ben ise acemi hareketlerle çoktan kaputtan inmiştim. "Beni galaksiye savrulsam bile bulurdun, öyle mi?" Kaşlarım havaya kalkmıştı ve sesimde alay vardı.

Kaputtan inerken, "Seni bulurum dedim. Seninle beraber savrulmam demedim," dedi benimkiyle aynı alaycı tonlamayla.

"Uyuduğuna inanamıyorum." Ellerimi iki yana açtım. "Geçen arabaları kaçırdık."

Üzerini düzeltirken, "Uyuduğuma ben de inanamıyorum," dedi ve ağzının içinde homurdandı. "Uzun süredir uyku uyumuyordum."

Sözlerinde bir şey beni duraksattı. Bir hatıra, bir cümle: *Sen yanımdayken uyuyabiliyorum...* Bana hep bunu söylemişti.

Tehlikeli sularda dolandığımı fark edip gözlerimi etrafta dolaştırdım. Ona karşı ördüğüm duvarların olduğu bir yerde saklanıyordum; gün geçtikçe o duvarlar üzerime geliyor, durduğum alanı daraltıyordu.

İkimiz de tuhaf bir hava eşliğinde bocalıyorduk. Birlikte uyumuş sayılmazdık, amacımız bu değildi ama dün gecenin etkisi üzerimizde alaycı bir sesle dolaşıyordu sanki. Bir süre araç geçmesini bekleyerek oyalandık. Neyse ki sonunda bir tarla işçisi kamyonetiyle geçerken durdu ve aracı inceledi. Sorunu çözemediklerinde bizi eve kadar bırakmayı teklif etti.

Jay'le kamyonete binip yolculuk yapmak, gidene kadar dudaklarımın seğirmesine neden oldu. Ara sıra bana sert gözlerle baksa da o da durumun eğlenceli tarafını inkâr edemiyor, bir gülümseme çekiştiriyor gibi dudaklarının köşeleri kıvrılıyordu.

Beni eve bırakıp kendi adamla birlikte bir araç bulabilmek için kasabaya indi. Bense dün aldığımız kitapları okumak için göl kenarına geçtim.

Shakespeare'in *Hamlet* ve *Macbeth* kitabını yanıma koyup bir süre gölü izledim. Sonra elim ilk *Hamlet*'e gitti, konusunu bir aralar araştırmıştım.

Gerçek bir kederden bir gazaba dönüşen hayatı, yapmacık bir delilikle gerçek delilik arasında geçişleri, ihaneti, öfkeyi ele alır.

Bu sözler beni kitaba çekmişti. Hayatım bir kitap olsaydı bu cümlelerle açıklanmasını isterdim. Ne eksik ne fazla...

Bir ayağımı diğerinin üzerine atarak kuş sesleri eşliğinde kitabı okumaya koyuldum. Uzun bir süre orada kalmıştım, âdeta meditasyon gibiydi. Ne kadar süredir orada olduğumu ise Jay geldiğinde daha iyi anlamıştım, neredeyse akşam olmak üzereydi.

Tepemde dikildiğinde gözlerimi sayfalardan kaldırmadan bir alıntıyı sesli dile getirdim.

"*Kendi içindeki dikenler kanatsın vicdanını.*" Gözlerimi kaldırıp ona kirpiklerimin ardından baktığımda kısık gözlerle bana karşılık verdi.

"Bana laf sokabilmek için mi seçtin bu kitapları?"

Gülerek ayağa kalktım. "Bu fırsatı kaçıramazdım," dedikten sonra eğilip *Macbeth*'i elime alarak ona uzattım. "Hatta daha iyisi, bu kitabı da sana seçtim."

Tek kaşını sorgularcasına kaldırırken kitabı elimden aldı. Ben de boşta kalan elimle pantolonumu silkeledim. "Macbeth'in tahta geçme hırsıyla işlediği cinayetin ardından çektiği vicdan azabı ve karmaşık duygularını konu alıyor." Yüzüne baktım ve kitabın temel konusunu dile getirdim. "*Mesele kral olmakta değil, kral olup sağ kalabilmekte.*"

Jay kitabı incelerken gözlerini daha da kısmıştı. "Sana yaptığım her şeyi vicdan azabına bağlayacaksın, değil mi?" Yüzünü kaldırıp bana baktığında tam olarak liderin oğlu gibi görünmüştü; mağrur ve sert bakışlar, çelik gibi bir irade. "Vicdan hislerim arasında yok, nasıl bir şey onu bile bilmi-

yorum. Ve inan bana ne kadarını anlatırsam anlatayım, ne denli vicdansız biri olmaya zorlanarak yetiştirildiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Pekâlâ, vicdan olmasın," dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Yaptıklarına bir sebep aramayı çoktan bırakmam gerekiyordu ama elimde değil."

Eve doğru yürümeye başladığımda peşimden geldi. "Tartışmak yerine yemek yemek daha cazip geliyor şu an."

"İrlanda'nın yahnisi meşhurmuş," dedi ben aç gözlerle masaya oturduğumda.

Onu beklemeden yemeye koyuldum, resmen midem kazınmıştı. Gittikçe iştahım artıyordu ve eski kilom yerine gelse güzel olurdu.

"Dorchalarla birlikteyken neler yiyordun?"

Sandalyeye oturduğunda ona baktım, ağzım tıka basa dolu olduğu için cevap vermem uzun sürdü. Bana ilk defa o günler hakkında soru sorduğu için de afallamıştım.

Omuz silktim. "Bayat sandviçler."

"Nerede kalıyordunuz?"

Lokmamı bitirirken kaşlarım havaya kalkmıştı. "Benden bilgi almaya mı çalıyorsun?"

"Sadece günlerini nasıl geçirdiğini merak ediyorum."

Tekrar yemeye gömüldüm. "Sana şüpheyle yaklaşmamı mazur görürsün." Sanki benim için o günlerin hiçbir önemi kalmamış gibi renk vermiyordum ama el parmaklarıma kadar gerilmiştim. "Eski bir evde kalıyorduk. Yağma yapan Dorchaların getirdiklerini yiyor, inlerde ve karanlıkta saklanıyorduk. Benden bilgi almaya çalışıyorsan bile artık bir önemi yok, o kadını yakalamanız umurumda değil. Aksine bana iyilik yapmış olursunuz." Bir parça ekmek kopardım. "Lakin onun artık orada kaldığını sanmıyorum, taraf değiştirdiğimi düşünüyor olabilir."

Jay dikkatle beni incelerken gerçekten saf bir merak içinde olduğu belliydi. "Aranızda ne geçti?"

Gözlerimi kaldırıp ona uzun uzun baktım ama gördüğüm o değildi. O gündü. Yaşadığım anlardı. O kadının zihninde gördüğüm korkunç gerçekti. *Ailemin katliydi.*

Cevap vermeyeceğimi düşünüyor olmalıydı ki yanılmıyordu. Ağzımın içindeki yemek talaş tadı verirken, "Ne istiyorum biliyor musun?" diye sordum. Tek kaşını kaldırıp sorumun cevabını benim vermemi bekledi. "Sabaha kadar içip dans etmek." Birden ayağa kalktım ve enerjik bir şekilde ellerimi birbirine vurdum. "İrlanda hakkında en bilinen şey, *pub*'larının meşhur olduğu. Hadi, bir tanesine gidelim."

Jay konular arasında bağlantı kuramamış olsa da üstelemedi, sadece önerimi korkunç bir şeymiş gibi gergin bakışlarla değerlendirdi.

"Ne?" dedim sorgulayan bakışlarla. "Burada avcılar ve Dorchalar olmadığını söylemiştin."

Neden huzursuzlandığını anlayabiliyordum. Olanların yarattığı histen kaçmaya çalışırken saatli bir bombaya benziyor olmalıydım, bu bir metafor olmaktan da çıkabilirdi ve gerçekten bir bomba gibi kuvvetle patlayabilirdim.

Jay yavaş hareket etse de ben çoktan odaya gidip aynaya bakarak saçlarımı düzeltmeye başlamıştım. Pembe tokayı elimde kısa bir süre evirip çevirerek izledikten sonra tepeden saçlarımı topuz yaptım. Bu toka, buradaki günlerimin gerçek olduğunun bir göstergesi olarak bende kalacaktı.

Oturma odasına geçtiğimde ellerimi iki yana açtım. "Üzerime giyecek daha düzgün bir şeyler olsaydı fena olmazdı ama idare edeceğim artık."

"Yarın başka kıyafetler alırız."

Yine serbestçe dolaşacağımız düşüncesi şimdiden heyecanlandırmıştı. "Hazır mısın?" diye sordum onu inceleyerek.

Siyah kazak ve pantolonuyla hazırdan da öteydi. Sadeliği bile gösterişliydi. *Kahrolası herif.*

Dışarı çıkıp arabaya yürürken akşam havasını uzun uzun içime çektim. Jay başka bir külüstür araba almıştı, bu sefer temkinli bakışlarla durup onu inceledim. "Bunun da yolda kalmayacağına emin misin?"

"Merak etme," dedi sürücü koltuğunun kapısını açıp binerken. "Bu seferkini iyice kontrol ettirdim."

Omuz silkip yan koltuğa oturdum. Aslında yolda kalmamız sorun olmazdı, kaput üzerinde yıldızlar bizi izlerken uyumak hoşuma gitmişti. Fakat Jay'in dediği gibi oldu ve araç bizi bu sefer yarı yolda bırakmadı, kasabanın canlı kısımlarına gelip bir *pub* görene kadar dolaştık. Sonunda bir tanesini seçip arabadan indik.

İçeri girmeden önce Jay beni kısaca kontrol etti, tedirgin olup olmadığımı ölçmeye çalışıyordu. Ona güvence vermek isteyerek kapıyı kendim açıp önden girdim. Bir çan sesi içeri girdiğimizi kalabalığa haber verdi ama kimse bizimle ilgilenmedi. Herkes masalara oturmuş, kocaman bardaklarda biralarını içmekle ve sohbete dalmakla meşguldü. Orta kısımda çalgı çalan adamlar vardı, birçok kişi de o şarkılara eşlik ediyordu.

Bara doğru ilerleyip kendimize uygun bir yer aradık. Köşede küçük bir masayı işaret eden Jay bana oturmamı söyledi, kendisi de gidip içeceklerimizi alacaktı. Masaya yerleşip etrafı süzmeye başladım. Daha önce

duymadığım bir şarkıyı söylüyorlardı ve neşeleri bulaşıcıydı. Yüzümde bir tebessüm oluştuğunun bile sonradan farkına vardım.

Masalar çok bitişikti, bu yüzden yan masamdaki kadınla neredeyse yan yana oturuyor gibiydik. Orta yaşlarda, kıvırcık kızıl saçlara sahip bir kadındı. Göz göze geldiğimizde bana gülerek selam verdi, ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Ardından gözlerinin kısa bir an yüzüme dikkatle odaklandığını fark edince gerilim omurgam boyunca tırmandı ama yaşadığım farkındalıkla anında geri rahatladım. Göz altımda geçmek üzere olan morluğu fark etmişti.

Eğilerek bana yaklaşıp elinde biralarla masaya gelen Jay'i işaret etti. "Erkek arkadaşın yapmadı bunu, değil mi, tatlım?" diye sordu. "Eğer öyleyse..."

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır, hayır. Öyle bir şey değil, ben... düştüm sadece." Boğazımı temizledim. "Ve o benim erkek arkadaşım değil."

Bunu ona belirtmem gerekmiyordu, kendime yaptığım bir ikazdı sadece.

Jay yuvarlak küçük masaya biraları koyarken elbette kadınla konuşmamızı duymuştu; bakışları önce onu deldi, sonra bana çevrildi. Tabureye otururken ela gözleri harlanmıştı. Kadın ise Jay'i kısaca süzdükten sonra başını çevirip eğlencesine kaldığı yerden devam etti.

"Ne?" dedim Jay'e kaşlarımı kaldırarak. "Tam olarak hangi kısmına kızdın? Bana bunu yapmış olabileceğini düşünmesine mi?" derken elimle morluğu gösterdim, gözlerimde alay dolu bir ifade vardı. "Yoksa diğerine mi?"

Erkek arkadaşım değildi. Bir daha olmayacağını da açık açık belirtmiştim.

Derin bir nefes verip birasından yudumlayarak etrafa bakındı. Şarkıya eşlik edenlerin arasında ayağa kalkanlar da vardı, kollarını birbirlerinin omuzlarına atarak toplu hâlde sallanıyorlardı.

"Bu şarkıyı ilk defa duydum," dedim biramdan yudumlayarak. İrlanda birasının tadını sevmiştim, ortamı da öyle. Eğlenirken birlik içinde olmaları sıcak hissettiriyordu.

"Bu şarkı hayatım." Yakınımda oturan kadın bize kulak misafiri olduğunu belli etmekte sakınca görmeyerek konuşmuştu. "'Whiskeu In The Jar'[16]. İrlanda'nın en sevilen likörüne hürmet adına söylenen bir şarkı."

Kaşlarım eğlenerek havaya kalktı. "Likör hürmet mi?"

[16](İng.) Kavanozda Viski. Bir İrlanda halk şarkısıdır. (e.n.)

"Elbette!" diyerek şakıdı. "Mutlaka tatmalısın, o zaman sen de hürmet edeceksin."

İlk işim biralarımız bittikten sonra Jay'den o likörü istemek oldu. Neyse ki bir dediğimi iki etmiyordu, buraya gelmek en çok bu açıdan hoşnut olmamı sağlamıştı. Jay Sullivan, her şeyi bir kenara bırakmış, beni memnun etmeye uğraşıyordu.

Likörlerimizi de içtik. Elbette normal insanlar gibi sarhoş olmuyorduk ama biraz daha gevşediğimi hissediyordum. "Haklısınız," dedim kadına doğru eğilerek. "Hürmet etmeye başlıyorum." Şarkıya alkış tutarak eşlik etmeye çalıştım.

Kadın başını geriye atıp kahkaha attı. Kısa süre sonra ortam daha da hareketlendi; bira ve likör içtikçe ben de iyice adapte olmaya başladım. Elbette eğlence partnerim bu konuda çok kafa dengi değildi. Keskin bakışlarını ara sıra bana odaklıyor, diğer zamanlarda da ya birasını izliyor ya da etrafta dolaştırıyordu.

Sonra gözleri kadının masasında oturan birine kilitlenip kaldı. Yan gözle kime baktığını anlamaya çalıştım, genç bir erkeği izliyordu.

"Umarım yönelimini değiştirmemişsindir," dedim sırıtarak. "Ama öyleyse de seni desteklerim. Benden çekinme sakın."

Jay onunla oynamam, onun da benimle oynama isteğini körüklüyor gibi baktı. Dudaklarında tembel bir gülümseme belirirken masaya doğru eğildi, kadının konuşmalarımıza kulak misafiri olmasını istemiyor gibiydi.

"Hâlâ kadınlardan hoşlanıyorum," dedi kalabalığın ve şarkının sesini bastıran bir mırıltıyla. İyi işitmem şu an canıma okuyordu. "Özellikle teni güneşi yutmuş gibi bronz, siyah saç telleri gece havasını içinde barındırıyor gibi dalgalı ve dudakları günah gibi karşı konulamaz olanlardan."

Sözleri bana hiç etki etmiyormuş gibi dudaklarımı büktüm ama karnımdan başlayıp yüzüme kadar tırmanan sıcaklığın farkındaydım. "Burada öyle birileri vardır," dedim gözlerimi etrafta gelişigüzel gezdirerek. "Bak, şuradaki kız. Tarifine uyuyor."

Esmer bir kızı işaret ettiğimde anında pişman oldum çünkü kız zaten gözlerini Jay'den alamıyordu. Jay de ona baktığında fark edilmenin verdiği utangaçlıkla gözlerini kaçırdı ama bir mıknatısa karşı koyamıyormuş gibi tekrar bakışlarını ona yöneltti.

Maalesef ki onu anlıyordum ama bu gözlerini oyup bira bardağına koyma isteğime engel olmuyordu. Sırıtmaya devam ederken dişlerini bileyen yırtıcı gibi görünüyor olmalıydım. "Bir içki daha alır mısın? Yoksa kızla kesişmek için seni burada bırakıp ben mi alayım?" dedim Jay'i oturduğu yerden kaldırmak isteyerek.

Ayağa kalkarken o tembel gülümseme hâlâ dudaklarındaydı. Kendi tuzağıma kendim düşmüştüm ama kurtulmasını da bilirdim. O gidip içkilerimizi alırken yanımdaki kadın ayağa kalkıp bana da elini uzattı. "Hadi eşlik et," dedi beni de kaldırarak. Kolunu omzuma koyup sallanmaya başladı.

Bocalayarak eşlik etmeye çalıştım, kısa süre sonra ise tamamen kendimi kaptırmıştım. Sözleri bilmesem de bir şeyler mırıldanıyor gibi yapıyordum. Jay'in biraz önce masada dik dik baktığı çocuk da ayaktaydı, bana doğru eğilerek, "Annem seni sevdi," dedi ve ekledi. "Şarkıyı bilmiyorsun gibi görünüyor, buralarda yeni misin?"

Saçları annesi gibi kızıldı ve tepesinde dalgalanıyordu. Soluk bir teniyle çilleri vardı ama iri bedeni yüzünün masum görüntüsünü gölgelendiriyordu.

"Evet," dediğim sırada Jay gelmiş, biraları masaya koymuştu. Ona kısaca bir bakış attığımda bile cinayete meyilli olduğunu anlayabiliyordum. "Bu Jay," dedim. "Yakın arkadaşım. Burada tatildeyiz."

Kızıl kadın ve oğlu Jay'e selam verip kendilerini tanıttılar ama isimleri ikimizin de umurunda değildi. Benim hafızama işlememe nedenim burayı geçici olarak görmemdi, bir bağ kurmaya niyetim yoktu. Jay'in ise değil hafıza, komple ikisini de dünya üzerinden silmeye niyetli olduğunu biliyordum.

Yakın arkadaşım olarak tanıtmam ise... *Ah, nasıl da keyif alıyordum.*

Jay kolumu nazikçe tutmaya özen göstererek beni masamıza çekti, diğerlerine kabalık yapmak umurunda değildi. "Beni bir daha arkadaşın olarak tanıtırsan, olacaklardan ben sorumlu değilim."

Tek kaşım yukarı kalktı. "Bunu açıklığa kavuşturduk. Arkadaşım bile değilsin ama başka türlü de tanıtamazdım. Ayrıca ne istiyorsun? Eğleniyoruz şurada."

Bana o kadar yoğun bir sinirle baktı ki sonunda gözlerinin yumuşamasını, bakışlarının oyunbazlığa evrilişini hayret içinde izledim. Duygu geçişlerini çok iyi yönetiyor, karşıya da bunu iyi gösteriyordu.

"Sana olacaklardan ben sorumlu değilim, dedim. Artık sen sorumlusun, *arkadaşım*."

İçki bardağını kaldırıp bir yudum alarak bakışlarını esmer kıza yöneltti, sonra onun olduğu yere doğru yürümeye başladı. Her adımında onu izledim, bakışlarım kararmıştı. Oyun mu istiyordu? *Öyle olsun.*

Yan masaya tekrar katıldım. Kızıl saçlı çocuk ve annesiyle sohbet ediyor, şarkılara eşlik etmeye çalışıyordum. Gözüm sık sık Jay'e kayıyordu,

onu kızın yanına oturup onunla sohbet ederken gördüğümde yanımdakilere daha çok odaklanmaya çalışıyordum.

Maalesef ki yetersizdi.

Jay bana dönüp bir kere bakmadı, aksine kıza o kendini beğenmiş gülümsemesiyle bir şeyler söyledi. İşitme duyumu açıp duymaya çalıştım ama biraz uzaktalardı ve sesler çok baskındı, karışıyordu. Ela gözlerini kısarak ve avucunu yanağına koyarak tatlı tatlı kızı dinliyordu. Oyuncu, pislik!

Sanki normalde böyle tatlıymış gibi.

Tatlı, dedi Belle sessizlik yeminini bozarak.

Sen ona aldırma, şu an ihtiyacın olan son şey Belle'in konuşması, dedi Anna.

Çoklu kişilik bozukluğum yine kendini gösterdiğinde Jay'in o gülen ağzına bir tane çarpma isteğimi baskılamaya çalıştım ama büyü gücüm de kendini göstermek istiyordu. Vücudumda titreşiyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Kızın elindeki bardak çatlayıp tuzla buz olduğunda hemen bakışlarımı kaçırdım çünkü Jay gözlerini anında bana çevirmişti. *Lanet olsun.*

Kızın kesilen elindeki kanı temizlemek için peçete arayışımı görecek kadar oraya kısaca baktıktan sonra elimi kızıl çocuğun omzuma koydum, eğlenceye ben de eşlik etmeye başlamıştım. Çocuk aramızda masa olduğu için dolanarak direkt yanıma geldi ve benimle o şekilde konuşmaya başladı.

Jay'in bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedince dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı ama yüzüm çocuğa dönük olduğu için bu tebessümü iki taraf da yanlış değerlendiriyor olmalıydı. Öyle ki kızıl, elini belime koyma gibi bir gaflete düştü.

Jay'in uzaktan müdahale edecek büyü güçleri yoktu, onun yerine yanımızda belirip çocuğu omzundan tutarak geri çekti. Kızıl eliyle omzunu ovaladı, Jay'in onu nasıl sert tuttuğu belliydi.

"İzninle," dedi sahte bir kibarlıkla. Gözleri ise *çekilmezsen kafan uçar* mesajını açık bir şekilde belli ediyordu. Neyse ki herkesin içinde *normal bir insanı* öldürmemişti. Bizim kıskançlık oyunumuza birini kurban etmek istemezdim.

Birbirimize ula orta girmek istemediğim için, "Tuvalete gitmem lazım," dedim alelacele. Hem çocuktan uzaklaşmaya çalışıyordum hem de Jay'den.

Kalabalığı yararak tuvalete gittiğini düşündüğüm kısa koridora gelmiştim ki Jay beni kolumdan yakalayıp sırtımı duvara çarptı. Nefesim kesilerken ona ters ters bakmayı başardım. "Biraz önceki tavrından kibarlığa eriştiğini sanmıştım ama görüyorum ki hâlâ aynı kabalıktasın."

"Herkesin içinde bir insanı öldürmek, gizlenmek için yaptığım tüm çabamı hiçe sayar. Benim senin gibi büyü güçlerim yok, kızın bardağını patlatıp kendini kamufle ettiğin gibi gizlice iş yapamam. Ulu orta, cinayet olur."

"Kızın bardağını ben patlatmadım," dedim kayıtsız bir tavırla.

"Kıskançlık oyununu istediğin kadar sürdürebiliriz," derken çenesi kasılıyordu. "Ama işin sonunda, senin de beni kıskandığını itiraf etmen gerekecek."

"Önceden olsa bu doğru olabilirdi, şimdi hiçbir önemi yok. Kiminle ne istiyorsan onu yapabilirsin."

Jay'in gözleri bilenmiş kılıçlar kadar parıldadı, o an aramızdaki çekişmenin çok daha yoğun bir hâle geldiğini fark ettim. Bana biraz daha sokulduğunda nefes alacak alanım bile kalmamıştı. Kalbim, duvarla onun arasında sıkıştığım ve ilk öpücüğümü paylaştığımız günkü kadar hızlanmıştı.

"Benden hiçbir zaman vazgeçmedin."

Yüzümü kaldırmadan kirpiklerimin ardına saklanarak ona baktım. "Seni öldürmeye çalıştım," dedim kelimelerin üzerine vurgu yaparak. "O lanet kalbinden hançerledim. Vazgeçtiğimi düşünmen için daha ne yapmam gerekiyor?"

Jay başını eğip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Beni öldürmeye çalışmadın."

Söylediği şey o kadar beklenmedikti ki kalbim boğazımda attı. "Sen aklım kaçırmış..."

"Beni öldürmeye çalışmadın." Söylediklerini tekrarlarken nefesi yanağıma çarpıyor, kulağımda içeriden gelen müzikten daha ağır, daha şehvetli bir melodi eşliğinde dans ediyordu. "O hançeri saplamadan önce bekledin. Gözlerime bakarak doğru anı kolladın." Yüzünü hafifçe çekip beni onunla göz göze kalmaya zorladı. "Laura'da panzehir olduğunu biliyordun çünkü onun evinde kalırken o tüpleri görmüştün. Onun topuk seslerini dinledin ve yaklaştığını anladığını anladığın an beni hançerledin."

Nabzım artık yoktu, bir ceset kadar soğuk ve kıpırtısızdım. Kendimde hareket edecek gücü arayıp avucumu göğsüne koyarak onu ittirmeye çalıştım. "Hayal âleminde yaşamaya devam et, bununla uğraşamam."

Beni tekrar yakaladı.

"Dorchaların seni görmesini sağladın çünkü annen olduğunu düşündüğün kadına yaşananları söyleyeceklerdi. Her şeyi planladın, Belle, ayrıntısına kadar uyguladın."

Nefes alamıyordum.

Dudakları kulağıma dokundu. "Benden ölesiye nefret ederken bile *beni öldürmeye çalışmadın.*"

Bunu kendime bile itiraf etmemiştim. Düşüncelerimi duymaya kendimin bile tahammülü yoktu ama doğruydu. Lanet kelimelerinin her biri doğruydu ve bunu fark etmiş olması iliklerime kadar titrememe neden olmuştu.

Onu öldürmeyi istemiştim. Bunu o kadar çok istemiştim ki belki de bir noktada kendimi bunu yapmaya çalıştığıma ikna bile etmiştim. Laura o gün panzehri yanına almamış olabilirdi ama hayır, bu ayrıntının da ihtimali düşüktü çünkü Laura'yı gözlemlemiştim.

Onun evinde kaldığımda, komodinin üzerindeki tüpler dikkatimi çekmişti. Önemsiz bir ayrıntıydı ama üzerinde yazanı okuyacak ve günü geldiğinde planımı uygulamaya yetecek kadar aklımda kalmış bir detaydı. O panzehirleri neden bulundurduğunu bilmiyordum lakin avcıları dakikalar içinde öldürebilecek bir zehrin panzehrini taşıyor olması tuhaf bir şey de değildi.

Annem sandığım o şeytan Jay'i öldürmemi istiyordu ve ben de ona istediğini vermiştim. Jay'in onu öldürmeye çalıştığımı düşünmesini, bunun bilincinde yaşamasını istiyordum. Böylece kendime de istediğimi vermiştim.

Dudaklarımı sımsıkı kenetlediğim için açmam zor oldu. İnkâra başvurmayacaktım, bunun yerine, "Ölmen kolaya kaçmak olurdu," dedim derinden gelen bir sesle. "Yaşarken acı çekmen benim için çok daha iyi bir intikam şekli."

Derin bir nefes verirken alnı şakağıma değdi. "Yanımda olmadığın her an acı çekiyorum." Dudakları yanağıma sürtündü. "Yanımda olduğunda da sana dokunamadığım her saniye işkence gibi. Benden intikamını aldın. Bunu öyle güzel aldın ki nefes aldığım her an ölüyorum."

İstemsiz dürtülerim beni pişman olacağım bir şey yapmaya itmeden önce hareketlendim. Kalbim durma noktasına gelmişti ve acilen çıkmam gerekiyordu. "Bırak beni," dedim kollarından sıyrılarak ve hızla kalabalığa geri dönüp dış kapıya doğru yürümeye başladım. Dışarı havası yüzüme çarpana kadar nerede ya da ne durumda olduğumu bilmiyordum.

Arabaya gidip sürücü koltuğuna oturdum ve onun *pub*'dan çıkıp arabanın yanına kadar yürümesini bekledim. Pencereyi açarak elimi uzattım. "Anahtarları ver," dedim sert bir sesle. Kıpırdamadı. "Ver şu kahrolası anahtarları!"

Elini cebine atıp anahtarı çıkardığında kaptığım gibi aracı çalıştırdım. "Eve kendi başına gelirsin," dedim gaza basmadan önce. "Belki de o kızdan rica edersin, ne yaparsan yap! Umurumda değilsin. Gelene kadar bunu iyice kavra."

Jay araba hareket etmeden bir saniye önce kapısına bir tane tekme savurdu. Pencereden uzattığım elimi kaldırarak ona orta parmak çektim.

Kararan zihnim ve sinirle hareket ettiğim için evin yolunu bulmam inanılmaz uzun sürdü. Sonunda doğru adrese geldim ve arabadan inip bahçede ilerlemeye başladım. Gece uyanıktı, kurbağaların sesi sükûneti bozuyordu. Göl kenarına geldiğimde sinirle bağırdım, çevredeki ağaçlardan kuşlar kanat çırpmaya başlamıştı.

Evi zar zor bularak zaman harcadığım için Jay'in de gelmesi uzun sürmedi, birine kendini bıraktırmış olmalıydı. Aracın gitmek için hareketlendiğini gördüğümde bir adamın onu bıraktığını fark ettim. Kızla gidip gitmemesi beni ilgilendirmemeliydi ama içten içe rahatladığımı kendime itiraf etmem gerekiyordu. *Berbat hissettiren bir itiraftı.*

Uzun adımlarla yanıma gelirken de tek derdinin kavgaya devam etmek olduğunu anladım. Bastığı yer bile titrer gibiydi, çok öfkeliydi. Tabii benim öfkemin yanından geçemezdi.

"Bırak peşimi, Jay," dedim bezgin bir sesle. Sular bile hislerimle dalgalanmaya başlamıştı, büyümü zapt edemiyordum.

"İster yeri göğe karıştır ister beni hedef alıp bacaklarımı kır. Umurumda değil. Konuşmaktan kaçamayacaksın, ben de öyle. Bugün değil," dedi tam karşıma dikildiğinde. "Artık değil."

"Ne istiyorsun?" diye sordum sesim yükselirken. "Düşüncelerinin hepsi doğru, seni öldürmeye çalışmadım. Her şeyi planladım, en ince ayrıntısına kadar. Tebrik ederim seni. Şimdi beni rahat bırak."

Konuşulmayan şeylerin fırtınası daha şiddetli oluyordu.

İlk defa Jay değil de ben o fırtınaya kapılıp tarumar olmak istiyordum. Konuşmaktan korkuyordum, olabilecekler dehşete düşmeme sebep oluyordu. *Ona* kapılmaktansa bir fırtınaya boyun eğmeyi tercih ederdim çünkü kendim de dâhil herkesi kandırabilirdim ama ondan kalbimi gizlemeyi hâlâ başaramıyordum.

Jay'in bakışları yangını andırıyordu, etkisinde kalırken gölün serin sularına girip alevlerden saklanmak istiyordum. Sanki susmasında bile sözcükler sıraya dizilmişti, onu duyabilmem için yalvarıyordu.

Bana doğru şiddetli adımlarla yürüdüğünde kaçınılmazın gerçekleşeceğini anladım. Ona karşı koyamayacağımı biliyordum çünkü aramızdaki çekim inkâr edemeyeceğimiz kadar korkunç bir güce sahipti.

Beni belimden yakalayıp ayaklarımı neredeyse yerden kesti. Parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Kuvvetli ellerinden biri bel boşluğuma yerleşip diğeri çenemi kavradı.

Bu yaşanıyor olamaz.

Tutuşu hafifti ama bakışları beni güçlü kollar gibi kafeslemişti. Hiçbir sesin kafamın içine nüfuz edemediği bir andı, dünya üzerinde miydim, onu bile bilmiyordum.

"Sakın..." diyecek oldum ama kelimeler hiçliğe karıştı.

Beni dudaklarımdan öptü.

İçimde bir şeyler çatırdadı. O çatlaktan *özlem* hissi bir volkan gibi öyle bir patladı ki damarlarımda akan kan lava dönüştü. Onun arzusunu dudaklarının sıcaklığında hissettiğimde benliğim yıkılıp iradem kırıldı. Kilit altında duran dudaklarım bana ihanet edip ona karşılık verdi ve işte o an, artık durdurulamaz bir noktadaydık.

Yapabileceğimiz başka hiçbir şey yokmuş gibi öptük birbirimizi.

Dudaklarım aralandığında aklımı kaybetmek üzereydim. Bir sonraki dokunuşu için bekleyecek sabrım yok gibi ellerimi onun yakasına koyup iyice kendime çektim. Aşinalık beni kuşatmıştı, tamamen onun istilası altındaydım.

Yavaş değildik, aksine sert ve aceleciydik. Dudaklarımızın buluşmadığı her günün acısını çıkarıyor gibi öptü beni. Kaybolmamdan endişelenir gibi dokundu yanağıma ve ondan vazgeçemeyeceğime beni ikna eder gibi sarıldı belime...

Jay Sullivan, uçurum kenarında yürümekti ve ben o uçurumdan düşmüştüm. Tekrar, tekrar, tekrar...

Kalbimin kara kutusu açıldı ve tüm hissettiklerim aklımda bir bir ortaya döküldü. Başka bir hayatta gözlerimi açsam bile onsuz eksik kalırdım sanki. Asteria olarak yaşamayıp Annabelle olarak hayatta kalmam, belki de Jay bu dönemde yaşadığı içindi. Belki de... Asırlar önce yaşamaya devam etsem bilmediğim birini, eksik parçamı, *onu* arayıp duracaktım.

Büyüm bize dokunamıyor gibi çevremizde dolaşıyor, rüzgârın neredeyse bir hortum oluşturacak kadar sertçe esmesini sağlıyordu. Jay'in haz dolu iniltisi kulaklarımı okşadığında tutuştum mu, eridim mi, bilmiyordum.

"Babam seni istiyordu," dedi dudaklarımızın arasından derin bir sesle. Sözcükler benim için yoktu ama o konuştuğunda dünyaya geri döndüm. "Tüm türüm seni istiyordu. Ben seni istemeye mecburdum. Fakat seni tanıdıktan sonra bu bir mecburiyetten çıktı." Dudaklarımdan tekrar öptü ve hafifçe geri çekildi. "Aldığım nefes, içtiğim su, yediğim yemek kadar sana muhtaç bir şekilde seni istedim."

Dudakları bir tüy yumuşaklığında benimkilere sürtündüğünde istemsizce gözlerimi kapattım.

"O zamanlar odana geldiğim her anın sebebi *vicdan* değildi, hiçbir zaman bu olmadı. Okulda tanıştığım o kızı aklımdan çıkaramıyordum, ona yaptığım şeyi kabullenemiyordum. Sana ihanet ettim ve o güne geri dönüp değiştiremeyeceğim için her an mahvoluyorum."

Kulaklarım keşke bunları duymasaydı. Bana keşke dokunuyor olmasaydı. Ona karşı koyamıyordum. Onsuz yapamıyordum.

"Sen benim için nefessin, *Belle*. Sensiz yaşayamam."

Istırap kalbimi zehirlerken öfkenin en etkili panzehrim olduğunu düşünüyordum ama şu an bu sözler... Uzun zaman sonra gerçek bir nefes alabiliyor gibiydim.

Seni yine kandırdı.

Seni yine oyuna getirdi.

Bu kadar kolay işte. Sana bakması, dokunması, öpmesi... Senin büyülerinden çok daha büyük bir güç.

Sen onu büyünle kukla yapabilirsin, o ise varlığıyla seni kuklaya çeviriyor.

İradenin kırılması, ona kapılıp gitmem bir şeyleri tetikledi. Aklım birden bulandı ve sinsi fısıltılar zihnimin odalarında dolaştı. Jay'in kollarında sarsılır gibi oldum, o da fark ederek beni daha sıkı tuttu. Seslerin arasından bir tanesinin tonu daha yüksek, daha sertti.

Ona yine kandın. Ne zaman işleri senin eline bıraksam, seninle oynamasına izin veriyorsun. İçler acısısın, Annabelle.

Asteria'ydı bu.

Ne zaman onu bırakıp Annabelle olarak devam etmeye başladım, bilmiyordum. Belki de Ardena'yla rüyamda konuştuktan sonraydı ya da buraya geldiğim zamandan itibarendi... Bildiğim tek şey bu sert uyarının üzerime bir kamçı gibi çarpmasıydı.

Jay'in kollarından sıyrılarak birkaç adım geri çekildim. Afallayıp bana doğru bir adım attı ama elimi öne uzatıp onu durdurdum.

Birinin ya da bir şeyin beni ondan kurtarmasını bekliyor gibi gözlerimi etrafta dolaştırdım çünkü ben bunu yapamıyordum. Başka çarem kalmayınca arkamı dönüp koşar adım eve doğru yürümeye başladım; tüm bedenim titriyor, ayaklarım yalpalıyordu. Dengem hem fiziksel hem ruhsal anlamda bozulmuştu.

Kapıyı büyüyle gök gürültüsü gibi açtım ve içeri girdiğim an ışığı yaktım. Jay de eşikten geçmiş, doğaüstü hızını kullanarak beni gafil avlamıştı.

Arkamı dönüp ona baktığımda, "Kaçma," dedi binbir anlam yükleyebileceğim bir sesle. "Konuş, lütfen."

Çözülme yaşadığımız anlar olduğunu düşünmüştüm ama şu anın yanından bile geçemezdi. İkimiz için de sona geldiğimizi anladım. Kelimeler bir çağlayan gibi dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Doğum gününden önce... Malcolm bana *Lupus* kitabında aslında öleceğimin yazdığını fakat sizin o paragrafı değiştirdiğinizi söyledi."

Jay ona vurmuşum gibi dondu. Gözlerinin harlanışını saniye saniye izledim, kocaman bir yangın çıkması an meselesiydi.

"Öleceğimi biliyordun. Öleceğimi BİLİYORDUN!" Dudakları hareketlendi ama konuşmasına izin vermedim, önce beni dinleyecekti. "Sonra senin odanda o kutuyu buldum çünkü Malcolm bana senin başka bir şeyler saklıyor olabileceğini de söyledi."

Jay'in yüz ifadesi iyice dalgalandı ve saf bir öfke tüm çehresine yerleşti. "O piç bunu bilerek yaptı," dedi dişlerinin arasından. "Onu gerçek anlamda tanımıyorsun."

"Kötü biri olabilir. İğrenç biri de olabilir. Nasıl biri olduğu umurumda bile değil!" Dişlerimi sıkmaktan neredeyse çenemi kıracaktım. "Benim gerçeklere gözümü açmamı sağlayanın kuzeninin olması seni sinirlendiriyor da olabilir. En azından o, Sullivanlar arasında en dürüst davranandı."

Jay'in çenesi seğirdi, boynundaki bir damar belirginleşmişti. Kendisini dizginlemekte zorlanıyor gibi görünüyordu. *Bu daha başlangıçtı.*

"O kutuyu dolabında görmüştüm, içinde bir şeyler bulacağımı biliyordum ama karşıma çıkanın geçmişim olmasını beklemiyordum. Bin parçaya bölündüm, daha fazla bölünecek bir parçam kalmadığım sanarak her bir yana savruldum." Alay eder gibi güldüm; korkunç bir sesti, berbat hissettirdi. "Yanılmışım."

Jay tekrar duruldu. Sinirlenerek bir yere varmayacağını, aksine beni daha da öfkelendirdiğini fark etmişti. Sessizce benim çözülmemi izliyordu.

"Annemin geri dönmesi tutunabildiğim tek daldı. Beni yıllarca sakladığı fanusuna tekrar alabilirdi, sizden koruyabilirdi. Babamı sizin öldürdüğünüzü söyledi ve ben de beni kaçıranların aynı zamanda onu benden alanlar olduğuna ikna oldum. Küçük bir kızı kurban etmek isteyen adamdan başkası bu kadar gaddar olamazdı. *Babandan* başkası olamazdı!"

Sesim bir histeri krizinin eşiğinde olduğumu belli etmeye başlamıştı. Jay olumsuz anlamda başını iki yana salladığında boğazımdan kopup gelen güçlü bir sesle bağırdım. "Sizin yapmadığınızı biliyorum!" Duraksadığında gözlerinde sorgulayan bir ifade belirmişti. "Onların benden alındığı

anı gözlerimle gördüm; babamın var gücüyle savaşıp sonunda nasıl öldüğünü izledim, annemin beni korumak için sustuğu an karşısındaydım."

Jay kafası daha da çok karışmış gibi baktı. "Nasıl?" diye yalın bir soru döküldü dudaklarından. Pimi çekilmiş bir bombanın karşısında olduğunun bilinciyle sakin kalmaya çalışıyordu.

"Büyüm o kadının zihnini pençeleriyle kavradı, karış karış bulmak istediği anıyı aradı ve işte oradaydı. *Ailemin öldürüldüğü gün.* Onları, o kadın öldürdü."

Jay'in kafa karışıklığıyla kaşlarının ortasında beliren çizgi kayboldu. Zihinlere girebilmemle ailemi o kadının öldürdüğü bilgisi birleşmiş, onu âdeta taşa çevirmişti.

"Ailemin katili, annemin ikiz kız kardeşi. Dorchaların lideri, Shelia Nightingale."

Odada ölümcül bir sessizlik kol gezdi. Her bir eşyanın arasında dolaştı, hava gibi içimize sızdı. Sonunda, "Sikeyim," dedi Jay küfrü ağzının dolusu savurarak. Gerçeğin ne kadar korkunç olduğunun o da farkındaydı. "O yüzden tapınağa gittin. Onun annen olmadığını öğrendiğin için değil, bu yüzden kaçıyordun."

"Zihnine girdiğimi fark etti ve Dorchalarıyla birleşip beni yakalamaya çalıştı. Hepsini lime lime ettim. Ama yetmiyor, anlıyor musun? Asla da yetmeyecek. Onu öldürmek istiyorum, babanı öldürmek istiyorum. Hayatımı mahveden herkesi öldürmek istiyorum!"

Odada volta atıp uyuşan bedenimi kendine getirmeye çalıştım ama nafileydi. Titreyen parmağımı ona doğru uzattım. "Ailemi öldürmemiş olmanız size sempati duymamı sağlamaz, yaptığınız şey değişmiyor. Onların beni korumak için uğraştığı tüm çabalara rağmen beni kaçırdınız. Bunu sen sağladın! Babamın her gün pencereden dışarı bakarak beklediği, gece uykudan uyanıp yatağımda güvenle uyuyor muyum diye kontrol ettiği zamanlar... Tüm o zamanlar, tetikte olduğu tehlike *sen* oldun!"

Jay'in kırılma yaşadığı anı gördüm, duygusunu genelde ele vermeyen gözlerine ıstırap alenen yayılmıştı.

"Shelia ya da Barthram değil, *sen*! Seni bu yüzden affedemiyorum. Sana karşı koyamıyor olduğum için kendimi de affedemiyorum. Babanı öldürmek isterken seni öpüyor olmam korkunç bir gerçek. Kendimden nefret ediyorum. Benim en büyük düşmanım yine *benim*. Zihnim, ruhum ve benliğim. Asteria, Annabelle ya da her neyse... Bin parçaya bölünmeme rağmen ufalan parçalarım bile toz hâline gelene kadar bölünmeye devam ediyorum. Sonunda benden tek bir parça kalacak mı, onu bile bilmiyorum."

Ellerimi şakaklarıma bastırdım. "Zihnimdeki sesleri bazen susturamıyorum. Sinsi fısıltılar kafamın içinde dönüyor, hareketlerimi değerlendirip yön vermeye çalışıyor. Hislerim karmakarışık. Bana güçlüsün demiştin..." Başımdaki damarlar belirginleşmiş olmalıydı, her birini avuçlarımın altında hissedebiliyordum. "Güçlü olmak zorunda kalmak istemiyorum."

Ona odaklandığımda gözlerimin karardığını fark etti, anında bakışları temkinli bir hâl aldı. Nefes almakta güçlük çektiğim için boğuk bir sesle konuştum. "Öldür beni."

Jay irkildi. Gözleri hiç görmediğim kadar donuk, teni görmediğim kadar soluktu. Tam anlamıyla küle dönmüştü.

"Öldür beni," dedim ona doğru ilerleyerek. Göğsüne bir tane vurup sarsılmasına neden oldum. "Öldür beni!" Önce öfkeli bir istekti, sırayla kederli ve çaresiz bir yakarışa dönüştü. Elini tutup kalbime koydum, teni buz gibiydi. Dudakları aralanıp kapandı ama bir şey söyleyemedi. "Yalvarırım! Ben yapamıyorum, sen yap. Sök kalbimi ve kurtar beni. Güçlü değilim, pes ediyorum. Pes ediyorum, Jay! Benim için bir şey yapmak istiyorsan, şu an öldür beni!"

İsteğimi yapmayacağını anladığım için onu kışkırtmaya çalıştım. "Eğer bunu şu an yapmazsan, Tetrad Günü kendimi Dorchalara kurban ederim. Türünü de seni de sonsuza kadar lanetlerim!"

Bu sözlerim de ona asla işlemedi. Bakışlarında ıstırap saklı olsa da yüzü bir çelik kadar iradeli olduğunu belli ediyordu. Bense tir tir titriyordum, konuştuğumda sesim bu sefer daha acıklı bir hâl aldı. "Lütfen yap şunu. Lütfen, lütfen, lütfen," diyerek mırıldanmaya başladım. Gözlerimi kapatmıştım, tüm dünyayı karanlığa boğup hiçliği karışmak istiyordum.

Yanağımda elini hissettiğimde bacaklarım neredeyse beni taşımayacaktı. Usulca tenimi okşadı ve dağılmış parçalarımı tek bir dokunuşuyla birleştirdi. Ağırlaşmış göz kapaklarımı aralayarak ona baktığımda, ela gözleri durulması zor bir fırtına gibiydi.

"Paramparça olmadın." Nabzım kulaklarımda uğulduyordu ama onun sesi uğultuyu bastırıp iliklerime kadar işledi. "Aksine... eksik parçaların birleşiyor ve seni asıl olduğun kişiye dönüştürüyor. Ailen seni korumak isterken benliğini baskılamanı sağladı. Sonra hafızan alındı, bu sefer neyi baskıladığını bilmeden yaşamak zorunda kaldın. Şimdi hepsi açığa çıkıp birleşiyor ve seni *sen* yapıyor."

Ağlamak istiyordum. *Lütfen ağlayayım. Lütfen içimde ne var ne yoksa akıtayım.*

"Ben de aynı şeyi denedim, Belle. Güçlerini kullanmamanı, gerçekleri bulmamanı istedim. Herkesin sana yaptığı şeyi yaptım. *Özür dilerim.*"

Parmağı usulca yanağımı tekrar okşadı, âdeta vücudumdaki tüm kan orada toplanmıştı.

"Her şeye rağmen... Bize rağmen... Olduğun kişiyi ortaya çıkarmayı başarıyorsun. Ve ben, o kişiden korkuyordum çünkü benden gideceğini biliyordum ama artık değil. Bencilim, bunu inkâr edemem. Buna rağmen artık seni karşımda olduğun gibi görmek istiyorum. Tamamen, bütünüyle."

Aynı anda nefesimizi verdik ve soluklarımız birbirine karıştı.

"Seni her şeyinle istiyorum ve istemeye devam edeceğim."

Kokusu, sesi, gözleri, dudakları... Tüm dünyam yine o oldu. Onunla doldum; şu an, şu saniyeler, onunla ayakta kaldım.

"Zihinlere girebildiğini bilmiyordum ve bu inanılmaz bir özellik. Önceden olsa ölesiye korkacağım bir özellik çünkü senden daima zihnimi saklı tutmaya çalıştım. Ama şimdi... Madem bunu yapabiliyorsun..." dedi ciddiyetle yüzüme bakarak. "Benim zihnime gir."

Afalladım. Öyle çok şaşırdım ki nefes alamayacağımdan korkup ağzımı hafifçe araladım ama hiçbir sözü dışarı çıkaramadım. Bir şey söyleyemedim.

Konuşmadan önce âdemelması yukarı aşağı hareket etti. "Beni affettiğini söylediğimde öfkelendin ve o zamanlardaki Annabelle'in aptal olabileceğini söyledin," dedi boğuk bir sesle. "O yüzden buraya geldiğimizden beri sana tam anlamıyla açılamadım. Ne söylersem söyleyeyim fayda etmeyecekti. Fakat görebiliyorsan... Görmeni istiyorum. Kayıp kısımları benim zihnimde bulabileceksen, bulmanı istiyorum."

Titremem şiddetli bir hâl almıştı. Bunun düşüncesi bile başımın dönmesine sebep oluyordu.

"Yap bunu. *Lütfen.*"

Böyle bir an yaşayabileceğimizi asla düşünmüyordum. Bunca zaman onun zihnini merak ederken bana açık açık sunacağını asla beklemiyordum ama işte buradaydı, karşımda durmuş bana kendini sunuyordu.

Derin bir nefes alıp omuzlarım dikleştirdi. "Nasıl yapacağız?" diye sordu tok bir sesle. "Hadi, senden istediğim şeyi yap. Zihnime gir."

Afalladığım için cevap vermem uzun sürdü. Kafa karışıklığıyla gerileyip ondan biraz uzak durdum ki nefes alabileyim. Başım çatlıyordu, elimi şakaklarıma bastırıp gözlerimi odada dolaştırdım ama hiçbir şey dikkatimi dağıtıp düzgün düşünmemi sağlamıyordu.

"Ben düşünemiyorum bile," dedim kesik kesik konuşarak. Yalpalayarak kaldığım odaya koşup banyoya girdim. Sanki bu onu zapt edebilirmiş gibi kapıyı kilitledim, yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Suyu açıp yüzümü defalarca kez yıkadım. Serinlemek için ellerimi boynumda gezindirirken sıyrılan yakamdan ucu görünen yılan derim dikkatimi çekti; dibe battığım günlerin bir nişanesiydi. Titreyen ellerimi fayansa koyup dengede durmaya çalışarak aynaya baktığımda yansımam...

Geriye doğru çekildim, kendi yansımamdan uzaklaşmaya çalışıyordum ama aslında Asteria'dan kaçmaktı amacım. Yüzümün ne hâlde olduğunu tahmin edebiliyordum; şaşkın ve dehşet içinde açılmış gözlerim olmalıydı yansımamda ama onun aksine karşımdaki kızın yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Kaşları çatık, gözleri kızgın demirler gibi yanıyordu.

Bir süredir Asteria'yı karşımda görmüyordum çünkü ta kendisiydim. Şimdi ise yine karşı karşıya gelmiştik, yine iki farklı kişi gibiydik.

"Rahat bırak beni," dedim gırtlaktan gelen boğuk bir sesle. "Neye sinirlendiğini biliyorum ama rahat bırak beni! Kendi kararlarımı kendim verebilirim."

Asteria gözlerinde küçümseyici bir bakışla beni süzdü.

"Defol!"

Savrulan büyümün etkisiyle ayna çatladı ama kırık parçalardan bile bakışlarını görebiliyordum.

"Defol git!" Kelimeler bir çığlık eşliğinde çıktı dudaklarımdan. "Sen, benim sahibim değilsin. Ben ne istiyorsam o olacak!" Hırıltılı nefeslerimin arasından devam ettim. "Ben kimsem, sen o olmak zorundasın!" Elimle lavabonun fayansına vurdum. "Ben ne yapıyorsam, sen onu yapmak zorundasın!"

Bakışları değişmediği için sinirlenip bu sefer yumruğumu aynaya geçirdim.

Kırılan parçalar parmaklarımı kesti. Jay sesleri duymuş olacak ki kapıyı tekmeleyerek savurdu ve neredeyse menteşelerinden kopardı. Gözleri beni bulduğunda kanlar parmaklarımdan oluk oluk yere akıyordu.

"Belle," dedi hızla beni tutarak.

Çok soğuk bir havada kalmışım gibi titriyordum. Şiddetli bir deprem vücudumdaki her bir kası yerinden ediyordu.

"Şşşş, sakin ol." Kolunu belime doladı. Bense diğer elimle kesilen parmaklarımı tutarken şokta gibiydim, ona bir tepki veremiyordum. Durumu fark edip diğer kolunu da bacaklarımın arasından geçirerek beni kucağına aldı. "İyisin. Tamam, iyisin. Buradayım. Sakin ol ve nefes al... Buradayım,

güzelim," derken dudaklarını alnımda hissettim, son kelimeyi söylerken de tenimde kıpırdandı. "*Yanındayım.*"

Güzelim...

Tanıdık sözler, aşina olduğum sıcacık his. Eve dönmek gibi.

Beni uzun adımlarla oturma odasına götürüp koltuğa oturduğunda kucağında bir bez bebek gibi duruyordum. Başım boynuna yakın bir yerdeydi, nefesi saçlarımın arasına karışıyordu. Uzun bir süre sessizce durduk.

"Aynada onu görüyorum," dedim sonunda konuşabildiğimde. Bir cesetten farkım yoktu. "Asteria'yı."

Jay'in göğsü aldığı derin nefesle yükselip alçaldı. Kalp atışlarının hızı kulağımda bir melodi gibiydi.

"O, sensin." Sesi temkinli ve teskin ediciydi. "Zihninin sana oyun oynamasına izin verme."

Acı çekiyor gibi inledim. "Elimde değil. Onu açığa çıkarmadığım her günün acısını çıkarıyor gibi konuşuyor; karşıma çıkıyor ve canlı bir varlıkmış gibi hissettiriyor."

Jay'in nefesi yine saçlarımda esti. "Çok fazla ayrı kalmaya zorlandınız." Kalbim külçe gibi oldu. Başımı kaldırıp ona baktığımda burun burunaydık. "Parçalanmaya mecbur bırakıldın ve her zaman Asteria olmamaya zorlandın. Bu yüzden onu başka biriymiş gibi algılıyorsun ama hayır, o sensin. Duygularının ayrımını ona bağlıyorsun, o başka biriymiş gibi düşünmeye çalışıyorsun. Hayır, Belle. O, sensin."

Sözleri örs darbeleri gibi iniyordu zihnime. "Öfkelenebilirsin. Kin besleyebilirsin. Bunları herkes yapar, iyi insanlar da kötüler de. Bu duyguları bir başkası hissediyormuş gibi düşünmene gerek yok. İki kişiye bölünmene gerek yok. Madem tarih sana bir kimlik biçti, *Annabelle Asteria Jefferson* olabilirsin. *Tek bir kişi.* İsminin ne olduğunun önemi yok. *Sen... sadece sensin.*" Dudaklarını burnuma dokundurdu. "Benim Belle'im... *Benim Asteria'm.*"

İçimde yıkılan şeylerin gürültüsünü duyabiliyordum. Kimdim bilmiyordum ama her bir parçamı birleştirmek için bugün çok fazla söz sarf etmişti. İçime dokunan kelimeler bir zincirin halkası gibi birleşmiş, koparılamayacak kadar sağlamlaşmıştı.

"Şimdi biraz gevşememiz lazım." Koltukta duran kumandaya uzandı. Hareket ettiğinde sanki bir kara delik beni yutmuş gibi iyice kucağına çekildim. Televizyonu açıp kanallarda dolaşmaya başladı. "Korku filmi?" diye sordu gözlerinde beliren bir parıltıyla.

Başımı zar zor aşağı yukarı salladım ve Jay kanallardan birinde bir korku filmi buldu.

Sanki biraz önce duygusal bir patlama yaşamamışız gibi ekranı izledik, neredeyse filmin yarısına kadar o şekilde kaldık. Bir ara gerçekten dalmış olacağım ki korkunç bir sahnede irkildiğim bile oldu. Jay'in kolları ne ara o kadar belime dolandı bilmiyorum, resmen sarmaş dolaştık. Bunu bozmak için bir hamlede bulunmadım, tamamen kendimi serbest bıraktım.

"Nasıl oluyor?" diye sordu bir süre sonra. Dikkatimi kendine çekince daha anlaşılır şekilde tekrar sordu. "Zihinlere nasıl girebiliyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp bir süre cevaplamadım. Konuştuğumda ise bir hastalığın pençesindeymişim gibi sesim çatallı çıktı. "Önce rüyalara girmeye başladım, sandım ki hepsi sadece bir rüyadan ibaretti ama hayır. Yanımda uyuyan birinin şakağına elimi koyduğumda aslında onun bilinçaltına girebiliyorum."

Jay söylediklerimi sessizce değerlendirdi. "Benim rüyalarıma hiç girdin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Denemek istediğim zamanlar oldu ama kontrolüm çok iyi değildi. Sadece son seferde... O kadının zihnine girerken hiç zorlanmadım. Uyuyordu ve içgüdülerim elimi şakağına bile koymama gerek olmadığını söyledi, sadece bileğine dokundum. Bana dair olan bir şey aradım ve bulduğum şey..." Boğazım düğümlendi. "Korkunçtu."

"Şu an o anları hatırlamanı istemiyorum. Odağını sadece nasıl yapabildiğini anlatmaya ver."

"Uyuman gerekiyor. Bu şekilde yapabileceğimi sanmıyorum, şu an o kadar güçlü hissetmiyorum."

Jay söylediğim şeyi değerlendirdi. Ardından hiç beklemediğim bir şey yapıp ayağa kalktı ve beni kucağından indirdi. Onun bedeninden uzakta kalınca ayakta duramayacağımı sandım, daha da kötüsü nefes alamayacağımı hissettim. Neyse ki ellerini kollarıma koyup beni oturmaya zorladı ve... başını dizlerime koyarak koltuğa uzandı.

Yüzü televizyona dönüktü. "Bu şekilde uyuyabilirim," dedi derin bir nefes çekip. Yastığın yumuşaklığını test ediyormuş gibi yanağını bacağıma sürttü. "Evet, kesinlikle böyle uyuyabilirim." Kaskatı kesilmiş hâlde onun kumral saçlarına bakıyordum. "Saçlarımla oynarsan daha kolay uyurum."

Sesindeki muzip ton gevşememe neden oldu. "Sınırı aşıyorsun, Sullivan," dedim ama sesim kulağa istediğim kadar sert gelmedi.

"Artık sınırlar yok, fark etmediysen söyleyeyim, sana zihnimi açıyorum. Kapalı tutmak için tüm dünyaya kafa tutabileceğim yegâne şey."

"Senin o hinliklerle dolu zihnini hep merak ettiğim doğru ama şu an o kadar da cazip gelmiyor."

"Cevaplarını hâlâ alamadığın şeyler var ve sana o yanıtları vereceğim. Fakat her şeyi gördükten sonra..." Sonra bedeninde bir gevşeme oldu, başını iyice dizime yasladı ve dudaklarının kıvrıldığını görmesem de hissettim. "Belki de göreceğin tek şey, duşta geçirdiğimiz dakikalar olur. Islak, güzel rüyalar..."

Duşa kabinin içinde geçirdiğimiz o arzu dolu ıslak anlarımızı hafızamdan silmeye çalıştım zira şu an sırası değildi. Kafasına bir tane vurdum. *Ne ara bu hâle gelmiştik, Tanrı aşkına?*

"Bu şartlar altında uyumam mümkün değil."

Sesim boğuktu. "Islak rüyalarını kendine sakla."

"Göreceğin şeylerden korkuyor musun?" Muziplik kayboldu, anında ağır bir hava odada dolaşmaya başlamıştı.

Yanıt vermekte biraz geciktim. "Bilmiyorum. *Galiba.*"

Jay uzun yıllardır soluğunu tutuyormuş gibi verdi nefesini. "Ben artık korkmuyorum," dedi dingin bir sesle. "Çok uzun zaman oldu ve o kadar çok zihnime kapalı kaldım ki... Beni bulup çıkarmanı istiyorum."

Bir şey söylemedim. Bunu yapabilecek miydim, emin değildim. Yanağını iyice dizime yaslayıp televizyonu izlemeye devam ederken o da sessizleşti ve o şekilde bir yarım saat daha geçirdik. Sonunda konuştuğunda sesi derinleşmişti.

"Uykum geldi. Zamanı geldiğinde sakın tereddüt etme," dedi beni uyararak. "*Artık tamamen seninim.*"

Yutkunamadım, boğazım feci derecede kurumuştu. Kalkıp su içmek istesem uykusunu dağıtabilirdim, bu yüzden olduğum şekilde kalarak sessizce uyumasını bekledim. Ekrana daldığım kısa bir sürenin sonunda nefesinin ağırlaştığını fark ettim. Onun yanı başına koyduğu kumandaya uzanıp şarkı dinleyebileceğim bir kanal aradım ve bir müzik kanalı buldum. Kumandayı koltuğun koluna koyarak tekrar ekrana odaklandım. Limp Bizkit'ten "Behind The Blue Eyes" isimli bir şarkıydı.

"Kimse bilmez nasıl olduğunu,
Kötü bir adam olmanın.
Üzgün bir adam olmanın.
Ve hiç kimse bilmez,
Nefret edilmenin ne olduğunu,
Sadece yalan söylenerek solmanın ne olduğunu."

Yanağını iyice pantolonuma sürttü, gevşeyerek uykusuna devam etti. Gözlerim onun saçlarına kaydığında sanki zaman çok ağır akıyordu.

"Ama rüyalarım o kadar da boş değil,
Bilincim göründüğü gibi.
Sadece yalnızlık dolu saatlerim var.
Benim aşkım bir intikam, asla özgür olmayan.
Kimse bilmez nasıl olduğunu,
Bu duyguları hissetmenin."

Kaskatıydım, parmaklarımı hareket ettiremiyordum. Şarkı gittikçe beni içine çekti ve onu izleyerek dinlemeye devam ettim.

"Kimse bilmez nasıl söyleneceğini,
Üzgün olduklarını ve endişelenmemen gerektiğini.
Yalan söylemiyorum.
Kimse bilmez ne olduğunu,
Kötü bir adam olmanın, üzgün bir adam olmanın."

Kimse bilmezdi ela gözlerin ardında ne olduğunu... Fakat ben şimdi öğrenecektim. Şarkı bittiğinde bir saatin *tik tak* sesi kafamın içinde yankılanıyordu. Gerilmekten kaskatı kesilmiştim, parmaklarımı onun saçlarına doğru zar zor götürdüm. Elimi aynaya vurduğum için açılan kesikler kapanmıştı ama kanlı izler duruyordu. Parmaklarımın titremesini zapt edemediğimden bir süre elim havada kaldı, ona dokunamadım. *Yapabilir miydim? Buna dayanabilir miydim?*

Bugün öpücüğüne karşılık vermiştim, beni sakinleştirdiği sıralar kollarında kalmıştım ama ya bundan sonra ne olacaktı? Onu affedemezdim, kafamda hep bir şüpheyle dolaşırdım ve gün gelir yine onun yanında duramazdım. Geçmişi görmem gerekiyordu. Onu gerçekten *affettiysem* o günleri görmeye ihtiyacım vardı.

Bana cevaplar vereceğini söylemişti. *Öleceğimi bilerek nasıl yanımda kalmıştı? Benim için yaptığını söylese de kafasında nasıl bir planla dolaşmıştı? En başından beri kaçmak mıydı planı?* Bir keresinde kaçmayı teklif ettiğinde, belki de o da işin içinden çıkamayacağını kabullenmişti. Eğer zihnine girmezsem bu sorularla yaşamaya devam edecektim, ne söylerse söylesin şüphem bitmeyecekti.

Elimi ağır bir hareketle saçlarına koydum, yumuşaklığı parmak uçlarımın ürpermesine neden oldu. Ne çok severdim bu saçları... Beni bıraksalar ölene kadar saçlarıyla oynar, bu anda mahsur kalırdım. Ardından parmaklarım usulca hareket edip şakaklarına belli belirsiz dokundu. Ne çok severdim tenini... Beni bıraksalar bu tende sonsuza kadar kaybolurdum.

Birkaç saat önce yılmıştım, pes etmiştim ve beni öldürmesi için yalvarmıştım. Şimdi ise güç yine bedenimde bir yılan gibi sürünüyor, onu açığa çıkarmam için beni teşvik ediyordu. Pes ettiğim için beni kınıyordu. *Bana sahipsin*, diyordu. *Her şeyi başarabilirsin. Neden pes ediyorsun?*

Dalgın bakışlarım yavaş yavaş keskinleşmeye başladı. Dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan usulca nefes aldım ve parmak ucumu şakağına daha çok dokundurdum.

Hazırım, dedim içimden. *Hazırım. Bunu yapacağım.*

Büyüm tüm vücudumda dolaşıp parmak uçlarıma doğru yol aldı ve oradaki karıncalanma bana zamanın geldiğini bildirdi. Gözlerimi kapatıp yolcuğa çıkmak için hazırlandım ve... Karanlığın içinde beliren girdap ruhumu şiddetle yuttu.

Gözlerimi açtığımda artık bambaşka gözlerden bakıyordum dünyaya. Âşık olduğum gözlerden. Ela gözlerden...

Bir yatağa oturmuş, dirseklerini dizlerine koymuştu ve başı öne eğikti. Düşünüyordu ve ben bedeninde olsam da ne düşündüğünü duyamıyor, sadece duygularını hissedebiliyordum.

Üzgündü.

Öylece duruyor, tek bir noktaya bakarak zamanını geçiriyordu. Sonra kapı açıldı ve bakışları giren kişiyi buldu. Ben de o gelenin kim olduğunu biliyordum, onun fotoğrafını görmüştüm.

Jane Sullivan.

Uzun boylu, kumral saçlara sahip bir kadındı. İnce, zarif bedeniyle odanın ortasına doğru yürüyüp tam Jay'in karşısında durdu. Gözlerini yakından görmek ürpermeme neden oldu ama benim duygularım Jay'in hisleriyle çakışıyordu, onun mutsuzluğu benimkileri gölgeliyordu.

Jane Sullivan eğilip oğluyla göz göze geldi. Yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı, parmaklarını oğlunun yanaklarına koydu.

"Hiçbir şey yemiyorsun," dediğinde kibar sesini duymak bile beni etkilemişti. Onu görebileceğimi düşünmezdim. "Senin için endişeleniyorum, Jay. Yaptığın şey için kendini suçlaman... Beni üzüyor."

Jay gözlerini kapatıp derin bir iç çekti. Başını kaldırmadan öylece durmaya devam ediyordu. "Yaptığım şeyi değiştiremem, sadece... Bilmiyorum. Bana güvenmişti, anne. Bana güvendi ve ben onu sattım."

Kadının parmakları yanağını okşadı ve Jay tekrar gözlerini açıp ona baktı. Annesinin yüzündeki gülümseme buruktu ama oğlunu teskin etmeyi başarıyordu. Kendi annemin gülümsemesi de bana böyle hissettirirdi, dünyanın bütün olumsuzlukları ensemde olsa da beni rahatlatırdı.

"Bu işe girmeni istemedim fakat sen, senin güçsüz olduğunu düşündüğümü sandın." Başını iki yana salladı. "Hayır, oğlum. Sen güçsüz değilsin. Sadece merhametlisin, duygusalsın. Sen, benim oğlumsun."

Jay ayağa kalkıp odanın ortasına doğru yürüdü. Annesinin tutuşundan kurtulmak istiyor gibiydi, hislerindeki dalgalanmayı algılayabiliyordum. Kendisiyle çatışıyordu.

"Anlamıyorsun! Bunu defalarca kez konuştuk, anne." Jay'in sesi şimdiki gibi olmasa da toktu, gençliğinin verdiği saf hırçınlığa sahipti. "Onun oğlu olmak zorundayım. Babam gibi olmalıyım. Aksi hâlde nasıl büyük bir ırkı yönetebilirim ki? Nasıl Lider olabilirim? Nasıl?"

Kadın ayağa kalktığında gülümsemesi solmuştu, artık daha ciddi bakıyordu. "Lider olmak için duygusuz olmana gerek yok, Jay. Bunu babana da söyledim ama o kendi karakterini yansıtıyor, sen ise seninkini yansıtacaksın. Onun bir kopyası olmana gerek yok."

Jay'in eli yumruk oldu. "Neden onu seçtin ki?" diye sordu annesine öfkeyle. "Neden onunla evlendin?"

Jane Sullivan ayağa kalkıp Jay'in karşısında durdu. Jay yaşına göre uzun boylu olduğu için neredeyse annesine yetişmek üzereydi.

"O da her zaman böyle biri değildi. Deden onu kendine benzetmek için çok çabaladı ve sonunda başardı. Fakat artık fark ediyorum ki... Onun babasına benzemek için senin kadar zorlanmasına gerek yoktu çünkü Barthram temelde zaten babası gibi biri. Adalete kendi penceresinden bakıyor ve bunun için onu suçlayamam. Sizi seviyor, yaptığı şeyleri sizi korumak için yaptığını düşünüyor. Geleceğiniz için çabalıyor."

"Yaptığı şeyi onaylıyor gibi davranma."

Kadın Jay'e iyice yaklaşıp elini onun omzuna koydu. "Yaptığı şeyi asla onaylamıyorum, onaylamadım da. Ne kadar karşı çıktığımı biliyorsun. Sadece onun omuzlarındaki yükü biliyorum, doğru bildiği şeyi yapmaya çalışıyor. Sense kendi doğrunu belirleyebilirsin, o zaman senin de arkanda dururum." Gözlerinde bir parıltı belirdi, aynısını Jay'de de birçok kere görmüştüm. Güçlü, demir gibi bir irade.

"Her Lider aynı olmaz, oğlum. Sen suçsuzları ayırabilecek adalete sahip bir lider olacaksın. O yüzden sana söylediğimi yap ve kendi yolunu belirle."

"Buna izin vermiyor," dedi Jay. "Bunu sen de biliyorsun."

Annesinin dudaklarında beliren gülümseme bu sefer güç vericiydi, sağlam bir dayanak gibiydi. "Liderler kimseden izin almaz."

Odadaki atmosferi iliklerime kadar hissettim. Konuşmalarını kalbimin derinlerine kadar gömdüm ki benim de kulaklarımdan ve zihnimden silinmesin.

"Geçen gün... Onun kaldığı eve gittiğini biliyorum. Seninle konuştu mu?"

Benden bahsettiklerini bildiğim için kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

"Yüzüme bile bakmıyor ve benim de ona bakmaya yüzüm yok," dedi Jay sonunda. "Benden nefret ediyor."

Kadın, Jay'e kollarını sarıp onu kendine çekti. Jay'in kollarını annesinin bedenine dolamasına ve başını göğsüne yaslamasına içimdeki sızı eşliğinde tanık oldum. O da bir aralar annesinin kollarına sığınan bir çocuktu.

"Ah, benim güzel çocuğum," dedi kadın onun saçını öperek. "Birisi en çok ne zaman kırılır, biliyor musun?" Jay ona cevap vermediğinde kadın tatlı bir sesle ekledi. "Sevdiği birisi ona zarar verdiğinde. Senden nefret etmiyor, sadece çok kırgın ve korkuyor. Eğer bu durum seni böyle yiyip bitiriyorsa, yapman gereken şey onun gönlünü almak."

Jay geri çekilip annesinin yüzüne baktı. İnançsızlığını hissediyordum. "Bu mümkün mü?"

"Mümkün olmayan hiçbir şey yoktur."

"Nasıl?" diye sordu Jay. Heyecanlanmıştı ve bu heyecanı beni darmaduman etti.

Kadının yüzünde muzip bir ifade belirdi ve bu da çok tanıdıktı. Fiziki açıdan annesine o kadar benziyordu ki. "Kadınlardan en iyi kadınlar anlar. Gönlünü hoş tutacak şeyler yapmalısın. Kendi sevdiğin şeyleri onunla paylaşabilirsin, bu onun sevdiği şeyleri sana açılmasını sağlar." Sonra dudaklarını bükerek düşündü. "Ona en sevdiğin yemeği götürmekle işe başlayabilirsin."

Jay'in içindeki tereddüdünü hissetsem de yüzünde beliren gülümsemeyi de fark edebiliyordum.

Zihninin içindekileri görmek isterken... Tanık olduğum şeylere ne kadar dayanabilecektim? Ruhum zihninden çıkmak için çabalıyordu ama büyüm buna izin vermiyordu. Görmeliydim, beklemeliydim ve izlemeliydim.

Görüntü değişti, Jay'in zihninde bana dair olan anıları arayan büyüm beni bambaşka yerlere götürmeye başladı.

Jay benim yanımdaydı. Bedenime başkasının gözlerinden bakmak inanılmaz tuhaf hissettirdi, şok içinde on bir yaşındaki Annabelle'i izledim. İzledim diyorum çünkü o da beni izliyordu.

Bilgisayarını getirdiği gündü bu. "Güzel ve Çirkin"i izlemiştik ve film bittiği sıralar ben uyuyakalmıştım. O da öylece durmuş, uyuyan bedenimi izliyordu. Nefesim kesilmiş hâlde onun bedeninde mahsur kalmışken hislerini algılamaya çalıştım. Sıcaklık sardı ruhumu, alev alev yanan bir histi bu. Tanıdık, aşina bir his. Benim ona her baktığımda içimde beliren bir his.

Elini ileri uzattı ama birden durdu. Bana neredeyse dokunacağını fark etmek kalbimin bir balon gibi patlamasına sebep olmuştu. Uyuyordum, kirpiklerim gözlerimi örtmüştü ve bu manzarayı görememiştim. O zamanlar bunun yaşandığını asla bilememiştim.

Havada kalan elinin parmaklarını büküp bir yumruk yaptı ve kolunu aniden geri çekti. Bilgisayarı apar topar eline alıp odayı terk etti.

Girdap beni yutarken yine bambaşka yerlere savruldum. Görüntü değişti, Jay yine annesinin yanındaydı.

"Güzel ve Çirkin'i seviyor," dedi annesine ve devamını söylemeye utanıyor gibi elini ensesine götürüp ovaladı. "Ve... Bugün bana kahkaha attı."

Kadın sırıtmaya başlamıştı. "Bu harika bir gelişme," dedi neşeyle ve ellerini birbirine vurdu. "Söyle bakalım, onu nasıl güldürdün?"

Jay omuz silkti. "Ona kardeşimin küçük sarı bir şeytan olduğunu söyledim."

Kadının kahkahası benim mi içimi ısıttı yoksa Jay'in mi, ayrım yapamadım. Kaşları havaya kalkmıştı. "Şu an kapıda bizi dinleyen küçük sarı şeytanı mı diyorsun?"

Jay'in gözleri büyüdü ve kapıya baktı. O sırada odasını daha net görebilmiştim. Çift kişilik bir yatağı, düzenli bir çalışma masası ve yer yer hançerlerin asılı olduğu duvarları vardı. Uzun adımlarla yürüyüp kapıyı açtı ve başını eğerek kafası gövdesine denk gelen sarı saçlı kıza baktı.

Laura.

Kedi gözleri o zamanlar daha yuvarlıktı. Yakalanmanın verdiği utançla tombul yanakları kızarmıştı ya da... Öfkeden. "Ben şeytan değilim!" diyerek Jay'in dizine bir tane tekme savurdu. Bacakları kısaydı, vuruşu Jay'in bedeninde yankı bile bulmadı. Onun bedeninde olduğum için net bir şekilde hissedebiliyordum.

"Sana kapımı dinleme diye kaç kere söyledim!" dedi Jay sahte bir kızgınlıkla.

Laura koşarak içeri girip annesinin bacaklarına dolandı. "Bana bağırıyor, anne."

Kadının eğlendiği gözlerinden belliydi. O da sahte bir kızgınlıkla Jay'e kaşlarını kaldırdı. "Jay! Sana kardeşine bağırman hakkında ne demiştim?"

"Jay beni sevmiyor," dedi Laura ağlamaklı bir sesle. Yüzünü kaldırıp annesine baktığında o sesi bilerek yaptığını anladım zira gözlerinde tek bir yaş yoktu. "Arkadaşlarıyla buluştuğunda beni götürmüyor.

"Arkadaşlarımla buluşmuyorum," dedi Jay içeri girip kapıyı kapatarak. "Talim alanına gidiyorum. Bıçaklarla oynamaya bu kadar heveslenme."

Laura yüzünü buruşturdu. "Bıçaklarla oynamak istemiyorum." Sonra yüzünde bir sırıtış belirdi, yalandan yaptığı ağlamaklı ifadesi kaybolmuştu. Jay'in dediği gibi küçük sarı bir şeytandı. "Hep beraber uçurtma uçuramaz mıyız?"

Jay homurdanır gibi nefesini verdi. "Uçurtma için büyüdün, Laura. Seneye eğitime başlayacaksın, farkında mısın?"

Laura sızlanmaya başlayarak ayağını yere vuruyordu. "Ben eğitim almak istemiyorum. Avcı olmayacağım. Lütfen anne!"

"Avcı olmasan bile kendini korumayı öğrenmen gerek, benim küçük meleğim."

"Abim bana melek değil, şeytan diyor."

Jane Sullivan ikaz eder gibi kaşlarını kaldırarak Jay'e baktı. "Jay şeytanın da bir melek olduğunu biliyor. Aslında sana melek demek istiyor, öyle değil mi?"

Jay annesine yardım dilenen gözlerle bakıyordu. Sonra pes ederek omuzlarını düşürdü. "Evet, Laura, sen bir meleksin."

Laura sırıttığında dişlerinin tamamı göründü. Sonra zıplayarak ellerini birbirine vurdu ve alelacele parmak uçlarında kapıya doğru yürüdü. "O zaman bana yeni bir uçurtma yap. Melek kanatlarına benzesin!"

Jay'in omuzları iyice düştü, annesi gülerek kendisini izliyordu. "Tamam," dedi kardeşine boyun eğerek. Ona olan sevgisini derinden hissediyordum. "Tamam, seni baş belası."

Onların mutluluğuyla ben de huzur bulsam da Jay'in derinlerde gömülü iç sıkıntısını da hissedebiliyordum. Benim gönlümü kazanmaya başlıyor olabilirdi ama o da bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu.

Zamanın bize göstereceği şeyin trajedi olacağını biliyordu.

BÖLÜM 21: İLK AŞK

♪ *Eurielle "City Of The Dead"* ♪

Yedi Yıl Önce

Annabelle günlerin hızlı mı yoksa yavaş mı geçtiğinden emin olamıyordu.

Bazı günler asırlar kadar uzundu çünkü Jay yanına gelmiyordu. Hızlı geçen zamanlar ise onunla beraber olduğu vakitlerdi. Film izliyorlar, sohbet ediyorlar ve müzik dinliyorlardı.

Aralarındaki mesafe hâlâ aynıydı. Annabelle genelde suskun olan taraftı, sadece onu gözlemliyordu fakat artık ona karşı daha rahat, daha uyumluydu. Yalnızlığını biriyle paylaşmak iyi geliyordu.

Bu kişi kendisine ihanet eden arkadaşı olsa bile...

Rüyalarında sık sık o günü görüyor, uyandığında ise nerede olduğunun tekrar farkına varıyordu. O zamanlar da Jay'den yine ölesiye nefret ediyordu ama sonra... Jay birden elinde güzel atıştırmalıklarla, bilgisayarıyla ya da Annabelle'in bedenine uygun kıyafetlerle çıkageliyordu ve kalbini bir şekilde yumuşatmayı başarıyordu.

İkisi de o günü konuşmaktan itinayla kaçınıyordu. Sanki ihanet dile gelirse aralarındaki engel fiziksel bir boyut alabilecek gibiydi ve ikisi de bunu istemiyordu. Tek bir sıkıntı vardı ki... Annabelle onun amacını anlayamıyordu.

Görevi bitmiş olmalıydı; Annabelle'i ifşa etmişti ve artık yoluna bakabilirdi. Fakat Jay sık sık gelmeye devam ediyor, kendisiyle zaman geçiriyordu. Ona talim alanında yaşadıklarını bile anlatmaya başlamıştı.

"Bıçak kullanmakta iyi misin?" diye sordu bir gün ona Annabelle. Bu fikir nedense kendisini heyecanlandırmıştı. O da böyle eğitim alsa güzel dövüşebilir, bıçak kullanabilir ya da hızlı koşabilir miydi?

Jay omuz silkti. "Sayılır. Asıl iyi olduğum konular, koku alma ve işitme. Bir de hızlıyım, bu da fazlasıyla avantaj sağlıyor."

"Arkadaşların var mı?" diye sordu ardından. Bu da merak ettiği bir diğer konuydu.

Jay duraksadı. O kadar uzun süre cevap vermedi ki Anna onun yalnız olduğunu düşündü. Hiç arkadaşı...

"Var," dedi bocalar gibi kendinden emin çıkmayan bir sesle. "Bilmiyorum. Yani sanırım arkadaşlarım var."

Annabelle merakla kaşlarını kaldırdı. "Biriyle ya arkadaşsındır ya da değilsindir. İsimleri ne?"

Jay çok zor bir soruyu cevaplıyor gibi zorlanıyordu. "Kaleb ve Dean," dedi hızla. "Birisi birliğimizdeki en güçlü çaylaklardan, diğeri ise babamın adamlarından birinin oğlu."

"Peki, onlarla neler yaparsın?" diye sordu Annabelle omuz silkerek. "Yani... Eğlenmek için?"

Jay'in kafası karışmış gibiydi, kaşlarının ortasında bir çizgi belirmişti. "Biz... Antrenman yaparız."

Annabelle dudaklarını büktü. "Başka? Futbol, sinema, film izleme... Öyle şeyler yok mu?"

"Biz sadece... antrenman yaparız." Sesi durgun çıkmıştı.

Annabelle o an, Jay'in kendisi gibi bir çocuk olmadığını iyice anladı. O ve arkadaşım dediği kişilerin hayatı tek bir görevden ibaretti: *Avlanmak.*

Jay sessizliği bozduğunda düşüncelerinden sıyrılıp tekrar ona odaklandı. "Arkadaşlık bu değil, öyle değil mi?"

Annabelle başını iki yana salladı. "Arkadaşlık *paylaşım* demektir. Birbirleriyle sırlarını, neşelerini, üzüntülerini ve zamanlarını paylaşırlar." Konuştukça kendisi de bir farkındalık yaşadı ve üzerine ağırlık çöktü. "Böyle düşününce, galiba benim de hiç gerçek arkadaşım yok."

Jay'in kaşları havalanmıştı. "Okuldaki o kız... İçecek aldığın?"

"Brook," dedi Anna içindeki bir sızıyla. Onu bir daha göremeyeceğini hissediyordu. "Ailem hiç kimseye güvenmemem için beni çok tembihledi. Onunla her şeyi paylaştığımı söyleyemem. Ben onun sevdiği içeceği biliyorum, o benimkini bilmiyor çünkü söylemedim. Her bir detayımı saklamam gerektiğini hissediyordum. Gerçekten *kim* olduğumu bilen kimse yok..."

Birden Jay'i izlerken dalgınlaştı.

"Ne?" dedi Jay kendisine öyle dikkatle baktığını gördüğünde.

"Sen hariç."

Jay duyduğu şeyle donup kalmıştı. Yatakta oturuyor olmasa, Annabelle onun birkaç adım gerileyeceğini düşündü. Bu cümle onu gafil avlamıştı.

"Sen benim kim olduğumu biliyorsun. Neleri sevdiğimi, neler yapabileceğimi ve ne olduğumu... *Biliyorsun*," dedi Annabelle. Devam edip etmemeyi düşündü ama kelimelerin ağzından çıkmasına engel olamadı. "Ailem dışında beni bu dünyada en çok tanıyan kişi sensin."

Jay'e vursaydı belki sözlerinden daha az sarsılmasına neden olurdu. Pencereden vuran ışıkla gözleri parlarken duygularını ele veriyordu. Sonra

dudağının bir köşesi kıvrıldı ve gözlerini yatağa çevirdi. Utanmış mıydı? *İşte şimdi yine Jaden gibi görünüyordu.*

"Galiba benim de... İlk gerçek arkadaşım sensin."

Annabelle'in duyduğu şeyle beraber kalbi küçük darbeler atarak göğüs kafesini dürttü. "Birbirimizin ilk gerçek arkadaşı olduk," dedi hafif bir gülümsemeyle. *Ve ilk gerçek arkadaşı ona ihanet etmişti.*

Dile gelmeyen bu cümle ikisi arasında yankılandı. Birbirlerine bakışları sanki acı veriyor gibiydi, bu yüzden gözlerini kaçırdılar. Annabelle ortamın yine gerilmesini istemediği için ona başka bir soru yöneltti. "Peki ya sen hiç... *Kurda* dönüştün mü?"

Jay omuz silkti. "Evet."

Annabelle hem etkilenmişti hem de merakı iyice kabarmıştı. "Tüylerin ne renk?"

Jay'in dişleri göründü, neredeyse sırıtıyordu. "Siyah. En sevdiğim renk."

Jay hep siyah giyiniyordu, o yüzden bu bilgi Anna'yı şaşırtmadı. "Ben de siyah severim," dedi ona katılarak.

Jay sanki bu bilgi onu şaşırtmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Okuldayken hep renkli giyiniyordun?" Bu doğruydu çünkü prenseslerin elbiseleri renkli olurdu. Sarı, buz mavisi veya pembe.

"Siyahı seviyorum çünkü babam bir kere benim için dönüştü. Devasaydı ve onun da tüyleri... siyahtı." Etkilendiği ve babasına hayranlık duyduğu değişen bakışlarından ve sesinden belli oluyordu.

"Siyah, kurtlar arasında yaygın bir renk," dedi Jay. "İlk avcı Lycan da siyahmış."

Annabelle, Asteria'nın babası Lycan'ı ailesinden duymuştu. Anlattıkları hâlâ ona bir masal gibi geliyordu, sanki birinin uydurduğu olaylar silsilesiydi. "Peki ya siz, Lycan'ın soyundan mı geliyorsunuz? Baban nasıl Lider oldu?"

Jay olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır, Lycan'ın tek çocuğu Asteria'ydı."

Ah... Bu masal değil, gerçekti ve o kadar trajik bir olaydı ki Annabelle kurban edilmiş bir bebeğin ruhuna sahip olduğunu düşündükçe ürperiyordu.

"Radolf Sullivan, Lycan'ın en güvenilir adamı ve yardımcısıydı. Lycan öldüğünde ise avcıların liderliğini o devraldı. O zamandan beri Sullivanlar hep başta, arada sırada koltuğu devralmaya çalışanlar olmuş ama bir şekilde önlerine geçilmiş. Babamdan önceki Lider de büyükbabamdı."

"Sonraki Lider de sensin?.." Bunu bir çıkarım gibi söylemişti ama aslında bir soruydu.

Jay başıyla onayladı.

"Peki ya sen olmasaydın Lider kim olacaktı?"

Jay sanki bu soruyu hiç düşünmemiş gibi afalladı. O Lider olmak için doğmuştu ve aksini düşünmesi hiçbir zaman mümkün olmamış gibiydi. Sonunda, "Laura," dedi verdiği cevaba burun kırıştırarak. "Ondan Lider olur muydu, pek emin değilim. O kabul etmezse hak amcalarıma geçer."

Annabelle anladığını belirtircesine baktı ona.

"Pek ya sen hiç... Dönüştün mü?"

Jay'in sorusunu duyunca omuz silkti. "Hayır. Dönüşebilecek miyim, ondan bile emin değilim. Ailem ne tür güçlere sahip olduğumu bilemediklerini çünkü daha önce hiç benim gibi birinin olmadığını söyledi."

Jay dudaklarını bastırıp başını aşağı yukarı salladı. Zaten başına gelen her şeyin sebebi de bu değil miydi? *Dünyada tek olması.*

"Antrenmana gitmem gerekiyor," dedi Jay ayağa kalkıp gerinerek. "Daha sonra tekrar gelirim."

Annabelle onun kapıdan çıkıp gitmesini izlerken tekrar geleceği anı sabırsızlıkla beklediğini fark etti. Esaretinin katlanılabilir olmasını sağlayanın, bu esarete sebep olan kişi olması ne acıydı.

Jay günlerce gelmedi.

İşte asırlar gibi geçen günler onlardı. Annabelle sadece uyumakla zaman geçirmiş, kendisine gelen yemeklerden yemeye çalışmıştı. Kilo verdiğini fark edebiliyordu, sadece Jay'in getirdiği şeyler ona tat veriyordu.

Sonra Jay yine çıkageldi. Pencereden vuran gün ışığı gibiydi; içeri sızan temiz hava ve kulaklara dolan tatlı kuş sesleri.

Annabelle onun tekrar ortadan kaybolasını istemediği için zor sorular sormamaya çalıştı. Müzik dinlediler, Jay ona getirdiği çikolatalardan verdi ve kardeşinin yaptığı yaramazlıkları anlattı. Sonraki birkaç gün daha geldi ve o zamanlardan birinde Annabelle yine dayanamadı. Film izledikleri bir gün başını çevirerek ona baktı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu pişman olacağını bilerek. Ne olursa olsun artık daha fazla üç maymunu oynamaya devam edemezdi. *Bu sözü de annesinden öğrenmişti.* "Bana acıyor musun?"

Jay'in yüzü kendisine çevrildiğinde ela gözleri hafifçe irileşmişti. Sanki Annabelle dünya üzerindeki en saçma sonuca ulaşmış gibi bakıyordu. "Acımak mı?"

"Ya neden?" dedi Annabelle. "Başka ne sebebi olabilir ki? Öleceğini bildiğin bir kızla neden zaman geçiriyorsun?"

Ölüm kelimesini duyduğunda Jay taş kesildi.

"Tetrad Günü... Öleceğimi biliyorsun."

Jay gözlerini bilgisayar ekranına çevirdi ama Annabelle onun filmi görmediğini biliyordu. "Ölmeni istemiyorum."

"Baban istiyor."

Jay başını çevirip ona baktı.

"Baban istiyor ve sen de ona bunun için yardım ettin." Annabelle onu suçlamaktan çok ne düşündüğünü merak ediyordu. "Neden şimdi böyle davranıyorsun? *Arkadaşlığımızı* devam ettirmek içini mi rahatlatıyor?"

Annabelle ilk defa onunla bu konuyu açık açık konuşuyordu. Jay'in gerildiğinde kaçtığı gibi yine kaçacağını düşündü, asla konuşmayacağını. Fakat öyle olmadı.

Dudaklarını yavaşça aralarken söyleyeceklerini iyice kafasının içinde değerlendirdiği belliydi.

"Bilmiyorum." Duraksadı, iyice düşündü ve tekrar devam etti. "Amacım bir arkadaş bulmak değil, seninle tanışana kadar arkadaşlık kavramını bilmiyordum bile. Sadece... Seni görmek istiyorum. Sürekli seni görmek istiyorum. Seni düşünüyorum. Uyanıyorum aklıma sen geliyorsun. Gözlerimi kapatmadan önce yine sen, antrenmanda bile sen... Kafamın içinde hep sen varsın. *Neden bilmiyorum.*"

Annabelle ne hissedeceğini ya da ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Kalbim hızlı çarpıyor," dedi Jay birden. Kendisi de bir anlam arıyor, tanımını bilmediği hisleri anlatmaya çalışıyordu. "Seni göründüğümde, konuştuğumda ya da..." Başını eğip yine yatağa baktı, yanakları kızarmıştı. *Evet, evet, kesinlikle yanakları kızarmıştı.* "Sen gülünce. Gözlerin zaten kısık ve gülünce daha çok kısılıyor. Bu çok... *Güzel.*"

Annabelle'in yine izlediği filmler aklına gelmişti. *Aşk.* Acaba bu hisler aşk olabilir miydi? Onlar çocuklardı ama bu şeyleri hissedebilirler miydi? Kendisi de onunla aynı duyguları paylaşıyordu ve anlamını asla bilemiyordu. Belki biraz daha büyüseler... O zaman tekrar karşılaşsalar... Buna bir anlam verebilirdi.

"Annem gözlerimin babama benzediğini söyler," dedi kendisi de utanarak fakat onun aksine Annabelle gözlerini yatağa dikmemişti, direkt ona bakıyordu. "Ve teşekkür ederim. Gülümsememi *güzel* bulduğun için."

Babası kendisine hep dünyanın en güzel kızı olduğunu söylerdi ama Annabelle bundan emin olamazdı. Fakat şimdi Tanrı'nın güzellik lütfuna

sonuna kadar sahip olan bu çocuk, ona gülüşünün güzel olduğunu söylüyordu.

Jay biraz daha konuşursa daha çok utanacağını anlamış olacak ki konuyu uzatmadı. Aksine bakışları yüzüne çevrildiğinde gözlerinde başka bir merak vardı.

"Arkadaşlığın kuralı her şeyi paylaşmaktır dedin. Neleri sevdiğini benimle paylaştın fakat... Nelerden korktuğunu bilmiyorum."

Annabelle onun kendisi hakkında daha fazla şeyi merak etmesine sevinmişti. İçinde utanç verici bir kıpırtı vardı. Kaçırılmıştı, ailesinden uzaktaydı ve bu neşeli kıpırtı ona yanlış geliyordu ama elinde değildi.

"Sadece bilinmeyenden korkuyorum." Her zaman peşindeki tehlikelerden, geleceğinden ya da ne tür güçlere sahip olduğundan korkmuştu ve bunların hepsi bilinmeyendi. "Peki ya sen?"

Jay soruyu uzun uzun düşündü. Cevap vermeye karar verdiğinde ise derin bir nefes aldı ve konuştuğunda sesi kısılmıştı. "Annemi kaybetmekten."

İkisi de sessizce birbirlerine baktı. Annabelle maalesef ki onun babasını görmüştü. Gaddar, sert ve korkusuz bir adamdı. Fakat annesi... *O nasıl bir kadındı acaba?*

"Senin burada olmandan o da hoşlanmıyor," dedi Jay.

Annabelle birden üzerindeki ölü toprağın silkelendiğini hissetti. Bakışları canlanmış, teni karıncalanmaya başlamıştı. "Öyleyse bırakın beni."

Jay irkildi.

"Bırakın beni gideyim."

Odadaki sessizlik bu sefer ölüm gibiydi. Derin, kasvetli ve soğuk.

Jay birden ayağa kalktı. "Bu imkânsız," dedi itiraz ederek. Bunu Annabelle'den çok kendisine söylüyor gibiydi. "Babam her tedbiri aldı, buradan ayrılman mümkün değil."

Annabelle dizlerinin üzerinde sürünerek yatağın kenarına kadar geldi. "Öyleyse aileme haber verin. Ya da bana bir telefon verebilirsen onlarla konuş..."

"Hayır!" Jay'in aniden yükselen sesi hayal kırıklığı oluşturdu. Bunun farkında varınca yumruklarını sıktı, kendisiyle cebelleşiyordu. "Onlara yerini söylesek bile babamın karşısında durabilecek güçleri yok. Bu sadece onların ölümüne yol açar. Bunu mu istiyorsun?"

Annabelle korkuyla büzüldü. Tekrar geriye doğru kayarak sırtını duvara yasladı ve dizlerini kendisine çekti. İstemsizce akmaya başlayan gözyaşlarına engel olamamıştı.

Jay öne doğru bir adım atacak oldu ama sanki bir duvara çarpmış gibi tekrar durdu. Ağzı aralandı, bir şeyler söyleyip kendisini rahatlatmak istiyor gibiydi ama ne dile getirirse getirsin hiçbir söz işe yaramayacaktı. Annabelle çoktan kabuğuna çekilmiş, dehşet içinde ailesinin ölebileceği düşüncesiyle yüzleşmişti.

Jay yumruklarını iyice sıkıp arkasını döndü ve odadan çıkıp gitti.

Bir daha da geri gelmedi.

Karanlıktı.

Çok karanlık.

Gözlerinin önünü kapatan şey korku muydu, dehşet mi yoksa bir kâbus mu?

Hayır, hiçbiri değil. Bu gerçeğin ta kendisiydi.

Bir gün odasına gelen adamlar onu ayağa kaldırmış, zaten iple bağlı olan bileklerine bir de zincir dolamışlardı. Güçlerini zapt eden bu ipe bile güvenmiyorlardı, fiziksel bir güç sergilemesini dahi istemiyorlardı. Sanki on bir yaşındaki bir kızın kas gücü ne kadar doğaüstü olursa olsun kendilerine yetebilirmiş gibi...

Ardından gözlerini bağlamışlar ve onu bilinmeye doğru götürmüşlerdi. Çırpındı, ayak diredi ama bağlar yüzünden çaresiz bir çocuktan fazlası değildi. Kulaklarını dört açarak bir şeyler duymak istiyor, ağlamalarının arasında yardım çığlıkları atıyordu. Boş bir odada olduğunu biliyordu; sesi duvarlarda yankılanıyor, çığlıklarını sadece kendisi duyuyordu.

Sonunda bir ses işitti; sert ve sanki duvarlara güçlü bir darbe gibi inen bir sesti. "Bu odaya kimsenin girmesine izin vermeyin." Ardından ayak sesleri duyuldu, odada kendisi dışında birinin varlığı daha belirdi ve gözlerindeki bağ birden çözüldü.

Kirpiklerini kırpıştırarak bulanık görüntünün gitmesini sağlamaya çalışırken karşısındaki kişi de sabırla onun kendisine gelmesini bekliyordu. Sonra görüntü netleşti ve dikkatini çeken ilk şey su yeşili gözler oldu.

"Tekrar merhaba," dedi Jay'in babası. Üzerine yine bir takım elbise giymiş, saçları muntazam bir düzenle geriye taranmıştı.

Annabelle gerilemek isterken ayakları kayan zeminde çaresizce çırpınmıştı. Odaya bakınıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Küçük, kirli, tozlu ve bomboş bir odadaydı. Burası bir ev bile olmayabilirdi, daha çok odunluk gibi görünüyordu. Pencereleri bile yoktu, iki tane küçük havalandırma boşluğu vardı sadece. Işık ise tepeden sarkan kirli bir ampulden yayılıyordu.

"Neredeyim?" diye sordu cılız bir sesle.

Adam tek dizini kırarak yere çökmüştü. Delici bakışları kendisinin üzerindeyken dudaklarını bastırıp usulca bir nefes çekti. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan... Yılın hangi zamanında olduğumuz."

Annabelle'in korkuyla çarpan kalbi gerçeği bildiğini belli etti ama adam yine de dile getirmekten geri durmadı.

"Tetrad yaklaşıyor, Asteria."

Dehşet korkunç bir ejderha gibi başını kaldırmış, Annabelle'e alev püskürtmeye hazırlanıyordu. Kül olup savrulmasına ve tamamen yok olmasına az kalmıştı. Ağlamamaya çalıştı, güçsüz görünmek istemiyordu ama titreyen dudaklarına engel olamadı.

Tetrad, *bilinmeyendi.* Nasıl gerçekleşeceğine dair bir fikri yoktu, tek bilinen kısım ölümüyle sonlanacak olmasıydı.

Adam başını yana yatırıp onu incelerken yüzünde hiçbir duygunun izi yoktu. "İşlerin bu şekilde olmasını ben de istemezdim, Asteria," dedi ve derin bir iç çekti. "Fakat sen bize lazımsın."

Annabelle başını kendine doğru çektiği dizlerine gömdü.

"Korkma," dedi adam, sesi kibardı fakat şefkatten eser yoktu. "Acı çekmeni istemiyorum. Her şey çok kolay son bulacak."

Annabelle onun sözleriyle boğuluyor gibi hissetti. Bunu gerçekten bir iş gibi görüyor, bir kızın can vermesini kolay bir son olarak dile getiriyordu. "Ölmek istemiyorum." Yüzünü gömdüğü dizlerinin arasından sesi boğuk çıkmıştı.

Sessizlik uzayınca başını kaldırıp baktı ve adamın düşünceli gözlerle kendisini izlediğini gördü. "Bir gün herkes ölecek. Önemli olan, ne şekilde olduğu. Büyük, yüce bir amaç için ölmek onur vericidir. Ben de kendim için böyle bir sonu kabullenebilirim."

"Kurban edilmek onur verici bir şey değil!" Annabelle'in sesi çok yüksek değildi ama oda o kadar boştu ki her bir köşede yankılanmıştı.

Kör ışığa rağmen adamın sapsarı parlamaya başlayan gözleri dikkat çekiciydi. Annabelle nefesi tuttu, kurt gözleriydi bunlar.

"Kurban edilmek yerine kendini feda etmeye ne dersin?"

Annabelle ağzını bile açamadı.

"Sana zor kullanmayı ben de istemiyorum. Eğer gönüllü olursan bu işi daha görkemli bir hâle getirebiliriz. İsmin asırlar boyunca, bir ırkı kurtaran kahraman olarak anılır. Adını tarihe bu şekilde yazdırabilirsin."

Annabelle kuruyan boğazıyla konuşurken sesi çatallandı. "Ben sadece on bir yaşındayım."

Bu gerçek, karşısındaki adamı yumuşatmaya yetmedi. Kararlı bakışları yolundan dönmeyeceğini belli ediyordu. "Bu kadar büyük bir gücün," dedi ayağa kalkarak. "Bu küçük bedende olması benim tercihim değil. Sana bu kaderi tarih biçti, kızım. *Ben değil.*"

Bu kirli odaya yakışmıyor, ihtişamı içeri sığmıyordu. O da kendisine yakışanı yaptı ve uzun adımlarla kapıdan çıkıp gitti. Annabelle'i ise tıpkı unutulmuş bu oda gibi bir başına bıraktı.

O gittiği an Anna ağlamaya başladı. Gözyaşları sicim gibi dökülüyordu, titremesi şiddetli bir hâl almıştı. Cenin pozisyonunda uzandığında ne kadar süre geçti bilmiyordu ama bir ara uyumuş olmalıydı. Duyduğu tıkırtılarla gözlerini açtığında tekrar nerede olduğuna bakmak zorunda kaldı ve yaşlar gözlerine anında hücum etti. Doğrulup kocaman bakışlarını odada dolaştırarak sesin kaynağını görmeye çalıştı.

Köşede bir delik vardı ve oradan uzanan kuyruğu son anda görebilmişti.

Çığlık atarak ayağa fırladı. O taraftan olabildiğince kaçmaya çalıştı, ayakları kendisini taşıyamayınca da duvarın dibinde yere yığıldı. Sırtını duvara yaslayıp nefes nefese o deliğe bakarken göğsü yükselip alçalıyordu.

Tıkırtıların sebebi bir *fareydi.*

Annabelle, "Anne," diyerek acıyla inledi. "Baba. Lütfen beni kurtarın." Bağlı ellerini kalbine koyup rahatlamasına yardımcı olurmuş gibi göğsünü ovaladı.

Ağladı, ağladı ve ağladı. Yapabileceği tek şey buydu. Ne sesini duyan biri vardı ne de kendisini gören... Uykuya ağlayarak daldı, ağlayarak uyandı ve fareler zaman geçtikçe çoğaldı. Ayaklarındaki pembe ayakkabılar ve bileğindeki renkli bileklik, tek manzarasıydı. Fareleri görmemek için sürekli bunları izledi ve zamanın geçmesini bekledi. Geçen zaman onu nereye götürüyordu bilmiyordu ama burası dışında her şeye razıydı artık.

Bir süreden sonra odanın kapısı açıldı, o kadar hazırlıksız yakalandı ki sıçrayarak iyice duvara yapıştı. Yüzünü dizlerinin ardına saklamıştı, göz ucuyla gelene bakıyordu.

Jay.

Odaya girdiğinde adımları aniden durdu ve etrafa bakındı. Gözleri Annabelle'i bulduğunda anlık bir duraksama yaşadı.

Annabelle kabaran kalbini durduramadı, dehşet sisi dağılmıştı. Jay'in çatık kaşlarının eşlik ettiği gözleri üzerinde donmuş, bedeni asla hareket etmeyecekmiş gibi kıpırtısız kalmıştı. Sonra biri ona arkadan vurmuş gibi öne yalpaladı ve adımlarını hızlandırarak Annabelle'in yanına geldi.

Her zaman üzerinde olan o soğukkanlı tavrı yoktu, telaşlı görünüyordu. Dağınık saçlarının bir kısmı alnına dökülüyordu. Üzerinde siyah tişört ve pantolon vardı, genelde antrenmana yetişeceği zamanlar giyerdi bunları. *Av kıyafetiydi.*

"İyi misin?" Soruyu sorarken bile çekinmişti çünkü Annabelle'in iyi olmadığını görüyordu. *Değildi. Hem de hiç iyi değildi.* "Şşş, sakin ol. Buradayım. Tamam, ben buradayım."

Annabelle ağlamaya devam ederken burnunu çekti. Jay, iyice kendisine yaklaşmıştı. Gözleri babasının gözlerinden daha parlak, daha can alıcıydı.

"Bana nelerden korktuğumu sormuştun ya," dedi Annabelle güçlükle konuşarak. Kuruyan boğazını yutkunup rahatlatmaya ve sesini daha anlaşılır tutmaya çalıştı. "Onlardan korkuyormuşum." Çenesiyle odanın diğer köşesindeki deliği gösterdiğinde bir tane fare orada dolanıyordu.

Jay başını hızla çevirip fareye baktı. Vakit kaybetmeden ayağa kalkarak onu kovaladı ve deliğine kaçmasını sağladı. "Sikeyim," dedi etrafa bakınarak. "Burayı kapatacak bir şey getireceğim."

Annabelle burnunu çekmeyle baş edemiyordu, üzerindeki kazağın koluna sildi. İçinde bulunduğu pislikten daha kötüsü olamazdı. Yine de Jay tekrar kendisine yaklaşıp önünde diz çöktüğünde hâlinden utandı. Jay'in ise onun pislik içinde olması umurumda değildi; gözleri yüzünü tarıyor, bakışları durulmayan dalgaları anımsatıyordu. Annabelle ise o dalgaların arasında çırpınıyordu.

"Korkma," dedi Jay bir fısıltıyla.

Annabelle başını iki yana sallarken gözleri dolu doluydu. "Korkuyorum," dedi gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarının arasından. "*Ölmekten korkuyorum.* Meğer korktuğum ne çok şey varmış."

Jay'in yüz ifadesindeki dalgalanışı saniye saniye izledi. Önce dişlerini sıktı, gözlerini yumdu ve başını eğerek bunca zamandır içinde tutuyormuş gibi nefesini gürültüyle verdi. Bakışları tekrar Annabelle'in gözlerine iliştiğinde, ela renklerin arasına binbir çeşit duygu saklanmıştı.

"Ölmeyeceksin," diyerek fısıldadı. O fısıldama, bağırmasından daha etkiliydi. Kemikleri titreten, Annabelle'in sanki büyü gücü gibi damarlarında dolaşıp kan akışını hızlandıran bir sesti. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Son cümle geriye dönük bir anının zihnine dolmasına neden oldu. İki gaspçıdan kurtardığı Jaden'a söylediği ilk cümleydi bu. Şimdi ise roller değişmişti. Bir yanı hâlâ dehşet içindeydi, diğer yanı ise karşısındaki genç adamın söylediği şeye güvenmek istiyordu. Bu sözlere tutunmak istiyordu.

Jay'in bakışları ıstırabını gözler önüne serdi, duygularını saklamayı bu sefer gerek görmemişti. "Özür dilerim." Başını yere eğip iki yana salladı. Dudaklarının arasından beceriksizce çıkan kelimelerle konuşmaya devam etti. "Sana bunu yaptığım için *özür dilerim.*"

Annabelle donup kalmıştı. Onun pişman olabileceğini düşündüğü günler olmuştu ama bu şekilde bir yakarışı göreceği aklına gelmezdi. Ona karşılık vermemeyi düşündü fakat havaya kalkan elleri çoktan onun yanağına usulca dokunmuştu.

Jay taş kesilirken başını kaldırıp ona baktı. Annabelle kendisine ihanet eden ellerinden hesap sormadı, aksine onlara uydu çünkü hisleri mantığının önündeydi. "Seni affediyorum," dedi kısık bir sesle. Bir tane gözyaşı dudaklarını ıslattı. Başını aşağı yukarı sallayıp söylediği şeyi tekrarladı. "*Seni affediyorum.*"

Bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Onu ailesinden koparmalarına izin vermişti. Onu öldürmek için kaçırmalarına izin vermişti. Ama Annabelle onu anlıyordu... *Onu anlamak istiyordu.* Babasının ona söylediği şeyi yapmak isteyen, doğru olduğunu düşündüğün şeyi gerçekleştiren bir çocuktu o. Annabelle'in bilmediği bir dünyada doğmuştu, hayal bile edemeyeceği bir hayat yaşıyordu. Kurallarla ve savaşla dolu bir hayat.

Ve...

Annabelle her zaman gerçek bir arkadaşı olmasının nasıl olacağını düşünürdü. Kendisinin ne olduğunu bilen, her şeyiyle tanıyan birinin olmasını dilediği çok fazla gün olmuştu. Belki de kötü şartlar altında olsa da dileği gerçekleşmişti. *Jay, onun dileği olabilirdi.*

Elini kaldırıp Annabelle'in bağlı bileklerini tuttu, yanağındaki elini dudaklarına doğru götürüp yumuşak bir öpücük bıraktı. Annabelle onun dudaklarını hissettiği avucuna vücudundaki tüm kanın toplandığını hissetti, tüm duyguları orada birikmişti.

İşte bu, arkadaşlığın gölgesinde kalan *aşktı.* Çocukluk aşkı dedikleri şey bu olabilirdi. Masum olması gereken bu duygu, masum bir hayatın içinde yaşamayan çocukların kalbine düşmüştü.

Jay öne doğru eğilip dudaklarını bu sefer kulağına yaklaştırdı. "Doğru anı kollamayız," dedi kısık bir sesle. "Zincir kalsın ama ipi gevşeteceğim. Sakın bileğinden çıkarma. Güç kullanma ya da kaçmaya çalışma. Sadece beni bekle."

Annabelle sözlerine şaşırarak geri çekildi. *Onu çözecek miydi?*

"Seni duymuş olabilirler," dedi dehşet içinde kapıya bakarak.

Jay sözlerine odaklanması için elini yüzüne koyup tekrar kendine çevirdi. "Annem burada. İçeri girmemi o sağladı, şu an kimse bizi dinlemiyor.

Ama... kaçmana asla izin vermezler. Uzaklaşamazsın. O yüzden, sadece beni bekle. Tamam mı?"

Annabelle ne tepki vereceğini bilemediği için sessiz kaldı ve başını olumlu anlamda sallamakla yetindi.

"Yarın Tetrad," dedi Jay. "Etraf çok kalabalık ve karışık olacak. İşte o zaman geleceğim."

Annabelle'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi, yarın onun için korkunç bir gündü. "Korkuyorum," dedi fısıltılı bir sesle. "Çok korkuyorum."

Jay dışarıda bir ses duymuş olacak ki telaşlı görünüyordu. "Korkma," dedi fısıldayarak. "Ben *seninleyim.*" Ardından ayağa kalkıp hızla kapıya yöneldi. Tam çıkacaktı ki durdu ve bocaladığını belli edercesine konuşmakta tereddüt etti. "Ayrıca ağlama," dedi omzunun üzerinden bakarak, suratı asılmıştı. "Çok çirkin görünüyorsun."

Ve çıkıp gitti.

Annabelle burnunu çekerken ne kadar çirkin göründüğünü düşünerek zamanını geçirdi. Aklını bu denli saçma bir cümleye verdiği için neredeyse Jay'e gülecekti, dikkatini tamamen dağıtmıştı. Sonra gerçekler tekrar saçma şeylerin ötesine geçiyordu.

Ben seninleyim. Ben seninleyim. Ben seninleyim. Annabelle sürekli bu kelimeleri tekrarladı. Kendisini boş ve kirli odada yalnız bırakmasa da sözleri onu teskin etti.

Jay onunlaydı.

Annabelle yalnız değildi.

Zamanın geçtiğini sadece havalandırma boşluklarından sızan ışıktan anlıyordu. Dışarıda neler oluyordu bilmiyordu ama gündüz vakti kuş seslerinden başka bir şey işitmemişti. Kimse de gelmemişti, sadece dün Jay gittikten sonra bir adam içeri girmiş ve fare deliğini bir kartonla kapatmıştı.

Bunu Jay'in yaptırdığını bildiği için Annabelle'in buz tutan içi ısınmanın bir yolunu bulmuştu. Fareler olmadığı için daha rahat uyumuştu ve kendini biraz olsun dinlenmiş hissediyordu.

Sürekli bilekliğine ve ayakkabılarına bakıyor, anne ve babasının varlığına tutunuyordu. Bazense... Avucunu açıyor ve Jay'in öptüğü yere odaklanıyordu. Onun varlığına da tutunduğunu kendine itiraf ediyordu. Onu yakalayan kişi, onu serbest bırakan kişiydi.

İpleri gevşettiğinden beri Annabelle büyü gücünün titreşimlerini vücudunda hissediyor, ruhundaki dalgalanmaları algılıyordu. İstese bu zin-

cirlerden de kurtulabilirdi, fiziksel bir güce ihtiyacı yoktu. Büyüsü onu kurtarırdı.

Yine de Jay'i dinledi ve kapıyı büyüyle açmaya çalışmadı. Belki önüne çıkanları uçurabilir, yolundan temizleyebilirdi. Ama Jay kati bir şekilde kaçamayacağını söylemişti, o dış dünyayı daha iyi biliyordu.

Sabırla bekledi. Zaman geçtikçe içindeki huzursuzluk artıyordu, Jay'in gelmeyeceğine dair zihninde dönen sinsi fısıltılar daha çok artmıştı. Yine de sesleri susturup ona güvenmeyi tercih etti, herkes ikinci bir şansı hak edebilirdi. Ya da Annabelle çok iyimser düşünüyordu.

Normalde sürekli öfkeliydi, asiydi ve başkaldırıyordu ama hiçbir zaman kötü düşündüğünü hatırlamıyordu. Ara sıra kafasının içindeki sinsi bir ses ona kindar düşünceler fısıldasa da onu hep göz ardı etmişti. Öfkesinin sadece güç kullanamadığı ve parmaklığı olmayan bir hapishanede olduğunu hissettiği için olduğunu düşünmüştü. Ama çok daha derin bir öfke de vardı sanki içinde.

Dokunmak istemediği bir güç.

Dokunursa yanacağını bildiği bir güç.

O güç, o adamı yok etmek istiyordu. Jay'in babasını.

O güç, yıllar önce onu kurban eden kadına da nefret duyuyordu. Sonra katlanıyordu ve kendisini şimdi de kurban etmek isteyen bütün herkese karşı büyüyordu. Bileğindeki ipler çözüldüğünden beri yakıp yıkmaya dair bir istek duymaya başlamıştı. Kaotik bir istek.

Büyüleri devreye girdiğinde böyleydi işte. Belki de günlerdir elleri bağlı olduğu için çaresiz ve umutsuzdu. Güç, damarlarında akmaya başladığı anda başka bir benliği ortaya çıkmak için çırpınıyordu.

Annabelle o benliğini susturdu. Jay *beni bekle* demişti ve o da havanın kararışını dikkatle izleyerek onu bekledi. Gözlerini bir an olsun havalandırma boşluğundan ayırmadan, öylece... *Bekledi.*

Hava kararkdığında umudu gittikçe yitiyordu ama sakin kalmaya çalıştı. Kanlı Ay gökyüzüne yükselmiş miydi?

Bir ses duyarım umuduyla kulak kabartıp odaklandı. Dikkatini verdiğinde çok iyi işitebiliyordu, avcılar kadar fazla mıydı, bundan emin değildi. Belki de daha gelişecekti, ne de olsa onlar gibi dönüşüm bile geçirmemişti.

Hiçbir şey duyamadı, sanki onu bir hiçliğin ortasına terk etmişlerdi. Bilinmeyeni beklerken bilinmezlik içinde savruluyordu. Zaman geçtikçe vücudunda titreşen bir şey dikkatini çekti; tüm hücrelerini harekete geçiren ve onu tatlı bir okşayış gibi mest eden bir şey. Bir güç... Kıpırdanan başka bir güç. Daha önce duyumsamadığı bir güç.

Hem duygusal karmaşası hem de vücudundaki bu değişimler iyice ürkmesine neden oldu. Gözlerini havalandırma boşluğuna çevirdiğinde yanağında hissettiği yaş, gözyaşı çeşmesinin tekrar açıldığını haber veriyordu.

Ağlamaya başladı. Gelen olmayacaktı. Jay yoktu, belki de onu yine kandırmıştı ve umut verip çarpık bir oyun daha oynamıştı.

Seni aldattı, dedi bir ses. Annabelle'in susturduğu ve çok nadir konuşmasına izin verdiği sesti bu. *Kimseye güvenme. Kimseden medet umma. Sen teksin ve bu dünyada daima tek başına olacaksın. Tek başına da tüm dünyaya yetebilirsin. Herkesi karşına alabilirsin.*

Kafasında yankılanan ses güçlü ve öfkeli olsa da Annabelle ağlıyordu. O bir çocuktu, ağlamak onun hakkıydı. Güçsüz olmak onun hakkıydı. Hiç kimseyi karşısına almak istemiyor, sadece ailesinin yanına gitmek istiyordu. Yatağına yatıp yorganının altına saklanmak istiyordu.

Zaman geçti ve Annabelle ilk defa sesler duymaya başladı.

Korkunç çığlıklar, homurdanmalar, kükremeler...

"Tetrad başladı," diyerek fısıldadı kaosu kendi kendine haber vererek.

Kapının dışında gerçekleşen kargaşanın seslerini duydu, güçlü ulumalar kulaklarına doldu. Korku dolu gözlerini oraya diktiğinde...

Kapı açıldı.

Annabelle gözyaşlarından bulanık görüyordu, bu yüzden görüşünün netleşmesini bekledi. Fakat beklemediği şey... Bir kurdun kendisini izlemesiydi.

Dehşetle iç çekti ve sırtını iyice yaslayıp *beyaz kurdun* sarı gözlerine baktı. Babası kadar olmasa da büyüktü, eğer ağzını açsa boynunu bir çırpıda parlayacak dişleri olduğuna emindi. İkisi de birbirlerine bakmayı sürdürdüler, sonra beyaz kurt arkasını döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Kapı tekrar kapandığında Annabelle artık harekete geçmesi gerektiğini düşündü, bağlarını çekiştirmeye başladı. İpten kurtulabilirdi ama zincirden kurtulması için büyü kullanması gerekiyordu, ona da odaklanmakta güçlük çekiyordu. Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Duygusal çöküntü içinde olduğu birkaç dakikanın sonunda kapı tekrar açıldı ve bu sefer içeri giren...

"Ah," dedi Annabelle rahatlayarak ağlamaya başlarken. "Ah. Tanrım. Geldin."

Jay, simsiyah giyinmiş bir ölüm meleğine benziyordu. Gözleri harlı, duruşu dik ve çenesi keskindi. O an Annabelle karşısında ne Jaden'ı gördü ne de Jay'i. Bu avcıydı. Bu, soyu Liderlerden gelen Sullivan'dı.

Vakit kaybetmeden gelip Annabelle'in bileğindeki ipi tamamen çözdü ve zinciri de çıkardı. Parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirip onu ayağa kaldırdığında dengede duramayacağını anlamış olacak ki bir elini de beline yerleştirip sabit tuttu.

Annabelle onun dokunuşlarıyla içinin güven ve umutla dolmasına izin verdi. Kollarını birden onun boynuna dolayıp yüzünü göğsüne gömdü. Hiç ayrılmayacaklarmış gibi sarıldı ona. Bunca zaman boyunca ailesinin kollarına sığınmıştı, şimdi ise bu çocuğa sığınıyordu.

Jay kaskatı kesilmişti ama sonra... Sanki çözüldü. Kolları onu güçlü bir şekilde sararken yüzünü boynuna gömdü.

Birbirlerine sıkıca sarsıldıkları o an, Annabelle zamanın durmasını istedi.

Ve sanki dileği de oldu. Belki birkaç saniye o şekilde kalmışlardı ama çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Dışarıdaki sesler bile artık kulaklarına ulaşmıyordu.

Sonunda Jay geri çekilip, "Ailene haber verdim," dedi. "Burada olacaklar. Gitmeliyiz."

"Ne?" Annabelle'in gözleri kocaman olmuştu. Heyecan boğazında yutkunamadığı bir yumru oluşturmuştu.

"Bu karışıklıktan yararlanabilirler. Hadi, gidelim." O sırada Jay'de bir kasılma oldu ve gözlerini yumarak acıyla yüzünü buruşturdu. Annabelle anlamayan gözlerle ona baktığında Jay bir süre o şekilde kalıp mırıldandı. "Tetrad," dedi çatallaşan sesiyle.

Annabelle ne olduğunu anladı.

İşte bu lanetleriydi. Kurtulmak istediği şeydi ve kendisini kurban etmek için can atmalarının sebebi buydu. Kanlı Ay, onları dönüşüm geçirmeleri için zorluyordu ve avcılar kurt hâlleriyle kötü cadılarla savaşamazdı.

Dorchalar.

Bu isim Annabelle'in kâbuslarını süslüyordu. Onların ne olduğunu öğrendiğinden beri karabasan gibi yatağının yanında beliriyor, onun uyumasına engel oluyorlardı. Babası her gece yatmadan önce onu kontrol eder, kendisi olduğu sürece kimsenin ona zarar veremeyeceğini söyler ve alnından öperdi. Bu öpücük onu uyuturdu. Bu güven duygusu onu güzel rüyalar görmeye iterdi.

Jay sırtını tekrar dikleştirdi, acıyla buruşan yüzünü düzeltti ve derin bir nefes aldı. "Fazla zamanımız yok," dedi derinden gelen bir sesle. Kapıya doğru hızla ilerlemeye başladı, Annabelle'in de elinden tuttuğu için onu da kendisiyle beraber gelmeye zorladı.

Eşikten geçerek boş bir odaya daha girdiler. Dış kapı karşılarındaydı, tam da düşündüğü gibi burası bir ev bile değildi. Bir odun parçası ya da hurda eşya gibi onu buraya tıkmışlardı.

Etrafta kimse yoktu, dış kapıdan hızla çıktılar ve Annabelle toprağa bastığı an tökezledi. Bir buçuk aydır dış dünyaya adım atmıyordu, günlerini hep bir odada kapalı kalarak geçirmişti. Temiz hava yüzüne çarptığında âdeta çarpılmışa döndü.

Sesler aynı hızla ona çarptı. Havada yanık et, kül ve kaos vardı. Kekremsi bir koku tüm dünyayı kuşatmış gibiydi, temiz havayı yok etmişti. Gökyüzüne yükselen dumanlar kızıl ayın ışığını kamufle ediyordu.

Jay onu koşmaya zorlarken Annabelle başını çevirip sol tarafta kalan alana baktı. İşte o zaman gördü onları: siyah pelerinler giymiş karanlık gölgeleri ve kurtları. Alevler, kükremeler ve ölüm vardı. Kelimenin tam anlamıyla bir *savaş* vardı.

Annabelle kendilerine bakan beyaz kurdu ağır çekimle gördü. O kaosun ortasında durmuş, kendilerini izliyordu. Jay tamamen önüne odaklanmıştı ve elinden tuttuğu Annabelle'i ormana doğru çekiştiriyordu.

Ağaçların arasına karıştıklarında başını yukarı kaldırıp ağaçların arasından görünen aya baktı ve âdeta boğulduğunu hissetti. Kızıl ay, gökyüzündeki devasa kırmızı bir balon gibi parlıyordu. Patlasa içinden avcıların kanı akacaktı. *Annabelle'in kanı akacaktı.*

Nefes sesleri kulaklarında yankılanırken Jay'in onu tutan eli birden gevşedi. Hırlar gibi bir ses çıkardı ve öne doğru iki büklüm oldu. Bedenini iyice taşıyamaz olunca parmakları Annabelle'inkilerden çözüldü ve yere düştü. Avuç içlerinden destek alıp doğrulmaya çalışırken boğuk bir ses çıkarıyordu.

"Jay," dedi Annabelle onun omzuna dokunup. "İyi misin?"

Jay hırlıyordu. Ciddi anlamda derinden gelen bir hırlamaydı bu. Annabelle onu kaldırmaya çalıştı ama acıyla yüzünü buruşturduğu için onu tekrar bıraktı çünkü ne yapsa nafileydi. Kanlı Ay Jay'e acı çektiriyordu.

Annabelle dehşet içinde onun acısının geçmesini beklerken bir şeyin varlığını hissetti. Omurgasından boynuna doğru tırmanan ürpertiyle arkasını döndü ve küçük dilini yuttu.

İlerideki kalın bir ağaç gövdesinin yanında bir karartı vardı. Bir... *Dorcha.*

Geriye bir adım atarken, "Tanrım," diyerek mırıldandı. Kâbusları kadar korkunçtu. Bir yüzü yoktu, sanki başlığının altında dibi görünmeyen bir kuyu gibi karanlık vardı.

Kötü cadı, birden elini ileri uzatıp yılan gibi siyah bir şeyi yerde acıyla kıvranan Jay'e doğru fırlattı. Jay sırtına inen darbeyle yüzüstü yere düştü, yanağı yerdeki yapraklara çarptı ve boğuk bir inilti dudaklarından döküldü.

Annabelle o an içinde patlayan şeyin ne olduğunu biliyordu: *Koruma içgüdüsü.*

Bu zamana kadar hissettiği en güçlü duygu hep bu olmuştu. Bir tavşanı ezdiği için bir oğlanı dövdüğünde de... Okuldaki gaspçıların peşine düştüğünde de hep bu duyguyla hareket etmişti. Jay'i o sokakta bu duyguya tutunarak kurtarmaya çalışmıştı. O zaman belki bu yaptığı yanlıştı ya da... Hayır, belki de bir yanlış doğru şeylere sebep olmuştu. Annabelle'e içinde bulunduğu dünyayı bilmesini, Tetrad'ın doğum günü değil de nasıl bir gün olduğunu görmesini sağlamıştı.

Jay Sullivan'ı tanımasını sağlamıştı.

Gözlerinde yakıcı bir hiddetle Dorcha'ya odaklandı. Masallardaki kötü cadıları yenen prensesler olurdu ve o da babasının prensesiydi.

Yanan göz bebeklerini hissetti çünkü vücudu da yanmaya başlamıştı. Alevler her bir yanını sararken dışarı taşmak için hazır bekleyen gücünü serbest bıraktı, zincirlerini kırdı ve gerçekten bağlarından kurtulan elini öne uzattı.

Cadı geriye savrulurken pelerini havada bir kararı gibi uçuştu. Sırtı ağacın kalın gövdesine çarptı ve tıslama gibi bir ses çıkardı. Annabelle onun tekrar ayaklandığını gördüğü an bu sefer dişlerini sıktı ve âdeta içini yakan bir öfkeyle bağırdı. Parmakları titrerken güç içinden bir yırtıcı gibi koşup Dorcha'yı tutuşturdu. Alev alan pelerini ormanda bir ışık oluşturdu, tiz çığlıkları ağaç dallarında yankılandı. Sonunda tamamen küle dönüştü ve ondan geriye hiçbir şey kalmadı.

Annabelle elini indirdiğinde kesik bir nefes verdi, vücudu sarsıldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Duygu yoğunluğunun hiç bu denli fazla olduğunu hatırlamıyordu. İçinde bir girdap oluşmuştu, karşısına çıkan her şeyi yok edebilecek bir doğal afet. Bugün içinde kıpırdanan ve daha önce varlığını keşfetmediği o şeyi tekrar hissetti, çok uzun zamandır uykuda olan bir varlık gibi gözlerini açmıştı sanki.

Acı içinde iç çekerek gözlerini yumdu. Parmakları yerdeki toprağa saplandı ve yer değiştiren kemiklerini hissetti. Aslında acıdan ziyade tatlı bir sızı gibiydi. Karmaşık duygularının toplanıp uyandırdığı güç öne atıldı ve engel tanımayarak tamamen ortaya çıktı.

Etrafını alevler mi sarmıştı yoksa büyük bir ışık gözlerini kör mü etmişti, bilmiyordu. İnler gibi sesler çıkarıp toprağı iyice sıktı, içinden kopan bir

hiddetle *uludu*. Yapraklar avuçlarında ezildi, kendi sesi kulağına yabancı geldiği için gözlerini aniden açtı. Başını eğip ellerine baktığında başka bir şey gördü; alev alev yanan beyaz tüyler ve pençeler.

Bir kurda dönüşmüştü.

Görüşü daha çok netleşmiş, duyguları daha da harlanmıştı. Birkaç metre ötedeki ağacın dalında duran kuşun nefesini, toprakta sürünen solucanları ve ağaçların ötesindeki kaosu duyuyordu. Başını çevirdiğinde ise kendisine bakan Jay'i gördü.

Alevler onun gözlerine yansıyordu, bir yangına bakıyor gibiydi. Dudakları aralanmış, bembeyaz olmuş teni sarı ışıkla parlamıştı. Bakışları huşu içindeydi, gördüğü şeye inanamıyor gibiydi.

Annabelle bir adım geri çekildiğinde, iki ayağının üzerinde olmadığı için afalladı. Dört tane bacağı vardı. *İnanılır gibi değildi.*

Kirişleri yıkılan bir bina gibi sarsıldı ve duygu karmaşası onda tekrar bir çözülme yaşattı. Titremeye devam ederken nefesini gürültüyle verdi, kurt ağzından çıkan soğuk havayla belirginleşen duman alevlere karıştı. Gözlerini kapattı ve bedeninden çıkan güç tekrar içeri girmek kendisini zorladı.

Alevler söndüğünde kendisini yerde yüzüstü buldu.

Yanağı toprağa yaslanmıştı, eli görüş açısındaydı ve tekrar küçük parmakları vardı. Nefeslerini düzene sokmaya çabalarken omzunda bir el hissetti, onu kaldırarak doğrulmaya zorladı. "Gitmemiz gerekiyor," dedi Jay onu iyice kendine çekerek. "Sakin ol. Lütfen sakin ol ve ayağa kalk. Zaman yok."

Jay onu zorla kaldırdığında Annabelle hâlâ biraz önce olanların şokundaydı. "Dönüştüm," diyebildi sadece, hayreti sesinden anlaşılıyordu. "Dönüştüm."

Jay onu yürümeye zorlarken, "Beyaz görkemli bir kurda dönüştün," dedi, sesinde gıpta ve hayranlık vardı. "Çok güzel bir şeye dönüştün. Senden daha azını beklemiyordum." Dönüp baktığında dudaklarında tatlı bir kıvrım vardı.

Annabelle gülmekten kendini alamadı. Korkunç bir şey yaşanıyordu ama o heyecana kapılmıştı ve kendisini çok garip hissediyordu.

"Hadi," dedi Jay tekrar koşmaya başlarken.

Annabelle ona ayak uydurdu ve ağaçların arasından süratle koşmaya başladılar. Nefes sesleri birbirine karışıyor, yalpaladıklarında tutuşan ellerinden destek alıyorlardı.

Birden yolları kesildi ve bir gölge daha belirdi.

Bu sefer Jay acı içinde değildi, Annabelle'in elini bırakıp ayak bileğine uzandı ve botundan çıkardığı bir bıçağı eline aldı. Dişlerini göstererek hırlarken Dorcha'ya öyle hızlı atıldı ki Annabelle onu görememişti bile. Pelerinli cadı yere düştü, Jay bacaklarını iki yana açarak onun gövdesine oturdu ve düzinelerce bıçak darbesi indirdi.

Annabelle şok içinde onu izliyor, bu yönünü görmeyi beklemiyordu. Günlerce antrenmana gitmelerinin sonucu buydu işte. Dışarıdan on üç yaşında bir çocuk gibi görünebilirdi ama bir yırtıcının yavrusuydu o.

Bıçağı kaldırıp iki eliyle tuttu ve son darbeyi de cadının kafasına indirdi.

Tiz çığlık yine duyuldu. Annabelle pelerinin içindeki kadının erimesini ve kumaşın öylece yere düşmesini izledi. Cadı artık yoktu, resmen eriyip kaybolmuştu. Jay bu manzaraya alışkın olmalıydı ki hiç oralı olmadı. Donup kalmış Annabelle'in elini tekrar tuttu ve diğer elindeki bıçakla beraber koşmaya devam etti.

Kurtuluşa doğru bir koşuştu bu. "Bu..." dedi kesik nefeslerinin arasından konuşmaya çalışarak. "İnanılmazdı."

"Asıl inanılmaz olan sensin."

Jay'in söylediği cümle Annabelle'in kalbinde öyle bir yer etti ki nefessiz kalıp koşamayacağını sandı ama ayakları artık yere değmiyor ve umut iyice içine doluyordu.

Jay birden durdu.

Annabelle yine bir tehlikeyle karşılaştıklarını düşündü, tetikte durarak gözlerini etrafta dolaştırdı ama bir kıpırtı göremedi. "N-ne oldu?"

Jay sırtı kendisine dönük dururken omuzlarını dikleştirmişti, bir süre öyle bekledi. Ardından Annabelle'e döndüğünde gözleri kederle dolmuştu. "Buraya kadar."

"Ne?" dedi titremeye başlayan dudaklarının arasından. Neyin geleceğini anlıyordu. *Biliyordu. Hissetmişti.* Kendisine kederle bakan ela gözlerde görmüştü.

"Ben buraya kadar gelebilirim. Ailen yakındadır, onlara söylediğim yer biraz ileride."

Annabelle irkildi. Başını iki yana sallarken gözlerinden akan yaşı hissediyordu. "Sen... Hayır."

Jay dudaklarını birbirine bastırdı, konuşmakta zorlanıyordu. "Dönmem gerekiyor."

"Hayır, hayır," diyerek itiraz etti Annabelle. "Oraya dönemezsin."

Orada bir savaş vardı. *Ölüm vardı.* Lanet bozulmamıştı ve Jay'in bir Dorcha'nın karşısında nasıl acı içinde kıvrandığını görmüştü. Aynı acı yine yüzüne yansıyınca elindeki bıçağı bırakıp ağaca tutundu, Annabelle'in elini ise bırakmamıştı.

"Gitmen gerekiyor," dedi kesik nefeslerinin arasında. "Benim de dönmem gerekiyor."

Annabelle şiddetle karşı çıktı, gözyaşları yanaklarını sırılsıklam etmişti. "Hayır, benimle gel. Lütfen oraya dönme. Lütfen. Beraber gidebiliriz."

Jay bakışlarını kendisine çevirdiğinde gözleri kızarmıştı. Ağlamıyordu ama sözleri gözyaşı gibi aktı dudaklarından. "Annem orada," dedi kısık sesle. "Onu bırakamam. Sen ise... Kendi ailene dön."

Annabelle o an direncinin kırıldığını hissetti. Jay annesini bırakamazdı. Kendi annesi orada olsa, o da onu bırakamazdı. Kabullendiği gerçekle ıstırap, kalbini paramparça etti. Âdeta yer yarıldı ve içine girdi, sonsuza kadar acı çekeceği cehenneme düştü.

Onun elini bırakıp avuçlarını yanaklarına koydu. Jay de aynı şeyi yapıp kendi yüzünü kavradı ve başını eğerek alınlarını yasladı. Nefesleri birbirlerine karışıyordu, gözyaşları Annabelle'in dudaklarını ıslatıyordu.

"Seni bırakmak istemiyorum," diyerek sızlandı Annabelle.

Jay parmaklarıyla onun yanaklarını okşadı. "Tanrı şahidim olsun ki ben de."

"Seni bir daha görecek miyim?"

Bu soru aralarında sessiz çığlıklar attı. Gökyüzü, orman ya da düşmanlar duymadı o çığlıkları, sadece ikisi işitti.

Jay sessizce bekledi, bekledi ve bekledi. Sonra derin bir nefes aldı, alnını çekip gözlerini gözlerine hizaladığında Annabelle orada inanç ve güç gördü.

"Seni bulacağım." Dudaklarını yaklaştırıp yanağına tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Bu bir yemin."

Annabelle gözlerini yumup onun dokunuşunu ve sesini içine işledi. Kalbine kazıdı ve yeminini defalarca kez aklında yineledi. Ardından hızlı hareketlerle renkli iplerle örülü bilekliği çıkarıp ona verdi.

Jay bilekliğe donuk gözlerle bakarken Annabelle, "Bu sende kalsın," dedi ıslak dudaklarıyla. "Her baktığında beni hatırlaman için."

Jay gözlerini onunkilere çevirdiğinde asırlara konu olacak hikâye çoktan başlamıştı. "Seni unutmam mümkün değil."

"Ben de seni unutmayacağım," dedi ve ona kararlı bir sesle fısıldadı. "Bu bir yemin."

Sonra başkalarının varlıklarını hissettiler. Kekremsi kokular, uğursuz güçler bulmuştu onları. Jay onun omzunun gerisine baktı, gözlerinden artık veda vaktinin geldiği anlaşılıyordu.

Ağaçların arasından sızan, Kanlı Ay'ın sebep olduğu kızıl ışıkla son kez ela gözlerini kendisine çevirdi ve dudaklarından tek bir kelime çıktı.

"*Koş.*"

Annabelle kalbinin patlayıp kan ağladığını hissetti. Jay uzaklaşıp vücudunu serbest bıraktığında onun yokluğuyla buz tuttu. Bu soğukluğun hiçbir zaman geçmeyeceğini düşündü, o olmadığı sürece hep böyle donuk kalacaktı.

Başını arkaya çevirip iki Dorcha'ya baktı, sonra sanki zaman ağır çekimle işliyor gibi ağır ağır Jay'e döndü.

Jay yerdeki bıçağını aldıktan sonra tekrar doğruldu ve bu sefer bağırdı. "KOŞ!"

Annabelle'in ruhu oradaydı, yere sağlam bir şekilde dikilmiş bir heykel gibi daima da orada kalacaktı ama... Bacakları Jay'e itaat etti ve koşmaya başladı.

Arkasını dönüp ona baktığında saçları yüzüne geldi, tutamların arasından Jay'in Dorchalara saldırdığını gördü. Eğer bakmaya devam ederse geri döneceğini biliyordu, bu yüzden tekrar önüne döndü; eğer dönerse Jay'in kendisi için yaptığı şeyi hiçe sayardı. Onun yeminine tutundu, onu bulacağı günü bekleyecekti.

"Belle!"

Duyduğu sesle adımları yalpaladı, neredeyse yere düşüyordu. Gözleri ardına kadar açılırken nefes seslerinin arasına karışan güçlü bağırışı tekrar duydu.

"BELLE!"

Kalbi ağzına gelmişti, boğazındaki tüm damarlar zonkluyordu. Tüm iradesini toplayıp bağırdı.

"Baba!"

Bu babasıydı. Aaron Jefferson kızını kurtarmaya gelmişti, artık Annabelle'e hiçbirisi zarar veremezdi. Adımları kurtuluşa doğru hızlandı, babasını ararken gözleri dört dönüyordu. O sırada sırtına çarpan bir şeyle yere savrulup yüzüstü düştüğünde bu beklenmedik durumla yüzleşemedi. Ne olduğunu anlayamadı, sadece avuçlarından destek alarak doğrulmaya çalıştı.

Kendisini koruma içgüdüsüyle elini ileri savurup gelişi güzel güç kullanmaya çalıştı ama yapabildiği tek şey bir taşı ağaca çarpmak oldu.

Kararan gözlerini kırpıştırarak iyice kendine gelmeye çalıştı. Ensesinde hissettiği bir sızıyla bu sefer bilinci tamamen kaybolmaya yüz tuttu ve yere tamamen yığıldı. Buğulu gören gözleri yavaş yavaş kapanıyordu, ayık kalmakta zorlanıyordu. "Baba!" diyerek seslenmek istedi ama başaramadı.

Bilinçsizliğe giden o yolda ruhunu buza çeviren bir ses duydu.

"Sonsuza kadar kaçamazsın, *küçük fare*."

BÖLÜM 22: SENİ BULDUM

♪ *Adele "Set Fire to the Rain"* ♪

Gözlerim açıldı.

Zihnim felç geçirmiş gibiydi, hareket etmekte zorlanıyordum. Keşke dünyaya bir daha bu lanet olası gözleri açmasaydım. Hiçbir şey bilmeseydim, görmeseydim... Yaşamasaydım.

Ama buradaydım. Hayattaydım ve... *Hatırlıyordum.*

Bakışlarımı etrafta dolaştırdığımda oturma odasında olduğumu fark ettim, koltuğa uzanıyordum. Odada sadece televizyonun ışığı vardı ve hâlâ benim açtığım müzik kanalında bir şarkı sessizce çalıyordu.

"Aklım yabancı bir yer gibi hissettiriyor,[17]
Sessizlik kafamda yankılanıyor,
Lütfen taşı beni, taşı beni, taşı beni eve,
Biriktirdiğim tüm aşkı harcadım."

Sözler kulaklarımda çınlarken doğrulup etrafa iyice bakındım ve neler olduğunu kavramaya çalıştım. Onun zihninde gördüğüm kısımlardan sonra... Kendi zihnime dönmüştüm. Jay'in anılarını hatırlamak benimkilerin gün yüzüne çıkmasını tetiklemişti. Uzun zamandır kâbuslarımı süsleyen o detaylar tamamlanmıştı ve ben serbest kalmıştım. Ruhum serbest kalmıştı. Fakat tamamen değil... Zincirin bir halkası hâlâ bileğimdeydi ve ben son kalan kısımları da hatırlamak için onunla beraber koşuyordum artık.

Küçük fare...

Beni Shelia bulmuştu.

Bu cümle ona aitti. Babam bana yaklaştığı sırada bulmuştu beni ve sonrasında neler olmuştu, bilmiyordum. Bilincimi kaybettiğimde oradan nasıl kurtulmuştum? Boston'a taşındığımızda hafızam nasıl silinmişti?

Fakat şimdi bunun önemi yoktu.

Önemi olan tek şey...

Koltuktan kalktığımda dizlerim titredi, kolundan destek alarak biraz soluklandım ve hatırladığım şeyleri sindirmeye çalıştım. Anılar mideme taş gibi oturmuştu. Istırap çeken zihnimle zar zor hareket ederek dış kapıya

[17]Duncan Laurence "Arcade" (y.n.)

yöneldim, adımlarım gittikçe hızlandı. Yedi yıl geç kalmıştım, bir dakika daha gecikmek istemiyordum.

Kapıyı açıp kendimi dışarı attığımda nefesim havaya süzüldü, zaman ağır işledi ve ben ne kadar hızlı olursam olayım onu ağır çekimle gördüm.

Bambaşka bir gözle gördüm.

Göl kenarında oturmuştu ve sırtı bana dönüktü. Yıldızların altında, parlak bir ışık gibi göl kenarına yansımıştı. O kadar dalgındı ki benim ona doğru yürümeye başladığımı geç fark etti. Omzunun üzerinden geriye baktığında yolu yarılamıştım.

Önce donup kaldı, sonra yavaşça doğruldu ve tüm vücudunu bana doğru döndürdü.

Aşkım, diğer tüm hislerimin arasından sıyrılıp öne çıktı. Bunu yüzümde, gözlerimde ve ruhumda gördüğünü biliyordum. İfadesi dalgalandı, onun da ruhunun çatırdadığını ve asıl olanın... *Kendisinin* dışarı çıktığını gördüm.

Kalbim onun özlemiyle dolup taşıyordu. Yanağımda hissettiğim gözyaşıyla parmaklarımı oraya götürdüm, elimi tekrar indirdiğimde ıslaklığı şok içinde izledim. İçimdeki alevle kuruyup kalan gözyaşım yıllar sonra akmıştı. Kilit altında duran gerçeklerle beraber tekrar ortaya çıkmıştı.

Tekrar Jay'e baktım. Gözlerimiz birbirine ilişti, gözyaşıma yenileri eklenirken öne doğru bir adım daha attım. O da aynı şeyi yaptı. Karşılıklı bir adım daha, bir adım daha... Dünyalar gelse bu anın karşısında duramazdı. Tüm düşmanlar birleşse birbirimize kavuşmamıza engel olamazdı.

Bir solukta birbirimize ulaştık.

Kollarım onun boynuna dolanırken onunkilerde de belime sarıldı. Sıkı sıkı tuttuk birbirimizi, bir daha hiç bırakamayacağımıza yemin eder gibi birleştirdik ruhlarımızı. Sonunda gerçekten oksijene ulaşmış gibi nefesimi içime çektim. Yaz esintisi sıcacık etti tüm vücudumu, tatlı tatlı okşadı ruhumu. Parmak uçlarımda yükselerek burnumu boynuna gömdüm, o da eğilip aynı şeyi benim saçlarımın arasına yüzünü saklayarak yaptı.

Bacaklarım beni taşıyamayınca dizlerim kırıldı, o da benimle beraber yere oturdu. Geri çekilip ellerimle yüzünü okşadım, bakışlarım her bir karışında dolaştı. O ormanda onu bıraktığım ana dönmüştüm, bana bakan o çocuğun gözlerine bakıyordum.

"Özür dilerim," dedim gözyaşlarımın arasından. "Özür dilerim. Seni unuttuğum için... Özür dilerim." Boğuk bir sesle, ıslak dudaklarımla sayıklıyordum. Bir kesikten akan kan gibi akıtıyordum duygularımı, sözlerimi ve geçmişimi. "Her şeyi hatırlıyorum. O günü hatırlıyorum. *Özür dilerim.*"

O an onun yüzünde duran parmaklarıma bir ıslaklık bulaştı. Jay'in ela gözlerinden damlayan bir damla yaş usulca akmıştı. Istırapla inleyip alnımı onun alnına dayadım, gözlerinden akmaya başlayan diğer damlaları da yanaklarını okşayarak silmeye çalıştım. İlk defa normal bir insan gibi görünüyordu. Sıkı sıkı yüzüne yapışan maskesini çıkarıp bir kenara koymuştu ve kapalı tutmaya çalıştığı her şey gibi gözyaşları da serbest bırakmıştı. Kendini bana bırakmıştı...

"Sözümü tutamadım. Sana ettiğim yemini yerine getiremedim. Beni affet," dedim kısık sesimle. "Beni affet. Seni unuttuğum için *beni affet.*"

Jay'in parmakları da benim yanaklarımı buldu. Okşayışında toplandı tüm duygularım, geçmişim ve geleceğim.

"Sen yapmadın. Beni sen unutmadın... Unutmak zorunda kaldın."

Ağlamam şiddetli bir hâl alırken damlalar yerdeki toprağı ıslattı. "Böyle olsun istememiştim. Seni bırakmak istememiştim."

"Bırakmak zorundaydın," dedi pürüzlü bir sesle.

"Ah, Jay..." dedim yüzümü kaldırıp onun yüzüne bakarak. İsmi hayata tutunmama sebep olan yegâne şeydi. "Jay... Jay... Beni parçalayan güçlerimi unutmam değil, kendimi unutmam değil, benliğimi... Hiçbiri değil. *Seni unutmaktı.* Ruhumdan koparılan koca bir parçayla eksik kalmaktı."

"Şşt," diyerek gözyaşlarımı sildi. "Ağlama."

Burnumu çekerek ıslak kirpiklerimin ardından ona baktığımda dudağında bir kıvrım belirdi. "Ağlayınca çok çirkin görünüyorsun."

Ona olan aşkım kalbime öyle bir doldu ki göğüs kafesime sığmasının mucize olduğunu düşündüm. Duygularım bedenime fazla geliyordu. Toprağa akıtmak, oralarda çiçekler büyütmek ve her birini kokladığımda ona olan aşkımı duyumsamak istiyordum.

Güldüm ama yaşlar hâlâ akıyordu, tuzlu tadını dudaklarımda alabiliyordum. Bir çembere alınmıştık ve şu an sadece biz vardık. Ne tarih öncesi ne geçmişimiz ne de şimdimiz vardı. Gerçek anlamda birbirimize kavuşmuştuk. Ne bir büyü engeldi ne de babası. Hiç kimse yoktu, sadece *biz* vardık.

Önümüzde kimse duramamıştı.

Kimse duramayacaktı.

Yüzüne dokunurken mırıldanmaya başladım. "*Düşmesine izin verdim kalbimin ve o düşerken sen kalkıp onu aldın.*" Jay'in elaları canlandı, yeşil hareler yıldız ışıkları gibi parladı. "*Karanlıktı ve ben bitmiştim, ta ki sen dudaklarımı öpüp beni kurtarana dek.*"

Adele'in birlikte dinlediğimiz şarkısını mırıldandığımda yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. O da devamını mırıldanmaya başladığında gözyaşlarım yağmur gibi aktı, onun yaşlarına karıştı.

"*Ellerim güçlüdür ama dizlerim bir o kadar zayıf. Ayaklarına düşmeden senin kollarında duramayacak kadar.*"

Buruk bir gülümseme sardı dudaklarımı. "*Ama ben yağmuru ateşe verdim, yağışını izledim yüzüne dokunurken. O yandı, ben ağladım. Çünkü ismini haykırdığını duydum.*" Dudaklarına dokundum. "*Senin ismini.*"

Jay gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti ve o solukla beraber ismimi mırıldandı. "*Belle.*"

"Jay..." diyerek dudaklarına dudaklarımı değdirdim ve gözyaşından bir öpücük verdim. Birbirimizden ayrı geçen yıllarımızın, eksik kalışımızın yankısıydı bu öpücük. Bana karşılık verdiğinde parça tamamlandı ve tekrar bir bütün olduk.

"Neden söylemedin?" diye sordum. "Neden tüm bunları anlatmadın?"

Jay hafifçe doğruldu ve kendine gelmek için biraz bekledi. Gözleri tekrar keskinleşti, bakışları çözmek istediğim anlamlar içerdi. Yaşadığı günlerin derinliğini belki anlarım diye bakışlarımı ondan kaçırmadım.

"Babam bana senin geleceğini söylediğinde ne yapacağımı bilemedim. Sana yalan söylemeyeceğim, seni unutmaya çalıştım. Buna bir son vermeye çalıştım, o kadar çabaladım ki... Fakat sen geliyordun." Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. "Bu sefer kendi iraden vardı ve babam senin üzerinde zor kullanamazdı. Ama bu türlü oyunlar çevirmeyeceği anlamına gelmiyordu. Biliyorum, onu tanıyorum. Bu yüzden bu oyunu ben devraldım, bir başkasına bırakamazdım. Çünkü sen geliyordun. *Sen.*"

Son kelimenin üzerine yaptığı vurguda acısını hissettim.

Gözlerini tekrar açtı, parlak yıldızlar tekrar yüzüme ışıklar vurmasına neden oldu.

"Hiddenfield'a geldiğinden beri beraber geçirdiğimiz zamanlarda sana geçmişimizi, güzel anlarımızı hatırlatacak şeyler vermeyi düşünebilirdim. Dayanamazdım, biliyorum. O günleri hatırlarsan belki beni tekrar affedersin diye düşünürdüm.

Ama etkisinde olduğun büyünün, hafızanı silen o lanet büyünün buna izin vermeyeceğini çok önceden görmüştüm. Bu yüzden tümüyle hatırlayamamandan korktum. Kaçırılmana sebep olduğum an dışında, diğer anılara erişemeyebilirdin ve ne söylersem söyleyeyim benden kaçardın."

Söylediklerine anlam vermek isterken kaşlarım hafifçe çatıldı ama ağlamama da engel olamıyordum. Kalbim acıyordu, bir bıçak oraya saplanmıştı da biri elinde onu döndürüyor gibiydi.

"Bu yüzden hiçbir zaman sana geçmişi hatırlatmaya yeltenmedim. *Güzel ve Çirkin*'i bilmiyor gibi yaptım. *Sprite*'i sevdiğim bir içecek, spagettiyi sadece annemin yaptığı bir yemek olarak tanıttım. Detaylardan kaçtım ama yine de korktuğum başıma geldi; sonunda hatırladığın yerler, benim hatırlamanı istemediğim şeylerdi. *Benden kaçtın.*"

"Büyünün hatırlamama izin vermeyeceğini çok önceden görmüştüm derken ne demek... Ne demek istiyorsun?" Cevabından korktuğum soruyu sorduğumda iki büklüm olmak üzereydim. Bir darbenin daha geleceğini onun gözlerinden anlamıştım.

"Çünkü seni çok daha önce bulmuştum."

Değil iki büklüm olmak, cümlesi beni öyle bir sarstı ki ne olduğumu şaşırdım. Var mıydım yoksa yok mu oldum, bilmiyordum, varlığım arafta sürükleniyordu.

Boğazıma takılan bir nefeste, "Ne?" diye sordum.

Jay yüzümdeki elini indirip ağır bir hareketle parmaklarım bileğime değdirdi ve kazağı sıyırarak renkli iplerle örülü bilekliğime dokundu. Zaten onun yüzüne dokunuyor olduğum için havada kalan bileğime baktım, gözlerim bilekliğin üzerinde dolaştı.

"Bunun sayesinde," dediğinde gözlerim yine onu buldu. "Sen gittikten sonra... Senden kalan bir eşyayla yer bulma büyüsü yapacak bir cadı aradım. O kadar çok aradım ki en sonunda amcam Victor bana üzüldü ve yardım etti. Onun bulduğu cadı, senin izini sürmemi sağladı. Ve ben..." Jay devam edemiyor gibi yutkundu. Sesi boğuklaşmıştı, duygu yoğunluğuyla zor konuşuyor gibiydi. "Boston'da... Karşına çıktım."

Çarpılmışa döndüm.

Onun yüzünü bırakıp nefesim tamamen kesilirken geriye çekildim. Şoktan gözlerim büyümüştü. "Sen ne... Nasıl? Bu nasıl..."

"Beni gördün. O anı beklerken yüzlerce senaryo kafamda dönüşmüştü ama hiçbiri gerçekleşmedi çünkü... Yüzünde beni tanıdığına dair hiçbir iz bulamadım. Okulundan çıkıyordun, kapının karşısındaki duvara yaslanmıştım. Seni gördüğümde sana yürüdüm ama sen... Her gün yanından geçen sıradan, tanımadığın ve hayatına hiçbir zaman dokunmamış bir insanmışım gibi bana sadece kısa bir an bakıp öylece gittin. *Beni tanımadın.*"

Uyuşmuştum. Bu gerçek beni öyle gafil avlamıştı ki gırtlağıma kadar çığlık atma isteğiyle doldum.

"Sonra baban beni gördü. Seni almaya gelmişti, arabadan inip yanıma yürüdüğünde onun kim olduğunu hemen anlamıştım çünkü sana çok... *Benziyordu.*"

Titremeye başlayan ben miydim, ruhum mu, bilmiyordum. Onun yanından geçmiştim. Boston'da... *Onun yanından öylece geçmiştim.* Bu gerçek olamazdı.

"Sen arabaya bindin ve bir şeylerle uğraşmaya başladın. Belki bir telefon belki kitap, bilmiyorum. Kayıtsızca babanın gelmesini bekliyordun, o ise benimle konuşuyordu. Bana büyüyü söyledi, bozamayacağımı belirtti ve senin karşına bir daha çıkmamı tembihledi. Benden... Rica etti. Kızını korumak isteyen bir babanın haklı ricasıydı bu." Jay yüzünü çevirip uzak bir noktaya bakarak derin bir nefes çekti. "*Haklıydı.*"

"Yeminini tuttun," dedim bir solukta. "Beni buldun. Beni *gerçekten* buldun."

Jay bana bakmıyordu ama başını belli belirsiz salladı. "*Seni buldum.*"

"Ah, Tanrım." Elimle ağzımı kapatıp hıçkırıklarımı saklamaya çalıştım. İçimde milyonlarca çığlık birikmişti. Bu bilgiyle nasıl devam edebilirdim, bilmiyordum. Ona çok daha önce kavuşabilecekken yıllarımız gitmişti, zamanımız gitmişti. Birbirimize sığınabileceğimiz anlarımız gitmişti.

"Sana neden *Belle* dediğimi biliyor musun?"

Tekrar yüzünü bana çevirdiğinde donup kaldığım için bir şey söyleyemedim. Kocaman olmuş gözlerimden yaşların nasıl aktığını bile bilmiyordum artık.

"Onu duymuştum. Babanı..." dedi Jay kalbimi daha çok delik deşik ederek. "Ormanda sana seslendiğini duymuştum. Belle, diyordu. Belle! Belle! Belle!"

O anı hatırlayınca şiddetli bir sarsılma daha bedenimde yankılandı. Yere tamamen yığıldığımda Jay beni omuzlarımdan yakaladı. Duygularımla bir büyüyü bile tutuşturamıyordum şu an. Yeri göğü ters düz etmek istiyordum, dünyayı paramparça etmek ve sadece bizim üzerimizde bulunan toprak parçasını sağlam tutmak istiyordum.

Jay yıllarca değişen, güçlenen kollarıyla beni iyice tutup konuşmaya devam etti. Olgunlaşan çehresi, biraz daha koyulaşmış saçları ve keskinleşen çenesiyle büyümüştü. Ama bakışları aynıydı. Ela gözleri hep aynı bakıyordu.

"İşte o zaman ismin aklıma kazındı. Belle... *Güzel ve Çirkin*'in tatlı prensesi Belle. *Güzel Belle.*" Sonra bana doğru uzanıp yanağıma dokundu. "Baban haklıydı. Sen güzel Belle'sin. Babasının Belle'i. *Benim Belle'im.*"

Gerçekler vücudumdaki tüm kemikleri kırmış, kalbimi sökmüş ve beni ruhsuz bir ceset gibi bırakmıştı. Susmasını istiyordum. *Susmasın istiyordum.* Gerçekle yüzleşmek ya da kaçmak istiyordum. Çelişkilerle dolu zihnim sözleri karşısında tuzla buz oluyordu.

"Boston'da babanı dinledim çünkü ona saygı duyuyordum. Kendi babamda görmediğim şeyi ondan görmüştüm, çocuğunu canı pahasına seven bir adam. Bu yüzden Hiddenfield'a geri döndüm ve maalesef ki benim babam seninki gibi değil." Gülümsemesi neşesizdi. "Babam senin izini bulmuş olabileceğimi anladı çünkü ortadan yok olmuştum. Beni sorguladı, itiraf etmedim. Her şeyi denedi, nerede olduğunu bilmiyor gibi davrandım. Bana bu yüzden *kurutma cezası* verdi."

Istırap şu an çektiğim şeyin yanında hafif kalırdı, her duyguyu bir arada yaşıyordum. Onun on üç yaşındayken neden kurutulma cezası aldığını merak ettiğim zamanlar olmuştu ama sebebin bu olabileceğini asırlar geçse düşünemezdim.

"Hiddenfield'da... Yine o cezaya çarptırıldığım gün, sen beni mahzende bulduğunda... Hayal görüyorum sandım. On üç yaşımdayken kurutulma cezam sırasında seni o kadar çok yanımda görmüştüm ki bunun da gerçek olmadığını düşündüm. Bir hayaldin, bir rüyaydın."

Onu kurtardığım an, bana olan bakışını hatırlıyordum. Kalbimdeki sızı büyüdü, büyüdü, büyüdü ve beni yutan bir kara deliğe dönüştü. Elinde benim bilekliğimi tutuyordu. Bana tutunuyordu. Hayalime tutunuyordu. *Tanrım.*

"Bunlar çok fazla," dedim ağlarken. "Çok çok fazla. Kaldıramıyorum. Ben... Kaldıramıyorum."

Jay beni kollarıyla sarıp yüzümü göğsüne yasladığında hızlı kalp atışlarını duyabiliyordum. "Kaldırması zor. Ben de çok zorlandım ama tutunduğum bir şey vardı: *Sen.* Senin tekrar hayatıma girmen. Şimdi tek başıma değilim, sen de öyle. Birbirimize sahibiz ve bu şekilde her şeye göğüs gerebiliriz."

Burnumu göğsüne gömüp orada soluklanmaya çalıştım. "Benden nasıl vazgeçmedin?" diye sordum boğuk çıkan sesimle. "Sana o kadar şey yaptım... Ben... Doğum gününde yaptığım şey..." Konuşmakta güçlük çekiyordum, kelimeler cılız birer nefes gibi dökülüyordu dudaklarımdan. "Seni hançerledim ve... Kulübeyi yaktım." İnler gibi göğsüne iyice sokuldum. "Ben ne yaptım, Jay? Ben ne yaptım?"

Beni iyice kucağına çekti, artık tamamen bedenim onun kanatları arasındaydı. "Hançer olayında beni öldürmek istemediğini biliyordum."

"Bu riskti ve ben bu riski göze aldım."

"Hak etmiştim, Belle. Görünenle asıl olanı sana anlatmadığım için hak etmiştim."

Başımı iki yana salladığımda yanağım kazağına sürtündü. "Anlamayabilirdim. Çok fazla şey vardı ve ben... Sana inanmazdım."

"Kulübeyi yakman anılarımı silmez. Annem bir kulübeyle zihnimde yaşamıyor, o zaten orada. Her zaman ve her an. O yüzden buna üzülme."

Elimde değildi, üzüntüden vücudum ortadan iki ayrılıyordu ve içimden kan yerine ıstırap yayılıyordu. "Bunu yapmamalıydım. Bunu sana yapmamalıydım."

"Önemli olan artık her şeyi hatırlıyor oluşun." Elini saçlarımın arasında hissettim. "Önemli olan bu."

Uzun bir süre o şekilde kaldık. Gözyaşlarım zamanla kurudu, nefeslerim düzene girdi ama onun kalp atışları hâlâ hızlıydı. Burnumu boynuna sürttüğümde nabzını duyumsadım, onun hislerini kendi bedenime buyur ettim. Dudaklarım yavaşça boynuna dokundu, teninin sıcaklığını hissedene kadar o şekilde kaldım. Bedeni anında gerildi, beni tutan kolları sıkılaştı. Biraz daha yukarı ilerleyerek dudaklarımla alevden yollar çizdim, çenesine ulaştım. O güçlü, sarsılmaz duruşunun en yegâne noktasına.

"Belle," diyerek fısıldadı. Sesindeki bir şeyler bir kıvılcımın alev aldığının habercisiydi. Onu öyle çok özlemiştim ki.

Çenesine bir öpücük daha bıraktıktan sonra doğrulup ona doğru döndüm ve yüz yüze geldik. Parmaklarım yanaklarına dokundu, yeni yeni çıkmaya başlayan sakallarının pürüzü tenimde tatlı bir his yarattı.

"Seni özledim."

Ela gözlerini gözlerime çevirdi, o an bana bir şey söylemesine gerek yoktu. Özlem onun da harelerinde yankılanıyor, nefesinin sıcaklığı buram buram yüzüme çarpıyordu. Eylemler sözlerden daha geçerliydi. Yalan dile daha kolay ulaşırdı, dokunuşlara değil...

"*Beni affettin* dediğinde sana o zamanlarki Annabelle'in aptal olduğunu söylemiştim," dedim fısıldayarak. "Hâlâ aynı şeyi düşünüyorum."

Kaşlarını kaldırdığında konuşmaya devam ettim.

"O, kalbine güvenecek kadar aptaldı ve sonuç olarak sana güvenip doğru olanı yaptı. O zamanlar ki masumiyetimi kaybettim ve aklıma güvenmeye çalıştım. Keşke kalbime güvenecek kadar aptal kalsaydım."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Yumuşak ve aceleci olmayan öpücüğüm onu tamamen içime çekme isteğimle dolmama sebep oldu. Kalbimi açıp onu oraya saklayabilseydim keşke. Ya da bu anda kalsaydım, sonsuza kadar onun dudaklarının arasında yaşasaydım.

Geri çekildiğimde tekrar göz göze kaldık.

Bana, hâlâ bu ana inanamıyor, ne yapacağını bilemiyor gibi bakıyordu. Bir rüyadaymış gibi, olanların hiçbirine inanamıyormuş gibi. Korkuyordu. Uyanıp da bu anın yok olmasından korkuyordu ama artık öyle bir

şey mümkün değildi. Onu bana unutturan tüm büyüleri kırar, lanetleri bozardım.

"Dokun bana." Sesim İrlanda havasında dalgalandı, göle ulaştı ve gökyüzüne doğru buharlaştı. "*Gerçekten* dokun bana. Her şeyinle. Her şeyimle. Dokun bana."

Jay'in bakışlarına bir anlam biçmeyi her zaman istemiştim, şimdi ise o kadar kolay okunuyordu ki gözleri. Parmakları yanaklarımda usulca dolaştı ve o tanıdığım ateş, ifadesinde belirdi. Güçlü, kararlı ve istediğini koparan o ifade... Onu delice arzulamama sebep olan o yüz.

Dudaklarının yumuşak dokunuşunu hissettim önce, sonra parmaklarının saçlarımın arasından bir yol çizip enseme ulaşmasını ve beni iyice kendine çekmesini. İşte o zaman duygusallık doyumsuz bir şeye dönüştü. Hiddenfield'dan beri ayrı kalmamızın doyumsuzluğu değildi bu. Yedi yılın, iki milyon günün, asırların getirdiği bir ayrılığın karşılığıydı.

Yavaş başlayan öpüşmemiz şiddetlendi. Doğrulup bacaklarımı iki yana açarak iyice kucağına yerleştim, kollarım boynuna dolanmıştı. Dili aralık dudaklarımdan kayarak önce dilimi, sonra da tüm ruhumu emdi. Elleri belime yerleştiğinde kazağın ucunu sıyırarak çıplak tenime sürtündü ve o an sanki mümkünmüş gibi daha çok tutuştum.

"Özlemek..." Dudakları çeneme, oradan yanaklarıma, sonra da ıslak kirpiklerime ulaşmıştı. "Bu kelime hafif kalır."

Geri çekilip yüzüne bakmak istedim. Ellerim, bozularak alnına dökülen saçları geriye ittirip çehresini iyice açığa çıkardı. Çarpıcı görünüyordu. Her ne kadar bir insan gibi ağlayıp duyguları olduğunu gösterse de insanüstü görünüyordu. Yaradılışın kusurlarından etkilenmemiş, bir melek gibi. *Ölüm meleği.*

Kalpleri yerinden söken, on üç yaşında bile bir cadıyı defalarca kez bıçaklayan ve parçaladığı bedenlerin kanları kendi vücuduna bulaşan biri değilmiş gibi arzu, özlem ve şefkatle bakıyordu. Onu öyle çok arzuluyordum ki bu his beni öldürecek sandım. Aşırıydı. Ona dair her şey çok aşırıydı.

Tekrar öpüşmeye başladık.

Jay'in belimde dolaşan parmakları daha fazla sabredemiyormuş gibi üzerimdeki kazağı sıyırdı ve çıkarıp bir kenara attı. İç çamaşırı giymemiştim, göğüs uçlarım çoktan sertleşmişti. Hava çıplak tenime değdiğinde tarifi imkânsız bir zevk aldım. Onun bedeni havanın soğukluğuyla tezat oluşturuyor, karla kaplı bir yerde buharı tüten sıcak bir havuza girmişim hissi veriyordu.

Bedenimi kaldırıp sırtımı sertçe yere yasladı. Hareketleri yumuşaklıktan çıkıyor, içindeki yırtıcı yavaş yavaş devreye giriyordu. Ben yerde yatarken doğrulup üzerindeki kazağı çıkardı ve çıplak gövdesiyle kaldı. Baktığım yerden gökyüzü onun ardında uzanıyor, esintiler saç tutamlarının hareket etmesine sebep oluyordu.

Dudaklarımda haz dolu bir gülümseme belirdi. O da aynı şekilde kısa bir an beni izledi, sonra dirseğinden destek alarak üzerime geldi. Ağırlığını bana tam olarak vermese de geniş vücudunun altında kalmak arzumu iyice körükledi. "Çok güzelsin," dedi kulağıma doğru. "Bu anı o kadar çok bekledim ki."

Daha fazla konuşmak istemiyordum. Ellerimi boynuna dolayıp onu iyice kendime çektim ve tekrar öpüşmeye başladık. Kurbağaların sesleri, ağaçların hışırtıları ve gölün dinginliği eşliğinde birbirimize dokunmaya başladık. Ellerim sırtındaki her bir kasında, omzunun çizgisinde ve vücudunun kıvrımında dolaştı.

İrlanda'da olmamıza rağmen kokusu yüzünden, Hiddenfield'a geldiğimde ilk kez göz göze kaldığımız o iskeledeymişiz gibi hissediyordum. Okyanus dalgaları kirişlere vuruyor, bedenlerimiz o ritimler eşliğinde hareket ediyordu.

"Umarım bu sefer de beni yakmazsın," dedi ağzının kenarı yukarı kavislenirken.

Tahta kulübedeki sevişmemizde onu ateşe verdiğim aklıma gelince kıkırdadım. Jay'in elleri pantolonuma gitti ve bacaklarımdan el çabukluğuyla sıyırarak çıkardı. Tamamen çıplak kaldığımda tekrar doğrulup beni izledi, o an üzerime vuran ay ışığında nasıl göründüğümü düşündüm. Onun gözleri ise her bir kıvrımımı izliyor, bakışlarını tenime kazıyordu.

"Sikeyim," dedi hırıltılı bir nefes vererek. "Aklımı kaybedeceğim."

Üzerime eğilip göğsümü öpmeye başladığında sırtım bir yay gibi gerildi. "Ah, Tanrım," dedim gözlerimi gökyüzüne dikerek. Onu yakmazdım belki ama ikimizi birden ateşe vermeden nasıl dayanacaktım, bilmiyordum. Jay hiç acelesi yokmuş, sonuna kadar tadını çıkarıyormuş gibi ağır ağır göğüs ucumu emdi. Ben zevkten altında kıvranırken dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissedebiliyordum.

Tüm şehvet, arzu ya da her ne duygu varsa o noktada toplamıştı. Doyumsuz bir iştahla ellerimi saçlarına daldırdım ve onu göğüslerime daha çok bastırdım.

"Sen beni çıldırtmak mı istiyorsun?" diye sordu fakat neyse ki cevabı beklerken diğer göğsümle ilgilenmeye başlamıştı.

"Çıldırmadık mı zaten." Tanrım, sesim resmen bana ait değildi. Boğuk, anlaşılmaz ve muhtaçlıkla kıvranan bir tondaydı.

Jay'in yavaşlığı birden kayboldu. Bir bombanın fitili ateşlenmişti lakin patlaması işte tam bu anda oldu. Dudakları yavaş yavaş göbeğimden aşağı doğru indi, yumuşak öpücüğünü uyluklarımda hissettiğimde ise inledim. "Jay..."

"İsmimi bu şekilde söylemen için sonsuza kadar buna devam edebilirim," dedi uyluğumun iç kısmını öperek. Sonra o öpücük en hassas noktaya ulaştı ve ben patladım.

İnfilak ettim.

Dudakları en mahrem yerimi esir aldı. Ellerim saçlarına giderken kollarıyla iki bacağımı daha çok açtı ve yüzünü oraya iyice gömdü. İnliyor, bir yandan bacaklarımı kapatmamaya savaş veriyor, diğer yandan da onu saçlarından tutarak iyice oraya bastırıyordum.

"Tadın..." dedi kesik nefeslerinin arasından. "Her şeyinle benim için yaratılmışsın."

Daha fazlasını isteyerek inledim, bu onun gülmesine neden oldu. Başımı kaldırıp ona baktığımda dudaklarını ağır ağır tekrar oraya götürüp yaladı. Bir kere daha. Bir kere daha.

"Pisliğin tekisin," dedim gülerek başımı tekrar toprağa bastırıp. "Uğraşma benimle. Daha fazlasını istiyorum. Lütfen."

"Sen ne istiyorsan, yapmaya hazırım."

Ve yüzünü tekrar oraya gömdü. Şiddetli inlemelerim açık havaya karıştı. Çevrede birileri varsa bizi duyması kaçınılmazdı, bu yüzden ıssız bir yerde olduğumuza şükrettim. Açıkçası... Bu düşüncelerim bile saniyelik sürdü, kimse şu an umurumda değildi. Adını defalarca kez sayıkladım, bir daha unutmamak için aklıma kazıdım.

"Lütfen," dedim ağlamaklı bir sesle. "Lütfen." Ne için yalvardığımı bile bilmiyordum.

Ama o biliyordu.

Doğrulduğunda eli pantolonun fermuarına gitti ve ayağa kalkarak üzerinden çıkardı. *Boxer*'ını da yere fırlattığında gördüğüm manzara nutkumun tutulmasına neden oldu. Âdeta donup kalmıştım. Hayran bakışlarım bedeninde usulca dolaşırken o bir saniye daha zaman kaybetmek istemiyormuş gibi üzerime geldi.

"Seni istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bir şeyi bu kadar istemek mümkün değil ama soluduğum nefes kadar muhtaç bir şekilde seni istiyorum. Hep istedim."

"Ben de seni istiyorum." Elimle onu kendime çektim. "Biraz daha beklersen ölümüm elinden olacak."

Jay'in oyunbaz gülümsemesi yüzüne yerleşirken parmakları klitorisime dokundu. Zevkten âdeta kör oldum, gözlerim açık olsa da hiçbir şey göremiyordum. Parmakları orayı iyice okşadı, beni hazzın doruklarına çıkardı ve bir anda iki parmağını birden içime soktu.

"Çok ıslaksın," dedi kulağıma. "Benim için ıslandığını görmek... Sikeyim. Doğru düşünemiyorum."

"Düşünme," derken sesim artık tamamen bir yabancıya aitti.

Jay kadınlığımı okşayıp parmaklarını içime sokarken haz dalgası içimdeki karanlık bir noktaya dokundu ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Vahşi bir hisle alt dudağını ısırdığımda küfretti, bu onu daha çok kamçılamıştı. "Daha fazla dayanamam."

"Dayanma. Daha fazlasını istiyorum."

Jay'in kaşları hafifçe kalktı. "Emin misin, Belle?" Etrafa bakındı ama hiçbir yeri göremediğini biliyordum. Bana bir geri dönüş şansı sunuyordu.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Cümlem onu harekete geçirdi. Parmaklarını içimden çekip üzerime iyice uzanarak avuçlarından birini toprağa, diğerini de kendi erkekliğine koydu. Onu bacaklarımın arasında hissettiğimde nefesim kesildi. Sertliği baskı yapıyordu.

Hiçbir şey söylemedik, bu andan artık geri dönüş yoktu. Jay bir eliyle bacağımı biraz daha açtı ve tekrar erkekliğini tutarak başını klitorisime değdirdi. Daha fazlası gelmeden bu hâle büründüysem devamında nasıl tek parça kalacaktım, bilmiyordum. Parçalarım çoktan evrene savrulmuştu.

Yavaşça içime girdiğinde acıyla başımı geriye atıp inledim. Bekledi, zorlandığı titreyen kollarından belli oluyordu. Gözlerimi kapatıp kör edici acının geçmesini bekledim, o da alnıma küçük bir öpücük bıraktı. Ardından içime daha çok girdi.

Tırnaklarımı sırtına geçirdim, kasları elimin altında titredi. Kalçalarını ileri geri yavaşça hareket ettiğinde iki yana açık bacaklarım sarsılıyordu. Acıdan birkaç dakika zevke dair bir şey algılayamadım, o da bu yüzden biraz daha ağır ilerliyordu. Sonra acı gittikçe haz dolu bir sızıya dönüştü, bunu rahatlayan yüzüm belli ediyordu. Jay fark ederek içimden çıktı ve ben yoksunlukla ona baktım. Dudaklarıma uzanıp öptü ve o esnada sert bir şekilde içime girdi.

İniltim onun beni öpen dudaklarına karıştı. Beni tamamen kendisiyle doldururken bu sefer ileri geri daha hızlı hareket etmeye başlamıştı. Bir sü-

reden sonra kalçalarımı kaldırdığımı ve onu daha çok isteğimi fark ettim. Tarifi imkânsız bir zevkti.

Kendini serbest bırakıp hızlandı. Kasıklarının uyluklarıma çarptığı her an vücutlarımızın teması ses çıkardı. İnlemelerim onun teninde dalgalandı, elleri bedenimde hikâyemizi yazdı. Geniş avucuyla kalçamı sıktığında neredeyse bayılıyordum. Sonra o eliyle bacağımı iyice açtı ve âdeta beni istila etti.

İleri geri hareketleri artık vücuduma daha sert darbeler indiriyor, daha fazla ses çıkarıyordu. İçim onunla dolup taşıyordu, her şeyim tamamen onun oluyordu. Her zaman birbirimize ait olduğumuzu söylerdik. Şimdi ise gerçekten her şeyimizle birbirimize aittik.

"Belle," dedi yavaşlayarak. Ama yanılmıştım, yavaşlamıyor, sertçe daha derine giriyordu. "İnanılmazsın."

"Daha sert," diyebilmekten başka bir şey yapamadım. Yükseklerdeydim ve beni yere indirmesi için ona muhtaçtım. Dünyaya dönebilmem sadece onu sayesinde olabilirdi.

"Demek daha sert." Dudakları kulağıma sürtündü.

Gözlerinde bir parıltı belirdi ve Marcus'un *sosyo* diye tabir edeceği o ağzına gülümseme yayıldı. Bir anda içimden çıktığında ne olduğumu şaşırdım.

Onu kışkırttığım için pişman olarak elimi uzattım ama onun planı başkaydı, uzattığım elimden tuttuğu gibi beni kendine çekti. Ardından elini belime yerleştirip beni döndürdü ve avuçlarım toprağa denk gelecek şekilde arkamı ona dönmemi sağladı.

Dizlerinin üzerindeydi, bana doğru eğildiğinde gövdesi sırtıma yaslandı ve gerinip ona iyice yaslandım. "Hayır, böyle değil," dedi elini sırtıma koyup beni tekrar yere sabitleyerek. Sonra o şekilde içime girdi.

Parmaklarım toprağa saplandı, başımı geriye atıp nefesimi inlemeyle karışık gürültüyle verdim. "Tanrım!"

"Benim adımı daha çok sayıklamanı istiyorum," dedi boynumun gerisinden kulağıma yaklaşarak. Darbeleri vücudumun ileri geri sarsılmasına neden oluyordu, kaçlarıma çarpan kasıkları biraz önce çıkardığımız sesten daha yükseğinin yankı bulmasına sebep oluyordu.

Evet, biz buyduk. Her ne kadar duygusal olsak da varlığımızda bir vahşilik, ilkellik vardı.

Darbelerle sallanan göğüslerimden birini avuçladığında kesik bir nefes verdim. Nabzım ya da bir kalbim yoktu artık, biraz önce durmuşlardı. Bir şeyleri parçalama isteğiyle doluydum, eğer sırtı elime geçse onu çizer kanatırdım. Ama şu an ona ulaşamıyordum, sadece onun iradesi altındaydım.

Bu bana güçsüz hissettirmedi. Aksine beni bu denli arzulayıp içime böylesi bir istekle girip çıkması öz güvenimi yeniledi, onu çıldırttığımın bilinciyle zevk almamı sağladı. Böylece ben de ona karşı gücümü kalçalarımı oynatarak, onun her darbesiyle inleyerek kullandım.

Aklımı kaybediyordum, zirvedeydim ve düşüşüme saniyeler kalmıştı. Bir anda çıkan sesin zihnimin bir oyunu olduğunu düşündüm ama toprağın çatırdadığını ikimiz de kısa bir an sonra fark edebildik. Bu bile bizi durdurmadı. "Ben..." Sırtım geriye esnedi, soluğumu öyle şiddetli verdim ki Jay, parmaklarını o noktaya götürüp ıslaklığı hissetti.

"Çok güzel," dedi anlaşılmaz bir sesle. Sonra içimden çıkıp şiddetle birkaç kere daha girdi ve bir küfür savurarak tamamen çıktı. Arkamı dönüp tuttuğu erkekliğinden gelen meniyi görebilecek kadar ona bakabildim.

Sırtüstü yere yığıldığımda nefes nefeseydim, o da başını öne eğmiş soluklanıyordu. Kısa süre sonra yüzüstü uzanarak bir kolunu bana attı, kolu göğüslerime denk geliyordu ve bu bile bacak aramda tekrar sıcak bir sızının hareketlenmesine neden olmuştu. Doyumsuzluğum beni şok etti, daha önce tatmadığım bu his tüm büyülerden daha güçlüydü.

"Toprak çatırdadı," dedim biraz kendime geldiğimde.

Jay başını biraz kaldırıp ileride bir noktaya baktı, ben de hafif doğrulup omzumun gerisine baktım. Toprak biraz ileride ikiye ayrılmıştı. "İnsanların buranın şiddetli bir depreme maruz kaldığına inanmaları gerekecek."

"İyi ki göle bir şey yapmadım," diyerek güldüm başımı tekrar yaslayıp.

Jay yüzünü kaldırdığı için benim yüzümü açıkça görebiliyordu. Birkaç saniye bakışlarının ağırlığını yüz hatlarımın her bir zerresinde hissettim. Gözlerimi ona çevirdiğimde bir şeylerin devam edeceğini anladım, o da doymamıştı.

Birden ayaklanıp bir kolunu bacağımın altından geçirdi, diğeriyle de belimden tuttu ve beni kucağına aldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum nefes nefese.

"Göl konusunda biraz daha çalışmamız gerekecek," dedi suya girmeye başlayarak.

"Tanrım! Jay! Yapma," dedim ama birkaç saniye sonra suya girmiştik.

"Bu suyu bizim için biraz ısıtmaya ne dersin?"

Kalçalarımı kavrayıp bacağımı iki yana açarak ona dolanmamı sağladı. Kollarım omuzlarına tutunuyordu, dağ gibi kıvrılan vücut hattını ellerimle hissediyordum.

"Böyle bir şey yapabilir miyim, bilmiyorum," derken sesim yıllar sonra neşeliydi. Mutlu hissettiğim bir andı. *Gerçek bir mutluluk.*

"Büyülerinin ne noktaya geldiğini keşfedebiliriz."

Bedenim yanıyor olsa da suyun soğukluğunu dudaklarımızdan beyaz bir buhar gibi çıkan nefeslerimiz belli ediyordu. Onunla beraber büyülerimi keşfetme fikri hoşuma gitti. Güçlerimi kullanmamdan hiçbir zaman hoşnut olmamıştı ama şimdi... Bana eşsiz bir gücüm olduğunu bilerek ve onu keşfetmek isteyerek bakıyordu.

Derin bir nefes aldım. "Parmakların kalçalarımı okşarken doğru düşünemiyorum," dedim.

Sırıttığında dişleri sudaki yakamoz gibi parladı ve hareket etmeyi bıraktı.

Derin bir nefes aldım. "Kurbağaları kavurmak istemezsin, bu yüzden sadece biraz ısınmasını sağla."

"Bu çok yardımcı oldu," derken suyun içindeki canlılara ayaklarım dokunmadığı için şanslıydım. Su altı beni fazlasıyla korkutuyordu. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve büyülerime odaklandım, içgüdüsel olarak bana rehberlik eden sesi dinleyerek içimdeki gücü arşınladım. Orada bir şey hemen komutu aldı; önce avuçlarıma, sonra da tüm bedenime doldu. Derin birkaç soluk verdim... Sıcaklık hayal ettim. Suyun yüzeyinde dolandım, damlalar hâline geldim ve kendimi gölün bir parçası gibi hissettim.

Gözlerimi açtığımda etrafımızdaki su halka halka dalgalandı ve bedenimin sıcaklığına eş suyun da ısındığını hissettim. Jay etrafa kısa bir göz attıktan sonra tekrar bana baktı, yüzünde tatminkâr bir gülümseme vardı.

"O kadar harika bir varlıksın ki."

"Bunu başka cadıların da yapabildiğine eminim." Dudağımı büktüm ama cümlesiyle kendimi çok iyi hissetmiştim. Dorchaların arasındayken melun, çirkin ve korkunç bir varlık olduğumu düşünerek çok fazla gün geçirmiştim.

Jay'in parmakları tekrar kalçalarımı okşamaya başladı. "Ne kadar harika olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" dedi burnunu burnuma dokundurarak.

Üzerime çöken durgunluk sessiz kalmamı sağladı. Bir süre kafamda çalkanan düşünceleri toparlamaya çalıştım. Uyandığım andan itibaren her şey çok fazla gelmişti, nasıl sindireceğimi bilemediğim gerçekleri öğrenmiştim.

"Eğer bir şey olacaksam... Normal olmayı isterdim. Belki o zaman tüm bunları yaşamak zorunda kalmazdım. *Kalmazdık.* Ailem Hiddenfield'ı terk etmezdi ve ben senin okulundaki bir kız olarak hayatımı sürdürürdüm. Başka şekilde tanışırdık. Hayatım, güçlü bir ailenin oğluna âşık olmaktan başka bir aşırılık içermezdi."

Jay bir elini kaldırarak ıslak saçlarımı omzumdan geriye çekti ve yüzümü tamamen açığa çıkardı. "İhtimaller herkes için vardır. Herkes başka bir hayatta doğabilir, bambaşka şeyler yaşayabilirdi ama o zaman şimdiki olduğu kişiler olmazlardı. Biz de öyle. Belki o zaman başka şeyler yaşanacaktı, bunu bilemeyiz. Şimdi önemli. Şu anımız önemli. Ve sen... İnanılmaz birisin."

Nabzım boğazımda tekledi, yutkunup orayı rahatlatmaya çalıştım.

"Sadece Asteria'nın reenkarnesi, melez ya da laneti bozabilecek biri olduğun için değil. Sen, sen olduğun için. Bu güç Shelia'nın eline geçse ne olurdu? Babamın eline geçse? Hiç düşündün mü?"

Cevap veremedim. Sözleri zihnimde çok farklı bir sekme açmıştı ve kendime bakış açımı değiştirmem için beni zorluyordu.

"Shelia," dedim birden aklıma beliren düşünceyle. "Sen beni bıraktıktan sonra babamın sesine doğru koşuyordum ama o arkadan bana saldırdı. Sadece sesini duydum ama oydu. Beni yakalamıştı." Kafam karışmış gibi kaşlarımı çattım. "Oradan nasıl kurtuldum bilmiyorum. Gerisini hâlâ hatırlayamıyorum."

Jay'in sükûneti gözlerimi dikkatle ona çevirmeme neden oldu. Soru işareti dolu bakışlarımı algılayınca dudaklarını bastırıp derin bir nefes verdi.

"Arkandan geldim."

"Ne?"

"Arkandan geldim ve sizi gördüm. Babanın gelmesine dakikalar kala tüm kuvvetimle Shelia'ya atıldım ve onu arkadan hançerledim. Aaron Jefferson geldiğinde ise... Shelia yaralandığı için onunla baş edemezdi, bu yüzden kaçtı."

Suyun sıcaklığı mı düşüyordu yoksa ben mi buz tutuyordum, bilmiyordum.

"Baban beni gördü. Hiç konuşmadık ama birbirimize baş selamı verdik. O seni götürdü... Ben de geri döndüm."

Parmaklarım omuzlarına saplandı. "Onunla... Selamlaştın." Kelimeleri kendi kendime söylüyordum. "Mezarında ona yine baş selamı verdin. Bu... Tanrım. Onunla iki kere karşılaşmıştın ve bunlardan habersizdim."

"Doğru olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar, Belle. Seni korumak istediler."

Bunu biliyordum. Lanet olsun ki bunu biliyordum ve onlara kızmıyordum. Yine de... Kırılan kalbimi yapıştıracak gücü şu an bulamıyordum.

Jay çenemi tutup dudaklarını dudaklarıma yumuşak bir dokunuşla değdirdi. "Dediğim gibi, artık önemi yok. Önemli olan, beraber olmamız."

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu öptüm.

Öpüşmemiz yavaş başladı ama ilkellik yine tüm vücudumuzu kuşatıp hızlanmamıza neden oldu. Dili ağzımın içine girince kucağında hareket ettim, kadınlığım onun sertliğine sürtündü. Jay homurdandı. "Tekrarı için seni zorlamak istemiyorum, ilk seferde bu kadar fazla olmama..."

"Kapa çeneni," dedim dudaklarından öpmeye devam ederek. "Benim adıma tek bir karar daha alırsan seni mahvederim."

Güldü.

"Öyle olsun," dedi ve bir elini aramıza sokarak sertliğini içime doğru itti.

Suda olduğumuz için gevşemem daha kolaydı, bu sefer acıyı çok duyumsamadım. Yine de nefesim kesilirken kaskatı olmuştum, o esnada biraz daha içime girdi.

"Tanrım, bu inanılmaz," dedim dişlerimin arasından. Gözlerim kapanmış, başım geriye düşmüştü.

Jay dudaklarını açıkta kalan boynuma değdirdi, sonra belime sardığı kollarıyla beni aşağı yukarı hareket ettirdi. Bir süreden sonra ritmi ben sağladım, kucağında hareket etmeye başladım. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, su her hareketimizde dalgalanıyordu.

Hızlandım, biraz daha ve biraz daha... Zevkin doruklarına ulaşırken öpüştük ve seslerimiz dudaklarımızda soldu. Onunla bu anı hep arzulamıştım, işte bu gün, o gündü. Doyana kadar onunla olacaktım, zevk tükenene kadar onu içime alacaktım.

İkimiz de boşaldığımızda rahatlayarak çenemi omzuna yasladım, o da beni sıkı sıkı tuttu. "Her konuda ilkim olmayı nasıl başardın, bilmiyorum."

Sonra bu sözüm başka bir düşünceyi beraberinde getirdi.

Bedenim kasılırken gözlerim gölün yüzüne kilitlendi. Suların üzerinde bir yüz canlandı sanki. Beyaz ten, küçük bir burun ve porselenden yapılma bir çehre.

Geri çekilip Jay'e baktığımda o da ne olduğunu anlamak isteyerek kaşlarını çattı.

"Sen benim her konuda ilkimsin ama ben..." Kucağından inip geriye doğru çekildim ve suya hızla vurarak onun yüzüne su sıçrattım. "Seni lanet olası pislik!"

Jay yüzüne sıçrayan suları silerken eliyle saçını geriye yatırdı. "Ne oldu?"

Yüzeye doğru yüzüp sudan çıktım. O da ellerini iki yana açmış, ne olduğunu anlamaya çalışarak bana bakıyordu.

"Sen..." dedim bir parmağımı ona doğru uzatıp. "Beni hatırlıyordun ama buna rağmen gidip o kızla sevgili oldun. SENİN İLKİNİN DIANA OLDUĞUNU BİLİYORUM!"

Bunu bizzat duymuştum.

Arkamı dönüp yerdeki kıyafetlerime yürüdüm, hepsini kucağımda topladım ve seri adımlarla eve yürüdüm. Bir yandan da öfkeyle fokurduyor, onu gölde boğma isteğimle savaşıyordum. Eve girdiğimde çıplak olduğum için hemen üzerime kıyafetlerimi geçirdim.

O esnada içeri girdi. Pantolonunu giymişti ama fermuarını kapatacak zaman bulamamıştı. Belinden düşecek gibi duran pantolon kasıklarına giden o sert çizgiyi gözler önüne seriyordu. Islak gövdesi görüş açımı kaplıyordu, neyse ki öfkem kıpırdanan arzumu baskılıyordu. Orta sehpanın üzerinde duran bardaklardan birini kaptığım gibi ona fırlattım.

Eğilip bardağın arkasındaki duvara çarpmasına sebep oldu. "Belle," dedi uzlaşmacı bir sesle. "Sakince konuşalım."

"Sakince mi?" derken elime geçirebileceğim bir şeyler aradım ama yoktu. Daha da sinirlenip elimi savurdum ve onu büyüyle duvara çarptım. "Seni adi şerefsiz!"

Sırtının acısıyla kısa bir yüzünü buruşturdu ama hemen toparlandı. "Seni unutmaya çalıştığımı söylemiştim."

"Bravo sana!" Kıskançlık tüm damarlarımda kızgın bir nehir gibi dolaşıyor, âdeta içimi titretiyordu. Onu bir kere daha büyüyle savurduğumda bu sefer dış kapıya çarptı. Ayağa kalktığımda pantolonu neredeyse belinden düşüyordu. "Keşke ben de neyin eksik olduğunu bilmeden, neyi unuttuğumu keşfedemeden başkalarıyla birlikte olsaydım. Belki bir nebze rahatlardım!"

Dişlerini sıktı. Hatta neredeyse hırladı.

"Öyle hırlarsın işte!" Bu sefer elime geçirdiğim içi boz bir vazoyu ona fırlattım.

Hızla bana doğru geldiğinde vazo çoktan kapıya çarpmıştı. Kollarını gövdeme dolayıp ayağımı yerden kesti ve beni resmen omzuna attı.

"Bırak beni, seni pislik! Belki de güçlerimi erkek ırkının soyunu tüketmede kullanmalıyım!"

Beni odaya doğru götürdüğünde çırpınıyor, elinden kurtulmaya çalışıyordum. Beni yatağa sırtüstü atıp kollarımı iki yandan tutarak üzerime çıktı.

"Duygular yoktu. Seninle olduğu gibi değildi!" dedi beni onunla yüz yüze kalmaya zorlayarak. "Eğitime geri döndüğümde benimle ilgilendi ve ben de seni unutmaya çalışıyordum. Bana iyi gelebileceğini düşündüğüm şeyler yaptım ama olmadı. Ondan başka kimseye de dokunamadım. Denedim. Lanet olsun denedim!"

Hâlâ kızgın olduğum için dik dik suratına bakmayı sürdürdüm.

"Her şey soğuktu. Soğuk, buz gibi. Hissedemedim. Ondan ya da bir başkasından hoşlanmak için çabaladım, yapamadım."

"Ona dokundun."

Jay odanın karanlığında koyu görünen gözleriyle bana ciddiyetle baktı. "Sana dokunduğum gibi değil. *Yemin ederim.*" Dişlerini sıktığını zorla çıkan sesinden anlıyordum. "Sana dokunmayı bıraktığım anda tekrar dokunmayı arzuluyorum. Her şekilde. Hem duygusal hem fiziksel. Şu an bile... İnanılmaz sertim. Tekrar tekrar içine girmek istiyorum. Seni tüketene kadar, kendim tükenene kadar bunu istiyorum. Onunla öyle olmadı. O bana dokundu, ben de karşılık verdim. O istedi, ben de boyun eğdim. Bir kere olsun, ona ilk ben dokunmadım."

Onu üzerimden ittirdiğimde yana devrildi.

Arkamı döndüm, yüzüne bakmak istemiyordum. "Yine de... Özellikle her şeyi hatırladıktan sonra... Seni bir başkasıyla düşünmek..." Sesim gittikçe silikleşti.

Jay kısa süre sonra bana arkadan sokuldu ve kaslı kolunu gövdeme dolayıp yüzünü omzuma yasladı. "Denedim, Belle. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Sen gitmiştin ve bir daha dönmeyecektin. Seni unutmam gerekiyordu."

"Unuttuğun bir an oldu mu?" Kısık sesle sormuştum.

"Hayır." Cevabı yalın, sesi netti.

Sessiz kalarak son kelimesini zihnimde tekrarladım. Beni unuttuğu bir an bile olmamıştı. Sözünü tutup beni bulmuştu, sonra Hiddenfield'a dönerek ben onu bulmuştum. Gerisinin bir önemi yoktu.

Şu an önemliydi ve geçen saniyeler, dakikalar ve günler artık bizimdi.

Sabah uyandığımda Jay yoktu. Gece onun kollarında uyuyakalmıştım ve tüm bedenim hem gevşemiş hem de dünün verdiği sızılar bacak aramda

belirmişti. Tatlı bir sızıydı, ona ait olduğum dakikaların nişanesiydi. Üzerime onun tişörtünü giyip odadan çıktım.

Mutfağa girdiğimde hazırladığı masayı gördüm. Dün Diana'yı hatırlamak kıskançlık ve huzursuzlukla dolmama sebep olsa da bu görüntü yumuşamama ve onu anında özlememe neden oldu.

Onu suçlayamazdım. Ben onu büyüyle unutmaya mecbur bırakılmış, o ise bunu kendi yöntemleriyle yapmaya çalışmıştı. Diana, Hiddenfield'da da kıskançlık unsurumdu fakat şimdi Jay'in tamamen bana ait olduğunu biliyordum. Geçmişi, şu anı ve geleceği de benimdi.

Bu düşüncelerle yaptığı omleti yedim, portakal suyunu içtim ve günler sonra ilk defa gerçekten layığıyla doyduğumu hissettim. O esnada kapı açıldı ve kısa süre sonra Jay mutfak kapısında belirdi.

Eşikte durup bana baktığında, her ne kadar yumuşamış olsam da ona kısık gözlerle baktım. Elindeki poşeti tezgâha koyup ağır ağır bana doğru geldi. Üzerine siyah kazağı ve pantolonunu giymişti. Kumral saçları yine şekillenmiş, bedeni daha da dikleşmişti. Yılların yükünü atmış gibiydi, rahatlamıştı.

"Günaydın," dedi tam yanıma gelip aniden beni kucağına alarak.

Kısa bir çığlıkla omzuna tutundum ama o kalçalarımı tezgâha yerleştirip bacaklarımı iki yana açarak arasına girdi. Avuçları tezgâhı tutarken burnunu boynuma sürttü. "Aramız nasıl?"

"Limoni," dedim omzunu iterek.

Geri çekilmeyip bana daha çok sokuldu. "Kendimi nasıl affettirebilirim?"

"Benden bir süre daha uzak durarak."

"Emin misin?" diye sordu burnunu iyice tenime sürterek. *Tanrım, bu çocuk...* "Yeterince uzak kalmadık mı?"

"Sen yokluğumu doldurmanın bir yolunu bulursun."

"Sana bunun mümkün olmadığını söyledim." Elleri üzerimdeki tişörtün uçlarına dokunup çıplak göbeğime, oradan da göğüslerime doğru ilerledi. Göğüs ucuma gittiğinde derin bir iç çektim.

"Bırak beni." *Hayır, sakın bırakma.*

Sesimden söylediğimin tam aksini ima ettiğimi fark etmiş olacak ki dişleri görünerek sırıttı. Yaramaz bir parıltı gözlerinde belirirken parmakları yavaş yavaş üzerimdeki tişörtü yukarı doğru sıyırdı. İç çamaşırımdan kurtulurken, "Sen doyduğuna göre, sıra bende," dedi içimdeki arzuyu fitilleyen bir sesle. Dizlerinin üzerine çöktüğünde yüzü tam bacak arama denk geldi ve ben dehşetle açılan gözlerimle gelecek şeyi göğüslemeye çalıştım.

Dudaklarını kadınlığıma değdirdi, başım geriye düşerken mutfak dolabına çarptı.

"Senden nefret ediyorum," diyerek soludum.

"Bunu bana ilk söylediğin gün, seni ilk kez öpmüştüm."

Güz Dönemi partisinde beni öptüğü anı hatırlayıp kavruldum. O gün onu hatırlamıyor olsam da aşkım büyüktü. O zamanlar hislerim aşırı gelebilirdi ama şimdi geçmişten gelen duygularımın fazlalığı beni şaşırtmıyordu.

Jay dudakları klitorisimde dolaştırdı, sonra dilini de işin içine kattı ve beni yalamaya başladı. Elimi başına yerleştirip saçlarını kavradım. Onu kendime daha çok bastırmam hoşuna gitmişti, dilinin darbelerini daha çok hızlandırdı ve ben resmen uçtum. Diğer elimle tezgâhı sıkıca kavrayıp dengede durmaya çalıştım.

Onun dudakları ve tenimin buluştuğu yerden çıkan sesler mutfakta yankılandı. Sonra benim iniltilerim de araya karıştı, ismini sayıklamaya başladı. "Evet, güzelim. Ben buradayım."

Güzelim kelimesini duyduğum an zaten titreşen arzum içimden taştı ve doruklara tırmanıp aşağı düştüm.

Ayağa kalktığında başparmağıyla dudağında bana ait olan sıvıyı emdi. "Benim sana doymam pek mümkün görünmüyor."

Ben nefes nefese ona bakarken tezgâhtaki poşete uzandı ve bana verdi. Allak bullak olmuştum, buna rağmen titreyen ellerimle poşeti alıp içindekileri çıkardım. Beyaz bir iç çamaşırı takımı elimde duruyordu. Kaşlarımı kaldırıp ona baktığımda sırıttı.

"Bir dahaki sefere bunları giymeni istiyorum."

"Beyaz," diyerek mırıldandım hafif bir gülümsemeyle. "Bana o zamanlar siyahı sevdiğini söylemiştin. Hiddenfield'a geldiğimde ise... Beyaz. Neden?"

Jay'in gözleri derinleşti, ela hareleri artık yeşil görünüyordu. "Senin yüzünden."

"Ne?"

"O gün... Dönüşüm geçirdiğinde, kurt hâlinle karşımda belirdiğinde aklımı kaybettiğimi sandım. O kadar mükemmel görünüyordun ki. Beyaz tüyleri daha önce de görmüştüm, annem ve kız kardeşim beyaz kurt. Ama sen Belle, ihtişamını anlatmaya kelimelerim yok."

Tanrım. Beyazı sevmesinin altında böyle bir şey yattığını hayal bile edemezdim.

Sözleri içimdeki duygularla ağır bir melodi eşliğinde dans ederken bir başka düşünce aklımda belirdi. "Annem beyaz bir kurt mu dedin?"

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

"O gün, odaya giren kurt..." On bir yaşımdayken serbest bırakılmadan önce gördüğüm ve dışarı çıktığımızda da bizi izleyen kurt annesi miydi? "Sen gelmeden önce odaya giren kurt annen miydi?"

Jay o günün anısıyla kaskatı kesildi. Başını aşağı yukarı bile zar zor sallayabilmişti. "Bize o yardım etti."

Malcolm Alec'in zihnine girdiğimde annesinin ölü hâlini görmüştüm. Barthram'ın öfkesini, Alec'in Jay'i işaret ederek, "*O yaptı!*" demesini... Daha keşfedeceğim birçok gerçek vardı.

"Ben Malcolm'ın zihnine girdiğimde annenin başında öfkeyle gürleyen babanı gördüm. Malcolm da oradaydı ve senin buna sebep olduğunu söyledi."

Jay dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi kırılacak sandım. Tezgâhtan inerek ona doğru yürüyeceğim sırada geri çekildi. Gözleri kararmıştı, öfkesi neredeyse bedeninden canlı bir varlık gibi taşacaktı.

"Onun zihnini sikeyim," dedi harlı bir sesle ve gidip masaya bir tane geçirdi. Bu gidişle tüm evi kırıp dökecektik ve geriye bir enkaz kalacaktı.

"Sen döndükten sonra ne oldu, Jay?" diye sordum.

Jay elini saçlarından geçirip odanın kapısına doğru yürüdü. "Bunu şu an konuşmak istemiyorum. Bugün değil."

Odadan çıktığında peşinden ilerledim. Oturma odasındaki koltuğa oturup eliyle koltuğun kolunu sıktı. Tam dibinde yere oturdum ve onu gözlerime bakmaya zorladım.

"Ne olduğunu anlat."

Elini gözüne bastırıp yüzünü ekşitti. Hatırlamanın ona acı verdiğini anlıyordum, bu yüzden daha fazla zorlamamayı düşündüm. "Bugün değil, Belle."

"Tamam," dedim ellerimi iki dizine koyarak. "Tamam. Daha sonra. Çok zamanımız var."

Elini çekip yüzünü açığa çıkardı ama bana bakmıyordu. Dizlerine daha çok dokunup yavaşça ellerimi yukarı kaydırdım ve parmaklarım fermuarım buldu. "Öyleyse sıra bende," dedim mırıldayan bir kedi gibi. "Aklını dağıtmanın bir yolunu biliyorum."

"Ne?"

Sorusunu duymazdan gelip fermuarını açtım, pantolonu bacaklarından sıyırmaya çalıştığımda önce afallasa da bana yardımcı oldu. Siyah *bo-*

xer'ıyla kalırken elim onu da sıyırdı ve diz kapaklarına kadar çekti. Erkekliği serbest kalınca sertleşip büyümesini inanılmaz bir büyüyü gözlemliyor gibi izledim.

Parmaklarım sertliğine dokundu, aşağı yukarı hareket etti ve Jay kesik bir nefes alırken başı koltuğun sırtına doğru düştü. "Siktir. Sen... Bunu yapacak mısın?"

Bunu yapabileceğimi hayal dahi edemezdim. Erkekle aram hiç iyi olmamıştı, kitaplardan okuduğum kadarıyla bildiğim şeylerdi bunlar. Ama içgüdüsel olarak Jay'e uyum sağlıyordum hatta kendim de bazı şeylere dair istek duyuyordum. Bu da onlardan biriydi.

Onu her şeyiyle istiyordum.

Dudaklarımı sertliğinin başına değdirdiğimde soluğu kesildi. "Evet, yapacağım." Dilimi gezdirerek onu uzun uzun yaladım, sonra dudaklarım aralandı ve tamamen ağzımın içine aldım. Doğru yapıp yapmadığımı bilmeden hareketlerimi sürdürdüm.

Jay'in küfür savurarak inler gibi bir ses çıkarmasıyla kendime güvenim daha çok yerine geldi. Onu gırtlağıma kadar soktum. Dibe değdiği için kusma isteğiyle onu baştan çıkarma isteğim çatıştı ve ikinci istek galip geldi. Benim dudaklarımın arasında kıvranması çok güzel hissettirdi ve onu çıldırtmaya devam ettim. Elimle de destek alarak ağzımla aşağı yukarı hareket ettim. Ara sıra öpücükler konduruyor, ıslak dilimle öptüğüm yerleri mühürlüyordum. Çok uzun sürdü, bir ara onu getiremeyeceğimi sandım ama Jay birden saçlarımdan tutarak beni geriye çekti. Geldiğini anladığımda gözlerinde çarpıcı bir ifade olduğunu gördüm. Bana doğru eğilip dudaklarımdan öptü ve beni kucakladı. Dizlerine oturduğumda sırıtmaya başlamıştı.

"Yeniden içinde olmam gerek," dedi tekrar sertleşen erkekliğiyle.

"Daha yeni..."

"Sana doyamayacağımı söylemiştim. Tekrar hazırım, Belle. Hep hazır olacağım."

Ve o gün önce koltukta birlikte olduk, ardından odada ve duşta. Suyun altındayken Jay birden saçlarımı geriye çekip yılan derime dokundu. İlk defa oraya dikkat kesildiğini belli etti, belki daha önce de ilgisi oradaydı ama bana hiç belli etmemişti. Parmağını pürüzlü yüzeyde gezdirdiğinde soluğumu tuttum.

"Bu ne zaman oldu?" diye sorduğunda gözlerimi kapatmıştım. Barthram Sullivan'ın malikânesindeki çığlıklar hâlâ kulaklarımdaydı.

"Doğum gününde yaptığım şeyden sonra."

Bile isteye avcılara kötülük yapmıştım. Kara büyüyü sonuna kadar kullanmıştım.

"Sonra da kaçmadan önce Dorchaları paramparça ettiğimde daha çok büyüdü."

Bile isteye hepsini uzuvlarından ayırıp öldürmek istemiştim.

Jay eğilip dudaklarını o noktaya bastırdığında bacaklarım titredi. Gözlerimi açıp ona baktığımda yüzünü kaldırıp yanaklarımı avuçladı. "Eğer kara büyü yapabiliyor olsaydım, benim vücudum bunlarla dolu olurdu. Kendini suçlu hissetme, herkesin içinde olan şeyler sende de var. *O kadar.*"

Başımı aşağı yukarı salladım ama cevap veremedim. Belki haklıydı belki de benim içimdeki karanlık boşluğu hafife alıyordu.

Saçlarımı şampuanlamasına izin verdim. Masaj yaparak iyice beni mest etti, sonra güzelce duruladı. Yıkandıktan sonra odaya geçtiğimizde bana aldığı beyaz iç çamaşırlarını giyip yatağa uzandım, o eşofman altını giyerken gözlerim üzerindeydi. Sırtındaki dövmelere dikkatle baktım, uzun zamandır onları görmemiştim.

Belinde bulunan, her Başavcı'nın taşıdığı ve babamın sırtında da olan işareti izlerken boğazımda beliren yumru yutkunmamı güçleştirdi. Bir ok sağ yukarı doğru konumlanmıştı ve ucu iki yerden birden kıvrılarak iki zikzak çiziyordu. İkisi de aynı Başavcı işaretini taşıyordu. Yıllar önce babam, çaylakların Başavcı'sıydı.

Jay'in kendi özel işareti ise kürek kemiğinin sol tarafındaydı; bir dairenin içinde yere saplanmış gibi duran hançer, ardından onun etrafında bir kuyruğu andıran yukarı kıvrılan üç tane şekil vardı.

Diğer kürek kemiğinde bulunan dövme ise... Yabancı dilde yazılmış bir kelimeydi. Gözlerimi iyice sabitleyip kelimeyi okumaya çalıştım.

Pulchra.

"O dövmedeki kelime ne anlama geliyor?"

Jay'in eşofmanı neredeyse belinden düşecek gibi dururken aklımı bulandırsa da dikkatle yüzüne baktım. Sorduğum soru onu biraz afallatmıştı. "O üzerindeki şeylerle uzanırken cevap verebileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Lafı değiştirme," dedim ciddiyetle yüzüne bakarken.

Jay kısa bir an duraksadı. Bunu açıklayacağı günün geldiğine inanamıyor gibiydi. Bir süre sonra sessiz bir kedi gibi usulca yaklaşıp bir elinden destek alarak yatağa uzandı ve yüz yüze gelmemizi sağladı.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" diye sordu vücudumu okşayan bir sesle.

Bile isteye avcılara kötülük yapmıştım. Kara büyüyü sonuna kadar kullanmıştım.

"Sonra da kaçmadan önce Dorchaları paramparça ettiğimde daha çok büyüdü."

Bile isteye hepsini uzuvlarından ayırıp öldürmek istemiştim.

Jay eğilip dudaklarını o noktaya bastırdığında bacaklarım titredi. Gözlerimi açıp ona baktığımda yüzünü kaldırıp yanaklarımı avuçladı. "Eğer kara büyü yapabiliyor olsaydım, benim vücudum bunlarla dolu olurdu. Kendini suçlu hissetme, herkesin içinde olan şeyler sende de var. *O kadar.*"

Başımı aşağı yukarı salladım ama cevap veremedim. Belki haklıydı belki de benim içimdeki karanlık boşluğu hafife alıyordu.

Saçlarımı şampuanlamasına izin verdim. Masaj yaparak iyice beni mest etti, sonra güzelce duruladı. Yıkandıktan sonra odaya geçtiğimizde bana aldığı beyaz iç çamaşırlarını giyip yatağa uzandım, o eşofman altını giyerken gözlerim üzerindeydi. Sırtındaki dövmelere dikkatle baktım, uzun zamandır onları görmemiştim.

Belinde bulunan, her Başavcı'nın taşıdığı ve babamın sırtında da olan işareti izlerken boğazımda beliren yumru yutkunmamı güçleştirdi. Bir ok sağ yukarı doğru konumlanmıştı ve ucu iki yerden birden kıvrılarak iki zikzak çiziyordu. İkisi de aynı Başavcı işaretini taşıyordu. Yıllar önce babam, çaylakların Başavcı'sıydı.

Jay'in kendi özel işareti ise kürek kemiğinin sol tarafındaydı; bir dairenin içinde yere saplanmış gibi duran hançer, ardından onun etrafında bir kuyruğu andıran yukarı kıvrılan üç tane şekil vardı.

Diğer kürek kemiğinde bulunan dövme ise... Yabancı dilde yazılmış bir kelimeydi. Gözlerimi iyice sabitleyip kelimeyi okumaya çalıştım.

Pulchra.

"O dövmedeki kelime ne anlama geliyor?"

Jay'in eşofmanı neredeyse belinden düşecek gibi dururken aklımı bulandırsa da dikkatle yüzüne baktım. Sorduğum soru onu biraz afallatmıştı. "O üzerindeki şeylerle uzanırken cevap verebileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Lafı değiştirme," dedim ciddiyetle yüzüne bakarken.

Jay kısa bir an duraksadı. Bunu açıklayacağı günün geldiğine inanamıyor gibiydi. Bir süre sonra sessiz bir kedi gibi usulca yaklaşıp bir elinden destek alarak yatağa uzandı ve yüz yüze gelmemizi sağladı.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" diye sordu vücudumu okşayan bir sesle.

Bu kadar seksi bir görünüş ve sesle cevap vermesi aklımı bulandırdı. "Neden bu tonla konuşuyorsun?" dedim tekrar alev alacağımı hissederek. Bugün birçok kez birlikte olmuştuk, bir kere daha gücümüz var mıydı gerçekten? *Bacak arama bakarsak vardı.*

"Bu tonla konuşuyorum çünkü cevabımı bu şekilde duymanı ve kelimeyi iliklerinde hissetmeni istiyorum." Burnunu yanağıma sürttü. "*Pulchra.*"

Kelimeyi bir büyü mırıldanıyor gibi dile getirmişti. O an, bunun Latince bir kelime olduğunu anladım.

"Ne demek bu?" dedim kollarımı boynuna dolayarak.

Jay'in dudakları kulağıma ulaştı. "*Belle.*"

Yüzümü hafifçe yana çekip onun suratına boş boş baktım. "Ne?"

"Latince *Belle* demek."

Şoktan ağzım aralanmıştı.

Jay sırıttı. "Seni unuttuğum bir an olup olmadığını söylemiştin? Benim takıntımı hafife alıyorsun, Belle."

"Neden Latince?" Hâlâ uyuşmuş hâldeydim.

Jay beni öptü. Uzun uzun, ağır ağır ve içten içe beni mahveden bir öpücüktü. "Çünkü bu bir büyü."

Tanrım, bu çocuğa âşıktım. Öyle böyle değil.

Tekrar öpüşmeye başladık ve Jay eşofmanını sıyırırken homurdandı. "Boşuna giydiğimi biliyordum," dediğinde bu sefer ben sırıttım. "Şimdi o beyaz iç çamaşırlarını parçalamadan sana dokunmaya çalışacağım."

Sırıtmam daha büyüyünce onu kışkırttığımı anladım.

Birden beni kollarıyla sarıp ayağa kaldırdı ve elimden çekerek pencere kenarına getirdi. "Ne yapıyorsun?" dedim ama kelimeler soluğuma karıştı. Sırtımı pencere pervazına dayayarak önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde ne yapacağımı bilemeyerek çıkıntılı pervaza tutundum.

"Bacaklarımı kırdığın gün," derken iç çamaşırımı aşağı doğru sıyırıyordu. "Karşında daima diz çökeceğimi söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Cevap veremediğim için sadece başımı hafifçe aşağı yukarı sallamakla yetindim. Bir elim çoktan saçına gitmişti. İç çamaşırını bir kenara atıp bana alttan bir bakış attı.

"Karşında daima diz çökerim, Belle. Çünkü benim *Lider'im* sensin."

Ölüyordum. Eriyordum. Tutuşuyordum. Varla yok arasında kayboluyordum.

Dudaklarını o noktaya dokundurup aklımı başımdan alırken gözlerimi kapatarak saçlarını sıktım. Beni özüme kadar titretip zirvelere tırman-

dırmasına izin verdim. Geleceğimi düşündüğüm anda dudaklarını çekti ve ayağa kalktı. Ben nefes nefese ne yapacağını beklerken beni yüzüm pencereye dönecek şekilde çevirdi ve kalçalarımı kavradı.

Ay ışığı pencereden dolarken içime girdi. Ellerim pencereye yapıştı, nefesim camın buharlaşmasına neden oldu. Bu sefer yavaş ya da temkinli değildi, sert darbelerle içime girip çıkmaya başladı. Ellerim pervazın köşelerini kavrarken sabit durmaya çalıştım. Bir eli saçıma gidip sertçe çekerek hırçın bir istekle sırtımı kendi gövdesine yasladı ve o şekilde ritim tutmaya devam etti.

"Sanırım dayanamayacağım," dediğim sırada dokunduğum pencere çatlayıp tuzla buz oldu. Temiz hava içeri dolarken dışarı savrulan parçalar neyse ki bize doğru gelmemişti.

"Beni yakmadığın sürece sorun yok. Yakarsan duraksarız, işte bu büyük sorun." Hızlı solukları arasında gidip gelmeye devam etti. Vücutlarımızın birleşiminden doğan sesler odadaki gölgelere karıştı.

Ve tırmandık, tırmandık, tırmandık. Gökyüzünü arşınladık, gece havasında saklanan güneşe ulaştık ve sıcaklığında kavrulup yeniden doğmak için yok olduk.

Perde alev almaya başladı.

Jay bir küfürle perdeyi söküp yere fırlattığında ufak bir çığlık attım. Yataktan aldığı örtüyle alevlere vurarak söndürdü. "Bu sefer beni yakmadığın için şanslıyım."

Elimde olmadan kahkaha atmaya başladım. Bu duruma bir çözüm yolu bulmam gerekiyordu. Jay benim güldüğümü görünce gövdemden yakalayıp resmen havalandırdı ve beni yatağa âdeta fırlattı. Sırtüstü düştüğüm yatakta nefessiz kalana kadar güldüm. O da çoktan üzerime gelmişti.

"Saçmalama," dedim onu ikaz etmeye çalışarak. "Daha fazla olmaz."

"Emin misin?"

"Yatağı da yakmamı istemiyorsan, eminim."

Jay dudakları aralanıp dişleri görünürken bana meydan okudu. "Hadi bir deneyelim."

Ve denedik.

Lanet olsun ki daha fazlası da oluyordu. Doyamıyordum. Doyamıyorduk. Sabaha kadar devam ettik.

Bir haftamız bu şekilde geçmişti.

Birlikte uyuduk, yüzdük ve defalarca kez beraber olduk. Bir ara onu bisiklet sürmeye zorladım, bu sefer heyecanını biraz daha yenmişti. Anılarımıza yenilerini katabileceğimiz şeyler yedik. Hamburger en gözde seçimi-

mizdi. Bana bir ara *donut* aldı ve o esnada Marcus'u anmadan edemedik. Bana *donut* sevdiren oydu, beni mutlu edeceği zamanlar hep bir kutuyla çıkagelirdi ve bunu Jay'e de söylemişti. O da Hiddenfield'da beni mutlu etmek için bir kere bir kutu *donut* almıştı.

Bir haftanın sonunda uyandığımda Jay'i oturma odasında buldum. Gözlerimde muzır bir parıltıyla ona yürüdüğümde bedeni taş gibi, bakışları derindi. Ve elindeki telefona bakıyordu.

Anında üzerindeki gerginliği algıladım ve adımlarım kesildi.

Bedenim soğuk bir ürpertiyle dolarken rüyadan uyandığımızı anladım. Gerçek yine çıkagelmişti ama bu sefer ne şekilde karşımızdaydı, bilmiyordum.

"Ne oldu?" diye sordum cevabından korkarak.

Bana baktığında söylemek istemiyor gibiydi ama benden artık bir şey saklamaması gerektiğini öğrenmişti. Ağzını yavaşça araladı, biraz bekledi ve beni yerle bir eden o cümleyi söyledi. "Marcus... Kayıp."

Ne?

Kafamda çalkalanan düşünceler bir sonuca ulaşmamı sağlamadı. "Ne demek kayıp?"

"Kaleb'dan mesaj gelmiş." Telefonu bana uzattığında titreyen parmaklarım aleti zar zor kavradı. Ekrana gözlerimi çevirdim ve doğru okumak için bir iki saniye bekledim.

Kaleb Rane:

İşler karıştı. Çok fazla karıştı, Sullivan. Marcus... Dünden beri kayıp.

Bakışlarımı kaldırıp Jay'e baktım. Rüya bitmişti ve kâbus tekrar başlıyordu.

BÖLÜM 23: ASİL KAN

♪ *Tommee Profitt "Noble Blood"* ♪

Bir Hafta Önce
Marcus Lawford

Marcus, uyku nedir artık bilmiyordu.

Bulanık gören gözlerini ovuşturarak ormanda etrafına bakındı. Nadia'nın peşinde dolanan Jimmy, Şarap Evi'ndeyken bir haber almıştı ve Marcus bu sayede Anna'nın nerede olduğunu öğrenmişti.

Ardena Tapınağı.

Elbette buraya gelmeden duramazdı. Anna'yı düşünmeden bir an geçiremiyordu ve onun için endişelenmekten ne yemek yiyebiliyor ne de uyku uyuyabiliyordu. Küçük Panda'sı ne hâldeydi kim bilir?

Bayan Jefferson'ın hayatta olduğunu sandıkları sırada Marcus çok sevinmişti. Kendisine pankekler yapan, pizza ısmarlayan ve akşam yemeklerine mutlaka Marcus'u davet eden bir kadındı. Şefkatini Marcus'tan asla eksik etmemişti ve onu kendi annesi Gina kadar çok seviyordu.

Sonra Jay ona bir kutu göstermişti ve Marcus hayatının şokunu yaşamıştı. Bayan Jefferson'ın gençlik yıllarında çekilen bir fotoğrafı ve kendisine tıpatıp benzeyen biri de yanında duruyordu. Arkasında ise Hilda ve Shelia Nightingale yazıyordu.

Bayan Jefferson'ın bir ikizi vardı. *İnanılır gibi değil.*

Üstelik kadın Dorchaların lideriydi. *İnanılır gibi değil, çarpı iki.*

Marcus olanlara hâlâ inanamıyordu. Lakin duruma bakılırsa Marcus'un bilmediği çok şey vardı. Bildiği tek bir şey varsa, o da Anna'yı asla bırakmayacağıydı. İster Dorcha olsun ister dünyadaki en melun varlık.

Onun içindeki kızı biliyordu. Sayısız kere görmüştü, onunla beraber büyümüştü. Anna merhametliydi, güvensizliğinden kaynaklı çekingendi ve bazen fevri davrandığı olsa bile o tavrını düzeltmek için elinden geleni yapardı.

Onu görememişti. Buraya geldiklerinde kargaşa o kadar çabuk başlamıştı ki Marcus bir Dorcha'nın peşinde ormanın içine kadar sürüklenmişti. Onlarla baş edemeyeceğini biliyordu, yine de buraya gelmekten geri duramamıştı. Tek avantajı zamanı durdurmaktı, eh, belki de başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Dorcha'yı ormanda yakalamış, zamanı durdurmuş ve onun karşısına geçmişti. Başlığının altından görünen çirkin yüzüne uzun uzun bakmış, elleri titreyerek Şarap Evi'nden aldığı bıçağı onun alnına saplamıştı.

İlk kez böyle bir şey yapıyordu. Karşısındaki her ne kadar sıradan bir insan olmasa da kendisini katil olmuş gibi hissediyordu. Midesinde ne var ne yok kustuğunu gören olmadığı için şanslıydı. Bulanık gören gözlerini ovalayarak tekrar yerde tortop olmuş pelerine baktı. Tiz bir çığlıkla eriyen Dorcha'dan eser kalmıştı.

"İyi misin, Magnus?" diye bir bağırtı duydu.

Gözlerini kısarak baktığında Laura'nın uzakta görünen sarı saçlarını seçebilmişti.

"İyiyim!" diyerek bağırdı, sonra zorlukla ekledi. "İsmim Marcus!"

Laura biraz daha yaklaştığında sırıtıyordu. "Bir Dorcha'yı öldürdün, ha?" dedi yerdeki pelerine bakarak. Sonra gözleri usulca Marcus'un kustuğu yere gitti.

"Bunu birine söylersen..." dedi Marcus. "Abine, Kaleb'ın seni aldattığını söylerim."

Laura'nın ağzı bir O şeklini aldı. "Tanrım," dedi kedi gibi gözlerini daha çok kısarak. "Dorchalardan daha kötüsün."

Karşılık olarak Marcus da ona sırıttı. Ama sözlerindeki bir şey içinde bir kıpırtının oluşmasına neden olmuştu. Uğursuz bir şeydi, tüm tüylerini diken diken etmişti. Belki de biraz önce katil olduğu için böyle hissediyordu.

"Katil olmadın seni ahmak," dedi Laura. "Onlar insan bile değil. Sen onu öldürmesen, o seni öldürür, kemiklerini bir kenara tükürürdü."

"Sen akıl mı okuyorsun?" dedi Marcus hayretle.

Laura gözlerini devirdi. "Aklını okumama gerek yok. Yeşile dönmüş suratını gören ne düşündüğünü anlar."

Marcus'un bakışları durgunlaşırken omuz silkti. "Ben, kendi elini yanlışlıkla kesince bile çığlık atan biriyim. İlk defa bıçağın bir ete girişini hissettim. Nasıl olmamı bekliyordun?"

Laura yerdeki pelerine baktı. "Onun bir et olduğuna emin misin?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Onu çamurlu bir toprak, bataklık ya da çöp olarak düşün. Nefes alması dünya için iyi değil."

Bu iş için eğitim alıyorlardı ve onları bu şekilde büyütmüşlerdi. Laura'nın böyle düşünmesi normaldi ama Marcus için değildi. Annesi Gina onu, mızmızlandığında çikolatalı sütünü vererek şımartmış, okula götüreceği elmayı çantasına koyarak ve o elmayı kimseye fırlatmamasını

tembihleyerek büyütmüştü. Marcus şımarığın tekiydi. Annesi ona salata doğraması için bıçak verdiğinde bile beceremeyip koşarak kaçan biriydi.

"Annabelle burada olduğunu duyunca çılgına döndü," dedi Laura ormana göz atarken. "Dön artık. Burada işler bitmek üzere."

"Anna mı?" Marcus birden dikkat kesildi. "O nerede?"

"Jay onu götürdü," dedi Laura.

Marcus rahatlayarak bir nefes verdi. Sosyo'ya güvenmekle doğru mu yapıyordu, bilmiyordu ama Anna'nın Dorchaların arasında olmasından iyiydi. Hem eğer babasına teslim etmek isteseydi Sosyo bunu çoktan yapardı.

"Tamam," dedi teslimiyetle. "Ama beni her şeyden haberdar edin. *Lütfen.*" Laura duraksayıp ona uzun uzun baktı. "Ne?" dedi Marcus kaşlarını kaldırarak.

"İyi bir arkadaşsın." Laura'yı ilk defa bu kadar ciddi görüyordu. "Senin gibi birine sahip olmak güzel olmalı."

Marcus, kıvanç mı duysa utansa mı bilemedi. "Senin de Travis'in var," dedi yarım yamalak sırıtarak.

Laura bir kahkaha attı. "Doğru. Küçük Shivava'm şu an meraktan aklını kaçırıyor olmalı." Sonra arkasını döndü ve topuklu ayakkabıları yerdeki yaprakları ezerken yürümeye başladı.

"Av sırasında bile topuklu ayakkabı giymene gerek var mı gerçekten?"

Laura durup ona baktı. Omuzlarını biraz geçmeye başlayan sarı saçlarını savuracağım, Marcus o yapmadan birkaç saniye önce anlamıştı. Bu ona mal olmuş bir hareketti.

"Güzel acıtır, Magnus. Bunu sakın unutma."

Ve arkasını dönüp bu sefer o topuklularla koşmaya başladı. Hareketleri rahat, seri ve o ayakkabılar onun bir parçasıymış gibi doğaldı. Marcus sırıtarak başını iki yana salladı. Bu kız kendisinin dişi bir versiyonuydu.

Derin bir nefes alıp etrafına bakındı ve artık geri dönmesi gerektiğini kabul ederek arabayı park ettiği yere doğru yürümeye başladı. Yolunu bulması biraz uzun sürmüştü, kaybolduğundan korkarak küfürler mırıldandı ama durmadı. Tam doğru yolu bulduğunu düşündüğü sırada...

Omurgası boyunca hızla tırmanan ve ensesinde soğuk bir ürpertiye neden olan bir hisle adımları aniden kesildi. Kaskatı olmuştu, kemiklerinin içi kireçle dolmuş gibiydi. Başını ağır ağır çevirdi, sonra da vücudunu geriye döndürdü ve gözlerini büyük bir meşe ağacının yanına çevirdi.

Orada duran biri vardı.

Siktir be.

Siktir.

Resmen ha siktir.

Donuk gözleri; önce parlak saten gibi parlayan pelerini, sonra kül rengi sarı saçları ve Bayan Jefferson'ın güzel yüzünü görmüştü. *Hayır, ikizinin yüzünü görmüştü.* Ağzı bir karış açılırken ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Daha bu bilgiyi sindirememişti bile. Şimdi ise yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Korkuyla bir adım geri çekildi ama onun dışında vücudu hareket etmeyi reddetti. "*Kaç ahbap!*" diye bağıran iç sesini bile dinleyemedi.

Uykularının kaçmasının tek nedeni Anna için endişelenmek değildi. Ne zaman derin bir karanlığa karışsa bu kadın orada beliriyordu. Marcus'un rüyalarını, kâbusa çeviriyordu. Sürekli en derin korkularını sorguluyor, ortaokulda yaşadığı o talihsiz anı hatırlamasına neden oluyordu. *Saçlarım açık kumral* diye defalarca kez bağırarak uyanıyor ve bu durumlarda Samantha onu rahatlatıyordu.

Şimdi ise aynı kadın, kâbuslarından fırlayarak kanlı canlı karşısında duruyor ve derin bakışlarla kendini izleyerek tüm vücudunu uğursuz bir titreşimle dolmasına sebep oluyordu. İleri doğru yavaşça gelmeye başladığında âdeta süzülür gibiydi.

Birkaç metre ileride durdu ve ikisi de bir süre birbirlerine baktı. Kadının tek kaşı havaya kalktı, başını yavaşça yana yatırdı ve Marcus'u uzun uzun inceledi. Marcus zamanı durdurduğunu sanmıyordu ama saniyeler gereğinden fazla yavaş ilerliyordu.

Rüzgâr hafifçe estiğinde kadının sarı saçları dalgalandı. Dudakları ağır ağır karanlık bir tebessümle kıvrıldı ve Marcus'a hayatının şokunu yaşatan, varlığını sorgulatan ve kâbuslarına konu olacak olan o cümleyi kadim bir sesle söyledi.

"Ben de seni arıyordum... *oğlum.*"

Ruhsal şeytanlar, meleklerle iyi oynamazlar.
Kandırır, yalan söyler; çalar ve yara açarlar.

Julia Brennan, Inner Demons

BÖLÜM 24: AÇIK KUMRAL

♪ *Greg Dombrowski "Heart Of Darkness"* ♪

Günümüz
Marcus Lawford

"Ahbap, sağduyunu yerden almanı tavsiye ediyorum. Delirmiş gibi görünüyorsun."

Marcus, Şarap Evi'nin parke zeminine gözlerini ne zamandan beri diktiğini bilmiyordu. Brandon'm söylediğine bakılırsa baya uzun bir süreydi.

Başını hafifçe kaldırıp arkadaşına baktı. "Ne?" dedi ortama geri dönmeye çalışarak. "Neyden bahsediyordun?"

Brandon'ın bal rengi gözleri kendisini süzdü. Marcus'un da aynada sık sık gördüğü gözlerinin altındaki koyu halkaları inceledi, bir sigara külü kadar soluk tenini değerlendirdi ve bir ıslık savurdu. "Ceset gibi görünüyorsun."

Eh, doğru bir değerlendirmeydi. Zaten bir ceset gibi de hissediyordu.

"Esmer fıstık için endişeleniyorsan, eminim Sullivan'la balayı tatilleri iyi geçiyordur."

Marcus, Anna'nın haberini Laura'dan almıştı. O da bilgileri Kaleb Rane'den alıyordu çünkü Jay bir tek onunla konuşuyordu. İzlerinin sürülme riskini almıyorlardı, Barthram'ın ilgisi ise elbette ki Anna'nın arkadaşları üzerindeydi. Marcus, Timothy'i sevmeye gittiğinde malikânede onunla karşılaşmıştı ama konuşmaktan kaçınmıştı. O adama tek bir şey dahi söylemek içinden gelmiyordu. Eğer kasabada normal insanlar yaşamıyor olsa adam burayı Nazi kampına çevirirdi. Şimdi ise bir adım geride durduğu belliydi, henüz o kadar ileri gitmemişti. Yine de Marc, avcılarla birlikte hareket etmediği için iç işlerini çok bilmiyordu.

Aklı hâlâ o gündeydi.

Shelia'yı gördüğü günde. Ona oğlum demişti. Ona *OĞLUM* demişti.

Sonrasında diğer avcıların geldiğini duyup kayıplara karışmış ve Marcus'u şok içinde bırakmıştı. Bir haftadır o kelime aklında dolanıyor, Marcus'u âdeta boğuyordu. *Yalan*, diye düşündü. *Beni kendine çekmek için bunu söyledi.*

Annabelle'le kuzen olmasının imkânı yoktu. Bir kız kardeşi olsa onu ancak bu kadar sevebilirdi, belki daha bile çok seviyordu. Ama... gerçekten kan bağlarının olması? Bu imkânsızdı!

Samantha ve Nadia, bugün okulda gerçekleşecek Bahar Dönemi Partisi için hazırlanarak aşağı indiler. Elbette, Nadia'nın peşinde dolanan Jimmy de buradaydı. Brandon'ın peşine takılmış gibi yapmış, partiye gitmeden önce kendileriyle takılmasının normal olduğuna onları ikna etmeye çalışmıştı.

"Jimbo!" diyerek bağırdı Brandon. "Salyalarını sil."

Nadia'ya kilitlenmiş olan Jimmy birden çarpılmış gibi Brandon'a baktı. Suratı asıldı ve homurdanarak ona orta parmağını kaldırdı.

Nadia üzerine siyah kısa bir elbise giymiş, yeşil gözlerini açığa çıkararak saçlarını arkadan atkuyruğu toplamıştı. Gittikçe daha çok güzelleşiyordu ve belli ki çaylak avcıların aklını daha çok bulandırıyordu. Karl'ın burada olmaması şaşırtıcıydı.

"O Karl denilen hergele," dedi Brandon Marcus'un yanındaki sandalyede ona doğru biraz daha kaykılarak. "Elena'nın peşinde."

Marcus'un kaşları havaya doğru kalktı.

Brandon omuz silkti. "Elena'yı umursadığımdan değil tabii. O da haklı. Benim gibi esmer bir bombadan sonra başka birine tutulamazdı. O da sarışın seçti belli ki."

Sarışın...

Marcus boğazını temizleyerek yerinde kıpırdandı. Karanlık bakışları merdivene yöneldi ve ayağa kalkarak oraya yürümeye başladı. Sam tam yukarı çıkmadan önce onu kolundan yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Kahverengi gözleri meraklı, hatta bir hayli endişeliydi. Değişen ruh hâline en çok tanık olan kişi oydu ama Marc ona bir türlü olanları anlatamamıştı. Kendisi bile ne olduğunu anlamıyordu ki!

"Hemen geliyorum," dedi yarım ağız. Alelacele yukarı çıktı ve banyoya girdi. Nefesi kesiliyor, yutkunduğunda bile boğazından asit tadı geliyordu. Aynaya baktığında gerçekten bir ölü gibi olduğunu gördü, morga koyulsa kimse garipsemezdi. Gözleri ağır ağır saçlarına gitti ve açık renk tutamları tiksintiyle izledi.

Saçlarını çok severdi, yalan yok. Yakışıklılığının büyük bir parçasını oluşturuyordu. Yine de onların rengini kabullenemiyordu. Hector ve Gina Lawford, esmer insanlardı. Miami sahillerinde sık sık güneşlenmişler gibi kavruk bir tenleri vardı. Marcus onların arasında sırıtıyordu

ve eski okul arkadaşları da bu görüntüyü değerlendirmişler, onun travmasını tetiklemişlerdi.

Hep gerçek annesine ya da babasına ait olduğunu düşündüğü renkteydi bu tutamlar. Ne kadar *açık kumral* diye iddia etse de sarışın olduğunu biliyordu. Burun delikleri öfkesinin etkisiyle genişlerken gözleri tıraş makinesini aradı. Bir süredir burada kalıyordu ve birçok eşyasını da getirmişti. Öfke, hiçbir zaman Marcus'un silahı olmamıştı. İçinde, çok ama çok derinlerde bir karanlığın olduğunun farkındaydı fakat hiçbir zaman oraya dokunmamıştı. Acılarını hep alayla kamufle etmiş, sinirini hep karşıyı kışkırtarak atlatmaya çalışmıştı.

Bayan Jefferson'ın ve hâliyle annesi olduğunu iddia eden kız kardeşinin kül rengi sarı saçlarını düşünürken o karanlık kısma dokunduğunu hissediyordu. Öfkeden elleri titredi, sonunda dolaptan bulduğu tıraş makinesini çıkardı ve hiç düşünmeden saçlarına daldırdı.

İşi bittiğinde yer saçlarıyla doluydu. El çabukluğuyla onları temizledi ve derin bir nefes alarak doğrulup aynaya baktı.

Saçlarını üçe vurmuştu.

Hayatında ilk defa kendisini böyle görüyordu. Yüzü açığa çıkmış, elmacık kemikleri eskisinden daha da belirginleşmiş ve ona tehlikeli bir görünüm kazandırmıştı. Gözleri hep neşeli bakardı, şimdi ise mavi hareleri boş ve donuktu.

"Ahbap," dedi Brandon kapıya vurarak. "Geç kalıyoruz. Ve inan bu partiye geç kalmak benim için ölüm demek. Güzel kızlar kapılmadan gitmem lazım."

Marcus soluğunu usulca verip omzunu dikleştirdi ve kapıyı açtı.

Brandon omzunu duvara dayamış, aylak aylak kendisini bekliyordu. Gözlerini ona çevirdiğinde önce dalgın dalgın yüzüne baktı. Gözleri hafifçe büyümeye başladı ve kelimenin tam anlamıyla... *Çığlık attı.*

Gür sesi koridorda yankılanırken Sam'in büyükbabasını uyandıramayacak olmasına şükretti çünkü adam ilaçları yüzünden hep derin bir uykuya dalardı. Ama sesi elbette aşağıdakilerin merdivene toplanmasına sebep oldu.

Jimmy neredeyse merdivenden düşüyordu. Nadia elini ağzına götürmüştü ve Sam ağzı aralık bir şekilde kendisine bakıyordu.

"Ne?" dedi hepsine tek tek göz gezdirerek. "Güzel olmamış mı?" Elini fazlasıyla kısa saçlarının üzerinde gezdirdi, avuçlarına diken gibi batmışlardı. Yumuşak saçlarının özlemini bile duyamadı.

Brandon birkaç kere saçlarını bu kadar kısa kullanmıştı çünkü Darla onu hep saçıyla sınıyordu. Marcus'un neyle sınandığını bilmediği için şoktan dilini yutmuş gibiydi. Boğazını temizledi ve dudakları yapma bir sırıtmayla açıldı. "İyi olmuş, ahbap. Gerçekten. Yani... Ne bileyim, bir seri katile benziyorsun. Baya havalı."

"Seri katiller havalı değildir, seni ahmak!" Nadia oradan çıkışınca Brandon bocaladı.

"Ne dememi bekliyorsun, kedicik? *Sikimin başına benzemişsin* mi demeliydim?"

"Bran!" diyerek onu ikaz etti Sam üzerindeki şoku atınca. Marcus'un yanına ilerledi ve kollarını boynuna dolayarak onu dudaklarından öpüp geri çekildi. "Her hâlinle yakışıklısın."

"Yani benim kankamsın, elbette yakışıklısın ama buna ne gerek vardı, dostum?" Brandon kaşlarını çatarak kendisine bakıyordu.

"Değişiklik istedim," dedi Marc kuru bir sesle. Sam'in dikkatle kendisini izlediğini bildiği için ona bakmaktan kaçınıyordu. Bir şeylerin ters gittiğini en iyi o biliyordu ve yalnız kaldıklarında bunun ardındaki sebebi çözmeye çalışacağı belliydi.

Marcus onu bırakıp ellerini birbirine vurdu ve sırıttı. Neşesi gözlerine ulaşmamıştı çünkü rol yeteneği bir süredir körelmişti. "Hadi gidelim!" dedi sesini canlı tutmaya çalışarak. "Bakalım Hiddenfield'ın okul partileri Boston'dakiler kadar iyi mi?"

Brandon silkelendi ve bu sefer gerçekten sırıtmaya başladı. "İnan bana dostum," dedi böbürlenerek. "Orada bir Brandon Rodgers yoktu!"

Brandon Rodgers, Hiddenfield Lisesinin koridorlarına girdiklerinde gerçekten herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Omzuna attığı eski model bir müzik çalardan çıkan, son ses açtığı müzik eşliğinde tüm bakışların kendilerine dönmesine sebep olmuş, herkesin ellerini kaldırıp ona neşeyle bağırmasını sağlamıştı.

Garmiani, "Walshy Fire'ın Voodoo" şarkısı duvarlarda yankılanıyordu. Amerikan futbol takım montlarını giyen sporcularla yumruklarını tokuşturdu. Kızlardan bazıları gelip onu yanağından öptü. Dolapların önüne geldiklerinde ise müzik çaları yere bırakıp ellerini kaldırdı ve herkese bağırdı.

"Hiddenfield Lisesi!" dedi gür bir sesle. "Bugün eğlencenin dibine vuruyor muyuz?"

Herkes çığlık attı.

Tüm korkunç olaylardan sonra bile partileyecek biri varsa o da Brandon'dı ve Marc onu yadırgamıyordu. Önceden olsa Marcus ona eşlik ederdi. Kötü durumlarda bile eğlenceyi ihmal etmez, dibine vurabilirdi. Şimdi ise aklında sadece tek bir şey dönüyordu ve bu gece onu unutmak için elinden geleni yapmak istedi.

Brandon yumruk yaparak havaya kaldırdığı eliyle ve salladığı başıyla ritim tutarken herkes müzikle dans etmeye başlamıştı. Marc kolunu yanındaki Sam'in beline sardı, Nadia ve Jimmy yan yana dursalar da huzursuz görünüyorlardı.

"Bu çocuk tam bir aptal," dedi yanlarına gelen bir ses.

Başlarını çevirdiklerine Brandon'a kötü bakışlar atan Darla'yı gördüler.

"Yine de eğlenmeyi biliyor," dedi Marcus sırıtarak. *Yani çalışmıştı. Gerçekten. Dişleri görünmüştü en azından.*

"Tanrım, o robot dansı mı yapıyor?" Nadia kıkırdadı.

"Çok da iyi dans ettiği söylenemez," diye Jimmy homurdandı. Nadia'nın Brandon'a platonik olması onu rahatsız ediyordu ve aptal çocuk bir türlü bunu itiraf edemiyordu.

"Kıskanma, Jimbo!" Brandon kulağının onlarda olduğunu belli ederek bağırdı. Kısık gözleri bir süre Darla'ya odaklansa da hemen başka tarafa baktı ve bir kızı gözüne kestirdi. O yöne doğru âdeta avını gören bir kurt gibi ilerledi.

"Umarım gerçekten bel soğukluğu kapar." Darla gözlerini devirmişti.

"Hadi bahçeye çıkalım." Sam, Marcus'u çekiştirerek yürümeye başladığında diğerleri de onlara katıldı ve bahçe kapısına gittiler. Dışarı çıktıklarında eğlence çoktan başlamıştı. Artık bahar gelmişti ve havaların ısınmasıyla herkes aynı sıcaklığı hareketleriyle de gösteriyordu.

"Avcılar bugün görevde olmayacak mı?" diye sordu Samantha.

"Herkes görevde. Ben de dâhil." Jimmy üzerindeki tişörtü sıyırıp belindeki bıçağı gösterdi. Ardından boğazını temizledi ve yarım ağızla Nadia'ya, "Bir şeyler içer misin?" diye sordu.

Nadia biraz duraksadı. Ona hâlâ ne şekilde davranacağını bilemiyordu, kendisine bir iyi bir kötü davranan bu dangalak doğru yolu bulmuş gibi görünüyordu. Başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

Jimmy boğazını temizleyip yanlarından ayrıldığında kalabalığa doğru yürümeye başladılar. Bahçeye kurdukları uzun masalarda içkiler ve atıştırmalıklar vardı. Bir tane platform kurmuşlardı ve okuldan biri DJ'lik yapıyordu. Hava o kadar güzeldi ki Marcus bile gevşediğini hissetti.

DJ, Anima'dan "Moon" çalarken herkes salınıyor, içiyor ve eğlencenin tadını çıkarıyordu. Marcus çok şarkı dinlerdi ve neredeyse her müziği biliyordu. Şimdi ise on yaş yaşlanmış hissediyordu, yeni bir şarkı çıksa ona bile ilgi duyabileceğini sanmıyordu. Yine de başıyla ritim tutmaya başladı ve Sam'e içki alacağını söyleyerek oradan ayrıldı.

Onun yanında durmakta zorlanıyordu çünkü temkinli gözleri daima üzerindeydi. Bu hayatta hiç âşık olabileceğini düşünmemişti, bu güzel duyguyu elde etmişken ona karşı açık olmak istiyor ve işi beraber çözebilmeyi diliyordu. Yine de... Yapamıyordu. Keşke Anna burada olsaydı da beraber bu işi çözebilselerdi. Ona karşı açık olmak zor değildi, çocukluklarından gelen bir alışkanlık gibiydi.

Peki ya kuzen olma ihtimalleri olduğunu öğrenirse, o ne yapardı?

Marcus güldü gülmesine ama neşesiz, kuru bir omuz sarsılmasından ibaretti. Shelia isimli yılan, yalan söylüyordu ve Marc bu tuzağa düşmeyecekti.

"Tanrım, bu da kim?" Laura'nın sesini duyduğunda içki masasından başını kaldırıp ona baktı. "Magnus?"

"Marcus," diyerek düzeltti inatla.

Onun yanında boyalı sarı saçları ve üzerine giydiği siyah transparan gömleğiyle Travis duruyordu. "Vaoooov," dedi abartılı bir sesle. "Tatlı serseri, ateşli bir pilice dönüşmüş."

Eh, birileri en azından saçını gerçekten beğenmişti.

"Dean gelene kadar bekle," dedi Laura. "Onu görünce seni unutur."

Travis ağzına bir lokma atıştırmalık atarken sırıtıp göz kırptı.

"Bir haber var mı?" diye sordu Marc, Laura'ya biraz daha yaklaşıp.

Laura etrafa göz gezdirdi. "Hayır," dedi kısık sesle. "Kaleb birazdan burada olur. Son durumu öğreniriz."

"Ah, işte iyi barmen de lafının üzerine gelirmiş." Travis, Kaleb'ı görünce dudak büktü. "Bize kokteyl hazırlamaya mı geldin, *Kyklop*?"

Kaleb, en kalıplı avcılardan biriydi. Travis'in karşısında dikildiğinde ikisi arasındaki fiziksel fark gülünç görünüyordu. Travis, bir *pitbul*'a kafa tutan *chihuahua*'ya benziyordu.

"Senin Boston'a dönmeye niyetin yok sanırım," dedi Kaleb kaşlarını çatarak.

Travis bir atıştırmalığı daha ağzına atıp omuz silkti. "Lulu sadece sana kalsın diye bekliyorsan... Çok beklersin demek isterdim ama bana bir avcı ayarlarsan senin olabilir."

Laura onun omzuna vurdu. "Seni azgın! Beni hemen sattın."

Travis dudağını aşağı sarkıttı. "Seni *Versace* saat, *Dior* parfüm ya da *Prada* çantaya satmayacağıma söz veriyorum, Lulu. Ama erkekler..." Derin bir iç çekti. Sonra gözleri bir noktaya odaklandı ve hınzır bir ifade dudaklarında belirdi. "Geldi benimki."

Resmen bir ceylan gibi sekerek kalabalığa giriş yapan Dean ve Alexis'in yanına gitti. Alexis'in onu parçaladığına dair haberleri gece sonunda alırlardı.

Kaleb, Laura'yı dudaklarından öptükten sonra ilgisini Marcus'a çevirdi. Saçlarını gördüğünde diğerleri gibi tepki vermemişti ama kaşlarının ortasındaki çizgi biraz daha belirginleşmişti. Arkadaşının yokluğunda kafayı yemiş biri gibi göründüğünü biliyordu.

"Haber var mı?" dedi Marc bu sefer soruyu ona yönelterek.

Kaleb etrafa bakındı. "İki gün önce konuştuk. İyi olduklarını söyledi." Kaleb dudaklarını yaladı, kendisini bir hayli rahatsız eden bir şey var gibiydi. Marcus'a iyice yaklaşıp, "Aslında sana bir şey vermek istiyorum," dedi.

Marc'ın kaşları çatılmıştı. Soru soran gözlerle ona bakınca Kaleb etrafa yine kısa bir bakış attı. "Barthram'ın benden şüphelenmesi an meselesi. Şu sıralar daha fazla sorguluyor. Jay, bana Annabelle'in motorundan bir kutu almamı söylemişti. Onu sen al."

Marcus'un nabzı durur gibi oldu, o kutuda ne olduğunu biliyordu. O fotoğrafa tekrar ulaşmak ve uzun uzun Shelia'yı incelemek için uğursuz bir istek duydu. Yutkunurken başını aşağı yukarı salladı ama bir cevap vermedi.

"Motorumda," dedi Kaleb. "Gitmeden önce sana verebilirim."

"Şimdi ver," dedi Marcus birden. "Ben arabama koyarım."

"Ne kutusu ya?" Laura aralarına girip ikisine de dik dik baktı. "Bana neden söylemiyorsun böyle şeyleri?"

"Çünkü yalan söylemekte çok kötüsün, Sarışın. Baban seni sorguladığı an kısık gözlerin büyür ve kendini ele verirsin."

Laura'nın havaya kalkan kaşları neredeyse sarı saçlarına karışacaktı. "Sen benim nasıl sır saklayabileceğimi bilmiyorsun, barmen bozuntusu!"

Kaleb güler gibi oldu. "Ayrıca ne önemi var bilmiyorum. Ama abin peşine düşmemi istediğine göre, işin içinde sıkıntılı bir şeyler var demektir."

"Gidip alalım," dedi Marcus sabırsız bir sesle.

Kaleb gözlerine karışan hafif bir şüpheyle ona baksa da Annabelle'in en yakın arkadaşına elbette güveniyordu. Derin bir soluk verip kendisini paylamak için bekleyen Laura'ya hemen döneceğini söyledi ve Marcus'la beraber motoruna doğru ilerlemeye başladı.

Park alanına geldiklerinde motorun oturak kısmının altında kalan bagajı açıp kutuyu ona verdi. "Hemen arabana koy," dedi Marcus'a.

Marc kutu elini yakmış gibi hissediyordu ama onu sıkı sıkı tutmayı bırakmadı. Yine sadece başını sallamakla yetindi ve seri hareketlerle arabaya doğru ilerleyip sürücü koltuğuna oturdu. Kapıları kilitledi, kutu kucağındayken uzun uzun dışarı bakıp etrafı kolaçan etti.

Kutunun kapağını kaldırırken elleri titriyor, kafasının içinde korkunç bir düşünce cereyan ediyordu. *Ya gerçekse? Ya gerçekten o kadın, annesiyse?*

Az daha fotoğrafa bakma fikrinden cayacak ve koşarak kalabalığa geri dönecekti ama meraklı tarafı elini içine daldırarak fotoğrafı kavradı. Havaya kaldırıp derin bir nefes eşliğinde fotoğrafa baktı.

Yan yana duran iki kız, tıpatıp aynıydı. Tek farkları bakışlarıydı. Hilda Jefferson hafif bir tebessüm etmiş, gözlerinin kenarları sevecen bir ifadeyle kırışmıştı. Shelia ise... Tıpkı Marcus'un onu gördüğü günkü gibiydi. Kahverengi gözleri dik bir şekilde kameraya bakıyor, vakur bir edayla kaldırdığı çenesiyle âdeta Marcus'u hipnoz ediyordu.

Başını direksiyona dayadığında yanlışlıkla kornaya basıp sıçradı. Zaten diken üstündeydi, bir de dalgın hareketleri aklını kaybetmesine neden olacaktı. Sonra başını eğip derin derin soluklandı, o esnada kutunun içindeki diğer şeyler dikkatini çekti.

İki mektup vardı. Beyaz zarflara yerleştirilmiş, özenle kapatılmıştı. Marcus bir süre dikkatle orayı izledi, yapmak üzere olduğu şey için neredeyse pişman olacaktı. Ama Anna'yı bekleyecek sabrı yoktu. İçinde ne yazdığını görmek için kuvvetli bir arzu duydu.

Hâlâ titremekte olan parmaklarıyla mektuplardan birini kavradı ve açtı. Anna'dan önce okuduğu için ondan özür dilecekti. Sonra içinde yazanları beynine kazımaya başladı.

Sevgili Anna,

Ya da Belle.

Baban isminin Belle olması konusunda ısrar ediyor. Sanırım sana Annabelle diyeceğiz. Kız olup olmadığını bilmiyorum ama kalbimin derinlerinde hissediyorum. Buna annelik içgüdüsü de diyebiliriz. Bence tatlı, küçük ve güzel bir yüzü olan kızsın.

Annelik... Bu kelime bana hâlâ çok yabancı aslında. Senin karnımda olduğunu öğreneli çok olmadı, üç aydır bu durumu çözmeye çalıştık. Böyle bir şey mümkün değildi ama işte oradasın. İmkânsız bir şekilde benim içimde belirdin ve ben bu mucizeyi hem sevinçle karşılıyor hem de inanılmaz korkuyorum.

Bunun nasıl olabileceğini Aaron'la defalarca kez konuştuk. Tek olman kulağa iyi bir şeylerin habercisi gibi gelmiyordu. Güçlü cadılar aradık ama kendisini açık eden cadılar artık yok. Avlanmaktan korkuyorlar. Sullivanların onları tehlike olarak görmesinden endişeleniyorlar. Evet, avcıların başında bulunanların soy isimleri bu. Lider'in oğlu Barthram babanın arkadaşı ya da Aaron öyle düşünüyor, bilmiyorum. Ondan öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye çalıştı, sonunda da bunun çok tehlikeli bir hamle olduğunu anladı.

Çünkü ben bir cadıya ulaştım ya da o bana ulaştı denebilir. Bu kasaba ismi gibi gizli oyuklara, göllere ve kuytu köşelere sahip. Benim her zaman nefeslenmek için gittiğim bir göl var ve orada karşılaştım onunla. Güzel gür saçları ve kehribar rengi gözleri olan bir kız. İsmi Rosanna. Ve bir zaman yolcusu, inanabiliyor musun? Dünyada böyle güçler de varmış meğer.

Bana kendi soyum hakkında da bilgi verdi. Sana belki de hikâyemi baştan anlatmalıyım. Bunları ileride sana bizzat anlatmak da istiyorum ama Rosanna yazmanın iyi geldiği söyledi. Benim de şu sıralar bana iyi gelecek şeylere ihtiyacım var.

Hikâyem Worcester'da başlıyor. Küçük bir aileye sahip sıradan bir cadıydım. Güçlerimi ben daha keşfetmeden önce babam bana söylemişti, annemiz bir cadıydı çünkü. Annemiz diyorum... Bir ikizim vardı benim. Annemiz biz küçükken öldüğünde üçümüz bir arada kalmıştık. Shelia ne zaman değişmeye başladı, düşününce şimdi bile bilmiyorum. Eve gelmemeye, babamı sinirlendirmeye ve kendisine kızmasına sebep olduğu günler gittikçe artıyordu. Liseye geçtiğimizde iyice asileşti ve okulu bıraktı. Hep bizi karıştıran insanlar olmasına alışıktım ama bir yerden sonra tek olmaya başladım. Bu yüzü sadece beni gören insanlar biliyordu, Shelia ortalıklarda hiç görünmüyordu.

Babam bu işe bir el atmak için kasabadan taşınmaya karar verdi. Ablamın... Ablam diyorum çünkü benden birkaç dakika önce doğmuş. Onun yanlış kişilerle görüştüğüne dair bir inancı vardı. Ben de öyle düşünüyordum, hatta bir keresinde onu takip bile ettim. Ama beni fark etti, zaten hiçbir zaman bana sevgiyle yaklaşmamıştı ve bu hareketim onu daha da benden uzaklaştırdı.

Aynı odada, karşılıklı yataklarda yatıyorduk ama görünmez mesafelerin aramızda gittikçe açıldığını hissediyordum. Babamın bana güzel bir söz söylediğini gördüğünde, bana kinle bakardı. Hatta bir keresinde bu konu hakkında babamla konuştum. Ona daha iyi davranması gerektiğini söyledim ama büyükbaban fazla katı bir adamdı. Kuralsızlıktan hoşlanmazdı ve Shelia kuralsızlığın kelime anlamı gibiydi.

Hiddenfield'a taşındık, babam neden burayı seçtiğini söylemese de ben ismi olduğunu düşünüyorum. Dünya buradan bihaber olabilir fakat gerçekten ismi gibi gizli güçlere sahip. Koca bir ırkı yöneten adam burada neticede. Orası başka konu, oralara değineceğim. Şimdi konumuza gelirsek, buraya gelince her şeyin düzeleceğini düşündüm, bir o kadar aptal ya da iyimserdim. Yanıldım.

Shelia daha çok içe kapandı, burada da liseye gitmeyi reddetti. Sık sık ormanlara giriyordu ve ertesi gün eve dönüyordu. Onu, dikenli çalıların arasında uyurken hayal edebiliyorum. Karanlığı ormanın derinlikleri kadar büyümüştü, gözlerinde görebiliyordum.

Ben ise okulda biriyle tanışmıştım. Kalbimi titreten, içimi tarifi imkânsız bir mutlulukla dolduran bir çocuk. Uzun boylu, siyah saçlı ve esmer tenli bir avcı. Dolabımı açmakta zorlanırken bana yardım ettiğinde ayaklarımın yerden nasıl kesildiğini hatırlıyorum. İşte o senin baban, Aaron Jefferson.

Onu Shelia'dan saklamak için çok uğraştım. Benim mutluluğum onu gölgeliyor gibi geliyordu. Sanki bu hislerden muaftı ve benim sahip olmama içerliyordu. Elimden geldiğince Aaron'la okulda görüşmeye çalıştım, telefonumu bile vermemiştim. Yine de yılmadı, peşimi bırakmadı ve ben de ona en sonunda kalbimi açtım. Kız kardeşimi ve babamı anlattım. O da bana kendi ailesinden bahsetti. Sadece babasıyla yaşayan yalnız bir çocuktu. Diğer akrabaları birer birer yok olmuş, soyları devam etmemişti. Babası ise Sullivanlarla aynı masaya oturacak kadar güçlü bir adamdı ve soyunu devam ettirebilecek tek bir oğlu vardı.

Bir cadıyla birlikte olursa soyunun tükeneceğini bildiği için bize karşı çıktı. Çünkü küçük bebeğim, cadılar ve avcıların çocukları olmaz. Bu çok asırlar öncesinden gelen bir lanet. Bunun detaylarına birazdan değineceğim.

Aaron pes etmedi, benden vazgeçmedi. Ve babası, büyük bir av sırasında öldüğünde artık tamamen bir başına kaldı. Önümüzdeki engel kalktığı için sevinemedim bile. Aaron'ın üzüntüsü benim üzüntüm oldu.

Tek engel o da değildi.

Kız kardeşim... Onun Aaron'a kötü şeyler yapabileceğinden korkuyordum. Bir gün, odada uyumaya çalışırken onun sesini duydum. Karşımdaki yatakta sırtüstü yatmış, tavana bakıyordu.

"Hiç Dione ve Ardena'yı düşündün mü?" diye sordu bana.

O an, korku kalbime öyle bir doldu ki bir daha nefes alamayacağımı sandım. İşte sana biraz önce bahsettiğim o lanetin sebepleri: Dione ve Ardena... İki kız kardeş. Kendilerini korumaları için normal insanların üzerinde büyüler denemişler ve kendilerine koruyucular oluşturmuşlar. Hızlı koşan, iyi duyabilen ve onlar için savaşabilecek bir ordu.

Asıl hikâye, Dione'un kız kardeşiyle evlenen ilk koruyucu Lycan'a âşık olmasıyla başlamış. Kendisi yerine kız kardeşini seven adama öyle bir kin beslemiş ki sonucunda onların yeni doğan kızını, Asteria'yı kaçırmış ve bir lanet oluşturmuş. Lycan ve türdaşlarını kendisine hizmet eden kurtlara dönüştürmüş. Bunun sonucunda kedere düşen Ardena, yanındaki cadıların da desteğiyle laneti kırmaya çalışmış. Lanet kırılsa da son bulmamış. Avcılar normale dönmüşler ama her Kanlı Ay Günü, istekleri dışında kurda dönüşüyorlar. Bu öyle bir gün ki... Bir cadı, onları kara büyüyle kendilerine hizmet etmeleri için bile kullanabilir. Bir masal gibi, değil mi? Korkunç, çarpık bir masal.

Ardena son yaptığı ritüelle canından olmuş, Lycan ise sonsuza kadar Dione ve türdaşlarını avlamaya yemin etmiş. Hikâyenin bizi ilgilendiren kısmı burada başlıyor, Anna.

Dione, son bir lanet yaptığında senin hikâyen yazılmaya başladı. Cadıların ve avcıların çocukları olmaması için son gücünü kullanmış. Bunu neden yaptığını bilmiyorduk ama bilenler varmış. Aaron, Sullivanların da bildiğine emin. Barthram ser verip sır vermiyor ama ben her şeyi Rosanna'dan öğrendim.

Benim soyum... Nightingale soyu... Dione'dan geliyormuş. Dione'un doğan tek erkek çocuğu, Blake Nightingale'den gelen bir kan bağı bu. Ben bunu Rosanna'dan öğrendim ama geriye dönüp bakınca, Shelia bana o gece yatmak üzereyken sorduğu soruyu boşuna dile getirmemişti. O, benden çok önce öğrenmiş olmalı. Nereden ya da nasıl bilmiyorum, Dione'un soyundan geldiğimizi biliyordu.

Ona cevap vermediğimde dönüp bana bakmıştı, odada birer kara delik gibi görünen gözleriyle, "Sen benim âşık olduğum adamı elimden alır mıydın?" diye sordu.

Onun Aaron'ı benden çok önce gördüğünü ve ona âşık olduğunu sandım ama hayır. Bunu bir varsayım olarak sormuştu.

"Ardena, ablasının Lycan'a âşık olduğunu bilmiyormuş," dedim cılız bir sesle.

"Peki ya öğrendikten sonra, geriye döner miydin? O adamı bırakır mıydın?"

Bu soruyu uzun uzun düşündüm. Aaron'ı bırakır mıydım? Onun ruh eşim olduğunu hissederken ruhumdan bir parça koparır mıydım?

"Bilmiyorum," diyebildim sadece. "Belki de bırakması gereken sensindir. Sonuçta karşı taraf bir seçim yapmış."

Belki de bu cevabı vermemeliydim. Onu karanlığa bu cevap mı sürükledi diye düşünerek çok uzun zaman geçirmiştim. Sonra anladım ki ben ne dersem diyeyim Shelia bu yolu seçecekti. Çünkü Dorchaları bulmuştu ve onları kendisine benzetiyordu. İçindeki karanlığı seviyordu, onu gittikçe büyütmüştü ve bundan zevk almaya başlamıştı. Tüm bunları o zamanlar görememiştim.

Gördüğüm gün ise babamızı öldürdü.

Ellerinden çıkan siyah iple onu boğduğu anı hatırlayınca hâlâ titriyorum. Babamın kocaman olmuş kızaran gözleri aklımda, nefessiz kalırken moraran yüzü gözümün önünde. Kendisine ettiği bir cümleden dolayı yaptı bunu.

Evet, hikâyenin eksik bir kısmı var. Değil dile getirmek, yazarken bile o kısmı anlatmaktan çekindiğimi fark ettim. Sana belki bir mektup daha yazarım ve o kısmı orada anlatırım. Şimdi devam ediyorum. Aaron ben bunları yazarken sabırsız, odaya gelmem için beni çağırıyor. O yüzden devamını hızlı anlatacağım.

Rosanna yolumu çizmemde bana çok destek oldu. İsmini bu yüzdene Anna koymak istiyorum, onu anmak bana iyi hissettirecek. Ve sen de en az onun kadar güzel olacaksın, biliyorum.

Sen, Ardena ve Lycan'ın kızı Asteria'nın reenkarnesisin, Annabelle. Dione'un son yaptığı lanet bu yüzdendi. Asteria doğana kadar hiçbir cadı ve avcının çocuğu olmasın istedi ki seni bulabilsin. Dorchalar isimli bir topluluğu var, onlara da öğretilerini aktarıp seni aramaları için talimat vermiş. Çünkü... Lanet kırıldığı gibi tekrar onarılabilirmiş.

Seninle.

Evet, benim küçük bebeğim. Ben sana dokunmanın hayaliyle bile telaşa kapılırken onlar seni Tetrad isimli Kanlı Ay Günü'ne kurban etmek isteyecekler. Onlar diyorum... Çünkü laneti bozmak isteyen Sullivanlar da tekrar onarmak isteyen Dorchalar da peşinde olacak. Artık bunu biliyoruz, bu yüzden birkaç güne Hiddenfield'dan gideceğiz. Baban her şeyi ayarladı,

seni korumak için elimizden geleni yapacağımıza emin olabilirsin. Korkma, biz daima seninle olacağız.

Shelia'ya gelirsek... Babamızı öldürdükten sonra kayıplara karıştı. Onun artık kimlerle olduğunu biliyorum. Bir keresinde rüyama girip bana söyledi. Yine aklında soru işareti oluştuğunu biliyorum; evet, ikizimin rüyalara girebilme gücü varmış. Bu özelliğin tek bir kişide daha olduğunu söyleyerek bana gıptayla baktı, o kişinin Dione olduğunu dile getirdiğinde kime hayranlık duyduğunu anladım. O masalda, kötü tarafa mest olmuştu. Tarihi tekerrür ettirmek istemiş, Dione'un babasını öldürdüğü gibi babamızı öldürmüştü.

Tek tesellim, ortak bir aşka tutulmamış olmamızdı. Aaron'ı kaybetmeye dayanamam. Onsuz yaşayamam, Anna. Ve artık sensiz de yaşayamam.

Seni ikizimden ve tüm dünyadan korumam gerekiyor. Bu konuda kendimi çaresiz hissediyordum ama Rosanna'nın verdiği bir bilgi daha var, bu beni inanılmaz heyecanlandırıyor. Hiçbir zaman güçlü bir cadı olduğumu düşünmemiştim ama bir soyu oluşturan iki kişi vardır. Bizim soyumuzu oluşturanlardan birisi Blake Nightingale olabilir, diğeri ise... Ardena'ya laneti kırmakta yardım eden cadıların soyundan gelen birisiymiş. Bir Praesidium Cadısı.

Evet, soyumuzun bir tarafı bu cadılara dayanıyor. Bu sayede güçlerimi geliştirecek, seni korumak için kırılmaz bir duvar olacağım. Rosanna'nın bana verdiği ve içinde onun öğretilerinin olduğu kitabı sakladım, orada bulduğum büyülerle şimdiden alıştırma yapmaya çalışıyorum. Pek iyi gittigim söylenemez ama başarılı olacağımdan eminim.

Şimdi mektubu burada sonlandırıyorum, baban iyice huysuzlandı. Küçük bir çocuk gibi ama ne zaman senden bahsetsek sanki devleşiyor, olgunluk tüm yüzünü kapsıyor ve seni koruyacağına emin olduğum bir adama dönüşüyor.

Gözleri çok güzel. Umarım senin gözlerin de ona benzer. Açıkçası bana benzemeni hiç istemiyorum çünkü bu yüz bir kişiye daha ait. Aynaya bile bakamıyorum artık, sanki Shelia oradan çıkacak ve o siyah ipini benim boynuma dolayacak gibi hissediyorum.

Her neyse. İçini fazlasıyla sıktığıma eminim ama gerçekleri anlatmam gerekiyordu.

Seni seviyorum, bebegim.

Daima seninle olan, annen.

Hilda Jefferson.

Marcus nefes aldığını sanmıyordu. Hatta dikiz aynasına baksa yüzünün mosmor olduğundan emindi ama gözlerini bir türlü mektuptan ayıramıyordu. Shelia'yla ilgili yazanlar onu dehşete düşürmüştü. Rosanna ile ilgili okudukları ise ilgisini bir hayli çekmişti çünkü kadın resmen zaman yolcusuydu. Marcus gibi zamana hükmeden birisi olduğunu bilmek inanılmaz hissettirmişti. Kendisi sadece durdurabiliyordu ama ya güçlerini ilerletirse... Zamanda yolculuk yapabilir miydi?

"Yüce Tanrım," diyerek mırıldandı cılız bir soluk eşliğinde.

Sonra gözleri diğer mektuba kaydı. Bu mektupta okudukları kendisini darmaduman etse de hâlâ Bayan Jefferson'ın anlatmadığı eksik kalan kısmı merak ediyordu. Bu sefer duraksamadı ve yaptığı şeyden pişman olacağını bilerek diğer mektubu da açtı. Yazılanları okumaya başlamadan önce derin bir nefes aldı.

Sevgili Annabelle.

Evet, artık ismin kesin bir şekilde bu. Babanla sonunda uzlaşmaya vararak ikimizin de istediği şeyin olmasına karar verdik.

Sana bir önceki mektubumda eksik kalan bir kısım olduğunu söylemiştim. Şimdi, bir şekilde, kendimi zorlayarak sana yapbozun son parçasını vereceğim.

Bugün Hiddenfield'daki son günümüz.

Yarın sabah buradan gidiyoruz. Neresi olduğunu burada yazmayacağım çünkü çok tehlikeli. Yine de bir gün senin bunları okuman umuduyla diğer şeyleri açık açık anlatacağım, sesli dile getiremem çünkü. Konuşurken duvarlardan bile korkacağım bir bilgi bu.

Shelia'nın babamızı bir cümleden dolayı öldürdüğünü söylemiştim. Belki de zaten bunu yapacaktı çünkü Dione'a özeniyordu ama yine de olayı fitilleyen bu oldu.

Worcester'dan taşınmamızın tek nedeni Dione'un kimlerle takıldığını bilmiyor olduğumuz değildi. Evet, hâlâ bilmiyoruz. Hatta onun kimden bir çocuk sahibi olduğunu bile.

İşte eksik parça bu.

Shelia'nın bir oğlu var.

Şu an kucağımda ve inanılmaz uslu bir bebek. Hatta salyasını mektubun bir köşesine damlattı ve o kısım, ondan sana ilk hediye.

Tıpkı ben ve Shelia gibi sarı saçları var. Gözleri ise belki de babasına benzedi, gök mavisi. Keşke babasının kim olduğunu bilebilsem. Bunu

Shelia'nın bile bildiğini sanmıyorum çünkü erkeklere birer böcek gibi bakan biri o. Belki de bu zevki de karanlığını tatmin etmek için aldı ve karnına düşen bebeği o da beklemedi.

Hamile olduğunu söylediğinde babam delirdi. Ciddi anlamda delirdi. Onu dövüp odaya kapattığında çok ağladım ama ne desem babamı sakinleştiremedim. Zar zor geçiniyorduk, bir çocuğu daha doyuracak durumumuz yoktu. Yine de ben çalışabilirim diye düşündüm, sonuçta o da dünyaya gelmek için Shelia'yı seçmemişti ama olan olmuştu işte. En güzel şekilde yaşatabilmek için elimizden geleni yapabilirdik.

Shelia ne kendisinden utanan babam gibi düşünüyordu ne de benim gibi. Çocuğu istemedi, hatta bir kere onun düşürmek için kendini merdivenlerden attığını bile gördüm. Ama olmadı, bu küçük oğlan ona sıkı sıkı tutunmuş olmalı. Shelia, karanlığa şimdiki kadar çok erişmemiş olmalı ki onu yok etmek için başka bir şey yapmadı. Şimdi düşününce, istese kendisine büyüyle uğursuz karışımlar bile yaratabilir, bunu başarabilirdi. Ama yapmadı. Hatta cinsiyetini öğrendikten sonra, elini karnına götürdüğünü ve uzun uzun dışarıyı izlediğini bile görmüştüm.

Belki de kabullenmişti.

Yine yanılmıştım, bebeğim. Bu kadar iyimser olmayı bırakmam gerekiyordu.

Shelia, Dione'un bir oğlu olduğunu biliyordu. Blake Nightingale, büyü güçlerine sahip erkek çocuklarından bilinen ilkiydi. Başka varsa bile ondan önce adını kimse duyurmamıştı. Blake'in duyurmasının sebebi ise Rosanna'nın dediğine göre bir kralın oğlu olmasıymış. Ben kral diyorum ama o efendi diyor, orası ayrı.

Shelia kendisinden doğacak, büyü güçlerine sahip bir erkek çocuğunun olmasını bu yüzden memnuniyetle karşılamaya başlamış olmalı. Büyü güçlerine sahip erkeklere Dewin deniyor. Dewinler nadide güçler ve o da bir keresinde bana, Dewin doğurmayı fazlasıyla heyecanlı bulduğunu söylemişti. Birkaç satır önce kavradığım gerçeğe işte bu sayede eriştim.

Dione'un izinden giderken onun gibi hissediyordu. Kız kardeşi vardı, bir oğlu olacaktı. Gerekli şartlar tamdı. Neyse ki ortak bir aşka ihtiyaç duymamıştı.

Bu küçük oğlan -baban ona Gün Işığı diyor- doğdu an Shelia'nın ilgisini çoktan kaybetmişti. Onun güçlerine erişeceği zamanı bekleyecek kadar sabırlı biri değildi, bu yüzden babamızı öldürüp kayıplara karıştığında bebek benim kollarımda unutuldu.

Babamızı niye öldürdüğünü de söyleyeyim.

"Kucağımıza bir piç daha vermek için mi kuytu köşelerde dolanıyorsun?"

Bu cümle beni bile kızdırmıştı. Babam, Gün Işığı'nı kabullenememişti. Ara sıra ona göz atıyor, somurtarak odayı değiştiriyordu. O kızından utanmasını sağlayan bir nişaneydi. Yine de ben... Bu oğlanı çok seviyorum. O kadar tatlı ki! Tombul yanakları var ve baban ona komik suratlar yaparken ortaya çıkan bir gamzesi!

Babanla evlendiğimizde Gün Işığı sekiz aylık tombul bir bebekti. Baban onu kendi oğlu gibi sevdi, bu beni inanılmaz mutlu ediyor. Onun nasıl bir baba olduğunu görebiliyorum. Gün Işığı şimdilerde bir yaşını doldurdu, sen doğduğunda aranızda bir yaş yedi ay olacak. Bu küçük farka rağmen akran olacaksınız. Arkadaşlığınızı görmek isterdim.

Her neyse, konuyu dağıtıyorum. Shelia'nın babamızın kullandığı cümleye sinirlendiğini anlatıyordum. Bu cümleye kızdı ama çocuğuna piç denmesine mi yoksa babamın onu azarlamasına mı bilmiyorum. Muhtemelen ikincisi. Onun ilki için sinirleneceğini düşünmüyorum artık. Hatta eminim. Çünkü rüyama girdiğinde, ona oğlunu neden bıraktığını sordum.

"Yolumda çakıl taşları istemiyorum," diyerek cevap verdi.

Bu küçük çakıl taşı, benim yoluma çıkabilirdi. Bu yüzden onu ben sardım, annelik yaptım ve geceleri ağladığında başında bekledim.

Şimdi onu da bizimle götürüyoruz ama... O bizim için değilse bile, biz onun için çakıl taşlarıyız artık. Çünkü sen doğacaksın, Annabelle. Seni korurken aynı zamanda onu da tehlikeye hedef hâline getirme riskiyle karşı karşıya olacağız.

Shelia unuttuğu oğlunun peşine düşmez ama senin düşer.

Bu yüzden Gün Işığı'nı da korumalıyız. Onun sıradan bir aileyle büyümesi en doğrusu. Yine de nerede olduğunu daima bileceğiz. Ona uzak olmayacağız ve bir gün yollarımızın kesişeceğine eminim.

Hatta sana söz veriyorum, kuzeninle bir araya gelmen için elimden geleni yapacağım. Sadece şimdilik işleri yoluna koymamız gerekiyor.

Ve bu küçük haylaz acıktı, mama için ağlıyor. Bu yüzden yazımı burada sonlandırmak zorundayım. Sana eksik hiçbir parça bırakmadım. Seni seviyorum, bebeğim.

Annen

Ve

Gün Işığı'nın teyzesi...

Hilda Jefferson.

Marcus mektup kendisine fiziksel bir darbe atmış gibi irkildi. Şoktan uyuşan bedeni resmen koltuğa yığılmıştı. Kocaman açılmış gözleriyle mektubun sol köşesinde kâğıdın incelmesine ve hafifçe buruşmasına sebep olan salya izine baktı.

Parmağı o izde dolaştı ve içini yakan birçok duyguyla gözlerini oradan ayıramadı. Yazılanları sindirmesi mümkün değildi. Milyon yıl geçse hazmedemezdi.

Gün Işığı...

Gün Işığı oydu.

Hilda ve Aaron Jefferson'la beraber Hiddenfield'daydı. Onun evlatlık verilmesini sağlamışlar ve sonunda Bayan Jefferson'ın da söz verdiği gibi ona yakın olmamışlardı. Hiçbir şeyin tesadüf olmadığım kavramaya başlayan beyni yanmak üzereydi. Hayatı bir film şeridi gibi önünden geçiyordu.

Boğuluyor gibi hissederken elini boynuna götürdü. Gözleri aracın dışında dolaştı ve otoparka baktı. Sonra soluğunu daha çok kesen bir şey dikkatini çekti. Herkes bir yerde büyük bir olay olmuş gibi okulun içine doğru koşuyordu. Marcus durduğu yerden bahçeyi göremediği için kalabalığın ne durumda olduğunu bilemedi.

Bir an önce dönmesi gerektiğini hissederek elini yüzünde gezindirdi. Birkaç kere yüzünü bile tokatladı ki kendine gelebilsin. Yok, hiçbir şey fayda etmiyordu. Nasıl araçtan inip kalabalığa karışacağım bilmiyordu fakat birden hissettiği şeyle olduğu yerde dondu ve tüm düşünceler kafasından uçtu gitti.

Gözlerini ağır ağır yanındaki cama çevirdiğinde...

Marcus elindeki kutuyla beraber mektubu bir kenara fırlatıp irkildi. Hatta âdeta yerinden sıçrayıp yan koltuğa geçti ve sırtını oradaki cama yasladı.

Shelia, camın önünde duruyor ve biraz eğilerek içeri bakıyordu. Dudaklarında beliren kıvrımla elini cama koydu. Marcus dehşetle arkasındaki kapının kolunu arayarak açıp kurtulmayı amaçladı.

Shelia'nın elini usulca koyduğu cam büyük bir gürültüyle çatlayıp Marcus'a kadar ulaşan kırık parçalarla savrulduğunda panikle kolunu yüzüne sarmaktan başka bir şey yapamadı. Nefesi kendi koluna çarpıyor, yüzünün alev almasını sağlıyordu. Zamanı durdurmayı değil başarmak, üzerinde birkaç saniye odaklanması bile mümkün değildi.

Kesik nefeslerinin arasında kolunu hafifçe indirip kadına baktı. Shelia avucundan çıkan siyah ipini boğazına dolayıp onu kendine çektiğinde ise gözleri açıktı ama artık bilinci tamamen kayıptı. Sadece onun kulağını usulca okşayan sesini duydu.

"Benim tatlı, küçük prensim," dedi kulağa şefkatli gelen bir sesle. "Seni o kadar uzun zaman aradım ki."

Marcus bilincini bu sözlerden dolayı mı yoksa onun boğazını sıkan ipi yüzünden boğulduğu için mi kaybetti, bilmiyordu. Tek bildiği, bir daha içinden asla çıkamayacağı bir kâbusu yaşıyordu.

BÖLÜM 25: BRAN

♪ *Anima "Moon"* ♪

Brandon Rodgers

"Ben Brandon *lanet olası* Rodgers'ım," diyerek mırıldandı Bran. Kendi kendisini ikaz ediyordu çünkü şanını devam ettirse bile içten içe kafasının karışık olduğunun farkındaydı. Diğer türlü, biraz önce amigo kız takımının güzel bacaklı sarışınını elinden kaçırmasının imkânı yoktu.

Siktir be. İşin aslı elinden kaçırmamıştı, kızın peşini kendisi bırakmıştı. Kahrolası bir büyünün etkisinde falan mıydı?

Okul koridorundaki CD çalarının biraz ötesindeki dolaba sırtını dayamıştı ve öfkeli gözlerle etrafı izliyordu. Futbol takımı ceketlerini giymiş, kendisi gibi zekâsını kaslarına dolduran ahbapları yanından geçerken yumruklarını onlarla tokuşturdu ve biraz gülmeye çalıştı. Neye öfkeli olduğunu bile bilmiyordu. Acaba Elena ve Karl'ın yakınlaşmasına mı sinirleniyordu?

İçinde kıskançlığa dair bir duygu aradı ama bulamadı. Elena onun *Victoria Secret* meleğiydi ama melekler daima değişebilirdi. Kendall Jenner gider, Gigi Hadid gelirdi, bu kural böyleydi.

Eh, Gigi Hadid'in Hiddenfield şubesi de işte karşısındaydı. Laura Sullivan, büktüğü dudaklarıyla kendisini izliyordu. Bran, ona karşı bir şey hissetmesi mümkün olmadığı için yeni meleğine başka bir isim vermeliydi, mesela Kelly Gale! Yok yok, o da esmer fıstık Annabelle'e benziyordu. En iyisi başka bir örnek, başka bir isim... Brandon yeni gözdesini seçemedi, zaten elinde bir melek de yoktu. Bir süredir hiçbir kızla münasebete bile girmemişti. *Korkunç bir gerçek.*

"Ne bu hâlin, Brayson?"

Brandon, Laura'nın gerçekten isim hafızasının bu kadar kısıtlı olmasına önceleri şaşırsa bile şimdi tepki vermedi. Karşısındakileri sinir etmek için kullandığı bir taktik olduğuna artık emin olmuştu. Bu kız, kendisini altında beziyle gezdiği günden beri tanıyordu. Babası eyalet lideri olduğu için çocukluğunda Sullivan malikânesine birkaç kere gitmişti.

"Ne varmış hâlimde?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Ciddi görünüyorsun." Elindeki ince uzun paketi açıp içindeki yoğurdu hüpletti. Herkes diken üstündeyken o da en az kendisi gibi rahat görünüyordu ya da Lau, feci bir şekilde iyi rol yapıyordu. Bir kargaşa patlak verse topuklu ayakkabılarıyla *Wonder Woman*'a dönüşüyordu. Manikürlü tırnağını yüzüne uzatıp bir daire çizdi. "Herkesin gün geçtikçe aklını kaybettiğini düşünüyorum, bu gidişle bu kasabada sağlıklı biri kalmayacak."

Brandon omuz silkti. "Ben gayet sağlıklıyım. Özellikle burası," diyerek pantolonunun üzerinden erkekliğinin olduğu kısmı gösterdi ve genişçe sırıttı. *Yalan.* Küçük Bran bir süredir uyku hâlini seçmişti ve biraz daha bu böyle devam ederse Brandon onu bir güzel tokatlayacaktı.

Laura öğürür gibi yaptı. "Elena senden kurtulduğu için şanslı."

Brandon kaşlarını çattı. Gerçekten şanslı mıydı? *Bu kadar mı iğrenç biriydi!*

"Karl'ın ona yetebileceğini sanmıyorum," dedi kayıtsız bir tavırla.

Laura'nın hüplettiği yoğurt boğazında kaldı. Öksürürken, "Karl mı?" diye sordu kafa karışıklığıyla.

"Bilmiyor musun?" dedi Bran aynı kayıtsızlığı sürdürerek. "O ikisi nerede olsalar fısır fısır sohbet ediyorlar. Şimdi bahçedeler, git kendin gör."

Laura'nın kaşları çatılmıştı. "Jimmy bunu biliyor mu?"

"Jimbo, *Kedi* kendisine kaldığı için epey mutlu. Ablası ve rakibini gözünün gördüğünü sanmıyorum."

O sırada gözleri bir an koridorun başında beliren bir başka sarışına kaymıştı. "Bak sen:.. Eden Kingswell, kendini göstermeye karar vermiş."

Laura omzunun gerisinden oraya baktığında Eden'ı bahçe kapısından çıkmadan önce son anda gördü. "Gidip onunla konuşmalıyım. Bir de... Şu Elena ve Karl'ı bir basayım bakalım," dedi topuklarının üzerinde dönerek. Yüzünde hınzır bir sırıtış belirmişti. "Onlarla uğraşması zevkli olacak."

Ve Bran'i yalnız bıraktı.

Şaka. Brandon asla yalnız kalmazdı.

"Dostum!" diyerek yanına gelen Tryx yumruğunu onun omzuna vurdu. Oyun gecesine götürdüğü, Eden'ın çaylaklarından olan bu her-

gele aslında sempatik biriydi. Brandon onu severdi ama şimdi... Çocuğa dik dik baktığını fark etti.

Çilli topalakta ne bulmuştu bu çocuk böyle? Brandon'ın göremediği bir şeyler mi vardı?

"Ahbap," dedi sesini normal tutmaya çalışarak ama bakışlarına bir çare yoktu. Eh, ne var, Brandon'ın da bugün durgun ve ciddi olası gelmişti. Her zaman aynı ruh hâlinde olamazdı ki!

"Darla'yı gördün mü?" diye sordu Tryx.

Hâlâ mı ya? O gecelik bir şey değil miydi bu? Azgın ergenin içip içip bir kızı o gecelik istemesini anlıyordu ama devamında da o kızı aramasını anlamak istemiyordu. Belki de başarılı olamadığı içindi ve şansını biraz daha denemek istiyordu.

"Görmedim," dedi. *Yalan. O şeytanı görmüştü.*

Tryx topukları üzerinde yaylanıp etrafa bakındı. "Ben gidip onu bulayım," dedi Brandon ayağına çelme takıp onu düşürmeden önce koridorda kaybolarak. Tüh, biraz daha hızlı hareket etmeliydi.

Bir süre daha orada kaldı. Parmaklarını inceledi, dolapların kapaklarını tek tek izledi. Bazı kapaklara yazılar yazılmıştı, onları bile okudu. Sonra birden hareketlendi. *Sikerler.*

Madem o Çilli kendisine rahat vermiyordu, Brandon ona neden rahat versindi ki?

Tüm pislik silahlarını kuşanarak harekete geçti ve bahçeye çıktı. Kalabalığı taradı, Karl ve Elena'yı yakalayan Laura'yı bile görmüştü. Jimmy'nin dikkatini Laura'nın sarı kafası çekmiş olacak ki Karl'ın sarı kafasını da ablasının yanında fark etti. O yöne doğru ilerliyordu.

Sam, Dean ve Alexis'in yanındaydı. Dean'e saplantılı Travis'i lisenin bahçesine gömmeye çalışan Alexis'i zapt etmeye çalıştığı belliydi. En has kankası olan Marcus'u görememişti. Onu hemen fark ederdi çünkü kafası gerçekten *sikinin başına* benzemişti. Onun neyi vardı böyle? Esmer fıstık kayıp olduğu için mi bu hâldeydi, Bran bilmiyordu. Kankasıyla uzun bir sohbet etmeyi aklına not ettikten sonra kısık gözleriyle avını aradı ve işte orada!

Tryx, Çilli'yle beraber okulun diğer kapısından içeri giriyordu.

Onları takip ederek o yöne seğirtti. İçeri girdiğinde gözleri etrafı taradı ama onları bulamadı. Okulun spor salonuna doğru ilerlediğinde

etraf iyice sessizleşmişti, burada pek kimse yoktu. Demek yalnız kalmaya çalışıyorlardı. *Brandon size rahat verir miydi hiç?*

Kapıya geldiğinde açmadan önce kulak kabarttı ve o ikisini duymayı bekleyerek gerçekten içerideler mi emin olmaya çalıştı.

"Ne var, Tryx?"

İşte bu! Çilli'nin sesini duymuştu.

"Şey ben..." Tryx'in konuşurken bocalayan sesini duydu. Utanıyor muydu o hergele? *Seni aptal âşık.* "O gün bana ne oldu bilmiyorum. Senden hoşlanıyor falan değilim yani." *Ne?* Sonra bocalamaya devam etti. "Yani sen güzelsin. Hatta bence baya ateşlisin. Zayıf kızları sevmem, senin kıvrımların epey ho..."

Sana ne onun kıvrımlarından puşt herif.

"Tryx," diyerek onu durdurdu Çilli. "O gün olanlar benim yüzümden. O yüzden unutalım gitsin. Bana âşık falan olmadığını biliyorum."

"Senin yüzünden mi? Sen en yaptın ki?" Tryx duraksadı. "Yani... Âşık değilim ama sonradan düşündüm. Seni beğendiğimi fark ettim. Belki gerçekten bir şansımız ola..."

Brandon birden kapıyı açıp içeri daldı.

Gürültüyle açılan kapıyla iki avcı da kendisine döndü. Yok canım, kapıyı yavaş açmıştı aslında, sadece iyi işiten avcı oldukları için kulağa gürültülü gelmişti. Yine de içeri birden daldığı için kendisi de afalladı, sonra sırtını dikleştirip boğazını temizledi ve yüzüne *pislik Rodgers* ifadesini yerleştirdi.

"Bak sen..." dedi yayvan bir sesle. "Küçük Darlacık spor salonlarında yiyişme peşine düşmüş. İkizinin bundan haber var mı?"

Tryx kıpırdandı. "Dostum öyle bir şey y..."

O devam edemeden Darla sözünü kesti. "Sana ne, bok kafa?" dedi kısık gözleriyle kendisine bakarken. "Seks hayatımın sen ve ikizimi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Seks hayatı mı? Bu kelime mi Brandon'ın vücudunda karıncalanma oluşturmuştu, yoksa Çilli'nin sözleri mi bilmiyordu. Seksi özlemişti, yalan yok. Ama onun böyle bir hayatı olduğunu hiç düşünmemişti. *Elbette kız manastıra kapanmış değil, böyle bir hayatı var seni dangalak. Öyleyse neden dut yemiş bülbül gibi ona bakıyorsun?*

İç sesine bir tane kafa atıp susturdu. Yüzüne yayılan tembel sırıtışla aheste aheste onlara doğru yürüdü. "Tryx, dışarı."

Tryx duruşunu biraz dikleştirip kendisine karşı çıkacak gibi oldu ama sonra dudaklarını birine bastırarak spor salonundan çıkıp gitti. O bir çaylaktı ve bir kıdemliyle ters düşmek istemezdi.

Darla kendisine dik dik bakarken Brandon miskin bir kedi gibi gerindi. "Sen beni rahat bırakmazken benim seni bırakacağımı düşünmedin, değil mi?"

Darla gözlerini devirdi. Ellerini teslim oluyor gibi havaya kaldırıp, "Seni artık rahat bırakıyorum," dedi bıkkın çıkan sesiyle. *Yani gerçekten bıkkındı. Brandon'dan sıkılmıştı.* "Gerçekten. Ne hâlin varsa gör." Kapıya doğru yürümeye başladığında Brandon birden onun kolunu yakaladı ve kapıyla arasına sıkıştırdı.

Sürekli bu kızdan saçına bulaşan bir bit gibi kurtulmaya çalışmıştı, şimdi bu durum neden sinirini bozmuştu, bilmiyordu. "Benden öyle kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Darla'nın gözleri önce kendisini tutan koluna kaydı, sonra bakışları yüzüne tırmandı. Lacivertin çarpıcı bir tonuyla ışıldayan gözleri fokurdamaya başlamıştı bile. *Güzel.* Bir dakika ama ya. Brandon, onun gözlerini gerçekten *lacivertin çarpıcı bir tonu* diyerek mi betimlemişti? Her ne sikimse artık!

Darla derin bir nefes verip Brandon'ın kolunu kıvırdı ve onun sırtını kapıya yapıştırdı. Doğru ya, o bileği yakalanınca kendisini oradan oraya savuracak biriydi. Hırçındı. Yanakları sinirden kızarırdı ve zapt edilemez saçları kabarırdı.

"Burada yiyişmemi önlediğin için kendini beni rahatsız etmiş mi sayıyorsun?" dedi Darla kahkaha atarak. "Her zaman bunu önleyemezsin, Bran. Bugün eve birini götüreceğim ve üzerine bindiğimde, senin önlemen için bekliyor olacağım. Umarım gelirsin ve bize katılırsın."

Brandon'm gözleri kocaman olmuştu. Ne diyordu bu edepsiz böyle? Yani... Brandon üçlü yapmamış değildi ama Darla'nın ona söylediği şey rahatsız hissetmesine neden olmuştu. Onu çıplak görmek şöyle dursun biriyle ona katılmak... Iyyy.

Iyyy olan onu çıplak görme kısmı değildi. *Kahretsin. Ne oluyordu be böyle?*

Birden hareketlenip Darla'yı gövdesinden kavradı ve bu sefer o onu kapıya çarptı. Gerinen sırtıyla nefesi kesilen Darla, kendisine bakarken

Brandon kollarını kapıya koyup onu kafesledi. "Senin bir seks hayatın olduğunu bile sanmıyorum, Çilli."

Darla'nın kaşları havaya kalktı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü bana âşıksın."

Yuh. Bunu söylemiş miydi gerçekten?

Darla'nın ağzı hafifçe aralandı. Yanakları kızarmaya başlamıştı ama Brandon bunun utançtan değil, öfkeden olduğunu biliyordu. Sonra Darla kahkaha attı, neşesiz ve kuru bir sesti. Brandon'ın öz güveni sarsılmaya başlıyordu ve bu tüm kıtayı yutup gidecek bir depremden daha korkunçtu.

"Çocukluğumuzdan beri bana âşık olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Seninle dalga geçtiğim için değil bu öfken. Aşkına karşılık vermediğim için." Sarsılan öz güvenini toparlamaya çalıştı.

Darla iç çekti. "Diyelim ki bu doğru. Sana çocukluğumuzdan beri umutsuzca âşığım. *Eee?*" diye sordu kayıtsız bir tavırla. "Başkalarıyla birlikte olmamamın sana âşık olduğum gerçeğiyle ne alakası var? O zamandan beri seni mi bekliyor olacaktım?"

Mantıklı. Neden beklesin ki? Brandon ona umut bile vermemişti.

"Bana âşık olduğunu inkâr etmiyorsun yani?"

"Etmiyorum," dedi Darla.

Brandon çarpılmışa döndü. Kollarını çekip ondan bir adım uzaklaştı. "Ne?" Oyunu o devralmıştı. *Kahretsin.*

Darla öylece durup kendisine baktı. Gözlerinin *lanet olası çarpıcı lacivert* tonu gittikçe koyulaşıyordu. "Konuşmamız bitti mi?" dedi Darla. "Öyleyse ben gidiyor..."

Brandon birden avucunu kapıya bastırdı ve açmasına engel oldu. *Ne bok yiyorsun, ahbap? Gözlerin onun dudaklarına mı kayıyor? Ne. Bok. Yiyorsun?*

Çilli'yi öpmek nasıl bir duyguydu acaba? Evet, meraklı biriydi ve bu duyguyu da öyle, sıradan her merakı gibi ilgisini çekmişti. *MERAK. Bak MERAK DİYORUM!*

Dudakları fena değildi, hatta böyle alıcı gözüyle bakınca... Ha siktir. Dolgun birer jelibon gibiydi ve Brandon pizzadan sonra en çok jelibonu severdi. Bir ısırık alsa ne olurdu ki?

Sikerler.

Birden Darla'nın dudaklarına yapıştı.

Evet, bunu yaptı!

Uyku hâlindeki küçük Bran'in de merakı kabarmış olacak ki usulca pantolonunu dürttü. *Seni söz dinlemez piç kurusu. Bu anı mı bekliyordun?*

Darla tepki vermeden öylece durduğunda daha da bilendi ve dudaklarının çevresinde sıcak dokunuşlarla dolaşırken dilini aralık kalan bir kısımdan içine soktu. Darla onu ittirip yere çalabilecek güce sahip bir kızdı ama hiçbir şey yapmadı. Hatta birden kendini serbest bıraktı ve dudaklarını iyice aralayıp Brandon'ın öpücüğüne karşılık verdi. *Hay göklerdeki aşkına! Bu da neydi böyle?* Bu kadar güzel hissettirmesi, dünyaya uzaylıların inmesi kadar tuhaftı.

Brandon tutuştuğunu hissediyordu. Bir bomba gibi fitili ateşlenmişti ve avlanmak yerine spor salonunda büyüttüğü kaslı kollarıyla onun kalçalarını kavrayıp iyice kucağına çekti. Darla kolunu onun boynuna doladığında ise aklını kaybettiğine emin oldu. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp çekiştirdi ama bu lanet olası kız narin bir *Victoria Secret* meleği değildi. O da Bran'in alt dudağını ısırdı ve kanının metalik tadını almasına neden oldu.

Acaba, Bran ölüyor muydu?

Hırçın bir istekle onu iyice kapıya dayarken dilini ağzının içine daha çok soktu ve elleriyle kalçalarını okşamaya başladı. Pantolonuna baskı yapan hergele dışarı çıkmak için bağırıyordu. Geri çekilip hep yapmak isteği şeyi yaptı ve onun çillerini öptü. *Ne, ne, ne? Hep yapmak istediği şey mi?*

Siktir. Bilinçaltı konuşmaya başlamıştı.

Darla çilleri öpülürken hırçınlığını baskılamıştı, elinde bir yaprak gibi titremeye başlıyordu. Brandon sahiplenme içgüdüsüyle onu daha çok titretmek istedi. Bitmek bilmez bir arzu duydu. Darla omuzlarını sertçe kavrarken onu yere bıraktı ve onun siyah pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı. Darla'nın kendisini durduracağını sandığı sırada, kaçık kız tam aksini yaparak Brandon'ın siyah tişörtünün uçlarını tutup onu başından çıkardı. Brandon çıplak gövdesiyle kalınca alevinin Darla'yı da yaktığını umdu, zira vücudu bir lav parçası cızırdıyordu.

Onun pantolonunu aşağı doğru çekiştirdi, sonra eli kendi fermuarına gidip aynı hareketi pantolonunda uyguladı. Darla'nın bakışları aşağı kayarken, "Pizzalı *boxer* mı?" diye sordu nefes nefese.

Soluklarının kesik kesik olması Brandon'ı iyice kamçılarken pizzalı *boxer*'mdan utanır gibi oldu. Kahretsin, bugün biriyle yatmayacağını çok önceden biliyor olmalıydı. *Sikik bilinçaltı.* Belli ki Darla'yı listeye koymamıştı, hatta koymaktan korkmuştu. Çünkü Tryx ona ilanıaşk ettiğinden beri bu kızı düşünmeden edememişti.

Evet, itiraf geldi. Hadi Brandon'la dalga geçin!

Darla kıkırdadı. Kahrolası bir kıkırdama. Kulağa güzel gelen bir ses. *Bu kız güzeldi ya. Bir itiraf daha. Offf.*

Kendi kendiyle o kadar çok cebelleşiyordu ki onun dantelli siyah bir iç çamaşırı giydiğini son anda fark etti. Dantelli mi? Ağzı bir karış açık kalırken rollerin nasıl da değiştiğini gördü. Kendisi palyaço gibi pizzalı bir *boxer*'laydı ve o lanet olası seksi bir kraliçeydi. *Teşekkürler, karma. Brandon'ın bu ana gerçekten ihtiyacı vardı.*

Ellerini tekrar onun kalçalarına yerleştirip danteli okşadı. "Bunlardan giydiğini bilseydim bunu çok daha önce yapardım."

"Sen görsel düşkünü bir şerefsizsin," dedi Darla.

Doğruydu. Brandon hep görselliğe düşkün biriydi, bunu inkâr edecek değildi. Bir eliyle onun saçını topladığı tokayı kaparak zapt edilemez buklelerini serbest bıraktı. "Evet, şimdi de görsel bir şölen yaşıyorum," dedi onu izlerken.

Darla'nın yanakları artık kıpkırmızıydı, bu sefer öfkeden de değil, utandığındandı. Bunu fark eden Brandon onun dudaklarına tekrar yapıştı. Darla'nın üzerinde bıraktığı etkinin farkındaydı, tatlı bir heyecan vardı hareketlerinde.

Parmakları danteli sıyırdı, onun özel noktasına dokunduğunda âdeta nefesi kesildi. İki parmağını içine kaydırdığında Darla çıplak omuzlarını kavrayıp gözlerini kapattı. Onun da nefesi kesilmişti. Güzel, bir süre oksijenden muaf kalabilirlerdi.

Aşağı yukarı birkaç parmak hareketiyle iyice gevşemesine ve onu kabul edecek kıvama getirmeye çalıştı. O sırada dudakları boynuna doğru kaymış, kokusunu içine çeke çeke orada alevden yollar çizmeye başlamıştı. Kokusu güzeldi, ferah naneli bir sakız gibiydi. Brandon onu çiğnemek istiyordu.

Bir eliyle kendi *boxer*'ını aşağı indirdi ve hazır bekleyen erkekliğini onun sıyırdığı iç çamaşırından klitorisine bastırdı. "Bunu yapacağım," dedi. "Beni durdurmak için son şansın."

"Durma," dedi Darla. Sesi kendinden emin çıkıyordu.

Brandon son bir kez ona baktı, sonra çenesini öperek içine girdi.

Göklerdekini bugün çok anmıştı ama bu... Üff be! Müthiş.

Erkekliğini sıkı sıkı kavrayan kadınlığını iyice çığırından çıkmasına neden oldu. Ona yumuşak davranmadı, bu kız nahiflikten hoşlanıyor değildi. Brandon onu tanıyordu, Darla parçalanmak hoşlanan bir mazoşistti. Bu yüzden hızlı darbelerle içine girip çıkmaya ve onun sırtı kapıya her çarptığında ses çıkarmaya başladı.

"Brandon," diyerek inledi Darla. Adını tam hâliyle mırıldanması Brandon'ı daha da iştaha getirdi, kollarını beline dolayarak içine girip çıktı ve onu kendinden geçirdi. Yükselişe geçtiğinde onun geldiğinden emin olmadan bırakmadı, tatmin olmadan buradan ayrılmasını istemiyordu. Bu genelde Brandon'ın kuralıydı ama şimdi bir istekten başka bir şey değildi.

Darla dizleri titreyerek geldiğinde ise o da içine boşaldı. *Bir dakika, ne?* Lanet olsun, ne kadar aklını kaybettiğinin bir göstergesiydi. Cadı olsa sorun yoktu ama iki avcının küçük bebekleri olması sürpriz olmazdı.

"Korkma seni aptal. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Gerçekten de bir seks hayatı vardı. İlkel kıskançlığını bir kenara bırakmaya çalıştı, bir bebekleri olmayacağı için rahatlamıştı. Normal haplar avcılarda işlemediği için bu konuda da cadılardan destek alıyorlardı. Onlar için büyülü veya her ne sikimse haplar yapıyorlardı.

İkisi de biraz önce yaşananların şokuyla bir süre sessiz kaldı. Olaylar nasıl bu hâle gelmişti, bilmiyorlardı. Sanki uzun zamandır bünyelerinde biriken bir enerjinin patlamasıydı. Üzerlerini giyinirken salonda sadece düzensiz solukları duyuluyordu. Elini koyu renk saçlarından geçirip etrafa bakındı, Darla dışında bir şeyler görmeye çalıştı ama gözleri mıknatıs gibi ona çekiliyordu.

Bir şeyler söylemeleri gerekiyordu, değil mi? Yani, belki bunun bir kere seferlik bir şeyler olduğunu falan?

Hangi saçma cümleyi kuracağını bilmeden ağzını açtı ama o anda Darla bir ses duymuş gibi başını yana yatırıp dikkat kesildi. "Bu da ne?" dedi kaşlarını çatarak. "Sen de duyuyor musun?"

Brandon hiçbir şey duymuyordu, algısı tamamen Çilli'deydi. Sonra o da dikkatini onun dinlediği sese odakladı ve... Çığlık mıydı onlar?

"Ne oluyor be?" dedi çoktan kapıyı açıp dışarı koşan Darla'nın peşine takılarak.

Salona bağlanan ıssız koridoru geçip ana koridora doğru koştular. Dolapların olduğu kısma geldiklerinde ise adımları kayar gibi durdu ve pürdikkat karşılarındaki manzaraya baktılar.

Bir tane kız yerde resmen kriz geçiriyordu. Titriyor, elleriyle yüzünü çizmeye çalışıyor ve onu tutmaya çalışan arkadaşlarını ittiriyordu.

Belki bir epilepsi nöbetidir, diye düşündükleri sırada Laura'yı gördüler. "Ne oldu?" diye sordu Darla hemen onun yanına ilerleyip.

Laura dolabını açıp içinden birkaç bıçak daha çıkardı ve botlarının içine soktu. "Dorchalar okula baskın yaptı," dedi *Wonder Woman* tavrına bürünerek.

Yok artık.

"Pelerin giymiyorlar ve bazılarının yüzü en az bizim kadar berrak. Avcılar çıldırmış durumda."

Topuklarının üzerinde yaylanıp kargaşaya karıştığında Darla da gitmek için hareketlendi ama Brandon birden onu tuttu. Sorgulayan bakışlarını görünce boğazını temizledi. Biraz ötelerinde bir kız çığlık atarken bu konuşmayı yapmaları saçma olacaktı ama yine de, "Biraz önce olanlar..." diyecek oldu.

"Tek seferlik bir şeydi," diyerek kestirip attı Darla.

Ne?

"Şimdi av zamanı."

Sonra elinden kurtulup kalabalığa karıştı. *Tek seferlik mi? Siktir, bunu Brandon'ın demesi gerekmiyor muydu?*

Kendisini toparlayıp o da botuna sakladığı bıçağına uzandı ve ne kadar nefret etse de av için hareketlenerek insanların arasından geçip bahçeye çıktı. Başka vakalar da olmuş olacak ki DJ müziği kesmişti, kalabalığın arasında çığlıklar yankılanıyordu. Öğrencilerin birden kriz geçirmesine şaşıranlar kaçışıyor, partiyi terk etmek için çabalıyorlardı.

Brandon gözlerini kısarak Dorchalardan bir iz aradı. Büyülerini hissetmeye çalıştı, kara büyü daima teninde karıncalanmaya neden olurdu. Tıpkı Darla'nın kendi üzerinde uyguladığı kara büyü gibi. *Cadı*, dedi içinden. *Bu kız kötü, edepsiz ve yaramaz bir cadı.*

Kaleb'ın bir tane kızı masanın altına sokup kargaşadan faydalanarak hançerlediğini gördüğünde oraya koşturdu. Belli ki o bir Dorcha yakalamıştı.

"Bu da ne sikim böyle dostum?" diye sordu bıçağını dikkat çekmemesi için yanında tutarak. Okul sürüsüyle insan kaynıyordu.

Dorcha alnından hançerlendiği için erimişti ama üzerine giydiği sıradan kıyafetler bir yığın hâlinde yerde kalmıştı. Kot pantolon mu giymişti o sürtükler?

"İşler fena karıştı. Okula baskın yaptıklarına ben bile hayret ediyorum." Kaleb homurdanarak etrafa göz gezdirdi.

İkisi de aynı anda bir tane Dorcha'yı fark etti. Her ne kadar güzel bir kız gibi görünse de göz bebekleri yılanlarınki gibi dikeyleşmişti ve uğursuz bakışları kendini ele veriyordu. Brandon nedendir bilinmez, belki biraz önce yaşadıklarının üzerinde bıraktığı etkiyle kendisini atılgan hissetti ve Kaleb'dan önce kıza ulaşıp onun boynunu kolları arasına aldı. Teni dağlanmaya başladığında cadının kara büyüsünü üzerinde kullandığını anladı ve acıyla iç çekti. Onun kafasının tam tepesine bıçağını sapladığında Kaleb iri bedeniyle onları kapattı ve diğerlerinin fark etmesini engelledi.

Cadı ikisinin arasında eriyip yerle bir oldu.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Brandon. "Marcus?"

"En son arabasındaydı." Kaleb kalın pazılarını belli edercesine ellerini beline koyup çatık kaşlarla etrafa bakındı. Kasları Brandon'dan fazlaydı, can sıkıcı bir görseldi.

Sonra ikisi de aynı anda duraksadı ve Marcus'un gafil avlanmış olabileceğini düşündüler. Hızla park alanına doğru koşmaya başladıklarında Brandon gerginlikten öleceğini sandı. Kankası zaten kafayı üşütmüştü, bir de Dorchalarla baş edemeyebilirdi.

"Siktir be," dedi onun aracını camı patlamış ve bomboş bırakılmış bulduklarında.

Kaleb hemen yolcu koltuğunu açıp içinde bir şeyleri toparladı. "Kutu burada."

"Ne kutusu?" dedi Brandon.

Kaleb cevap vermeyip sıkıntıyla iç çekerek etrafa bakındı. "Belki bir yerlerdedir," dedi Marcus için. "Sen onu ara. Benim diğerlerine bakmam lazım."

Brandon Marcus için endişelendiğinden kutuyu sorgulamayı bırakıp başıyla onaylayıp tüm okulu turlamaya başladı. Kargaşa çok büyüktü, onu bulamadı. Kendilerinden kimseyi bile görememişti. Darla için endişelenir gibi oldu ama onun güçlü biri olduğunu biliyordu, kolay kolay yem olmazdı. Ah... Yüce Tanrı. Onun için endişeleniyor muydu gerçekten? *Harika ya.*

Tüm arbede bitip okul neredeyse bomboş kaldığında bile Marcus'tan bir iz bulamadı.

Sam, Laura, Dean, Alexis, Jimmy, Nadia, Karl, Elena, Kaleb ve hatta sarışın Başavcı Eden bile bahçedeydi. Hepsi toplanıp soluk soluğa birbirlerine baktı ve eksik anında göze çarptı.

"Marcus yok," dedi Samantha ağlamaya yüz tutmuş bir sesle. "Tanrım, Marcus yok!"

Eden ve Kaleb kaşlarını çatıp birbirlerine bakarken Başavcılarla daha çok zaman geçirmeyi ve her ne sikim dönüyorsa her şeyi öğrenmeyi aklına not etti. Sonra gözlerini hüsranla etrafta dolaştırıp ilk defa fena hâlde bir korkuyla doldu.

Kankası gerçekten kayıptı.

"Yani ne bileyim, dostum. O kız her zaman bu sikik bilinçaltımda mıydı yoksa yeni yeni mi alevlenmeye başladı, anlamıyorum. Kızın kalçalarını avuçlarıma aldığım anı unutamıyorum. Dolgun, sert ve okşanılası şeylerdi. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Ses yok.

"Tryx'in ondan hoşlanması beni harekete geçirdi sanırım. Sonuçta ben mekanizması basit bir canlıyım."

Ses yok.

"Bana *tek seferlik bir şey* dedi inanabiliyor musun? Bak sen ya, kararı o veriyor! Hadi oradan!"

Ses yok.

"Tüm bunları düşünemem ama çünkü *bro*'m kayıp. Aklımın yüzde doksanını o meşgul ediyor, lanet olası yüzde onu ise Darla denilen kaçıkla dolu. Belki yüzde yirmidir. Tamam ya, yüzde kırk."

Ses yok.

"Bana destek olduğun için teşekkürler, ahbap ama arada bir şeyler söylersen de fena olmaz. Monolog yapıyorum burada." Başını çevirip kendisine boş gözlerle bakan, gümüş saçlı Hamadryad'a döndü.

"Arlow, kalllçaaaa ne bilmiyorrr."

Demek o noktaya takılmıştı. Brandon gözlerini devirip yan dönerek poposunu gösterdi. "İşte bunlar seni ahmak. Siz renkli saçlı orman kaçıkları, hiç işi pişirmiyor musunuz?"

Arlow kaşlarını çatarken kafası iyice karışmış görünüyordu. "İsiiii pisssirmek mii?"

Brandon derin bir nefes çekti. "Küçük vahşi bebekler yapmak gibi düşün."

"Hamaaddryyadlar ağğğaaçtır."

Doğru ya. Her yeni dikilen ağaçla bir ruh türüyordu.

"Hiç dişi bir Orman Nemfi dikkatini çekmedi mi? Böyle öpmek istemek falan? Sonuçta senin de küçük Arlow'un var," dedi gözleriyle onun deri pantolonunun önünü göstererek.

Arlow utanarak ellerini oraya kapattı.

Brandon bir kahkaha patlattı. Bu çocuk bir âlemdi ya!

"Her neyse. Biraz önce seni özünü ya da her ne zımpırtıysa, bana bırakmaya zorladığım için özür dilerim ama olur da ormanda bir yerlerde Marcus'u görürsen bana haber ver. Hani şu, Annabelle'in sarı kafalı arkadaşı var ya, onu işte."

Marcus kendisine sarı kafa dediğini duysa, pizzalı *boxer*'larını yakardı.

Arlow kaşının ortasında bir çizgi belirirken ciddileşmiş görünüyordu. Başını aşağı yukarı salladı. "Mmmarcus kayıppp."

"Evet, kayıp."

"Annbelleee kayıppp."

"Yok, o artık değil. Jay Sullivan'la beraber tatilde." Tatil kelimesini anlamayan Nemf'e açıklama yapamayacağını anladı. "Onu bulduk. Sıra Marcus'ta."

"Tamammm," dedi Arloww. "Sssana haberr veririmm."

Brandon başını ağaca yaslayıp kızıl yaprakların arasından içeri sızan gün ışığına baktı. Nasıl bir hâle geldi bilmiyordu ama boka battığını hissediyordu. Aslında duygusal bir çocuktu, yani ölmüş annesinin mezarını burada bırakmak istemiyor oluşunu buna bağlıyordu. Yine de

sorumluklarından her zaman kaçardı, üç yaşında bir hergeleyken bile kendine söyleneni yapmazdı. Bir şeyin, herhangi bir şey, bu av görevi olsa bile kendisini bağlamasını sevmezdi.

Yolunu kendi çizerdi.

Bir kıza bağlanmak ise korkunç bir şeydi. Ya ona âşık olursa? Ya âşıksa? *Yok be! O kadar değil.* Ama ola ki bu korkunç duyguyu hissederse işte o zaman işi bitmiş demekti.

"Bence çoktan bittim, ahbap," dedi derin bir iç çekerek.

Tanrı şahidi olsun, aşk karşısında pislik bir Rodgers olması bile onu kurtaramazdı.

BÖLÜM 26: BABA VE OĞUL

♪ *Secession "The Untold"* ♪

Barthram Sullivan

Kıta üzerinde ve dışında, tüm avcıların lideri, mutlak gücü ve sözü kanun olan Barthram Sullivan, karşısındaki asi kardeşine bakıyordu. Kabul edemediği en yegâne şey, otoritesine başkaldırıydı. Bir diğer şey ise kan bağından gelen ihanet.

"Babam seni görse, senden utanırdı." Abraham Sullivan, vakur duruşunu bozmadan kendisine baktı.

İşte böyle. Onlar Sullivanlardı ve her şeye rağmen soylu duruşlarını bozmazlardı. Bir mahzende olsa bile. Kardeşiyle ufak da olsa gurur duydu. Yine de bu ona karşı öfkesini azaltmadı.

"Peki, senin Liderlik koltuğuna oturmak için kendi kanma ihanet etmeni nasıl karşılardı?" Başını yana yatırarak kardeşine baktı. Onu bir mahzene attırsa bile sandalye vermeyi ihmal etmemişti, o yerde bir toz tabakası gibi oturacak kana sahip değildi.

Kendi oğlunu mahzene attırdığı zamanlar aynı müsamahayı göstermemişti çünkü o *oğluydu*. Kan bağından da öte. Onun ihanetini çok daha korkunç karşılardı. Karşılayacaktı da.

Melezi alıp kaçmak ne demekti, ona gösterecekti.

Bunca zaman ondan elbette ki şüphelenmişti. Aptal çocuk, bir türlü duygusallığı bırakamamıştı. Kızı Tetrad Günü serbest bıraktığına emindi fakat ona olan en büyük öfkesi annesini de buna alet etmiş olmasaydı. Güzeller güzeli karısı Jane... Barthram'ın dünya üzerindeki tek zaafı olmuştu ve artık o yoktu. Aptal oğlunun hareketleri yüzünden.

Yine de bunu ispat edebilen olmamıştı. O yüzden oğlunu önce cezalandırmadı, aksine onu gözlemledi. Tam da düşündüğü gibi Jay bir aralar ortadan kaybolmuştu ve Barthram onun melezi tekrar bulduğuna emindi. Ona kurutma cezası verip ağzından laf almaya çalışmıştı ama inatçı oğlu ser verip sır vermemişti.

Barthram o zamanlar onunla da gurur duymuştu. Bir yerde sarsılmaz durmayı biliyordu, bu duruşun ise kendi lehine olmasını istiyordu. Sonra Jay kızdan vazgeçmiş gibi göründü, Ranelerin üvey kızıyla ilişkisi Barthram'ı epey memnun etmişti. Melezi kasabaya çektiğinde

ise oğlu yaptığı hatayı düzelteceğini söylemiş ve ona inanmayı seçmişti. Sonuçta ne olursa olsun, vârisi oydu.

Abraham güldü. Yüzünde Barthram'ı aşağılayan bir ifade vardı. "Kontrolü kaybettin değil mi, kardeşim?" dedi bariton bir sesle. "Oğlunla baş edemiyorsun." Sonra derin derin iç çekti. "Benim oğlum ise benim yolumdan ilerlemeyi bir an olsun bırakmıyor. Görüyorsun ya, o koltuk dünyayı yönetmekle olmaz. Önce kendi aileni yönetmeyi bileceksin."

Barthram, bir bıçağın üzerinde yansıyıp geçen ışık kadar hızlı hareket ederek onu boğazından tutup duvara çaldı. Yerde bir toz tabakası gibi kalabilirdi artık, sabrının da bir sınırı vardı.

"Oğlunu bulduğumda yanına göndereceğim, kardeşim. Lakin ruhu bedeninde olmayacak."

Abraham'ın gözlerinde korku belirdi ama bunu saniyeler içinde kamufle etmeyi başardı. Sullivanların en belirgin özellikleri buydu, duyguları iyi saklamak.

Doğrulup sırtını duvara yaslayan Abraham tekrar güldü.

"Sinirleniyorsun çünkü doğru söylediğimi biliyorsun. Zamanında gözünün önündeki bile kaçırdın sen. Aaron Jefferson," dedi Barthram'ı sinir eden o ismi söyleyerek. "Arkadaşın değil miydi? Melezi senden nasıl kaçırdı ama!"

Aaron Jefferson. İsmi Barthram'ın zihninde bir yangına sebep oldu. Arkadaşlar mıydı? Hayır. Sadece aynı birlikte çaylak olmuşlardı, müsabakalarda eşleşirlerdi çünkü Jefferson güçlü biriydi. Barthtam onu severdi çünkü adildi. Kaybettiği karşılaşmalarda her zaman gelip kendisini tebrik ederdi. Durması gerektiği yeri bilir, saygılı davranırdı. Barthram'ın en sevdiği şeylerden biri de *saygıydı.*

Aaron'ın babasının Liderler koltuğunda oturması ise o adamın da soy olarak olmasa bile bireysel olarak güçlü oluşu ve saygısından geliyordu. Bir soyları bile yokken bunu sağlamasını Barthram hep gıptayla karşılardı. Oğlunun da en az onun kadar iş bilir olmasını beklerdi ama belli ki aptal Aaron türünü öne koymayan bir ahmaktı.

Aşk gibi bir zaafa düşmüştü. Barthram da zamanında Jane için her şeyden vazgeçerdi, tek bir sınırı vardı: Türünün menfaatleri. Çocukluğundan beri babasının kemiklerine kazıdığı bir duyguydu bu. Liderlik koltuğuna kendisinin oturacağını biliyordu ve kardeşlerinin bunu başaramayacağını öngörebiliyordu. Victor sorumsuzdu. Abraham ise fazla fevri. Daha doğrusu, fevrilikle aptallığı karıştıran bir ahmak.

Darbe girişiminden bu belliydi. Ranelerin çıkarları için kendisini satabileceğini düşünmemişti. Sawyer liderlik koltuğu için nasıl da taraf değiştirmişti. Güç isteği, herkesin gizli zaafıydı.

Aaron'a gelince... Onda bu gizli zaaf yoktu belli ki. Melezi, türü için feda etmeyi seçse şimdi Liderler koltuğunda oturuyor olurdu.

Kendi çocuklarını böyle bir şey için feda edebilir miydi, diye sayısız kere düşündü. Bir noktada bunu yapabileceğini fark etti. Elbette kendisinin de evlat sevgisi vardı, duyguları vardı. O acıya katlanamayıp sonrasında kendisini de öldürürdü muhtemelen ama türü ayakta kalırdı, babası onunla gurur duyardı. Aaron da bunu düşünüp yaptığı fedakârlıktan sonra kendisini öldürebilirdi. Onlar büyük bir amaç için doğmuşlardı; melezin babası ve avcıların lideri. Soylu bir ölüm olurdu.

"Senin en büyük eksiğin ne oldu, biliyor musun?" diye sordu Abraham'a. Onun ciddileşmesini zevk içinde izledi. "Öngörüsüzsün. Yaptığın hatalar düzeltebileceğin şeyler değil. Ben ise bir hata yaptığımda, daima onu düzeltebileceğimi bilirim. Bu güç bende var ama sende yok, kardeşim." Gözleriyle onu gerçekten yerdeki bir toz tabakası gibi süzdü. "Çünkü Lider benim. Her şey benim elimde. Babam beni buna layık gördü, seni değil."

Abraham'ın öfkeyle burun delikleri genişledi, duygusunu bu sefer gizleyemedi. Kıskançlığı gözlerinden okunuyordu. Daima Barthram'ı kıskanmıştı zaten. Çocukluklarında bile kendisine alman oyuncakları kaçırır, tavan arasına saklardı. Adil kardeşleri Victor bulup tekrar Barthram'a getirirdi.

Barthram kardeşine son bir bakış attı, sonra ayağını yerdeki toza sürdü ve ona dudakları kıvrılarak imada bulundu. "Tekrar görüşmek dileğiyle."

Arkasını dönüp çıkmadan önce Abraham'ın sesi duyuldu. "Umarım görüşmeyiz. Ölüm haberini alırsam nasıl mest olacağımı bil istiyorum."

Barthram onu infaz ettirmeyi ve şayet ondan önce ölürse bu haberi asla almamasını garantilemek istedi. Yine de başarılı olduğunda da duyması büyük önem taşıyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden mahzenden çıkıp gitti.

Malikânesine ulaştığında odasına geçene kadar gözü hiçbir şey görmedi. Birçok şeye öfkeliydi, aptal kardeşinden çok oğlu, öfkesine sebep olan şeylerin başını çekiyordu. Masasına oturdu, derin bir nefes aldı,

birden önündeki kâğıtları ve ıvır zıvırları dağıttı. Yere düşen eşyalar tok bir ses çıkarırken elini saçlarından geçirdi.

Kapısı açıldığında oraya bakmasa bile kimin geldiğini biliyordu. Kokusunu kilometrelerce uzaktan alabilirdi, vücudu da gelene artık o kadar aşinaydı ki anında tepki veriyordu. Buna güler gibi oldu, zira bir kadın yüzünden karıncalanan teni ona aptal bir ergen gibi hissettiriyordu. Başını çevirip masanın önüne kadar gelmiş olan Abigail'e baktı.

Kıvırcık saçları açıktı, Barthram'da onun en ilgisini çeken yer zaten orasıydı. Göz alıcı bir kadındı, bunu onu ilk gördüğü günden beri inkâr etmemişti. Melezi buraya çekmek için onu kullanmıştı, başlarda da sadece bu sebeple ona yaklaşmıştı. Sonrasında ise kadının cazibesine kapılmıştı. Normaldi, bunu garip karşılamıyordu. Sonuçta o da taştan yapılmış değildi, elbette belirli zaafları vardı.

Yine de Jane'den sonra bir kadına ilgi duyabileceğini hiç düşünmemişti.

Buna aşk diyemezdi, o kelime tüm gayesini hiçe sayabilecek pürüzdü. Bu zamana kadar duyguların kişileri aptallaştırdığını savunurken nasıl o duyguya sahip çıkabilir ki? Yine de onu sevdiğini biliyordu. Evet, Barthram Sullivan bu Nemf kadını seviyordu.

İşte oğluyla arasındaki fark buydu.

Sevgiyi Barthram da tadabilirdi ama o duygunun peşinden gitmek yerine, onu kendi yoluna çekerdi. Oyununu bozmaz, oyununa dâhil ederdi. Aynen öyle de yaptı. Abigail'i sadece kullanmak istese, onu bir yerden sonra oyun dışı bırakırdı çünkü başka planları daima olurdu.

"Ne oldu?" diye sordu Abigail. Gözlerinde tedirginlik vardı. Melez kaybolduğunda beri kendine gelememişti. Barthram ise onu kollarına alan şeytandı. Onu rahatlatıyor ama en büyük korkusunu, melezi yok etme planını zihninde döndürüyordu.

Ayağa kalktı, usul usul ona yaklaştı. Yanma geldiğinde iri bedeni, Nemf kadını küçücük bırakıyordu. Doğasının getirisiyle zarifti, Nemflerin kendine özgü varlığını sonuna kadar yansıtıyordu. Diğer Liderler, Mutlak Lider'in bir Nemf'i yanında tutmasını meleze giden yol olarak düşünüyordu ve bu da işine geliyordu. Bir bakıma doğruydu da. Diğer bakımdan ise bu kadının yanında kalmasını istiyordu. Zaafını çok güzel kamufle edebiliyordu.

Kolunu onun beline atıp kendine çekti. Bir parmağı usulca boynuna taktığı kolyenin yakut taşında dolaştı. Bu kolyeyi ona Barthram

almıştı, yakutun rengi ona saçlarını anımsatıyordu. Kızılın güzel bir tonu.

Barthram romantik bir adam değildi ama ince zevkleri vardı. Bunu Jane'e çok sık gösterirdi, yıllar sonra bir şeyler hissettiği kadın da bunu hak ediyordu. Her ne kadar onun şeytanı olsa da tıpkı iblisin günaha çektiği gibi onun ruhunu okşayabilirdi.

"Şimdi bir sorun yok," dedi gözlerini onun yüzüne çevirerek. "Sonuçta sen yanımdasın."

Abigail'in elmacık kemikleri saçları gibi kızardı. Barthram'ın karşısında hep bir genç kız gibi görünürdü. Yaşını asla ele vermiyordu zaten ama ruhu en az küçük bir kız gibi kıpır kıpırdı. Nemf olmasının getirisiyle kötülüğü bilmiyor, anlamıyordu. Sevgiyle ve şefkatle doluydu. Bu yüzden şeytanını göremiyor, anlayamıyordu. Kirli oyunlar onun varlığına tersti.

"Bir... Bir haber var mı?" diye sordu.

Melezi sürekli soruyordu ama Barthram ona olumlu bir cevap veremiyordu. Çünkü gerçekten bir haber alamıyordu. İşte bu otoritesine bir başkaldırıydı, ardından iş çeviren oğlunun eseriydi. Ona olan öfkesi dişlerini bilemesine neden oldu.

Tam ağzını açıp olumsuz bir cevap vereceği sırada kapının ardından bir ses duyuldu. Korumalarından biri boğazını temizleyerek konuştu. "Efendim, sizi görmek isteyen birileri var."

Başını kaldırıp kapıya baktı. "Kim?"

Sonra Abigail'e odaklandığı için kaybolan işitme duyusu tekrar devreye girdi, içgüdüleri anında kendini gösterdi ve bedeni kaskatı kesildi. Korumanın cevap vermesine gerek yoktu. Gelenleri çok iyi duyabiliyordu, onları aldıkları nefese kadar biliyordu.

"Aç kapıyı," diyerek komut verdi tok bir sesle.

Kapı açıldığında koruma geri çekildi ve gelenleri görmesini sağladı.

Abigail iç çektiğinde, Barthram hiçbir tepki vermedi.

Oğlu.

Vârisi.

Geleceğin Lideri.

Melezle el ele tutuşarak kendisine bakıyordu.

BÖLÜM 27: GÜN IŞIĞI

♪ *Zack Hemsey "The Runner"* ♪

Annabelle Jefferson

Hiddenfield'a ayak basıp Barthram Sullivan'ın karşısına oğluyla el ele çıkacağımı milyon yıl geçse hayal edemezdim ama buraya daydık işte. Jay'in elimi kuvvetle sıkan parmakları olmasa sakin kalabilir miydim, bilmiyordum. Onun varlığıyla güç topladım, yüzüme kayıtsız bir ifade yerleştirdim ve pürdikkat Lider'i izledim.

Abigail'in beline kolunu dolamıştı, önce bu görüntüyü hazmetmem gerekti. Su yeşili gözlerini ağır ağır ben ve Jay'in arasında dolaştırdı, sonra bakışları birbirine dolanan ellerimizde durdu. Abigail şoktan irileşen gözleriyle bize bakıyordu ama kimse bir süre bir hamlede bulunmadı.

Ölüm sessizliği ortamda kol gezdi. Kıpırdayan tek kişi ortamı aceleyle terk eden korumaydı. Bizi içeri alması zor olmamıştı, hatta kasabaya girişimiz de bir o kadar basit olmuştu. Devriye gezen avcıları rahatça geçebildik, sonuçta yanımdaki Lider'in oğluydu ve babasıyla görüşeceğini söylüyordu.

Jay'in amcası Victor bize tekrar bir uçak ayarlamıştı. O adam, Jay'in belki de en büyük şansıydı. Zor zamanlarında yardım eden birinin olmasının onda nasıl güvenli bir etki yarattığını görebiliyordum. Tüm gücü elinde tutan bir Sullivan'la ancak otorite sahibi bir başka Sullivan'ı arkasına alarak baş edebilirdi.

Marcus'un kayıp haberini aldığımdan beri kafayı yemek üzereydim. Oradan ayrılmamız konusunda Jay beni defalarca ikaz etse de dinleyemezdim, söz konusu Marcus olunca akan sular dururdu. Tüm dünyaya kafa tutardım, beni kurban etmek isteyen Lider'in karşısına çıkardım.

Sonunda bir hareketlilik oldu.

Barthram Sullivan göz açıp kapayıncaya kadar Jay'i omzundan yakalayıp odanın içine doğru itti. Öyle güçlü bir hamleydi ki Jay çarptığı masadan destek alarak ayakta kaldı. Omuzlarını dikleştirdi, iki avucunu masaya sertçe çarpıp tok bir ses çıkmasına sebep oldu ve gerinerek arkasını döndü. "Sana da merhaba, baba," dedi sakin bir sesle. Sarsılmaz yüz ifadesi, babasının görünürde ilk defa kaybettiği kontrolsüz tavrını ezmişti.

Abigail irkildiği yerde ayakta durmakta zorlanarak yanıma geldi, saçlarımı geriye çekerek ellerini yüzümde dolaştırdı. Sanki fiziksel bir yara arıyordu. "İyi misin, Karamel'im?" diye sordu.

"Eminim bizden çok daha iyilerdir," dedi Barthram zehir gibi bir sesle.

"Barthram!" Abigail onu ikaz edercesine bağırınca adam duraksadı. Kaybettiği kontrolünü sağlamaya çalıştı. *Evet, delirmen hoşuma gitti, Bay Sullivan. Her zaman öyle ifadesiz bir yüzle duramazsın.*

"El ele karşıma geçip sizi güzel karşılamamı mı bekliyordunuz?" diye sordu kendine has bir güç barındıran tok sesiyle.

"Elbette, hayır," dedi Jay dağılan saçını bir el hareketiyle düzeltirken. "Ama melezin kendi isteğiyle Tetrad'ı gerçekleştireceğini duyduğunda daha makul bir konuşma gerçekleştiririz diye düşünmüştüm."

Barthram'ın kaşlarının arasında beliren çizgiyle onu süzdüğünü gördüm. Sonra bakışları bana döndü ve yüzüme baktı. Birbirimizi pençelemeden nasıl duracaktık, bilmiyordum, bunun için inanılmaz bir irade gerekiyordu.

Dudaklarıma daha önce çalışılmış bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, Bay Sullivan, gereken neyse yapacağım. Fakat bunu ne siz ne de avcılar için yapıyorum, sadece Jay için yapacağım."

Abigail şok içinde bakarken başını iki yana salladı. "Hayır," diyerek itiraz etti. "Ne söylüyorsun sen?"

Barthram ise sakince söylediklerimi değerlendirdi. Şüpheliydi, buna inanacak kadar aptal da değildi ama riske atamazdı. Riske atarsa melezi tekrar elinden kaybedebileceğini artık çok iyi biliyordu. Asıl aptallık kendi ayağıyla gelmiş bir kurbanı geri çevirmesi olurdu. Elbette peşimde olacaktı lakin bu esnada düşmanı yakınında tutacaktı.

"Bu şerefi neye borçluyum?" diye sordu.

Abigail'in yanından sıyrılıp odaya adım attım. Jay'in yanına doğru ilerleyip onların karşısına geçtim, bu esnada gözlerim kısa süre Jay'in üzerinde mest olmuş gibi dolaşmıştı. Aşktan gözü kör olmuş, kendisini aşkı uğruna feda edecek kadar aklını kaçırmış...

"*Lupus* kitabındaki Tetrad'da öleceğimin yazdığı kısmı değiştirdiğinizi biliyorum. Malcolm Alec bana kitabın aslını gösterdi, tam da Jay'in doğum günündeki o hadiselerden önce." Dudaklarımda bir kıvrım belirdi.

Barthram'ın gözlerine peyda olan yırtıcı parıltı o günün öfkesini atmak için beni paramparça etmek istediğini belli ediyordu. "Size çok

kızdım, annemin geri döndüğünü düşündüğüm için tüm o şeyleri yaptım. Lakin siz işin aslını biliyordunuz, değil mi? O kadın benim annem değil."

Abigail eliyle ağzını kapattı. Gözlerim ağır ağır ona kaydığında, "Bana neden söylemediğini anlıyorum," dedim. "Onun beni manipüle etmesinden korktun çünkü yaşayan tek akrabam o."

"Ah, Karamel'im," dedi bana doğru yürüyerek ama gücü tükenmiş gibi odanın yarısında durdu. "Çok özür dilerim. Gerçekten onun senin aklını bulandırmasından korktum. Korktuğumda daha beteri başıma geldi, annen olduğunu düşünmeni sağladı. Benim hatam, çok özür dilerim. Affet beni." Sonlara doğru sesi titremişti.

Ona kızmıştım, hem de öyle bir kızmıştım ki... Jay bana neden o kutuyu göstermediğini söylediğinde uzun uzun bunu düşündüm. Korkusunda haklı olabilirdi. Shelia'nın kötülüğünü kendim keşfetmem gerekiyordu çünkü. Bizzat inine girip onu görmem gerekiyordu. Diğer türlü de o ine girebileceğimi biliyordum. Kan bağımı düşünüp teyzemin peşinden gidebilirdim. Onun kirli zihnini görmeden, ne olduğunu anlayamayabilirdim. Yine Dorcha olmak istemezdim ama içimdeki karanlığı yoğurup şekillendirir, beni yine planlarına alet edebilirdi.

Aptallığım bilgisizliğimden geliyordu. Eksik parçalarımdan kaynaklanıyordu. Ne yapacağımı bilemeyişim daima bu yüzdendi. Kayıp geçmişimi kullanmışlardı, geleceğimi yok etmek için.

Şimdi ise ne yapacağımı biliyordum. Oyunu kuralına göre oynayacaktım.

"Bana ailemi sizin öldürdüğünüzü söyledi, ben de beni kaçırdığınız için buna inandım. Lakin şimdi biliyorum, ailemi öldüren siz değildiniz. *Oydu.*"

"Ne?" diyerek soran Abigail sarsılır gibi titredi, Barthram'ın elini onun beline koyarak sabit tuttuğunu gördüm. Gerçekten ona karşı bir şeyler hissediyor muydu? Taş kalbinde ona bir yer var mıydı? Jay, eğer babası bir şeyler hissetmiyor olsa onu yolundan çoktan çekeceğini söylemişti. O bu adamı benden iyi tanıyordu.

"Onu siz mi kaçırdınız?" Abigail dönerek Barthram'a baktı, yüzünde hayal kırıklığı ve şok vardı. "Bana onu Shelia'nın kaçırdığını söylemiştin."

Barthram ona bakmadı, sadece sıkıntıyla bir nefes verdi. *Ups. Bir sırrı açık etmiştim.*

Abigail onun tutuşundan kurtulup biraz uzaklaştı. Öğrendiği bilgilerden bir diğerini sindirmek için bana döndü. "Barthram, Hilda'yı öldürenin de Shelia olabileceğini söylemişti ama sen nasıl bu kadar emin konuşuyorsun?"

Abigail'in sorusuyla tek kaşım havaya kalktı. Barthram, Abigail ona o kutudakileri anlatmadan önce bile Shelia'yı biliyordu çünkü o kutuyu bilerek orada bırakmıştı. Abigail'in çaresiz kalıp kendisine sığınması için yapmıştı.

"Çünkü kendi gözlerimle gördüm."

Bu bilgi Barhtram ve Abigail'i elbette şaşırtmıştı. Lider'in ilgiyle ışıldayan gözleri pürdikkat üzerimdeydi.

"Rüyalara girebiliyorum. Bilinçaltı her şeyi saklar ve ben de o saklı kısımları ele geçirebiliyorum." Tüm gücümün kudretine dair bir ipucu versin diye *Spiritus*'umun kudretini açık ettim. "Bay Sullivan bir konuyu çarpıtırken diğer konuda sana doğruyu söylemiş, Abby. Annemin katili ikizi."

Abigail bu sefer elini duvara koyarak destek aldı. Soğuk duvar bile Barthram'ın dokunuşundan daha güvenli geliyordu şu an. Saf ve temiz Nemf kalbiyle sonunda doğru yolu bulmuştu.

"Bana küçük bir kız olarak karşınızdayken ne demiştiniz, hatırlıyor musunuz?" diye sordum Barthram Sullivan'a.

Yüzünde bir şaşkınlık belirtisi aradım ama hatları mermerden oyulmuş gibi kıpırtısızdı; gözleri ise değil bir hançer, direkt mızrak saplamak istiyor gibi sertti.

"*Bir gün herkes ölecek. Önemli olan, ne şekilde olduğu. Büyük, yüce bir amaç için ölmek onur vericidir. Ben de kendim için böyle bir sonu kabullenebilirim.*" Cümlesini birebir tekrarladığımda gözleri kararadı. "*Sana zor kullanmayı ben de istemiyorum. Eğer gönüllü olursan bu işi daha görkemli bir hâle getirebiliriz. İsmin asırlar boyunca, bir ırkı kurtaran kahraman olarak anılır. Adını tarihe bu şekilde yazdırabilirsin.*"

O mızrak saplamak isteye dursun, ben direkt pençelerimi kalbine gömmek istiyordum.

"Sen geçmişi hatırlıyor musun?" diye sordu Abigail huşu içinde.

Başımla onayladım. "Gerekli olan kısımları." Sonra gözlerim tekrar Lider'e odaklandı. "O zamanlar sizi anlayamayacak kadar küçüktüm, şimdi ise anlıyorum. Ailemin katili Shelia yerle bir olacaksa eğer şanlı bir ölümü kabullenebilirim. Size de sempati beslemiyorum ama sizin yaptığınız şey, onunkinin gölgesinde kalıyor. Bu yüzden tarafımı seçtim.

Hem aşkımın yanında hem de *sizinleyim.*" Sonra durdum, derin bir nefes aldım ve ekledim. "Fakat bir şartım var."

Barthram kaşı kuşkuyla havaya kalktı. "Nedir o?"

Jay'e bakıp yüzünde, gözlerinde ve varlığında güç aradım. Ela gözlerinin derinliklerinde bana destek olduğunu belirtircesine bir ışıldama vardı.

"Marcus kayıp," dedim tekrar Barthram'a dönerek. "Onu bulurken tüm gücünüzle bana yardım etmenizi istiyorum. Bu işin ardında Shelia'nın olduğuna eminim." Karşısında kendinden emin durmak için nefes bile almıyordum. "Melezi yanınıza alarak hem ona bir darbe indirebilir hem de şartımı yerine getirebilirsiniz. Bir taşla iki kuş."

Jay'e olan aşkımın itirafını sükûnetle karşılaştı, bu zaten çok iyi bildiği bir konuydu. Shelia'ya olan nefretimin büyüklüğüne de ikna oldu. Kendimi kurban edeceğime hâlâ ikna değildi ama yine de teklifimi geri çevirmedi.

"Şartını kabul ediyorum," dedi iş yaptığı liderle konuşuyormuş gibi. "Sözlerinde haklılık payı var. Shelia'yı devirebilecek bir iş birliğini geri çevirecek değilim."

Rahatlamıştım ama derin bir nefes vererek bunu açık etmedim, aksine oksijeni içimde tutup ciğerlerimin şiştiğini hissettim. Kıpırtısız duran Jay'in rahatlamasını da hissedebiliyordum.

"Öyleyse," dedim şeytani bir sesle. Dudaklarımda bir kıvrım oluşmuştu. "Shelia'ya dünya kaç bucak gösterelim."

Bu gösteriyi havalı bir şekilde bitireceğimi sandığım sırada, açık kapıdan bir anda içeri uçan büyük sarı bir top, tüm dikkati dağıtıp bir kargaşaya sebep oldu. Jay'in üzerine fırlayan tüylü varlık şaşkınlıkla irkilmemi sağlarken Jay onu yakalamış, yüzünü yalarken kucağına almıştı.

"Timothy!" dedim âdeta çığlık atarak.

Tim, Jay'in yüzünü yalarken aniden durdu. Başını bana çevirdi ve açık ağzı kapanıp dili ortadan kayboldu. Başını yana yatırıp koyu renk gözleriyle beni izlerken kulakları düşmüştü. Ona olan özlemim o kadar büyüktü ki mutluluktan ağlayacağımı sandım. Elimi uzatıp ona dokunacağım sırada Tim, Jay'in kucağından yere atladı. Poposunu kıvıra kıvıra odaya girdiği hızla tekrar kaçtı.

Kalbim burulmuştu. Benim tatlı *golden*'ım bana küsmüştü.

Üzgün bir ifadeyle onun arkasından bakarken kapıya doğru hareketlendim. "Konuşmamız bittiğine göre gönlünü almam gereken biri var," dedim ve hiçbirine bakmadan odadan çıktım.

Timothy'i dış kapının önündeki geniş antrede bulmuştum. Bana arkası dönüktü, ona ulaşacağım anı bekliyordu.

"Timothy," dedim şefkatle. Tek dizimi kırıp yanında yere çöktüm. "Yanına gelemediğim için özür dilerim. Ama seni çok özledim, lütfen böyle yapma."

Koca poposu yerde kalmaya devam ederken başını çevirip aşağı düşen üzgün gözleriyle baktı. Kalbim âdeta eridi, onun yüzünü ben yalayabilirdim. "Sana bir kutu dolusu yaş mama alacağım, söz," dedim sırıtarak. "Barışalım."

Dili dışarı çıktı, birkaç saniye teklifimi değerlendirdi. Kollarımı iki yana açarak üzerine atıldım. O da bana döndü ve ıslak dilini suratıma yapıştırdı. Kahkaha atarak onu kaldırmaya çalıştım ama kocaman olmuştu. Neyse ki avcı gücüm yerindeydi, kucağıma zar zor sığarken onu kaldırdım. Salladığı kuyruğuyla mest olduğu belliydi. "Demek rüşvet bekliyordun, seni yaramaz," dedim gülerek.

"Seni özledi."

Abigail'in sesini duyunca Tim'i kucağımdan indirdim ve doğrulup ona baktım. Her ne kadar ona kızgın olduğum konular olsa da anlayışla karşılıyordum. Melezi korurken çaresiz kalmasını anlıyordum. Bu dünyada bana sahip çıkan tek yetişkindi. Nemf doğası da kirli oyunları algılayamıyordu.

Kollarımı açıp ona doğru ilerlediğimde anında bana sarıldı. Biriken yaşlar gözlerimin ardına batıyordu. "Özür dilerim, Karamel'im," dedi ağlamak üzereymiş gibi boğuklaşan sesiyle. "Senin için o kadar endişelendim ki."

"Biliyorum, Abby. Ben de özür dilerim. Doğum gününde olanlar seni ne kadar üzdü kim bilir."

"Seni benden alacağından korktum ve aynısı da oldu. Ölüm gibiydi, Annabelle."

"Alamadı, alamayacak. Merak etme, artık her şey geçti."

Geçmemişti. Tehlikeler bitmemişti ama onu rahatlatmak için ne söylemem gerekiyorsa onu dile getirirdim. Geri çekilip ellerimi yanaklarına koydum ve kusursuz yüzünü izledim. Bu kadın bana annelik yapmıştı.

"Marcus'un kayıp olmasının ardında sence gerçekten Shelia mı var?" diye sordu hüzünle. Boğazımda beliren yumruyla başımı onaylarcasına salladım.

"Eminim. O var," dedim kısık sesle. Bana endişeyle baktı. "Her şeyi hatırlıyorum. Bundan sonra daha bilinçliyim. Korkma."

Timothy'i dış kapının önündeki geniş antrede bulmuştum. Bana arkası dönüktü, ona ulaşacağım anı bekliyordu.

"Timothy," dedim şefkatle. Tek dizimi kırıp yanında yere çöktüm. "Yanına gelemediğim için özür dilerim. Ama seni çok özledim, lütfen böyle yapma."

Koca poposu yerde kalmaya devam ederken başını çevirip aşağı düşen üzgün gözleriyle baktı. Kalbim âdeta eridi, onun yüzünü ben yalayabilirdim. "Sana bir kutu dolusu yaş mama alacağım, söz," dedim sırıtarak. "Barışalım."

Dili dışarı çıktı, birkaç saniye teklifimi değerlendirdi. Kollarımı iki yana açarak üzerine atıldım. O da bana döndü ve ıslak dilini suratıma yapıştırdı. Kahkaha atarak onu kaldırmaya çalıştım ama kocaman olmuştu. Neyse ki avcı gücüm yerindeydi, kucağıma zar zor sığarken onu kaldırdım. Salladığı kuyruğuyla mest olduğu belliydi. "Demek rüşvet bekliyordun, seni yaramaz," dedim gülerek.

"Seni özledi."

Abigail'in sesini duyunca Tim'i kucağımdan indirdim ve doğrulup ona baktım. Her ne kadar ona kızgın olduğum konular olsa da anlayışla karşılıyordum. Melezi korurken çaresiz kalmasını anlıyordum. Bu dünyada bana sahip çıkan tek yetişkindi. Nemf doğası da kirli oyunları algılayamıyordu.

Kollarımı açıp ona doğru ilerlediğimde anında bana sarıldı. Biriken yaşlar gözlerimin ardına batıyordu. "Özür dilerim, Karamel'im," dedi ağlamak üzereymiş gibi boğuklaşan sesiyle. "Senin için o kadar endişelendim ki."

"Biliyorum, Abby. Ben de özür dilerim. Doğum gününde olanlar seni ne kadar üzdü kim bilir."

"Seni benden alacağından korktum ve aynısı da oldu. Ölüm gibiydi, Annabelle."

"Alamadı, alamayacak. Merak etme, artık her şey geçti."

Geçmemişti. Tehlikeler bitmemişti ama onu rahatlatmak için ne söylemem gerekiyorsa onu dile getirirdim. Geri çekilip ellerimi yanaklarına koydum ve kusursuz yüzünü izledim. Bu kadın bana annelik yapmıştı.

"Marcus'un kayıp olmasının ardında sence gerçekten Shelia mı var?" diye sordu hüzünle. Boğazımda beliren yumruyla başımı onaylarcasına salladım.

"Eminim. O var," dedim kısık sesle. Bana endişeyle baktı. "Her şeyi hatırlıyorum. Bundan sonra daha bilinçliyim. Korkma."

"Kutuyu gördün mü?" diye sorduğunda yine başımla onayladım. "Annenin mektubunda yazanları..."

"Mektubu okuyamadım."

Abigail duraksadı. O an, henüz öğrenmediğim bir şeyler daha olduğunu anladım. Gözleri derinleşmiş, tedirginliği artmıştı. "Ne oldu, Abby?"

"Mektubu okumalısın, Karamel'im. Hemen okumalısın."

Jay kutuyu alması için Kaleb'ı yönlendirmişti, bu yüzden bulacağım kişiyi aklımda belirledim. Onu tekrar başımla onayladım. "Bugün okuyacağım ama öncesinde yapmam gereken bir şey daha var."

"Nedir o?"

Derin bir iç çektim. "Birinin daha gönlünü almam gerekiyor."

Şarap Evi'ne gelmek, Barthram'ın malikânesine girmekten daha zordu. Jay babasıyla kalmıştı ve işim bittiği zaman gelip beni alacak, kutuya erişmem için Kaleb'ın yanına götürecekti.

Kapıda *KAPALI* tabelası asılıydı. Marcus kayıpken Sam'in ne hâlde olduğunu tahmin edebiliyordum. Tüm irademi toparlayıp kapıyı açtım, üzerindeki çan geldiğimi haber verirken içeri adım attım. Masalarda gözlerim dolaştı, Alexis ve Sam'i en köşedeki masada otururken gördüm. Sam dizlerini kendine çekmiş, başını dizlerine gömerek ağlıyordu. Beni ilk önce Alexis gördü.

Nefesi kesilirken gözleri kocaman oldu. "Annabelle!"

Sam'in başı aniden kalktı ve yaşlı gözleriyle bana baktı. Ne yapacağımı bilemeyerek kıpırdandım, gerçekten aşırı derecede zorlanıyordum. "Merhaba, kızlar," diyerek acemice elimi kaldırıp onlara selam verdim. Harika, bu afallamış hâlimle konuşma umarım düşündüğüm gibi giderdi.

Sam tepki vermedi, Alexis ise ayağa kalkarak bana doğru koşup sarıldı. Onun boynuma dolan kollarıyla gevşediğimi hissettim, en azından o bana düşman değildi. Dorchaların kulübüne onu götürürken en başından beri amacım serbest bırakmaktı. Avcıların baskınını beklemiyordum ama bu da işimi daha çok kolaylaştırmıştı, bu yüzden onun önden ilerlemesine izin verdim. Dean'in dışarıda beklediğime kalıbımı basabilirdim.

"Beni bilerek bıraktığını biliyorum," dedi geri çekilip gözlerime bakarak. "Oraya o yüzden götürdün."

Arkadaşlarımın... Jay'in... Beni bu kadar iyi tanıyor olması kalbimi ısıttı. Ne kadar kötülüğe batsam bile hareketlerimin ardında yatan şeyleri kavrayabilmişlerdi. Jay onu öldürmek istemediğimi anlamıştı, Alexis de bırakacağımı. İnanılmaz hissettim. Yalnızlıkla ve sefaletle geçen günlerimin ardından anlıyordum ki yalnız değildim, benim kocaman bir ailem vardı.

Yutkunurken onu başımla onayladım, bir şey söyleyemedim. Alexis kocaman gülümsedi. "Biliyordum!" Dönüp Sam'e baktı. "Sana söylemiştim, Sammy!"

Sam ise kuruyan gözyaşlarıyla donuk gözlerini üzerimden çekmemişti.

Alexis'i bırakıp ona doğru ağır ağır yürüdüm. "Sam..." dedim ama devamını getiremedim. Masanın önünde durduğumda artık daha yakındık. "Ben... Ne söylersem söyleyeyim yaptığım şeyi değiştiremem." Gözyaşlarım tekrar birikmişti ve artık akmakta bir sakınca görmüyorlardı. Çeşme sonunda açılmıştı. "Ama Eily'nin kaybının kalbimi nasıl kırdığını bilmen gerek. Çok üzgünüm, çok çok üzgünüm. Sizin gitmenizi istemiştim, zarar görmenizi asla istemedim." Yaşlar yanaklarıma kaybettiğim kan gibi akmaya başladı. Enerji ölçer arkadaşımın yasım layığıyla yaşayamamıştım. "Zamanı geri alabilseydim eğer, o anı değiştirirdim. Yemin ederim."

Sam dizlerini indirdi, cılız bir soluk aldı. Gözlerini kısa süre pencereden dışarı çevirip okyanusu izledi. Onun yanına ilerleyip tek dizimi kırarak önünde yere çöktüm. "Özür dilerim, Sammy. Çok özür dilerim."

Başını çevirip gözlerini düşürerek bana baktı. Titreyen dudaklarını görebiliyordum. "Grayson için orada kaldı," dedi sonunda konuşarak. Sesi cılızdı, duymak için âdeta dudaklarını okumam gerekiyordu. "Onu bulmak için geri döndüm ama keşke dönmeseydim. Beni korumak isterken öldü."

Yaşlar akmaya devam etti, yanaklarımda ıslak izler bıraktı.

"Ama kadere inanırım. Onu anı değiştirsen bile onun önüne geçemezsin. Ben de geçemem. Bunu düşünüyorum ve bu şekilde yaşamaya çalışıyorum. Diğer türlü ölürüm."

Ellerimi çekinerek dizine koydum ama bir tepki verip dokunuşumdan kurtulmadı. Bu da bir nebze olsun daha cesur olmamı sağladı. "İkimiz de olanları değiştiremeyiz ama onun ölümünün öcünü alabiliriz. Sana söz veriyorum. Eily'nin ruhunu onurlandıracağım."

Alexis'in hıçkırıklarını duyabiliyordum. Hüzün hepimizi kuşatmıştı, Eily'nin özlemi kalplerimizi paramparça ediyordu. Keşke burada olup enerjilerimize bir renk verseydi. Jay'e arzu hissettiğimde bunu algılayıp beni utandırdığı günlere dönmek isterdim.

"Ruhunu onurlandıracağız," dedi Sam akan gözyaşlarının arasından ve eğilip bana sarıldı.

Tanrım. Kirişleri kırılmış bir ev gibi darmadağın oldum ama Sam'in sarılması beni ayakta tuttu. Sonra Alexis de bize katıldı ve kollarını ikimize doladı. Âdeta bir koza olduk. Ağladık, ağladık ve ağladık. Hüznümüzü, öfkemizi, kinimizi akıttık.

"Ben de özür dilerim," dedi Sam boğuk sesiyle. "Senden vazgeçtiğim için özür dilerim. Beni affet, Annie."

"Buraya geldiğimde bana kucak açtığınız için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ne yapardım, bilmiyorum. Diğer hiçbir şeyin artık önemi yok." Geri çekilerek ikisinin yüzüne uzun uzun baktım. "Bundan sonra beraberiz ve hiç ayrılmayacağız. Eily için."

"Eily için," diyerek ben tekrarladılar.

Ve ben o an, daha güçlü hissettim. Bağları zayıflık olarak gören Dione, Shelia ve Barthram... Kesinlikle kıçımı yiyebilirlerdi.

"Marcus," diyerek acıyla inledi Sam.

"Merak etme, Sammy," diyerek doğruldum ve yumruklarımı sıktım. "Tüm dünya karşıma da geçse onu benden alamazlar. Onu *bizden* alamayacaklar."

İkisinin de gözlerinde güven duygusu belirirken bir sandalyeye oturup her şeyi anlattım. Doğum gününden önce öğrendiklerimi, bulduğum kutuları, Shelia'yı, hatırladığım geçmişimi, Jay ile olanları her bir detayı verdim. Hatta İrlanda'da yaşadıklarımızı bile anlattım. Şoka girdiler, dehşete düştüler; üstüne Jay ile sevişmemizi anlattığımda Alexis kıkırdadı. Her şey bittiğinde ise Jay beni almaya geldi.

Kaleb'la buluşmak için Laura'nın evine gittik. İçeri girdiğim anda Laura geleceğimden haberdar olsa da korku filmi karakteri görmüş gibi bana bakakaldı. Ona nasıl bir tepki vereceğimi kestiremiyordu. Eh, ona fena hâlde kızgındım elbette. Ama kalın kafalı abisi benden her şeyi saklarken o araya giremezdi.

"Buraya gel," dedim kollarımı açarak.

Önce biraz afalladı, sonra omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini devirerek yanıma gelip bana sarıldı. Her ne kadar toz kondurmaz tavrından vazgeçmese de kollarını bana sıkı sıkı dolamıştı.

"Seni aptal kaçık!" dedi duygulu bir sesle. "Senin yüzünden kaç *Nutella* kavanozunun dibini gördüm, biliyor musun?"

Onu TV karşısında *Nutella* kaşıklarken bir kere görmüştüm. Bu görüntü tekrar gözümde canlanınca sessiz kahkahamla omzum sarsıldı.

"Abini hayata döndürdüğün için teşekkür ederim," dedim geri çekilerek. "Topuklu giydiğin için gelişini duymam zor olmadı."

Kaşları havaya kalktı. Algıladığı gerçekle gözleri irileşti, ağzını kocaman açtı. Bir yanımızda sessizce dikilen Jay'e bir bana baktı. "Seni manyak kadın! Bende panzehir olduğunu biliyordun!"

Sırıttım. "Odandaki komodinde gördüm ve her ava çıkmadan önce onu kemerine sıkıştırdığını biliyorum."

"Ya o gün yanıma almasaydım!" dedi hayretle nefesi kesilirken.

Omuz silktim. "Eh, bu da bir riskti. Sonuçta abin ölmeyi hak etmişti." Başımı çevirip Jay'e ters ters baktım.

Boğazını temizledi. Aramız fazlasıyla iyi olsa da hâlâ ona bazı konularda epey kızgındım. Elimden çekecekleri bitmemişti.

"Kaleb nerede?" diye sordu Jay.

Laura, "İşte geldi!" dediğinde hepimiz onun motosikletinin sesini duymuştuk. Kısa süre sonra Kaleb eşikte elinde kutuyla belirdi.

"Neler döndüğünü bana da anlatırsınız umarım," dedi Laura.

Kaleb'ın gözleri kararmıştı, sıkıntılı bir ifade vardı yüzünde. Jay'le birbirlerine kısaca baş selamı verdiler, sonra da kutuyu bana uzattı. "Aslında bunu Marcus'a vermiştim," dedi dış kapıyı kapatarak. "Fakat verdikten kısa süre Dorchalar okula baskın yaptı, onun aracına gittiğimde camı kırılmıştı ve araç boştu. Kutuyu yerde buldum, içindekilere bakmış. İki tane mektup var, onları da açmış."

Kalbim korkuyla büzülürken kutuyu ateşten bir şey tutuyormuş gibi acı içinde kavradım. Annemin mektuplarını neden okumuştu ki? Aslında merak etmesini de anlıyordum, onun da kafası soru işaretleriyle dolu olmalıydı. Yine de Abigail'in de yüz ifadesinden gördüğüm kadarıyla bir bilgi daha beni altüst edecek gibi görünüyordu.

"Ben mektupları okuyacağım." Laura'nın evinde kaldığımda uyuduğum odaya doğru gitmek için hareketlendim. "Birazdan dönerim."

Onları baş başa bırakıp yukarı çıktığımda ellerim titriyordu. Odaya girip yatağa oturdum ve kutuyu açıp zar zor nefes alarak önce fotoğrafa baktım. Shelia ve annemi görmek içimde kaynayan öfkeyi perçinledi. Kendi kız kardeşini öldürecek kadar kötü bir kalbe sahip teyzem vardı.

Sonra fotoğrafı bırakıp mektuplardan birini elime aldım ve okumaya başladım.

Annen
Ve
Gün Işığı'nın teyzesi...
Hilda Jefferson.

Son satırı okuduğumda sarsılıyordum. Hayır, ben değildim o. Ev, kirişlerini zorlayan bir depremle âdeta çatırdıyordu. Biraz daha kendime hâkim olamazsam Laura'nın evini yerle bir edecektim. Nefes almaya çalıştım, aklımı toparlamayı denedim ama nafileydi.

Üçü de çoktan yukarı koşmuş, sebep olduğum deprem dehşete düşmelerine neden olmuştu. Laura kocaman gözlerle eşikte dururken Jay yanıma gelerek yataktan yığılıp yere düşmeden önce beni yakaladı. Mektup yere düştü, kafamın içi kocaman bir yangının pençesindeyken beni kollarıyla sardı.

"Belle," dedi beni sakinleştirmek isteyerek. "Dur. Nefes al ver ve sakinleşmeye çalış."

Dehşetimin, akıl tutulmamın arasında kendime gelemedim.

"Marcus Shelia'nın oğlu," dedim soluklarım arasında. "Marcus... Onun oğlu. Tanrım. Tanrım. *Tanrım.*"

Bomba etkisi yaratan sözlerim depreme karıştı. Laura irkildi, Kaleb'ın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Onları zar zor görebiliyordum, aklım yerinde değildi. Kaskatı kesilen Jay bile bir şey söyleyemedi.

Ev başımıza yıkılmadan sarsıntıyı durdurmaya çalıştım. Kolyem gerdanımda yanıyor, içinde kalanlar çıkmak için âdeta yalvarıyordu. *Carceris* büyüsüyle hapsedilen güçlerim... Tanrım, annem bir Praesidum Cadısı'ydı. Mektubunda bunu da anlatmıştı. Depremi sonlandırıp diğer detayların aklımda yer etmesine çalıştım. Sindiremediğim gerçekler bir patlamamn daha eşiğinde olduğumu hissettiriyordu. Patlarsam değil ev, dünyayı yıkabilirmişim gibi hissediyordum.

Derin derin soluklar aldım; o sırada Jay yanağımı okşuyor, beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Marcus benim kuzenim," dedim acıyla inler gibi. "Marcus..."

Jay benim anlatamayacağımı anlayınca Laura'ya gözüyle mektubu işaret etti. Lau hemen odaya girip yerdeki kâğıtları aldı. "Yüksek sesle

oku hepsini," dedi Jay beni tutmaya devam ederken. Ve ben, her şeyi bir de Laura'nın ağzından dinledim.

Her cümlede biraz daha gerçekleri kavradım, sindirdim ama midemde hazımsızlık yaratmıştı. Ailem Hiddenfield'dan kaçarlarken Marcus da onlarlaydı. Zihnimin çekmecelerini karıştırırken yaşadıklarımıza inanamıyordum. Anılar bir yağmur damlaları gibi üzerime akmış, beni sırılsıklam etmişti.

Boston'da onlara komşu olmamızın artık tesadüf olmadığını biliyordum. Annem misafirliğe gitmemizi bu yüzden istemişti, beni kuzenimle tanıştırmıştı. Onu oğlu gibi sevmişti çünkü zaten doğduğundan beri o onun oğlu sayılırdı. Babam hiçbir erkeğe güvenmez, ona temelde sonsuz güvenirdi. Onun saçlarını hep güneş kadar parlak olduğunu söyler, kızdırırdı çünkü onun *Gün Işığı*'ydı.

Marcus'un saçları sarıya yakındı. Hatta sarıydı bile denebilir çünkü annem ve Shelia'nın saçları da sarıydı. Shelia onun annesiydi. Teyzem onun annesiydi. MARCUS BENİM KUZENİMDİ. Kanım onun kanıyla aynıydı. Abim gibi sevdiğim çocuk, benim gerçekten bir nevi abimdi.

Annemin bana verdiği sözü tutması, gözyaşımın tekrar akmasına sebep oldu. Artık sık sık ağlayacak gibi görünüyordum. Marcus'la benim beraber büyümemi bir şekilde sağlamıştı. Ah, benim güzel kalpli annem... Cesur, korkusuz babam... *Sizi seviyorum. Sizi çok seviyorum. Sizi dünya üzerinde tarif edilemez bir şekilde seviyorum.*

Laura mektupları bitirdiğinde odada ölüm sessizliği kol gezdi. Shelia çürük bir meyve, kokuşmuş bir kir gibi aklıma yerleşti ve midemi bulandırdı. Istırap kalbimi zehirliyordu, nefret ise tek panzehrimdi.

Duygular içimi lime lime derken gözyaşlarımı sildim. Bakışlarımın kararlığını gören Jay'in alnında bir damar arttı, patlamalarımın korkunçluğunu çok iyi biliyordu. Benim için endişelendiğini bilsem de ona istediği şeyi veremedim. Sadece öfkemi daha kontrollü kullanacağımı söyleyebilirdim belki. Ne kadar kontrollü olursa artık.

Jay'e dönüp, "Brandon'ı bulalım," dedim. Marcus'a en yakın isimden bir şeyler öğrenebilirsem kârdı. Beni başıyla onayladı ve herkes suspus dehşet içindeyken evden ayrıldık. O kısımları hayal meyal hatırlıyordum, Brandon'ı talim alanında Darla'nın peşinde dolaşırken bulduğumuz zamana kadar kendimde değildim.

Çaylakların çoğu beni tanıyordu, gördüklerinde nefesini tutanları algılayabiliyordum. Doğum günü faciasından sonra melez olduğum fi-

sıltıları, yokluğumda kulaktan kulağa dolaşmış olmalıydı. Orada ölen ailelerin çocukları buraya gelmeden önce Eden'ı aramıştı ve onun talimatıyla uzaklaştırılmışlardı. Bir kapışmayı daha kaldıracak vaktim yoktu.

"Marcus son zamanlarda epey kötüydü ama hiçbir şey anlatmıyordu," dedi Brandon düşünüyor gibi gözlerini kısıp. "Yani adam uyku uyuyamıyordu, dostum. Ortak evimizde kaldığı sıralar çok kâbus gördüğünü biliyorum. Sürekli bağırarak uyanıyordu."

Shelia... Sürtük onun rüyalarına giriyordu. Oğlunu sonunda bulmuştu.

Dişlerimi sıkarken çenemi kıracağımı sandım. Lakin talim alanından çıkmak üzereyken burada olduğumuzun haberini alan Diana'nın o biblo suratını gördüğümde dişlerim çatırdadı ve belli ki çenem kırılmaya daha yakındı. Laura, Kaleb, Brandon ve Darla arkamızdaydı, pürdikkat gösteriyi izliyorlardı.

Diana'nın ise Jay ile benim aramda gidip gelen gözlerini oyma isteğimle savaştım. Derdim başımdan aşkındı, bir de bunu öldürüp elimi daha çok kana bulamak istemiyordum.

"Avcı katili kasabaya teşrif etmiş."

Başımı yana yatırıp onu inceledim. "Öyleyse o katille konuşurken dikkatli ol, Eğitmen Withmore. Bir avcıyı daha öldürmekten zevk alacağına emin olabilirsin."

Jay gerilip elini belime attı. "Gidelim," dedi beni ikaz ederek.

Diana onun belimde duran eline bakarken kusacak gibi görünüyordu. Rengi sanki mümkünmüş gibi daha çok atmıştı. Kıskançlık gri renkli harelerine yerleşmişti. "Oyununa hâlâ devam ettiğine inanamıyorum, Jay. Onun tüm yaptıklarından sonra nasıl böyle..."

"Oyun yok," dedi Jay kayıtsız bir sesle.

Öne birkaç adım atıp Jay'in tutuşundan kurtuldum, sonra da Diana'nın dibine girdim. Beni duyabilmesi için kulağına doğru yaklaştığımda tüylerinin diken diken olduğuna yemin edebilirdim. "Şimdi beni iyi dinle çünkü seninle daha fazla zaman kaybedemem. Bunları bir kez söyleyeceğim, o yüzden aklına iyi kazı."

Kıpırdamadı ama elleri yumruk olmuştu.

"Jay ile ilk tanıştığımda on üç yaşındaydı," dedim fısıldayarak. "On üç sana bir şey ifade ediyor, değil mi?" Yüzüme bakmak istedi ama eğer bakarsa gözlerimde gerçeği söylediğimi görürdü ve bundan korktu. "Ben geçmişimi hatırlamıyordum. Laura bana abisinin annesine bir kızdan

bahsettiğini ve o kızın ilk aşkı olduğunu söylemişti. Ben de onu *sen* sandım."

Öfkeyle yutkunduğunu hissettim. Bu da bana inanılmaz keyif verdi. Bana yaptıklarını, söylediklerini unutmamıştım. Gözlerini ardımızda duran Laura'ya çevirdi, ben de omzumun üzerinden kısaca ona baktım. O da söylediklerimin şokundaydı ama algıladığı gerçekle bana ayak uydurup dudaklarına şeytani bir tebessüm yerleştirdi. Onun da hazzetmediği biri varsa eğer, o da Diana'ydı. *Teşekkürler, Lau.*

"Sonra hatırladım ki..." Tekrar ona döndüm. "O sen değildin. Jay Sullivan, bana âşık oldu. Evet, Diana, *bana.* Öyle inanılmaz bir hikâye ki bir kitap gibi düşün, açıp okusan sen bile hayran kalırsın. Sonra ayrı düşmek zorunda kaldık ve benden vazgeçmesi gerekiyordu. Sen ise orada devreye girdin. Bir kadına bunu yakıştırmak istemem ama... Bir *yara bandıydın* lakin onun yarasından kan sızmasına engel olamadın. Üzgünüm."

Başkası olsa ona bu sözleri asla kullanmazdım. Duygularım çiğnemez, ona saygı duyardım. Lakin bu kız bunu hak etmiyordu. O benim kalbimi çiğnemekten hiçbir zaman geri durmamıştı.

"Bunun için Jay'e kızabilirsin, ben de ona hâlâ kızgınım. Bana gelince, o zamanlar her şeyi unuttuğum için bir fırsatın olmuştu fakat artık hatırlıyorum ve senin bundan sonra hiç şansın yok. Bunu kabullen ve hayatına devam et. Senin için yolun sonu."

Geri çekildiğimde Diana taş kesilmişti, söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. Jay'e öfkeyle baktı ve ondan bir itiraz bekledi ama Jay, "Sana karşı her zaman açık oldum. Duygularımın olmadığını biliyordun," dedi sakince.

"Her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre gidelim. Zira vaktim Diana'nın daha fazla gözünü açmakla kaybedemeyeceğim kadar kıymetli."

Bugatti'ye yürümeye başladığımda Laura ve Kaleb da bizi takip etti. Hatta Brandon'la Darla'nın peşimizde olduğunu gördüm, belli ki artık toplu hareket edecektik. Arabaya bindik, diğerleri bizi takip ederken ona kızıl ormana doğru sürmesini söyledim. Biriyle daha konuşmam gerekiyordu.

Arabanın içindeki sessizlikte, "Bu biraz ağır oldu," dedi.

Ona baktığımda gözlerim kısılmıştı. "Onun için üzüldün mü?"

"Hayır," dedi ela gözleriyle bana yan bir bakış atarak. "O, ona karşı hislerimin olmadığını en başından beri biliyordu. Yine de..."

"Ne o Sullivan?" derken dişlerim gıcırdadı. "Birden insafa mı geldin? Belki de ona karşı olmadığım söylediğin hislerin belirmeye başlamıştır?"

Jay sıkıntıyla nefes verip direksiyonu daha sıkı kavradı. "Benim sana olan aşkımı daha ne şekilde anlatmam gerekiyor?"

"Belki de Romeo gibi anlatmalısın. Hatta serenat yap, evet. Böylece bir nebze olsun ikna olurum."

Jay bana dönüp baktığında gözleri karardı. "Romeo deyince aklıma o piç kurusu geldi." Malcolm Alec'in ona Romeo diye seslendiği zamanlar olmuştu. "Onun rüyasına nasıl girdiğini bana hiç anlatmadın." Çenesi seğirdi. "Rüyasına girebildiğine göre yanında uyuyor olması gerekir."

"Evet, teknik olarak öyle," dedim onu kışkırtmaktan zevk alarak. Tek kıskançlık yaşayacak kişi ben olamazdım. "Aynen de öyle oldu. Aynı yatakta, yanımda uyudu."

Jay arabayı öyle bir durdurdu ki arkamızdaki Laura kornaya asıldı. Camı açıp bize ne olduğunu sorgularcasına bakarken Jay de camı açtı. "Siz önden gidin."

Kaleb, Darla ve Brandon motosikletleriyle Laura'yı takip ederken onlar önden gitti. Biz de aracın içinde ölüm sessizliğiyle bir süre kaldık.

"Onunla bir şeyler..."

"Sana ne?" dedim ters ters. "O zamanlar beraber değildik. Sonuçta sen de Diana'yla işi pişirirken benimle beraber değildin. Her şey makul bir zemine oturuyor."

Jay direksiyonu vurdu. Hıncını alamamış olacak ki üzerime eğildi ve yanaklarımı kavrayarak en başlarda da yaptığı gibi bir sincap gibi görünmeme neden oldu. Dudaklarıma fısıldadığında sesi ölüm vadediyordu. "Onun tüm uzuvlarını zaten kıracağım, Belle. Ama bana doğruyu söyle. Söyle ki canını ne şekilde alacağımı daha çok kafamda detaylandırayım."

Birden yaptığıma pişman oldum. "Bir şey olmadı," dedim balık gibi açılan dudaklarımla. "Bana dokunmadı. Yani... O şekilde değil. Yanımda uyudu sadece." Banyo kısmını atlamam en sağlıklı olandı, zira beni hiçbir şey için zorlamayan Malcolm'ın parçalanan uzuvlarını görmek istemezdim. Banyonun karanlığında beni doğru düzgün bile görmemişti.

"Emin misin?" diye sordu şüpheyle.

Yalan söyleyemeyeceğimi fark ettim. "Ben tüm kirimden arınmak için banyoya girdiğimde yanıma geldi. Fakat çok karanlıktı, bir şeyleri doğru düzgün görebildiğini düşünmüyorum. Sana öfkeli olduğum için denemeyi düşündüm ama bir şey yapamadım. O da üstelemedi. Kimse kimseye dokunmadı, yemin ederim."

Jay âdeta köpürdü. Sinirle küfredip arabadan indi, ellerini saçlarından geçirip oradan oraya volta atmaya başladı. Ağzından işkence senaryoları dökülürken benim bile nutkum tutulmuştu, bu çocuk kafasında neler döndürebiliyordu böyle? Benimle tatlı tatlı konuşup sevişirken kim olduğunu unutmak kolaydı, lakin o Jay Sullivan'dı. Bunu unutmamam gerekiyordu.

Araçtan inerek onu bileğinden yakalayıp kendime çektim. "Sakin ol, Jay. Bana senden başka kimse dokunmadı. Sen Diana'ya dokunmuş olsan da."

"Hay sikeyim! Ona dokunduğum ellerimi sikeyim. Şu konuyu kapat artık. Senden başka kimse burada olmadı, olmayacak," diyerek kalbini gösterdi. "Yine de birinin sana dokunduğunu düşündükçe aklımı kaçırıyorum. Bencil bir piç olduğumu biliyorsun. Bencilim ben!" Ellerini iki yana açtı.

"Tamam, seni bencil piç," dedim onu tekrar kendime çekmeye çalışarak. "Bundan sonrası önemli. Artık sadece biz varız ve başkası olmayacak."

Biraz sakinleşir gibi olmuştu, dokunuşumun bunu sağladığını biliyordum. Hipnoza giriyordu ve bu bana zevk veriyordu. Eğer aklım başka yerde olmasa bacak aramdaki sızının peşine düşer, onu bir ağacın arkasına çekerdim. "Şimdi gitmemiz gerekiyor," dedim fısıldayarak. "Beraber geçireceğimiz geceleri düşünerek kendini toparla."

Yutkundu. Gözlerindeki arzu parıltıları her bir yanımda dolaştı. "Tamam," dedi soluğunu usulca verirken. "Şu Sarı Kafa İki'yi bir bulalım, sonrasında değil gece, her an benimsin."

"Anlaştık," dedim sırıtarak.

Tekrar araca bindik ve kızıl ormana doğru yola çıktık. Geldiğimizde diğerleri çoktan araçlarından inmişti. Ben yaktığım kulübenin enkazının yanından geçip ormana ilerlerken Laura söyleniyordu. "Mickey'nin torununu öldürmesiydin bari!"

"Onu öldürmedim! Yangından önce büyüyle dışarı çıktı, ormanda bir yerlerde olmalı."

Laura rahatlayarak nefes verirken gözleri kısa bir an Brandon ve Darla'ya takıldı. "Ayrıca siz neden beraber takılıyorsunuz?"

"Beraber takılmıyoruz!" İkisi de aynı anda bağırmıştı.

Onların abartılı tepkilerini eğlenerek izlemek isterdim ama acelem vardı. Laura onları sorgularken ağaçların arasına iyice karıştım. Ondan

evi yaktığım için özür dilemem gerekiyordu ama birçok özür birikmişti ve hepsini bir anda dile getirmek için zamanım yoktu.

Kısa süre sonra seslendim. "Arlow!"

Ortaya çıkması uzun sürmedi. Tam karşımda belirdiğinde ona olan özlemim galip geldi ve koşarak gidip sarıldım. Arlow şoktan hareket edemedi. Ne yapacağını bilemeyerek omzumu pışpışladı. Sırıtarak çekilip gümüş rengi saçlarını ve fosfor yeşili gözlerini inceledim. "Seni öyle özledim ki!"

Geri çekildiğimde yanakları kızarmıştı. Eliyle ensesindeki saçı kaşıdı. "Össslemek mi?"

"Evet. Sevdiğin birini uzun zaman göremediğinde hissedilir."

Anladığını belirtircesine yüzünde bir aydınlanma oldu. Sonra sırıttı. "Arrrlooww sseni össsledi."

Sonrasında beraber bir ağacın dibine oturduk ve sohbet ettik. Yani daha çok ben bir şeyler anlattım, ardından tek kaşım havaya kalktı. "Sana verdiğim kâğıdı saklıyorsun, değil mi?"

Başıyla onaylayıp bir ışık huzmesi olarak ortadan kayboldu, geri geldiğinde elinde *Praesidium* kitabından koparıp sakladığım sayfayı bana uzattı.

Carceris büyüsünün yazdığı sayfaya göz gezdirdim. Kolyemdeki büyüyü önceden olsa bozamayacağıma emin olurdum çünkü Kandiss bana bunu sadece onların yapabileceğini söylemişti. Mektupta okuduklarım ise... Tanrım, ben aynı zamanda Praesidium kanı da taşıyordum. Gerçekten tam anlamıyla her şeyin bir birleşimiydim.

"Bunu nasıl çözeceğimizi buldun mu?"

Arlow başını iki yana salladı. "Nemfffffler anlaaamıyooorr. Hiccc birr sssey ögrennemedimm."

Omuzlarım düştü. "Sorun değil. Ben halledeceğim." Kâğıdı katlayıp cebime koydum. "Senden bir isteğim daha var. Marcus kayıp..."

Ben konuşmaya devam edemedim Arlow söze karıştı. "Ahbbaap sssöyledi."

Kaşlarımı çattım. "Ahbap mı?"

Brandon ileride belirip sırıtarak bize doğru gelmeye başladı. "Ahbappppppp!"

Arlow da kalktı ve ortada buluşup yumruklarını tokuşturdular. Ah... Brandon ona bu hareketi öğretmişti ve izlerken gülmekten kendimi ala-

madım. Sonra bana döndüler ve Brandon sırıttı. "Görüyorsun ya esmer fıstık, kankamı bulmak için ben de elimden geleni yapıyorum."

Gülümsemem tebessüme dönüştü. Biz gerçekten kocaman bir aileydik.

madım. Sonra bana döndüler ve Brandon sırıttı. "Görüyorsun ya esmer fıstık, kankamı bulmak için ben de elimden geleni yapıyorum."

Gülümsemem tebessüme dönüştü. Biz gerçekten kocaman bir aileydik.

BÖLÜM 28: UÇURUM

♪ *Fringe Element "Godkiller"* ♪

Hiddenfield'a geleli bir hafta geçmişti.

Abigail, Barthram'ın kendisinden sakladığı şeyler yüzünden ona tepkiliydi, bu yüzden Laura'da kalıyorduk. Barthram buna her ne kadar bozulsa da ses edemedi. Bana verdiği sözü de tuttu; adamlarını Jay ile emrimize verdi ve birçok baskın gerçekleştirdik. Dorchalarla yaşadığım günlerde keşfettiğim bütün sığınaklarına saldırdım fakat Shelia zeki biriydi. Bunu yapacağımı tahmin ettiği için deliklerinden cadılarını çoktan çıkarmıştı. Sadece bazı yerlerde üç beş tanesini yakalayabilmiştik.

Üzüntüden ne yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordum. Birkaç kere Marcus'un rüyalarına girer gibi oldum, onu ormanda koşarken yakaladım fakat konuşamadım. Aramıza sanki görünmez bir engel giriyordu, her seferinde uyanmak zorunda kalıyordum. Bunu da Shelia'nın yaptığına emindim.

Fakat bir gün... Bu sefer Marcus benim rüyamda belirdi.

Ormanda karşılıklı durmuştuk. İkimiz de bir süre doğruluğundan emin olmak için birbirimize baktık.

"Marc?" dedim fısıltıyla. Her an uyanmaktan korkuyordum.

Marcus donup kalmıştı. "Anna," diyerek fısıldadı ama hareket edemedi.

Cesaret edip ben ona doğru ilerledim ve baktım uyanmıyorum, bu sefer resmen koşup üzerine atladım. Ona sarıldığımda önce tepki veremedi, ardından kollarını belime dolayıp başını omzuma gömdü.

"Gerçeksin, gerçeğim, buradayız Marc."

"Ah, Tanrım, Anna," dedi Marcus sarılmaya devam ederek. Sonra biraz geri çekildim. Zamanımız olmayabilirdi, hemen konuşmam gerekiyordu.

"Her şeyi biliyorum. Mektubu okudun, değil mi? Sen de öğrendin."

Marcus'un mavi gözleri koyulaşmıştı, saçları alnına dökülüyordu ve göz altları mordu. Rüyadaki hâli gerçeği yansıtıyorsa eğer fena hâlde kötü görünüyordu. "Okudum." Sesi neredeyse çıkmıyordu. "Hâlâ inanamıyorum. Senin kuzeninmişim."

Gözlerim dolu doluydu, başımı aşağı yukarı salladım.

Marc'ın da gözleri doldu, eliyle bir yaşı fazla ilerleyemeden sildi. "Neyse, sana neden âşık olmadığımı sorup mızmızlanıp duruyordun. Kuzenin olarak bunu hissetmem yakışıksız olurdu zaten." Güldü.

Burnumu çekerken ben de güldüm. İkimiz de hâlâ olayın şokundaydık ama o bu hâlde bile Marcus olmayı bırakmıyordu.

"Neredesin Marc? Seni arıyorum. Lütfen bana yerini söyle. Onunlasın değil mi?"

Marcus karanlık gözlerini ormanda dolaştırdı. "Evet. Kaçık bir annem olduğunu öğreneli bir dakika bile olmamışken beni kaçırdı. Umduğu gibi çıkmadım sanırım, biraz daha kara büyü yapmazsam beni ruhsuz bir voodoo bebeğine çevirebilir. İğnelerini saplar durur. Ne yapacağım bilmiyorum."

"Sakın ona kulak verme. Söylediklerini dinliyor gibi yap ama uyma. O şeytanın teki, Marc. Ailemi o öldürdü, rüyasına girip gözlerimle gördüm."

Marcus dehşete düşmüştü. Shelia'nın ailemi öldürdüğünü yeni öğreniyordu. "Sikeyim ya. Hiçbir zaman gerçek annemin şefkatini beklemedim ama şeytanın oğlu olacağımı da düşünmemiştim. Bu kadın beni harcar." Sonra duraksadı. "Bu arada..." dedi tekrar etrafa kısaca bir bakış atıp. "Sanırım ben senin rüyana girdim."

Ne? Kafam karışmış gibi ona baktığımda gözlerini bana çevirdi. "Yani... Evet, içgüdüsel bir şey oldu bu. Ne bileyim, rüyana girebileceğimi hissettim ve bam buradayım. Nasıl oluyor bu?"

Şoktaydım fakat söylediği mantıklı geldi. "Çünkü Shelia'nın Spiritis'u da bu ve ruhsal güçler genlerden aktarılıyor. Yine de iki Spiritus'unun olması... Bu inanılmaz."

"Sanırım sen benim öldüğümü sandığında... Bir rüyada buluşmuştuk, hatırlıyor musun? Onu da ben yaptım. Sikeyim ya! Anna, kan bağımıza dair bu işareti göremedik!"

Daha fazla ne kadar şaşırabilirim bilmiyordum ama her gün yeni bir şeyle gafil avlanmaktan artık olanları daha makul karşılamalıydım. "Bana nerede olduğunu söyle. Bunları daha sonra detaylı konuşuruz."

"Bilmiyorum," derken sesi pürüzlüydü. "Şeytan annem, beni mağara gibi bir yerde tutuyor. Bildiğin mağara! Tarih öncesine falan ışınlanmadığımızı umuyorum."

Mağara mı? Onların saklandıkları delikleri biliyordum, böyle oyuklar da buluyorlardı ama bu seferki deliğin nerede olduğunu bilemezdim. "Nerede olduğunuza dair başka hiçbir fikrin yok mu?"

"Yok," dedi umutsuz bir sesle. "Buraya getirilirken bilincim yerinde değildi. Bir haftadır içerideyim. Sadece gelip benimle sohbet ediyor, anne oğul özlem gideriyoruz." Yüzünün rengi atmıştı. "Yolundan gitmem için kanıma girmeye çalışıyor. Dewin oğlu olduğu için notlarından yüksek alan bir veli

kadar gururlu." Eliyle yüzünü ovaladı. "Dione'un da oğlu Dewin'miş. Kendisini o sanıyor olabilir mi? Sadece soruyorum."

"Sanmıyor ama ona fazlasıyla hayran." Kalbim korku ve endişeyle doluydu, konuşurken zorluk çekiyordum. "Dione ile tanıştım. Güven bana, ikisi ayrı kişiler."

Marcus irkildi. "Dione ile tanıştın mı?"

"Bu çok uzun hikâye, seni kurtardıktan sonra bir film gecesi yapmamız gerekecek." Film gecelerimiz bizim 'Hadi bunu bir güzel konuşup çözelim' zamanlarımız olurdu.

Marcus dikleşti, bir şeyler duyumsadığı belli oluyordu. "Siktir. Sanırım uyandırılıyorum. Bul beni Anna, çok acıktım. Bunlar iğrenç şeyler yiyorlar, bir böcek yemediğim kaldı." Sesi uzaklardan gelmeye başlarken sesledi. "Yanında bir pizza da getirmeyi unutma."

Ve uyandım.

Gövdemde hissettiğim kaslı bir kol bana nerede olduğumu hatırlattı. Jay Sullivan, masum bir bebek gibi uyuyordu. *Ne kadar masum olabilirse...* Katil bebek *Chucky* de diyebilirdim.

Tüm kudretiyle yanımda uzanırken yüzü yumuşamış, kumral saçları dağılmıştı. Üzeri çıplak olduğu için pencereden vuran gün ışığı teninde dans ediyordu. Ona satırlarca methiye dizmek istiyordum. Parmaklarıma koluna dokunup kaslarının çizdiği yolda ilerledim, tenine onu ne kadar sevdiğime dair mesajlar bıraktım. Arzu dolu hisler yumağı devamlı bana çarpıyor, huzuru onun kollarında bulmamı sağlıyordu.

Gözleri ağır ağır açıldığında ela rengi yeşile çalıyordu. Uyku mahmur hâliyle beni inceledi. "Her bir zerreni öpmek istiyorum."

Kısa bir kahkaha attım. "Dün gece öpmedin mi zaten?"

Birden beni kucaklayıp üzerine çıkardığında bacaklarımı iki yana açarak gövdesine oturmak zorunda kaldım. "Gözlerimi açıp tekrar geri yumacağım ana kadar, her saniye seni öpmek isteyeceğim. Buna alışsan iyi edersin."

Eğilip dudaklarından öptüm. Sıcak, davetkâr ve istekliydi. "Buna devam etmeyi çok istiyorum ama gitmem gerekiyor."

"Nereye?"

"Marcus'u rüyamda gördüm." Jay şaşırmış bir şekilde bakarken devam ettim. "Yani o benim rüyama girdi."

"Ne?"

Elimi alnıma bastırıp dışarı taşmak için kafatasımı zorlayan düşünceleri uysallaştırmaya çalıştım. "Belli ki onun da rüyalara girebilme yeteneği var."

"Onun zaten bir tane yeteneği yok muydu? Şu *zaman* zımbırtısı."

Başımla onayladım. "Birinde iki tane *Spiritus* olabileceğini bilmiyordum. Bilgili biriyle konuşmam lazım."

Jay düşünüyor gibi bekledi. "Amcam Victor'a ulaşabilirim. Onun cadılarından birini..."

"Şimdilik gerek yok, birini biliyorum. Eden'ın sakladığı cadı, Mara. Bir şeyler biliyor olabilir."

Jay derin bir soluk verdi. "Ben de konular Sarı Kafa'ya ne zaman gelecek merak ediyordum. Tam da o piçten kurtuldum derken."

"Kıskançlık yapma," dedim kucağından inip üzerimi giyinmeye başlarken. Jay bir elini yanağına koyup yan uzanarak beni izledi. Biraz daha öyle durursa yanına dönmemek için verdiğim savaşı kaybedecektim.

"Ondan hiçbir zaman hazzetmeyeceğim ama merak etme. Yeni hedefim o değil. *Sikik kuzenim.*"

Güler gibi oldum. "Ondan bir haber var mı?" Abraham'ın başına gelenleri öğrendiğimde bir nebze de olsa Malcolm için endişelenmiştim.

"Saklanıyor," dedi Jay. "Ama onu bulduğumda sağlam kemiği kalmayacak."

"Yine de ona karşı biraz merhametli ol. Sen baban için ne yaptıysan, o da babası için yapıyor. Sonuçta sen Barthram'la büyüdün, o da Abraham'la."

"Bana onu savunma," derken yataktan doğrulup yerdeki pantolonuna yöneldi. Ayağa kalkıp giyinirken *boxer*'lı vücudunu gereğinden fazla süzdüm. "O, zamanında beni ispiyonlayan piç kurusundan başka bir şey değil."

Duraksadım. Onun rüyasında gördüklerimin bahsini bilerek açmıyordum ama şu an feci bir merakın içerisindeydim. "O gün ne oldu, Jay?"

Pantolonu giydikten sonra üzeri çıplak bir şekilde dikildi. Gözleri keskinleşmişti, eliyle saçlarını düzeltirken sıkıntılı bir nefes verdi. "Bunu konuşmayı istemediğimi biliyorsun ama madem çok merak ediyorsun, kısaca söyleyeyim." Kıpırdamadan onu bekledim, vazgeçmesini istemiyordum. "Annem o gün seni çıkarmamda yardım etti, ben geri dönene kadar da orada bekleyecekti. Sonra o alanı terk edecektik." Sesi durgunlaştı, hatta öyle çok içine kapandı ki devam etmeyeceğini sandım. Derin

bir nefes aldı. "Ben geciktim çünkü... Seni bıraktıktan sonra peşinden gelmeden duramadım. Shelia'yı da orada görmüştüm." Uzun bir sessizlik. "Geri döndüğümde annemin düştüğü durum kötüydü, Dorchalar etrafını sarmıştı. Yine de onlarla baş ediyordu, Belle. Yemin ederim."

Sesi çatallandığında ona doğru ilerleyip yanağını tuttum, devam etmesi için destek verdim. Bana bakmadan konuştu.

"Fakat beni görünce dikkati dağıldı. O anlık duraksamada, fırsattan istifade eden Dorcha onu gözlerimin önünde öldürdü. Bir adım atmıştım, bir adım. Ya hiç gitmemeliydim ya da geç kalmamalıydım. Tamamen benim suçum. Annemin ölümü benim yüzümden oldu."

İçimi delen bir kederle ona baktım. "Öyle düşünme çünkü eğer öyle *düşünürsen* suçlu ben olurum. Beni kurtarmak istemiştiniz." Sonra gözlerim keskinleşti. "Hatta beni kaçırdığı için de baban suçlu olur. Bu zincir böyle devam eder, Jay. O yüzden tüm olayı üstlenme."

Jay sonunda gözlerini bana çevirdi. "Babam annemin ölümünde daima beni suçladı. Ne söylersen söyle, ben de kendimi suçlamaktan vazgeçemem." Derin bir nefes aldı. "Alec, seni kaçırdığımı görmüş. Seni görüp gördüğü de o andı zaten. Annemle yaptığımız iş birliğini anlamış, ben geri döndüğümde annemin dikkatini dağıttığımı da gördü. Babam geldiğinde ise her şeyi ona söyledi."

Ah, Tanrım. Gördüğüm sahne tam da o ana aitti. Kanım damarlarımda buz tuttu. Malcolm'a öfkelendiğimi hissettim fakat o da bir çocuktu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. "Bu çok korkunç."

"Seni serbest bıraktığımı inkâr ettim, diğer türlü babam peşine düşmem için beni zorlardı. Zaten düşecektim ama onun istediği şekilde değil. Ben inkâr edince de ispatı olmadığı için Alec'in söylediğini kulak ardı etti ama elbette doğru olduğunu düşünüyordu. İçten içe annemin ölümünden de beni sorumlu tutmaya devam etti."

Huzursuzluk bedenim boyunca dalgalanırken o anın içinden çıkmam çok zor oldu. Jay'in yaşadıklarını öğrendikçe daha da mahvoluyordum. Bunca zamana eziyet çekenin sadece ben olduğumu düşünmüştüm, onun hayatının da benimkinden aşağı kalır yanı yoktu.

"Sana karşı hata yaptığını biliyor," diyebildim. "Malcolm, bunu biliyor. Özür dileyecek duruşa sahip değil çünkü o da öyle yetiştirilmedi. Ama çocuktuk, Jay. Hepimiz birer çocuktuk. Ben kendi suçlamalarımı yaparken sen beni durduruyorsun. Ben de senin kendini suçlamana seyirci kalamam. Ya sen beni yanına çekersin ya ben seni. Sen seç." Usul-

ca yanağını okşadım. "Fakat kendimizi suçlamaya karar verirsek devam edemeyiz. Ve bizim yapacak daha çok işimiz var."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Yanağında duran elimi alıp avucuma sıcak bir öpücük bıraktı. "Sen beni çek, ben her yere gelirim."

Buruk bir tebessüm dudaklarımı kapladı. Neşeli gülüşler için de zamanımız gelecekti, buna inanıyordum. "Şimdi beni Mara'ya götürür müsün?"

Beni onayladı. "Sen aşağı in, geliyorum."

Dediğini yapmak için odadan çıkıp kapıyı kapattığım an, *Nutella* kavanozu kaşıklayan Laura'yı merdivenin başında dururken gördüm, yüzünü ekşiterek bana bakıyordu. "İğrenç sevişme sesleriniz bitti, bir de beni kahreden detayları öğreniyorum."

"Öncelikle sevişirken senin olmadığın zamanlara denk getirmeye çalışıyoruz ama dedektör gibi birden evde bitiyorsun. Diğer konu için ise... Duymanı istemezdim. Üzgünüm."

Laura'nın yüzünü hüzün kapladı. "Kaplumbağamı yola koyduğundan beri Alec'den hazzetmiyordum ama bir de bu çıktı. Zaten Jay ve senin geçmişine de hâlâ inanamıyorum." Laura artık her şeyi biliyordu. Sonra yüzü tekrar ekşidi ve ürperir gibi titredi. "İlk konuya gelirsek yani, bazen öyle bir ses çıkarıyorsun ki Jay seni öldürüyor sanıyorum ve kalbim ağzıma geliyor." Ürperir gibi titredi.

Jay kapıyı açıp odadan çıktığında ise ikimize de kısa bir bakış attı. "Laura," dedi bezgin bir sesle.

"Sus! Sana bir şey söyleyeceğim, abi. Bunu yüz yılda bir gerçekleşen duygu tutulması olarak düşün ve sonrasında unut." Yaklaştı ve evde topuklu ayakkabı giymediği için parmak ucunda yükselip Jay'in yanağından bir tane öptü. "Hep kendini suçladığını biliyordum ama hikâyenin tamamını öğrenince bile, *sen suçlu değilsin.* Annem, doğru olanı yapmak için size yardımcı olmuş ve onunla gurur duyuyorum. İyi ki Jane Sullivan'ın kızıyım. Bunca zaman onun yerine bana göz kulak olduğun için de teşekkür ederim."

Geri çekildi. Jay yanağına *Nutella* bulaşmış hâlde kaskatı kesilmişti. Sonra hiç beklemediğim bir hamle yaptı. Laura'nın yanaklarını avuçlayıp onu alnından öptü. "Sana Sarı Şeytan dediğim için özür dilerim. Fakat iyi ki benim küçük *Sarı Şeytanı'msın.*"

İnanılmaz bir andı.

Sonra geri çekildiler. Birkaç saniye öylece birbirlerine baktılar. Aynı anda ürperir gibi ikisi de titredi. "Korkunçtu," dedi Lau. Jay de sırıttı ve

onun göbeğini iki parmağının arasına alıp sıkıştırdı. Laura bağırdı. "Pislik yapma!" Odasına doğru kaçarken bağırdı. "Bunu unutalım!"

"Bunu unutalım," dedi Jay onunla aynı anda.

"Sen de unut, Annabeth!" Kapıyı çarpıp odaya girdi.

Jay sırıtırken ben de kahkaha attım. Evden çıkıp Bugatti'ye binene kadar biraz gevşemiş hâldeydik. Laura'nın sözleri Jay'i epey etkilemişti. Yoldayken dönüp muzır bir şekilde ona baktım. "İyi ki Bugatti'yi ateşe vermemişim," dedim arabanın koltuğunu okşarken.

Jay direksiyonu tutarken derin bir iç çekti. "İnan bana, Belle. Ben de her gece yatmadan buna şükrediyorum."

Kahkaha sesim arabayı doldurdu.

Sonrasında Jay, Eden'a ulaştı ve o eve gideceğimizi haber verdi. Eden ve Mara bizi bekliyordu, eve yaklaştıkça gerilimin vücudumda dolaştığını fark edebiliyordum. Arabadan indiğimizde boş bir harabe gibi görünen yapıyı inceledim, Moss'un Nemf gücü hâlâ aktifti.

"Ah, Annabelle!" dedi birden ortaya çıkıp.

Ben ona sarılamadan o koşup bana sarıldı. Dryadlar Hamadryalara göre daha çok insani özellik barındırıyorlardı. Nemf sıcaklığı içimde tuhaf bir huzur oluşturdu. Doğaları dünyanın kötülük ve çirkinlikten uzak kalan bir güzellikle yoğurulmuştu. "Moss, seni özledim."

"Ben de seni," diyerek geri çekildi. "Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

"Evet ama önce yapmam gereken şeyler var. Bana biraz zaman verebilir misin?" Önüne düşen turuncu saçları geri ittirip güzel yüzünü açığa çıkardım.

Başıyla onayladı. Evin kalkanını kaldırıp normal hâliyle önümüzde belirmesini sağladı. "Eden sizi bekliyor."

Eden çoktan eşikte belirmişti. Onu gördüğümde aşinalık hissi beni kuşattı, koşup sarılmak istedim ama Jay ikimizi de topa tutardı. Bu yüzden sadece tebessüm etmekle yetindim. Bize yaklaştı ve karşımızda durdu.

"Seni görmek güzel, Jefferson." Dolgun dudakları kıvrılmıştı. Sarı saçları dağınıktı ve görsel güzelliği gün geçtikçe daha da ışıldamıştı.

"Seni görmek de öyle, Kingswell."

Jay homurdandı. "Selamlaşmanız bittiyse, içeri gir ve *Kingswell'in kız arkadaşıyla* işlerini hallet, Belle. Burada bekliyor olacağım."

Eden göz devirdi. "Kız arkadaşım değil, Sullivan. Kes artık."

Jay yayvan yayvan sırıttı. "Senden zerre hoşlanmasam da mutlu olmayı hak ediyorsun. Bir şans ver derim."

"Senden tavsiye alacağıma, kendi kafama bir hançer saplamayı tercih ederim."

"Laura haklı," dedim eve doğru yürürken. "Siz ikiniz, birbirinize çok yakışıyorsunuz. Bir düşünün."

İkisi de hırladı, Moss kıkırdadı ve ben kahkaha atarak içeri girdim.

Mara beni oturma odasının ortasında ayakta durmuş bekliyordu. Üzerinde uzun kumaş bir elbise vardı, beline bağladığı kuşak ince belini açığa çıkarıyordu. Gür koyu renk saçları omuzlarından dökülürken zarif hatlara sahip beyaz tenli yüzü güzel görünüyordu. Görünce eğilerek selamladı. "Ardena'nın kızı."

Başımı eğip ona selam verdim. Bu şekilde anılmak, bana Ardena'yla konuşmamı hatırlatmıştı. "Selam," derken bocaladım. "Seninle bir şey konuşmaya geldim."

"Nedir?"

Ona yaklaşıp cebimde buruşturduğum kâğıdı çıkardım. "Kolyeme hapsedilen gücümü açığa çıkarmak istiyorum. Bu *Praesidium* kitabından bir sayfa, *Carceris* büyüsünü anlatıyor. Kitap olmadan çözemeyeceğini söylemiştin."

Kâğıdı alıp uzun uzun inceledi. "Çok karmaşık. Bana biraz zaman lazım."

Aslında hiç zamanım yoktu ama kızı zorlayamazdım, bu çözülmesi gereken bir işti. "Benim de kanımda Presidium soyu varmış." Kafasını kaldırıp bana baktığında şaşırmış görünüyordu. "Yeni öğrendim. Eğer nasıl yapacağımı çözersen, büyüyü bozabilirim."

"Olur. Bugün başlayacağım, belki akşam bile çözmüş olurum." Biraz rahatladım, en azından istediği zaman çok uzun değildi.

"Bir şey daha sormak istiyorum. Bir cadının iki *Spiritus*'u olabilir mi?"

Mara'nın tek kaşı havaya kalktı. Bir süre söylediğimi düşündü. "Tarihte birden fazla *Spiritus* görülen iki cadı var: Onlar da Dione ve Ardena. Eğer bir cadı, iki ruhsal güç barındırıyorsa, onlar kadar kudrete sahip demektir."

Ve biz, o cadıların soyundan geliyorduk.

O an bir şeyi daha iyi kavradım, şoku atlatamadığım için düşünmesi zordu ama... Ailemden kimsenin kalmadığını düşünürken Marcus'un

kuzenim olduğunu öğrenmiştim. İki kişiydik, artık tek değildim. İnanılmaz bir şeydi.

"Kandiss öldü. Presidiumların başına geçmeyi düşünmez misin?" Mara'ya sorduğum soruyla irkilir gibi oldu. Kandiss'in öldüğünü Kaleb'ın da Laura'nın evinde olduğu bir gün öğrenmiştim, Barthram'ın yaptığı gösteriden haberim vardı.

"Aithra'nın öldüğünü biliyorum ama söylediğin şeyi hiç düşünmedim." İçinde sakladığı bir zinciri çekiştirip madalyonunu açığa çıkardı. "Ben hâlâ bir çaylağım ama ileride böyle bir vazifeyi seve seve kabullenebilirim."

"Rosanna hakkında ne biliyorsun?"

Mara kendi zihnine dönüp bilgilerini araştırdı. "*Prasidium* kitabını onun yazdığını biliyorum. O büyüleri kaleme alırken Ardena ve Dione'un annelerinden kalan büyü kitabından da referans almış. Dione'un oğlu Blake Nightingale ile yakın ilişkileri olmalı, diğer türlü o kitabı nasıl ele geçirebilirdi, bilmiyorum. Tabii bu sadece benim varsayımım."

Mantıklı bir varsayımdı, annemle konuşan Rosanna her şeyi biliyordu. Onunla ben de konuşabilmeyi dilerdim.

"Teşekkürler, Mara. Akşam vakti Eden aracılığıyla haberleşiriz, olur mu?"

"Olur. Sana yardımcı olmak bir şereftir." Tekrar eğilip beni selamladı.

Benimse tek yapabildiğim bu saygılı hareketi karşısında ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip kıpırdanmak oldu. Ona tebessüm edip dışarı çıktım ve Jay'le Eden'ı didişirken buldum.

"Neyse ki benim kız geldi, senin Sarı Kafa'nı daha çok görmek zorunda kalmayacağım."

Eden homurdandı. "Ben senin uğursuz suratını daha fazla görmeye can atıyordum oysaki."

Moss beni görünce gözlerini devirdi. "O kadar komikler ki. Erkekler her türde aynılar. O aptal Arlow gibi."

Yüzümde tembel bir gülümseme belirdi. "Arlow'la aranız nasıl? Ben yokken zaman geçirdiniz mi?"

Moss irkildi. "Hayır, ne zamanı..."

"Geçiriyorlar," dedi Eden benim gibi gülümseyerek. "Hatta Moss'un boş zamanlarında ağaç gövdelerine onun adını kazıdığına eminim."

"Eden!" Moss ona bağırınca Eden teslim oluyor gibi ellerini havaya kaldırdı.

Güldüm gülmesine ama tam o anda kafamın içinde Arlow'un sesi yankılandı. Ona bir haber alırsa diye özünü bıraktırmıştım.

"Aaaarrrrloooowwwww bulduuuuu," dedi zihin duvarlarımı kırarcasına bağırarak. "Marcuuuuuuuuu buldu."

Yüzüm dehşetle çarpılırken hepsi bunu fark etti. Jay'in gözleri kararmıştı. "Ne oldu?"

"Arlow, Marcus'u bulmuş," dedim bir solukta.

Sonrası ise tamamen kargaşaydı.

Hiddenfield'ın akşam havası, bize taş koymak istiyor gibi yağmurluydu. Evrenin bizi sınamak için elinden geleni yaptığına ikna olmuştum, zorluk sınavını geçmemizi istiyordu.

Barthram'ın yaşı büyük kıdemli avcıları bile bizimleydi. Daha doğrusu, benimle iş birliği yapmayı kabul edenler vardı. Birçoğu bana tepkiliydi, bir kaşık suda boğmak için yer arıyorlardı. Bunun için Barthram'ın bile orta yol bulması gerekmişti.

Yirmiye yakın yaşı büyük kıdemli, Jay ve Eden'ın iki düzine çaylağı ve biz vardık. Ekip olarak tamamdık; Laura, Kaleb, Darla, Brandon, Dean, *junior*'lar ve Sam vardı. Samantha'yı yanımızda getirmek zorunda kalmıştık çünkü Şarap Evi'nde dolanan Jimmy'den haberi almıştı ve aksini kabul etmiyordu. O da bizim gibi siyah giyinmiş, saçlarını sıkı sıkı toplamıştı. Bana güçlerini geliştirmek için çok uğraştığını ve eğer bir işe yaracaksa bugünün o gün olduğunu söylemişti. *Spiritus*'u işe epey yarardı çünkü eşsiz bir güçtü. *İyileştirmek, herkesin harcı değildi.* Bu güç sayesinde Marcus hâlâ hayattaydı ve ona minnettardım.

Kalabalık grup ormanda kamufle olurken dağlık alanların zirvelerinden birindeydik, uçsuz bucaksız uçurumun kenarına gelip gözlerimizi kısarak ilerideki dağın gözden kolayca kaçacak bir yerindeki oyuğuna bakıyorduk.

"Hiddenfield'da mağara mı varmış, anasını satayım." Brandon yanımızda kıpırdandı.

"Buranın adı boşuna Hidden değil, seni ahmak. Saklı kalan birçok yerin daha olduğuna eminim." Darla kısık sesle homurdandı.

"Sen öyle diyorsan..." dedi Brandon yayvan bir sesle. *Onunla flört mü ediyordu şu an gerçekten?* Başka zaman olsa sırıtırdım.

Yağmur görüşümü bozuyordu, elimle yüzümdeki suları silerken öfkeyle homurdandım. Arlow bu oyukta Dorchaları görmüştü, Marcus'un burada olduğuna emindim. Shelia'nın onu burada saklaması bizimle alay ettiğini gösteriyordu. Ya da onu fazla uzağa götürememişti, zira kasabaya girdiyse bile çıkması kolay olamazdı. Her tarafta teftiş ve sınırlarda nöbet tutan avcılar vardı.

"Topuklularım çamura battı," diyerek söylendi Laura.

Brandon ona laf attı. "Belki de onları çıkarman gereken zaman şu andır."

"Kaleb, Brayson'ın kafasını koparıp aşağı atabilir misin?"

Darla güldü. "İzlemek için her şeyimi ortaya koyabilirim."

Brandon surat astı. Darla'nın onunla her zamanki uğraşmalarıydı ama etkilenmiş görünüyordu. Onların arasındaki durumu değerlendirmek için zamanım olmasını dilerdim. Onun yerine başımı çevirip yanımıza gelen Jay'e dikkatimi verdim.

"Herkes hazır," dedi onun ardından gelen Eden'la. İkisi de çaylaklarını koordine etmişti. Bugün fena bir baskın olacaktı.

"Shelia'yı bana bırakın. Ben mağaranın içinde onu etkisiz hâle getirdiğimde diğerleri dışarıda paniğe girer, orada siz devreye gireceksiniz."

Başlarıyla beni onayladılar. Dorchalarla yaşadığım için benim sözlerimi dikkate alıyorlardı. Bir an her şeye yön verdiğimi fark edip afalladım ama duraksayıp tereddüde düşecek zamanımız yoktu. Gitmek için hareketlendiğimde Jay kolumu tutup kulağıma yaklaştı. "Sana güveniyorum. Bugün başarılı olacağız."

Sözleri kalbime dokundu. Sert bakışları bana her şeyi başarabileceğimi söylüyordu. Önceden olsa beni korumak için öne atılırdı, artık gücümü kabulleniyor ve beni destekliyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. Yutkunurken boğazımda hareket eden yumruyu hissedebiliyordum. "Başaracağız," dedim son kez ve hareketlenerek uçurum kıyısı boyunca ilerlemeye başladım.

Yağmur görüşümü etkilediği için lanet ettim, postallarım çamura bulanmıştı. Okyanusun şiddetli dalgaları kalp atışlarım gibi kayalıklara çarpıp gümbürdüyordu. Üzerimdeki siyah kazak bedenime ikinci bir derim gibi yapışmıştı. Saçlarımı topladığım için neyse ki bir de onlarla uğraşmıyordum. U çizerek kıyı boyunca ilerledim, kayalıklar iyice dikleşip yolu bozmaya başladı. Marcus'un deyimiyle mağaraya yaklaşmaya başladığımda dönüp ardıma baktım, diğerleri uzakta kamufle olmuşlardı. *Güzel.*

Tekrar önümü dönüp ilerlemeye devam ettiğimde yol iyice daraldı, bir adım yana kaysam aşağı düşerdim. Sonra onları hissettim... Uğursuz musibetler ağaçların arasındaki gölgeler gibi kıpırdandı, sonunda bir tanesi tam önümde belirdiğinde aniden durdum.

Siyah pelerini başındaydı, yüzü görünmüyordu ama tıslamasını dalgalar ve yağmurun sesinin arasından bile net bir şekilde duyabildim. "Asteria."

Pelerinini geriye indirdiğinde yüzü görüş açıma girdi. Kara bulutların ardına gizlenmiş soluk ay ışığı çirkin suratını aydınlatmıştı. Shelia'nın en has yardımcısıydı bu, *iğrenç mutant.* Oturma odasında onu sık sık görürdüm, sürekli şüpheyle beni izlerdi.

"Sana da merhaba, Mutant," dedim sırıtır gibi dişlerimi göstererek. "Beni özledin mi?"

Tıslama sesi tenim boyunca dalgalandı. Ağzını açsa çatallı dilini görebilirdim. "Sana hiçbir zaman güvenmedim ama Shelia beni dinlemedi."

Sırıtmam tebessüme dönüştü. "Boşluğum çabuk doldu, Shelia kendisine yeni bir çocuk bulmuş." Dudaklarımı büktüm. "Yine de Asteria her şekilde daha önemli, bunu sen de biliyorsun. Maalesef ki Dione'un gözdesi benim."

Dikey göz bebekleri etrafta dolaştı. Islak yüzünü nazik bir hareketle silip sulardan kurtuldu. "Yine ne oyun çeviriyorsun?"

"Marcus için buradayım," derken sesim sakindi, iş birliğine açıktı. "Onun için her şeyi yaparım. Söz konusu Tetrad'ı gerçekleştirmek olsa bile."

Gözlerini kısarak beni inceledi. Ardından ağır ağır ağzını açtığında çürümüş dişlerini göstererek sırıttı. "Sana güvenen kişi ben değilim. Derdini Shelia'ya anlat."

Arkadan gelen darbeyle öne savruldum ve tam ayaklarının dibine düştüm. Kollarımı iki yandan birisi yakaladı, hayır, siyah ipler sardı ve arkadan bileklerime dolanarak beni hapsetti. "Buna gerek var mıydı, gerçekten? Sizi lime lime edebileceğimi biliyorsun, bunu sen de gördün."

Dorchaların parçalanan uzuvlarını hatırlayınca öfkeyle üzerime eğildi. "O zaman arkadaşını uçurumdan atışımızı izlersin."

Elimi kolumu asıl neyin bağladığını iyi biliyordu. *Sürtük.* Beni ayağa kaldırıp bağlı hâlde yürümeye zorlattılar, onlara boyun eğdim ve uçurum kenarından ilerlemeye başladık. Oyuğa yaklaştığımızda yol artık tamamen tek kişilikti, girişe ulaşmak için sıra sıra yürümemiz gerekmişti. Aşağı bakmamak için elimden geleni yaptım ve oyuğun önüne ulaştık.

Burası gerçekten bir mağaraydı, girişi aşırı büyüktü ama önündeki boşlukta bir tane dev kaya girişi dışarıdan kamufle ediyordu.

Mağara dışarıdan karanlık ve ıssız görünüyordu. Mutant beni omzumdan tutup içeri ittirdi ve biraz daha ilerledik. Küçük tünel, oyuğun büyüklüğünü belli ediyordu. Shelia, Hiddenfield'ın sınırları içinde olsa bile kendisine güzel bir yer bulmuştu.

Tüneli geçtikten sonra işte o zaman yaşam belirtisi oluşmaya başladı. İleride duvarlara yansıyan ateşin ışıkları oynaşıyordu. Biraz daha yürüdük ve mağara genişleyip âdeta devasa bir oda hâline geldi. Fakat yol bitmiyordu, ileride devam ettiğini işaret eden bir oyuk daha vardı. Buraya koca bir tünel açılmıştı, sonunun kasaba dışına çıktığına emindim. Shelia buradan çıkamadığı için değil, bizzat çarpık bir oyun sergilemek için bulunuyordu. Birden onun bizi tuzağa çekmiş olabileceğini düşünerek kasıldım ama belli etmemek için yüzümü ifadesiz tuttum.

O ilerideki oyuktan çıkıp karşımda belirene kadar da öyle kalmayı sürdürdüm. Yanında ise... "Tanrım, Marcus." Dudaklarımdan kısık sesle dökülen kelimelere engel olamadım.

Marcus'un bileklerinde siyah bir ip vardı, Dorchaların elinden çıkan iplere benzettim. Shelia ona kendilerine özgü bir büyü yapmış olmalıydı. Acaba güçlerini baskılıyor muydu? Baskılasa benim rüyama giremezdi. Ama zamanı durdurup bir fırsat yakalayabilirdi, bunu nasıl yapamadığını merak ettim.

"Sevgili kızım," dedi Shelia geniş bir gülümsemeyle. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyordum." Ardından Marcus'a baktı ve ellerini iki yana açtı. "Aile saadeti gibisi yoktur."

Marc, gözleri kocaman olmuş bana bakıyordu. Neden tek başıma olduğumu merak ediyor olmalıydı. Kilo vermiş, yanakları çökmüştü. Göz altlarından söz etmek bile istemiyordum. Saçları ise... Tanrım, saçlarını üçe vurmuştu.

"Ne yapıyorsun, Anna?" diyerek sessizce dudaklarını oynattı ama ona cevap veremedim. Bakışlarım Shelia'ya döndü.

"Marcus'u bırakırsan sana yardım ederim. Ne istiyorsan yaparım, Tetrad'ı gerçekleştirmek dâhil."

Sözüm karşısında Shelia'nın tebessümü daha da genişledi. "Seninle geçirdiğimiz zamanlar bana ne öğretti biliyor musun, Asteria?" dedi parlak peleriniyle yürümeye başlarken. Önümde ileri geri volta atarak dolanmaya başladı. "Sana asla güvenilmeyeceğini."

"Söz konusu Marcus," dedim dişlerimin arasından. "Benim *kuzenim*."

Melodik bir kahkaha attı. "Bunu öğrenmişsin," dedi kuru bir neşeyle. "Ona sahip çıkıyorsun ama beni es geçiyorsun, öyle mi? Ben de senin *teyzenim*."

"Annemi öldürdün."

Shelia durup bana usulca bir bakış attı. "Oğlumu kaçıran anneni mi? Görüyorsun ya ben de mağdurum. Kendi çocuğum benden alındı."

"Onu sen bırakmışsın." Marcus'un bunları duymasını istemezdim ama zaten mektubu okumuştu. "Annemin ne yapmasını bekliyordun?"

Shelia'nın tebessümü soldu. Marcus'a yan bir bakış attığında bu bilgiyi bilmesi canını sıkmıştı. "Size yalan söylemeyeceğim, çocuklarım," dedi sükûnetine devam ederek. "Oğlumu bıraktım çünkü bir yol seçtim, orada ise büyü güçleri olmayan bir çocuğu yetiştirebileceğim ortam yoktu. Şimdi ise görüyorum ki... Oğlum mükemmel bir evlat. Bir Dewin, tıpkı Blake Nightingale gibi."

Sonra Marcus'a döndü ve yanına ilerleyip elini yanağında dolaştırdı. Marc'ın yüzü ifadesizdi ama tiksindiğini anlayabiliyordum. Shelia karanlık doğasını ona genleriyle aktarsa bile Marcus'u cezbedememişti, o her zaman benden daha makul olmuş ve fevriliği seçmemişti. Ben unuttuğum gerçekliğimle bilinçsiz kalmış, oradan oraya savrulmuştum. Geçmişimin ve güçlerimin alınması beni kolay hedef hâline getirmişti. Ailemi yine de suçlamıyordum çünkü onların tek istediği, tüm bu dünyadan uzakta bir hayat sürmemdi.

Marcus annesine gülümsedi. Gördüğüm manzaraya kanım donarak bakarken, "Artık Anna da bizimle olduğuna göre her şey tamam," dedi. "Bir aile olduk."

Onu, kendi damarlarımda akan kandan daha iyi bilirdim. Başkası olsa, bu anı çözemezdim ama Marc oyun oynuyor, bana eşlik ediyordu. Shelia ise bunlara kanacak bir kadın değildi artık. Yine de söz konusu onu kalıcı bir şekilde ikna etmek değil, gerekli kıvama getirmekti.

"Dışarıyı arayın," dedi Mutant'a. "Asteria bir işler çeviriyor mu, öğrenelim."

Mutant baş eğip mağaradan çıktı. Dorchaların, küçük orduyu bulacağını biliyordum ama umarım bir tanesi gelip Shelia'ya haber vermeden hepsini hallederlerdi.

"Hiçbir şey çevirdiğim yok. Marcus'u aldın, ben de sana kendi isteğimle geldim. Beni sadece bu şekilde yola getirebilirdin, getirdin de.

Gidelim ve Tetrad'a kadar ne yapabileceğimizi konuşalım." Sözlerimin ona etki etmesi için sağlam durdum. "Sullivanları devirme konusuna ne kadar istekli olduğumu biliyorsun. Geçmişi hâlâ hatırlamıyorum ama beni çocukken onların kaçırdığını biliyorum, sen değildin." *Sen de denedin, sürtük ama Jay ve babam engel oldu.*

"Biz ne olduğumuzu hiçbir zaman saklamadık. Lakin Sullivanlar, pelerinlerin ardına gizlenmemiş kötüler. Güzel yüzlü şeytanlardan korkacaksın, Asteria. Onlar tarafından bir darbenin nereden geleceğini bilemezsin."

Bir nevi haklıydı. Kendisi de beni cezbetmek için yılan derisine bürünmemiş güzel yüzünü kullanarak oyun oynamasıydı tabii. Bu konuşmayı ona yapacak değildim, nasıl istiyorsa öyle düşünsündü.

"Ne diyorsun?" dedim sakince. "Beni kabul ediyor musun?"

Shelia durup bana uzun uzun baktı. Elbette düşünmüyordu, beni yanında götürecekti ama kendi isteğimle değil. Marcus'un güçlerini kullanamadığına emin olmuştum, o siyah ipler bir şekilde büyüsünü baskılıyor olmalıydı. Eğer ipi çözebilirsem... Zamanı durdurup bize avantaj kazandırabilirdi.

Shelia aklımdan geçenleri okumuş gibi kuru bir kahkaha attı. "O senin *Fanicum* ipine benzemez, tatlım. Bu özel işçilik, sadece Dorchalar çözebilir. Yanımda iki tane getirmemek benim hatam. Haylaz oğlumun elinden yemek yemesi için bir kere çözdüm, anında kaçamak yapıp rüyalara girmeye çalıştı."

Harika.

Ben de bir Dorcha sayılırdım.

Elbette bu özel düşüncemi açık etmeden çaresizce karşısında durmaya devam ettim. Kolyem kıpırdanıyor, âdeta büyü yapmam için beni cezbediyordu. Huzursuz geçen birkaç dakikanın sonunda Shelia dudağını büktü. "Üzgünüm, Asteria. Fakat sana güvenme konusuna kendimi bir türlü ikna edemiyorum."

Kaos başladı.

Dışarıdan bir ses duyuldu. Tiz, korkunç bir çınlama. "Shelia!" diyerek onu mağara girişinden uyaran Dorcha'yı duymasıyla eş zamanda gözleri karardı ve elini ileri savurup kırbacını yanağımda şaklattı. Bedenim duvara savrulurken derimde açılan derin yarıktan kan korkunç bir hızla yerlere aktı. Acısı gözlerimi kör etti ama anında elimi ileri uzatıp onu büyüyle savurdum ve kendime ayağa kalkmak için birkaç saniye kazandırdım.

Marcus bana doğru koşmaya çalışınca Shelia ipini onun ayağına dolayıp arkasında kalan duvara yapıştırdı. "Sen biraz uslu dur, haylaz oğlum. Kuzeninle ilgilenmem gerekiyor."

Dışarıda patlak veren kaosun sesi içeri dolmaya başlamıştı. Jay ellerinden kurtulup Shelia'ya haber veren Dorcha'yı fark etmiş olmalıydı, avcılar işaretimden önce harekete geçmişti. Bu da zaten senaryolarımız arasında vardı. Biz içeride olacaktık, devamı onların elindeydi.

Shelia, tüm gücüyle üzerime hücum etti. Daha önce onun ne tür özelliklere sahip olduğunu tam keşfedememiştim ama... Siktir. Üzerime binlerce yılan hücum ediyordu. Duvara yapışıp yakınıma gelen bir tanesine vurdum ama ayağım boşlukta savruldu. Kahretsin, bu da neydi? Bir tanesi üzerime tırmanırken onu elimle ittirdim ama elim de boşluğa denk geldi. *Halüsinasyon.* Tanrım, bana sanrı gösteriyordu! Dorchalarla kapıştım gün bir tanesi bunu bana yapmıştı, Shelia'da da aynı güç vardı.

Marcus'un bana bağırdığını duydum. Gözlerimi çevirdiğimde gördüğüm görüntüyle soluğum kesilirken geri gitmeye çalıştım ama sırtım taş duvara yapışmıştı. *Babam. Marcus'u babam gibi görüyordum. Ellerini uzatarak beni çağırıyordu.*

Gerçeklik algım bulanmıştı, gözlerimi ovuşturarak üzerimde dolanan yılanlar eşliğinde ona bakmayı sürdürdüm. *Bunlar gerçek değil, aklını toparla. Büyüne odaklan. Bunlar gerçek değil.* Aynı esnada Shelia ipini tekrar üzerimde şaklatıp beni yere devirdi. Bu sefer de diğer yanağımda koca bir kesik açılmıştı.

Acı içinde solurken yerden destek alarak kalkmaya çalıştım ama bu sefer de yer sanki bataklıktı. Avuçlarım dibe doğru çöküyor gibiydi, hareket edemiyordum.

"Anna!" Marcus'un gürlemesi beni kendime getirdi. Shelia'nın kırbacı bu sefer de sırtımda şaklayıp beni yüzüstü devirirken avuçlarımı iyice bastırdım. *Batmıyorsun, ayağa kalk!*

Öfkem somut bir varlık gibi yanımda yere çöküp âdeta beni kolumdan tuttu ve güç verdi. Hırlayarak ayağa kalkarken kolyem titreşiyor, gözlerimdeki alevleri hissetmek gücümü de harlıyordu. Shelia arkadan bana yaklaşıp muhtemelen bilincimi kaybetmem için bir hamlede bulunacaktı ama bedenim birden alev aldı.

Arkamı döndüğümde pelerinin ucunun tutuştuğunu gördüm. Sinirle soluk alıp elini savurarak alevi söndürdü fakat çoktan harekete geçmiştim. Büyüyle onu duvara öyle bir yapıştırdım ki kemiklerinin ça-

tırdadığını duydum. Alevlerimin ışığı mağarayı boydan boya kuşatmış, duvarlarında bizim gölgelerimizi oluşturmuştu.

Halüsinasyonu her cadının yapabildiğini sanmıyordum, Shelia'nın da birden fazla *Spiritus*'u vardı. Alev alan vücuduma bakarken gözleri hafifçe açılmıştı, şokun onu da gafil avladığını görebiliyordum. Latince bir büyüyü mırıldandığını işittiğimde tenim dağlanmaya başladı ve acı odaklanmamı güçlendirdi. İleri uzattığım elime baktığımda, alevlerin arasından tenimin yanarak buruşan kısımlarını gördüm. Kendi ateşim beni yakmasa da onun büyüsü tüm vücudumu etkisi altına almıştı.

Dişlerimi sıkarak acıyla haykırdım ve onu parçalamak için büyük bir istek duydum. Dorchaların uzuvlarını ayırdığım zamanki gibi hissediyordum, Shelia anlayıp anında kolunu kaldırdı ve çevresinde bir kalkan oluşturdu. Büyüm kalkana çarpıp tepti. Değil iki *Spiritus*, kadının birçok ruhsal yeteneği vardı. Dione'un neden onu seçtiğini artık daha iyi anlıyordum.

Yine de cadılar ne kadar gücü olursa olsun, eksikleri vardı. Yoksa Dione ve Ardena gibi cadılar *Koruyucular'ı* oluşturmazdı. Cadılık duygu işiydi, odaklanma meselesiydi. Hızdan ve çabuk hareket etmekten yoksunlardı. Shelia'nın koruma kalkanından tepen büyüden sonra korumasını uzun süre tutamadığını fark ettim. Açığı bulan güçlerim harekete geçti ve mırıldandım.

"*Tenebris Ores!*"

Tamamen içgüdüsel bir hareketti, karanlığın ipinin bana anında uyacağını bilmiyordum ama birden iki elimden birden siyah alevden uzadı ve dehşet bir hızla Shelia'ya yılan gibi dolandılar. Onu öyle bir sardılar ki boydan boya hareketsiz bıraktılar, tek açıkta kalan kısım yüzüydü. Ateşim onu yakıp kavururken Dorchalara özgü o tiz çığlığı attı. Sonra dişlerimi sıktığım gibi onu sıktım, odaklanmasını güçleştirdim. Eğer nefessiz kalıp boğulmazsa ateşte yanıp kül olacaktı.

Dışarıdaki bağırış, tiz çığlıklar kulağıma dolarken ileri atıldım ve hızla koşarak Marcus'a ulaştım. Ellerimi çektiğim an Marcus'un ipini çözmem gerekiyordu, resmen saniyelerle değil, saliselerle yarışıyordum. O toparlanmadan acele etmeliydim.

Marcus dehşetle bana bakarken Shelia'yı saran ipleri çözdüm ve hemen onun ipine avuçlarımı bastırdım. Shelia büyüsüyle kendisini saran alevleri söndürmeye çalışıyordu. Kendimi zorladım, içimde olan tüm güce odaklandım. Karanlık kısma sızdığımı hissettiğimde, gerçekten bir

Dorcha da olabileceğimi keşfettim. İçimde cehennemden gelen bir ruh barındırıyordum. *Ben her şeydim. Her şey.*

İçimdeki güç organlarımı bile sıktı, damarlarımı patlatacaktı. Haykırdım, öyle güçlü bir sesti ki mağara duvarları titredi. Sarsıntı yere düşen taşlar eşliğinde hepimizi kuşattı ve Marcus birden kopan iple beraber ellerini iki yana açarak serbest kaldı.

"ZAMANI DURDUR!"

Tam o saniye haykırdığım esnada bedenimdeki alevler söndü ve fırsatı saniyesinde yakalayan Shelia arkadan üzerime atıldı. Tırnağını tam şah damarıma geçirdi. "Seni nankör," diye tısladı kulağıma. Tırnağından bir zehrin boynumdaki yılan derisine sızdığını duyumsadım. Bilincim bulandı, bu sefer o iplerini benim bedenime dolarken bağırdım.

Marcus elleriyle onu arkamdan tüm gücüyle ittirdi fakat başarılı olamadı. Sonra derin bir nefes alıp büyüsünü kullandı ve korkunç bir dalga Shelia'yla beraber beni de geriye savurdu. Yere düştüğümde soluğum kesildi ama Shelia'nın ayaklandığını gördüğüm an onun Marcus'a yöneldiğini fark ettim.

"Sen benim oğlumsun!" diyerek bağırdı. "BENİM! Kanımdansın! Annene karşı mı geliyorsun?"

Marcus'un donup kaldığını ve odaklanamadığını gördüm. Feci bir karmaşa içindeydi, bu hâli tanıdıktı. Ben de aynı şeyleri yaşamıştım. Shelia elini uzatıp ipini ona doğru fırlatmaya hazırlandığını fark ettiğimde dejavu yaşadım.

Evimizin önünde patlak veren savaş sırasında o ipi onun karnından geçirmiş ve geri dönülemez bir yaralanmaya sebep olmuştu. Marc avcı değildi, kolay iyileşemezdi ve Samantha burada yoktu. Zaman ağır işledi. Shelia'nın ipi elinden uzadı ve hızla Marc'a ilerledi. Saliseler bile artık bana yetmezdi.

"MARCUS!" Öncekilere haykırma mı diyordum. Bir de bunu duysunlar. Öyle bir ses çıktı ki bu sefer değil mağara, dünya sarsıldı.

O ölüm anında, zaman durdu.

Shelia'nın ipi tam Marcus'un gövdesine dokunurken havada süzüldü. Marc, başını eğmiş şoktan irice açılmış gözleriyle ipe bakarken titriyordu. Shelia hareketsizdi, dışarıdaki sesler kesilmişti. Dünya susmuştu, sadece ben ve Marcus vardık.

Kolyemin yanarak gerdanımı yaktığını bile sonradan fark ettim. Hâlâ içindeki güçlerimin varlığını hissediyordum ama bir parçayı daha kurtarmıştım.

"Zamanı durdurdun, Marc! Çabuk, buradan çıkmalıyız!" Yalpalayan bacağımla ona koşarken iki adımlık yerde bile neredeyse yere düşüyordum. Shelia'nın tam zerk edemediği zehir biraz da olsa bilincimi bulandırıyordu. Marcus kolunu yakaladığımda bana şoktan uyuşarak baktı.

"Zamanı ben durdurmadım, Anna."

Ne?

Şok dalgası beni gafil avlayıp yere düşürdü. Marc, Shelia'nın ipinin her an hareket ederek kendisini delmesinden endişeleniyor gibi geriye çekildi ve eğilip beni kollarımdan yakalayarak ayağa kaldırdı. "Siktir. Bunu sen yaptın. *Bu sen yaptın!*"

Dengede durmam için kolunu belime sardı. Beni âdeta sürükleyerek mağaranın girişine doğru götürürken bilincim korkunç bir tutsaklığa dönüştü, algılamayı bıraktım. Tam dışarı adımımızı attığım an kaosun sesi tekrar patlak verdi ve zaman akmaya başladı.

Yağmur bizi anında sırılsıklam ederken hiçbir şey göremiyordum. Ben yere yığılmakla koşmak arasında onun tutuşuyla dengede dururken bizi tek kişilik geçitten geçirmeye çalıştı. "Önümde dur," dedi belimi iyice sararak.

Dorchalardan birisi o geçitte belirdi.

Çatallı diliyle iğrenç bir ses çıkarıp bizi uçurmak için hamle yaptığında Marcus ondan önce davranıp büyüsünü savurdu ve peleriniyle beraber uçurumdan aşağı düşmesine sebep oldu. Ama kötü olan kısmı... Ben de düşüyordum.

Bir elini onu uçurmak için kullanırken benim dengem bozulmuştu. Vücudum âdeta bir yığın hâlinde yana savrulurken son anda bileğimi yakaladı. Ayaklarım boşlukta savruldu, yağmur damlası gibi düşmek üzere hazır bekliyordum. Sular görüşümü kapattığı için Marcus'un yüzünü göremiyordum ama dişlerini sıkarak bağırdığını duyabiliyordum. Tüm gücüyle beni tutuyordu.

"Tuttum seni. Dayan Anna! Tuttum seni!"

Ayaklarımla bir oyuk aradım, ağırlığımın yarısını alacak bir şeyler bulmaya çalıştım ama boşlukta savrulmaktan başka bir şey yapamadım. Ölüme yaklaştığım çok olmuştu ama böylesini hiç tatmamıştım. Ellerimiz ıslak olduğu için kayıyordu ve Marcus beni zar zor tutuyordu. O can havliyle beni çekmeye çalışırken bir ses işittim, Dorchalardan birisi buradaydı.

İşim bitmişti, ölüm beni aşağıda bekliyordu. Kayalara çarpmaktan başka yol yoktu, parçalanarak her yana savrulan uzuvlarımı birleştirip

iyileşemezdim. *Mutlak ölüm.* Fakat ben kendi ölümümü beklerken Dorcha'nın yok olduğuna dair işareti bize tiz çığlığı verdi. Kısa süre sonra da Marcus'un yanında birini daha fark ettim.

"Belle!" diyerek gürledi Jay. "Elini uzat!"

İçime dolan hisler, âdeta beni havada uçurdu. Eğer böyle bir güç varsa gerçekten uçabilirdim. Dişlerimi sıkarak tüm gücümü vermeye çalıştım ve diğer elimi de yukarı uzattım. Yağmurdan dolayı onun elini göremediğim için körlemesine bir hareketti ama Jay güçlü parmaklarıyla bileğimi mengene gibi sardı.

Marcus'un tutuşuyla onun avcı gücü desteklenince beni kolaylıkla yukarı çektiler. Bana yer olmadığı için ikisi de yana kaydı ve bedenim dar geçide yığıldı. İkisi de bana dokunamıyordu çünkü dar alanda hareket edemiyorduk.

"Sikeyim," dedi Jay öfkeyle fokurdarken. "Sikeyim. Sikeyim." Uçurumdan neredeyse düşmek üzere olduğumu sindirmeye çalışıyordu. "Shelia nerede?"

"Mağarada," dedi Marcus soluk soluğa. "Orada bir kaçış yolu var."

Jay, Marcus'a seslendi. "Onu sağ taraftaki ormandan çıkar. Sakın ileri gitme, kasabadan çıkması gerekiyor. Kaleb sizi ormanın sonundaki patikada bekliyor. Onu kasabadan çıkarın!"

İşte bu da bir diğer planımızdı. *Herkesten gizli plan.*

Barthram sözünü tutmuştu ama iş birliğimiz Marcus için geçerliydi. Sonradan beni burada tutacak bir gücün olmadığım elbette biliyordu. Sadece bir süre melezi yakınında kolaylıkla tutmuştu, aşkım için kendimi feda edeceğimi düşünmüyordu. *Beni alıkoyardı.*

"Amcam sınır dışında bekliyor, o gerekli her şeyi ayarlar. GİDİN!"

Jay bağırdığında Marcus hemen hareketlendi ve kollarını koltuk altlarımdan geçirip beni ayağa kaldırdı. O arkamdayken beni sürükler gibi geçitten geçirdi ama Jay'in mağaraya girdiğini görmek itiraz etmeme sebep oldu. "Shelia'nın peşinden gitme!" diyerek haykırdım.

"O ne yaptığını biliyor, Anna. Gitmek zorundayız!"

Bu doğruydu çünkü Jay'e güveniyordum, benim yakalanmam onu daha çok zora sokardı. Bu yüzden devam etmem gerektiğini bilerek ayak uydurdum. Geçitten geçtiğimiz an Marc beni yanına alıp bir kolumu omzuna attı ve belime sardığı diğer koluyla beni yarı taşıyarak sağda kalan ormana soktu.

Yapraklara çarparak tökezleyen yağmur damlaları ormanda daha azdı, bu yüzden yönümüzü daha kolay bulduk. Çamurlara bata çıkan

ilerlemeye devam ettik ama pilim aniden bitti. Yere külçe gibi yığıldım, yer çamur olduğu için başım fazla darbe almadı. Marcus elleriyle yüzümü sarsarken göz kapaklarım düşüyordu.

"Marcus!" Samantha'nın sesini işittim, çok uzaklardan geliyordu sanki. Yanımda yere çöktüğünü, dehşetle beni kontrol ettiğini hayal meyal görebildim.

"Sam! Senin burada ne işin var?" diyerek korkuyla soludu Marcus.

Sam'in paniklediğini hissedebiliyordum ama kendini toparlamaya çalışıyordu. "Neyi var?" diye sordu ona cevap vermek yerine.

"Bilmiyorum. Shelia boynuna tırnağını sapladı, sanırım ona bir zehir verdi. Bilinci kapanıyor."

Sam'in titreyen parmaklarıyla yüzümü sağa sola çevirdiğini ve boynumu incelediğini fark ettim. Yılan derimin olduğu tarafta durduğunda derin bir nefes çekti. Islak parmağını ne yaptığının bilincinde olarak oraya bastırdı ve kısık göz kapaklarımın arasından onun gözlerini kapattığını gördüm. Zaman ya sonsuzlaşmıştı ya da hızla akıyordu. Samantha'nın ruhsal gücünün boynumdan akıp derimden sızdığını ve kısa süre sonra bilincimin yavaş yavaş kendine geldiğini hissettim. *Beni iyileştirmişti. Tanrım, muhteşem bir gücü vardı.*

Islak kirpiklerimi kırpıştırarak doğruldum ve yarım yamalak gülümsedim. "Başardın, Sam."

Sam soluğunu gürültüyle verip gevşeyerek yere yığıldı. İnanamaz gözlerle eserine bakıyordu.

"Sana bir kere daha âşık olmamı sağladığın için teşekkürler, Sam ama gitmemiz gereki..."

Marcus'un cümlesi tamamlanamadan Sam arkadan aldığı darbeyle benim üzerime düştü. Marcus ayağa kalktığı esnada onu da yere deviren biri oldu. Bunlar fiziksel bir darbeydi, büyü değil.

"Bayan Jefferson," dedi bariton bir ses. "Lider'in emriyle sizi alıkoyuyorum."

Bilincim her ne kadar yerine geldi desem de olanların yoğunluğuyla ne olduğunu şaşırdım. Üçümüzün de bileklerimize dolanan ipleri görecek zamanımız bile olmadı. Doğaüstü güçlerle bize dört kişi saldırmıştı, orta yaşlı kıdemli avcılardı. Yanımızda gelenlerden olmadıklarını fark ettim, başından beri pusuda bekliyorlardı. Jay bunu öngörmüştü, kıdemli avcıları o konuda uyarmıştı ama bu gelenler belli ki bizim tarafımızda olanları da alt etmişlerdi.

Fanicum ipleri güçlerimizi baskılarken çaresiz kaldık, fiziksel gücüm de bulanık zihnimle beraber solmuştu. Beni bir bez parçası gibi havaya kaldıran adam boynuma bir iğne sapladı ve kurtarılan bilincim tekrar bulandı.

Shelia değilse bile, Barthram Sullivan galip gelmişti.

BÖLÜM 29: VÂRİS

♪ *Zack Hemsey "No Man's Land"* ♪

Jay Sullivan

Barthram Sullivan'ın vârisi, avcıların gelecek lideri, on üç yaşındaki Jay Sullivan korkuyu ilk defa şu an hissettiğini fark etti.

O korkmazdı, endişelenmezdi, kaygılanmazdı ve yıkılmazdı. Bunun için doğmuştu, bunun için yetiştirilmişti. Bir hançerin kan oluğu ve kesici yanı gibi çelikten işlenmişti o. Aynı zamanda, en değerli taşlarla süslenmiş göz alıcı kabzasıydı. Güzel, görkemli ve yok edici. Babası onu böyle tarif ederdi.

Annesi ise gökyüzündeki bulutlar kadar hoş, yumuşak bir kalbi olduğunu söylerdi. Güldüğünde güneşler açar, suskunluğunda sonsuz okyanusun üzerinde süzülen yakamoz ortaya çıkardı. O zamanlar annesinin kendisi kadar güzel kalbiyle, eşinde bulmaya çalıştığı nahifliği oğlunda da aradığını düşünürdü. Onu kırmamak için karşı çıkmazdı ama içten içe inanmazdı. İnsani duygular hissedebildiğini düşünmüyordu, kafası kurulu bir robottan farksızdı. Nizam önemliydi, güç ve disiplin her şeyden önce gelirdi. Sevgi ya da şefkat... Sadece annesi ve kız kardeşine hissedebildiği duygulardı. Dünyanın geri kalanı için korkunç derecede hissizdi.

Şimdi ise hangisi olduğunu kendisi de bilmiyordu, belki de ikisiydi. Barthram ve Jane Sullivan'ın oğlu, Jay Sullivan'dı o.

Bu zamana kadar babasının yolundan gitmek için yetiştirilse de doğasını inkâr edememişti. Barthram Sullivan ona en kutlu görevi, vârisi olduğunu kanıtlayacağı en zorlu vazifeyi verdiğinde ise gözü kapalı kabul etmiş, gerekeni yapmak için harekete geçmişti.

Şimdi dönüp düşününce, ne zaman bu görevden saptığını kestiremiyordu. Annabelle Jefferson'ı kendisini iki gaspçının elinden kurtardığında gördüğü ilk an mı? Yoksa elinde Sprite kutusuyla yanına geldiği zaman mı? Okyanusu izlerlerken elini tuttuğu ana ne demeli? Hepsi bir yapbozun parçaları gibi sağlam şekilde yerlerine oturmuş, büyük resmi oluşturmuştu. En başından sonuna kadar Jay, Annabelle isimli bu kızdan hoşlanmıştı.

Bronz bir heykel kadar parlak yüzünde, zarif bir şekilde kıvrılan kirpiklerle çevrili, koyu kahve ve kısık bakan gözlerini gördüğü o ilk an.

Kalbi göğsünde kabarmış, nefesi soluk borusunda tıkanmıştı. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Gaspçılara kızdığında gözlerini daha da kısıyor,

dişlerini sıkıyordu. Sonra bir an geliyor, Jay'e ilkbaharın havası kadar hoş ve sonbaharın savrulan yaprakları kadar mağrur gözlerle bakıyordu.

O da kendisi gibi bu koca dünyada sıkışıp kalmış, kim olacağına karar veremiyordu. Ki eğer mantık çerçevesinde bakılırsa bu olması gerekendi. Onlar henüz on bir ve on üç yaşında iki çocuktu. Gelişim çağındaydılar ve kendilerini bulmaları gereken zamanlardı. Fakat onlar kendilerini bulamadan çevrelerindeki herkes onları bulmuş, kim olacaklarına onlar karar vermişti.

Jay Sullivan, görevini yerine getirmesi gereken Lider'in oğluydu. Annabelle Jefferson, ailesinin gizlenmesi için güçlerini baskıladığı ve kimsenin ulaşamaması için camdan bir hapishaneye kapatılan melezdi.

Annabelle hapishanesinde dışarıyı görebiliyordu. Elini cama koyuyor, dünyaya adım atmak istiyordu. Ufku genişti, Jay'e İrlanda'ya gitmek istediğini bile söylemişti. Merak ediyordu, dışarıda neler var bilmek istiyordu. O anlattıkça Jay'in kalbi sanki mümkünmüş gibi daha da kabarıyor, artık göğüs kafesine sığmaz oluyordu.

Plymouth'dayken babasının görev verdiği diğer avcılarla kaldığı eve gittiğinde babası onun telefonunu bekliyor, o gün yaşananların raporunu istiyordu. Belki de onun Hiddenfield'da kalması en iyisiydi çünkü Jay, telefon etmeden önce yüz ifadesini silecek zaman buluyordu. Dudaklarında istemsizce beliren tebessümü görseydi eğer, görevi anında ondan alırdı ve Jay dönmek zorunda kalırdı.

Bir yandan görevi bırakmak istiyor, bir yandan da buradan gitmek istemiyordu. Annabelle'le zaman geçirmeye o kadar alışmıştı ki önceki hayatının nasıl olduğunu hatırlayamıyordu. Sonra babasıyla telefonda konuşuyor ve gerçekler bir çığ gibi üzerine çöküyordu. Nizam, disiplin ve güç. Hayatı buydu.

Ve maalesef ki şansı hep bu kadar yaver gitmemişti. Bir gün, Barthram Sullivan çıkageldi ve Jay, o gün eve döndüğünde asılan yüzünü görmesini engelleyemedi. Hatlarına yerleşen hüznü, farklı algılaması ise iyi mi olmuştu, kötü mü bilmiyordu. Çünkü babası melezle ilgili bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Jay, ona itaat etmeye o kadar alışmıştı ki babası kendisini sorguladığında bocaladı çünkü bu zamana kadar farklı bir yolu yoktu. "İtaat et, disiplinli ol, nizamı sağla. Sen Lider'in oğlusun."

O yüzden ağzından bir bir dökülen kelimelere hâkim olamadı ve melezin kasabadan taşınmak üzere olduğu haberini babasına verdi. Bir çırpıda, kolay ve zahmetsizce. İleride binlerce kere lanet edeceği o ihanetin yolundaki çalıları işte böyle temizledi. Babası çok yakındaydı, Plymouth'a

geldiği anda varlığı Jay'i etkisi altına almış, her bir zerresini ona uyması için kuşatmıştı. Jay ihanete giden o yolda yürüdü, başka yöne sapmadı ve o sokakta Annabelle'in güç kullanması için babasının adamlarıyla iş birliği yaptı. Yine bir çırpıda, kolay ve zahmetsizce. Olmuştu işte. Göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti.

"Neden?" diyerek bağıran Annabelle'in sesini ise Hiddenfield'a döndükleri andan itibaren asla silememişti. Günlerce uyuyamamış, yemek yiyememiş ve yaptığı şey için kendinden tiksinmişti. Kurulu bir robot olmadığı artık tamamen ortaya çıkmıştı. Kana susamış, vahşi bir avcı olarak yetiştirilse bile bir kız için endişelenmekten kendini alamıyordu. Ne yapıyordu? Nasıldı? Korkuyor muydu? Ağlıyor muydu? Sorular, sorular, sorular. Yanıt yok, ses yok, o yok.

Odanın duvarları üstüne geliyor, dışarı çıktığında bile gökyüzü başına düşerek onu eziyordu. Bu durumu fark eden annesi oldu ki Jay buna şaşırmamıştı. Oğlunu hiçbir duygu belirtisi gösterirken görmemiş olması, değişimini fark edilir kılıyordu. Onun verdiği öz güvenle Jay, bu çıkmazı çözmeye karar verdi. Antrenmanlar da en iyisiydi: denge, hız, işitme ve koku. Fakat onun odasına ilk gittiğinde heyecandan birkaç kere tökezlemişti. Ona spagetti tabağını uzatırken elinin titrediğini gizlemek için büyük uğraş vermişti. Aslında bu çabaya gerek yoktu, Annabelle ona bakmaktan itinayla kaçınıyordu.

Oradan çıkıp eve döndüğünde kendisini o kadar kötü hissediyordu ki... Umudunun kırıldığını gören annesi desteğine devam etti ve Jay'i durmaması için teşvik etti. Bir kere daha git, bir kere daha ve bir daha. Bakmıyor, bakmıyor, bakmıyor.

Baktı.

Dudakları kıvrılır gibi oldu.

Sanki biraz güldü.

İlk defa kahkaha attı.

Artık açık açık gülümsüyor. Rahat oturuyor ve sohbet ediyor.

Eve her döndüğünde aklından geçen şeyler bunlardı. Onu adım adım izliyor, Jay'i de Jaden gibi sevmesini istiyordu.

Sonra birden o yok oldu. Oda boş, yatağı dağınık ve gitmiş. Hayır, götürülmüş. Onu yakaladılar, onu hapsettiler, onu kurban edecekler.

Jane Sullivan, yegâne koruyucusu, o odunluğu bulduğunu söylediğinde Jay'in dehşetle sıkışan kalbinin yarattığı his, göğüs kafesine kazınmıştı. Annesinin yardımıyla melezin yanına girdi ve bir söz verdi. Hem ona hem kendine. Onu kurtaracaktı. Jaden bir haindi fakat Jay hain olmayacaktı. Ona bir daha ihanet etmeyecekti.

Ve dediğini yaptı. Tetrad Günü, o gün, onu serbest bıraktı. Beraber bilinmezliğe koştular. Ayrılıklarının acısı kalbini sökmüş, orayı bomboş bir harabeye çevirmişti. Bu hisler öylesine tuhaftı ki anlamını çözemiyordu. Arkadaşlık? Sevgi? Hayır, aşk. İlk aşk. Güneşin tan yerinden doğacağı nasıl değiştirilemez bir gerçekse, Jay'in ona olan aşkı da gerçekti. Çocuktu, belki abartıyordu, ileride sönüverecek bir alev olabilirdi... Hayır. Jay, bunun geçmeyeceğini hissediyor, biliyordu.

Ayrıldıkları yerde beliren Dorchaları göz alıcı bir hızla öldürdü. Hız, teknik, güç. Hepsini hançeriyle defalarca kez deşti. Can al, kana susa, parçala. Sonra, tekrar insani özellikler taşımayan bedeninde beliren yeni hislerle arkasını döndü ve... Annesine gitmesi gerekirken melezin peşinden gitti.

Annabelle'i bir Dorcha'nın -parlak pelerinli olanın- onu yere düşürdüğünü gördüğü an, işte bu andı. En başta söylediği korkunun sebebi buydu.

"Belle! Belle! Belle!" Gür sesi işitti, ismi dinledi ve hafızasına öyle bir kazıdı ki bir daha silinmesi mümkün değildi.

Annabelle'in babasını karşıda gördüğü an, hamlesini yaptı ve bıçağı Dorcha'nın sırtına sapladı. Iskalamıştı, başına saplaması gerekiyordu ama bu bile yeterli gelmişti. Dorcha, Aaron Jefferson'ı fark edip yaralandığı için onunla savaşmaya yeltenmedi ve kaçtı.

"Belle!" diyerek kızını kollarına alan adama sessizce baktı Jay. Sonra adamın deliye dönmüş gözleri yavaşça kendisine çevrildi ve aralarında uzun bir bakışma gerçekleşti. Jay başını eğerek ona hem saygı hem de minnetle selam verdi. Adam, onun kim olduğunu anlamıştı çünkü kendisine telefon eden bizzat Jay'di. Annabelle'e o kadar benziyordu ki başka yerde görse, yine de onun babası olduğunu anlardı. Aynı gözler, aynı kısık bakışlar.

Adam usulca başını eğip selam verdi; teşekkür ve minnet vardı bu harekette.

Sonra Jay dönmesi gerektiği zamanı çoktan geçirdiğini fark edip son kez onun kollarındaki Belle'e... Evet, artık o Belle'di. Güzeller güzeli Belle. Ona baktı ve gerisin geri dönerek koşmaya başladı.

Annesine koştu. Hızlı, çevik ve atikti. Ama ne kadar antrenman yaparsa yapsın hızı, zamanla yarışamadı. Tam ağaçların arasından çıkmıştı ki annesi birden dönüp kendisine baktı ve Jay ağzını aralayamadan Dorcha'nın karanlık ipi Jane Sullivan'ın alnına saplandı.

Annesinin yüzünden akan kan, Jay'in akmadan kuruyan gözyaşına mağlup gelmişti. Kötü duygular, güzel duygulara artık yer bırakmayacaktı. Hayatı artık renkli değildi. Ay sönük, güneş eskisi gibi parlamıyor ve rüzgâr güzel kokuları getirmiyordu. Kıpırdayamadan, öylece, olduğu yerden annesinin yere düşen bedenine baktı.

Sonra babasının gürlemesi duyuldu. Varlığı eşinin yanında belirdi ve öyle ıstırapla bağırdı ki Jay, kemiklerinin bile kalmadığına emin oldu. Aksi hâlde titrerler, onu sarsıp kendine getirirlerdi.

"O yaptı," dedi birisi. Tanıdık, aşina olduğu bir ses. Boş bakan gözleri, babasının ardında duran kuzeni Alec'e çevrildi.

Onun suçlamasına karşılık vermedi. Ne olsa dünya artık soğuk, ıssız ve yaşanılası bir yer değildi ve Jay babasının elinden gelecek her türlü işkenceye hatta ölüme bile hazırdı.

Jay gözlerini açtığında yıllar önce kalbine saplanan korkuyu tekrar hissetti. Yattığı yerden doğrulup sağ elini saçından geçirmek bir hamle yaptı ama yatağa bağlı zincir kolunu yarı yolda bıraktı. Unuttuğu sikik bağ yüzünden canı acımıştı, küfürle homurdanarak diğer eliyle karışan saçlarını düzeltti.

Rüyasında gördüğü geçmişi, artık onu eskisi kadar tüketmiyor, aksine güç veriyordu. Annesi için yaşamalıydı. Kız kardeşi için yaşamalıydı. *Aşkı* için yaşamalıydı.

Bir ay.

Hiddenfield'dan sürgün edilip bu deliğe kapatılalı bir ay olmuştu.

Annabelle'i tekrar kaybedeli bir ay.

Jay havalandırma penceresinden sızan ışıkla günleri tek tek saymıştı ve bugün *15 Nisan'dı.* Tetrad Günü...

Anılar kızıla boyanmıştı, tıpkı yarın gökyüzünün kana bulanacağı gibi.

Jay, Shelia'yı bulamadığı mağaradan çıkıp avcıların yanına döndüğünde onu alıkoydular. Belle'in yakalandığını anladığında karşı koyacak zamanı bile olmamıştı. Onu bir aydır burada tutuyorlardı ve geri dönemediği için elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Çıldırmış gibi zinciri koparmaya çalıştığı her an içeri avcılar giriyor ve onu bilinçsiz bırakan iğneyi vuruyorlardı. Bir süreden sonra savaşmayı bıraktı, onu buradan kurtaracak olan birilerinin gelmesini bekledi. Belle, Jay'i bulurdu, eğer serbest kalsaydı çoktan burada olurdu. Demek ki o da hâlâ tutsaktı. Bu düşünce Jay'in damarlarını zorluyor, kemiklerini kırıyor ve vahşi ruhunu içinden çekip çıkarıyordu.

Gözlerini etrafta dolaştırdı, sanki görülecek çok şey varmış gibi... Odanın içi temizdi, babası oğlunun refahını düşünüp yumuşak bir yatağı ve küçük banyoyu ayarlamıştı. Duvarları o kadar çok izlemişti ki

artık her baktığında midesi bulanıyor, kapalı kalmak gün geçtikçe onu mahvediyordu.

Akşam vaktinin gelmesini havalandırma penceresinden izlerse Jay, tıpkı o ay gibi kan kaybedecekti. Ölümün soğuk nefesini ensesinde hissederken uğursuz bir his omurgası boyunca tırmanıyordu. Ne yaparsa yapsın, onu koruyamamıştı. Tam tuttum derken kum taneleri gibi elinden kayıp gidiyordu.

Yıllar önce, ona karşı oluşan bu hislerin geçmeyeceğini biliyordu. Onu unutmaya çalıştığı dönemde bile, bir şekilde başaramayacağını hissediyordu. Annabelle'i bulmak için amcasının yanına gittiğinde çaresizdi. Onu bulsa ne olacaktı? Sonucu olmayan bir yoldu ama Jay o yola çıkacaktı. Amcası Victor'a ise onu görüp geri döneceğini ve unutmak için elinden geleni yapacağını söyledi.

"Nereye gidersen git, aşk zamanın terkisine binip peşinden gelir. Hiçbir şey seni ondan kurtaramaz, Jay. Kendinden başka."

Jay onu unutmayı denedi, hem de nasıl... Fakat içte içe aşktan kendini kurtarmayı hiçbir zaman istemedi. Onu Hiddenfield'da ilk gördüğü anda ise amcasının dediği gibi zamanın terkisine binip gelen aşk, onu hemen buldu ve her bir parçasını kuşattı. Bu görevi, Jaden'ın kabul ettiği görev gibi üstlenmemişti. Tek bir amacı tek bir gayesi vardı: Belle'i korumak. Nasıl olacağını bilmiyordu fakat yanında olması gerektiğinden emindi. Bir süre onu gizli tutarak zaman kazanmaya çalıştı fakat zaman ilerledikçe Belle'in güçleri açığa çıktığı için babasından başka tehlikelerin de radarına girdi.

Planı şuydu; *Belle ile tekrar tanış, güvenini kazan ve onu Tetrad'a yakın bir tarihte kaçır.* En azından saklanacakları süre kısalırdı, babası bir kere daha hüsranla sonuçlanan Kanlı Ay tutulmasından sonra belki vazgeçerdi.

Hayır, işin doğrusu Jay onun asla vazgeçmeyeceğini de biliyordu. Yine de Belle'i dünyanın öbür ucuna kaçırması gerekse bile onu koruyacaktı. Diğer ihtimaller ise... Belle artık kendi iradesine sahip bir yetişkindi, Tetrad'ı gerçekleştirmezse kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Babası onu öldürmezdi çünkü laneti kırma konusunda ileri derece bir saplantıya sahipti. Diğeri... Jay'in asla düşünmek istemediği ihtimaldi; Belle'in Tetrad'ı kendi isteğiyle gerçekleştirmesi.

Lycan'ın yazdığına göre tek sonuç ölümdü ama Jay bunu kabullenmemiş, bir açık aramıştı. Melezin güçleri daha önce görülmüş değildi. Lycan'ın yazdığı o paragraf ise kesin bir sonuçtan çok, bir varsayımdı. Ya da Jay umutsuzca böyle düşünmek istiyordu.

Son ihtimalin oluru yoktu, Belle asla kendi isteğiyle bunu yapmazdı. Yine de bu, tehlikenin içine hiç olmadığı kadar çok daldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Jay'in buradan kurtulması gerekiyordu, hem de hemen.

Kapı açıldığında bakma gereği bile duymadı, gelen avcıları görmek istemiyordu. Fakat gelenin eşikte dikildiğini fark ettiğinde, bakışlarının ağırlığı teninde karıncalanmaya neden oldu. Başım ağır ağır çevirip o yöne baktı.

Doğru mu görüyordu yoksa aklını tamamen mi kaybetmişti emin olamadı.

Kendisini buradan çıkarması için birçok kişiyi beklemişti. Kaleb, Dean hatta belki de Kingswell. Fakat bu...

"Berbat görünüyorsun, *kuzen.*"

O ise fazlasıyla iyi görünüyordu. Asıl sefalet içinde saklanıyor olması gereken Alec olması gerekirken Jay onun yerini almıştı. Burayı nasıl bulduğunu ya da adamları nasıl aştığını düşünmedi. Tek düşünebildiği... Biraz yaklaşırsa... İşte düşüncesi o zaman açığa çıkacaktı.

Alec odaya ağır ağır adımlar attığında, botları zeminde tok sesler çıkardı. Baştan aşağı siyah giyinmişti, dövmeleri her yanından uzanıyor ve onu karman çorman bir el yazısı gibi gösteriyordu. Jay bunun, onun zihninin bir yansıması olduğunu düşünürdü. Bu piçin aklına girseydi eğer, orada ne türlü karmaşa bulacağını bilmiyordu.

"Yerimi almaya mı geldin?" Sakin bir sesle konuştu. Onu iyi tanıyanlar bilirdi ki sakinliği, öfkesinin en kudretli maskesiydi. Ölüm vadederdi. Neyse ki karşısındaki de maalesef kendi kanından biriydi ve birbirlerini iyi tanıyorlardı.

Alec biraz önce adamlara sapladığı belli olan kanlı bıçağı pantolonuna sildi. Elbette buraya elini kolunu sallayarak girmemişti.

"Seni kurtarmaya geldim."

Jay ne sikim yaşıyordu şu an? Dünya tersine dönüp onunla alay ederek dengesini bozmaya çalışıyordu.

"Bu iyiliğini neye borçluyum?" diye sordu usulca.

Alec'in çenesi kilidenmişti. Eğlenen bakışları ciddileşti ve dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırıp bir süre sessiz kaldı. "Bugün 15 Nisan."

"Takvimden haberdar ettiğin için sağ ol."

Alec de sükûnetle cevapladı. "Oraya dönmek istediğini biliyorum."

"Ne çok şey biliyorsun." Jay alay eder gibi konuştu ama aksine ne alaycıydı ne de oyunbaz ruh hâlindeydi.

"Seni bırakacağım, böylece onu kurtarabilirsin."

Jay'in gözleri karardı. İrislerine kadar yerleşen zifirî hissedebiliyordu çünkü ağzı bile kurumuş, zehir gibi olmuştu. "Bunu, onun için yaptığımı düşünecek kadar salak mıyım?" Başını hafifçe yana yatırdı. "Senin iliğini biliyorum ben. Kendi çıkarını gözetmeden bir şey yapmazsın."

Alec duraksadı. Kısa bir an sonra omzunu kaldırıp indirdi. "Haklısın." Elindeki hançerin kabzasını avucuna vurarak odada volta attı. "Yine de sen aksini düşünsen de kuzen, onu *önemsiyorum*. Hem de fazlasıyla."

Jay kıpırdamamak için büyük savaş verdi.

"Ama elbette bir isteğim daha olacak ve bu kendi çıkarım için büyük bir şey. Bir taşla iki kuş."

Jay güler gibi nefesini verdi. "Babanı serbest bırakmamı istiyorsun. Hayal kurma, Alec. Babam buna asla izin vermez."

Alec'in gri gözleri öyle çok karardı ki Jay onda kendini görmekten nefret etti. Genetiklerinden gelen benzerlikleri can sıkıcıydı.

"Tetrad'ın ne getireceğini bilemeyiz. Eğer bana babamı bırakacağına söz verirsen, onu da alıp buralardan uzaklaşacağıma söz veririm. Yoluna çıkmayacağız. Liderlik kovalamayacağız. Siz kazandınız. Bunu kabul ediyorum."

Jay neşesiz bir gülümsemeyle ona baktı. "Buna inanacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" Aslında ona istediğini vermeli ve şu sikik yerden bir an önce kurtulmalıydı. Yine de ne düşündüğünü merak ediyor, onu konuşturuyordu.

"Ben seni çözdüğüm zaman sözünde duracağına nasıl inanacaksam, sen de öyle inanacaksın." Hançeri kaldırdı. "Kan yemini."

Jay'in bakışları bilendi, zihninde çalkalanan düşünceleri susturdu ve kurtuluşuna giden yolda tatmin oldu. Koruyucu Lycan, *avcı* olmaya yemin ederek avucundaki kanı akıtmıştı. Bu avcılarda "Kutsal Yemin" olarak kabul edilirdi, bu şekilde verilen sözler bozulmazdı. Şayet bozulursa uğursuzluk o kişinin peşini bırakmazdı. Bu inanış asırlar öncesinden geliyordu.

Alec ciddiyetle kendisine bakarken avucunu kaldırdı ve hançerle boylu boyunca bir çizik açtı. Elini kalbine götürüp kanı üzerine bulaştırdı. "Söz verdiğin takdirde, seni bırakacağıma ve babamı serbest bıraktığında da yolunuza bir daha çıkmayacağımıza *kanım üzerine yemin ediyorum*."

Jay sessizce onu izlerken Alec hançeri kendisine fırlattı. Jay refleksleriyle onu havada tam kabzasından yakaladı. Belki de söz vermemeli, zinciri kırarken hazır kendisini yakalayıp bilinçsiz bırakacak avcılar yokken yatağın kenarındaki demiri yerinden sökmeliydi. Fakat Alec, göz ardı edilecek biri değildi. Kurnazdı, tedbirini almış olmalıydı. Kapış-

maları kanlı olur, zaman kaybettirirdi ve Jay yaralanırsa Tetrad'da hiçbir işe yaramazdı. Riske atmadı, hançeri tutan elini zincirli eline götürdü ve avucunu boydan boya kesti. Yataktan kalkıp demire yaklaşarak kanlı avucunu kalbine bastırdı.

"Beni serbest bırakırsan, babanı serbest bırakacağıma *kanım üzerine yemin ediyorum.*"

Ve işte, kutsal sözler verilmişti.

Alec kısa bir değerlendirmeden sonra yavaş yavaş kendisine yaklaştı ve zincirin kilidine cebinden çıkardığı anahtarı soktu. Bunu adamların üzerinden almış olmalıydı. Kilidi çevirip Jay'in elini serbest bıraktığı anda...

Jay kendisini bağlayan prangalarından kurtulan bir yırtıcı gibi onu boğazından yakalayıp göz açıp kapayıncaya kadar duvara yapıştırdı. Çıkan gürültü, Alec'in sırtında kemik kalmadığını belli ediyordu ama piç kurusu yüzünü bile ekşitmemişti.

"Seni öldürmeyeceğime yemin etmedim," dedi Jay umarsız bir sesle. Pençeleri uzayıp dövmeli boynuna saplanırken Alec'in kanı ince çizgiler hâlinde aktı. Jay'in sevdiği bir kokuydu bu. Evet, annesi ne kadar onu nahif görürse görsün Jay kana susuyordu. İlkel bir haz duyuyordu. Bir Dorcha değildi ama onun içindeki karanlık da buydu.

"Bunu yapmazsın." Alec'in sesi kısıktı, boğazındaki acı sesine yansımıştı. "Çünkü sen, seni bırakan birini öldürmeyecek kadar adilsin. Belki de en başından beri bunu kabul etmeliydim çünkü ben Lider olsaydım... *Babalarımızdan farklı olmazdım.* Ne kadar adil olmaya çalışırsam çalışayım, kendi çıkarlarımı gözetirdim. Şu an yer değiştirsek ben seni öldürürdüm."

Jay hırıltılı bir nefes verdi. Gözlerinin sarıya çaldığını biliyordu, ilkel kurt ruhu onu parçalamasını emrediyordu ama iradesine sahip çıktı. *Nizam, disiplin ve güç.*

Pençelerini çekip onun boğazını bıraktı ve geri çekildi. "Bir daha karşılaşırsak seni öldüreceğime söz veriyorum."

Parmaklarına bulaşan kanını onun kazağına ağır ağır sildi. Ardından gitmek için hareketlendi ve tam kapıya ulaştığında kuzeninin sesi duyuldu. "Amcam Victor dışarıda. Bana o yardım etti."

Jay omzunun üzerinden ona baktı. Bir Sullivan ancak bir diğer Sullivan'ı arkasına alırsa başarılı olabilirdi.

"Ayrıca Jay," dedi Alec, Jay tam arkasını tekrar döndüğünde. "*Çocuktuk.*"

Jay taş kesildi. Dönüp ona bakmadı fakat yumruk olan elinden pençeleri tekrar uzayarak avuçlarına battı.

"Yine de sana üzgün olduğumu söylemeyeceğim."

Jay hareket etmek için büyük savaş verdi. Oradan ayrılmadan önce ona tek bir şey söyledi. "Biliyorum."

Ve hapishanesinden kendisini asla kurtarmasını beklemediği kişi tarafından özgür bırakıldı. Özür dilemeyeceğini biliyordu çünkü o da Alec'di. Herkesin bir kişiliği, bir tavrı vardı. Onun *üzgün* olduğunu anladı ama Alec de bunun onu yumuşatmayacağını bilecek kadar Jay'i tanıyordu. Hayatın acıması yoktu, sınama asla bitmiyordu. Şimdi ise bir başka sınamanın pençesine düşmek üzereydi.

Dışarıda onu bir arabanın yanında bekleyen amcasına doğru yürüdü. Victor Sullivan, siyah polo yaka bir kazak ve kusursuzca ütülenmiş bir kumaş pantolon giyiyordu. Babası ve diğer amcası Abraham'dan her şekilde farklıydı.

Ellerini açarak Jay'in omuzlarına koydu. "İyi misin, evlat?" Jay tek kaşını kaldırıp ona baktığında amcası iç çekti. "Aranızdaki husumeti çözmenizi istedim."

"Kardeşlerinden farkın yine ortaya çıktı."

Jay'in bu cümlesine amcası güldü. "Ne diyebilirim ki evlat, ben annemin oğluyum."

"Hemen Hiddenfield'a dönmem gerekiyor. Beni kasabaya sokabilir misin?"

Amcası huzursuz gözlerle kendisine baktı. "Yine onun peşinden gideceksin, değil mi?"

Jay cevap vermedi, sadece yolcu koltuğuna doğru ilerlemekle yetindi. Hiç düşünmeden, yine olmayı gerektiği yere gidecekti.

Ona gidecekti.

Güzeller güzeli Belle'ine.

Onu bir kere daha bulacak, bu sefer hiç bırakmayacaktı.

Asla.

Jay'in bu sözü kendine verirken kan yemini etmesine gerek yoktu. Bu yemin, en kudretli yeminden bile öteydi.

BÖLÜM 30: TETRAD

♪ *Rok Nardin "Where Is God Now"* ♪

Annabelle Jefferson

Bir, iki, üç, dört... Otuz... O gün geldi. Saydın, bekledin ve tam da o noktaya ulaştın, Annabelle. Yolun sonu. Sen sadece bir aydır sayıyorsun, dünya bir asırdır sayıyor. Bugünü beklediler, senin kanının akıp aya bulanacağı o anı beklediler. Seni beklediler ki onları özgür bırakasın. Seni beklediler ki onları hapsedesin. Herkes bir şekilde, seni istedi. Yok et ya da onar.

Yıkıcı oldun. Yaşam oldun.

Siyah oldun. Beyaz oldun.

Ama griye izin vermediler, sen başkaldırıp gri oldun. Her yönünü benimsedin, kabullendin. Yine de buradasın. Sana ya karanlık ya da ışık ol diyorlar.

Ne olacaksın?

Neye karar vereceksin?

Seni bu tıkıldığın hücreden gelip çıkardılar. Yıllar önce ellerin bağlı, ağlayarak gelmelerini bekledin. Pembe ayakkabılarına ve renkli bilekliğine bakarak ailene tutundun. Şimdi ise ayakların yalın fakat bilekliğin yine var. Bu sefer ona bakıp başka birine tutunuyorsun.

Seni gelip kurtaracak anne baban yok. Bu sefer aşkın var. O odunluğa girip seni kurtardığı günkü gibi içeri girmesini bekledin ama gelen o değildi. Bilmediğin, tanımadığın adamlar geldi aldı seni. Şimdi ormana sürüklüyorlar, sense hiçbir şey yapamıyorsun.

Yapamıyor musun? Yapmak mı istemiyorsun?

Bitsin istiyorsun, değil mi? Bitsin de kurtulayım, diyorsun. Sonra onun sesini duyuyorsun kafanda. Jay'in sesi, seni hayattan kopma noktasında tekrar yaşama bağlıyor. Marcus'u duyuyorsun, senin bir ailen hâlâ var, ben varım Anna, diyor. Biraz daha tutunuyorsun. Arkadaşlarının sesini duyuyorsun; biz varız, diyorlar. Biraz daha. Biraz daha... O an, ölmemeye karar veriyorsun. Savaş isteği içinde doluyor, bağlı kaldığın için zamanını bekliyorsun. Ama uçurum kenarına çok yakın bir yerde, seni orada durmaya zorladıklarında ıssız ormana göz gezdirip hiçbirini göremiyorsun.

Asteria kafamın içinde benimle bunları konuşmuştu. Onu dinlerken ilk defa öfkelenmemiş, aksine dingin bir ruh hâline girmiştim. Gözleri-

mi sükûnetle etrafta dolaştırırken yeni yeni batan güneşin etkisiyle kararan havada ayın göğe yükseleceği anı bekliyordum. Adamlar beni buraya sürüklerken ellerinin altında kıvranıp kurtulmaya çalışmadım bile. Bir aydır ne tek kelime konuştum ne de savaştım. Tek yaptığım beklemekti. Duvarları izledim, günleri saydım ve doğum günümün ölüm günüm olmasını bekledim.

İşte buradaydım. Annemin ellerinde tuttuğu pastadaki mumları üflediğim gündü bugün. Babamın bana hediyeler alıp *iyi ki doğdun, güzel Belle'im*, diyerek bana sarıldığı gündü bugün. Beni sakladıkları, sakındıkları gündü bugün. Ama kaçamamıştım, kurtulamamıştım. Hiçbir şey bu anın gelmesine engel olamamıştı. Ben de bu günü kucaklamaya karar verdim. Bana ne getirecekse onu yaşayacaktım.

Pusuya yatmış korkuları görmezden geldim. Korkmuyordum, hayır, bu sefer değil. Siyah giyimli avcıların ağaçların arasında belirmesini izlerken de göğüs kafesim sadece bir hiçlikle doluydu. Hiçbir şey yemediğim için zayıf düşen bedenim bir şekilde korkunç bir güçle dimdik duruyordu.

Jay'in tahta kulübesi biraz geride kalmıştı. Kızılağaçlar, sanki ayın kendisi gibi kızıla boyanacağı anı bekler gibi sessizdi. Aşağıdan uzayıp okyanusa doğru süzülen akıntının sesini duyuyordum. O su gibi akıp okyanusa karışmak isterdim. Sonsuz sularda yüzmek, tüm dünyadan kurtulmak...

Avcılar çoğaldı, sessizce konumlanmaya ve ritüelin gerçekleşeceği anı beklemeye başladılar. Bana bakınca ne görüyorlardı? Bir kurtuluş mu? Bir kurban mı? Bir genç kız? Bir şeytan? Onlar için neydim, bilmiyordum.

Tıpkı onlar gibi giyinmiştim. O mağaraya girerken üzerimde ne varsa hâlâ onlar vardı. Kirli bir toprak gibiydim. Ya da bataklık. Belki de beni böyle görüyorlardı. Girmezseniz bir zararı yok ama adım attıkları anda dibe batacakları bir bataklık.

Öyle çoklardı ki bir ordu vardı burada. Bir süre sonra, kenara çekilenler sayesinde bir yol açıldı ve saygıyla durup komutanlarının aralarından geçmesini izlediler.

Ve işte buradaydı.

Âşık olduğum adamın babası, avcıların Mutlak Lider'i, unuttuğum geçmişimden kopup kâbuslarıma karışan kişi, Barthram Sullivan.

Yüzünde ciddi bir ifade vardı ama batan güneşin soluk ışıklarının arasında bile gözlerindeki o muzaffer parıltıyı görebiliyordum. Bir an,

biraz ileride duran uçuruma doğru koşarak kendimi bırakıp onun gözlerindeki parıltıyı silmek istedim. Sonra bunun kolaya kaçmak olduğunu düşündüm; hayır, kalıp irademi dışında bu ritüeli nasıl gerçekleştirmeyi planladığını görmek istiyordum.

Öne doğru ağır adımlarla yürüdüğünde, avcılar tekrar konumlanıp arkasında savaşa hazır bir ordu gibi bekledi. Sayamayacağım kadar çoklardı fakat hepsi yaşça büyüktü. Genç olanların çok az olduğunu fark edebiliyordum. Çaylakların çoğu yoktu. *Başavcılar'ı yoktu.*

Jay'in eğer tutsak değilse beni bulacağını biliyordum. Onu da bir yere kapattığından o kadar emindim ki... Bu sefer bana ihanet edeceğine dair bir an bile tereddüde düşmedim. En azından artık irademi kırabilecek en büyük korkuyu içimde taşımıyordum. Shelia, irademi kıracak bilgiyi ararken en büyük korkumu bana göstermişti.

Jay'in kalbimi söküp un ufak ettiği an.

İşte beni ancak bu yıkabilirdi. Şimdi ise bir dağ kadar sağlamdım ve bakışlarım bunu ele veriyordu. Barthram'ın yüzü, bunun farkında olduğunu belli ediyordu.

Bana biraz daha yaklaştı ve orduyla aramızda durdu. Bu sefer takım elbise giymemişti. Siyah bir tişört, siyah bir pantolon ve kemer kılıflarında bıçaklarla karşımdaydı. Siyah saçları geriye doğru taranmış, klasik avcılar gibi giyinirken bile nizami görüntüsünü bırakmamıştı. Gözüme o kadar genç göründü ki...

"İşlerin bu şekilde olmasını ben de istemezdim, *Asteria*." Adımı söylerken sesinde nezaket ve korkutucu olmak arasında kalan bir ton vardı. "Bunu sana daha önce de söylemiştim."

Konuşmadan önce uzunca bir süre onu izledim. İçimi deşen bir öfkeyle ondan nefret ediyordum. Ağzımı araladığımda hangi kelimelerin açığa çıkacağını o da merak ediyordu. "Bu sefer karşında iradesi dışında kullanacağın bir çocuk yok, Bay Sullivan." Bir aydır konuşmamanın verdiği etkiyle sesim pürüzlüydü. Güler gibi nefesimi verip orduya kısa bir bakış attım. "Şayet karşınızda çaresiz görünüyorsam, sizin daha çaresiz olduğunuzu bildiğim içindir. Ritüeli nasıl gerçekleştirmeyi planlıyorsunuz?"

Avcılarda kıpırdanmalar olunca Barthram başını yana yatırıp onları dinledi ama hepsi anında tekrar hazır ola geçtil. Liderlerinden kuşkuya düşecekleri zaman değildi, yolun sonuna gelmişlerdi. Burada sadece Hiddenfield avcılarının değil, dışarıdan gelenlerin de olduğunu anlaya-

biliyordum. Tüm avcı türü bugünü bekliyor, kurtuluşlarını kutlamayı arzuluyorlardı.

"Hiç ruhunun tekrar neden dünyaya geldiğini merak etmedin mi?" Barthram bakışlarını tekrar bana yöneltti. "Yok edildin, ruhun cehennemden çıkıp tekrar hayat buldu. Kutsal bir amaç için doğdun sen, Annabelle."

Bu sefer ismimi söylemişti. Asteria'nın doğumu kutsal olmasa bile ben onlar için kutsal bir amaca hizmet etmek için doğmuştum.

Dudaklarımda oluşan tebessüm, aynada gördüklerimdendi. Asteria'ya aitti ve o an hissettim ki Asteria kötü değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Sadece öfkeliydi. Şeytanın kindar fısıltılarıyla cehennemde uzun zaman geçirmişti.

"Söylediğiniz gibi; ruhumun nereden çıkıp geldiğini siz de çok iyi biliyorsunuz. Cehennem ateşi benimle, Bay Sullivan. Tüm ırkın bir araya gelse söndüremezsiniz."

Barthram, nefesini usulca verdiğinde bezgin görünüyordu. "Elbette iradenle bu işi gerçekleştirmelisin. Fakat bu cümledeki açığı anlayamıyorsun, değil mi? O yolda oynanacak oyunları kapsamıyor bu bilgi."

Birden kalbimde bir sıkışma oldu. Elbette elini kolunu sallayarak yanıma gelip ritüeli gerçekleştirmem için bana yalvarmayacaktı. Son kalan gün ışıkları ağaçların gölgeleriyle parçalanıyordu ve o gölgelerden kim çıkacak biliyordum. Beni gafil avlayacağı kişiyi de kapana almıştı. Marcus'u görmeyi beklerken parçalanan kalbimin kalıntılarını toplayıp güçlü kalmaya çalıştım.

Barthram omzunun gerisinden arkaya baktığında nefesim kesilmiş hâlde bekledim. Avcılar yine kenara çekildi ve gelen kişiye yolu açtılar. Barthram hafifçe yana çekildiğinde ise onun yanında duran kişi...

Bacaklarım titredi, yer ayağım altından kaydı ve neredeyse devrilmek üzereydim. Kesilen soluğumun arasından bir isim mırıldandım. "*Abigail.*"

Ailem öldüğünde hiç düşünmeden benim vasiliğimi alan kadın. Bana sahip çıkan, *annelik* yapan kadın... Yas sürecimde her gece beni kontrol eden, saf Nemf kalbindeki ışıkla beni aydınlatan *manevi annem.* Beni korumak için bilgisizliğiyle bir çıkar yol arayan, o yolda oyuna getirilen ve Hiddenfield'a Lider tarafından çekilen Abigail... Ve ne yazık ki o Lider'e âşık olmuştu.

Barthram'ın yanında dururken elleri bağlıydı, onu tutan avcı geriye çekilip ikisini önde bıraktı. Yine göz alıcıydı, kızılağaçlar kadar parlak

saçları omzuna dökülüyordu ve boynunda saçlarıyla aynı renk kolyesi ışıldıyordu. O kolyeyi ona Barthram'ın aldığını tahmin edebiliyordum. Ona âşık olmuş, yanında kalmış kadını bana karşı kullanmaya karar vermişti. Abigail'in gözleri her zaman canlı bakardı, doğası her zaman huzur verirdi ama şu an bakışları... O kadar yıkılmıştı ki benliğimi kaybettiğim günlerde ben nasılsam o da şimdi öyle görünüyordu. Nemf doğasını kaybetmişti, karanlık onu da kuşatmıştı. Hayat, güzel varlıklara bile adil davranmıyordu.

Abigail başını iki yana salladı. Gözleriyle bana tek bir mesajı vardı. *Yapma. Bunu sakın benim için yapma.*

Genzimi yakan gözyaşlarımı akıtmamak için savaş vererek Barthram Sullivan'a baktım. Kararan bakışlarım en az kalbim kadar zifire bulanmıştı. Hava artık iyice kararmıştı ve ay gökyüzüne tırmanmaya başlıyordu. Kızıla boyandığında her şey başlayacaktı.

Dişlerimi göstererek sırıtmaya başladım. Deli gibi kahkaha attım. Huşu içinde beni izleyen avcıların bakışlarının ağırlığı üzerimdeydi. "Başlarda onu tamamen kullandığını düşünüyordum. Ama artık... Abigail'e karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum, Bay Sullivan. Bu oyuna düşmeyeceğim."

Bundan emin değildim. Sadece Jay'in söyledikleri bana mantıklı geliyordu. Barthram onu yanında tutmaz demişti... Ya da belki de sadece bu an için... *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.*

Barthram sakinliğini korudu. Teorimi inkâr etmedi ama blöfümü yemediği de belliydi. Ağır bir hareketle Abigail'e döndüğünde nutkum tutuldu, herkesin benimle aynı şeyi yaşadığını biliyordum.

Abigail dehşete kapılan gözlerini ona çevirdiğinde ikisi bir süre birbirlerine baktı. Abigail'in yanağından bir damla yaş süzüldü. Barthram elini kaldırıp usulca onu sildiğinde midem bulandı.

"*Seni seviyorum.*"

Barthram Sullivan'ın bu cümlesi bana fiziksel bir darbe atmış gibi sarsıldım. Nefesim soluk boruma takıldı, boğulup ölecektim. Abigail'in de sarsılarak nefesini verdiğini fark ettim ama gözlerini Barthram'dan çekmiyordu.

"Bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm duyguları bende uyandırdın. Seni seviyorum, Abigail. Bu ne bir oyun ne de yalan. Bunu tüm kalbimle söylüyorum."

Barhtram'ın itirafı, zaten sessiz olan avcılar arasında âdeta ölüm gibi bir sükûnete sebep oldu. Şok dalga dalga yayıldı, ormanın ıssızlığına

karıştı. Sonra Barthram elini onun yanağından çekti, soluğunu usulca verip omzunu dikleştirdi ve bana döndü.

Gözleri vakur, duruşu sağlam ve amacından sapmayan bir Lider gibi dağ gibi dikiliyordu. "Söylediğin şey doğru fakat kaçırdığın bir şey var, Annabelle."

Dudaklarım titredi. Soğuk terler ensemden aşağı süzülüp omurgam boyunca ilerledi.

"Oğlumla aramdaki fark," dedi Barthram. "Ben Lider'im ve tek bir şey için yaşıyorum. Görevim, sevgimden önce gelir."

Abigail eliyle ağzını kapatıp hıçkırığını bastırdı. Kalbim âdeta onun gözyaşlarıyla eş zamanda kan akıtıyordu. Barthram Sullivan, gerçekten amacından asla sapmayan bir adamdı ve karakterinden asla ödün vermeyeceğini söylüyordu. Buna inanıyordum, hayır, bunu biliyordum. Onda bunu apaçık görüyordum.

"Peki ya sen, Annabelle?" Barthram'ın sorusu beni kendime getirdi ve ona odaklandım. "Ben senin kendi rızanla bu ritüeli gerçekleştirmeni ve Abigail'in hayatta olmasını istiyorum." Başım yana yatırıp beni inceledi. "Daima duyguların kişiyi zayıflatacağını ve bağ oluşturmanın tehlikeli olduğunu savundum. Görüyorsun ya, ne kadar sevgiyi hissetsem de ve bağ kursam da ben yolumdan dönmeyecek kadar güçlüyüm. Zayıf düşmem. Ama sen..."

Bana doğru ağır ağır birkaç adım attı. "En güçlü silah, sevgidir... Bu misyonunu benimsediğini biliyorum. Ben görevim için yaşıyorum, sense duyguların. Öyleyse, ortak bir noktada buluşuyoruz demektir. Görevini, sevgin için gerçekleştirecek misin? Sana annelik yapmış bu kadın için, ritüele rıza gösterecek misin?"

Gözlerim kısa bir an Abigail'e kaydı. Avucunu ağzından çekip birden bağırdı. "Hayır, Annabelle! Bunu yapmayacaksın!"

Barthram gözlerini kapatıp soluğunu tuttu. Abigail'i duyduğunda nasıl da etkilendiğini görebiliyordum. Ama dediğini yapardı, beni ikna etmek için onu kullanırdı ve istediğini yapmazsam... Onu öldürürdü.

"Göremedim," dedi Abigail nahif ama güçlü bir sesle. "Kötülüğü, göremedim. Benim doğamda bu yok. Anlayamadım." Kendisine sırtı dönük olan Barthram'a baktı, gözlerinde ilk defa öfkeyi gördüm. "Ama şimdi görüyorum, anlıyorum ve sana kesin olarak söylüyorum. Sakın bunu yapma. Kimse için, koca bir dünya için bile olsa, kendini feda etmeyeceksin. Duydun mu beni?"

"Ah, Abby..." dedim duygulu bir sesle. "Güzel, sevgi dolu *annem*..." Abigail, tekrar hıçkırığını eliyle kapattı. Ne yapacağımı biliyordu, hangi yolu seçeceğimi o da herkes gibi çok iyi biliyordu. "Senin için bunu yaparım."

"Hayır!" Abigail haykırarak öne atıldığında avcılardan biri onu hızla yakalayıp geri çekti. Ellerinde çırpındı ama ondan kurtulamadı. Barthram ise ona bakmıyor, bir heykel gibi dikildiği yerden beni izliyordu. Yapacağımı söylememe rağmen mutlu görünmüyordu ama muzaffer parıltılar gözlerinde dans etmeye çoktan başlamıştı.

"Barthram!" Abigail resmen çığlık attı. "Bunu yapma! Yapma! Lütfen! Barthram!"

Barthram elleri yumruk olurken ona bakmamaya özen gösterdi. "Öyleyse başlayalım," dedi sakin bir sesle. Bir avcı onun komutuyla bana doğru yürüdü. Kafesindeki bir yırtıcıya yaklaşıyor gibi temkinliydi ve yanıma çok yanaşmadan bir hançeri ayaklarımın dibine attı. Gözlerim hançere kaydığında, kabzanın kurt şeklinde olduğunu gördüm.

"Bu Lycan'ın hançeri." Barthram'ın söylediği şey tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Av yemini ettiğinde, bu hançerle avucunu kesip kanını akıttı. Kan yemini, kutsaldır."

Boğazımda atan nabzım yutkunmamı iyice güçleştiriyordu. Gözlerimi kaldırıp ona baktım.

"Yapman gereken şey, ay gökyüzüne yükseldiğinde bu hançerle avucunu kes ve kanını toprağa akıt. Sonra tüm gücünle, tüm benliğinde laneti kırmayı iste ve ruhunu Kanlı Ay'a feda et. Kendi iradenle, kendi isteğinle bunu yapacaksın. İçgüdülerin sana gerekli yolu gösterecektir, *melez.*"

Her cümlesinde göğüs kafesime tekmeler yiyor gibiydim.

"Yine de işimizi şansa bırakmayalım, sonuçta cadıların büyüleri Latince kelimeleri sever. Şimdi sana söylediklerimi tekrar et." Duraksadı ve kelimelerin zihninde belirdiğini anbean gördüm. "*Sanguinem lunam, immolabo tibi animam meam*[18]."

Benden tekrar etmemi bekleyen bir bakış attığında dudaklarımı zar zor aralayıp kelimeleri tekrarladım. "*Sanguinem lunam, immolabo tibi animam meam.*"

"*Frange meledictionem venatorum*[19]." Yine tekrarlamamı bekledi. Bu cümleyi de zar zor tekrarladığımda bu sefer dudaklarını bir gülümseme

[18]Kanlı Ay, ruhumu sana feda edeceğim. (y.n.)

[19]Avcıların lanetini kır. (y.n.)

kapladı. "Bu sözleri sakın unutma, aklında defalarca tekrarla. Söyleyemesen bile, güçlerinin kelimelere ihtiyacı olduğunu sanmıyorum ama dediğim gibi işimizi şansa bırakamam."

Sonra sanki üzerine toz toprak bulaşmış gibi tişörtünü elinin tersiyle silkeledi. "Kanlı Ay belirmeye başladığında, sanma ki etkisiz kalırız. Acı çekmeye başlasak bile savaşmaktan geri durmayız. Ancak ay tutulması tamamlandığında geri dönülemez bir şekilde kurt formuna gireriz ve kara büyüyle yönetilmeye açık hâle geliriz. Fakat senin ritüeli gerçekleştirmen için ayın bir kısmının bile görünmesi yeterli."

Gözlerini benden çekmeden çelik gibi bakışlarını üzerimde dolaştırdı. "Eğer kendi iradenle yapmazsan, ritüel işe yaramaz. Yaramazsa, göreceğin bir diğer kan, Abigail'in kanı olur."

Ağlayan Abigail'e son bir kez bakıp gözlerimi tekrar Barthram'a yönelttim ve başımı salladım. Vahşi bir yırtıcının dişleri arasındaki bir av gibi titremeye başlamıştım. Gerçekten de Barthram beni dişleri arasına almıştı, ondan kurtuluşum yoktu. Eğilip ayaklarımın dibindeki Lycan'ın hançerini aldım, kurt kabzanın soğukluğu avuçlarıma battı.

Sonra... Ormanda bir kıpırdanma oldu.

Fanicum ipi büyülerimi bastırsa da avcı özelliklerimde işlemiyordu, işitme duyum atılan adımları kulaklarıma ulaştırıyordu. Uğuldama başladı, bunu avcıların da duyduğunu fark ettim. Ormanın sol tarafından çıkanları gördüğümde ise kalbim âdeta ağzıma geldi.

Önce Marcus'u gördüm... Ardından Samantha çıktı, sonra Alexis. Hançeri tutan elim titrerken şoktan uyuşmuştum. Burada olmamaları gerekiyordu. Güçleri vardı ama bir orduyla boy ölçüşemezlerdi. Onlar durup diğer avcılara bakarken gitmeleri için bağırmak üzereydim fakat başkaları da yanlarında belirmeye başladı.

Dean, Alexis'in yanında yerini aldı. Onun yanında Eden Kingswell belirdi ve kalbim âdeta patlama noktasına geldi. Eden'ı gören Barthram'ın gözleri kısılmıştı, Başavcı'sının orada yer alması alenen büyük bir ihanetti. Ki... Bir diğer Başavcı'sı Kaleb da orada belirdi. Eden'ın yanında duran Mara'yı gördüm, o bile buradaydı. Brandon ve Darla da yerlerini aldı, ardından Jimmy ve Karl geldi. Karl'ın yanında Elena bile vardı.

Barthram'ın bakışları zalim bir ifadeyle kısıldı. Onun kıdemli ordusunun karşısında küçük bir birlik belirmişti. Genzimi yakan gözyaşlarımdan biri serbest kalarak yanağımdan süzüldü. Hepsine bağırıp bu-

radan gitmelerini söylemek istiyordum. *Yapamazsınız. Başaramazsınız. Gidin buradan!*

Benim küçük birliğim, arkadaşlarım, dostlarım ve ailem kenara çekilip kulaklarımda uğuldama oluşturan bir diğer adım seslerine yer açtılar.

Ve birliğin önüne biri geldi.

Laura'nın sarı saçlarını gördüğümde hançeri tutan elim titredi, neredeyse düşürüyordum. Barthram âdeta taş kesilmişti. O da ağır ağır ilerleyerek yeri titreten ve toprağı büyüsü olmasa bile kudretiyle boyunduruğu altına alıp gelişini haber veren kişiyi biliyordu. O kişi de Laura'nın yanında durduğunda kıdemli avcıların bile soluğunun kesildiğini fark ettim.

Ben ise zaten nefes almıyordum. Ya ölmüştüm ya da yeniden hayat bulmuştum. Bendeki etkisi daima buydu. Yaşamla ölüm arasında köprüydü. Nefesi, nefesimdi. Gözleri gözlerim. Dudakları benim dudaklarımı tamamlıyor, vücudu benim vücudumu bir yapboz parçası gibi tamamlıyordu.

Jay Sullivan.

Dizlerim beni taşıyamadı, âdeta çözüldü ama yere düşmedim. Onlar gibi dik durmaya çalıştım fakat avucumda tuttuğum hançer yere çoktan çarpmıştı.

Jay ve Barthram arasında, yüz yıllara konu olacak bir bakışma geçti. Barthram'ın kasılan çenesi, gergin vücudu ve Lycan'ın hançerinden daha keskin gözleri oğlunu delip geçti.

"Seni aptal." Barthram'ın sesi uğuldamaya başlayan hafif rüzgârdan daha baskın bir fırtına oluşturdu. "Sen geleceğin Lider'isin."

Jay'in duruşu babası kadar vakurdu. Bir Lider gibi, dik ve kudretli. Arkasında büyük bir ordu olan oymuş gibi. Bana bakarken ışıldayan ela gözleri dibi görünmeyen kuyular gibiydi. Sonra Barthram'dan gözlerini çekip bana döndü. Bakışları ne kadar sert olsa da harelerindeki o tatlı yumuşamayı görebiliyordum.

Ağır ağır bana doğru gelmeye başladığında her adımıyla kalbim gümbürdedi. Bana baktı, gözleri gözlerimde kalarak beni tekrar hayata bağladı. Güven duygusu içime işlerken gözlerimden bir damla daha aktı. *Buradaydı. Buradaydı. Buradaydı.*

Önümde diz çöktüğünde ben de dâhil herkesin nutku tutuldu. "Benim ise tek bir *Lider'im* var." Saygıyla başını eğdi.

Ağzımı sadece soluğumu verecek kadar aralandım. Diğer kıpırdanmalarla bakışlarım onun ardına çevrildi. Arkadaşlarım da tek tek dizle-

rini kırıp yere çöktü ve onun gibi bana saygıyla başlarını eğdiler. Sadece Laura ayaktaydı, Barthram ise korkunç bakışlarını onun üzerine dikmişti.

Laura abisiyle babası arasında mekik dokuyan su yeşili gözleriyle kısa bir an durdu. Sonra vücudunu bana doğru döndürüp tek dizini kırarak yere çöktü ve o da beni Lider'i olarak kabul ettiğini belirterek başını eğdi.

Dehşet sessizlik eşliğinde kol gezdi. Ormanın, ağaçların, uğuldayan rüzgârın, uçurumun dibinde akan suyun bile nutku tutulmuştu, çıt çıkmıyordu. Çarpıcı bir görüntüydü, korkunç bir gerçekti. Lider'in hükmünü hiçe sayan *çocukları, avcıları ve Başavcıları* vardı. Onun güçlü ordusu için korkunç bir görseldi.

Barthram'ın dehşetle çarpılan yüzü, öfkeden kararan gözleri ve dişlerini sıktığı için keskinleşen çenesi ne durumda olduğunu belli ediyordu. Âdeta kana susamış görünüyordu.

"Bana karşı gelebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Öyle bir gürledi ki ağaçlarda çırpınıp havalanan kanatların sesleri duyuldu. Orman tekrar hayata döndü, rüzgâr korkuyla uğultusunu arttırdı ve akan sular çağlamaya başladı.

"BEN LİDER'İM!"

Barthram arkasındaki orduya dönerek gök gürültüsü gibi üzerlerinde patladı. Ardından bakışlarını Jay'e çevirdi ve parmağını ona uzatarak öfkeyle soludu. "Ve sen *oğlum*, bu iş bittiğinde benden ne *kendin ne de kız kardeşin* için af dilemeye kalkma! Sen, benim vârisimdin. İhanetinizin bedeli, ağır olacak."

Jay başını kaldırıp bana son kez baktıktan sonra ayağa kalktı ve babasına doğru döndü. "Bugün ya melezle öleceğim ya da onunla beraber hayatta kalacağım, *baba*. Başka seçenek yok."

Barthram dik dik ona bakarken birden gülmeye başladı. Kahkahası kulağımı tırmaladı, tüylerimi diken diken etti. İç çekerek başını iki yana salladı. "Bu şairane aşkı bir türlü yok edemedim. *Aptal çocuk*. Sana söylediklerim bir kulağından girip diğerinden çıktı. Yaptıklarımdan bir an olsun ders almadın." Gözleri tiksintiyle çocuklarının üzerinde gezindi. "Annenize dua edin, yoksa sizi burada lime lime ederdim."

"Melezi kurtarmama *annem* yardım etti," dedi Jay, Barthram'a âdeta fiziksel bir darbe atarak.

"Annemiz burada olsa bizimle gurur duyardı." Laura'nın sesi duyulduğunda ise fiziksel darbe ikiye katlandı.

Jay başını yana yatırdı. Hareketleri tıpkı babasına benziyordu. "Melezi almak istiyorsan, önce bizi geçmelisin."

Barthram'ın çenesi seğirdi, gözleri dehşetle açılmıştı. Hırladığında iliklerime kadar titredim ve onun hükmündeki avcılar da kaskatı kesildi. "Öyle olsun." Herkes hazır ola geçti.

Arkadaşlarım tetikte beklerken hepsinin güçlerini sonuna kadar kullanmaya hazır olduğunu gördüm. Kıdemli avcı ordusu hareketlendiğinde hepsinin elleri hançerlerine gitti ve kılıç kadar büyük silahlarını kuşandılar. Keskin uçlardan yansıyan ışıklar göz doldurdu.

Jay dönüp bana baktığında kemiklerime kireç dolmuş, ağzım ise toprak içindeydi sanki. Ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Jay ise aydan daha parlak bir gülümsemeyle beni izliyordu, gözleri ise yıldızların yerini alıyordu.

"Bedenlerimiz bir sona kavuşsa bile, ruhum nereye giderse gitsin *seni bulacak*."

Parmakları bileğimde dolaştı, tenime sözlerini kazıyordu. Elimi kaldırıp parmaklarımı usulca yüzünden dolaştırdım. "Seni seviyorum, Jay. Sen benim ilk ve son aşkımsın."

Onu yeryüzünü aşan, koskoca evrenden bile daha sonsuz bir aşkla seviyordum. Jay'in derinleşen ela gözleri içime işledi. Dudaklarını parmaklarıma değdirip usulca öptü.

"Aşk, kalpten kalbe fısıldanan bir yemin ve ben o yemini sana yıllar önce ettim, Belle."

Barthram'ın alay dolu sesini duyduğumda Jay'in içimi sıcacık eden sözleri yerini korkunç bir öfkeye bıraktı. "Bir avuç isyankâr. Karşımızda nasıl bir şansınız olacağını düşünüyorsunuz?"

Sanki sözlerinin bir etkisi oldu. *Bir mucize, bir büyü*... Ya da herhangi bir şey. Değişen havayı hissettim, rüzgâr yön değiştirmişti ve bir şeylerin geldiğini haber veriyordu. Sonra Kızılderili kabilesine aitmiş gibi gelen tanıdık sesler ormanı doldurdu.

Ay gökyüzünde belirmeye başlarken başımı çevirip geriye baktım, uçurumla aramdaki büyük boşlukta ay ışığından daha parlak ışık huzmeleri belirmeye başladı. Ağaçlardan süzülen ruhlar toprağa ayak bastı ve arkamızda beliren Hamadryadlara huşu içinde baktım. Arlow onlardan sıyrılıp yanıma doğru gelirken fosfor yeşili gözleri âdeta ışık saçıyordu. Gümüş saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Gelip yanımızda durdu ve gözlerini arkadaşlarımızın olduğu tarafa çevirdi. Onun gibi Jay ve ben de o yöne baktık. Küçük birliğimizin yanında beliren Moss ve onların

arkalarına dizilen Dryadları görünce aklım resmen başımdan gitti. Eden ve Moss kısaca bakıştılar, sonra avcılara döndüler.

Artık avcıların karşısında kocaman bir Nemf ordusu vardı.

Tarihî bir olay yaşanıyordu ve tüm avcılar şok içindeydi. Tereddütle kıpırdanıyorlar, Barthram'dan bir komut bekliyorlardı. Onun da şaşkın olduğunu görebiliyordum. Gözleri büyümüş, âdeta nutku tutulmuştu. İlk defa ne yapacağını bilemez hâlde görünüyordu. Sonra dişlerini sıkarak resmen hırladı ve yavaş yavaş kızıla boyanmaya başlayan aya baktı. Sonra tekrar gök gürültüsünü geride bırakan bir sesle bağırdı.

"Onlar Orman Nemfleri fakat hepimiz gibi hançerlerimizin açtığı yaralarla kanları akar. Gerekirse ağaçlarına zarar verin ve karşınıza kim çıkarsa yok edin!" Kıdemli avcılar tereddüt etseler de Barthram'ın savaş naralarıyla hareket ettiler. "Ve sen Annabelle ya savaşır Abigail'in ölümünü izlersin ya da her şeyi durdurursun!"

Abigail'in boğazına hançeri dayayan avcıyı gördüğümde kalbim atmayı kesti. Öne doğru içgüdüsel bir adım attım ama Jay beni omzumdan yakalayıp geri çekti. Eğilip Lycan'ın hançerini aldı ve göz alıcı bir hızla bileklerimi bağlayan *Fanicum* ipini kesti. Serbest kalan ellerim iki yana açık hâlde öylece kaldım. Benim iplerimden kurtulduğumu gören Barthram gürledi ama ben ondan daha hızlıydım.

Elimi ileri savurmamla beraber korkunç bir güç içimden akın etti, Abigail'e hançeri dayayan avcı âdeta benim kuklam hâline geldi ve o hançer bu sefer onun boğazına dayanıp boydan boya kesti. Ölü bedeni yeri boyladığında Barthram delirmiş gibiydi. Çılgın bakan gözleriyle beni serbest bırakan Jay'e baktı ve sesi şimşek gibi avcıların üzerinde çaktı.

"Saldırın!" Emri katiydi, çocuklarını da içeriyordu.

Ve ipler koptu, ok yaydan çıktı ve geri dönüşü olmayan savaş başladı.

Fakat...

İki taraf da birbirlerine ulaşamadan korkunç bir an daha yaşandı. Adımlar aniden durdu çünkü bu sefer savaş meydanında başka bir ordu belirdi.

Siyah pelerinliler, iki birliğin ortasındaki alandan akın etti. Pusuda yatan Dorchalar, kekremsi kokularıyla ormanı kuşattı ve Shelia hepsinden parlak peleriniyle ortaya çıktı. Ay kızıla çalmaya başlamıştı, avcıların bedenleri acıyla çarpılmadan önce asırlardır avlamaya yemin ettikleri musibetlerle Tetrad Günü karşı karşıya gelmenin gerilimini yaşıyorlardı.

Shelia'yı gören Barthram işlerin artık kontrolünden çıktığını anladı; yüzü öfke, ıstırap ve nefretle çarpıldı. Olay artık sadece melezin birliğini yok etmek değildi, onun iradesini zor kullanarak ritüele ikna etmekte geride kalmıştı. Savaş çok daha kanlı ve çirkin bir hâle gelmişti.

Shelia başlığını geriye düşürdüğünde sarı saçları açığa çıktı, narin yüzündeki soğuk kahverengi gözlerini etrafta gezdirip önce Jay ve bana baktı, ardından Barthram'a yöneldi.

"Kasabayı çok boş bırakmışsınız," dedi dudaklarını tiksintiyle bükerek. "Benim için melezi buraya getirdiğin için teşekkürler, *avcı*. Sizin yüzünüzden bizler asırlardır karanlıkta saklanıyorduk. Lakin bugün kızıl ışık, hangi taraf için doğacak göreceğiz."

Ve kaosun seyri değişti.

Ortak düşman belirmişti. Küçük birliğim ve avcılar Dorchalara doğru konumlandılar; ay kızıl ışığıyla parlayarak etrafı çoktan kana bularken avcıların hırlamaları ve Dorchaların tıslamaları birbirine karıştı. Nemflerin ağaçlarından uzayan dallardan oluşturduğu silahları ilk fitili ateşleyen oldu.

Dorchalardan bazılarına dolanıp onları ağaçların gövdelerine hapsettiler ve avcılar bunu fırsat bilip saldırıya başladı.

Savaş işte bu sefer gerçekten patlak verdi ve üç taraf da korkunç bir gürültüyle birbirlerine girdi.

Hamadryadların sesleri âdeta korku salıyordu, ışık huzmeleri bir belirip bir kayboluyor ve Dorchaların gölgelerine kafa tutuyorlardı. Dryadlar daha sessizdi ve hamleleri korkunç bir sükûnetle nereden geleceği belli olmayan darbeler indiriyordu. Yerdeki yaprakları âdeta silahları yapmışlardı; Dorchaların yüzlerine havada kanat çırpan kuşlar gibi uçuyor, görüşlerini ve dengelerini bozuyorlardı. Avcılar ise acı çekmeye başlamıştı, ekşiyen yüzlerinden belli oluyordu. Jay'in de acıyla kasıldığını fark ettiğimde korkuyla elimi onun omzuna koydum.

Kızıl Ay, âdeta kan diye haykırıyordu.

"Ben iyiyim," dedi omzundaki elimi tutarak. "Tüm gücünle savaş."

Ve kaos bize de geldi. Dorcahalardan yaklaşanları fark ettiğimizde Jay, Lycan'ın hançeriyle onlara atıldı ve ikisini âdeta ışık hızında kesip biçti. Fakat ayın ışığı daha çok artmaya başlamıştı, Tetrad kelimenin tam anlamıyla yaşanmaya başlıyordu. Kanlı Ay tam olarak ortaya çıktığında ise avcıların hiç şansı yoktu, benim birliğimdeki arkadaşlarımın da öyle.

Eden'ın korkunç bir hızla yere dizlerini koyarak kaydığını ve iki yana açtığı hançerleriyle iki Dorcha'yı bacaklarından kestiğini gördüm. Yere

düşen Dorchalardan birine o hançerini sapladı, diğerine ise Moss, Nemf ışığını patlattı.

Kaleb ve Laura sırt sırta savaşıyordu. Alexis'in bir tane Dorcha'yı acı içinde yaktığını gördüm, o bunu yaptığı esnada Dean hançerini Dorcha'nın alnına sapladı. Marcus ve Sam ise büyüleriyle karşılık veriyorlardı. Sam, Dorcha'yı büyüsüyle yanlarına çekiyor, Marcus zamanı durduruyor olacak ki birden onun yanında bitiyor ve eline aldığı bir tane bıçağı cadının alnına ışık hızında saplıyordu. Mara'nın tek başına bir tane Dorcha'yı büyüyle savurduğunu gördüm, ona doğru atılmak üzere olan bir tanesini ise Eden hançerini fırlatarak bertaraf etti. *Junior*'lar ve Elena birlikteydi, Brandon ve Darla da senkronize hareket ediyorlardı.

Hepsi iş birliği içindeydi.

Tüm bu kaosun ortasında Abigail'i gördüğümde korkuyla iç çektim. Elleri hâlâ bağlıydı ve çaresiz görünüyordu. Avcı içgüdülerimle doğaüstü bir hızla ona doğru koştum, bir tane Dorcha ona saldıramadan önce yanına ulaştım ve cadıyı büyüyle uzağa savurdum. Bir başkası onu halledebilirdi.

"Abby," dedim endişeyle onu incelerken. Parmaklarımı açarak elimi onu bağlayan ipe uzattım ve bağlarından anında kurtardım. Can havliyle bana sarıldığında kollarımı onun beline doladım. "İyi misin?"

Başını sallayarak yüzümü avuçladı. "Özür dilerim, Karamel'im. Her şey için özür dilerim."

"Belle!" diyerek bağıran Jay, hançerini tam arkamda beliren Dorcha'nın alnına fırlatıp onun tiz bir çığlıkla öldürdü.

Konuşacak vakit yoktu, bir an önce Abby'nin buradan gitmesi gerekiyordu. "Git Abby!" diyerek onu ittirdim. "Git buradan!"

Abigail başını iki yana salladığı esnada bu sefer onun arkasında bir tane Dorcha belirdi. Siyah ipleri Abby'nin boğazına dolandı ve daha ben hamle yapamadan Dorcha'yı arkasından biri âdeta ikiye böldü.

Barthram Sullivan pençeleri dışarıda, kolları iki yana açık hâlde dururken üzeri, boynu ve yüzünün bir kısmı irin rengi kanlarla kaplıydı. Abigail ona bakarken dudakları titredi, Barthram onu kurtarmıştı ama zalim gözleri bana çevrildiğinde yolundan asla dönmeyeceğini belli ediyordu.

Sonra acıyla yüzü kırıştı, öne doğru eğilip Tetrad lanetinin üzerinde bıraktığı etkinin geçmesini bekledi. Jay yanımızda belirip benimle Abby'e kollarını dolarak bizi başka bir tarafa sürükledi. Kargaşaya karış-

tığımızda Abby'i bir ağacın geniş gövdesinin ardına gizledim. "Git Abby, lütfen."

Abby onaylayarak başını salladığında rahatladım. Bir tane Dorcha yine yanımızda belirdiğinde Jay onu elindeki hançerle âdeta doğradı. Karanlığın ipleri havalarda uçuşuyor, Hamadryadların uzattığı ağaç dalları iplerle çatışıyor, alev gücü olan Dorchaların oluşturduğu ateş Hamadryadların ağaçları zarar göreceği için feryat etmesine neden oluyordu. Abby'i ağacın arkasında bırakıp Jay ile birlikte kargaşaya karıştım.

Kıdemli avcılardan birinin alev aldığını gördüğümde adımlarım kesildi. Kendisini çabuk yenilese de bu şekilde yanmaya devam ederse sonunda kül olacaktı. Gözlerim ona bu büyüyü yapan Dorcha'yı aradı ve onu bulduğumda elimi ileri uzatıp ben onu küle çevirdim. Dorcha öldüğünde kıdemli avcının alevleri söndü ve şoktan irileşen gözleriyle bana baktı.

Kısa bir an adama baktıktan sonra ilgimi tam yanımda beliren Praesidium Cadısı Mara çekti. "Asteria!" dedi nefes nefese kolumu tutarak. "*Carceris* büyüsünü çözdüm ama gizlenmemiz gerekiyor. Gel." Beni bir ağacın arkasına çekerken hızlı soluklarının arasından konuşmakta güçlük çekiyordu. "Bozmak için Praesidiumların bile güçlülerinden olmak lazım ve malzemeler gerekiyor: mumlar, tütsüler..."

"Harika. Şu an hiçbirine sahip değiliz."

Mara derin bir nefes verdi. "Büyü her yerdedir. Aldığın nefeste, içtiğin suda, yürüdüğün toprakta." Bu sözleri kendisine de zamanında biri söylemiş olmalıydı. "Doğadan yardım alabilirsin. Yapman gereken kolyeyi tutmak ve şu sözleri mırıldanmak, belki işe yarar, bilemiyorum." Derin bir soluk alıp kelimeleri söyledi. "*Virtus mea semper mea est. Iubeo e carcere liberari*[20]."

Lanet olası Latince kelimeler... Telaffuzu zor kelimeleri aklımda tutmak şöyle dursun, söylerken bile zorlanıyordum.

Kanlı Ay artık daha belirgindi. Alevlerin ışığı, avcıların hırıltısı, Dorchaların tıslaması, Hamadryadların korkunç savaş çığlıkları ve sessiz Dryadların doğanın gücünü sonuna kadar kullanıp estirdikleri rüzgârların sesi; değil kasabayı, yerküreyi sarsıyordu.

Derin bir nefes alıp elimi kolyeme götürdüm ve Mara'nın söylediği kelimeleri tekrarladım. "*Virtus mea semper mea est. Iubeo e carcere liberari.*"

[20]Gücüm her zaman benimdir. Onun hapishaneden serbest bırakılmasını emrediyorum. (y.n.)

Kolyemde korkunç bir titreşim oluştu, damarlarımdaki kana karışan sızıyı hissedebiliyordum. Vücudumda karıncalanmalar oldu ama kısa bir süre sonra hem kolyemin titreşimi söndü hem de bedenim durgunlaştı. Kolyem, usulca gerdanımda salınmaya devam etti.

"Ne oldu?" diye sordu Mara.

Kafa karışıklığıyla ona baktım. "Bilmiyorum, sanırım sadece ufak bir parçasını serbest bırakabildim. Hepsini değil. İşe yaramıyor."

"Daha fazla odaklanman gerekiyor," dedi Mara. "Bu çok güçlü bir büyü."

"Bunun için uygun bir an bulabilir miyim, bilmiyor..." Daha ben cümlemi tamamlayamadan Mara'nın boğazma siyah ip dolanıp onu havaya kaldırdı ve ayaklarını yerden kesti. Praesidium Cadısı'nın yüzü nefessiz kalarak buruşurken elleri ipi kavradı.

"Seni küçük *Presidium sıçanı*." Shelia'nın sesini duyduğumda vücuduma kaynar su dökülmüş gibi oldum. Ayağa fırlayıp onun ağacın ardından çıkışım izledim. Mara'yı ise bir başka Dorcha ipini dolayarak tutuyordu, kızın bedeni havadayken ayakları boşlukta savruluyordu. "Küçük fareyle ancak böyle bir sıçan arkadaşlık edebilirdi."

İçimde kaynayan öfkeyle hırlayıp gözlerime yansıyan alevleri hissettim. Elimi havaya kaldırmamla beraber dudaklarımın arasından bir bağırış koptu ve Mara'yı tutan ip ortadan hayalî bir bıçakla kesiliverdi.

Dorcha çığlık atarken bir başkası Mara'yı yere düşmeden tekrar boğazından yakaladı ve aynı şekilde havaya kaldırdı. Shelia kıkırdadı. Yanında bir tane kurt belirdiğinde şoktan ağzım açık kaldı. Shelia uysal bir köpekmiş gibi onun başını okşarken bir tane avcının lanetin hükmü altına çoktan girdiğini fark ettim. "Saldır," dedi Shelia ve kurt dört bacağının üzerinde bana doğru fırladı.

Kendimi korumak için tek kolumu kaldırırken Mara'nın kesilen nefesini fark edip bir elimle de onu tutan ipi tekrar kopardım. Kurt tam dişlerini koluma geçirdiğinde benim haykırışımla Mara'nın yere düşen bedeninin çıkardığı ses birleşti. Kurdun parçaladığı koluma, bacaklarım ve boynum da katıldı. Mara ise yeniden hapsedilmişti, Shelia hem onu koruyup hem kendimi savunamayacağımı biliyordu. Bunu kullanıp kurda seslendi ve onu durdurup bu sefer karanlığın ipini bana fırlattı.

Kanım oluk oluk akarken vücuduma boylu boyunca dolanıp beni bir koza gibi sardı. İkimizi de çekiştirerek uçurumun kenarına doğru götürdüler. Kargaşa o kadar fazlaydı ki bizi fark eden oldu mu, bilmiyordum. Kanlı Ay daha da belirginleşmişti, artık bazı avcılar yere çökerek

avuçlarını toprağa bastırıp haykırıyorlardı. Birkaç uluma bile duyduğuma emindim.

Ayı görebileceğimiz eşsiz bir konuma geldiğimizde durdu ve ben iplerin arasında sıkışıp kalmışken Mara'yı da hapsetmeye devam etti.

"Sence de sevgiyi çok büyütmüyor musun, Annabelle?" dedi Shelia nazik sesine tezat bir kibirle. Kanlı Ay ardımda parlıyor, kızıl ışığı onun anneme tıpatıp benzeyen yüzüne yansıyordu. Bu yüze öfkeyle, nefretle ve içimi deşen bir kinle bakmak istemezdim. Yıllarca sevgiyle baktığım annemin çehresiydi bu. Kurdun oluşturduğu yaralar kapanmıştı ama vücudum kanımla kaplanmıştı. Ruhum ise bu yüze bakarken daha çok kan kaybediyordu, üstelik açılan yaralar sonsuza kadar kapanmayacaktı.

"Şu an seni ben zapt ediyor olabilirim ama bu sefil Praesidium Cadısı'nı tutmak için ellerime ihtiyacım yok, bunu benim yerime Dorchalarım yapıyor. Buraya gelirken ölümü göze aldılar, neden biliyor musun? Sence beni sevdikleri için mi? Ya da Dione'u?" Güldü. "Hayır. Benden korkuyorlardı. Dione'dan korkuyorlar. O zamanlar da onun peşine takıldılar çünkü ondan daha çok korktukları bir şey yoktu. Buraya geldiler çünkü *benden* daha çok korktukları bir şey yok."

Dişlerimi sıkarak gücüme ulaşmaya çalıştım ama aklımı toparlayıp odaklanamıyordum. Mara'nın çırpınışları son bulmak üzereydi, ölüyordu ve onu henüz tam olarak tanımıyor olsam da bana yardıma gelen bu kız için kalbim acıyla kıvranıyordu.

"Ve gerek kurtlar olsun gerekse cadılar, senden korkmazlarsa seni avlarlar."

Shelia'nın koyu renk gözleri Kanlı Ay'ın ışığıyla parıldadı.

"Şimdi ya bu laneti onarırsın ya da bu sefil cadıyla beraber tüm sevdiklerinin yok oluşunu izlersin."

Mara'nın başı yana düştüğünde korku kalbimi pençeledi. Tam o esnada onu boğan cadının tiz çığlığı duyuldu, Mara'nin bedeni bir külçe gibi yere yığıldı. Baygın olduğunu aldığı cılız solukları duyduğum için anlamıştım. Onu zapt eden Dorcha'yı öldürenin kim olduğunu ise ancak Shelia ile ortamızda belirdiğinde görebildim.

Marcus...

Değil korku, direkt dehşetle çarpıldım. Zamanı durdurmuştu, ikimiz de ne Dorcha'yı öldürdüğünü ne de ortamıza geçtiğini görebilmiştik.

Shelia'nın gözleri hafifçe açılırken Marcus annesiyle tarihî bir bakışma yaşadı. Sırtı bana dönüktü, omuzları dik ve sesi daha önce hiç duy-

madığım kadar sert, öfkeli ve kin doluydu. "Karanlık genini bana da zerk ettiğin için teşekkürler, *anne.*"

Shelia'nın vücudumu saran ipleri çözülmese de gevşediğini hissettim. Afallamıştı.

"Aksi hâlde kendi annemi yok etmek isteyeceğimi asla düşünmezdim." Marcus'un sesi âdeta yeri titretmeye başladı. Metafor değil, gerçekten sarsıntılar toprağı kükretiyordu. Arkada savaşan herkesin dehşetle yere baktığını görebiliyordum, yine de duramıyorlardı ve kaos devam ediyordu. Rüzgâr fırtınaya gebe kalarak esmeye başladığında Marcus'un içinden taşan güç hem beni hem de Shelia'yı resmen dehşete düşürmüştü.

"Oğlum," dedi Shelia yalancı bir şefkatle. "Seni benden aldılar. Benim küçük bebeğim... Seni gerçek annenden kaçıran kadının, lanet olası kız kardeşimin doğurduğu bu kızı, bana tercih mi edeceksin?"

Marcus'un yüzünde bir gülümseme oluştuğunu biliyordum, onu göremesem de tepkilerini avucumun içi gibi bilirdim. "Kendimde en sevmediğim şey neydi, biliyor musun?" Konuştuğunda ise sesi bunu belli ediyordu, alay eder gibiydi. "Sarı saçlarım."

Saçlarına ilk defa sarı demişti ve bu kabullenişi öz annesinin karşısında yapıyordu. Tanık olduğum şeye inanamıyordum.

"Öz ailemden gelen bir özelliğim olduğunu düşünüyordum ve daima saçlarımın açık kumral olduğunu savundum. Görüyorum ki düşüncelerimde yanılmamışım." Shelia'nın saçlarını işaret etti. "Belki bana ilk ve son kez bir iyilik yaparsın da babamın kim olduğunu söylersin. Bari bu rengi ondan aldığıma ikna olayım da her uzadığında kazımaktan kurtulayım."

Shelia'nın yüzü önce tiksintiyle çarpıldı, sonra ise Marcus'a iyilik yapmayı değil, onun canını acıtmayı arzuladığını anladım. "Öyleyse sana bir gerçek daha, sevgili oğlum. Baban işe yaramaz bir insandı, ismi bile hafızamda yer edinmedi. Onu zevk için kullandıktan sonra bir *Ayakçı'ya* çevirdim ve alelade bir hizmetkâr olarak da öldü. *Saçları ise...* "dedi gökyüzünü göstererek. "Gece kadar karaydı. Görüyorsun ya, sen tamamen benim oğlumsun. Muazzam gücün benden geliyor. Bu dünyaya boşuna gelmedin, benim vârisim olabilirsin. Sürdürdüğüm ihtişamı sen devralabilirsin, üstelik karanlık köşelerde saklanmadan. Avcıları bugün yok edeceğiz ve aydınlıkta biz hüküm süreceğiz."

Marcus'un bedenindeki kasılmayı görebiliyordum. Öfkeyle fokurduyordu ve aldığı nefeslerle omzu kalkıp iniyordu. "*Blake Nightingale* an-

nesinin yolunu sürdürmedi, ben de sürdürmeyeceğim. O çok özendiğin Dione'un kaderini yaşayacaksın!"

Birden öyle bir bağırdı ki kulaklarım âdeta sesiyle çınladı. Elini savurmasıyla beraber Shelia geriye korkunç bir darbeyle savruldu. Onun ipi vücudumdan çözüldüğünde dizlerimin üzerine düştüm.

Shelia düşse de pes etmedi, bir avucunu toprağa bastırırken yer altından sürünerek gelen devasa bir yılan vardı sanki. Çatırdayan topraktan bir anda fışkıran ipler Marcus'u geri fırlattı ve tam uçurumun kenarına düşürdü. Bana da çarptığı için Mara'nın baygın vücudunun yanına devrildim. Ardından Shelia ellerini iki yana açarak ayağa kalktı ve ipler çoğalıp Marcus'la beni hızla sararak ayaklarımızı yerden kesti.

"Aynı kana sahip olduğum şu çocuklara bak," dedi tiksintiyle bize bakarak. "*Nightingale* soyunun utanç kaynağısınız." Zehir akıtıyormuş gibi söylediği sözlerden sonra bizi uçurumdan aşağı fırlatacağına emin olmuştum. Tetrad umurunda değildi artık. Onun arkasında ise avcılar tam anlamıyla dönüşüm geçirmeye başlamıştı; ulumalar, hırlamalar artıyordu. Kurda dönüşen avcılar Dorchaların hükmü altına girip kendi türlerine saldırıyorlardı. İnsan formundakiler ise yakınlarıyla kapışmaktan kaçınmaya çalışıyordu.

Her şey film şeridi gibi gözümün önünde ağır çekimle yaşanıyordu.

"Asteria," diyerek hırıltılı bir sesle konuşan Mara'yı duyduğumda kanım akmayı kesti ve kulak kesildim. "*Büyü her yerdedir. Aldığın nefeste, içtiğin suda, yürüdüğün toprakta.*"

Âdeta beni kamçılayan bu sözlerle Shelia'nın gözlerine odaklandım. Kolyem komutu alıp titremeye başladı, Latince kelimelere gerek olmadan Mara'nın sözlerini düşündüm. Ben nefestim, suydum ve topraktım. Dorcha'ydım, avcıydım, melezdim, Prasidium Cadısı'ydım ve *Annabelle Asteria Jefferson'dım.*

Dünyanın çekirdeğine dokunmuşum gibi içimdeki güce parmaklarım değdi, tüm avucumla onu kavramamıştım bile. Dişlerimi sıkarak vücuduma dolan büyünün her bir zerresini gözeneklerimden dışarı akıttım, haykırdığım esnada Shelia'nın ipi bedenlerimizden çözüldü.

Shelia kulak tırmalayan bir çığlıkla elini ileri uzattığında biraz önce benimle konuşan Mara'yı geriye savurdu. Kötü olan kısım, savrulduğu yer bir uçurumdu ve ben daha korkuyla iç çekemeden Marcus yanımdan kaybolup uçurumdan düşmeden önce Mara'nın kolunu yakaladı. Zamanı tekrar durduğu için ona minnettar olup gözlerimi Shelia'ya çe-

virdim ve ellerimi iki yana açarak geceyi delen bir bağırışla kolyemden bir parça daha kopardığım gücümü ona çarptım.

Shelia kolunu kaldırıp koruma kalkanı oluşturtsa da gücüm âdeta kalkanı parçaladı, kalkan onu lime lime olmaktan kurtarsa da vücudunun geriye savrulmasını engelleyemedi.

Bedeni bir engele çarpıp durdu ve gözleri kocaman olurken taş kesildi. Bir kalp atımlık sürede boğazının arkasından girip önünden çıkan kılıç uzunluğundaki bıçağın keskin ucu ayın kızıl ışığıyla parladı.

Shelia'nın ağzından irin gibi kanı akarken açılan gözleri üzerimde sabit kaldı. Harelerinin nasıl donuklaştığını, ölüm meleğinin ruhunu çekip çıkarırken teninin nasıl kül rengine döndüğünü gördüm. Boş bakan gözlerinden hayatının sonlandığını anladığımda dondum. Bıçak boğazından çıktı ve bedeni kayarak yere düşerken bu sefer arkasındaki kişi kılıcını havada savrulup göz açıp kapayıncа kadar Shelia'nın başını bedeninden ayırdı.

Kafası yerde yuvarlanıp ayaklarımın biraz ötesinde durduğunda dehşetle ona bakıyordum. Göz bebeklerimi bile zor hareket ettirip başsız bedenin başında bekleyen kişiye baktım. Ağzım aralık, kanmış donmuş ve tüm bedenim kıpırtısız hâlde sarı saçlı, nahif yüzüne rağmen gücünü her bir zerresiyle karşısındakine yansıtan Başavcı'yı gördüm.

Eden Kingswell.

Gözlerinde korkunç bir öfkeyle Shelia'nın kesik başına bakıyordu. Annemin yüzüne benzediği için midemden yükselen safraya engel olamadım, yana eğilip boş midemden arta kalanları kustum. Kâbuslarıma konu olacak yepyeni bir görseldi, trajik bir olaydı. Elimin tersiyle ağzımı silerken Marcus, Mara'yı uçurumdan uzaklaştırıp yanıma geldi ve omuzlarımı kavradı. "Anna, iyi misin?"

Başımı sallayarak soluklandım ve güçlükle Eden'a baktım. Girdiği transtan çıkıp gözlerini bana çevirdi ve okyanus mavilerinde muzaffer bir parıltıyla, "Anneme o büyüyü yapan cadıyı öldüreceğimi söylemiştim," dedi. "İşte o cadı, *buydu.*"

Dehşet beni daha fazla nasıl kuşatabilir, bilmiyordum. Marcus'un da benden aşağı kalır yoktu. Mara'nın elleri boğazındayken nefes alamadığını fark ettiğimizde ipin onun soluk borusunu zedelediğini anladım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Eden oraya koştu, onun başında endişeyle ne yapacağını düşünüyordu. İşte o zaman Samantha'nın yanımıza koştuğunu gördüm.

Bu hikâyedeki varlığını özümsemiş, yokluğumda belli ki güçlerini geliştirmişti. Anında Mara'nın yanında diz çöküp panik olduğu belli olmasına rağmen bilge bir gözle ona kitlenmişti. Eden'dan izin alır gibi onun bedenini yana kaydırıp iyice Mara'nın yanına sokuldu ve parmaklarını onun boynuna bastırdı. Mara hırıltılı nefeslerle can çekişirken Sam gözlerini kapattı, saniyeler sonra Mara'nın nefesleri düzene girdi ve sonunda gözlerini kocaman açarak iyileştiğini belli etti.

Önce Sam'e baktı, ardından gözleri Eden'a kaydı. Kollarını kuvvetle ona doladığında Eden'ın kasıldığını fark ettim ama hemen onun beline sardığı kollarıyla kendine çekti. Kalbim Eden için mutlulukla dolarken Marcus'un beni tutmasıyla ayağa kalktım. "İyiyim," diyerek mırıldandım ve titreyen Sam'in yanına gitmesini işaret ettim. Marc dudaklarını benim alnıma bastırdıktan sonra dediğimi yapıp Samantha'nm yanına gitti.

Gözlerim benim aşkıma, nefesime ve yaşam kaynağıma yöneldi. Onu aradım, korkunç savaşta vücudunu görmek için etrafı arşınladım.

Barthram Sullivan'ın üzeri artık çıplaktı, hatta birçok avcının öyleydi. Doğaya karışmışlar, vahşi ruhlarını serbest bırakmışlardı. Brandon'ın dönüşüm geçirmemek için direnen Darla'yı kollarıyla yakaladığını gördüm. Kaleb'ın Laura'yı kucağına aldığını seçtim. Acı, tüm avcıları güçsüz düşürmeye başlamıştı. Orman Nemfleri olmasa bu savaş çoktan Dorchaların üstünlüğüyle bitmişti. Moss'un gelerek Eden ve Mara'yı ışığıyla kuşattığını gördüm, onları savaş meydanından uzaklaştıracaktı. Arlow ise Hamadryadların müstakbel prensi olduğunu gösterir gibi onların başındaydı; çarpıcı bir güçle tüm ağaç dallarını Dorchalara yöneltiyordu.

Dönüşüm geçiren kurtlar kendi türleriyle savaşıyordu ve insan formundakiler onları öldürmemeye çalışarak geri püskürtüyordu. Ağır çekimle işleyen bu korkunç savaşı değerlendirdiğim esnada artık nokta koymam gerektiğini biliyordum. Ne olursa olsun bu işe ancak ben son verebilirdim.

Gücümün hepsine erişmesem de damarlarımda dolaştığı kadarı da yeterli olurdu, kendimde o kudreti görüyordum. Dorchalar Shelia'nın öldüğü görseler de yollarına devam ettiler, hatta tüm yetkiyi *Mutant'ın* aldığını gördüm. Gözleri beni buldu ve iğrenç bir nefretle kalabalığın arasından bana baktı. Dorchaların lideri artık oydu.

Öyleyse kozlarımızı paylaşma zamanı gelmişti.

Yanında duran üç tane kurdu bana doğru yönelttiğinde dudaklarıma Mutant'ın iğrenç yüzünden daha tiksinç bir gülümseme yerleşti. Karan-

lıksa ben ondan daha zifirî karanlıktım. Kötülükse yeri gelir ondan daha kötü olurdum. Saf öldürme içgüdüm vardı, cinayet işlemek istiyordum. Avcı katili diyorlardı bana, ben *İblis Katili'ydim.*

Öne doğru vakur, soylu ve tarihin gördüğü en güçlü varlığın zarafetiyle yürümeye başladığımda rüzgâr, Kanlı Ay ve dünya bana itaat etmek için hazır beklemeye başladı. Ellerimi iki yana açtım; kan, kül ve yanık et kokularıyla nefes aldım ve ruhumu besledim. İki yana açık ellerimin parmaklarını içeri büktüğümde kurtlar tam bana ulaşamadan durdu; görünmez iplerimi onlara bağlamıştım, artık benim kuklalarımdı. Yönlerini Mutant'a çevirdiler ve başlarını aynı anda yukarı kaldırıp savaş çığlığı atar gibi uludular.

Onların savaş borusu ötmüştü, hayır, bu benim *savaş borumdu.*

Dişlerini gösterip hırladıkları esnada ellerimi öne uzattım ve üç kurt hızla Mutant'a doğru koşmaya başladı. Savaşan bedenleri geçtiler ve dört bacaklarının üzerinde Dorchaların yeni liderinin üzerine atladılar. Mutant ya onlara karşılık verecekti ya da beni durduracaktı. Kafası karıştığı için tepki dahi veremeden üç kurdun dişleri onun vücuduna geçti ve pelerini çoktan parçalandı. Yılan derisi lime lime olmaya başladı.

Beni durdurmayı amaçlayan iki Dorcha'nın varlığını yakınımda hissettiğimde alev alev yanan gözlerimi ve ellerimi bu sefer onlara çevirdim. Karanlığın ipleri bana ulaşamadan koptu ve ardından bedenleri erimeye başlarken korkunç çığlıklar attılar. Pelerinleri tortop hâlde yeri boyladı. Gözlerim bu sefer acı çekip dönüşüme zorlanan Laura'yı korumak isterken yine acıyla yüzü kasılan Kaleb'ı gördü. Bu sefer onun savaştığı Dorcha'yı hedef aldım, cadı tam gövdesinden ikiye ayrılıp irinden kanı toprağı sularken parçaları yere düştü.

Ardından bakışlarım bu sefer de kurt formuna dönüşmek zorunda kalıp Brandon'ın üzerine atılan Darla'yı gördü. Brandon ellerini iki yana açmış, onun boynunu parçalamasına engel olmaya çalışıyordu. Parmağımı tekrar kıvırıp Darla'yı himayem altına aldım ve Brandon'ın üzerinden geri çekilmeye zorladım. Gözlerim onu kuklası hâline getiren Dorcha'yı buldu; elimi havaya kaldırıp Dorcha'yı âdeta havalandırdım, tüm kaosun üzerinde havada uçan pelerinli bir ölüm meleğini andırdı. Yanlış, ölüm meleği o değildi. *Bendim.*

Ona dikkat kesilen savaşçılar ve Dorchalar duraksadı; ellerimi iki yana açmamla beraber Dorcha'nın pelerini üzerinden uçup yılana dönüşen çıplak vücudunu açığa çıkardı. Parmaklarımı tekrar yavaşça hareket ettirdim ve onu gören herkese ibret olması için onu büyük bir alev topu-

na dönüştürdüm. Ateşin ışığı Kanlı Ay'ın önüne geçti, savaşın üzerinde parladı ve Dorcha âdeta gökyüzünde yanarak kül hâlinde kaosa yağdı.

Her bir hareketim tam anlamıyla yıkımı çağırıyordu. İçimde açığa çıkan korkunç benliğimle karşıma çıkan her şeyi yok etmek istiyordum. Beni hafife alan tüm zihinleri korkuyla doldurmayı arzuluyordum fakat bana itaat etmeleri için değil. Ben Barthram Sullivan ya da Shelia gibi yönetme arzusu duymuyordum. Hayır, itaat değil, *ölüm* istiyordum.

Her ölen Dorcha'yla beraber başkaları akın ediyordu, hatta Ayakçılar da meydanda görünmeye başlamıştı. Gücüm dört bir yandan pençeler gibi uzayarak Dorchaların kara büyülerini aradı ve çoğunu tek tek yakaladı. Dişlerimi sıkarak boğazımın gerisinden gelen bir bağırış eşliğinde ellerimi gökyüzüne kaldırdım ve gerçekten uzayan pençelerimi avuçlarıma geçirdim. Büyüyle yakaladığım Dorchaların tiz çığlıkları gökyüzüne yükseldi; *Kanlı Ay'ı* avcıların ulumalarından çok, onların sesleri yıkadı ve onun leziz bir yemekten aldığı ısırık oldular. *Bir tarafım yok*, diyordum ama avcılara zarar vermiyordum çünkü benim için asıl, asırlar önce beni yok eden iblisler yok olmalıydı.

Asteria'nın, *benim*, intikamım bugün alınacaktı. Ruhumun huzur bulması için bunu yapacaktım. Belki o zaman Asteria ile birlikte yaşayabilirdik.

Gözlerim birden Alexis'i buldu. Önündeki Dorcha'yı küle çevirene kadar yaktığını gördüğümde kara büyü kullandığını anladım. Bu onun zaafıydı, onun gücüydü. Ruhuna bulaşan bu kara lekeyle yaşasa da Alexis güzel kalbinden vazgeçmiyordu, bunu artık biliyordum. Dorchalarla yaşamasına rağmen onların yolunu seçmemişti. Karanlığın şehvetli sesine uymuyordu, aksine kara büyüyü kara büyüye karşı kullanıyordu. Onun bunu, yere avuçlarını geçirip acıyla haykıran aşkı, Dean'i korumak için yaptığını görüyordum. Ay artık apaçık ortaya çıkmak üzereydi, zaman tükenmek üzereydi. Bir süre sonra tüm avcıların kurt olmaktan başka çareleri kalmayacaktı.

Hızlı hareket ederek Alexis ve Dean'e saldırmayı seçen Ayakçıları hedef aldım; bu sefer yerde bulduğum bir hançeri ele geçirip avcı ruhumu beslemek istedim ve göz alıcı bir hızla kargaşayı yararak koştum. Saniyeler sonra hançerim Ayakçılardan birinin sırtına saplandı. İri yarıydı, dudakları yok denecek kadar renksizdi, yara bere içindeki teniyle bana dönüp baktı. Onun başka çaresi kalmayan bir insan, bir bağımlı olduğunu bilmeme rağmen kötü kalpli olduğunu da biliyordum. Dorchalar sadece öyle insanları seçiyordu. Beni eliyle savurmaya çalıştı ama hançeri

çıkardığım gibi bu sefer alnına sapladım. Bir saniye sonra da onu geri çekip kolumu sola savurarak arkamdan gelen Ayakçı'yı tam boğazından hançerledim.

Ayakçılar da kanları boylu boyunca akarken yere devrildi. Alexis'in içten içe yaktığı için çığlık atan Dorcha'nın arkasına geçip avuçlarımı onun şakaklarına bastırdım. Öyle kuvvetle sıktım ki kafatasının çıkardığı ses kemiklerime işledi, beyni neredeyse dışarı çıkana kadar ellerimin arasında kafasını ezdim. Ölü bedeni yere yığıldığında Alexis sarsılarak dizlerinin üzerine düştü. Dean hırıltılı nefeslerle ona ulaşmaya çalışıyordu.

Başka hangi arkadaşım tehlikede, diye araştırdım. Jimmy, Karl ve Elena üçlüsünü gördüğümde doğrulup onların durumunu değerlendirdim. Elena dönüşüm geçiriyordu; Karl onun yanındaydı ve Jimmy biraz önlerinde ablası ve rekabeti sevdiği arkadaşını koruyordu.

Hızla onlara doğru koşup Jimmy'e elimi uzattığımda anında istediğim şeyi algıladı; bunu ona daha önce de yapmıştım. Hemen botundan çıkardığı hançeri avucuma fırlattı. Silahı kaptığım gibi bugün Eden'dan gördüğüm hareketi tekrarlayarak hızla koştum ve dizlerim yere sürterken Ayakçı'nın diz kapaklarından birini kestim. Ayakçı yalpalayıp yere devrilmeden önce ise Jimmy atik davranıp hançerini onun alnına sapladı.

Doğrulduğumda göz göze geldik ve ela gözleri bana asıl aradığım şeyi hatırlattı. Ona benzeyen çehresi ruhumun ihtiyacı olan şeyi haykırdı.

Bakışlarımı çevirip Jay Sullivan'ı aradım.

Onu göremediğim her an delirmeye daha da yaklaşıyordum. Deli bir melez, kötülüğün her hizmetkârından daha tehlikeliydi. Şeytan benimle boy ölçüşemezdi, iblisleri önümde saygıyla eğilmeliydi. Ruhum tekrar hayat bulana kadar, cehennemde onların ustalarıyla büyümüştüm.

Karmaşaya karıştım, karmaşanın ta kendisi oldum. Önüme çıkanı biçiyor, kukla gibi oynatıyor, ölümün soğuk nefesi oluyordum. Gördükleri son yüz benimki oluyordu. Üzerimdeki kazak artık yırtılmıştı, çıplak kalmaktan korkmuyordum. Yılan derileriyle kaplı değildim ama ben de doğanın bir parçasıydım. Yılan da bir parçasıydı, kurt da. *Ben ikisiydim.*

Sonunda, tüm katliamın ve dehşetin ortasında, biriyle karşı karşıya geldim.

Barthram Sullivan.

Çıplak gövdesi tamamen irin kaplıydı. Gece kadar siyah saçları, siyah pantolonu da dâhil, savaş meydanına inmiş delirmiş bir *Kara Kral* gibi

görünüyordu. Geçmişte yaşasaydı onu böyle adlandırırlardı. *Lider değil, bir Kral.*

Ondan Shelia kadar nefret etmiyordum. Kötülüğü tamamen misyonundan geliyordu. Lycan'ın ilerlettiği yola saplantılı derecede sadıktı. Eğer Dione, Asteria'yı kurban etmeseydi avcılar olmayacaktı ve o da başka bir yolda yürüyecekti. Nasıl biri olurdu, bilmiyordum ama o zaman da eğer görevi neyse onu uygulayacaktı. Ve şu anki görevi, benim düşmanım olmasını sağlıyordu. Bu değişmedi, o ve ben aynı yolda asla ilerleyemeyecektik.

Dorchaların her biri burada ölse bile dışarıda daha fazlası vardı. Kıtanın her bir tarafında deliklere saklanmış, kara büyüyü dehşetle arzulayan cadılar son bulmayacaktı. Tek fark, bugün burada başları ezilecekti ve başsız kalan yılan zarar vermezdi. Yine de ileride güçlenebilecekleri için avcıların bu lanetini kırmaları gerekiyordu.

Barthram yolundan dönmeyecekti.

Birer tane hançer tutan ellerini iki yana açtı ve yeri sarsan adımlarla atarak önümde düşmanıyla kapışacağı anı bekleyen bir yırtıcı edasıyla volta attı. "Benimle bir avcı olarak savaş, melez!" dedi gür sesiyle. "Madem bu kadar güçlü ve görkemlisin, adil ol. Karşıma o ucubeler gibi çıkma ve bir *avcı* gibi savaş!"

Gözlerimdeki alevler söndü ve büyümü bir kenara bıraktım. Karanlık bakışlarım itinayla üzerindeydi ve sükûnet dolu çehrem ona istediğini vereceğini belli ediyordu. Madem öyle, onunla istediği gibi karşılaşacaktım.

"Sen bunun için eğitildin, yaşadın ve gücün benden fazla. Buna adalet mi diyorsun?"

Barthram'ın su yeşili gözleri Kızıl Ay'ın ışığıyla parladı. Yüzünde acı çektiğine dair bir emare yoktu ama çektiğini biliyordum. Sadece o kadar dayanıklıydı ki bunu düşmanına göstermeyecekti. O esnada anladım ki ben lanetten etkilenmiyordum. Bu zaten belli bir şeydi, doğum günlerimde hiç acı içinde kıvrandığımı hatırlamıyordum. Yine de bir aydır kaldığım o hücrede duvarları izlerken, düşünürken bu günün bana ne getireceğini de bilemiyordum.

"Melezin güçlerini kimse bilmiyor," dedi Barthram söylediğim şey üzerine. "Ama düşüncesi bile o kadar övülüyor ki görmek istiyorum. Bunca zamandır beklenen varlık, neler yapabilecek bilmek istiyorum. Merak etme, eğer adaletsiz bir dövüş olduğunu hissedersen büyü kul-

lanmanı isteyeceğim. Hakkımda bilmen gereken tek şey; *adaleti* asla geri plana atmayacağımdır."

Güler gibi oldum. "Çarpık bir adalet sisteminiz var, Bay Sullivan. Ama söylediğiniz şeyi kabul ediyorum. Bakalım hangimizin adalet terazisi daha ağır basacak."

Sırıttığında dişlerini gösterip hırlayan bir kurt gibi göründü.

Elimdeki hançeri iyice sıktığımda o da bir tanesini yere attı ve benim gibi tek silahla kaldı. Sonra hazır bekledik, saniyeler ağır ağır işledi. İkimizin gözlerinde de uğursuz bir parıltı yandığında bunu savaş çağrısı olarak algılayıp birbirimize doğru koşmaya başladık.

Barthram Sullivan'ın hançer darbesi tam eğilmeden önce yanağımı boydan boya kesti. Shelia'nın mağarada yanağımda açtığı yaraların izleri, hücrede kaldığım zamanlar geçmişti. Şimdi ise Barthram tarafından yeni bir tane açılmıştı. Kanımın ılık akıntısını hissettim ama onu temizleyecek fırsatım yoktu, dizimi kırıp yere çöktüğüm esnada onun aşil tendonuna bir tane çizik attım.

Ayağı yalpalayıp sendelediğinde ben de ayağa kalkıp tekrar ona doğru döndüm. Birbirimizin etrafında tetikte kalarak döndük ve tekrar hırlayıp birbirimize atıldık. Hançer tekti ama diğer elini de bir silah hâline getirip pençelerini uzattı, ardından bir tokat atar gibi yüzüme vurdu. Vücudum sağa devrilirken pençeler gözlerimin altında yarıklara sebep oldu. Kan ağlıyor gibi görünüyor olmalıydım.

Abigail'i sevmesine rağmen onu feda edebileceğini söylediği an aklıma geldi. Öfke damarlarımda kol gezerken yerden destek alarak o tam arkamda bitmeden önce doğruldum ve hançerimi yukarı savurdum. Boynundan çenesine doğru dik bir yara açıldı. Eğer yana doğru bir yarık olsaydı boynunu kesebilirdim, böylece onu etkisiz bırakırdım. Elinin tersiyle bana bir tane daha vurduğunda bu sefer sırtüstü devrildim ve botuyla gövdeme bastırdı. Hançerim yere düştüğü için silahsız kalmıştım, hırlayarak pençelerimi uzatıp pantolonunun paçasını sıyırarak tırnaklarımı ayak bileğine sapladım ve kemiklere gelecek kadar etini deştim.

Hırlayıp ayağını çekerek bu sefer diğer ayağıyla yüzüme bir tekme savurdu. Yana devrilirken aklıma Jay'e verdiği kurutma cezaları geldi ve öfke daha fazla fokurdamama neden oldu. Yerden kaptığım hançerimi doğaüstü bir hızla ona fırlattım, onun da gücü mucizeviydi, bu yüzden yana çekildi ama benim hızımla yarışamadı. Hançer tam kalbine saplanacakken omzunu sıyırıp geçti.

"Güzel," dedi benim onunla boy ölçüşmemden çarpık bir memnuniyet duyarak. "İşte böyle. Karşımda ağlayan o küçük kız olmadığın için memnunum. Bu sayede seni yok ettiğimde daha az üzüleceğim."

"Üzüntüyü bir saniye bile kalbinizde hissedeceğinizi sanmıyorum."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Beni çok yanlış tanıyorsun, Asteria. Ben duyguları hissederim. Üzülürüm, kederlenirim ya da pişmanlık duyarım. Aptal oğlum, senin ve dünyanın geri kalanıyla tek farkım; bu duyguların esiri olmam."

"Biliyorum. Sen sevdiği kadını bile feda edebilecek bir adamsın."

Barthram'ın açık renk gözleri ışıldadı. "Senin sevgiyle hareket edeceğini ve onun için kendini feda edeceğini biliyordum. Sana üzücü bir haberim var; Abigail'i öldürmeyi hiçbir zaman amaçlamadım, Asteria. Aksine, senin buna izin vermeyeceğine adım kadar emindim. Benim feda etmeyi amaçladığım tek kişi *sendin*."

Dişlerimi sıktığımda birinin kırıldığına emindim, bu sefer gerçekten kırılmıştı. Tükürüp kırılan parçayı yere savurdum, aynı zamanda da Barthram'dan ne kadar tiksindiğimi belli ettim.

"Daima melezi feda etmeyi amaçladım. Ne oğlum ne de Abigail'i. Seni. Sen, daima benim için bir kurbandın ve öyle kalacaksın."

"Babamla olan arkadaşlığınızın da mı bir kıymeti yoktu?"

Barthram'ın yüzünde bir durgunluk kol gezdi. "Aaron," dedi iç çekerek. "Baban her zaman kuvvetli, saygılı ve gıpta ettiğim bir adam oldu. Bu yüzden onun aptallığı beni her zaman çok üzmüştür. Hayata geliş amacımızı göremedi. Avcıların neden var olduğunu anlayamadı. Bizler bunun için doğduk, karanlıkla savaşmak için. Sense bizim ışığımızdın. O ışığımızı bizden çaldı."

Birden hançerini bana fırlattığında hızlı hareket ettim ama hedefinin ben olmadığını anladım. Arkamdan yaklaşan Ayakçı'yı alnının tam ortasından vurmuştu. "Seni yok eden ben olmalıyım," dedi Barthram deli bakan gözleriyle. Tamamen çığırından çıkmıştı.

"Kendi kızın söz konusu olsaydı da böyle davranacak mıydın?" dedim cevabını çok merak ederek. "Ya melez Laura olsaydı?"

Barthram bana dikkatle baktı, bu soruyu onun da uzun uzun düşündüğü belliydi. "Evet," dedi yalın bir şekilde. "Bunu yapardım. Sen duygularım olmadığını düşünsen de elbette benim de sınırlarım var. Acısı yaşamama izin vermezdi, ben de her şey bittiğinde kendi hayatıma son verirdim."

Korkunç bir görev bilinci.

Tekrar bana doğru atıldığında bu sefer elimde bir silahım yoktu. Barthram hançerini sol göğüs kafesime sapladığında nefesim kesildi, biraz daha ileri gitse kalbimi delik deşik edecekti ve ben iyileşemeyecek, ölecektim. Acıyla kasılırken soğuk yerler ensemden akmaya başladı, büyüm çırpınıp onu yok etmek için bana yalvarıyordu. "Büyünü kullanmak istiyorsun, değil mi?" diyerek soludu kulağıma doğru. "Kullan. Kullan ve beni kuklan hâline getir. Fakat sana yemin ederim ki himayem senin altına girdiği an bile o milimlik hamleyi yapabilirim. Kalbine ulaşmak için saniyeye bile ihtiyacım yok. Sana izin veriyorum. Sözümü her zaman tutarım, sadece o söze giden yolda ne durumda olacağımızı da hesaplarım."

"Oyunların asla son bulmayacak." Sesim hırıltılıydı, kelimelerim kesik kesikti. Barthram'ın bir eli belimdeydi, geriye kaçmamı imkânsız kılmıştı.

"Kendine güveniyorsun. Güven ve büyünü serbest bırak. Hadi Annabelle, yap şunu! Sonucunu birlikte görelim."

İri bedenindeki kan benim bedenime bulaşırken soluğu kulağımı tırmalıyor, ölümün soğuk nefesi gibi içime işliyordu. Kolyem titreşmeye başladı, ona kudretimi göstermem için zihin duvarlarımı kırarcasına çağrı yapıyordu. Gözlerim alev alev yanmaya başlarken dediğini yapmak için hazırlandım. Madem öyle...

Birden üzerimizde bir ışık topu patladı.

Kör oldum. Yan tarafa doğru sol kolumun üzerine düştüğümde ışıktan başka algılayabildiğim bir şey yoktu, hançerin hala göğüs kafesime saplı olduğunu hissedebiliyordum. Felç olduğum için hareket edemiyordum, vücudum ciddi bir his kaybı yaşıyordu. Bunu daha önce de yaşamıştım, anılar hemen hafızama akın etti. Hiddenfield'da bana bu ışık topu bir kere daha çarpmıştı, yatağımda kendime gelmeyi beklerken nasıl da felç hâlinde yattığımı biliyordum. Ve bunu yapan kişi...

Gözlerimi bile kırpamadığım için görüşümün gelmesini bekledim, sesler bile karışıktı ve çok uzaktan geliyordu. Bir süre sonra ışık geçti, Kanlı Ay'ın kızıl lanetinin altında gerçekleşen savaş görüş açıma girdi, sesler yerine geldi ama hareket kabiliyetim hâlâ yoktu. Sonra uyuşukluk da geçti ve bakışlarım ayakta dikilen...

"Abigail..." diyerek soludum güçlükle.

Barthram'ın birkaç metre uzaktayken doğrulmaya çalıştığını ve Abigail'e baktığını gördüm. Gözlerinde kalp kıran bir ifade vardı, o kırılan kalbin ise Abigail'in olduğunu biliyordum.

Gözyaşları eşliğinde Barthram'a bakarken... "Ödeşme zamanı," dedi titreyen dudaklarıyla. Fakat omuzları dik, yüzü yaptığı şeyden pişmanlık duymadığını belirten bir asaleti barındırıyordu.

Onun herkesi felç edebilecek Nemf ışık topu olmasaydı Barthram'ı kuklam olarak kullanmam bile işe yaramayabilirdi. Dediği gibi kısacık bir hamleyle kalbimi deşerdi. *Abby beni kurtarmıştı.*

"Abigail," dedi Barthram ilk defa duyduğum duygu dolu bir sesle. "Bu hayatta özür dileceğim tek kişi sensin." Sonra iyice doğrulup ayakta dikildi. Ben de gücümü kazanıp ayağa kalkmaya çalıştım, tam doğrulduğumda Barthram, Abigail'e son bir kez daha baktı ve tok bir sesle konuştu. "*Özür dilerim.*"

O an anladım ki yaptığı şey için değil, yapacağı şey için özür diliyordu. Zaman ağır ağır akarken bana doğru döndüğünü, gözlerini üzerime çevirdiğini ve sarı bir ışıkla parlayan hareleriyle harekete geçeceğini anladım. Dişlerini göstererek hırladı; akıl alıcı bir hızla bana doğru atıldı. Pençesini havada savurup hâlâ vücuduma saplı hançerini avcı gücüyle birleştirerek kalbimi deleceği anda zaman durdu.

Hayatın akışı kesildi ve ben Barthram Sullivan'ın yüzüyle karşı karşıya kaldım.

Zamanı durduğumu anladığımda kolyem titreşiyordu. Fakat cadılık odaklanma işiydi ve ben şu an odağımı çok tutamayacağımı biliyordum. Darbeden kurtulacak kadar yana kaydığım esnada hareket eden birinin varlığını daha hissettim.

Barthram'la arama giren biri...

O belirdiği esnada zaman aktı ve kulağım korkunç iki gürlemeyle uğuldadı. Birbirlerinin aynısı, tıpatıp benzeyen iki ses. İki beden ve kan bağlarının çarpıcı varlığı. *Kral ve Prens'i...*

Jay Sullivan.

Dehşetle yana çekilip onları tam anlamıyla görüş açıma aldım. Kalbim patladı, uzuvlarım sarsıldı ve gördüğüm şey aklımı kaybetmeme neden oldu. Şok içindeydim.

Jay, pençelerini babasının tam kalbine sokmuştu. Bunu yaptığını daha önce de görmüştüm; kalbi avuçlayıp onu bir bedenden nasıl çıkardığına ve elinde tuttuğuna şahit olmuştum. Babasının kalbini avuçluyordu ama henüz bedeninden çıkarmamıştı.

İkisi de diz çöktü ve göz göze kaldılar.

Barthram'ın acıyla çarpılan yüzü fiziksel acısından çok Jay'in yaptığı şeyden kaynaklanıyordu. Gözleri âdeta oğlunu delip geçiyordu, Jay'in

ruhsuz bakışları onun üzerindeyken ne hâlde olduğunu göstermese de hissedebiliyordum.

Zaman o kadar ağırdı ki artık kendi kendine akmak için bir istek duymadığını düşünüyordum. Baba ve oğlu izlerken o bile dehşet içindeydi. Asırlara konu olacak bir an yaşanıyordu.

Jay'in de babası gibi üzeri çıplaktı ve irine bulanmıştı. Saçları dağınıktı, ela gözleri sarı bir ışıkla parlıyordu.

"Yap." Barthram'ın derinden gelen sesi duyulduğunda dizlerim titredi.

Jay'in yutkunurken âdemelmasının hareket edişini izledim.

"Yap," dedi Barthram tekrar dişlerinin arasından. "Yapmazsan, asla durmayacağım."

Jay'in sarı gözleri daha da parladığında onu durdurmak istedim. Bunu yaparsa kendisini affedemezdi. Buna sebep olmak ise benim kendimi affetmememe neden olurdu.

"Jay!" Sesimi duydularsa da bana bakmadılar. İkisi de birbirine saplanıp kalmıştı. O an anladım ki bu onların savaşıydı, dışarıdan kimsenin müdahale edebileceği bir şey değildi.

"Seni aptal çocuk." Barthram dişlerinin arasından hırladı. "Sana hiçbir şeye bağlanmamanı söylemiştim."

Jay'in dudakları aralandığında sesini duyacak olmak beni darmadağın etti.

"Bana *yaptığın hatayı düzeltmek senin işin* demiştin." Babası kadar tok ve vakur konuşuyordu. Bir *kral* olabileceğini gösteren kudrete sahipti. "Evet, bu benim işim. Hatam, en başından beri sana uymaktı."

Barthram'ın gözleri çelik kadar sertti.

"Ve *baba*..." dedi Jay onun kadar sert bir sesle. "Bağlarım beni güçsüz kılmıyor, aksine gücüm buradan geliyor. Kız kardeşime bağlıyım. Aşkıma bağlıyım. Onları korumak için kendi *babamı* öldürecek kadar güçlüyüm."

Avucunu sıktığını, Barthram'ın kırışan göz kenarlarından anladım. Yapacaktı. *Bunu yapacaktı.*

Barthram'ın yüzünün gevşediğini, hatta gözlerinde gururlu bir bakışın belirdiğini gördüm. Korkunç bir şeydi, trajik bir andı. Dudaklarını yavaşça hareket ettirdi ve ağzından kulaklarımı mahveden bir cümle döküldü.

"İşte şimdi tam bir Lider oldun."

Ve dişlerini sıkarak öyle bir bağırdı ki Jay'in korkunç gürlemesi de ona karıştı. Elini geri çektiğinde kulağımda sesleri âdeta bir bomba gibi patladı, dizlerim beni taşımayı bıraktı.

Jay elinde babasının kanlı kalbini tutuyordu.

Barthram'ın gözleri soldu, ölüm meleği oğlu olmuştu. Cansız bedeni yana devrildiğinde toprak kudretli Lider'i karşıladı.

Jay önce onun bedenine şoktan uyuşmuş gibi baktı, sonra gözleri elindeki kalbe kaydı ve titreyen parmaklarının arasında onu daha çok sıktı. Ardından acıyla, öfkeyle ve kederle başını geriye atıp öyle bir bağırdı ki sesi uğultuya, ardından ulumaya ve gökyüzünü delen bir güce dönüştü.

Savaşan herkes durmuştu ve bu anı ölümsüzleştiriyordu.

Jay öne doğru eğilip kalbi sıkı sıkı tutarken acıyla iki büklüm oldu ve bağırmaya devam etti. Haykırdı, acısını akıttı ve gözyaşları irine bulanmış yüzünde tenini gösteren yollar çizdi. Ağladığını gördüğümde kalbim paramparça oldu, keder beni istila etti ve yanına koşup onu kollarımla sardım. Omuzları hıçkırıklarıyla sarsılıyor, dehşet içinde bağırmaya devam ediyordu. Artık ben de ağlıyordum.

Yaşamak zorunda kaldığımız şeyler için ağlıyordum. Onun için ağlıyordum, kendim için, arkadaşlarım için... Ölmek istiyordum. *Keşke hiç yaşamasaydım* diyordum.

"Jay..." diyerek fısıldadım kulağına. "Jay... Özür dilerim. Özür dilerim. Lütfen..." Ne için yalvardığımı bile bilmiyordum. Kederini yaşama diyemezdim, yaşayacaktı. Ben de yaşıyordum. Ama içimin parçalanmasına engel olamıyordum.

Kalbi usulca yere bırakıp kollarını kuvvetle belime doladı ve başını boynuma gömdü. İleri geri sallanarak usulca yasına ortak oldum. Fakat savaş kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı. Abigail'in yere çöküp hıçkırarak ağladığını görebiliyordum. Hepimizin gözyaşları birbirine karışmıştı.

Jay geri çekilip babasının kanına bulanmış elleriyle yüzümü avuçladı. Beni kontrol etti, bir hasarım var mı inceledi. Parmakları usulca Barthram'ın açtığı kesikte dolaştı. Ela gözleri Kanlı Ay'dan daha gösterişliydi.

"Sana öyle âşığım ki yer ve gök birleşse bile buna engel olamaz. Seni seviyorum, Annabelle Jefferson. Sonsuz kelimesi bize yakışmaz. Bizim için bir son yok. Ölsek bile. Ya dünyada ya da başka bir yerde; daima seninle olacağım."

Gözyaşlarım dudaklarımda tuzlu, kanlar metalik bir tat bırakırken başımı aşağı yukarı salladım. "Seni seviyorum, Jay Sullivan. Bu dünyada ya da başka bir yerde; daima seninle olacağım."

"Daima."

"Daima," diyerek fısıldayıp onu tekrarladım.

Dudaklarımız buluştu ve bana hayat öpücüğümü verdi. Sonsuz sevgi ve aşkla öptük birbirimizi. Savaşın ortasında yeşeren umutla. Savaş şöyle dursun, her şeyden önce birbirimizi kazanmıştık.

Sonra Jay acıyla kasılıp geri çekildi. Bu seferkinin Tetrad'dan kaynaklandığını anladığımda soluğum kesildi ve onun omuzlarını kavradım. İki büklüm olarak yere çöktü, avuçlarım hırlayarak toprağa sapladı. Onunla beraber diğer avcıların da yere kapaklandığını fark ettim; gözlerim korkuyla aya çevrildiğinde artık tutulmanın tam anlamıyla gerçekleştiğini anladım.

Tüm avcılar kıvranarak dönüşüm geçirmeye başladı.

Jay dişlerinin arasından gırtlaktan gelen bir ses çıkardı, sonra başını geriye atıp bağırdı ve pençeleri uzadı. Siyah dumanlar meydanı sararken onun da çevresinde girdap oluşturmaya başladı ve büyü onları esir alırken çıplak gövdesinden siyah tüyler fışkırdı. Ağzı genişledi, dişleri uzadı ve başını tekrar geriye attığında artık yanımda uluyan siyah bir kurt vardı.

Ayağa kalktığımda sarsılan dizlerimle dik kalmakta zorlandım. Jay'in sarı gözleri beni buldu, usulca izledi... Ne yapacağımı bilemeyerek ona bakarken biraz ilerimizde dikilen Mutant'ı gördüm. Hâlâ hayattaydı ve son hamlesini yapmak için hazır bekliyordu. Artık Dorchalarla savaşacak bir tek Nemfler kalmıştı, onların da birçoğu yok olmuştu ya da savaş meydanını terk etmişti.

Dorchalar zafere hiç olmadıkları kadar yakındı.

Mutant, Jay'in kurt formuna doğru yaklaştı ve onu yanında uysal bir yaratığı gibi tuttu. Lycan'ı Dione'un yanında gören Ardena'nın ne hissettiğini o an anladım. Hatta Mutant'ın yanında kızıl saçlı, zümrüt yeşili gözlü birini görür gibi oldum, silik bir siluetti. Bir hayalet gibi süzülüyordu.

Dione Nightingale.

Mahkûm olduğu arafta benimle akıl oyunu oynuyordu. Dünya üzerinde olmayan varlığının nasıl da ensemizde olduğunu belli ediyordu. Hem benim katilimdi hem de atam. Soyum ondan geliyordu, kanım onun kanıydı.

Kurtlar, Dorchalar için hazır ola geçerken Orman Nemfleri hâlâ savaşmaya devam ediyordu. Mutant bana şeytani bir gülümseme sundu. Ardından Jay'e komutu verdi. "Parçala onu."

Jay'in kurt formu aniden üzerime atılınca geriye devrildim, yüzümü parçalamasından kurtulmak için boynunu ellerimle yakalamıştım. Dişleri tam suratımın dibindeydi, tenime ara sıra değip küçük darbeler atıyordu.

Büyüme odaklanıp onu geriye savurdum. Sonra onunla savaşmak istemediğim için koşmaya başladım ama kaçabileceğim bir yer yoktu. Jay'e katılan birkaç kurt daha peşimdeyken beni uçurumun kenarına doğru sürdüler.

Jay'i bağlayan büyüyü yapan Mutant'ı durdurmak için ona odaklandım, elimi savurmamla beraber geriye uçtu. Jay bana koşmaktan vazgeçip durdu ama bir başka Dorcha beni büyüyle biraz daha geriye savurduğunda sırtüstü devrildim. Yüzümü kaldırıp baktığımda Mutant tekrar hareketlenmişti ve Jay'e bir komut daha verdi.

Jay kurt hâliyle tekrar üzerime atlayınca ellerimle onu yakaladım ama zarar vermek istemiyordum. Büyüme ulaşmaya çalıştım, ben onu hükmüm altına almayı denedim. Çok fazla duygu yoğunluğu vardı, kalbim korkuyla çarpıyordu. Savaşamayacağım bir düşmanla yüzleşiyordum.

Sarı kurt gözlerinde ona dair bir işaret aradım. "Jay!" diye bağırarak benim Jay'ime ulaşmaya çalıştım. İstemiyordu ama mecburdu, lanet onun baş edemeyeceği bir bağla Dorcha'nın büyüsüne hapsolmasını sağlıyordu.

Jay aniden donunca başımı kaldırıp onun ardından Mutant'a baktım ve Moss'un onu yeşil bir ışıkla vurduğunu, Arlow'un ise yere düşen bedenine yerden uzayan ağaç kökleriyle hapsettiğini gördüm. Yine de çok fazla Dorcha vardı ve Jay'i tekrar himayelerine almaları an meselesiydi.

Göz göze geldik.

İşte oradaydı.

Benim Jay'im...

Bana son kez baktı... O an gözlerinde gördüğüm şey dehşetle çarpılmama neden oldu. Daha ben onu durduramadan Jay başım kaldırdı ve boşluğa bakıp hırlayarak ileri atılıp kendisini uçurumdan aşağı bıraktı. Aşağıda çağlayan akar suyu duyabiliyordum fakat suya düşse bile kurt formuyla ölümcül yaralar aldığında iyileşemezdi. Acım korkunç bir şekilde ruhumu yaktı.

"JAY!"

Korkunç çığlığım değil geceyi, gökyüzünü ya da ayı, direkt evreni deldi. Jay'in kendini bıraktığı uçuruma bakarken kalbim göğsümden fırlayıp onunla beraber düştü. Ruhum ölümden daha korkunç bir gerçekle yok oldu.

Alev alev yanan gözlerimi kalabalığa çevirdim. Herkes bana bakıyordu ve onları tek tek kavrayarak ruhlarım yakalayıp hükmüm altına aldım. Hepsini; Dorchaları, kurtları ya da Nemflerini, her birini gücümün etkisi altına aldım. Dorchaları ayırdım, tek tek tespit ettim ve onları dizlerini kırarak eğilmeye zorladım.

Kurtlar ve Nemfler huşu içinde bana diz çöken kölelerime, Dorchalara bakamadılar bile çünkü onlar da benim hükmümdeydi. Sadece doğru tarafta, merhametimden faydalananlardan olacaklardı.

Ellerimi iki yana savurmamla beraber Dorchaların hepsi korkunç bir çığlıkla paramparça olup toprağı irinle suladılar. Uzuvları, başları ve ruhları dört bir yana dağıldı.

Lakin yıkıma doymuyordum, sonsuz bir iştaha sahiptim.

Çığlığım tekrar yükseldiğinde yer titremeye başladı, rüzgâr fırtınayı getirdi ve ağaçlar devrilecek kadar sertçe dallarını savurmaya başladı. Yerkürenin kükremesi benim sesime karıştı. Ayağa kalkarken büyümün etrafımı sardığını, alevden bir hortumun çevremde dolaştığını ve sesim değil bir kurt, yılan... Uykusundan uyanan bir *ejderhanın* kükremesini andırdığını fark ettim.

Havalandım. Ayaklarım yerden kesildi ve fırtınam beni yukarılara doğru taşıdı. Alevler etrafımda dönüyor, kırbaç darbeleri gibi havayı deliyordu. Gözlerimdeki yangın yeryüzüne sıçramak üzereydi. Ellerimi iki yana açarak kükredim ve kolyem parçalanıp boynumdan yıllar sonra ilk defa koparak yere düştü.

Tüm gücümün içimden serbest kalarak vücuduma akışını hissettim; damarlarıma karıştı, kemiklerime sızdı ve tüm duygularımı himayesi altına aldı. Kızgın bir yanardağ gibi kaynamaya başladım, lavlar hücrelerimden sızdı. Doğanın ta kendisi değildim, ben artık evrendim. Galaksiydim. Dünyanın kuruluşuna tanık olan bir hiçliktim.

Dione ve Ardena, büyüyle bir ırk oluşturabilecek kadar güçlülerdi. Hatta gelmiş geçmiş en güçlü cadılardı ve onlar bile lanetlerle tek başlarına baş edemedi. Dione melezi kullandı, ikinci lanetinde ise dünya üzerindeki varlığını yok etti. Ardena ise kendisine yardım eden cadılarla laneti kırdı.

Ben tektim.

Bir başımaydım.

Hiç kimseye ihtiyacım yoktu. Gücüm bana bunu fısıldıyordu. *Yak, yık, parçala! Biz sana bu kudreti veriyoruz!*

Ve söylediklerini yaptım.

Büyüm Kanlı Ay'ı pençeleriyle kavradı, onu sıktı, sıktı ve dediğimi yapmaya mecbur bıraktı. Korkunç bir çığlıkla onu korkuttum, yerde beni izleyen herkesin dehşete düştüğünü bildiğim gibi onu dehşete düşürdüm. Tüm lanetlerden daha lanet bir varlıktım. Gücümü özümsedim, ruhumla beraber kabullendim ve son kez tekrar haykırdım.

Dünya çatırdadı, ruhumdan sızan çatlaklardan lavlar fışkırdı ve öfkem kanlı bir yağmur gibi Dorchaların üzerine yağdı.

Lanetin kırılma sesini kulaklarımla duyduğuma emindim. Bedenim sarsıldı, ruhum parçalandı ve dört bir yana savruldu. Bedenim yere düşerken zihin duvarlarım yıkıldı, gerçekliğimi yitirdim. Varlığımı yitirdim.

Ölümü kucakladım.

Annabelle ve Asteria olarak... Son kez... Son bir an...

Yok ederek yok olmayı kabullendim.

BÖLÜM 31: MELEKLER VE ŞEYTANLAR

♪ *Imagine Dragons "Demons"* ♪

Eden Kingswell, on üç yaşında öksüz kaldığında Lider'in gözetimi altına giren ve gelecek vadettiği düşünülen çaylak, son yılların Başavcı'sı... Elinde tuttuğu uzun bıçağının kabzasına işlenmiş, kendine özgün Başavcı işaretine bakarken kalbi gururla kabarıyordu.

Tetrad Günü'nün üzerinden üç ay geçmişti. Okullar kapanmış, yaz tatili başlamıştı. Hiddenfield'ın hâlâ kendini toparladığı söylenemezdi. Herkesin yaralarını sarması için zamana ihtiyacı vardı. Vücutları sağlamdı ama ruhları... Hepsi kırık birer oyuncak gibiydi.

On üç yaşından beri tek bir gayesi vardı ve onu başarmıştı. Annesini uyku büyüsüne hapsederek kendisine ölümün getirdiği yastan daha acı günleri bahşetmiş, çaresizliğe sürüklemiş cadıyı... *Öldürmüştü.* Bunu düşlerken tek amacı annesini kurtarmaktı fakat bir başka şeyi daha başarmıştı; Dorchaların Mutlak Lider'ini öldürmüştü. Annabelle'in ailesini katleden teyzesini, Marcus'u bırakan şeytani öz annesini... Onların da intikamını almıştı. Bu şanlı görevi gerçekleştirdiği için gururu katbekat artıyor, kıvanç duyuyordu.

Merdivenlerden inen ayak seslerini duyunca başını kaldırıp gelene baktı. Uzun antrasit rengi kumaş elbisesini giymiş, gür siyah saçlarını açık bırakarak dalga dalga omuzlarından salınmasını sağlamış Praesidium Cadısı'na bakarken gururla dolan kalbi başka hislerle de doluydu.

Bir başkasına hissettiği duyguların benzeriydi ama yine de onlara bir isim koymaktan korkuyordu. Annesi ona daima adil olmasını öğütlerdi. Annabelle Jefferson'a hissettiği aşkın bittiğine emin olmadan, Mara isimli cadıya duyduğu bu yakın hisleri tarif etmek istemiyordu. Aslında emindi; Annabelle'in peşini bırakmamasının en büyük nedeni, Jay'in onu hak etmediğini düşünmesiydi. Bir süredir gözlemlediği kadarıyla Jay Sullivan onu yanıltmış, gerçekten aşkına en başından beri sahip çıkmıştı. Hatta aralarındaki ilişki, Eden'ın asla aşamayacağı bir geçmişe dayanıyordu. Bunu öğrendiği andan itibaren ise vazgeçişi tescillenmişti. Yine de her şey bu kadar tazeyken Mara'ya duyduğu ilginin peşine düşmeyecek, ona açılmayacaktı.

Aşağı tamamen inip karşısında durduğunda usulca onu izlemeyi sürdürdü.

Teni o kadar beyazdı ki siyah saçlarıyla tezat oluşturuyor, Eden'a alacakaranlık vakti dünyanın üzerine örtünen kar tanelerini hatırlatıyordu. Narin yüzündeki ufak burnunun üzerine serpiştirilmiş çillerini incelerken duyguları olduğuna kesinkes emindi, yine de geri durmaya çabaladı. Bunları bir daha hissedeceğini bile düşünmüyorken şimdi içinde bulunduğu durum onu karmaşık düşüncelere sürüklüyordu.

Mara tebessüm etti. "Ben artık çıkayım. Yeni dönem için okula kaydolmak için gerekli şeyleri ayarlamalıyım, bir de Praesidiumların karargâhına gideceğim."

Okula iki yıl ara vermiş yaşı büyük avcılar, okula geri dönmüşlerdi ama her şey sonlandığında yeni dönem için kaydolmamışlardı. Eden ise son sınıfta tekrar okula başlayacaktı çünkü... Göz kulak olmak istediği biri vardı ve o da şu an tam karşısındaydı.

Hafifçe başını salladı. Mara kısa bir an ne yapacağını bilemeyerek kıpırdandı, sonunda dayanamayıp derin bir nefes vererek Eden'a yaklaştı ve önünde yere çökerek yüz yüze kalmalarını sağladı. İnce parmaklarını yanaklarına yerleştirdiğinde Eden daha fazla nasıl geri duracağını bilemiyordu. Teni onun dokunduğu yerlerden karıncalanmaya başlamıştı bile.

Praesidium Cadısı Mara, Edan'a bakarken kalbinin göğüs kafesini tekmelemesine artık alışmıştı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi usulca. Bunca zaman tek kaldığı bu dünyada birisi ona sahip çıkmış, onu korumuş ve kurtarmıştı. Bu oğlan onun kahramanı, avcıların en baştan tarihte belirdiği gibi... Koruyucusuydu. Kana susamış hâlini görmesine rağmen şu an o kadar nahif bakışlarla kendisini izliyordu ki Mara onun nezaketle korkutucu arasındaki o çizgide duruşuna hayran kalıyordu. "Her şey için teşekkür ederim."

Eden'ın yutkunurken âdemelması oynadı. Gözlerini kapatıp uzun uzun Mara'nın dokunuşunu duyumsadı. Gözlerini açtığında okyanus mavisi gözleri güzel duygularla dalgalanıyordu. Dayanamadı, elindeki bıçağı bırakıp parmaklarını onun ince bileğine doladı ve elini açıp avucuna dolgun dudaklarıyla bir öpücük bıraktı. "Ben teşekkür ederim."

Bu ellerle annesine bakmıştı. Bıkmadan usanmadan her gün onu kontrol etmiş, başında beklemiş, temizlemişti. Eden ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

Mara utandığı için yanakları kızardı. Dudaklarını birbirine bastırıp yarım bir gülümsemeyle kendisine baktı, Eden onu bıraktığında ayağa kalkıp çantasını almak için karşı koltuğa yöneldi. "Görüşürüz, Eden," dedi evden çıkmadan önce.

"Görüşürüz." Eden o gittikten sonra derin bir nefes alıp ayaklandı ve ağır ağır merdivenleri tırmanarak üst kattaki odaya gitti. Kapıyı açtığında gözleri yatağı buldu ve işte o an, bir daha asla bulamayacağını düşündüğü mutlulukla yere göğe sığmadı.

Eleanor Kingswell sırtını yatak başlığına yaslamış, sarı saçları eskisi gibi ışıldamaya başlamıştı. Ruhunu geri kazanan teni de artık solgun değil, daha canlıydı. Oğlunu gördüğünde, okyanus mavisi gözleri ışıldadı ve yüzüne dünyanın en güzel gülümsemesi yayıldı. "Benim cennetten gelen meleğim," dedi elini uzatarak oğlunu yanına beklerken. "Eden'ım..."

Eden annesinin yanına ilerleyip çocukluğunda sık sık yaptığı gibi başını onun karnına yasladı ve saçlarını okşamasını gözlerini kapatarak hissetti.

Eden Kingswell, zorlu geçen yıllardan sonra dünya üzerinde cenneti yaşamaya başlamıştı.

O evin dışında ise başka hayatlar da devam ediyordu.

Yeşil yapraklı Orman Nemfi, bir Dryad olan Moss... Evin dışındaki korumayı artık tamamen kaldırmış, tatlı bir tebessümle Eden'ın mutlu hanesini izliyordu. Sonra ışığın kendisini sarmasına izin verdi ve gitmek istediği yere, Kızıl Orman'a yolculuk yaptı.

Gündüz ışıklarında bile ateş böcekleri gibi parlayan yaprakların altında bekleyen gümüş saçlı oğlan kendisini fark ettiğinde ayağa kalktı. Üzerine deri kahverengi bir pantolon giymişti, saçlarını sık sık zaman geçirdiği Brandon Rodgers'tan öğrendiği gibi yukarı doğru şekillendirmişti ve gittikçe daha çok insanlara benziyordu. Fakat o fosfor yeşili gözleri, Moss'a dünya dışı bir varlık olduğunu ve kendi türünden olduğunu belli ediyordu. "Ne yapıyorsun, seni kaçık Hamadryad?" dedi Moss ona doğru ilerleyerek.

Tam yanına geldiğinde Arlow bocalayarak bir o yana bir bu yana bakındı. Sonra gözleri tekrar Moss'a çevrildiğinde o her zamanki şaşkın bakışları yoktu, aksine sinsi bir parıltı yeşil harelerine yansımıştı. Moss afallayarak dikilmeye devam ederken Arlow birden onu bileğinden yakaladı ve sırtını ağaca sertçe yasladı.

Kızıl yapraklı Orman Nemfi, bir Hamadryad olan Arlow, ahbap Brandon'dan öğrendiği şeyi uygulamaya karar vermişti. Moss'un nefesi kesilirken gözleri kocaman açıldığında hızla avucunu ağaca bastırıp onu âdeta kafesledi. Sonra resmen kıza tısladı. "Ssssseeeen beniiiimmmssssin."

Birden dudaklarını Moss'un dudaklarına bastırdı.

Moss şoktan kıpırdayamadığı için Arlow kaşlarını çattı; Brandon'ın anlattığında göre *iş böyle pişiriliyordu.* Hamadryadlarda öpüşme var mıydı, onu bile bilmiyordu, hiç görmemişti. Yine de içgüdüleri bu kıza dokunmak istiyordu, demek ki Orman Nemfleri de *işi pişirebiliyordu.* Arlow dudaklarını aralayıp öpüşmeyi derinleştirmeye çalıştı, çabaladı ve sonunda Moss'un da dudakları kıpırdandığında ikisi de acemice öpüştüler.

Birden Moss kendisini elleriyle ittirdiğinde Arlow ne olduğunu şaşırdı. Moss'un gözleri kısıldı, hem utanmış hem de etkilenmiş görünüyordu ama bu Dryad fazla asiydi. "Sen manyak mısın?! Bu da neydi böyle?"

Arlow kafasını kaşıdı, kendisi de utanmıştı. "Ahbaaaappp dediiii kii kıssslar bööylle sseylerdennn hosslanıyormuss."

Moss'un gözleri anlayışla büyürken kıkırdamaya başladı. "Yüce ormanlar aşkına!" Arlow o kadar tatlı görünüyordu ki ona kızdığı için pişman olarak parmak uçlarında yanına yürüdü. "Ben daha önce görmüştüm. Kızları öyle bir yerlere sırtını çarparak öpmek zorunda değilsin. Gel sana doğrusunu göstereyim."

Arlow'un boyu kendisinden uzun olduğu için parmak uçlarında iyice yükselip kollarını onun boynuna doladı. Arlow şoktan kocaman olmuş gözlerle kendisine bakarken Moss parmaklarını onun yanaklarında dolaştırdı ve dudaklarına tatlı bir öpücükle dokundu. Ağaçların gölgelerinde aşk yaşayan insanlar görmüştü. Ağaçlara tüner, ellerini yanaklarına koyar, insanlara çok özenirdi. O da bu sayede gördüklerini sonunda deneyimleme fırsatı buldu. Geri çekildiğinde ise kalbi küt küt atıyordu. "Ve kızlara *sen benimsin* demeyeceksin, ahmak. Senden hoşlanıyorum da diyebilirsin."

Arlow'un kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Hossslanıyorumm."

"Kimden?" diye sordu Moss kaşlarını kaldırarak. Arlow'un gözleri ışıl ışıl güzel duygularla parladı.

"Sssseeennnden, Dryad."

Moss dudaklarını büktü. "Adımı söyle kaçık prens."

Arlow'un dişleri görünürken sırıtmaya başladı. "Sssseendennn hosslanıyorumm, Mossss."

Derlerdi ki Orman Nemfleri birleşme yaşadığında bebek karınlarına düşmezdi ama bir ağaç tomurcuklanıp filizlenir ve bir ruh daha doğa ananın karnından doğardı. Hamadryadlar ve Dryadların birleşiminden nasıl bir ruhun doğacağını merak ederek sırıttı.

İkisi de birbirlerine güldüler ve öpüşmeye kaldıkları yerden devam ettiler. İnsanlara özgü bu hareketler onları mest etmişti ve iki Orman Nemfi tarihî bir birleşime mutlulukla hazırlanıyordu.

Ormanın dışında ise hava kararmaya başladığında başkaları da yollarına devam ediyordu. Yeni heyecanlar, yeni itiraflar gelmeye başlamıştı.

Junior Jay olarak anılan Jimmy, Laura'nın gazıyla öyle bir yola çıkmıştı ki Şarap Evi'nin kapısını içinden taşan duygularla gürültüyle açtı. Bu zamana kadar aşkla ne yapacağını bilmiyordu. Özendiği Jay Sullivan gibi ilerlediğini sanıyordu ama Jay'in Annabelle'e olan aşkını nasıl da ilan ettiğini Tetrad zamanı görmüştü. Şimdi gıpta ettiği adamın yolundan böyle ilerleyecekti. Sert olsa da dürüst olarak...

Nadia, oturduğu yerden fırladığında aşağıda tek olduğu için şükretti. Marcus ve Samantha'nın yukarıda olduğunu işitme kabiliyetiyle rahat bir şekilde duyabiliyordu. Gür adımlarla Nadia'ya yaklaştı ve birden onun önünde diz çöktü. *Benim Lider'im sensin*, demeyecekti elbette... Bunun yerine boğazını temizledi ve bir nefeste ağzındaki baklayı çıkardı.

"Sana âşığım."

Şarap Evi'nin küçük kedisi olarak anılan Nadia, kalbinin hop ettiğini hissetti. Yeşil gözleri kocaman olurken eliyle ağzını kapatıp şok içinde ona baktı. Bu anın geleceğini asla düşünmezdi çünkü Jimmy kalın kafalıydı, sürekli kendisine ters davranarak ilgisini belli etmeye çalışıyordu. Nadia, Annabelle'in yolundan gitmeyip Junior Eden'a ilgi duymaya çalışmıştı, okuduğu kitaplarda bile kötü çocukları sevmiyordu. Ama kime ne hissedeceğine kişinin kendisi değil, kalp karar veriyordu ve maalesef ki Nadia bu kötü çocuktan hoşlanmıştı. Annabelle'in kaderini yaşamaktan başka çaresi kalmamıştı. Neyse ki Jay ve Annabelle'in aşkı kitaplara konu olacak büyüklükteydi, o da şu an bu itirafı mutlulukla karşıladı. Kendileri de bir kitaba konu olabilirler miydi?

Jimmy nefesini tutmuş beklerken karşılık alamayacağını düşünüyordu. *Ya Karl'dan hoşlanıyorsa? Ya bu sefer tercih edilen Junior Jay olmazsa?*

Nadia elini ağzından çekti, sert sert kendisine baktı. Sonra gözlerinin kenarları yumuşadı, ağzı yavaş yavaş açılırken sırıtmaya başladı. "Diz çökmen gerekiyor muydu gerçekten?"

Jimmy utandı ama belli etmedi. Boğazını temizleyip omuz silkti. "Bana boşuna Junior Jay demiyorlar."

Nadia kahkaha attı. "Öyleyse ben de Annabelle olup seni hançerlemeli miyim?"

"Hazırım," dedi Jimmy ellerini iki yana açıp gözlerini kapatarak. Sabırla Nadia'nı ne yapacağını beklerken birden... Çok tuhaf, kalbini bir bomba gibi patlatan bir şey hissetti.

Nadia eğilip aptal Jimmy'nin dudaklarına bir öpücük kondurup geri çekildi. Aşırı utandığı için elleriyle yine ağzını kapattı. Jimmy tek gözünü açarak ona bakarken yaptığından pişman olup yukarı kaçmak için hareketlendi ama çaylak avcı birden onu gövdesinden yakalayıp ayaklarını yerden kesti. "Artık benden kaçamazsın, kedicik." Jimmy'nin ela gözleri ışıl ışıl parlarken sırıtıyordu. "Bu aşkıma karşılık veriyorsun demek, değil mi?"

Nadia nefes alamadığından emindi. Zar zor kafasını salladı ve güldü. Onlar birbirilerine kavuşurken merdivenlerden inen Marcus bir ıslık çaldı. "Vay vay vay! Sammy, sakın aşağı inme yoksa kalpten gidersin."

Samantha koku alan bir köpek gibi anında aşağı inip kahverengi gözlerini Jimmy ve kardeşine dikti. Şoktan gözleri büyürken ağzı açık kalmıştı. "Seni adi hergele! Bırak kardeşimi!"

Jimmy, Nadia'yı isteksizce bırakıp Şarap Evi'nden kaçmak için hareketlenirken kapıya yöneldi. "Akşam konserde seni bekliyorum!" dedi Nadia'ya öpücük atarken.

O çıktığında ise Nadia, Sam'in kendisini sıkıştırmasını istemediği için yanlarından füze gibi yukarı uçtu. "Ben bir şey yapmadım, Sam!"

"Seni küçük..." Sam ona arkadan bağırmak üzereyken Marcus kollarını onun gövdesine dolayıp ayakları havada savrulurken zapt etti ve bir sandalyeye oturttu. Avuçlarını dizlerine koyarken Sam'in kendisine bakmasını sağladı.

Marcus Lawford, Dione'un soyundan gelen Nightingale kanına sahip Dewin, Annabelle Jefferson'ın Marsillios'u ve Dorchaların ölen şeytani lideri Shelia'nın öz oğlu... Sonunda özgür kaldığını hissediyordu. Hayatı boyunca gerçek ailesini merak ederek günlerini geçirmiş, bir şekilde neye bağlı olduğunu bilmeden kapana kısılmıştı. Şimdi ise soyunu biliyor, her şeyi kabulleniyordu. Çünkü o soyda, sevdiği biri daha vardı: *Minik Panda'sı*...

Kardeşi gibi gördüğü Anna ile kan bağı olması onu o kadar mutlu ediyordu ki şeytani bir annesinin olmasını ve onu bırakmasını artık umursamıyordu. Sarı saçları uzarken tekrar kazımadı, aksine yakışıklılığına görsel bir şölen kattığı için bu tutamlara şükretti çünkü bu saçlar aynı zamanda teyzesine, kendisine annelik yapmış kadına, Hilda Jefferson'a benziyordu.

"Onları boş ver şimdi," dedi Samantha'nın burnuna bir öpücük konduranak. "Şu şifa gücünü kalbim için de kullan çünkü dün gece bana poponu dönüp uyudun. Kalbim çok kırık."

Sam'in yüzü anında muzır bir gülümsemeyle çarpıldı. "Doyumsuz olduğun için olabilir mi, seni arsız sapık!"

Samantha Wise, gücünü şifadan alan cadı, bu kaotik dünyada işe yarar bir yeri olduğu için mutluydu. Gücünü geliştirmiş, yardım edebildiği kadar herkese yardım etmişti. Tetrad'ın getirdiği bütün yaralanmaları şifasıyla taçlandırmıştı. Elbette ruhların aldığı yaralara çaresi yoktu, sadece bu yanındaki oğlanın ruhuna dokunabilirdi. Onun kırık, yaralı ruhunu birlikte kaldıkları günler ve gecelerde tamir etti. İlk birlikte olduğu çocuğu ömrünün sonuna kadar yanında istiyordu. Ellerini onun yakışıklı yüzünde gezdirirken ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Kâbusları gün geçtikçe azalmıştı ve Marcus artık sıçrayarak uyanmıyordu. Teni canlanmış, uzayan saçları ışıldamıştı. Beraber güçlerini araştırıyorlar, bir Dewin ve cadı olarak yararlı olmak için her şeyi öğreniyorlardı.

"Seni seviyorum," dedi Marcus şehvetli bir sesle.

Samantha onun dudaklarını öperek karşılık verdi ve nefeslerinin arasında fısıldadı. "Seni seviyorum."

"Odaya çıkalım mı, ne dersin?" Marcus gerçekten doyumsuzun tekiydi, bu kıza karşı sonsuz bir açlık çekiyordu. Onun teninde kaybolmak dünyadan kopup gitmesini sağlıyordu.

Sam kıkırdayarak onun omzuna bir tane vurduğu sırada kapının açıldığını haber veren zili duydular. Marc hüsranla iç çekip gelenlere baktı ve odaya gitme planları iptal oldu.

Alexis şakıyarak içeri girdi. "Konsere hazır mıyız?" Dean onun arkasındaydı ve yine taştan yontulmuş gibi bir somurtkanlığa sahipti.

"Belli ki birileri pek hazır değil." Marcus ayağa kalkıp Dean'e sırıttı.

"Travis Boston'dan geri gelmiş. Nasıl hazır olmamı bekliyorsunuz?" diyerek homurdandı Dean.

Alexis Jenkins, Dean'in çiçek bahçesi, bir *Spiritus*'u olmasa bile Dorchalara özgü kara büyülere arkadaşlarından daha yatkın olan cadı, o musibetlere tam anlamıyla benzemediği için seviniyordu. Kara büyüyü seviyor değildi, sadece canını yakanlara uygulamak istediği şiddetli dürtüleri inkâr edemiyordu. Sevimli, kıpır kıpır doğasının altında yatan kaotik benliğini herkes görebilmişti ama o, benliğinin o kısmının peşinden gidip karanlığa kulak vermemişti. En büyük dayanağı ise Dean Walker

isimli bu avcıydı. Üzerine, başlarda Dean'le araları bozukken kendisi için dolabına bıraktığı çiçekli elbiseyi giymişti.

Onun lacivert gözlerine bakarken aşk vücudundan taştı, göklere karıştı. Yine de gözlerini kısıp parmağını ona sallarken tehditkâr görünüyordu. "Sakın o süs köpeğine yüz vereyim deme. Yoksa sen mi kurtsun ben mi, görürsün."

Dean Walker, Mutlak Lider'in eski korumasının oğlu, Jay Sullivan'ın kadim dostu, gönlünü kaptırdığı bu kızın söylediklerine bezgin bir nefes verse de kendisini kıskanmasından hoşlanıyordu. Görüntüsü çiçekleri andırıyor, kokusu da en az onlar kadar hoş geliyordu. Onu kaybettiği zamanlar ölmeyi dilemişti ama yine onu kurtarmak için hayata tutunmuştu. Kalbi, Alexis olmadan sağlam kalamazdı. Başlarda kalbini kırsa da şimdi o kalp Dean'in en büyük hazinesiydi ve ona her şeyden çok kıymet veriyordu. Katı yüzünü yumuşatan sadece Alexis oluyordu. Yine kendine hâkim olmayarak yavaşça sırıttı ve bu görüntü Marcus'un korkuyla iç çekmesine neden oldu.

"Yemin ederim, Dean'in gülümsemesi Sosyo'dan daha korkutucu."

Alexis ve Sam, Marcus'un söylediği şeye kıkırdadı. "Geç kalmak istemiyorsanız yola çıkalım," dedi Dean hemen tekrar somurtup homurdanarak.

Alexis el çırptı. "Motorunu sürmeme izin vereceksin, değil mi?"

Sam gözlerini devirdi. "Şu motosiklet sevdandan vazgeç, Alex. Bir de sizin kaza yapmanızla uğraşamayız."

Alexis somurtsa da Dean'in gönlü onun üzülmesine razı gelmedi. "Ben arkanda olduğum sürece sürebilirsin."

Alexis el çırpıp kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarına kocaman bir öpücük bıraktı. "Seni ölümüne seviyorum."

Dean de onun dudaklarına fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

"Darla nerede?" diyerek bir soru yöneltti Samantha.

Ve Hiddenfiled'da biraz daha yolculuk yapıldığında merak edilen diğer hayatlar da göze çarptı.

Darla Walker, Dean'in ikizi, Hiddenfield'dan diğer herkesten daha fazla ayrı kalmış olan avcı, kasabaya döndüğü için bu kadar mutlu olacağım hiç düşünmezdi. Sonunda Brandon isimli adi serseriyi yola getirdiği için gururluydu ama bir yandan da ona asla güvenmiyordu. Piç kurusu, Bran, bir süredir takıntılı derecede peşindeydi. Onunla seks yaptığı spor salonunda Darla hayatının en güzel anını yaşamıştı, bir yandan da ölümüne korkmuştu. Aşk büyüsünü Tryx'e yaptığı için duyduğu pişmanlığı

bir kenara bıraktı çünkü bu, Bran'i ona düşündüğünden farklı şekilde getirmişti. İçinde Darla'ya karşı olan duygularının dışa vurumunu büyüyle değil, kıskançlık ve şehvetle yansıtmıştı.

Konser alanı için kurulmuş meydana geldiğinde Brandon elbette yanındaydı. "Buraya da birlikte gelmek zorunda mıydık?" diyerek homurdandı.

Brandon Rodgers, Main Lideri'nin oğlu, uslanıp arlanmaz kıdemli avcı, kimsenin yola getiremediği bu adi şerefsiz, maalesef ki görünmez bir tasmayla bu kıza bağlı bir süs köpeği gibi peşindeydi. *Elinde değildi, ahbap. Elinde değildi.* Onunla tekrar seks yapmak istiyordu, içinde hissetmek için *yerleri yala* dese yalayacak durumdaydı. Eh, tek istediğinin seks olduğunu defalarca kez kendiyle yumruk yumruğa konuştuğunda bile iç sesi alay etmekten geri durmuyordu. *Hoşlanıyorsun işte! Brandon, çilli topalaktan hoşlanıyor!*

"Siktir seni gamsız dangalak," diyerek homurdandı ve bunu sesli dile getirdiği için dilini ısırdı.

Darla'nın kaşları çatılmış, lacivert gözleri kısılmıştı. "Ne dedin sen?"

Brandon telaşla ellerini kaldırdı. "Sana demedim!" Yavaş yavaş toplanmaya başlayan kalabalığa ulaşamadan Darla'yı park hâlindeki arabaların arasında kıstırmaya karar verip onu kolundan yakalayarak sırtını yasladı. "Beni delirttin be kadın! Ne yaptığımı mı biliyorum ben. Kendi kendime de konuşmaya başladım, mutlu musun?"

Darla'nın tek kaşı havaya kalktı. "Uçkurunun peşinde sürüklendiğin için aklını kaybetmiş olmayasın, Bran?"

Eh, bu da doğruydu ama tam olarak değil. Darla'dan ne istediğini kendi de bilmiyordu. "Şimdi beni iyi dinle, seni uslanmaz asi kadın. Bu kıvır kıvır tutamların var ya," diyerek saçlarına dokundu. "Onların çok güzel olduğunu düşünüyorum." Sonra burnundaki çillere dokundu. "Bu çiller var ya, seni topalak! Onlar bile acayip güzel."

"Hâlâ topalak diyorsun ya!" Darla onun bacak arasına bir tane geçirince Brandon acıyla nefesini verdi.

"Dur, dur!" dedi tekrar kollarıyla onu hapsedip. "Bir dinle! Sana burada çok güzel olduğunu söylüyorum!" Darla'nın gözleri birden dolmaya başlayınca Brandon şoktan irkildi. *Ne olmuştu şimdi ya?* "Seni üzmeyi amaçladığım zamanlar bile gözlerin dolmamıştı. Neden şimdi böyle bakıyorsun?"

"Çünkü seni geri zekâlı, bunca zaman güzel olmadığımı hissetmeme sebep olan kişi sensin." Darla'nın sesi ilk defa duygu doluydu, Brandon

tarifi imkânsız bir şok ve duygu dolu hisler yaşıyordu. "Çocukluğumuzda öz güvenimi kırdın. Şu an ise gelmiş güzel olduğumu söylüyorsun! Bu anı ne kadar bekledim, biliyor musun sen?"

Bran'in kalbi ilk defa sıkıştı. Avcılar kalp krizi geçirirler miydi ki? *Siktir.* Ardından dudakları tembel bir gülümsemeyle genişledi. "Bekledin mi sahiden?"

Darla gökyüzüne bakıp sabır dilenir gibi nefesini verdi ve onun omuzlarına vurdu. "Rahat bırak beni, Bran."

"Asla," dedi Brandon. "Bundan sonra gölgen gibi peşindeyim, Çilli. Sen bana bela olmuştun, şimdi ben sana belayım. Bana âşık olduğunu biliyorum, ben de seni istiyorum. Aşk desem bana inanır mısın? Eh, ben de inanmam. Ama bence âşık oluyorum. *Siktir ya.* Bunun için geç kaldığım için üzgünüm. Aslında küçükken de güzeldin, yani tombul yanaklarını sıkmak istiyordum ama bunu istediğim için de hıncımı senden çıkarıyordum."

Darla'nın kaşları saçlarına kadar havalandı. "Bu duyduğum en berbat aşk itirafıydı."

"Aşk demedim!" Brandon irkildi ama kısa sürede kendini toparladı. Neyse ne. Bu kızı istiyordu işte. "Bari bir öpücük alsam? Seks yok, öpücük."

"Öpücük falan yok sana," diyerek elinde çırpınan Darla'yı iyice kavradı ve dudaklarına yapıştı. Ondan izin alacak kadar özverili davrandığı yeterdi, Bran çok da özverili biri değildi zaten. Şehvet küçük Bran'i anında uyandırırken Darla kısa süre öpüşüne karşılık verdi, yoğun arzu ikisini de kuşatmıştı.

Darla geri çekilip onu ittirdi. "Bu kadarı yeter sana."

Brandon o ellerinden kurtulurken sızlanarak takip etti. "Ben doyumsuz biriyim, Çilli."

Karşılarında beliren Elana'yı gördüklerinde ikisi de durdu. Elena, siyah kaşlarından biri kavislenirken dudaklarını büktü. "Gerçekten bu benim de duyduğum en berbat aşk itirafıydı, Brandon."

Elena, Jimmy'nin ablası, Brandon'ın eski kız arkadaşı, karşısındaki ikiliye bakarken içinde bir kıskançlık belirtisi aradı ama bulamadı. Aksine Brandon'ı bu şekilde yola getirdiği için Darla'yı tebrik ediyordu. Kendisi de gönlünü çoktan başka birine kaptırmıştı... Başını yana çevirip ona, yanlarına yürüyen sarışın çaylağa baktı ve içi kıpır kıpır oldu. Jimmy'nin arkadaşı olduğu için başlarda Karl'dan hoşlandığını kendine

bile itiraf edememişti. Üstelik kendisinden bir yaş küçüktü ama Elena yaşa takılan biri değildi, neyse ki Karl da öyle çıkmamıştı.

Onun başlarda tek sorunu Jimmy'di... Bir de Nadia Wise vardı ki Elena işte onu düşündükçe kıskançlığın içinde biriktiğini hissediyordu. Ona karşı bir şeyler hissettiğini bildiği zamanlar üzülüyordu ama şimdi Karl yavaş yavaş ilgisini kendisine yöneltmişti. Belki de en baştan beri bu ilgi içlerinde vardı ama kendilerine bile itiraf edememişlerdi.

Karl, namıdiğer Junior Eden, çaylakların iz sürücüsü, Jimmy'nin hem arkadaşı hem de ezeli rakibi, onun ablasına ilgi duymaya başladığını kendine itiraf edeli çok olmamıştı. Yanlarına geldiğinde Brandon, Darla ve Elena üçlüsüne merakla baktı.

Elena'nın Brandon'la olan ilişkisini biliyordu ve bu yüzden ona karşı hiç farklı bir gözle bakmamıştı. Ta ki bir gün Elena eğitim alanında yanma gelerek kendisinde hoşlandığını sözlü olmasa da hareketleriyle belli edene kadar... O zamanlar kendisinin ilgisi ise Nadia Wise'daydı ve Jimmy'le rekabet etmeye o kadar alışmıştı ki belki de bu ilgisi de rekabetten doğmuştu. Elbette Nadia'dan gerçekten de hoşlanmıştı; o tatlı ve kibar biriydi. Karl onun asıl ilgisinin Jimmy'de olduğunu anladığı için son zamanlarda geri çekilmişti ve Elena da tam o anda hayatında birden önemli bir nokta hâline gelmeye başlamıştı.

Henüz karşılıklı bir itirafları olmasa da arkadaşça takılıyorlardı. Uzun uzun sohbetler ediyor, zaman geçiriyorlardı. Onunla konuştukça derinliğini daha iyi anlamıştı. Elena dışarıdan göründüğü kadar duyarsız biri değildi; hayvanları çok seviyordu, kedilere yardım etmek için bir kampanya bile başlatmıştı. Güzelliğine ise söze gerek yoktu; Brandon'm tabir ettiği gibi tıpkı *Victoria Secret* meleklerine benziyordu. Karl hiçbir zaman görsel düşkünü olmasa da onun güzelliğinden etkileniyordu.

"Asıl Jimbo senin rakibiyle ilgilendiğini duyduğunda ne yaptı, onu merak ediyorum," dedi Brandon dudaklarını tıpkı Elena gibi bükerek onları izlerken. Karl onda Elena'yı kıskanıp kıskanmadığına dair bir iz aradı ama bulamadı. Zaten Brandon'ın Darla'nın peşinde dolaştığına birçok kere tanık olmuştu, belli ki o da ilgisini çoktan bir başkasına çevirmişti.

"Jimbo rakibinden kurtulduğu için mutlu," dedi Elena omuz silkerek. "Elbette evde kendi kendine köpürdü ama bana söz geçiremeyeceğini sen de biliyorsun."

"Senin için mutluyum, Elen." Brandon kendilerini pürdikkat izleyen Darla'nın omzuna kolunu atıp sertçe onu kendi vücuduna yapıştırdı. "Benim yeni meleğim burada. Üzülme, tamam mı?"

Darla onun gövdesine dirseğini geçirip gözlerini devirerek ilerlemeye başladı. "Ahmak."

"Hey! Nereye gidiyorsun?" Brandon onun peşi sıra koştururken Elena kahkaha atıp onun arkasından seslendi.

"Ben de senin için mutluyum, Brandon! Daha çok sürünmen dileğiyle!"

"Hâlâ ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" Karl'ın sesini duyduğunda Elena ona döndü. Kaşları çatılmış, gözlerinde merak belirmişti. Biraz da kıskanmış gibiydi... Güzel. Elena onunla daha çok yakınlaşmak istiyordu.

"Bilmem. Sence?" dedi usul usul ona yanaşırken. "Sence ona, sana baktığım gibi mi bakıyorum?"

Karl'ın yanakları kızardı. Her zaman kibar bir çocuk olmuştu ama utangaç olduğuna Elena hiç tanık olmamıştı. Kendisinden utanması içten içe hoşuna gidiyordu. "Jimmy gelmeden kalabalığa karışsak iyi olacak. Sesini çıkarmıyor olabilir ama onun sağı solu belli olmaz."

Elena parmaklarını onun parmaklarına doladı ve elini tuttu. "Bu şekilde kalabalığa karışırsak bizi görmez. Ama senin için sorun olur mu?"

Karl iyice utandı ama elini de çekmedi. Boğazını temizleyip elini daha çok tutarak onunla beraber konser alanına ilerlemeye başladı. "Bugün de böyle olsun," dedi yan yan sırıtarak. "Görürse de onu delirtmek hoşuma gider."

Elena kahkaha attı ve ikili mutlu bir şekilde kalabalığa karıştı.

Onların arkasında ise bir başkası dudaklarını bükerek biraz önce yaşananları izliyordu.

"Elena için seviniyorum."

Laura Sullivan, ölen Mutlak Lider'in kızı, Jay Sullivan'ın kız kardeşi, Annabelle Jefferson'ın yakın arkadaşı ve yakışıklı barmeninin sevgilisi... Bu kelimeyi kullandıktan sonra derin bir iç çekti. Arkadaşlarını mutlu görmek hoşuna gitmişti. Üç aydır ilk defa dışarı çıkıyordu. Günlerini eve kapanarak ve *Nutella* yiyerek geçirmişti, maalesef ki kilo almıştı. Kaleb kolunu onun beline sararken aldığı kilolar yüzünden homurdandı. "Sen böyle yapınca patatese sarılıyor gibi hissediyor musun?"

Kaleb'ın sessiz kahkahasıyla omuzları sarsıldı. "Saçmalama, Sarışın. Sana sarılırken karpuza sarılıyor gibi hissetsem bile güzelliğin aklımı başımdan alır. Ayrıca yine fazla abartıyorsun."

"Sana karpuz dedi, Lulu!" Travis yanlarında ciyakladı. Kaleb ona hırlayınca irkilerek Laura'nın diğer tarafına geçti. "Bu da durmadan hırlıyor!"

"Diyorum sana; bir gün seni parçalayacak ve o zaman ben bile seni kurtaramayacağım." Laura ona fısıldadığında Travis omuz silkti.

Kaleb Rane, Crossfire'ın yeni liderinin oğlu, Laura Sullivan'ın sevgilisi, Hiddenfield'ın Başavcı'sı... Yanındaki kıza aşkla bakarken arkadaşına da tekrar hırlamayı ihmal etmedi. Yine de Travis denilen bu kaçıktan hoşlanmıyor değildi çünkü Laura'ya daima iyi geliyordu. Boston'a dönse bile onu her gün aramış, bir saniye yalnız bırakmamıştı. Kaleb olanlardan sonra içine kapanan Laura'yı nasıl açacağım bilememiş, bocalamış, sürekli yanında kalsa da onun için her saniye endişelenmişti.

Daima üzüntüsünü atmaya çalışan Laura, bu sefer öyle bir hüzünle doluydu ki Kaleb ne yapacağını bilemiyordu. Onun ruhunun parçalandığını biliyordu. O gün olanlar, Laura'da iyileştirilemez bir yara açmıştı. O yara zamanla bile kapanmayacaktı ama Kaleb umuyordu ki acısı azalacaktı. Annesini kaybettiğinde sürüklendiği boşluğu, acıyı hatırlıyordu ve şimdi hayata nasıl döndüğünü biliyordu. Bu kız sayesinde. O da onu bir saniye olsun bırakmayacaktı. Yanında daima bir dağ gibi dikilecek ve kendisine yaslanmasına izin verecekti.

Laura'nın Tetrad Günü'nü düşünmek zihnine hâlâ işkence çektiriyordu. Bu temiz havayı içine çekerken bile o günkü kan, kül ve ölümün kokusunu alabiliyordu. Neyse ki Kaleb'ın pazıları bir nebze de olsa dikkatini dağıtıyordu, ellerini onun kaslı kollarında dolaştırıp gülümsedi. "Ben kilo alsam da sen sakın kendini salma, Rane. Bu kaslar olmadan yaşayamam."

Kaleb gür bir kahkaha attı. "Kulağa iyi mi geliyor kötü mü, bilmiyorum. Beni sadece bu kaslar için mi seviyorsun?"

Laura dudaklarını büktü. "Bir de *Nutella* gibi gözlerin var tabii."

Travis kıkırdadı. "Seni başka ne diye sevecek? Tarih öncesine gidip bir devi yakalayıp getirsem, bir farkınızı bulamaz." Kaleb hırlayıp ona atılınca Travis ciyaklayarak kaçtı. "Bir yolunu bulup bir gün seni kıçını tekmeleyeceğim, *Kyklop!*"

"Sana söylüyorum, Sarışın. Bu arkadaşını dişlerimle parçalayıp kemiklerini kılçık gibi ayıklayacağım."

Laura ellerini onun geniş gövdesine koyup sırıttı. "Böyle haşin görünmen beni çok etkiliyor, biliyorsun."

Kaleb anında yumuşayıp onun burnuna bir öpücük kondurdu. "Sana deli gibi âşığım, Sarışın. Biliyorsun, değil mi?"

Laura dolgun dudaklarını büktü. "Ben de sana âşığım, yakışıklı barmen. İlk gördüğüm andan beri." Sonra şeytani bir şekilde sırıttı. "Ya da suratına ilk yumruğu attığımdan beri."

Kaleb da sırıttı. "Beni kendime getiren sert bir yumruktu. Teşekkür ederim."

Laura'nın içindeki güzel duygular körüklenirken birden teni karıncalanmaya başladı çünkü farklı bir şey algılamıştı. Aşinalık hissiyle Kaleb'ın omzunun gerisine gözlerini çevirdi ve kalbi neredeyse atmayı kesti. Hava tamamen kararmış olduğu için yanan sokak lambaları bile gelenin etkisiyle titreşiyordu, hava bile onun geldiğini haber verircesine esmeye başlamıştı. Varlığının yerküreyi nasıl titrettiğini, sesinin dağları yıkan bir ejderhayı nasıl andırdığını hatırlıyordu.

Motorundan inmiş, alana doğru yürümeye devam ederken koyu renk saçları esen rüzgârla dalgalanıyordu. Doğaüstü bir varlık olduğunu kilometrelerce öteden bile belli ediyordu. Özellikle o günden sonra bu daha da belirginleşmişti. Teni daha canlı bir bronz rengindeydi, çekik gözleri daha belirgin, güzelliği daha göz kamaştırıcıydı.

Lycan'ın kitabı *Lupus*'ta onun öleceği yazıyordu. Bir volkan gibi patladığında da herkes onun öldüğünü düşünmüştü ama o, tüm tabuları yıkmış, kaideleri bozmuş, hayatta kalmıştı. Ateşi söndüğünde yanına yaklaşmak için cesaret gösteren kişi Marcus'tu. Sonrasında bütün arkadaşları yanına koşmuş, çırılçıplak kalan bedenini Hamadryadlardan Arlow örtmüştü.

Yanlarına geldiğinde Laura'yla uzun uzun bakıştılar.

Ve işte hikâyenin ana karakteri Hiddenfield semalarında böyle göründü.

Annabelle Jefferson... Asırlardır beklenen melez, Asteria'nın reenkarnesi, Dorcha, Praesidium Cadısı, Jay Sullivan'ın ebedî aşkı... Ve... Avcıların yeni Lider'i.

Temiz havayı içine çekerek gözlerini Laura'ya dikmişti, dudakları yavaş yavaş kıvrılırken ona bir gülümsemeyle iyice yaklaştı. Ara sıra onu kontrol etmişti ama ilk defa dışarıda görüyordu.

Kendisi ise hayata döneli çok olmamıştı. Fiziki anlamda değil, mental anlamda bir ölüm yaşamıştı. O gün öldüğünü hissettiğini ve Ardena'yı gördüğünü hatırlıyordu. *Daha değil*, demişti kudretli cadı ona. *Zama-*

nın gelmedi, Asteria. Henüz değil. Sonra Annabelle gözlerini açmış ve kendisini avcıların yeni Lider'i olarak bulmuştu. Günlerini arkadaşlarını kontrol ederek geçirdi, sık sık Eily'nin mezarının başında uyuyakaldı ve bazen uzanıp gökte usulca salınan ayı izledi.

Henüz Liderlik göreviyle ne yapacağını bilmiyordu ama çözecekti. Lycan öleceğini yazarken yanılmıştı çünkü aslında o da melez hakkında her şeyi bilmiyordu. Gücünün kudretini hayal etmek ise ancak bir yere kadardı. Annabelle gecelerce nasıl hayatta kaldığını düşünmüştü ve sonra bir şeyi fark etti.

Artık Asteria'yı hissetmiyordu. Aynaya baktığında sadece kendini görüyor, o gece kendisinin değil, Asteria'nın öldüğünü düşünüyordu. Kurban olan yine oydu, ruhundaki o karanlık taraf Kanlı Ay'a feda edilmişti. Ve avcıların üzerindeki Tetrad laneti sonunda kırılmıştı. Fakat yine tamamen değil... Ardena nasıl laneti her gün değil, sadece Kanlı Ay Günü yaşayacakları kadar kırabildiyse Annabelle de direkt Tetrad Günü'nün lanetini kırmıştı. Avcılar hâlâ kurda dönüşebiliyordu, sadece bunu kendi istekleri dışında gerçekleştirecekleri lanetli bir günleri artık yoktu.

Boynundaki kolyeyi parçalayıp güçlerini açığa çıkardığında ise *Carceris* büyüsü bozulmuştu. İçindeki notu Laura, Annabelle için saklamıştı.

Laura'yla sarıldılar ve sessizce yaralı ruhlarını birleştirdiler. Kayıpları için yas tuttular, kırılan parçalarını beraber toplayacaklarına söz verdiler. Yalnız olmadıklarını birbirlerine belli ettiler.

"Seni görmek güzel, Laura."

"Seni de öyle, Annabelle."

Birbirlerine sırıttılar ve Kaleb kollarını ikisinin omzuna atıp onları başlayan konsere doğru yönlendirdi. "Gördüğüm en güçlü iki kadın, eğlenmeyi kesinlikle hak ettiniz."

Annabelle ve Laura sırıtarak ona katılırken kalabalığın biraz arkasında durarak sahneyi izlediler. Sonra onlara bütün sevdikleri katıldı: Marcus, Samantha, Nadia, Jimmy, Brandon, Darla, Elena, Karl, Dean ve Alexis... Bir koza oldular ve çalan şarkıyı dinlemeye başladılar.

Çıkan genç grup Imagine Dragons'tan "Demons" şarkısını söylerken kol kola girdiler ve dostluklarını, aile oluşlarını kutladılar. Yanlarında olmayan Eily'i anmak için gökyüzüne baktılar.

"Günler soğuk olduğunda ve bütün kartlar katlandığında,

Aziz ruhların altından yapıldığını gördüğümüzde,

Tüm hayallerin yıkıldığında ve tüm selamladıklarımız en kötüsü olduğunda,

Ve kanın akmamaya başladığında...

Gerçeği saklamak istiyorum. Seni korumak istiyorum.
Ama içimizde şeytan ile saklanabileceğimiz bir yer yok."

Annabelle şarkının sözlerini dinlerken biraz geriledi ve cebinde titreşen telefonunu çıkardı. Ekrana baktığında gizli bir numaradan mesaj gelmişti.

Gizli Numara:
Daima en iyisi hak ediyorsun, sevgili Lider'im... Seni bir daha görmeyeceğim ve iletişim kurmayacağım ama bunu söylemeden hayatıma devam edemezdim. Kendine iyi bak Annabelle. Romeo'ya sözümü daima tutacağımı söyle. Hoşça kal.

Malcolm Alec Sullivan'dan geldiğini bildiği mesajı okurken Annabelle buruk bir tebessümle ekrana baktı. Sonra üzerinde hissettiği bakışların ağırlığı anında teninde aşina olduğu bir kıvılcım oluşturdu ve gözlerini kaldırıp kalabalığı taradı.

"Sıcaklığımı hissettiğinde, gözlerimin içine bak.
Şeytanlarım orada saklı.
Şeytanlarım orada saklı.

Çok yaklaşma, içerisi karanlık,
Şeytanlarım orada saklı.
Şeytanlarım orada saklı."

Şarkının sözleri kulaklarında çınlarken işte oradaydı. Onun şeytanı...

Ona bakarken kalbi kabardı, kabardı ve kabardı... yine içine sığmaz oldu. Teni alevden korlar gibiydi, yanına ilerleyip soğuk teniyle ateşini söndürmekten başka çaresi yoktu. Yanına geldiğinde kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarına yumuşak bir öpücükle kapandı.

Jay Sullivan...

Eski Lider'in oğlu, yeni Lider'in sevgilisi, Annabelle Jefferson'ın ebedî aşkı... Ela gözlerini âşık olduğu kadının üzerinde dolaştırırken onunla olan bağının kuvveti değil kalabalığı, tüm engelleri aşarak kendini belli ederdi. Şu an bile, güzeller güzeli Belle'i kendisini öperken aşktan gözlerinin nasıl da kör olduğunu düşünüyordu. Sadece onu görüyordu, sadece onu duyuyor ve hissediyordu.

O uçurumdan, ona zarar vermemek için ölüme atlamıştı ve bir daha olsa yine yapardı. Onun hem hayatı hem de ölümüydü. Hem şeytanı hem de meleğiydi. Kendi babasının kalbi ellerindeyken içinden kopan ruhunu asla yerine getiremezdi ama bu kadın yanında olduğu sürece acısıyla savaşabilir, hayatta kalabilirdi.

O gün ise Jay kurt bedeniyle uçurumdan atladığında ölümü kabullenmişti fakat suya düşen bedeni ölümcül yaralar aldığında, akıntı onu bir yere sürüklemişti. Çocukluğunda beri ziyaret ettiği güzel su canlılarının olduğu yere... Naiadların şarkılarını araftan gelen bir ses olarak algılamıştı. Şifa güçleri şarkılarından gelen bu Su Nemfleri, kendilerini defalarca ziyaret eden bu oğlana hayatını geri bağışlamışlardı.

Ona dönmesi için.

Elleriyle bronz tenini okşarken uzun kirpiklerinin kıpırdanışını izledi. Onun güzel Lider'i...

"Çok yaklaşma, Belle," dedi şarkıya atıfta bulunarak. "Şeytanlarım içimde saklı."

Belle'in dudaklarında tatminkâr bir gülümseme oluştu. "Şansa bak ki... Benim şeytanlarım, seninkilere deli gibi âşık, Sullivan."

"Güzel Belle..." Jay onun yanağını usulca okşadı. "Sana söylemiştim; canavarın inine çoktan girdin, artık kurtulamazsın."

Annabelle'in içi aşkla dolarken kahkaha attı. "Bu hikâyedeki asıl canavar kim, bilmiyorum."

İkisi de içlerinde karanlıkta saklanan canavarlara tanık olmuşlardı ve onları da sevmişlerdi.

Annabelle Jefferson ve Jay Sullivan'ın aşkı...
Asırlar sonra bile gıptayla anılacaktı.

SON SÖZ

♪ *Billy Boyd "The Last Goodbye"* ♪

Yedi Yıl Sonra

Oturduğum yerden izlediğim manzara beni mest ediyordu, hayatımın nasıl bu noktaya geldiğine hâlâ inanamıyordum.

Hiddenfield'a ilk geldiğim gün, Jay ile birlikte suya düştüğümüz iskeleye bakarken sıcacık hislerle kuşanmıştım. Hayatımızın ikinci yarısı burada başlamıştı ve burada devam ediyordu. Burası bizim aşkımızın gizli mabediydi; kafamın içinde yine o günkü gibi Marc Anthony "I Need You" şarkısı çalıyor, Jay'in kokusuyla gelen yaz esintisi tenimde dalgalanıyordu. Okyanus suları güneş ışıklarıyla parlıyor, benim manzaramı aydınlanıyordu.

Jay Sullivan, *eşim*, hayatımın aşkı, iki dizine oturttuğu üç yaşındaki küçük kızlarla konuşurken o kadar tatlı görünüyordu ki sırıtmadan edemiyordum.

O kızlar, bizim ikizlerimizdi.

Bir çocuğumuz olup olmayacağını bilmiyorduk. Neticede ben klasik bir cadı değildim, avcı kanım da vardı. Sonra o mucize gerçekleşti ve bir değil, iki çocuğumuz birden oldu. Güçlerini kimden aldıklarım ise onlar erişkinliğe girmeden anlayamayacaktık ama yine bir mucize gerçekleşmiş; melezin çocukları güçlerinden emareleri şimdiden göstermeye başlamıştı.

Hilda, bir cadıydı; geçen aylarda mama yemek istemediği için onu masadan savurmuştu. Jane ise bir avcı... Gücünü Hilda'dan önce belli etmiş, üzerini giydirdiğim esnada uzayan küçük pençeleriyle kazağını yırtmıştı. Melez olduklarını düşünmüyordum ve bunun için inanılmaz seviniyordum; çocuklarımın benim kaderimi yaşamasını asla kabullenemezdim.

Oturduğum yerden kalkıp yavaşça iskelede yürümeye başladım. Jay'in onlara anlattığı *denizkızı* masalını dinlerken sırıtmam daha da genişledi. Sırf onlara anlatabilmek için masalları öğrenmişti. Benim babamla izlediğim gibi onlarla animasyon izliyor, daha şimdiden erkekler konusunda uyarıyordu. Erkeklere dair hiçbir şey anlamayan kızlarım ise babalarına boş bakışlarla karşılık veriyordu, bu da her seferinde neşeli

kahkahalar atmamı sağlıyordu. *Güzel ve Çirkin* masalını ise her gece beraber anlatıyorduk... Onlar anlayana kadar da buna devam edecektik.

Yanlarına ulaştığımda Jay başını kaldırıp bana baktı. Ela gözleri onu burada ilk kez gördüğüm günkü kadar canlı, cezbedici ve akıl alıcıydı. Gün ışığı altında daha açık renk görünen kumral saçlarını yine o günkü gibi ıslatmak istiyordum...

"Hilda! Jane!"

Kızlar da başlarını kaldırıp bana baktı. Hilda hemen babasının kucağından inip paytak adımlarla bana koştu, ben de kollarımı açıp onu kucakladım. O bana düşkündü, Jane ise babasının yanından bir an olsun ayrılmıyordu.

"An...ne..." dediğinde yanaklarından kocaman öptüm. Hilda'nın söylediği ilk kelime buydu. Jane ise hâlâ hiçbir şey söylememişti; konuşmuyor, isteklerini sadece parmağıyla göstererek bize belli ediyordu. Bunun kalıcı bir sorun olmadığını biliyorduk, o kadar zekiydi ki aksine bilerek konuşmamayı seçtiğini düşünüyordum. Bilge gözlerle bizi uzun uzun izlediği anları birçok kere yakalamıştım. En az babası kadar da somurtkandı.

Hilda'nın Laura'nınki kadar parlak sarı saçları ve su yeşili gözleri vardı. Onun küçük bir kopyasıydı ve hareketleri de aşırı benziyordu. Halasından saçlarını savurmayı bile öğrenmişti.

Ayağa kalkan Jay, kucağında kendisinin bir kopyası olan diğer kızımız ile bana yaklaştı. Saçları onunkiler gibi kumral, gözleri ise elaydı. *Tıpkı büyükannesi gibi. Sullivan* genlerinin baskınlığı çocuklarımda da görülüyordu.

"Dayınız sizi almaya geldi," dedim iskelenin ucuna park eden Hulk'u gördüğümde. Marcus kornaya basıp kızları çağırıyordu. "Biz de arkanızdan geleceğiz. Tamam mı?"

Hilda başını salladı, Jane ise babasının boynuna kollarını doladı. Jay, onu yanağından öpüp kulağına fısıldadı. "Aferin benim *küçük canavarıma. Aaron Marsilios*'un saçlarını çekmeyi unutma." Jane geri çekilip babasına şeytani bir şekilde sırıttı. Bu tepkileri sadece ona veriyor, ben bir şey söylediğimde gözlerini kısarak karşılık veriyordu. *Küçük canavar.*

"Jane Sullivan!" dedim onu ikaz ederek. "Anneye sarılmak yok mu?"

Jane bana döndü; sessizce kollarını uzattığında ilerleyip onu da diğer koluma aldım ve iki kızımı da uzun uzun kucakladım. Onları Marcus'un arabasına götürdüm; Marc ve Sam önde otururken dört yaşındaki oğulları Aaron Marsilious, arkada otururak kızları bekliyordu.

"O Sonyo, kötü kötü buraya bakmaya devam edersen okyanusa uçururum," dedi Marcus iskeleye bakarken.

Omuzumun üstünden Jay'e bakarken aklımda hafifçe bir plan belirdi ve Marc'a döndüm. "Bunu gerçekten yapar mısın?"

Marc neşeyle kaşlarını kaldırdı. Samantha ise kızları kucağından alarak arka koltuğa yerleştirmekle meşguldü. "Siz ikiniz gerçekten çok fenasınız."

Sam tekrar sürücü koltuğuna geçerken ona sarıldım. "Öyleyiz," dedik Marcus'la aynı anda.

Onlar arabaya binip yola çıkmadan önce Marcus söylediğim şeyi yaptı ve Jay'in suya düştüğünü duydum. Kahkaha sesim havaya karışırken iskelede yürümeye başladım, en ucuna gelince durup sudan çıkarken onu seyrettim.

Islak saçlarını savurup suları dağıttı ve elini geçirerek alnına dökülen tutamları geri çekti. Önce ürkelendi, sonra benim sırıtarak ona baktığımı görünce dudaklarında hafif bir kıvrım belirdi. "Bunu sen yaptırdın, değil mi?"

Dudaklarımı büktüm. "Su soğuk mu, Sullivan?"

"Gelip görmek istemez misin, Bayan Sullivan?"

Elimi aşağı uzatıp güldüm. "Hiç gerek yok. Gel sana yardım edeyim." Elimi tutup iskeleye çıktığında onu sırtüstü devirdim ve bacaklarını iki yana açarak üzerine oturdum. Avuçlarını iskeleye bastırıp üzerine eğildim. "Oyunbaz ve hilekâr."

Jay sırıtarak önüme düşen saç tutamımı geriye çekip yanağımı avuçladı. "Meraklı ve sakar," diyerek fısıldadı dudaklarıma. Burada o zamanlar tüm yaşananlar, bizi eğlendiriyordu ve dudaklarımızın kenarında gülümseler oynaşıyordu. Eğilip onu uzun uzun öptüm, suyun tuzlu tadını dilimle yaladım.

O günkü gibi parlak gözlerine uzun uzun baktım. "Laura doğurmadan önce gitmeliyiz, aksi takdirde bizi bu sularda boğar, biliyorsun."

Başını yaslayıp derin bir nefes verdi. "Laura'nın anne olacağını asla düşünmezdim."

Gülerek ayağa kalkarken, "İnan bana o da düşünmezdi, bu yüzden bu kadar bekledi. Ve bir oğlan olması... Ah, Tanrım, bu inanılmaz," dedim. O da kalktı ve ıslak eliyle elimi tuttu.

"Gidip doğacak olan küçük Rane'i görelim o zaman," dedi Bugatti'ye doğru yürümeye başladığımızda. Arabaya gelince ona tek kaşımı kaldı-

nıp baktım, anında durumu kabullenerek anahtarı bana verdi. "Lider'im olduğunu söylerken oğlumu da gasbedeceğini kastetmiyordum."

"Bugatti'ye cinsiyet verdiğini kabul ediyorsun yani?" Sırıtarak sürücü koltuğuna oturdum, o da yanıma yerleşti. Kaputunu usulca okşarken omuz silkti.

"Her şeyi kabulleneli uzun yıllar oldu, Belle."

Gülerek son ses Marc Anthony açarak arabayı hızla malikâneye doğru sürdüm. Jay motor kullanmamdan hâlâ hoşlanmıyordu, ben de araba almıyordum çünkü Bugatti'yi sürmek inanılmaz hoşuma gidiyordu. Her kaza yapacağımı sandığında irkilmesinden eğleniyordum. Bu adamı en çok ürküten şey resmen arabasına bir zarar gelmesiydi.

Zamanında arabayı yakmadığım için şükrediyordum. Yaktığım şeyi ise... Kulübeyi beraber tekrar inşa etmiştik ve bazen kızlarımızla beraber orada kalıyorduk. Ondan önce ise orada şehvetli ve uzun gecelerimiz geçmişti. Laura'nın faresi Mickey'nin torunu da yuvasına geri dönmüştü. Arlow ve Moss'un birleşiminden filizlenen yeşil ve kızılyaprakların karıştığı inanılmaz bir ağaç, kulübenin yanında büyüyordu. Resmen tarihî bir eserdi. Ağacın ruhu ise tatlı, iki yaşlarında gümüş saçlı, Moss'unkilere benzeyen yeşil gözlü dişi bir Orman Nemfi'ydi.

Malikâneye geldiğimizde ise herkes çoktan buradaydı. Antreye geçtik, Timothy üzerime atladı ve biraz da onun tatlı poposunu kucakladım. Abigail ise kucağında Hilda'yla bekliyordu, bizi görmesiyle sahte bir kızgınlıkla kızıma bakarak konuşmaya başladı. "Karamel'im, şu kızına bir şey söyle. Yemeğini yemiyor."

Samantha ise merdivenlerden yukarı koşan Aaron Marsilious'u kovalayan Jane'i zapt etmeye çalışıyordu. Aaron, tıpkı Marcus'un kopyasıydı. Dalgalı *açık kumral*, ah pardon, sarı saçları vardı. Gözleri de babası gibi maviydi.

"Oğluna sahip çık, *Sarı Kafa İki*. Kızımdan uzak dursun." Jay resmen Marc'a hırladı.

Marcus gerinerek sırıttı. "Görüyorsun ya, kızın oğlumu kovalıyor, Sosyo. Küçük aslanımın, *Lawford* cazibesine karşı gelemezsin."

Oturma odasından çıkan Alexis ve Dean'i gördüğümüzde onlarla selamlaştık. Biz çocukları konuşurken onlar için kalbim her seferinde kırılıyordu. Dione'un Tetrad laneti başkaydı, melezin tekrar hayat bulacağını öğrendiğinde ise avcı ve cadıların çocukları olmaması için yaptığı lanet başka. Tetrad laneti kırılsa da o lanet yerli yerinde duruyordu ve ben bunu bozamazdım. Bu sefer hayatta kalacağımın bir garantisi yoktu,

bir de... Tekrar bir melezin hayat bulup kötü emeller için kullanılması riskini hiçbirimiz alamazdık. Bunu onlar da kabullenmişti. Hatta Alexis bana geçen günlerde evlat edinmek için başvuruda bulunduklarını söylemişti. Bunun için seviniyordum işte... Onlar da mutluluğun yolunu bulmuştu.

"Darla ve Brandon'dan haber var mı?" diye sordum.

"Onlar en son Mısır'a gitti." Alexis'in söylediği şey üzerine kahkaha atmadan edemedim. Darla yerinde duramıyordu, Hiddenfield'dan hiç ayrılmayan Brandon ise onun peşini dünyanın öbür ucunda bile bırakmıyordu. Evlenmemişlerdi çünkü Darla, Brandon'ın yaptığı hiçbir teklifi yeterince görkemli ve iyi bulmamıştı. Ya da onunla olsa bile süründürmekten vazgeçmiyordu. Eh, Brandon Rodgers'ın da hak ettiği buydu.

"Bebek doğduğunda görüntülü arayacaklar," diyerek bilgilendirdi Dean. Sonra Jay'le selamlaştılar.

Bu malikânede Jay, kızlarım ve Abigail ile birlikte yaşıyorduk. Abigail, Barthram'ın ölümünü henüz atlamamıştı ama belli de etmiyordu. Hiçbirimiz hâlâ olanların yarasını saramamıştık, zaman bile buna yeterli gelmeyecekti. Fakat kırık ruhlarımızı birlikte olarak sağlam tutuyorduk. Tekrar bir aile kuracağımı hiç tahmin etmesem de kocaman bir yuvam vardı artık. En başlarda burada yaşamayı istememiştim, Barthram'ın varlığını hissedeceğimi sanmıştım ama içinde kendi ailemi kurduğumda onun varlığı silik ve zararsız bir hayaletten öteye gitmiyordu. *Belki burada bizi görüyorsa, o da mutludur*, diye düşünüyordum. Daima ırkının güvende olmasını istiyordu, amacı buydu ve ölmesine rağmen amacına ulaşmıştı.

Aaron Marsilious aşağı koşup benim bacaklarıma yaptı. "Jane beni incitiyor." R'leri tam söyleyemediği için konuşması kulağa çok tatlı geliyordu. Onun dalgalı saçlarını okşayıp kızıyla gurur duyan Jay'e ters bir bakış attım.

"Marsilious, sana ne demiştim ben?" diyerek onu kucakladı Marcus. "Sosyo'nun kızından dayak yiyerek şanımıza leke mi süreceksin?"

Hilda, Abby'nin kucağında kıkırdadı ve bağırdı. "Maysiliiiis," dedi arkadaşına. "Ben seni dövmem."

Herkes kahkaha attığı sırada Samantha aşağı indi. "Nadia'dan ne haber?" diye sordum ona. Nadia üniversiteye gitmek için Boston'a taşınmıştı ve okumakta zerre gözü olmayan Jimmy de onu takip etmişti.

"Elena ve Karl onların yanına gitti, yaz tatili yapacaklarmış."

"Hayata bak be!" dedi Marcus ıslık çalarak. "*Junior*'lar bile birlikte zaman geçiriyor."

Ve *Junior*'lar deyince, Karl'ın *junior*'u olduğu kişi kapıdan girerken gelişini adım sesleriyle haber verdi. Başımı çevirdiğimde sarı saçlarını, okyanus mavisi gözlerini ve bana dondurma alan o çocuğu tekrar ilk günkü gibi gördüm. O zamanlar da olduğu gibi yine görsel bir şölendi ve artık gerçekten arkadaşım olduğu için çok mutluydum. Onun kalbini de birine kaptırmasına seviniyordum.

Mara, Prasedium Cadılarının lideri olmuştu. Artık saklanmıyorlar, açık açık topluluklarını sergiliyorlardı. İki tarafın da Lider'i olarak buna izin vermiştim. Elbette Dorchalar da hâlâ varlıklarını zayıf da olsa sürdürüyordu ve onların zayıfladığını gören, Salem'de uzun yıllardır gizlenen *Celtic Cadıları* türemişti. Celticlerin başımızı ağrıtacağını tahmin edebiliyordum ama neyse ki sadece avcılar değil, artık Praesidiumlar da kötülüğe karşı savaşıyordu.

"Sarı Kafa Bir de geldiğine göre malikânem şenlendi." Jay homurdandığında Eden dolgun dudaklarını aralayarak sırıttı.

"Sana söylüyorum ahbap, bu adam bizim saçlarımızı kıskanıyor." Marcus'un Eden'a söylediği şey üzerine Jay gözlerini kıstı.

"Hoş geldin, Eden." Ona doğru giderek sarılıp selamlaştım. Jay hırladı ama ona ters ters baktım. Herkes başka hayatlar seçmesine rağmen kıskançlığı bir an olsun bırakmıyordu, bu da onun kusurlu yönüydü. *Yine de o benim kusurlumdu...*

"Bebek geldi mi?" diyerek sordu Eden.

Yaşı geçtiği için artık Başavcı değildi fakat onu tüm kıdemlilerin başına geçirmiştim. Eden'dan daha iyi bir savaş generalim olamazdı. Başlarda Jay ile İrlanda'da kaldığımız eve gittiğimizde, Laura geçici süreliğine Mutlak Liderlik koltuğuna oturmuştu ve Eden olmasa döndüğümüzde burayı ne hâlde bulurduk bilemiyordum. Kıdemli kadın avcılara zorla topuklu ayakkabı giydirdiğini duymuştum.

Benim liderliğimi kabullenemeyen kimse yoktu, tek bir kişi dışında... Diana Withmore. Onu kasabadan memnuniyetle sürgün ettiğimde bana karşı çıkmadı zira Jay ile beni gördüğü her an aklını kaybedecek gibi oluyordu. Kaleb'dan öğrendiğim kadarıyla Main'e yerleşmişti ve yakın zamanda bir avcıyla evlilik hazırlıklarına başlamıştı. Belli ki yedi yıl sonra kendine yeni bir hedef bulmuştu.

Mara, merdivenlerden indiğinde kenara çekildim. Yukarı katta şifacıyla beraber o da vardı, Laura'yı gözetiyordu. Eden'ı görünce tebessüm

ederek yanına geldi ve onun dudaklarını öptü. Eden, hepimiz okulu bıraktığımızda bile okulda kalmıştı, bunu onu gözetmek için yaptığını biliyordum. Aşkını kabulleneli ise bir yıl oluyordu. Geç de olsa, Mara'ya karşı hislerini alenen açık ettiği için seviniyordum.

"Bebek gelmek üzere."

Mara dönüp bize haberi verdiği esnada yukarıdan gelen bebek ağlamasını duydum, avcıların gözleri anında kocaman oldu. "Geldi bile," dediğimde herkes hemen yukarı koştu. Alexis çoktan Darla ve Brandon ile görüntülü konuşmaya başlamıştı.

Kapının önünde bekleyen Kaleb bize döndüğünde kucağında kundağa sarılı bir bebek tutuyordu ve gözleri kocaman olmuştu. "Siktir. Bunun olduğuna inanamıyorum."

Jay onu tebrik eder gibi omzuna vurdu. Hızla yaklaşıp bebeği görmek için resmen üst üste çıktık. Saçlarının Kaleb'ınkiler kadar koyu olduğunu gördüğümde kahkahayı bastım. Laura delirecekti...

Derken...

"Doğru mu gördüm ben? OĞLUMUN SAÇLARI KAHVERENGİ Mİ?" Laura'nın haykıran sesi duyuldu.

Sullivan genleri bu sefer galip gelmemişti, belli ki Rane genleri de epey sağlamdı.

"Lulu, *Kyklop*'a benzememesi için ettiğim dualar kabul olmadı. Tanrı'yla aramı düzeltmem gerektiğine dair bir işaret bu." Travis Boston'dan Laura'nın doğumu için gelmiş, onu bir an olsun bırakmamıştı.

Kadınlar içeri geçip sarı saçları dağılmış, yüzü bembeyaz kesilmiş Laura'nın yatağının yanına dizildik. Hepimiz seğiren dudaklarımızı bastırmakla meşguldük. Su yeşili gözlerini kısarak bizi izledi ve doğru gördüğünü anladı.

"Kaleb! Seni adi herif! Sen doğursaydın o zaman! Acıyı çeken benim, çocuğun benzediği kişi sensin!"

Kaleb hâlâ şoktan uyuşmuş hâlde içeri girip kendini kurtarmaya çalışır gibi çocuğun kapalı gözlerini araladı. "Gözleri su yeşili olabilir, Sarışın. Sakin ol."

"O daha yeni doğdu, Kaleb. Bunu anlayamazsın," dedim artık açık açık gülerek.

"Jay! Öldür onu! Kardeşin için yap bunu!" Laura haykırırken hepimiz artık yüksek sesle kahkaha atıyorduk.

"İsmi ne olacak?" diyerek sordu Alexis. Laura doğana kadar bunu açıklamayacağını söylemişti.

Laura hepimize tek tek baktı ve kalbim korkuyla kasıldı. Yoksa...

"Saçmalamayın, elbette ona şeytani babamın adını koymayacağım. Her gün sert suratıyla bizi nasıl yok edeceğini hesaplayan bir velet istemiyorum!"

Laura'nın söylediği şey üzerine herkesin omuzları gevşedi.

"Adı..." dedi ve sırıttı. "Laurent olacak."

Bir kahkaha tufanı daha... Laura, kendisine benzemese de çocuğun kendisinin olduğunu açıkça belli ediyordu.

Brandon telefondan haykırdı. "Dişi Sullivan'dan aksini beklediysem ne olayım!"

Alexis telefonu çevirdiğinde Darla'yla ikisini gördük ve el salladık. Mısır'a özgü kıyafetler giymişlerdi, gülünç bir tatlılıkları vardı. "Ayrıca bizim de bir haberimiz var! Darla'ya piramitlerin üzerinde evlenme teklif edeceğim, gençler!"

"Oraya tırmanamazsın seni ahmak." Alexis kıkırdadı.

Brandon homurdandı. "Göğe bile tırmansam kabul etmiyor bu kaçık kadın!"

"SEN BUNU HAK ETTİN, BRAN!" Sam, Alexis ve ben aynı anda bağırdık.

Odada neşe, kahkaha ve mutluluk sesleri hâkimken odadan ayrılıp banyoya yöneldim. Biraz nefeslenmem ve hayatımın getirdiği mutlulukları sindirmem gerekiyordu. Her mutluluktan sonra bir acının gelmesine o kadar alışmıştım ki anksiyete geçirmeden edemiyordum.

Yatak odamıza geçip banyoya girdim ve suyu açarak yüzümü yıkadım. Tekrar doğrulup kendimi izlerken yılan derimde parmaklarım usulca dolaştı. Boynumda ise artık güçlerimin hapsolmadığı ve Jay'in benim için yeni aldığı bir kolye vardı. Annemin notunu ise yine içine koymuştum.

Aynada kolyeye dokunurken birden gördüğüm şeyle çarpıldım ve geriye sendeledim. Gözlerim şoktan irileşirken aynadaki yansımamda kısık bakışlarım vardı. Ben gülmüyordum ama yansımam... Dudaklarını kıvırmış bana bakıyordu.

"Asteria..." diyerek fısıldadım.

Onun yok olduğunu sanıyordum, bunca zamandır asla hissetmemiştim... O an tekrar anladım ki...

Aslında onu hissetmeme gerek yoktu, o zaten bir başkası değildi. *Bendim.* Siyah ve beyaz değildik, biz griydik. Daima birlikte olacaktık, birlikte yaşayacaktık. Ne o kurban olmuştu ne de ben. Gücümüz beraber olmamızdan geliyordu ve köklü bir lanet bozacak kadar da kudretliydik. Onun sayesinde hayatta kaldığımı şimdi daha iyi anlıyordum, ben yalnız değildim.

Jay banyonun kapısını tıklattığında yüzümü silip kapıyı açtım ve ona gülümsedim. Kollarımı boynuna dolarken bana endişeli gözlerle baktı ama anında yanaklarını okşayıp onu rahattım. Dudaklarından öperken aşkı içime akıttım. Yıllar geçse de sıcak, davetkâr ve şehvetliydi.

"İyi ki beni buldun," diyerek fısıldadım.

Kısık sesiyle kelimeleri zihnime kazıdı. "İyi ki seni buldum."

Dünya döndükçe kötülük asla son bulmayacak, nefreti silah olarak kullanmak isteyenler olacaktı. Fakat biz bir şeyi çok iyi ispatlamıştık.

En güçlü silah, sevgiydi.

Sevgi olduğu sürece kötülük karanlığa mahkûm olacak, gün ışığına asla kavuşamayacaktı.

SON

TEŞEKKÜRLER

Ve yıllardır ayrılmaya kendimi hazırlayamadığım karakterlerime veda vakti geldi. Hissetmeden yazamayacağım için doğru zamanı bekledim ve gerçekten her bir sayfayı içime sine sine yazmanın mutluluğunu yaşıyorum.

Her şeyden önce beni yine yanıltmayan zihnime, hayal dünyama teşekkür ediyorum; harika bir iş ortaya çıkardık.

Canım yeğenlerim Ada ve Atlas, büyüdüğünüzde halanızın kitabını okuyacağınız zamanı heyecanla bekliyorum.

Canım annem hep destekçimdin, hâlâ da en birincim sensin. Seni seviyorum. Babam, abim ve yengem, beni daima desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Kitapta Laura Sullivan'ı esinlendiğim Sarışın'ınım Lavinya; *Lider*'e kadar bekleyip üç kitabı üç günde tamamladığın için şanslısın. Fakat ben de şanslıyım çünkü çok ama çok hassas noktalarda taze bilgilerinle bana kilit olacak fikirler verdin.

Ben kitabı yazarken karşımdaki masada kendi kitabını yazan, uykulu olduğunda bile soru sorduğumda kurguma fikir veren dostum Aslı Arslan'ın desteği ise ayakta kalmamı sağlayan yegâne şeylerden biri. Birlikte daha nice başarılara...

Editörüm Zeynep Karadeniz'e emekleri ve benimle beraber uykusuz kaldığı geceler için çok teşekkürler. Süreç oldukça zordu ama yıllardır beklenen bu kitap için emek verdiğin için çok mutluyum.

Kitabı yıllardır sorup artık espriye vuran Mustafa Güneş'e, hayal dünyamı en güzel şekilde insanlarla buluşturduğu için teşekkür ederim. :)

Mehtap Fırat, bilgisayarın başına her oturduğumda mutlaka seni arayıp meditasyon yaptım. Bıkmadan telefonlarımı açtığın için teşekkür ederim.

Beni asla sıkmayan, tadı tatlı kitabı soran ve bana sabır gösteren, kitapla yakından ilgilenen Emre Özcan'a teşekkür ederim.

"Kitabı at bana okuyayım," diyerek beni şevke getiren Büşra Nur'a teşekkür ederim. Balım, sayende daha çok şevklenip hızlandım.

İsmail, Yağız, Sıdıka... Merakla kitabı bekleyen en sadık okuyucu arkadaşlarım. Fantastik ve kitap kurdu olduğunuz için sizin, "Senden sonra kitap okuyamıyorum, hiçbir şeyi beğenemiyorum," demeniz kendimle gurur duymamı sağlıyor. Size bomba gibi bir kitap geldi :)

Dilara, benim ilk okuyucularımdandın, son kitapta bile yanımdasın.

Ve en büyük teşekkürüm yıllardır kitabı bekleyen, dünyamızdan kopmayan, her karakteri kişiselleştiren, beni anlayış ve sabırla karşılayan sizlere. *Av Serisi*, mazide kalmış izimiz olacak. Sizi çok seviyorum, en büyük şansım önce aklıma düşen karakterlerim sonra da sizsiniz.

İyi ki sizi buldum.

İyi ki beni buldunuz!

Bu dünyadan kopmuyoruz elbette. Blake Nightingale'in hikâyesini de okumak istiyorsanız sizi tarih öncesine davet ediyorum ve bir gün umarım onun da sayfalarını aralayacağınız *Zamansız* isimli kitabımı da okumanız için sabırsızlanıyorum.

Hoşça kalın ve umarım tekrar görüşürüz Av'cılar!

Ve en büyük teşekkürüm yıllardır kitabı bekleyen, dünyamızdan kopmayan, her karakteri kişiselleştiren, beni anlayış ve sabırla karşılayan sizlere. *Av Serisi*, mazide kalmış izimiz olacak. Sizi çok seviyorum, en büyük şansım önce aklıma düşen karakterlerim sonra da sizsiniz.

İyi ki sizi buldum.

İyi ki beni buldunuz!

Bu dünyadan kopmuyoruz elbette. Blake Nightingale'in hikâyesini de okumak istiyorsanız sizi tarih öncesine davet ediyorum ve bir gün umarım onun da sayfalarını aralayacağınız *Zamansız* isimli kitabımı da okumanız için sabırsızlanıyorum.

Hoşça kalın ve umarım tekrar görüşürüz Av'cılar!

LAURA
DEAN
EDEN
JAY
ANNA

JAY
ANNA
MARCUS
SAM
ALEXIS